alastair reynolds

al treilea volum din trilogia
spațiul revelației

hăul ispășirii

ARMADA

ALASTAIR REYNOLDS

Al treilea volum din trilogia
— SPAŢIUL REVELAŢIEI —

HĂUL ISPĂŞIRII

Original: *Absolution Gap* (2003)

Traducere din limba engleză:
MIHAI-DAN PAVELESCU

virtual-project.eu

— 2021 —

Pentru bunicii mei

„Universul începe să semene mai degrabă cu un gând măreţ decât cu o maşinărie măreaţă.”

SIR JAMES JEANS

PROLOG

Ea stă singură la capătul cheiului şi priveşte cerul. Sub razele lunii, podeţul din scânduri este o panglică strălucitoare albastră-argintie care se întinde în urmă, până la ţărm. Oceanul este negru ca tuşul şi clipoceşte încetişor când atinge stâlpii cheiului. Dincolo de golf, spre vest, se zăresc petice luminoase: mâzgăleli de un verde-pastel licăritor, de parcă o flotă de galioane s-a scufundat, dar toate luminile încă i-ar mai fi aprinse.

Este îmbrăcată (dacă acesta este termenul potrivit) într-un nor alb de fluturi mecanici. Îi îndeamnă să se apropie, cu aripile strânse laolaltă într-o plasă, iar ei formează un fel de armură. Nu pentru că i-ar fi frig – briza serii este caldă şi poartă aroma slabă şi exotică a insulelor îndepărtate –, ci fiindcă se simte vulnerabilă, căci i se pare că e examinată de ceva mult mai vast şi mai bătrân decât ea. Dacă ar fi ajuns cu o lună mai devreme, când pe planeta aceasta se mai aflau încă zeci de mii de persoane, probabil că oceanul nu i-ar fi acordat atâta atenţie. Însă, de acum, toate insulele au fost abandonate de către oameni, cu excepţia câtorva leneşi încăpăţânaţi sau a unor nou-sosiţi întârziaţi ca ea însăşi. Ea este ceva nou aici – sau, mai degrabă, ceva care a fost plecat foarte mult timp – şi semnalul ei chimic trezeşte oceanul. Mâzgălelile de lumină care se zăresc de cealaltă parte a golfului au apărut după coborârea ei. Nu este o coincidenţă.

După atâta timp, oceanul tot şi-o aminteşte.

— Ar trebui să mergem! strigă protectorul ei şi vocea lui răzbate de la triunghiul negru de ţărm unde aşteaptă, sprijinindu-se nerăbdător în baston. Nu mai e un loc sigur de acum... dacă au încetat să mai aibă grijă de inel.

Inelul, da: ea îl vede acum, despicând cerul ca o înfăţişare exagerată şi cu stângăcie făcută a Căii-Lactee. Străluceşte şi scânteiază: nenumărate cioburi dure de sfărâmături ce reflectă lumina venită de la soarele din apropiere. Autorităţile planetare încă îl întreţineau când a

sosit ea: o dată la câteva minute, putea să vadă sclipirea trandafirie a unui jet direcţional, când o dronă corecta orbita unei sfărâmături, împiedicând-o să pătrundă în atmosfera planetei şi să cadă în ocean. A înţeles că localnicii îşi puneau câte o dorinţă când zăreau o sclipire. Nu erau mai superstiţioşi decât oricare dintre locuitorii altor planete pe care îi întâlnise, dar înţelegeau fragilitatea deplină a lumii lor – fără sclipirile acelea nu exista niciun viitor. Pe autorităţi nu le-ar fi costat nimic să continue să întreţină inelul: dronele ce se autoreparau îndeplineau aceeaşi sarcină ce nu necesita gândire de patru sute de ani, încă de la relocare. Dezactivarea lor fusese un gest pur simbolic, menit să încurajeze evacuarea.

Prin vălul inelului, ea vede celălalt satelit natural, mai îndepărtat: cel care nu fusese sfărâmat. Aproape nimeni de aici nu avea habar ce se întâmplase. Ea însă ştia. Ea văzuse cu propriii ochi, deşi din depărtare.

— Dacă mai rămânem… spune protectorul ei.

Ea se întoarce spre ţărm.

— Mai am nevoie doar de puţin timp. Apoi putem pleca.

— Mă tem să nu fure cineva nava. Mă îngrijorează Cuibarii.

Ea încuviinţează, înţelegându-i temerile, totuşi este decisă să facă lucrul care a adus-o aici.

— Nava n-o să păţească nimic. Şi n-ai de ce să-ţi faci griji din cauza Cuibarilor.

— Se pare că au un interes aparte pentru noi.

Ea alungă de pe frunte un fluture mecanic rătăcitor.

— Dintotdeauna l-au avut. Sunt doar curioşi, asta-i tot.

— O oră, spune el. După aceea plec şi te las aici.

— N-o s-o faci.

— Există un singur mod prin care să afli adevărul, nu?

Ea zâmbeşte, ştiind că el n-o va părăsi. Are însă dreptate să fie neliniştit: pe tot drumul încoace merseseră împotriva sensului de evacuare. Fusese ca şi cum ar fi înotat în amonte, izbiţi de fluxul spre exterior al nenumăratelor nave. Până ajunseseră pe orbită, lujerii de tranzit fuseseră deja blocaţi; autorităţile nu permiteau nimănui să-i

folosească pentru a coborî spre suprafaţă. Pentru a-şi asigura locuri într-un vagon descendent, se folosiseră de mite şi de şiretenie. Compartimentul fusese numai al lor, dar totul – aşa-i spusese tovarăşul ei – mirosise a teamă şi a panică; semnale chimice umane imprimate până şi în materialul mobilierului. Ea era bucuroasă că nu avea acuitatea lui în privinţa mirosului. Şi aşa este destul de speriată, ba chiar într-o măsură mai mare decât ar fi vrut să ştie el. Fusese şi mai speriată când Cuibarii o urmaseră în sistemul acesta stelar. Nava lor complicată, cu fuzelaj spiralat – canelată şi compartimentată, vag translucidă – este una dintre ultimele de pe orbită. Oare doresc ceva de la ea sau au venit doar să privească?

Se uită din nou la ocean. Poate că-i doar rodul imaginaţiei sale, dar mâzgălelile strălucitoare par să fi crescut în număr şi în mărime; de acum nu mai seamănă cu o flotă de galioane aflată sub apă, ci, mai degrabă, cu o metropolă scufundată. Şi mâzgălelile par să se târască spre capătul dinspre larg al cheiului. Oceanul o poate gusta: organisme minuscule aleargă între aer şi apă. Se infiltrează prin piele, în sânge, în creier.

Se întreabă cât de multe ştie oceanul. Probabil că a simţit evacuarea: a perceput plecarea atâtor minţi umane. Probabil că i-au lipsit venirile şi plecările înotătorilor şi informaţiile neurale pe care le purtau ei. S-ar putea chiar să fi simţit sfârşitul operaţiunii de îngrijire: două sau trei fragmente din fostul satelit natural au căzut deja în apă, deşi nicăieri în apropierea acestor insule. Totuşi, cât de multe ştie, de fapt, oceanul despre ce se va întâmpla? se întreabă ea.

Le transmite fluturilor o comandă. Un regiment se desprinde de mânecă şi i se adună înaintea feţei. Îşi întreţes aripile, formând un ecran cu margini zdrenţuite, de dimensiunea unei batiste şi doar aripile de pe margini mai flutură. Ecranul îşi schimbă culoarea şi devine perfect transparent, cu excepţia unei borduri violete. Ea îşi lasă capul pe spate şi priveşte cerul serii, prin inelul de sfărâmături. Printr-un truc de calcul, fluturii şterg inelul şi

celălalt satelit. Firmamentul se întunecă gradat, negrul devine, parcă, şi mai negru, stelele, mai strălucitoare. Ea îşi îndreaptă atenţia către o stea anume, alegând-o după o clipă de concentrare.

Steaua respectivă nu are nimic remarcabil. Este, pur şi simplu, cea mai apropiată de acest sistem binar, aflându-se la numai câţiva ani-lumină depărtare. Dar a devenit acum un marker, avangarda a ceva ce nu poate fi oprit. Ea a fost acolo când au evacuat sistemul acela, acum treizeci de ani.

Fluturii execută alt truc de calcul. Imaginea transfochează, concentrându-se asupra stelei aceleia, care devine mai strălucitoare, până când începe să pară colorată de-a dreptul. Nu mai este albă acum, nici măcar alb-albastră, ci are o nuanţă inconfundabilă, verzuie.

Iar asta nu este bine deloc.

UNU

Ararat, sistemul, p Eridani A, 2675

Scorpio nu-l scăpă din ochi pe Vasko în timp ce tânărul înota spre ţărm. Pe tot drumul încoace, se gândise la înec, la ce ar fi simţit el dacă ar fi lunecat în jos prin adâncuri neluminate. Se spunea că, dacă trebuie să mori, dacă, pur şi simplu, nu ai de ales, atunci înecul n-ar fi moartea cea mai rea. Se întrebă cum putea fi cineva sigur în privinţa asta şi dacă era valabil şi pentru hiperporci.

Încă se gândea la toate astea când barca se opri lin, cu motorul electric exterior continuând să funcţioneze până îl deconectă.

Scorpio testă cu un băţ peste bord şi aprecie că apa nu era mai adâncă de o jumătate de metru. Sperase să localizeze unul dintre canalele ce permiteau o apropiere mai mare de insulă, dar trebuia să se descurce şi în condiţiile existente. Chiar dacă nu convenise un loc de întâlnire cu Vasko, nu mai avea timp să revină în ocean şi să se învârtă de colo până colo, vânând ceva ce era oricum greu de găsit chiar şi când apa era limpede, iar cerul, perfect senin.

Scorpio se duse la provă şi luă parâma învelită în plastic pe care Vasko o folosise drept pernă. Îşi înfăşură strâns un capăt al ei în jurul încheieturii şi apoi sări peste bord printr-o singură mişcare fluidă. Căzu cu un plescăit în apa puţin adâncă şi verde ca sticla, care-i trecea cu puţin peste genunchi. Abia dacă-i simţea răceala prin pielea groasă a cizmelor şi a jambierelor. Barca se îndepărta încetişor acum, după ce o părăsise, dar, printr-o şfichiuire a încheieturii, tensionă parâma şi întoarse prova cu câteva grade. Începu să meargă, aplecându-se mult în faţă pentru a remorca barca. Pietrele de sub tălpi erau înşelătoare, dar de data asta mersul legănat al picioarelor lui crăcănate îi fu de folos. Nu-şi întrerupse ritmul până ce apa nu ajunse la jumătatea cizmelor şi simţi din nou barca frecându-se de

fund. O trase zece-doisprezece paşi mai departe spre ţărm, însă nu voia să rişte s-o târască mai mult.

Văzu că Vasko ajunsese la apa puţin adâncă. Tânărul abandonă înotul şi se ridică în picioare.

Scorpio sui iar în barcă şi bucăţele de metal corodat i se rupseră sub degete când se prinse de bordaj. Barca trecuse de o sută douăzeci de ore de imersiune, aşa că probabil acesta avea să fie ultimul ei voiaj. Se întinse în exterior şi aruncă ancora mică. Ar fi putut s-o facă mai devreme, dar ancorele erau la fel de predispuse la eroziune ca şi bordajul. Era mai bine să n-ai multă încredere în ele.

Privi din nou spre Vasko. Venea grijuliu, cu braţele întinse în lateral pentru echilibru.

Scorpio strânse hainele tovarăşului său şi le îndesă în raniţa lui, care conţinea deja raţii, apă proaspătă şi consumabile medicale. Îşi puse raniţa în spate şi începu drumul scurt, însă obositor, către uscat, având grijă să privească ocazional spre Vasko. Scorpio ştia că fusese dur cu tânărul, dar, odată ce furia începuse să crească în el, n-o mai putuse controla. Asta îl nelinştea. Trecuseră douăzeci şi trei de ani de când nu mai ridicase mâna împotriva unui om, altfel decât în exerciţiul funcţiunii. Recunoştea totuşi că şi cuvintele puteau fi violente. Cândva ar fi râs la gândul acela şi l-ar fi ignorat, dar în ultima vreme încercase să trăiască un alt fel de viaţă. Credea că lăsase în urmă anumite lucruri.

Desigur, furia aceea fusese adusă la suprafaţă de perspectiva de a-l întâlni pe Clavain. Prea multe nelinişti, prea multe fire emoţionale ce se întindeau înapoi, afundându-se în mocirla însângerată a trecutului său. Clavain ştia ce fusese Scorpio. Clavain ştia exact de ce era capabil.

Se opri şi aşteptă ca tânărul să-l ajungă din urmă.

— Domnule…

Vasko gâfâia şi tremura.

— Cum a fost?

— Ai avut dreptate, domnule. Era mai rece decât părea.

Scorpio îşi lăsă raniţa din spate.

— M-am gândit că aşa va fi, totuşi te-ai descurcat bine. Ţi-am luat lucrurile. O să te usuci şi o să te încălzeşti foarte repede. Nu-ţi pare rău că ai venit?

— Nu, domnule. Îmi doream puţină aventură, nu?

Scorpio îi întinse lucrurile.

— Când o să fii de vârsta mea, n-o să mai ai acelaşi chef de aventură.

Era o zi liniştită, aşa cum se întâmpla adesea când plafonul de nori era coborât pe Ararat. Soarele cel mai apropiat – cel în jurul căruia se rotea planeta – era o pată decolorată ce atârna jos, în vest. Perechea sa binară îndepărtată era o nestemată alb-orbitoare deasupra orizontului opus, ţintuită într-o crăpătură din nori. P Eridani A şi B, atât doar că nimeni nu le spunea altfel decât Soarele Puternic şi Soarele Slab.

În lumina gri-argintie a zilei, apa era lipsită de culoarea ei obişnuită, fiind redusă la o supă mohorâtă, verde-cenuşie. Părea densă când clipocea în jurul cizmelor lui Scorpio, dar, în ciuda opacităţii, densitatea reală a microorganismelor în suspensie era scăzută potrivit standardelor Araratului. Vasko îşi asumase un risc înotând, dar avusese dreptate s-o facă, fiindcă asta le îngăduise să se apropie mai mult cu barca de ţărm. Scorpio nu era expert în domeniu, totuşi ştia că întâlnirile cele mai importante între oameni şi Jongleri aveau loc în zonele oceanului atât de saturate de organisme, încât acestea erau mai degrabă plute de materie organică. Aici concentraţia era suficient de scăzută pentru a nu exista riscul ca Jonglerii să roadă barca în timp ce ei erau plecaţi sau să creeze un sistem local de maree, care s-o târască în ocean.

Parcurseră restul distanţei până la uscat şi ajunseră la câmpia stâncoasă ce suia lin, care fusese vizibilă de pe apă sub forma unei linii întunecate. Solul era presărat ici-colo cu bălţi puţin adânci, oglindind cerul înnorat, gri-argintiu. Trecură printre ele, îndreptându-se spre un punct alb aflat undeva la distanţă medie.

— Încă nu mi-ai spus despre ce-i vorba, zise Vasko.

— Vei afla în curând. Nu eşti suficient de entuziasmat de întâlnirea cu bătrânul?

— Cred că-s mai degrabă speriat.

— Da, el are efectul ăsta asupra oamenilor, dar nu te lăsa copleşit. Nu-i un tip pe care să-l încânte veneraţia.

După zece minute de mers, Scorpio îşi recuperase forţele pe care le cheltuise remorcând barca. Între timp, punctul devenise o formă convexă pe sol, care se dovedi a fi un cort gonflabil. Era ancorat prin ţăruşi fixaţi în rocă, iar ţesătura albă de la bază era pătată în nuanţe de verde-marin. Fusese peticit şi reparat de câteva ori. În jurul său erau adunate şi sprijinite, în unghiuri bizare, bucăţi de cochilii recuperate din ocean precum lemnele purtate de valuri. Modul cum fuseseră aşezate denota în mod clar o concepţie artistică.

— Mai devreme, domnule, rosti Vasko, ai zis că totuşi Clavain n-a făcut ocolul planetei.

— Aşa este.

— Şi dacă a preferat să vină aici, de ce nu ne-au putut spune ei, pur şi simplu?

— De vină a fost motivul pentru care el a venit aici, răspunse Scorpio.

Ocoliră structura gonflabilă până ajunseră la uşa presurizată. Lângă ea se afla cutiuţa zumzăitoare care alimenta cortul cu energie, menţinea diferenţialul de presiune şi furniza căldură şi confort pentru ocupantul său.

Scorpio examină una dintre bucăţile de cochilie, pipăind muchia ascuţită rămasă în locul unde fusese tăiată dintr-un întreg mai mare.

— Se pare că s-a plimbat ceva pe plajă, comentă el.

Vasko arătă uşa exterioară deja deschisă.

— Oricum, s-ar zice că deocamdată nu-i nimeni acasă.

Hiperporcul deschise uşa interioară. Înăuntru erau un pat supraetajat şi un teanc de aşternuturi împăturite cu grijă. Un birou mic, pliabil, o plită şi un sintetizator alimentar. O carafă de apă purificată şi o cutie cu alimente. O pompă de aer care încă funcţiona şi pe masă,

câteva bucăţi mici de cochilii.

— Nu poţi spune când a fost ultima dată aici, comentă Vasko.

Scorpio clătină din cap.

— Nu lipseşte de mult timp, probabil de o oră sau două.

Tânărul privi în jur, căutând vreo dovadă pe care Scorpio o zărise deja. Probabil că el n-avea s-o găsească: hiperporcii aflaseră de mult că nu aveau în comun cu oamenii standard simţul acut al mirosului pe care îl moşteniseră de la strămoşii lor. De asemenea, învăţaseră – pe propria lor piele şi în mod dureros – că oamenilor nu le plăcea să li se reamintească asta.

Ieşiră şi etanşară uşa interioară aşa cum o găsiseră.

— Ce facem acum? întrebă Vasko.

Scorpio desfăcu de pe o mână o brăţară de comunicaţii de rezervă şi i-o întinse. Brăţării îi fusese deja alocată o frecvenţă securizată, astfel încât nu exista niciun pericol să fie ascultaţi de cineva de pe celelalte insule.

— Ştii cum s-o foloseşti?

— O să mă descurc. Vrei să fac cu ea ceva anume?

— Da. O s-aştepţi aici până mă-ntorc. Cred că îl voi aduce pe Clavain cu mine. Dar, în cazul în care el te va găsi primul, să-i spui cine eşti şi cine te-a trimis. După aceea mă suni şi-l întrebi pe Clavain dacă vrea să stea de vorbă cu mine. Ai înţeles?

— Şi dacă nu te întorci?

— Atunci ar fi bine să-l suni pe Blood.

Vasko pipăi brăţara.

— Pari un pic îngrijorat de starea lui de spirit, domnule. Crezi că ar putea fi periculos?

— Sper să fie, spuse Scorpio, pentru că, dacă nu este, nu ne foloseşte foarte mult. Îl bătu pe umăr. Acum aşteaptă aici, până fac turul insulei. Nu va dura mai mult de o oră şi cred că-l voi găsi undeva lângă ocean.

Scorpio porni pe ţărmul plat şi stâncos al insulei, întinzându-şi braţele butucănoase pentru echilibru, fără să-i pese câtuşi de puţin că arăta stângaci sau comic.

Încetini, crezând că distingea în depărtare o siluetă care apărea şi dispărea în negura tot mai întunecată a ceţii oceanului spre sfârşitul după-amiezii. Miji ochii, încercând să compenseze vederea care nu-i mai funcţiona la fel de bine ca în Oraşul Abisului, când era mai tânăr. Pe de-o parte, spera că mirajul se va dovedi a fi Clavain. Pe de alta, spera că se va dovedi un produs al imaginaţiei sale, o combinaţie de rocă, lumină şi umbră care-i păcălise ochii.

Oricât n-ar fi avut chef s-o recunoască, era neliniştit. Trecuseră şase luni de când îl văzuse ultima dată pe Clavain. Sigur că da, asta nu însemna mult, în niciun caz raportat la durata vieţii bărbatului. Cu toate acestea, Scorpio nu-şi putea alunga sentimentul că era pe cale să întâlnească o persoană pe care n-o mai văzuse de decenii, cineva pe care viaţa şi experienţele trăite între timp puteau să-l fi deformat până la a-l face de nerecunoscut. Se întrebă cum să reacţioneze dacă descoperea că într-adevăr Clavain îşi pierduse minţile. Oare măcar şi-ar fi dat seama de asta? Scorpio petrecuse destul timp în preajma oamenilor standard pentru a fi încrezător că le putea citi intenţiile, stările de spirit şi sănătatea mintală generală. Se spunea că minţile oamenilor şi ale hiperporcilor nu erau foarte diferite, dar în privinţa lui Clavain, Scorpio avea grijă întotdeauna să-şi ignore aşteptările. Clavain nu era ca alţi oameni. Istoria îl modelase, lăsând în urmă ceva unic şi posibil monstruos.

Scorpio avea cincizeci de ani. Îl cunoscuse pe Clavain la jumătatea vieţii sale, când fusese capturat de fosta facţiune a lui Clavain în sistemul Yellowstone. La scurt timp după aceea, Clavain dezertase de la Agregaţi şi, după câteva neînţelegeri reciproce, el şi Scorpio sfârşiseră prin a lupta împreună. Adunaseră o bandă pestriţă din vecinătatea lui Yellowstone şi furaseră o navă pentru a călători în sistemul Resurgam. Pe drum, fuseseră ameninţaţi şi hărţuiţi de foştii tovarăşi Agregaţi ai lui Clavain. Din spaţiul Resurgam – la bordul altei nave – ajunseseră aici, pe planeta acvatică Ararat cea verde-albastră. După Resurgam, puţine lupte fuseseră necesare,

dar cei doi continuaseră să lucreze împreună la înfiinţarea coloniei temporare. Ei concepuseră şi aduseseră la viaţă comunităţi întregi. Adesea se certaseră, totuşi numai în privinţa chestiunilor foarte serioase. Când unul sau altul tindea spre o politică prea dură sau prea blândă, celălalt era prezent pentru a restabili echilibrul. În anii aceia, Scorpio îşi găsise tăria de caracter necesară pentru a înceta să-i mai urască pe oameni în fiecare moment al vieţii. Măcar asta i-o datora lui Clavain.

Dar nimic nu era niciodată simplu, nu-i aşa?

Problema era că, de fapt, Clavain se născuse cu cinci sute de ani în urmă şi trăise efectiv mulţi dintre anii respectivi. Ce s-ar fi întâmplat dacă acel Clavain pe care îl ştia Scorpio – de fapt, acel Clavain pe care îl ştiau majoritatea coloniştilor – nu era decât o fază trecătoare, ca o întrezărire înşelătoare a strălucirii soarelui într-o zi altfel furtunoasă? În primele zile ale relaţiei lor, Scorpio nu-l scăpase aproape nicio clipă din ochi, atent la orice revenire a tendinţelor lui de măcelărire nediscriminatorie. Nu observase nimic care să-i trezească suspiciunile, ba chiar văzuse mai mult decât suficient pentru a avea siguranţa că el, Clavain, nu era spiritul răului de care amintea istoria.

Însă în ultimii doi ani, certitudinile i se năruiseră. Nu pentru că ar fi devenit Clavain mai crud, mai arţăgos sau mai violent decât înainte, totuşi ceva din el se schimbase. Era ca şi cum calitatea luminii unui peisaj se modificase de la o clipă la alta. Faptul că Scorpio ştia că alţii aveau îndoieli similare despre propria-i stabilitate nu-l liniştea prea mult. El îşi cunoştea starea mintală şi spera că nu va mai răni niciodată vreun om aşa cum făcuse în trecut. Dar nu putea decât să speculeze despre ce se întâmpla în mintea prietenului său. Era sigur doar de un lucru: Clavain pe care-l cunoştea, Clavain alături de care luptase, se retrăsese într-un spaţiu personal extrem de privat. Chiar înainte să se fi refugiat pe insulă, Scorpio ajunsese în punctul în care cu greu îl mai putea citi.

Dar nu-l acuzase pe Clavain pentru asta. Nimeni nu l-ar

fi acuzat.

Îşi continuă înaintarea până fu convins că silueta era reală, apoi avansă până izbuti să discearnă detalii. Silueta stătea ghemuită pe ţărm, nemişcată, ca adâncită într-o reverie pe care el o întrerupse, o examinare altfel nevinovată a băltoacelor lăsate în urmă de reflux şi a faunei lor.

Scorpio îl recunoscu pe Clavain; nu s-ar fi îndoit nici dacă ar fi crezut că insula este nelocuită.

Pentru o clipă, hiperporcul simţi un val de uşurare. Cel puţin Clavain era încă viu. Indiferent ce altceva avea să afle azi, măcar asta putea fi considerată o victorie. Când ajunse în raza lui auditivă, Clavain îi simţi prezenţa şi se uită în jur. Începuse să sufle o briză, care nu existase când debarcase Scorpio. Vântul flutura părul alb, lung şi răvăşit, peste trăsăturile roşii-trandafirii ale lui Clavain. Barba sa, în mod normal îngrijită, crescuse mult şi în neorânduială după ce plecase. Corpul subţire era îmbrăcat în negru, cu un şal sau o mantie pe umeri. Avea o poziţie stângace, nici îngenuncheat, nici în picioare, precum cineva care se aplecase doar pentru o clipă.

Scorpio era convins că stătea acolo de multe ore, privind oceanul.

— Nevil, rosti el.

Clavain răspunse ceva, buzele i se mişcară, dar zgomotul valurilor, ce se rostogoleau şi se spărgeau, îi acoperi cuvintele.

Scorpio strigă din nou:

— Sunt eu – Scorpio!

Gura lui Clavain se mişcă a doua oară. Vocea îi era un croncănit cu puţin mai sonor decât o şoaptă.

— Am spus… ţi-am zis să nu vii aici.

— Ştiu.

Scorpio se apropie mai mult. Părul alb al lui Clavain flutura, acoperind şi descoperind orbitele adâncite ale bătrânului. Ochii lui păreau să se concentreze pe ceva foarte îndepărtat şi neclar.

— Ştiu, şi timp de şase luni ţi-am respectat rugămintea,

nu?

— Şase luni?

Clavain aproape că zâmbi.

— Atâta a trecut?

— Şase luni şi o săptămână, dacă vrei să fii pedant.

— N-am simţit deloc. Parcă n-a trecut nicio zi.

Clavain privi din nou spre ocean, întorcându-se cu spatele la Scorpio. Între şuviţele subţiri de păr alb, scalpul avea aceeaşi culoare roz ca pielea lui Scorpio.

— Totuşi, continuă Clavain, alteori pare să fi trecut mult mai mult, ca şi cum tot ce am făcut vreodată a fost să stau aici, zi după zi. Câteodată simt că pe planeta asta parcă n-ar mai trăi absolut nimeni.

— Încă suntem toţi aici, spuse Scorpio, toţi o sută şaptezeci de mii. Încă avem nevoie de tine.

— Am cerut în mod insistent să nu fiu deranjat.

— *Dacă* nu apare nimic important. Asta a fost convenţia, Nevil.

Clavain se ridică în picioare cu o lentoare dureroasă. Fusese întotdeauna mai înalt decât Scorpio, dar acum slăbiciunea corpului îi conferea aspectul unei schiţe făcute în grabă. Membrele lui erau linii trasate rapid, cursiv, pe fundalul cerului.

Scorpio îi privi mâinile cu osatură fină, de chirurg. Sau, poate, de anchetator. Zgomotul scos de unghiile lungi pe ţesătura neagră şi umedă a pantalonilor lui Clavain îl înfioră pe hiperporc.

— Deci?

— Am găsit ceva, spuse Scorpio. Nu ştim exact ce este sau cine a trimis-o, dar credem că a venit din spaţiu. De asemenea, credem că înăuntru ar putea fi cineva.

DOI

Luminăluca Înălţarea Gnostică, *spaţiul interstelar, 2615*

Chirurgul-general Grelier mergea pe coridoarele circulare, luminate în verde, ale fabricii de corpuri.

Fredona şi fluiera, fericit şi în largul său, fericit să fie înconjurat de maşini zumzăitoare şi de oameni pe jumătate formaţi. Cu un fior de anticipare, se gândi la sistemul solar care se afla înaintea lor şi la numeroasele lucruri ce depindeau de el. Nu neapărat pentru Grelier, era adevărat, dar cu siguranţă pentru rivalul lui la afecţiunea reginei. Se întrebă cum va primi ea alt eşec al lui Quaiche. Cunoscând-o pe regina Jasmina, nu credea că-l va primi tocmai bine.

Zâmbi, gândindu-se la asta. Ciudat era că, pentru un sistem planetar de care depindeau atât de multe, nu avea încă un nume; nimeni nu se sinchisise vreodată de steaua îndepărtată şi de planetele ei neinteresante. Nu existase niciodată vreun motiv pentru asta. În baza de date astrografică din *Înălţarea Gnostică* şi, de fapt, din aproape toate navele stelare, exista o intrare obscură de catalog pentru sistem, alături de note scurte despre caracteristicile majore ale stelei şi ale planetelor sale, pericole posibile şi aşa mai departe. Însă bazele acelea de date nu fuseseră niciodată destinate ochilor omeneşti, ci existau doar pentru a fi interogate şi actualizate de alte maşini, care-şi desfăşurau activităţile tăcute şi rapide, executând sarcinile de la bord considerate prea plictisitoare sau prea dificile pentru oameni. Intrarea consta într-un şir de cifre binare, câteva mii de unu şi de zero. O dovadă a lipsei de importanţă a sistemului era faptul că intrarea nu fusese interogată decât de trei ori pe întreaga durată de viaţă operaţională a *Înălţării Gnostice.* Fusese actualizată o singură dată.

Grelier ştia toate astea, fiindcă verificase din curiozitate.

Însă acum, poate pentru prima dată în istorie, sistemul prezenta un interes nu doar trecător. Tot nu avea nume, dar măcar absenţa numelui devenise, în mod vag, supărătoare, ajungându-se ca regina Jasmina să pară tot mai iritată de fiecare dată când era nevoită să se refere la el ca la „sistemul din faţă” sau „sistemul de care ne apropiem”. Grelier ştia însă că ea n-avea să binevoiască a-l boteza până când nu se dovedea valoros. Iar valoarea lui se afla în totalitate în mâinile lui Quaiche, favoritul reginei care se îndrepta tot mai iute spre dizgraţie.

Grelier se opri puţin lângă unul dintre corpuri. Plutea în gel translucid de susţinere, în spatele sticlei verzi a cuvei sale de vivificare. În jurul bazei cuvei se aflau şiruri de elemente de comandă pentru nutrienţi, ca tot atâtea pârghii ale unei orgi, unele împinse spre înainte şi altele trase în spate. Pârghiile controlau mediul biochimic delicat al matricei nutrienţilor. Roţi de supape din bronz încorporate în latura cuvei ajustau livrarea de substanţe esenţiale ca apa sau soluţiile saline.

De cuvă era prins un jurnal ce conţinea istoricul de clonare al corpului. Grelier îi răsfoi paginile laminate în plastic, asigurându-se că totul era bine. Deşi majoritatea corpurilor din fabrică nu fuseseră niciodată decantate, specimenul acesta – o femeie adultă – fusese încălzit şi folosit o dată. Urmele rănilor cu care se alesese dispăreau sub procedurile regenerative, cicatricile abdominale se vindecau invizibil, noul picior era acum doar cu puţin mai mic decât perechea sa. Jasmina nu aproba asemenea operaţiuni de peticire, dar cererea ei de corpuri depăşise capacitatea de producţie a fabricii.

Grelier bătu uşor cu palma în sticlă, afectuos.

— Bravo, merge bine!

Îşi continuă drumul, verificând aleatoriu celelalte corpuri. Uneori o simplă privire era suficientă, deşi de cele mai multe ori bărbatul răsfoia jurnalul şi făcea mici ajustări ale setărilor. Era foarte mândru de competenţa discretă a muncii sale. Nu se lăuda niciodată cu aptitudinile lui şi nu promitea nimic ce nu era absolut sigur

că va putea face – cu totul diferit de Quaiche, care excelase în promisiuni exagerate din clipa când suise la bordul *Înălţării.*

O vreme avusese succes. Grelier, multă vreme confidentul cel mai apropiat al reginei, se pomenise uzurpat temporar de nou-venitul gălăgios. Când lucra cu regina, nu auzea altceva decât că Quaiche le va schimba norocul: Quaiche în sus şi Quaiche în jos. Regina începuse chiar să se plângă de activitatea lui Grelier, zicându-i că fabrica era prea lentă în livrarea corpurilor şi că terapiile pentru deficitul de atenţie îşi pierdeau eficacitatea. Pentru o clipă Grelier fusese ispitit să încerce ceva serios, care să-l catapulteze înapoi în graţiile ei.

Acum era profund mulţumit că nu procedase aşa; trebuise doar să tragă de timp. Îl lăsa pur şi simplu pe Quaiche să-şi sape propriul mormânt prin stabilirea unor aşteptări pe care nu le putea satisface. Din păcate – pentru Quaiche, nu pentru Grelier –, Jasmina îl crezuse pe cuvânt. Dacă într-adevăr chirurgul-general evalua corect starea de spirit a reginei, bietul Quaiche se apropia teribil de mult de străvechea răstignire de catarg.

Grelier se opri la un mascul adult, care începuse să prezinte anomalii de dezvoltare în cursul ultimei sale examinări. Grelier ajustase setările cuvei, dar se părea că nu fuseseră de niciun folos. Pentru un necunoscător, corpul părea normal, totuşi îi lipsea simetria perfectă după care tânjea Jasmina. Grelier clătină din cap şi puse mâna pe una dintre roţile de supape din bronz lustruit. Întotdeauna decizia asta era dificilă. Potrivit standardelor uzuale ale fabricii, corpul nu era satisfăcător, dar la urma urmelor nici peticirile nu erau aşa. Venise oare momentul s-o facă pe Jasmina să accepte o scădere a calităţii? Ea împingea fabrica până la limite.

Nu, decise Grelier. Oribila afacere Quaiche îl învăţase să-şi păstreze propriile standarde. Jasmina avea să-l mustre că renunţase la un corp, dar pe termen lung avea să-i respecte judecata, devotamentul ferm faţă de excelenţă.

Răsuci roata de bronz, închizând-o şi oprind soluţia salină. Îngenunche şi împinse majoritatea pârghiilor de la supapele de nutrienţi.

— Îmi pare rău, vorbi el către chipul neted şi inexpresiv din spatele sticlei, dar mă tem că nu te-ai calificat.

Îi aruncă o ultimă privire. În câteva ore, procesul de deconstrucţie celulară avea să fie grotesc de evident. Corpul urma să fie descompus şi substanţele chimice componente aveau să fie reciclate pentru a fi utilizate altundeva în fabrică.

O voce îi zumzăi în cască. Atinse dispozitivul cu un deget.

— Grelier… te aşteptăm deja.

— Sunt pe drum, doamnă.

Un led roşu începu să clipească pe latura de sus a cuvei de vivificare, sincronizat cu o alarmă. Grelier acţionă comanda prioritară, amuţind alarma şi oprind semnalul de urgenţă. Calmul reveni în fabrica de corpuri, o tăcere întreruptă doar de gâlgâitul ocazional al fluxurilor de nutrienţi sau de clicul înăbuşit al unui regulator de supapă îndepărtat.

Grelier aprobă din cap, satisfăcut că totul era sub control, apoi îşi reluă înaintarea fără grabă.

În aceeaşi clipă în care Grelier împinsese ultima pârghie a valvelor nutritive, o anomalie apăru în reţeaua senzorială a *Înălţării Gnostice.* Anomalia fu scurtă, cu foarte puţin peste o jumătate de secundă, dar suficient de neobişnuită ca să aplice un marcaj în fluxul de date: un marker de eveniment excepţional, care anunţa că, într-adevăr, ceva merita să fie privit cu atenţie.

În privinţa software-ului pentru senzori, totul se termină acolo: anomalia nu continuase şi toate sistemele funcţionau acum normal. Marcajul era o simplă formalitate; dacă trebuia sau nu să se acţioneze pe baza lui constituia responsabilitatea unui strat de software de monitorizare complet distinct şi ceva mai inteligent.

Al doilea strat – dedicat monitorizării stării funcţionale a

tuturor subsistemelor de senzori din întreaga navă – detectă marcajul, împreună cu alte câteva milioane apărute în acelaşi ciclu, şi-i atribui o examinare în profilul său de sarcini. De la sfârşitul anomaliei trecuseră mai puţin de două sute de miimi de secundă: o eternitate pentru computere, dar o consecinţă inevitabilă a vastei dimensiuni a sistemului nervos cibernetic al unei luminăluci. Comunicaţiile dintre capetele opuse ale *Înălţării* necesitau între trei şi patru kilometri de cablare principală – şase până la şapte kilometri pentru un semnal dus-întors.

Nimic nu se întâmpla rapid într-o navă atât de mare, dar oricum nu conta prea mult din punct de vedere practic. Masa uriaşă a navei însemna că ea răspundea lent la evenimente externe: reflexele fulgerătoare îi erau la fel de necesare ca unui brontozaur.

Stratul de monitorizare a stării funcţionale înaintă succesiv prin probleme.

Majoritatea celor câtorva milioane de evenimente pe care le examină erau relativ inofensive. Bazându-se pe înţelegerea modelului statistic al evenimentelor de eroare, stratul era în măsură să soluţioneze fără ezitare cele mai multe dintre marcaje. Erau erori tranzitorii, ce nu indicau probleme mai profunde în hardware-ul navei. Doar o sută de mii păreau măcar pe departe suspecte.

Stratul doi făcu ceea ce făcuse întotdeauna în acest punct: compilă cele o sută de mii de evenimente anormale într-un singur pachet, îi anexă propriile comentarii şi constatări preliminare şi trimise pachetul celui de-al treilea strat de software de monitorizare.

Stratul al treilea îşi petrecea majoritatea timpului fără să facă nimic: el exista doar pentru a cerceta anomaliile primite de la straturile mai puţin inteligente. Vigilent, examină pachetul cu atâta interes real cât îi permitea inteligenţa sa de frontieră. În conformitate cu standardele maşinilor, aceasta era sub inteligenţa de nivel-gama, dar îşi făcea treaba de atâta timp, încât clădise un depozit uriaş de cunoştinţe euristice. Pentru stratul trei era

insultător de clar că mai mult de jumătate dintre evenimentele ce-i fuseseră transmise nu-i meritau în niciun fel atenţia, totuşi restul erau mai interesante şi le parcurse pe îndelete. Două treimi din anomaliile acelea erau delincvenţi recurenţi: dovezi de sisteme cu defecţiuni reale, dar tranzitorii.

Niciuna însă nu se afla în zone critice ale funcţionării navei, astfel încât puteau fi ignorate până deveneau mai grave.

O treime din cazurile interesante erau noi. Dintre ele, poate nouăzeci la sută erau genul de defecţiuni inevitabile la răstimpuri, pe baza cunoştinţelor stratului despre componentele hardware şi elementele software implicate. Doar câteva dintre ele se găseau în zone posibil critice şi, din fericire, toate defecţiunile respective puteau fi rezolvate prin metode de reparare de rutină. Aproape fără să clipească, stratul trimise instrucţiuni către acele părţi ale navei dedicate întreţinerii infrastructurii sale.

În diferite puncte din navă, servitori deja angajaţi în alte lucrări de reparaţie şi de revizii primiră în memorii ordine noi. Era posibil să dureze săptămâni până când să ajungă la ele, dar în cele din urmă aveau să fie rezolvate.

Astfel rămânea un nucleu minuscul de erori ce puteau fi potenţial îngrijorătoare. Ele erau mai greu de explicat şi nu era imediat clar cum trebuia să li se ordone servitorilor să le abordeze. Stratul nu se îngrijoră în mod nejustificat, în măsura în care era capabil să se îngrijoreze de orice: experienţa îl învăţase că asemenea erori inexplicabile se dovedeau în general benigne. Însă, deocamdată, nu avea de ales decât să înainteze excepţiile ciudate la un strat superior de automatizare a navei.

Anomalia trecu astfel prin alte trei straturi de inteligenţă tot mai înaintată.

Când pachetul ajunse la ultimul strat, în el mai rămăsese un singur eveniment remarcabil: anomalia tranzitorie originală a senzorului, cea care durase puţin peste o jumătate de secundă. Niciunul dintre substraturi nu putea explica eroarea prin tiparele statistice şi regulile uzuale.

Un eveniment ajungea atât de sus în sistem doar o dată sau de două ori pe minut.

Acum, pentru prima dată, fu apelat ceva cu inteligenţă reală. Subpersonalitatea de nivel-gama însărcinată cu supervizarea excepţiilor primite de la stratul şase făcea parte din ultima linie de apărare dintre cibernetică şi echipajul în carne şi oase al navei. Subpersonalitatea avea rolul dificil de a decide dacă o eroare merita atenţia administratorilor săi umani. De-a lungul anilor, ea învăţase să nu strige prea des „ajutor”: dacă proceda aşa, stăpânii ei puteau decide că trebuia modernizată. De aceea, subpersonalitatea se gândi multe secunde înainte de a decide ce să facă.

Hotărî în final că anomalia era una dintre cele mai stranii pe care le întâlnise vreodată. Examinarea detaliată a tuturor căilor logice din sistemul de senzori nu reuşi să explice cum s-ar fi putut întâmpla vreodată ceva atât de complet şi profund neobişnuit.

Pentru a-şi putea face treaba eficient, subpersonalitatea trebuia să înţeleagă în mod abstract lumea reală. Nimic prea sofisticat, totuşi suficient pentru a emite judecăţi sensibile despre tipurile de fenomene externe susceptibile de a fi întâlnite de senzori şi care erau atât de improbabile, încât nu puteau fi interpretate decât ca halucinaţii introduse într-o etapă ulterioară a procesării datelor. Ea trebuia să înţeleagă că *Înălţarea Gnostică* era un obiect fizic încorporat în spaţiu. De asemenea, trebuia să înţeleagă că evenimentele înregistrate de reţeaua de senzori a navei erau cauzate de obiecte şi cuante răspândite în spaţiul respectiv – particule de praf, câmpuri magnetice, ecouri radar de la corpuri din apropiere – şi de radiaţie de la fenomene mai îndepărtate – planete, stele, galaxii, quasari, radiaţie cosmică de fond. Pentru asta, era nevoie să poată aprecia cu exactitate felul cum trebuiau să se comporte datele ce reveneau de la toate obiectele acelea. Nimeni nu-i dăduse regulile respective, ci le formulase singură, de-a lungul timpului, făcând corecţii pe măsură ce acumula mai multe informaţii. Era o sarcină

nesfârşită, dar, în această etapă avansată a jocului, subpersonalitatea se considera excelentă în executarea ei.

Ştia, de exemplu, că planetele – sau mai degrabă obiectele abstracte din modelul său ce corespundeau planetelor – nu trebuiau în niciun caz să facă *aşa ceva.* Eroarea era complet inexplicabilă ca eveniment extern planetelor. În etapa de colectare a datelor trebuia să se fi strecurat o eroare.

Subpersonalitatea reflectă mai mult la asta. Chiar şi permiţând concluzia respectivă, anomalia rămânea dificil de explicat. Era ciudat de selectivă, afectând doar planeta în sine. Nimic altceva, nici chiar sateliţii planetei nu făcuseră absolut nimic straniu.

Subpersonalitatea îşi schimbă părerea: anomalia trebuia să fie externă, caz în care modelul lumii reale întocmit de ea era şocant de greşită. Nici concluzia aceasta nu-i plăcu. Trecuse mult de când fusese silită să-şi actualizeze atât de drastic modelul şi privea posibilitatea respectivă cu senzaţia înţepătoare a unui afront.

Mai rău, observaţia putea însemna că *Înălţarea* însăşi se găsea… nu tocmai în pericol imediat – planeta în cauză se afla încă la zeci de ore-lumină distanţă –, dar era posibil să se îndrepte spre ceva care ar fi putut, într-un moment din viitor, să prezinte pentru navă un risc ce nu putea fi neglijat.

Aşadar, asta era. Subpersonalitatea luă decizia: nu avea de ales decât să avertizeze echipajul.

Ceea ce însemna un singur lucru: o întrerupere prioritară pentru regina Jasmina.

Subpersonalitatea stabili că regina accesa în prezent sinteze de statut prin intermediul mediului ei preferat de citire vizuală. După cum era autorizată să facă, subpersonalitatea preluă controlul canalului de date şi goli ambele ecrane ale lectorului pentru un buletin de urgenţă.

Pregăti un mesaj text simplu: ANOMALIE SENZORIALĂ, SOLICITARE RECOMANDARE.

Pentru o clipă – mult mai puţin decât jumătatea de secundă cât durase evenimentul iniţial – mesajul fu afişat

pe lectorul reginei, pentru a-i atrage atenţia.

Apoi subpersonalitatea se răzgândi.

Poate comitea o greşeală. Deşi fusese bizară, anomalia dispăruse. Nicio altă semnalare suplimentară despre vreo bizarerie nu sosise de la straturile inferioare. Planeta se comporta aşa cum subpersonalitatea presupusese dintotdeauna că se comportă planetele.

Dacă ar fi beneficiat de ceva mai mult timp, decise ea, evenimentul ar fi fost cu certitudine explicat ca un defect perceptiv. Era doar o chestiune de reexaminare a datelor, de privire a tuturor componentelor din perspectiva corectă, de gândire în afara cadrului uzual. Ca subpersonalitate, asta era exact ceea ce trebuia să facă. Dacă doar avea să înainteze orbeşte orice anomalie pe care n-o putea explica imediat, atunci echipajul putea s-o înlocuiască la fel de bine cu alt strat fără minte. Sau, mai rău, s-o modernizeze în ceva mai inteligent.

Şterse mesajul text de pe lectorul reginei şi-l înlocui imediat cu datele pe care aceasta le citise până atunci.

Continuă să examineze problema până când, peste vreun minut, o altă anomalie îi sosi pentru rezolvare. De data asta era un dezechilibru de acceleraţie, o instabilitate iritantă de unu la sută în propulsia Agregată de la tribord. Confruntată cu o urgenţă nouă şi arzătoare, subpersonalitatea alese să treacă problema planetei în planul secund. Chiar şi după standardele lente ale comunicaţiilor de la bordul navei, un minut însemna mult. Cu fiecare minut în plus care trecu fără ca planeta să se comporte anormal, evenimentul bizar se reduse inevitabil la un nivel diminuat de prioritate.

Subpersonalitatea nu uitase de el – era incapabilă să uite ceva –, dar peste o oră urma să aibă de rezolvat multe altele.

Bun. Se decisese aşadar. Modul de tratare era să pretindă că de fapt nici nu se întâmplase.

Ca atare, regina Jasmina fu informată despre anomalia evenimentului senzorului doar pentru o fracţiune de secundă. Şi ca atare, niciun membru uman al echipajului

Înălţării – nici Jasmina, nici Grelier, nici Quaiche şi niciunul dintre ceilalţi Ultranauţi – n-a fost vreodată conştient de faptul că, pentru mai bine de jumătate de secundă, cea mai mare gigantă gazoasă din sistemul de care se apropiau, numit fără imaginaţie 107 Piscium, încetase pur şi simplu să existe.

Regina Jasmina auzi paşii chirurgului-general răsunând în direcţia ei, de-a lungul pasarelei metalice care-i lega cabina de comandă de restul navei. Ca întotdeauna, Grelier reuşea să nu pară grăbit. Oare ea îi testase loialitatea prin răsfăţul acordat lui Quaiche? se întrebă regina. Poate că da. Iar atunci probabil că venise momentul să-l facă pe Grelier să se simtă din nou apreciat.

O pâlpâire pe ecranele lectoare ale craniului îi atrase atenţia. Pentru o clipă, o linie de text înlocui sintezele pe care le răsfoia – ceva despre anomalia unui senzor.

Regina Jasmina scutură craniul. Fusese dintotdeauna convinsă că lucrul acesta hidos era posedat, dar într-o măsură tot mai mare se părea că devenea şi senil. Dacă ar fi fost mai puţin superstiţioasă, l-ar fi aruncat, însă se zvonea că lucruri îngrozitoare se întâmplaseră cu cei care ignoraseră sfaturile craniului.

O bătaie politicoasă se auzi în uşă.

— Intră, Grelier.

Uşa blindată se deschise. Chirurgul-general apăru în cabină, holbându-se şi dând la iveală o parte din albul ochilor în timp ce se adapta la semiîntunericul dinăuntru. Grelier era un bărbat zvelt, îngrijit îmbrăcat, cu păr alb strălucitor, des şi turtit în vârful capului. Avea trăsăturile aplatizate, austere ale unui boxer. Purta halat medical alb, curat, şi şorţ, iar mâinile îi erau întotdeauna înmănuşate. Expresia lui o amuza mereu pe Jasmina: părea permanent gata să izbucnească în lacrimi sau în hohote de râs. Era însă o iluzie, întrucât chirurgul-general nu era familiarizat cu extremele emoţionale.

— Erai ocupat în fabrica de corpuri, Grelier?

— Niţeluş, doamnă.

— Anticipez că urmează o perioadă în care cererea va creşte. Producţia nu trebuie să slăbească.

— Nu-i niciun pericol în privinţa asta, doamnă.

— E bine totuşi s-o ştii.

Jasmina oftă.

— Bun, gata cu amabilităţile. Să trecem la afaceri.

Grelier încuviinţă din cap.

— Văd că ai început deja.

În aşteptarea lui, ea îşi legase corpul pe tron, cu manşete de piele în jurul gleznelor şi al coapselor, cu o bandă groasă în jurul abdomenului, cu mâna dreaptă fixată pe braţul tronului şi doar cu mâna stângă liberă pentru mişcări. Ţinea craniul în mâna stângă, cu faţa întoarsă spre ea, astfel încât să poată vedea ecranele lectoare ce-i ieşeau din găvane. Înainte de a lua craniul, Jasmina îşi introdusese braţul drept într-o maşinărie fixată de partea laterală a tronului. Maşina – atenuatorul – era o cuşcă din fier negru nefinisat, dotată cu plăcuţe de presiune acţionate de şuruburi. Îi apăsau deja inconfortabil pielea.

— Chinuieşte-mă, rosti regina.

Pentru o clipă, expresia lui Grelier păru un zâmbet. Se apropie de tron şi examină atenuatorul, apoi începu să-i strângă şuruburile, răsucindu-le, pe rând, cu câte un sfert de rotaţie. Plăcuţele de presiune apăsau pe pielea de pe antebraţul reginei, susţinut la rândul său de un cadru inferior de plăcuţe fixe. Grija cu care Grelier strângea şuruburile o făcu pe Jasmina să se gândească la reglorul unui oribil instrument cu coarde.

Nu era plăcut. Asta şi era ideea.

După vreun minut, Grelier se opri şi trecu în spatele tronului. Ea îl privi cum scoate un tub încolăcit din trusa medicală micuţă pe care o ţinea mereu acolo. Introduse un capăt al tubului într-un flacon mare, plin cu un lichid galben-pai, şi conectă celălalt capăt la o seringă hipodermică. În timp ce lucra, fredona şi fluiera încetişor. Ridică flaconul şi-l fixă pe un stativ din spatele tronului, apoi înfipse acul seringii în braţul drept al reginei, bâjbâind puţin până găsi vena. Reveni după aceea în faţa

tronului, acolo unde corpul îl putea vedea.

Acum era unul de sex feminin, dar asta nu reprezenta ceva obligatoriu. Deşi toate corpurile erau cultivate din materialul genetic al Jasminei, Grelier putea să intervină într-o etapă timpurie de dezvoltare şi să forţeze corpurile pe diverse căi sexuale. De obicei, erau băieţi şi fete. Din când în când, ca variaţie, el crea versiuni neutre stranii şi intersexuale. Toate erau sterile, dar asta doar pentru că ar fi fost o pierdere de timp să le echipeze cu sisteme de reproducere funcţionale. Şi aşa avea destulă bătaie de cap să instaleze implanturile de cuplare neurală, astfel încât Jasmina să poată conduce corpurile.

Brusc, ea simţi că agonia nu mai converge spre un punct central.

— Nu vreau anestezic, Grelier.

— Durerea fără uşurare intermitentă este ca muzica fără tăcere, spuse el. În privinţa asta trebuie să ai încredere în judecata mea, aşa cum ai făcut mereu în trecut.

— Am încredere în tine, Grelier, replică ea fără chef.

— Cu adevărat, doamnă?

— Da. Sincer. Întotdeauna ai fost preferatul meu. Apreciezi asta, nu?

— Am o treabă de făcut, doamnă, şi o fac pur şi simplu până la limita capacităţilor mele.

Regina puse craniul în poală. Cu mâna liberă, îi ciufuli smocul de păr alb.

— Aş fi pierdută fără tine, să ştii. Mai ales acum.

— Prostii, doamnă. Experienţa ta ameninţă de la o zi la alta s-o eclipseze pe a mea.

Era mai mult decât o linguşeală reflexă: deşi studiul durerii constituia munca de o viaţă a lui Grelier, Jasmina învăţa repede. Ştia enorm de multe despre fiziologia durerii. Ştia despre nocicepţie, cunoştea deosebirea dintre durerea epicrită şi cea protopatică şi ştia despre blocarea presinaptică şi calea neospinală. Putea să deosebească receptorii prostaglandinei de agoniştii GABA.

În acelaşi timp însă, regina cunoştea durerea dintr-un unghi din care Grelier n-avea s-o cunoască niciodată. Pe el

îl pasiona exclusiv producerea durerii. Nu o ştia din interior, din punctul de vedere privilegiat al receptorului. Oricât de precisă i-ar fi înţelegerea teoretică a subiectului, Jasmina ar fi avut întotdeauna atuul acesta faţă de el.

Ca majoritatea oamenilor din epoca sa, Grelier nu putea decât să-şi imagineze agonia, extrapolând-o de o mie de ori de la disconfortul minor al unei unghii rupte.

Habar n-avea de realitate.

— Poate că am învăţat multe, spuse ea, dar tu vei fi mereu un maestru al artelor clonării. Am vorbit însă serios mai devreme: anticipez o creştere a solicitării fabricii. Poţi să-mi oferi satisfacţie?

— Ai spus că producţia nu trebuie să se reducă. Nu este acelaşi lucru.

— În mod cert, tu nu lucrezi acum la capacitate maximă.

Grelier ajustă şuruburile.

— Voi fi sincer cu tine: nu suntem departe de capacitatea maximă. În acest moment sunt pregătit să rebutez unităţi care nu corespund standardelor noastre. Dar dacă dorim creşterea producţiei, standardele vor trebui coborâte.

— Ai rebutat şi azi unul, nu-i aşa?

— De unde ştii?

— Am bănuit că vei da o dovadă a angajamentului tău faţă de excelenţă. Ridică un deget. Iar asta-i foarte bine. De aceea lucrezi pentru mine. Bineînţeles că sunt dezamăgită – ştiu exact la ce corp ai renunţat –, dar standardele sunt standarde.

— Aceasta a fost întotdeauna deviza mea.

— Păcat că nu-i valabilă pentru toţi din navă.

El fredonă în barbă şi fluieră absent o vreme, apoi întrebă, cu nepăsare studiată:

— Mereu mi s-a părut că ai cel mai bun echipaj, doamnă.

— Problema nu este echipajul meu obişnuit.

— Ah. Atunci te referi la unul dintre cei angajaţi ocazional? Sper să nu fiu eu acela.

— Ştii bine la cine mă refer, nu te mai preface.

— La Quaiche? Nu cred!

— Grelier, termină cu jocurile astea. Ştiu exact ce părere ai despre rivalul tău. Vrei să ştii care-i, de fapt, ironia sorţii? Voi doi sunteţi mai asemănători decât vă daţi seama. Amândoi sunteţi oameni standard, amândoi aţi fost excluşi din propriile voastre culturi. Am avut mari speranţe pentru voi, dar acum pot fi nevoită să renunţ la Quaiche.

— Sunt sigur că i-ai acorda o ultimă şansă, doamnă. La urma urmelor, ne apropiem de un sistem nou.

— Ţi-ar plăcea, nu-i aşa? Ai vrea să-l vezi eşuând pentru ultima oară, doar pentru ca pedeapsa mea să fie cu atât mai severă?

— Mă gândeam doar la binele navei.

— Desigur, zâmbi Jasmina, amuzată de minciunile lui. Ei bine, problema este că încă nu m-am hotărât ce să fac cu Quaiche. Cred totuşi că el şi cu mine trebuie să purtăm o mică discuţie. Prin amabilitatea partenerilor noştri comerciali, am intrat în posesia unor informaţii noi şi interesante despre el.

— Ciudat, comentă Grelier.

— Se pare că n-a fost complet sincer cu privire la experienţa sa anterioară când l-am angajat. E vina mea, ar fi trebuit să-i verific trecutul mai amănunţit. Dar asta nu scuză faptul că şi-a exagerat succesele anterioare. Am crezut că angajez un negociator expert şi în acelaşi timp un individ cu o înţelegere instinctivă a mediilor planetare. Un ins care să fie în largul lui atât printre oamenii standard, cât şi printre Ultranauţi, cineva care să poată încheia o afacere în avantajul nostru şi să găsească o comoară pe care noi am fi ignorat-o cu desăvârşire.

— Asta i se potriveşte lui Quaiche.

— Nu, Grelier – i se potriveşte personajului pe care Quaiche a vrut să ni-l prezinte. Ficţiunii pe care a ţesut-o el. În realitate, palmaresul lui este mult mai puţin impresionant. Câte un succes ocazional, ici şi colo, dar la fel de multe eşecuri. Este un escroc, un lăudăros, un oportunist şi un mincinos. Şi, în plus, este infectat.

Grelier ridică o sprânceană.

— Infectat?

— Are un virus îndoctrinal. Noi l-am scanat pentru chestiile obişnuite, dar l-am ratat pe ăsta, fiindcă nu era în baza noastră de date. Din fericire, nu este puternic infecţios – deşi n-ar fi avut, de fapt, mari şanse să infecteze pe vreunul dintre *noi.*

— Despre ce tip de virus îndoctrinal vorbim?

— O mixtură grosolană: o combinaţie nedezvoltată de imagini religioase din trei mii de ani puse laolaltă fără vreo consistenţă teistă generală. Nu-l determină să creadă în ceva coerent, ci doar să se *simtă* religios. Evident, îl poate ţine sub control în majoritatea timpului. Dar mă îngrijorează, Grelier. Dacă se înrăutăţeşte? Nu-mi plac oamenii ale căror impulsuri nu le pot prezice.

— Atunci, o să renunţi la el.

— Nu încă. Nu înainte să trecem de 107 Piscium. Nu înainte să aibă o ultimă şansă de a-şi salva reputaţia.

— Ce te face să crezi că va găsi ceva acum?

— Nu mă aştept s-o facă, dar cred că este mai probabil să găsească dacă îi ofer stimulentul potrivit.

— S-ar putea să evadeze.

— M-am gândit şi la asta. De fapt, cred că am acoperit toate variantele în privinţa lui Quaiche. Tot ce-mi trebuie acum este el însuşi. Poţi aranja asta pentru mine?

— Acum, doamnă?

— De ce nu? Bate fierul cât e cald, cum se spune.

— Problema este, replică Grelier, că-i îngheţat. Trezirea va dura şase ore, presupunând că urmăm procedurile recomandate.

— Şi dacă nu le urmăm?

Jasmina se întrebă cât kilometraj rămăsese în noul ei corp.

— Realist vorbind, cu câte ore am putea scurta procedurile?

— Cel mult cu două, dacă nu vrei să rişti să-l omori. Chiar şi atunci va fi niţeluş neplăcut.

Jasmina îi zâmbi chirurgului-general.

— Sunt sigură că va trece peste asta. Ah... şi încă un lucru, Grelier!

— Da, doamnă.
— Adu-mi costumul gravat.

TREI

Luminăluca Înălţarea Gnostică, *spaţiul interstelar, 2615*

Amanta lui îl ajută să iasă din sarcofag. Quaiche rămase tremurând pe cuşeta de reînviere, zguduit de valuri de greaţă, în timp ce Morwenna se ocupa de jackurile şi firele înfipte în carnea standard învineţită.

— Nu te mai mişca, zise ea.

— Nu mă simt foarte bine.

— Bineînţeles că nu te simţi. La ce te aşteptai când ticăloşii te-au dezgheţat atât de repede?

Parcă ar fi fost lovit în vintre, atât doar că „vintrele” acelea nu erau doar o părticică din corpul lui, ci tot trupul său. Ar fi vrut să se ghemuiască într-un spaţiu mai mic decât fiinţa, să se plieze într-un nod minuscul, ca într-un truc origami. Se gândi să vomite, dar efortul necesar era descurajator de-a dreptul.

— N-ar fi trebuit să rişte, zise Quaiche. Ea ştie că sunt prea valoros pentru aşa ceva.

Vomită: un sunet oribil, ca un câine care lătrase prea mult.

— Cred că a cam ajuns la capătul răbdării, comentă Morwenna tamponându-l cu fluide medicinale usturătoare.

— Ştie că are nevoie de mine.

— S-a descurcat fără tine şi înainte. Poate şi-a dat seama că se poate descurca fără tine din nou.

Quaiche se lumină la faţă.

— Poate c-a apărut o urgenţă.

— E clar, nu?

— Hristoase, asta era tot ce-mi trebuia – puţină înţelegere!

Se strâmbă când un fulger de durere îi izbi craniul, ceva mult mai precis direcţionat decât neplăcerea surdă şi generală a traumei reînvierii.

— N-ar trebui să iei numele Domnului în deşert, zise

Morwenna pe un ton mustrător. Să ştii că nu-ţi va face decât rău.

El o privi, silindu-se să ţină ochii deschişi înaintea luminii intense din zona de reînviere.

— Tu eşti de partea mea sau nu?

— Încerc să te-ajut. Nu te mai mişca, aproape c-am scos ultimele fire.

O ultimă durere ascuţită, dar nu la fel de intensă, în coapsă, când şuntul ieşi, lăsând în urmă o rană care semăna perfect cu un ochi.

— Gata, am terminat.

— Până data viitoare, zise Quaiche. Presupunând că *va mai exista* o dată viitoare.

Morwenna încremeni brusc, de parcă abia atunci înţelesese ceva.

— Cu adevărat ţi-e frică, aşa-i?

— Ţie nu ţi-ar fi, în locul meu?

— Regina-i nebună. Toţi ştiu asta. În acelaşi timp însă este destul de pragmatică pentru a recunoaşte o resursă valoroasă, când o vede.

Morwenna vorbea deschis, deoarece ştia că regina nu avea dispozitive de ascultare active în incinta de reînviere.

— Uită-te la Grelier, ce naiba! Crezi că ea l-ar tolera pe ciudatul ăla un minut, dacă nu i-ar fi util?

— Exact asta vreau să spun, zise Quaiche afundându-se încă şi mai mult în deprimare şi lipsă de speranţe. În momentul în care vreunul dintre noi încetează să mai fie util…

Dacă ar fi fost în stare să se mişte, ar fi mimat trecerea unui cuţit peste beregată. Aşa însă se mulţumi să scoată un sunet gâtuit.

— Tu ai un avantaj faţă de Grelier, zise Morwenna. Tu mă ai pe mine, un aliat din rândul echipajului. El pe cine are?

— Ai dreptate ca întotdeauna, încuviinţă Quaiche.

Cu un efort uriaş, întinse mâna şi-i strânse mănuşa de oţel. Nu avea inima să-i aducă aminte că ea era aproape la fel de izolată ca şi el la bordul navei. Pentru un Ultranaut,

orice fel de relaţie interpersonală cu un om standard însemna marginalizare garantată. Morwenna brava, dar Quaiche ştia prea bine că, dacă trebuia să se bazeze pe ea pentru ajutor când regina şi restul echipajului aveau să se întoarcă împotriva lui, atunci se putea considera deja crucificat.

— Te poţi ridica în şezut acum? întrebă ea.

— O să-ncerc.

Disconfortul dispărea treptat, aşa cum ştiuse că o să se întâmple, şi în cele din urmă fu în stare să mişte grupe musculare majore fără să ţipe. Rămase în capul oaselor pe cuşetă, cu genunchii lipiţi de pielea spână a pieptului, în timp ce Morwenna îi scoase cu blândeţe cateterul urinar din penis. El îi privea faţa în timp ce lucra, auzind doar şuieratul metalului care luneca peste metal. Îşi aminti cât de mult se temuse când ea îl atinsese prima dată acolo, cu mâinile sclipindu-i ca nişte foarfeci. Să faci dragoste cu ea era ca şi cum ai fi făcut dragoste cu o secerătoare, totuşi Morwenna nu-l rănise niciodată, nici chiar atunci când, fără să vrea, îşi tăiase propriile ei părţi organice.

— E bine? îl întrebă.

— O să mă descurc. O reînviere rapidă nu-i suficientă pentru a-i strica ziua lui Horris Quaiche.

— Aşa te vreau, zise ea pe un ton ce nu reflecta o convingere deplină.

Se aplecă şi-l sărută. Mirosea a parfum şi a ozon.

— Mă bucur că exişti, zise Quaiche.

— Aşteaptă aici. O să-ţi aduc ceva de băut.

Morwenna se îndepărtă de cuşeta de reînviere, ridicându-se în toată înălţimea ei. Încă incapabil să se concentreze corespunzător, bărbatul o privi lunecând prin încăpere, spre trapa pe unde se distribuiau concentratele recuperatoare. Codiţele ei împletite, cenuşii ca fierul, se legănau odată cu mişcările picioarelor cu şolduri înalte, acţionate de pistoane.

Morwenna tocmai se întorcea cu un pahar de concentrat recuperator – ciocolată combinată cu maşmede –, când uşa camerei glisă şi se deschise. Alţi doi Ultranauţi intrară: un

bărbat şi o femeie. După ei, cu mâinile încrucişate modest la spate, venea silueta mai scundă, neaugmentată, a chirurgului-general. Purta un halat medical alb, pătat.

— E bine? întrebă bărbatul Ultranaut.

— Aveţi noroc că nu-i mort, se răsti Morwenna.

— Nu mai fi aşa melodramatică, spuse femeia. Doar nu era să moară fiindcă l-am dezgheţat un pic mai repede decât de obicei.

— O să ne spui ce vrea Jasmina de la el?

— Asta-i treaba lui şi a reginei, răspunse femeia.

Bărbatul aruncă un halat matlasat argintiu în direcţia lui Quaiche. Braţul Morwennei ţâşni într-o mişcare fulgerătoare şi-l prinse. Se apropie de Quaiche şi i-l înmână.

— Aş vrea să ştiu ce se-ntâmplă, zise Quaiche.

— Îmbracă-te, spuse femeia. Vii cu noi.

El pivotă pe cuşetă şi-şi coborî tălpile pe podeaua rece. Disconfortul care se destrăma începea să fie înlocuit acum de spaimă. Penisul i se chirci şi se retrase în vintre, ca şi cum şi-ar fi făcut deja propriile planuri de evadare pe furiş. Quaiche îmbrăcă halatul şi strânse cordonul în talie. Se adresă chirurgului-general:

— Eşti implicat în asta, aşa-i?

Grelier clipi.

— Dragul meu, am făcut tot ce am putut să-i împiedic să te încălzească încă şi mai repede.

— O să-ţi sune şi ţie ceasul, spuse Quaiche. Ţine minte ce-ţi spun!

— Nu ştiu de ce insişti cu tonul acesta. Horris, noi doi avem multe în comun. Suntem amândoi oameni, singuri la bordul unei nave Ultranaute. N-ar trebui să ne ciondănim, concurând pentru prestigiu şi statut. Ar trebui să ne susţinem reciproc, să cimentăm o prietenie.

Grelier îşi şterse dosul mănuşii de tunică, lăsând în urmă o mânjitură ocru urâtă.

— Noi doi ar trebui să fim aliaţi. Am putea parcurge împreună o cale lungă.

— Când o zbura porcu’, replică Quaiche.

Regina mângâia craniul uman pătat pe care-l ţinea în poală. Avea degete foarte lungi, iar unghiile de la picioare îi erau vopsite cu un negru ca noaptea. Purta o vestă din piele fără mâneci şi o fustă scurtă din acelaşi material închis la culoare. Părul negru îi era pieptănat peste cap, cu excepţia unei singure şuviţe aranjate cu grijă. Stând în faţa ei, Quaiche crezu iniţial că purta machiaj – nişte dungi verticale de ruj, groase ca nişte dâre de ceară topită, îi coborau de la ochi până la curba buzei superioare. Apoi, tresărind, îşi dădu seama că ea îşi scosese ochii.

Cu toate acestea, chipul reginei continua să aibă o frumuseţe severă.

Era prima dată când o vedea în carne şi oase, în oricare dintre manifestările ei. Până la întâlnirea asta, toate relaţiile lor implicaseră un grad de distanţare, desfăşurându-se fie prin proxy de nivel-alfa, fie prin intermediari vii, ca Grelier.

El sperase să menţină situaţia aşa.

Quaiche aşteptă câteva secunde, ascultându-şi propria respiraţie. În cele din urmă, reuşi să vorbească.

— Te-am dezamăgit, doamnă?

— Quaiche, ce fel de navă crezi că am şi conduc? Una în care-mi pot permite să duc bagaje inutile?

— Simt cum norocul mi se schimbă.

— Un sentiment care soseşte cam târziu. Câte escale am făcut noi de când te-ai alăturat echipajului? Cinci, nu? Şi cu ce ne putem mândri după cele cinci escale?

El deschise gura să răspundă, când văzu costumul gravat în umbrele dinapoia tronului, aproape invizibil. Prezenţa lui nu putea fi accidentală.

Semăna cu o mumie, însă era făcut din fier forjat sau alt metal din epoca industrială. Existau mufe pentru fişe de input industriale şi puncte de conectare, precum şi un dreptunghi negru cu grilaj acolo unde trebuia să fi fost vizorul. Se vedeau cruste şi stropi de sudură, unde fuseseră resudate sau lipite alte părţi. Pe alocuri se zăreau petice netede de metal evident nou.

Însă absolut tot costumul era acoperit de o complexitate incredibilă, covârşitoare, de gravuri. Fiecare centimetru pătrat fusese ticsit cu detalii ce fascinau ochiul. Pe ansamblu erau prea multe ca să fie prinse dintr-o singură uitătură, dar, când costumul se roti deasupra lui, Quaiche întrezări monştri spaţiali fantastici cu gâturi de şerpi, nave spaţiale ca nişte falusuri scandaloase, feţe urlând şi demoni, reprezentări explicite de acte sexuale şi de violenţă. Existau naraţiuni spiralate, poveşti cu tâlc, episoade comerciale laudative evidente. Existau cadrane de ceasuri şi psalmi. Rânduri de text în graiuri pe care el nu le recunoştea, strofe muzicale, ba chiar şi numere gravate cu dragoste. Secvenţe de cod digital sau perechi de bază ADN. Îngeri şi heruvimi. Şerpi, mulţi şerpi.

Simţea că-l doare capul doar privindu-le.

Costumul era scrijelit şi ciuruit de punctele de impact ale micrometeoriţilor şi razelor cosmice, iar cenuşiul său de fier era pătat ici şi colo de decolorări verzi-smarald sau arămii. Striaţii ca nişte zgârieturi se vedeau acolo unde particule ultra-grele îşi săpaseră propriile făgaşe de impact, când izbiseră sub unghiuri obtuze. Iar în jurul întregului obiect exista o linie subţire, neagră, acolo unde cele două jumătăţi blindate puteau fi deschise, pentru a fi sudate la loc după aceea.

Costumul era un dispozitiv de pedeapsă, a cărui existenţă nu fusese decât un zvon crud. Până în momentul de faţă.

Regina băga oameni în costum, care îi ţinea în viaţă şi-i alimenta cu informaţii senzoriale. Îi proteja de grindina de radiaţii a zborurilor interstelare, când erau îngropaţi, uneori şi ani în şir, în gheaţa scutului ablativ al navei.

Când îi scoteau din costum, morţii erau cei mai norocoşi.

Quaiche se strădui să-şi stăpânească tremurul din glas.

— Dacă priveşti lucrurile dintr-un anumit punct de vedere, de fapt n-am… nu ne-am descurcat *chiar* rău… una peste alta. Nava n-a suferit nicio avarie. N-au fost pierderi de echipaj şi nici răniri grave. N-au existat incidente de contaminare. Nici cheltuieli neprevăzute…

Amuţi şi o privi cu speranţă pe Jasmina.

— Asta-i tot ce poţi spune? Quaiche, tu ar fi trebuit să ne îmbogăţeşti. Tu ar fi trebuit să ne schimbi norocul în vremurile acestea grele, ungând roţile comerţului cu farmecul tău înnăscut şi cu toate cunoştinţele tale despre psihologiile şi peisajele planetare. Tu ar fi trebuit să fii găina noastră cu ouăle de aur.

El se foi stânjenit.

— Şi totuşi, în cinci sisteme n-ai găsit decât gunoaie.

— Tu ai ales sistemele, nu eu. Nu-i vina mea că n-a existat nimic care să merite să fie găsit.

Foarte încet şi îngrijorător, regina clătină din cap.

— Nu, Quaiche, mă tem că nu-i aşa de simplu. Vezi tu, acum o lună am interceptat ceva. Era o transmisiune, un dialog comercial între o colonie umană de pe Chaloupek şi luminăluca *Amintirea Vagă a lui Hokusai.* Îţi sună cunoscut?

— Nu tocmai…

Dar îi suna cunoscut.

— *Hokusai* intra în Gliese 664 tocmai când noi părăseam sistemul acela. Era al doilea sistem pe care-l baleiaseşi pentru noi. Raportul tău a fost…

Regina ridică în dreptul urechii craniul, ascultându-i maxilarele ce clănţăneau.

— Ia să vedem… „Nimic de valoare pe Opincus sau celelalte trei planete de tip terran; doar articole minore de tehnologie abandonată recuperate de pe sateliţii de la cinci la opt ai gigantei Haurient… Nimic în centurile de asteroizi interioare, roiurile de tip-D, punctele troiene sau concentraţiile majore ale centurii-K."

Quaiche putea să vadă încotro se îndrepta totul.

— Şi *Hokusai?*

— Dialogul acela a fost absolut fascinant. Se pare că *Hokusai* a localizat un tezaur îngropat de articole comerciale, vechi de vreun secol. Dinainte de război, dinainte de Epidemie. Chestii foarte valoroase: nu doar artefacte tehnologice, ci şi de artă şi de cultură, multe dintre ele unicate. Am auzit că au câştigat de pe urma lor

suficient pentru a-şi cumpăra un strat nou de înveliş ablativ pentru carcasă.

Regina îl privi cu un aer nerăbdător.

— Ai ceva comentarii sau păreri?

— Raportul meu a fost onest, zise Quaiche. Probabil că ei au avut noroc, atâta tot. Uite ce-i, mai dă-mi o şansă. Ne apropiem de alt sistem?

Jasmina zâmbi.

— Noi ne apropiem mereu de alt sistem. De data asta este un loc numit 107 Piscium, dar, sinceră să fiu, de la distanţă nu pare mult mai promiţător decât ultimele cinci. Ce mă poate convinge că acum vei fi de vreun folos?

— Lasă-mă s-o iau pe *Dominatrix,* rosti el încleştându-şi involuntar mâinile. Lasă-mă să cobor cu ea în sistemul acesta.

Regina rămase tăcută multe secunde. Quaiche îşi auzea doar propria respiraţie, punctată la răstimpuri de sfârâitul brusc, atenuat, al unei insecte sau al unui şobolan care era ucis. Ceva se mişca letargic în spatele sticlei verzi al unui dom emisferic încorporat în unul dintre cei doisprezece pereţi ai cabinei. Bărbatul simţea că era observat şi de altceva decât făptura fără ochi din jilţ. Fără să i se spună, înţelese în clipa aceea că forma dinapoia sticlei era adevărata regină şi că trupul distrus de pe tron nu era decât o marionetă în care ea locuia în prezent. Prin urmare, toate zvonurile pe care le auzise erau adevărate: solipsismul reginei, dependenţa ei de durerea extremă ca mijloc de ancorare în realitate, vasta rezervă de corpuri clonate despre care se spunea că o păstrează exclusiv în acest scop.

— Ai terminat, Quaiche? Ţi-ai susţinut pledoaria?

El suspină.

— Cred că da.

— Perfect, atunci.

Probabil că Jasmina dăduse o comandă secretă, fiindcă uşa cabinei se deschise chiar atunci. Quaiche se întoarse când rafala de aer rece şi proaspăt îi atinse ceafa.

Intrară chirurgul-general şi cei doi Ultranauţi care-l

ajutaseră în cursul reînvierii lui Quaiche.

— Am terminat cu el, zise regina.

— Şi ce intenţie ai? întrebă Grelier.

Jasmina îşi ronţăi o unghie.

— Nu m-am răzgândit. Puneţi-l în costum.

PATRU

Ararat, 2675

Scorpio ştia prea bine că nu trebuia să-l întrerupă pe Clavain atunci când reflecta la ceva. Oare cât trecuse de când îi spusese despre obiectul care căzuse din spaţiu, dacă într-adevăr de acolo sosise? Cel puţin cinci minute. În tot acel răstimp, Clavain stătuse grav ca o statuie, cu chipul împietrit, cu ochii aţintiţi asupra orizontului.

În cele din urmă, tocmai când Scorpio începuse să se îndoiască de sănătatea mintală a vechiului său prieten, bătrânul vorbi.

— Când s-a întâmplat? Când a sosit acest „obiect” – indiferent ce este el?

— Probabil săptămâna trecută, spuse Scorpio. Noi l-am găsit abia acum două zile.

Urmă altă pauză îngrijorătoare, deşi de data asta dură numai un minut. Apa clipocea, lovind pietrele şi bolborosea în vârtejuri mici, intrând şi ieşind din bălţile ca nişte bazine puţin adânci de lângă ţărm.

— Şi ce anume este?

— Nu putem fi absolut siguri. Este un soi de capsulă. Un artefact uman. Bănuim că ar fi o capsulă de salvare, ceva cu capacităţi de reintrare în atmosferă. Credem că a picat în ocean, apoi s-a ridicat la suprafaţă şi a plutit.

Clavain încuviinţă ca şi cum informaţia ar fi prezentat doar un interes minor.

— Şi eşti sigur că n-a fost lăsată în urmă de Galiana?

Pronunţă numele femeii cu uşurinţă, dar Scorpio putea să bănuiască suferinţa pe care i-o cauza. Mai ales acum, când privea spre ocean.

Scorpio avea idee despre ce însemna oceanul pentru Clavain: atât pierdere, cât şi cel mai crud soi de speranţă. Într-un moment de neatenţie, cu puţin înaintea exilului său voluntar de la problemele insulei, Clavain spusese:

— Acum au plecat toţi. Oceanul nu-mi mai poate face

nimic.

— Ei sunt tot acolo, răspunsese Scorpio. Nu s-au pierdut. Ba chiar sunt în siguranţă într-o măsură mai mare decât au fost vreodată.

Ca şi cum Clavain n-ar fi putut vedea asta şi singur.

— Nu, zise Scorpio revenind cu atenţia în prezent. Nu cred c-a lăsat-o Galiana.

— Mă gândisem că ar putea să conţină un mesaj de la ea, spuse Clavain. Dar greşesc, aşa-i? Nu va exista niciun mesaj. Nu în felul acesta. Nici de la Galiana, nici de la Felka.

— Îmi pare rău, zise Scorpio.

— N-are de ce să-ţi pară rău. Este în natura lucrurilor.

Cunoştinţele lui Scorpio despre trecutul lui Clavain proveneau atât din auzite, cât şi din ceea ce îi spusese bătrânul direct. Amintirile fuseseră întotdeauna schimbătoare, dar în epoca prezentă erau la fel de maleabile ca lutul. În trecutul lui Clavain existau aspecte despre care nici el însuşi nu mai putea fi sigur acum.

Şi totuşi unele erau certe. Clavain iubise cândva o femeie pe nume Galiana; relaţia lor începuse cu multe secole în urmă şi se derulase în multe dintre respectivele secole. Era clar că ei concepuseră – sau creaseră – un fel de fiică, Felka, şi că aceasta fusese, simultan, teribil de puternică şi de afectată emoţional, fiind, în egală măsură, iubită şi temută.

Ori de câte ori Clavain vorbea despre timpurile acelea, o făcea cu o fericire temperată de cunoaşterea lucrurilor care urmaseră.

Galiana fusese o savantă fascinată de augmentarea minţii umane. Însă curiozitatea ei nu se oprise acolo. Ţelul său final era crearea unei conexiuni intime cu realitatea, la nivel de rădăcină. Experimentele ei neurale nu fuseseră, de altfel, decât o parte necesară din proces. Galianei i se păruse firesc ca etapa următoare să fie explorarea fizică, reală, călătoria cât mai departe prin cosmos. Ea dorea să pătrundă adânc, mult dincolo de marginile neregulate ale spaţiului cartografiat, ca să vadă ce exista de fapt acolo.

Până atunci, unicele indicii ale inteligenţei extraterestre găsite vreodată de cineva fuseseră nişte ruine şi nişte fosile, dar cine putea şti ce s-ar fi descoperit în galaxie? La momentul respectiv, coloniile umane formau o sferă cu diametrul de vreo douăzeci de ani-lumină, însă Galiana intenţiona să străbată o sută de ani-lumină şi abia apoi să se întoarcă.

Aşa şi făcuse. Agregaţii lansaseră trei nave, care zburau doar cu puţin mai încet decât viteza luminii, într-o expediţie spre adâncurile spaţiului interstelar. Expediţia avea să dureze minimum un secol şi jumătate; Clavain şi Felka i se alăturaseră, doritori şi ei de experienţe noi. Totul decursese conform planului: Galiana şi aliaţii ei vizitaseră multe sisteme solare şi, cu toate că nu găsiseră niciodată semne clare de inteligenţă activă, catalogaseră multe fenomene remarcabile şi descoperiseră alte ruine. Apoi primiseră rapoarte, deja învechite, despre o criză de acasă: tensiuni crescânde între Agregaţi şi aliaţii lor moderaţi, Demarhiştii. Clavain trebuia să revină acasă, pentru a-i ajuta tactic pe Agregaţii rămaşi.

Galiana considerase că era mai important să continue expediţia; despărţirea lor prietenoasă în adâncul spaţiului făcuse ca o navă să se întoarcă acasă, purtându-i pe Clavain şi pe Felka, iar celelalte două să continue înaintarea în planul galaxiei.

Intenţionaseră să se reunească, dar nava Galianei revenise în cele din urmă la Cuibul-Mamă al Agregaţilor pe pilot automat, avariată şi moartă. Undeva în spaţiu, o entitate parazitară atacase ambele nave şi distrusese una dintre ele. Imediat după aceea, maşini negre pătrunseseră în nava Galianei, disecându-i sistematic echipajul. Toţi membrii săi fuseseră ucişi, unul câte unul, până rămăsese doar Galiana. Maşinile negre i se infiltraseră în craniu şi i se strecuraseră în interstiţiile creierului. În mod oribil, Galiana continua să trăiască, dar era complet incapabilă de acţiune independentă. Devenise marioneta vie a parazitului.

Cu permisiunea lui Clavain, Agregaţii o îngheţaseră în

aşteptarea momentului când puteau să-i extragă parazitul fără riscuri. Şi probabil că într-o bună zi chiar ar fi reuşit, dar apoi apăruse o disensiune în rândul Agregaţilor: începutul crizei care, până la urmă, avea să-l poarte pe Clavain în sistemul Resurgam şi, ulterior, pe Ararat. În cursul conflictului, corpul îngheţat al Galianei fusese distrus.

Durerea lui Clavain fusese vastă şi îl secătuise. Scorpio credea că l-ar fi ucis, dacă n-ar fi avut nevoie ceilalţi cu atâta disperare de un conducător. Salvarea coloniei de pe Resurgam îi oferise ceva asupra căruia să se concentreze, dincolo de pierderea suferită. Îi păstrase cumva mintea întreagă.

Iar ulterior reprezentase un fel de consolare.

Galiana nu-i condusese spre Ararat, totuşi se dovedise că Ararat era una dintre planetele pe care ea le vizitase după despărţirea de Clavain şi de Felka. Fusese atrasă de organismele extraterestre care umpleau oceanul. Era o lume a Jonglerilor, fapt esenţial, pentru că puţine dintre lucrurile ce vizitau lumile Jonglerilor erau uitate vreodată cu adevărat.

Jonglerii Minţii fuseseră întâlniţi pe multe planete ce se conformau aceluiaşi tipar acvatic ca Ararat. După ani de studii, tot nu exista un acord privind posibilitatea ca extratereştrii aceştia să fie sau nu inteligenţi în sine. Pe de altă parte, era perfect clar că ei înşişi preţuiau inteligenţa şi o păstrau cu devoţiunea iubitoare a unor curatori.

La răstimpuri, când cineva înota în oceanele unei planete a Jonglerilor, organismele microscopice pătrundeau în sistemul nervos al înotătorului. Era un proces mai blând decât invazia neurală ce avusese loc la bordul navei Galianei. Organismele Jongleri doreau numai să înregistreze, iar după ce descifrau tiparele neurale ale înotătorului, se retrăgeau. Mintea înotătorului avea să fie înregistrată de ocean, dar individul era aproape întotdeauna liber să revină pe uscat. De obicei, el nu percepea niciun fel de schimbare. În cazuri rare, se dovedea că primise un dar subtil, o ajustare a arhitecturii

sale neurale ce permitea cogniţie sau intuiţie supraumană. În majoritatea cazurilor, asta dura numai câteva ore, foarte rar părea să fie permanent.

Era imposibil de spus dacă Galiana câştigase vreun dar după ce înotase în oceanul acestei planete, însă mintea ei fusese cu certitudine înregistrată. Ea exista acolo acum, îngheţată sub valuri, aşteptând să fie imprimată în conştiinţa altui înotător.

Clavain bănuise asta, totuşi el nu fusese primul care să fi încercat comuniunea cu Galiana. Onoarea aceasta îi revenise Felkăi. Vreme de douăzeci de ani, ea înotase, imersată în memoriile şi conştiinţa glacială a mamei ei. În tot acest răstimp, Clavain se abţinuse să înoate el însuşi, temându-se poate că, atunci când va întâlni înregistrarea Galianei, o va găsi cumva eronată, neconformă cu amintirile lui. Îndoielile i se risipiseră de-a lungul anilor, totuşi nu luase niciodată decizia finală de a înota. Pe de altă parte însă, Felka – care tânjise dintotdeauna după complexitatea experienţelor oferite de ocean – înotase cu regularitate şi-i raportase apoi lui Clavain. Prin intermediul fiicei sale, el recâştigase un grad de conexiune cu Galiana şi deocamdată, până îşi făcea curaj să înoate el însuşi, asta fusese suficient.

Însă cu doi ani în urmă, oceanul o înghiţise pe Felka şi ea nu mai revenise.

Scorpio se gândi la toate astea acum şi-şi alese cu multă grijă cuvintele.

— Nevil, ştiu că-ţi vine foarte greu, dar trebuie să înţelegi, de asemenea, că obiectul ăsta, indiferent ce ar fi el, poate fi ceva foarte serios pentru colonie.

— Am înţeles, Scorp.

— Tu însă crezi că oceanul contează mai mult. Aşa este?

— Cred că niciunul dintre noi nu are de fapt vreun indiciu despre ce contează mai mult.

— Poate că aşa este. Mie unuia nu-mi pasă de fapt de tabloul de ansamblu. N-a fost niciodată punctul meu forte.

— În clipa de faţă, Scorp, tabloul de ansamblu este tot ce avem.

— Prin urmare, tu crezi că există milioane – miliarde – de oameni care vor muri? Oameni pe care nu i-am întâlnit niciodată, oameni de care nu ne-am apropiat nici măcar la un an-lumină?

— Cam aşa ceva.

— Ei bine, îmi pare rău, dar mintea mea nu funcţionează astfel. Eu nu pot procesa pur şi simplu genul ăsta de ameninţare. Eu *nu mă ocup* de extincţii în masă. Sunt mult mai concentrat asupra planului local. Iar în clipa de faţă am o problemă locală.

— Aşa crezi?

— Eu am grijă aici de o sută şaptezeci de mii de oameni. Ăsta-i un număr pe care abia îl pot concepe. Şi când cade ceva din cer fără niciun avertisment, mă împiedică să mai dorm.

— Dar tu n-ai văzut nimic căzând efectiv din cer, nu? Clavain nu aşteptă răspunsul lui Scorpio şi urmă: Totuşi, noi am acoperit volumul de spaţiu din imediata vecinătate a Araratului cu toţi senzorii pasivi pe care-i aveam în arsenal. Cum de n-am observat o capsulă care a intrat în atmosferă, ca să nu mai pomenesc de nava din care a plecat?

— Nu ştiu, zise Scorpio.

Nu putea spune dacă dădea răspunsuri greşite sau dacă proceda bine fiindcă îl angaja pe Clavain într-o discuţie despre ceva concret, ceva care să n-aibă legătură cu sufletele pierdute şi cu spectrul extincţiei în masă.

— Indiferent despre ce ar fi vorba, trebuie să fi coborât recent. Nu seamănă cu niciunul dintre artefactele pe care le-am recuperat până acum din ocean. Ele erau pe jumătate dizolvate, până şi cele care trebuie să fi stat pe fundul apei, unde organismele nu sunt atât de dense. Obiectul ăsta nu pare să fi rămas în apă mai mult de câteva zile.

Clavain se întoarse cu spatele la ocean şi Scorpio luă gestul drept un semn bun. Bătrânul mergea cu paşi ţepeni, măsuraţi, fără să privească în jos, dar se strecura cu uşurinţă exersată printre băltoace şi obstacole.

Reveneau la cort.

— Mă uit mult la cer, Scorp, vorbi Clavain. Noaptea, când nu sunt nori. În ultima vreme am văzut chestii pe sus. Fulgerări. Forme care se mişcă. Am întrezărit lucruri mai mari, ca şi cum o cortină a fost trasă la o parte pentru o fracţiune de secundă. Bănuiesc că mă crezi nebun, aşa-i?

Scorpio nu ştia ce să creadă.

— Oricine ar sta singur pe aici, zise el, ar vedea... chestii.

— Însă azi-noapte n-a fost înnorat, continuă Clavain, şi nici cu o noapte în urmă. Am urmărit cerul în ambele rânduri. N-am văzut nimic. În mod cert, niciun fel de indicii de nave care ar fi pe orbita noastră.

— Nici noi n-am văzut nimic.

— Dar transmisii radio? Rafale laser.

— Absolut nimic. Şi ai dreptate: pare ilogic. Dar, îţi place sau nu, capsula există, n-a plecat nicăieri. Vreau să vii şi s-o vezi personal.

Clavain îşi dădu la o parte părul din ochi. Liniile şi ridurile de pe chipul său deveniseră crevase şi defileuri umbrite, precum contururile unui peisaj neverosimil de erodat. Scorpio se gândi că îmbătrânise cu zece-douăzeci de ani în cele şase luni de când se afla pe insulă.

— Ai spus că în ea se află cineva.

Pe când vorbeau, plafonul noros începuse să se destrame în fâşii. Cerul dinapoia lor avea nuanţa albastru-spălăcit a ochilor unei stăncuţe.

— Deocamdată este secret, zise Scorpio. Doar câţiva dintre noi ştiu că a fost găsită capsula. De aceea am venit aici cu barca. Ar fi fost mai simplu cu naveta, dar nu şi discret. Dacă oamenii află că te-am adus înapoi, o să-şi închipuie că se apropie o criză. Şi, în plus, se presupune că nu e uşor să fii adus înapoi. Ei cred în continuare că te afli undeva de cealaltă parte a planetei.

— Aţi insistat cu minciuna asta?

— Tu ce crezi că ar fi fost mai liniştitor? Să-i lăsăm să creadă că ai plecat într-o expediţie – de acord, una potenţial periculoasă – sau să le spunem că te-ai dus să

stai pe o insulă şi să reflectezi la ideea suicidului?

— Au trecut ei prin chestii şi mai rele. Ar fi putut s-o accepte.

— Cele prin care au trecut m-au făcut să cred că s-ar descurca şi fără adevăr, replică Scorpio.

— Oricum, nu este vorba de suicid, zise Clavain oprindu-se şi privind peste umăr, spre ocean. Ştiu că ea este acolo, cu maică-sa. O simt. Nu mă-ntreba cum sau de ce, dar ştiu că este încă acolo. Ştii, am citit despre chestii asemănătoare care s-au întâmplat pe alte planete ale Jonglerilor. La răstimpuri, ei iau înotătorii, le descompun complet corpurile şi le înglobează în matricea organică a oceanului. Nimeni nu cunoaşte motivul. Dar înotătorii care intră în oceane după aceea afirmă că simt uneori prezenţa celor dispăruţi. Este o înregistrare mult mai intensă decât memoriile şi personalităţile stocate uzual. Ei afirmă că au parte de ceva asemănător unui dialog.

Scorpio îşi stăpâni un suspin. Ascultase exact acelaşi discurs înainte să-l aducă pe Clavain pe insulă, cu şase luni în urmă. În mod clar, perioada de izolare nu-i diminuase deloc convingerea că Felka nu se înecase pur şi simplu.

— Atunci intră şi descoperă singur, zise el.

— Aş face-o, dar mi-e frică.

— Că s-ar putea ca oceanul să te ia şi pe tine?

— Nu. Clavain se întoarse către hiperporc; părea nu atât surprins, cât jignit. Bineînţeles că nu. *Aşa ceva* nu mă sperie deloc. Mă sperie însă ideea că pe mine s-ar putea să mă ignore.

Hela, 107 Piscium, 2727

În mare parte din copilăria ei, Rashmikăi Els i se spusese să nu mai fie atât de serioasă. Asta i s-ar fi spus şi acum, dacă ar fi fost văzută: cocoţată pe patul ei în semiîntuneric, alegând foarte puţinele lucruri personale pe care-şi putea îngădui să le ia în călătorie. Iar ea ar fi aruncat exact aceeaşi privire iritată pe care o afişa întotdeauna în asemenea ocazii. Atât doar că acum ar fi

ştiut cu o convingere mai puternică decât de obicei că ea are dreptate, iar ei se înşală. Pentru că, deşi avea doar şaptesprezece ani, ştia că are tot dreptul să se simtă atât de serioasă, atât de înspăimântată.

Îşi umpluse o geantă cu haine pentru trei-patru zile, deşi se aştepta ca drumul să dureze mai mult. Adăugase câteva articole de toaletă, luate cu grijă din baia familiei, fără ca părinţii ei să observe, nişte pesmeţi şi un triunghi mic de brânză de capră, doar pentru eventualitatea în care, la bordul gheţiolei lui Crozet, nu exista nimic de mâncare (sau, poate, nimic din ce ar fi dorit să mănânce). Luase o sticlă cu apă purificată deoarece auzise că, uneori, apa din apropierea Căii conţinea chestii care te îmbolnăvesc. Sticla n-avea să-i ajungă foarte mult, dar cel puţin o făcea să se simtă ca şi cum s-ar fi gândit la toate din timp. Şi mai exista un pacheţel învelit în plastic, care conţinea trei relicve de fugoşi pe care le şterpelise de la săpături.

La final, în geantă nu mai rămăsese mult loc pentru altceva. Era deja mai grea decât se aşteptase. Se uită la cele câteva obiecte amărâte înşirate pe pat, în faţa ei, ştiind că avea loc doar pentru unul. Ce ar fi trebuit să ia?

O hartă a lui Hela, dezlipită de pe peretele dormitorului ei, cu ruta sinuoasă a Căii, mereu în preajma ecuatorului, marcată cu cerneală roşie decolorată. Nu era foarte precisă, dar nu avea alta mai bună în compad. Însă conta? Rashmika nu dispunea de nicio modalitate de a ajunge la Cale, dacă n-ar fi existat persoane care s-o ducă acolo, iar dacă ele nu ştiau direcţia, era cu totul improbabil ca harta ei să conteze prea mult. O împinse deoparte.

Un volum albastru şi gros, cu marginile protejate de metal auriu. Conţinea însemnările ei despre fugoşi, pe care le notase asiduu în ultimii opt ani. Începuse să le scrie de la vârsta de nouă ani, când – într-un acces perfect de precocitate – decisese că dorea să cerceteze fugoşii. Desigur, toţi râseseră de ea – într-un mod blând, îngăduitor, bineînţeles –, dar asta nu făcuse decât să-i întărească hotărârea de a continua.

Rashmika ştia că nu avea timp de irosit, totuşi nu se

putu abţine să răsfoiască volumul şi foşnetul paginilor răsună parcă puternic în liniştea din jur. În rarele momente când o vedea ca prin ochii altcuiva, cartea i se părea un obiect extrem de frumos. La început, scrisul ei de mână fusese mare, îngrijit şi copilăresc. Folosea cerneluri de diverse culori şi sublinia anumite cuvinte cu grijă scrupuloasă. Unele cerneluri se decoloraseră sau se întinseseră şi existau pete şi mânjituri, acolo unde ea zgâriase hârtia, însă senzaţia de obiect străvechi şi deteriorat nu făcuse decât să sporească farmecul medieval al artefactului. Făcuse şi desene, pe care le copiase din alte surse. Primele erau rudimentare şi copilăreşti, dar, după câteva pagini, căpătaseră precizia şi încrederea schiţelor naturaliştilor victorieni. Erau haşurate meticulos şi adnotate, cu textul ocolindu-le de jur-împrejur. Erau desene ale artefactelor fugoşilor, bineînţeles, cu note despre funcţie şi origine, dar existau multe şi cu fugoşii în sine, cu anatomia şi posturile lor reconstruite din dovezi fosile.

Trecu mai departe prin volum, prin anii din viaţa ei. Textul deveni mai mic, mai greu de citit. Cernelurile colorate erau utilizate tot mai puţin, până când, în ultimele capitole, scrierea şi desenele erau aproape constant executate doar cu negru. Exista aceeaşi acurateţe, aceeaşi grijă metodică aplicată atât textului, cât şi desenelor, însă acum părea mai degrabă munca unui cercetător decât a unui copil entuziast şi talentat. Însemnările şi desenele nu mai erau culese din diverse surse, ci făceau parte dintr-o teorie pe care Rashmika însăşi o avansa, independent de gândirea altora. Deosebirea dintre începutul şi sfârşitul cărţii era şocant de evidentă pentru fată, un memento al distanţei pe care o parcursese. În multe rânduri fusese atât de stânjenită de eforturile ei anterioare, încât dorise să renunţe la volum şi să înceapă altul. Dar hârtia era scumpă pe Hela, iar volumul fusese un cadou de la Harbin.

Pipăi paginile nescrise. Teoria ei nu era încă finalizată, dar vedea deja traiectoria pe care avea s-o urmeze. Aproape că zărea cuvintele şi desenele de pe pagini,

spectral de vagi, însă având nevoie doar de timp şi de concentrare pentru a le fixa. Într-o călătorie atât de lungă cum era cea pe care intenţiona s-o facă, aveau să existe cu siguranţă multe ocazii de a lucra la carte.

Dar nu putea s-o ia. Cartea însemna prea mult pentru Rashmika şi nu suporta gândul s-o piardă ori să-i fie furată. Dacă o lăsa aici, măcar ar fi fost în siguranţă până la întoarcerea ei. La urma urmelor, putea să facă însemnări cât timp era plecată, rafinându-şi argumentaţia, asigurându-se că edificiul se clădea fără erori sau slăbiciuni evidente. Cartea avea să fie cu atât mai puternică atunci.

O închise şi o împinse deoparte.

În felul ăsta mai rămâneau două obiecte. Unul era compadul ei, celălalt, o jucărie jerpelită şi murdară. Compadul nici nu-i aparţinea de fapt; era al familiei şi îl împrumuta doar când altcineva n-avea nevoie de el. Dar, întrucât nimeni nu i-l ceruse de câteva luni, era puţin probabil ca familia să-i simtă lipsa în cursul absenţei sale. În memoria lui existau multe articole relevante pentru studiul ei despre fugoşi, provenite din alte arhive electronice. Existau imagini şi filme făcute chiar de Rashmika, în săpături. Existau mărturii verbale ale unor mineri care găsiseră lucruri ce nu concordau cu teoria standard a extincţiei fugoşilor, dar ale căror rapoarte fuseseră suprimate de autorităţile clericale. Existau texte ale unor savanţi din trecut. Existau hărţi, resurse lingvistice şi multe altele care ar fi călăuzit-o când ajungea la Cale.

Ridică apoi jucăria. Era un obiect moale, roz, zdrenţuit şi cu un uşor miros, fiindcă nu fusese niciodată spălat. O avea de la vârsta de opt-nouă ani, o alesese ea însăşi de pe taraba unui meşter de jucării ambulant. Bănuia că pe atunci fusese strălucitoare şi curată, dar nu avea absolut nicio amintire în care jucăria să fi fost altfel decât iubită din plin şi murdară de atâta strâns la piept cu afecţiune. Privind-o acum cu detaşarea raţională a vârstei de şaptesprezece ani, nu avea habar ce fel de creatură fusese

menită să reprezinte. Tot ce ştia era că, din clipa când o văzuse pe tarabă, decisese că era un porc. Nu conta că nimeni de pe Hela nu văzuse *niciodată* un porc viu.

— Nici tu nu poţi să vii cu mine, şopti ea.

Ridică jucăria şi o aşeză pe carte, apăsând-o până stătu ca o santinelă. Nu că n-ar fi vrut s-o ia. Ştia că era doar o jucărie, dar ştia, de asemenea, că o aşteaptă zile când va simţi teribil dorul de casă, când va dori să simtă orice legătură cu mediul sigur al satului. Totuşi, compadul era mai util şi acum nu era momentul pentru sentimentalisme. Puse placa neagră în geantă, etanşă geanta la vid şi ieşi fără zgomot din cameră.

Rashmika avusese paisprezece ani când caravanele se apropiaseră pentru ultima dată de satul ei. Ea învăţa atunci şi nu i se îngăduise să iasă pentru a vedea întâlnirea. La venirea anterioară avusese nouă ani: atunci văzuse caravanele, dar numai puţin şi numai de la distanţă. Ceea ce-şi amintea acum din spectacolul acela era, în mod inevitabil, influenţat de soarta fratelui ei. Rashmika rederulase evenimentele acelea de atâtea ori, încât era aproape imposibil să deosebească amintirile de încredere de detaliile imaginate.

Au trecut opt ani, gândi ea: o zecime din viaţa umană, după noua estimare sumbră. O zecime din viaţă nu trebuia subestimată, chiar dacă opt ani ar fi fost cândva a douăzecea sau a treizecea parte din viaţa la care puteai spera. Dar, în acelaşi timp, simţea că e mai mult decât atât. La urma urmelor, însemna *jumătate* din viaţa pe care o trăise până atunci. Aşteptarea următoarei sosiri a caravanelor avusese pentru ea o importanţă epocală. Fusese doar o fetiţă ultima dată când le văzuse: o fetiţă din sterpele Vigrid care avea reputaţia, destul de stranie, de a spune întotdeauna adevărul.

Dar acum şansa ei revenise. În preajma zilei 100 din circumnavigaţia 122, una dintre caravane făcuse un ocol neaşteptat la est de Intersecţia Hauk. Convoiul cotise spre nord, în Şesurile Gaudi, înainte de conexiunea cu o a doua

caravană ce mergea spre sud, spre Joncţiunea Glum. Aşa ceva nu se întâmpla prea des: era pentru prima dată în aproape trei revoluţii, când caravanele se apropiaseră la o distanţă de o zi de satele de pe versanţii sudici ai sterpelor Vigrid. În mod evident, toată lumea era surescitată. Se ţineau petreceri şi banchete, existau comitete de sărbătorire şi invitaţii la băut în localuri secrete. Erau idile şi relaţii, flirturi periculoase şi legături tainice. Peste nouă luni, avea să apară o droaie de prunci gălăgioşi de caravană.

Comparativ cu austeritatea generală a vieţii pe Hela şi cu greutăţile specifice din sterpe, era o perioadă de speranţă măsurată, timidă. Unul dintre acele rare momente când – deşi în parametri strict prescrişi – situaţia personală se putea schimba. Sătenii mai raţionali nu-şi îngăduiau să arate niciun semn vizibil de entuziasm, dar în privat nu puteau să nu se întrebe dacă nu cumva le venise rândul să li se schimbe norocul. Găseau pretexte complicate pentru justificarea călătoriei la punctul de joncţiune: pretexte ce nu aveau nicio legătură cu câştigul personal, ci doar cu prosperitatea colectivă a satelor. Aşa că, într-o perioadă de aproape trei săptămâni, satele trimiteau ele înseşi mici caravane, care să traverseze teritoriul primejdios de neregulat pentru a se întâlni cu convoaiele mari.

Rashmika plănuise să plece de acasă în zori, în timp ce părinţii ei încă dormeau. Nu-i minţise despre plecarea ei, dar asta pentru că nu fusese niciodată nevoie. Adulţii şi ceilalţi săteni nu înţelegeau că fata era la fel de capabilă să mintă ca oricare dintre ei. Ba chiar mai mult decât atât, putea minţi cu mare convingere. Singurul motiv pentru care nu minţise în majoritatea copilăriei fusese că, până de curând, nu reuşise să înţeleagă rostul minciunii.

Acum se furişă silenţios prin labirinturile subterane ale casei, înaintând cu paşi mari pe coridoare întunecate şi peste peticele strălucitoare de sub luminatoarele de deasupra. Aproape toate casele din satul ei se găseau sub nivelul solului: caverne neregulate, conectate prin tuneluri

şerpuite, tencuite în galben. Rashmika considera uşor neliniştitoare ideea de a locui deasupra solului, dar presupunea că în timp te obişnuiai cu ea, la fel cum te obişnuiai în cele din urmă cu viaţa în caravanele mobile sau chiar în catedralele pe care le urmau acestea. În fond, nici viaţa sub pământ nu era complet ferită de pericole. Indirect, reţeaua de tuneluri din sat era conectată la reţeaua mult mai adâncă a săpăturilor. Ar fi trebuit să existe uşi presurizate şi sisteme de siguranţă care să protejeze satul dacă vreuna dintre peşterile cu săpături se surpa sau dacă minerii pătrundeau într-o bulă de înaltă presiune, dar sistemele acelea nu funcţionau întotdeauna atât de bine pe cât ar fi trebuit. În timpul vieţii Rashmikăi nu existaseră accidente grave în săpături, ci doar diverse incidente, însă toţi ştiau că era doar o chestiune de timp până la o altă catastrofă de genul celei despre care încă vorbeau părinţii ei. Cu numai o săptămână în urmă, avusese loc o explozie la suprafaţă: nimeni nu fusese rănit şi se spunea chiar că încărcăturile explozive fuseseră declanşate în mod deliberat, totuşi reprezentase un memento al faptului că lumea ei se găsea mereu la numai un accident distanţă de dezastru.

Rashmika presupunea că acela era preţul pe care satele îl plăteau pentru independenţa lor economică faţă de catedrale. Majoritatea aşezărilor de pe Hela se aflau lângă Calea Permanentă, nu la sute de kilometri spre nord sau spre sud de aceasta. Cu foarte puţine excepţii, aşezările din apropierea Căii îşi datorau existenţa catedralelor şi corpurilor ce le guvernau pe acestea, bisericile, şi, în general, ele subscriau la una sau alta dintre ramurile majore ale credinţei quaicheiste. Asta nu însemna că în sterpe nu existau credincioşi, totuşi satele erau conduse de comitete seculare şi trăiau de pe urma săpăturilor, nu din aranjamentul complicat de zeciuieli şi indulgenţe care legau catedralele şi comunităţile Căilor. În consecinţă, ele erau libere de multe dintre restricţiile religioase care se aplicau pe Hela. Îşi făceau propriile legi, aveau obiceiuri de căsătorie mai puţin restrictive şi închideau ochii faţă de

unele perversiuni ce fuseseră scoase în afara legii pe Cale. Vizitele de la Turnul-Ceasului erau rare şi, atunci când bisericile îşi trimiteau totuşi emisarii, aceştia erau priviţi cu suspiciune. Fetelor ca Rashmika li se îngăduia să studieze literatura tehnică a săpăturilor, mai degrabă decât scripturile quaicheiste. Nu era de neconceput ca o femeie să vrea să muncească.

În acelaşi timp însă, satele din sterpele Vigrid se aflau în afara protecţiei oferite de catedrale. Aşezările din lungul Căii erau păzite de un amalgam de organizaţii paramilitare ale catedralelor şi, în momente de criză, apelau la catedrale pentru ajutor. Catedralele aveau medicamente mult mai avansate decât orice exista în sterpe, iar Rashmika îşi văzuse prieteni şi rude murind, deoarece satul ei nu avea acces la aşa ceva. Preţul pe care trebuia să-l plăteşti dacă le doreai era, desigur, supunerea la maşinaţiile Oficiului Testul-Sângelui. Şi, odată ce aveai sânge quaicheist în vene, nu mai puteai să fii sigur niciodată de nimic.

Fata acceptase totuşi situaţia cu combinaţia de mândrie şi încăpăţânare comună tuturor locuitorilor sterpelor. Era adevărat că îndurau greutăţi necunoscute în lungul Căii. Era adevărat că, în general, puţini dintre ei erau credincioşi fervenţi; până şi credincioşii erau de obicei tulburaţi de îndoieli. De altfel, îndoiala îi condusese spre săpături, pentru a căuta răspunsuri la întrebările care-i neliniştea. Şi totuşi sătenii n-ar fi acceptat altceva. Ei trăiau şi iubeau aşa cum le plăcea şi priveau comunităţile mai evlavioase ale Căii cu un sentiment de superioritate morală.

Rashmika ajunse în ultima cameră a casei; geanta grea o lovea între omoplaţi. Locuinţa era tăcută, dar, dacă stătea perfect nemişcată şi asculta cu atenţie, era sigură că putea auzi uruitul aproape subliminal al excavaţiilor îndepărtate, semne ale forajelor, ale săpăturilor şi ale evacuărilor de pământ ce răzbăteau până la urechile ei prin kilometri de tuneluri şerpuite. Din când în când se auzea câte un bufnet percutant sau o rafală de lovituri de baroase. Zgomotele îi

erau atât de familiare, încât nu-i deranjau niciodată somnul; ba chiar s-ar fi trezit instantaneu dacă ele ar fi încetat. Însă acum îşi dorea o suită de zgomote mai puternice, care să acopere sunetele pe care avea să le producă inevitabil când părăsea casa.

Ultima cameră avea două uşi. Una dintre ele ducea pe orizontală, la reţeaua mai largă de tuneluri, spre o arteră ce conecta multe alte locuinţe şi săli comunitare. Cealaltă uşă se afla în tavan şi era înconjurată cu bare pentru mână. În acel moment, uşa era deschisă spre spaţiul întunecat de deasupra. Rashmika deschise un dulap încorporat în curba netedă a peretelui şi scoase costumul de suprafaţă, având grijă să nu-i lovească raniţa şi casca de celelalte trei costume atârnate pe acelaşi suport rotativ. Trebuia să-şi îmbrace costumul de trei ori pe an, în cursul exerciţiilor de antrenament, aşa că-i veni destul de uşor să acţioneze clamele şi etanşările. Chiar şi aşa avu nevoie de zece minute, timp în care se opri şi-şi ţinu respiraţia de câte ori auzi un sunet undeva în casă, indiferent dacă era circulatorul de aer care clicăia, pornind şi oprindu-se, sau geamătul surd al reaşezării unui tunel.

Într-un târziu, costumul fu îmbrăcat şi pregătit, cu toate afişajele de pe manşetă arătând culoarea verde. Rezervorul nu era complet plin cu aer – probabil că în costum exista o scurgere minoră, deoarece rezervoarele erau păstrate de obicei pline –, totuşi era mai mult decât suficient pentru nevoile ei.

Dar când închise vizorul căştii, nu mai auzi decât propria respiraţie; nu ştia cât de zgomotos se mişca sau dacă altcineva umbla prin casă. Şi încă nu începuse partea cea mai zgomotoasă a evadării. Trebuia doar să fie cât mai atentă şi mai rapidă, astfel încât, chiar dacă părinţii săi s-ar fi trezit, să poată ajunge la punctul de întâlnire înainte ca ei s-o prindă din urmă.

Costumul îi dubla greutatea, totuşi nu-i fu greu să se ridice în spaţiul întunecat de deasupra uşii din plafon. Ajunsese în sasul de acces la suprafaţă. Fiecare casă avea aşa ceva, dar incintele variau ca mărime. Aceasta era

suficient de mare pentru ca doi adulţi să stea simultan înăuntru. Însă Rashmika tot trebui să stea gârbovită în timp ce coborî uşa interioară şi răsuci roata manuală, ca s-o blocheze şi s-o etanşeze.

Pentru moment se găsea în siguranţă, dintr-un punct de vedere. După începerea ciclului de depresurizare, era imposibil ca părinţii ei să mai poată intra în sas, iar ciclul acela dura două minute. Până ce uşa inferioară putea fi redeschisă, fata avea să fi traversat jumătate din sat. După ce se îndepărta de punctul de ieşire, urmele paşilor i s-ar fi pierdut rapid printre cele lăsate de alţi săteni care-şi vedeau de treburile lor.

Rashmika îşi mai verifică o dată costumul, mulţumită că afişajele continuau să fie verzi. Abia după aceea iniţie secvenţa de depresurizare. Nu auzea nimic, dar, pe măsură ce aerul era evacuat din sas, ţesătura costumului se umfla între articulaţiile-burduf şi mişcarea membrelor necesita ceva mai mult efort. Pe vizorul căştii un afişaj separat o informă că acum se afla în vid.

Nimeni nu ciocănise în uşă. Rashmika fusese uşor îngrijorată că ar fi putut declanşa o alarmă prin utilizarea sasului. Nu ştia să fi existat o astfel de alarmă, dar poate că părinţii preferaseră să nu-i spună, pentru eventualitatea în care ea ar fi intenţionat vreodată să fugă în felul acesta. Temerile îi păreau totuşi neîntemeiate: nu exista nicio alarmă, nicio autoprotecţie, niciun cod ascuns care trebuia folosit înainte ca uşa să funcţioneze. Ea făcuse asta de atâtea ori în imaginaţie, încât îi era imposibil să nu simtă un fior de déjà-vu.

După evacuarea completă a aerului din sas, un releu permise deschiderea uşii exterioare. Rashmika împinse cu putere, însă la început nu se întâmplă nimic. Apoi uşa se clinti... doar vreo doi centimetri, dar suficient pentru a îngădui luminii orbitoare să pătrundă şi să-i izbească vizorul. Împinse mai tare şi uşa se ridică mai mult, apoi se dădu peste cap. Rashmika ieşi pe suprafaţă. Observă că uşa fusese acoperită de doi-trei centimetri de chiciură recentă. Pe Hela ningea, mai ales când gheizerele Kelda

sau Ragnarok erau active.

Deşi ceasul casei arăta că sosiseră zorii, asta însemna foarte puţin la suprafaţă. Sătenii continuau să trăiască după un ciclu de douăzeci şi şase de ore (mulţi dintre ei erau refugiaţi interstelari din Yellowstone), deşi Hela era o lume complet diferită, cu propriile cicluri complexe. O zi pe Hela dura de fapt aproape patruzeci de ore, timpul necesar pentru ca satelitul să finalizeze o rotaţie în jurul planetei sale, giganta gazoasă Haldora. Deoarece înclinaţia satelitului faţă de planul orbitei sale era practic zero, toate punctele de pe suprafaţă aveau parte de aproximativ douăzeci de ore de întuneric în timpul fiecărei rotaţii. Sterpele Vigrid se aflau acum în partea luminată şi aveau să mai rămână aşa încă şapte ore. Pe Hela mai exista şi un alt tip de noapte, pentru că în cursul traiectoriei sale în jurul Haldorei, satelitul intra o dată în umbra gigantei gazoase. Noaptea aceea scurtă dura însă numai două ore, astfel că nu avea consecinţe pentru săteni. În orice moment dat, era mult mai probabil ca satelitul să se afle în exteriorul umbrei Haldorei.

După câteva secunde, vizorul Rashmikăi compensă strălucirea şi fata reuşi să se orienteze. Îşi trase picioarele afară şi închise cu grijă uşa de la suprafaţă, etanşând-o astfel încât să înceapă să presurizeze incinta de dedesubt. Poate că părinţii aşteptau chiar acolo, dar nici într-un astfel de caz nu puteau ajunge la suprafaţă mai repede de două minute, chiar dacă ar fi purtat deja costume. Le-ar fi luat încă şi mai mult să navigheze prin tunelurile comunităţii pentru a ajunge la următoarea ieşire la suprafaţă.

Rashmika se ridică şi porni cu pas iute, sperând în acelaşi timp că nu transmitea senzaţia de grabă sau de panică. Avu chiar noroc: se aşteptase să fie nevoită să străbată câteva zeci de metri de gheaţă imaculată, pe care urmele ar fi fost uşor de zărit. Însă altcineva trecuse recent pe aici şi urmele respective se îndepărtau în altă direcţie decât cea în care intenţiona să apuce fata. Oricine ar fi venit acum după ea n-ar fi ştiut după care dintre urme

să meargă. Semănau cu ale mamei ei, fiindcă erau prea mici pentru a-i fi aparţinut tatei. Oare cu ce treabă plecase mama? Rashmika căzu pe gânduri o clipă, deoarece nu-şi amintea să fi menţionat cineva o călătorie recentă la suprafaţă.

Nu conta: exista probabil o explicaţie perfect banală. Ea avea destule la care să se gândească fără să-şi mai sporească grijile.

Rashmika parcurse un traseu ocolit printre plăcile verticale, negre, ale panourilor radiatoare, movilele portocalii ale generatoarelor sau ale transponderelor de navigaţie şi formele acoperite de zăpada moale ale gheţiolelor parcate. Avusese dreptate în privinţa urmelor, pentru că, atunci când privea înapoi, îi era imposibil să le deosebească pe ale ei de cele anterioare.

Ocoli un grup de radiatoare cu aripioare şi o zări în sfârşit: aducea cu orice altă gheţiolă parcată, cu excepţia faptului că zăpada se topise de pe radiatorul cu flanşe de deasupra capotei motorului. Strălucirea din exterior era prea puternică pentru a-şi da seama dacă în gheţiolă era aprinsă vreo lumină. Pe parbriz se vedeau sectoare circulare transparente, acolo unde lamele ştergătoarelor mecanice îndepărtaseră zăpada. Fetei i se păru că observă forme mişcându-se în spatele geamului.

Rashmika ocoli gheţiola scundă, cu picioare răşchirate. Negrul carenei în formă de barcă era întrerupt doar de motivul unui şarpe strălucitor care se încolăcea în lungul bordajului. Piciorul frontal se termina cu un schi lat, cu vârful ridicat, iar schiuri mai mici se aflau pe cele două picioare posterioare. Rashmika se întrebă dacă era vehiculul pe care-l căuta. Ar fi fost al naibii de prost dacă ar fi făcut o greşeală tocmai acum. Nu se îndoia că toţi cei din sat aveau s-o recunoască, chiar dacă purta costum.

Însă Crozet fusese foarte precis în instrucţiunile sale. Uşurată, fata văzu că o rampă de îmbarcare o aştepta deja, coborâtă în zăpadă. Sui pe metalul flexibil şi bătu politicos în uşa exterioară a gheţiolei. După câteva clipe agonizante, uşa glisă în lateral, dezvăluind alt sas. Ea se înghesui

înăuntru – era loc doar pentru o singură persoană.

Pe frecvenţa căştii se auzi o voce masculină pe care o recunoscu imediat ca fiind a lui Crozet.

— Da?

— Eu sunt.

— Care „eu”?

— Rashmika, răspunse ea. Rashmika Els. Cred că am făcut o înţelegere.

Urmă o pauză – o pauză chinuitoare, în timpul căreia Rashmika începu să creadă că, da, comisese o eroare –, apoi bărbatul rosti:

— Nu-i prea târziu să te răzgândeşti.

— Eu cred că-i prea târziu.

— Poţi pleca acasă.

— Ai mei nu vor fi foarte mulţumiţi că am ajuns până aici.

— Într-adevăr, spuse bărbatul, mă-ndoiesc că vor fi încântaţi. Dar îi ştiu eu pe ai voştri. Mă îndoiesc că te vor pedepsi prea sever.

Avea dreptate, dar Rashmika nu voia să i se amintească asta acum. Petrecuse săptămâni întregi pregătindu-se psihic pentru momentul de faţă şi ultimul lucru de care avea nevoie era un argument raţional pentru a bate în retragere în ultima clipă.

Ciocăni din nou în uşa interioară, lovind puternic cu mănuşa.

— Mă laşi să intru sau nu?

— Am vrut doar să m-asigur că eşti convinsă de ceea ce faci. Odată ce părăsim satul, nu ne vom întoarce până nuntâlnim caravana. Nu se negociază. După ce ai intrat, urmează o călătorie de trei zile. Şase zile, dacă decizi să te-ntorci cu noi. Niciun fel de plânsete şi ţipete nu mă vor determina să mă-ntorc.

— Am aşteptat opt ani, spuse ea. Încă trei zile nu mă vor omorî.

El râse sau pufni – Rashmika nu-şi prea dădu seama.

— Aproape că te cred.

— Ar trebui să mă crezi, replică ea. Sunt fata care nu

minte niciodată, ai uitat?

Uşa exterioară se închise, înghesuind-o şi mai mult în cavitatea strâmtă a sasului. Prin fante începu să se strecoare aer şi în acelaşi timp Rashmika simţi o mişcare lină şi ritmică, de parcă s-ar fi aflat într-un leagăn. Gheţiola pornise, propulsându-se cu mişcări alternative ale schiurilor posterioare.

Rashmika bănuia că evadarea ei începuse în clipa când coborâse din pat, dar abia acum simţea că pornise cu adevărat la drum.

Când uşa interioară îi dădu voie să intre în gheţiola propriu-zisă, Rashmika îşi desfăcu casca şi o agăţă lângă cele trei aflate deja acolo. Gheţiola păruse destul de mare din afară, dar ea uitase că o parte însemnată din volumul interior era ocupată de motoare, generatoare, rezervoare de combustibil, echipamente de susţinere a vieţii şi stelaje cu marfă. Interiorul era strâmt şi zgomotos, iar aerul o făcea să dorească să-şi pună casca înapoi. Bănuia că se putea obişnui, totuşi se întrebă dacă trei zile reprezentau un timp suficient.

Gheţiola se clătină şi se legănă. Pe fereastră, fata văzu cum peisajul alb se înclină, apoi se înclină din nou. Se întinse către un mâner şi tocmai începuse să înainteze spre partea dinainte a vehiculului, când o siluetă îi apăru în faţă.

Era Culver, fiul lui Crozet. Purta o salopetă ocru murdară, cu instrumente îndesate în numeroasele buzunare. Era cu un an sau doi mai mic decât Rashmika, blond şi cu un aspect permanent malnutrit. O privi libidinos pe fată.

— Aşadar, ai decis să rămâi la bord în final? Asta-i grozav. Acum o să ne putem cunoaşte puţin mai bine, este?

— O să fie doar trei zile, Culver. Nu-ţi face speranţe.

— O să te-ajut să-ţi dai jos costumul şi dup-aia putem merge-n faţă. Tata e ocupat să ne scoată din sat. Trebuie să ocolim din cauza craterului. De-aia ne cam hurducăm.

— Mă ocup şi singură de costum, mulţumesc, replică Rashmika şi arătă din cap încurajator spre cabina

gheţiolei. De ce nu te-ntorci să vezi dacă tatăl tău are nevoie de ajutor?

— N-are nevoie. E şi mama acolo.

Fata zâmbi aprobator.

— Ei bine, m-aştept să fii încântat că ea este aici, ca să vă ferească pe voi, cei doi bărbaţi, de probleme. Nu, Culver?

— Ei nu-i pasă ce facem, câtă vreme n-apar necazuri.

Vehiculul se hurducă din nou, izbind-o pe Rashmika de peretele metalic.

— Adevărul e că, în majoritatea cazurilor, ea închide ochii.

— Aşa am auzit şi eu. Ei bine, chiar trebuie să-mi scot costumul… vrei să-mi spui unde o să dorm?

Culver îi arăta un compartiment minuscul, înghesuit între două generatoare pulsatorii. Avea o saltea, o pernă şi o pătură matlasată dintr-un material argintiu. O perdea putea fi trasă pentru intimitate.

— Sper că nu te aşteptai la lux, comentă el.

— Mă aşteptam la tot ce poate fi mai rău.

Culver zăbovi.

— Eşti sigură că nu vrei ajutor ca să-ţi scoţi costumul?

— Mă descurc, mulţumesc.

— Ai cu ce să te-mbraci dup-aia, nu?

— Ce port pe sub costum şi ce mi-am adus cu mine.

Rashmika bătu cu palma geanta, pe care o îndesase sub raniţa de întreţinere a vieţii. Prin ţesătură putea simţi marginea dură a compadului.

— Doar n-ai crezut în mod serios c-am uitat să-mi aduc haine, nu?

— Nu, răspunse morocănos tânărul.

— Perfect. Ce-ar fi acum să dai o fugă şi să le spui alor tăi că sunt sănătoasă şi în siguranţă? Şi anunţă-i, te rog, că, într-adevăr, cu cât vom ieşi mai repede din sat, cu atât voi fi mai fericită.

— Ne mişcăm cât de repede putem, spuse Culver.

— De fapt, zise Rashmika, exact asta mă îngrijorează.

— Te cam grăbeşti, aşa-i?

— Da, aş vrea să ajung cât mai repede la catedrale.

Culver o privi atent.

— Eşti religioasă?

— Nu tocmai. Mai degrabă trebuie să m-ocup de nişte afaceri de familie.

107 Piscium, 2615

Quaiche se trezi, cu corpul ocupând o cavitate întunecată exact de forma sa.

Urmă un moment de deconectare extaziată, cât aşteptă revenirea memoriilor, un moment în care nu avu nici griji, nici anxietăţi. După care toate amintirile îi izbiră mintea simultan, anunţându-se aidoma unor spărgători gălăgioşi de porţi, înainte de a se ordona în ceva aproximativ similar unei cronologii.

Îşi aminti că fusese trezit pentru a primi vestea neplăcută că-l aştepta o audienţă la regină. Îşi aminti cabina ei dodecaedrică, mobilată cu instrumente de tortură, cu atmosfera-i morbidă punctată de fulgere de dăunători electrocutaţi. Îşi aminti craniul cu display-uri în loc de ochi. Şi-o aminti pe regină jucându-se cu el, aşa cum se joacă pisicile cu vrăbiuţe. Dintre toate greşelile pe care le comisese, ideea că ea ar fi fost dispusă să-l ierte fusese cea mai jalnică şi cea mai de neiertat.

Quaiche urlă acum, înţelegând cu exactitate ce i se întâmplase şi unde se afla. Urletele îi erau înăbuşite şi moi, inconfortabil de copilăreşti. Îi era ruşine să audă asemenea sunete ieşindu-i din gură. Nu-şi putea clinti nicio parte, totuşi nu era tocmai paralizat – mai precis, nu avea loc să-şi mişte nicio parte a corpului cu mai mult de o fracţiune de centimetru.

Restricţionarea aceea se simţea straniu de familiară.

Treptat, zbieretele îi deveniră şuierături şi apoi doar gâfâieli răguşite. Asta continuă câteva minute, după care Quaiche începu să intoneze nazal, reiterând şase-şapte note cu aerul studiat al unui nebun sau al unui călugăr. Decisese că se afla probabil deja sub gheaţă. Nu existase

nicio ceremonie de îngropare, nicio întâlnire finală de mustrare severă din partea Jasminei. Îl sudaseră pur şi simplu în costum şi-l îngropaseră în scutul de gheaţă pe care *Înălţarea Gnostică* îl împingea în faţa sa. Nu-şi putea da seama cât timp trecuse, dacă fusese vorba despre ore sau despre fracţiuni mai mari de zi. Nu îndrăznea să creadă că putea fi mai mult de atât.

Odată cu oroarea, îl mai izbi ceva: senzaţia sâcâitoare că un detaliu nu era în regulă. Poate o genera sentimentul de familiaritate pe care-l simţea în spaţiul restricţionat sau poate absenţa totală a ceva la care să se poată uita.

Un glas rosti:

— Atenţie, Quaiche! Atenţie, Quaiche! Faza de decelerate s-a încheiat. Aştept ordine pentru inserţia în sistem.

Era glasul calm, familiar, al subpersonalităţii cibernetice a lui *Dominatrix.*

Şocat, bărbatul îşi dădu seama că nu se găsea în costumul din fier, ci în sarcofagul de stază din *Dominatrix,* înghesuit într-o matrice mulată, concepută pentru a-l proteja în faza de decelerare cu valori g mari. Quaiche încetă psalmodierea, ofensat şi dezorientat deopotrivă. Se simţea uşurat, nu încăpea îndoială în privinţa asta, totuşi tranziţia de la posibilitatea anilor de chin la mediul relativ benign din *Dominatrix* fusese atât de abruptă, încât nu avusese timp să se depresurizeze emoţional. Tot ce putu face era să icnească, şocat şi uluit.

Simţea nevoia vagă de a se târî înapoi în coşmar şi de a ieşi din el treptat.

— Atenţie, Quaiche! Aştept ordine pentru inserţia în sistem.

— Stai, zise el.

Gâtlejul îl durea, vocea îi era parcă încleiată. Probabil că stătea de ceva vreme în sarcofagul de stază.

— Stai. Scoate-mă de-aici. Sunt…

— Totul este mulţumitor, Quaiche?

— Sunt uşor confuz.

— În ce fel? Ai nevoie de îngrijiri medicale?

— Nu, sunt… Tăcu şi se foi. Doar scoate-mă de-aici. O să-mi revin imediat.

— Bine.

Restricţiile se îndepărtară. Lumina izbi ca un berbec prin fisuri ce se lărgeau în pereţii sarcofagului. Mirosul familiar de la bordul lui *Dominatrix* îi izbi sistemul olfactiv. Nava era aproape tăcută, cu excepţia ticăitului ocazional al vreunui distribuitor care se răcea. Aşa era întotdeauna după stază, când se aflau în etapa de apropiere de obiectiv.

Quaiche se întinse şi-şi auzi tot corpul trosnind ca un scaun vechi din lemn. Se simţea rău, totuşi nu chiar atât de rău pe cât se simţise după ultima reînviere grăbită din refrisomn la bordul *Înălţării.* În sarcofagul de stază, fusese îndopat cu medicamente ce-l aduseseră în stare de inconştienţă, totuşi majoritatea proceselor metabolice continuaseră normal. În timpul fiecărei explorări de sistem planetar, el petrecuse doar câteva săptămâni în sarcofag şi riscurile medicale asociate cu îngheţarea depăşeau cu mult beneficiile cu care s-ar fi ales regina de pe urma opririi îmbătrânirii lui.

Privi în jur, tot necutezând să creadă că fusese cruţat de coşmarul costumului gravat. Se gândi că era posibil să halucineze, că poate înnebunise după ce petrecuse câteva luni sub gheaţă. Totuşi, nava deţinea un soi de hiperrealitate ce nu semăna defel cu vreo halucinaţie. Nu-şi amintea să mai fi visat vreodată în stază până atunci – cel puţin nu genul de vise din care să se trezească zbierând. Dar cu cât trecea mai mult timp şi cu cât realitatea navei începea să se solidifice în jur, cu atât părea să fie explicaţia cea mai probabilă.

Visase absolut totul.

— Doamne Dumnezeule! rosti Quaiche.

Imediat simţi un junghi de durere, pedeapsa obişnuită pentru blasfemie a virusului îndoctrinal, dar percepţia aceea era atât de fericit de reală, atât de diferită de oroarea îngropării, încât o repetă:

— Doamne Dumnezeule, nu crezusem niciodată că aveam *aşa ceva* în mine.

— Ce să ai în tine, Quaiche?

Uneori nava se simţea obligată să se angajeze în conversaţii, ca şi cum s-ar fi plictisit în secret.

— Nu contează, zise el distras de ceva.

În mod obişnuit, când ieşea din sarcofag, avea suficient loc pentru a se răsuci şi a se alinia cu axa lungă a scării principale, înguste a navei. Însă acum ceva îl freca în zona cotului, ceva care de obicei nu exista acolo. Se întoarse să se uite, ştiind însă pe jumătate ce va fi.

Un înveliş de metal corodat şi ars, de culoarea cositorului. O suprafaţă purulentă de detalii minuţioase. Forma vagă, pe jumătate definită, a unei persoane cu o fantă întunecată, cu grilă, în locul ochilor.

— Căţeaua, rosti el.

— Trebuie să te informez, zise nava, că prezenţa costumului gravat este un imbold pentru succes în misiunea ta curentă.

— Ai fost programată să spui asta?

— Da.

Costumul gravat era conectat la matricea de susţinere a vieţii navei, observă Quaiche. Cabluri groase se întindeau de la prizele din pereţi până la omoloagele lor din învelişul costumului. Se întinse din nou şi îi atinse suprafaţa, trecându-şi degetele de la un petic neregulat de sudură la următorul, urmând spinarea sinuoasă a unui şarpe. Metalul era uşor călduţ la atingere şi vibra cu o senzaţie vagă de activitate subcutanată.

— Ai grijă, rosti nava.

— De ce – există ceva viu în interiorul chestiei ăsteia? întrebă Quaiche, apoi îl fulgeră o înţelegere teribilă. Doamne Dumnezeule, cineva este *într-adevăr* înăuntru. Cine?

— Trebuie să te informez că în costum se află Morwenna.

Bineînţeles. *Bineînţeles.* Totul avea de-acum sens ca o teribilă ironie a sorţii.

— Ai zis că ar trebui să am grijă. De ce?

— Trebuie să te informez că acest costum este setat să-

şi eutanasieze ocupantul, dacă vor exista tentative de a interveni asupra învelişului, a îmbinărilor sau a conectorilor pentru menţinerea funcţiilor vitale. Trebuie să te informez că doar chirurgul-general Grelier deţine mijloacele de a deschide costumul fără a-l eutanasia pe ocupant.

Quaiche se îndepărtă de costum.

— Vrei să zici că nici măcar nu-l pot atinge?

— Atingerea lui n-ar fi cursul tău de acţiune cel mai înţelept, ţinând seama de circumstanţe.

Bărbatul fu cât pe ce să izbucnească în râs. Jasmina şi Grelier se întrecuseră pe ei înşişi. Mai întâi, audienţa cu regina pentru a-l determina să creadă că ea îşi pierduse în cele din urmă răbdarea. După aceea, sceneta cu arătarea costumului, pentru a-l determina să creadă că va fi în final pedepsit. Că va fi îngropat în gheaţă, silit să rămână conştient poate chiar un deceniu. Iar apoi, asta: graţierea finală, batjocoritoare. Ultima lui şansă de ispăşire. Şi era cât se poate de clar: avea să fie *cu adevărat* ultima lui şansă. Îi era cât se poate de limpede. Jasmina îi arătase cu exactitate ce se va întâmpla dacă o mai dezamăgea o dată. Ameninţările de dragul ameninţărilor nu făceau parte din repertoriul reginei.

Iar ingeniozitatea ei mergea chiar mai departe, deoarece, cu Morwenna prizonieră în costum, Quaiche nu avea nicio speranţă de a face ceea ce se gândise uneori – să se ascundă într-un sistem planetar până ce *Înălţarea* îl părăsea. Nu, el nu avea alte opţiuni practice, decât să se întoarcă la regină. Şi apoi să spere două lucruri: în primul rând, că n-o va dezamăgi şi în al doilea rând, că ea o va elibera pe Morwenna din costum.

Îl fulgeră un gând.

— Ea este trează?

— Se apropie acum de conştiinţă, răspunse nava.

Cu fiziologia ei Ultranaută, Morwenna ar fi fost mai bine echipată decât Quaiche să tolereze staza, totuşi probabil că fusese modificat costumul gravat pentru a o proteja cumva.

— Noi putem comunica?

— Poţi vorbi cu ea oricând doreşti. Eu mă voi ocupa de protocoalele dintre navă şi costum.

— Bine, fă-mi legătura acum. Aşteptă o secundă, apoi rosti: Morwenna?

— Horris.

Glasul ei era ridicol de slab şi îndepărtat. Îi venea greu să creadă că-i despărţeau numai câţiva centimetri de metal: la fel de bine puteau fi cincizeci de ani-lumină de plumb.

— Horris, unde sunt eu? Ce s-a-ntâmplat?

Nimic din experienţa lui nu-i oferea vreun indiciu despre felul cum să dai cuiva o asemenea veste. Cum să îndrepţi cu blândeţe subiectul unei conversaţii spre întemniţarea de viu într-un costum metalic, etanşat prin sudare? *Interesant că ar trebui să menţionezi încarcerarea…*

— Morwenna, s-a-ntâmplat ceva, dar nu vreau să intri în panică. Totul va fi bine în cele din urmă, dar nu trebuie, *nu trebuie* să intri, A

m panică. Îmi promiţi?

— Ce s-a-ntâmplat?

În glasul ei exista acum o undă clară de nelinişte.

De ţinut minte pe viitor: modul cel mai bun de a-i face pe oameni să intre în panică este să-i avertizezi să nu intre în panică.

— Morwenna, spune-mi ce-ţi aminteşti. Calm şi fără grabă.

Auzi şovăiala din vocea ei, apropierea isteriei.

— De unde vrei să-ncep?

— Îţi aminteşti că am fost dus la regină?

— Da.

— Şi îţi aminteşti că am fost scos din cabina ei?

— Da… da, îmi amintesc.

— Îţi aminteşti că ai încercat să-i opreşti?

— Nu, am…

Ea se opri şi nu mai spuse nimic. Quaiche crezu că o pierduse – când Morwenna nu vorbea, conexiunea amuţea complet.

— Stai! Da, îmi amintesc.
— Şi după aceea?
— Nimic.
— M-au dus în sala de operaţii a lui Grelier. Cea în care el mi-a făcut toate chestiile celelalte.
— Nu… începu Morwenna, înţelegând greşit, crezând că lucrul cel teribil i se întâmplase lui, nu ei.
— Mi-au arătat costumul gravat, urmă Quaiche. Dar te-au pus pe tine înăuntru. Acum eşti în el şi de aceea nu trebuie să intri în panică.
Ea primi vestea mai bine decât se aşteptase Quaiche. Sărmana şi viteaza Morwenna! Ea fusese dintotdeauna jumătatea mai curajoasă a parteneriatului lor. Bărbatul ştia că ea ar fi luat pedeapsa asupra ei, dacă i s-ar fi oferit şansa s-o facă. În acelaşi timp ştia la fel de bine că lui îi lipsea puterea respectivă. Era slab, laş şi egoist. Nu era un om rău, dar niciunul care să fie admirat. Imperfecţiunea îi modelase viaţa. Cunoaşterea acestui fapt nu uşura cu nimic situaţia.
— Vrei să zici că mă aflu sub gheaţă? întrebă ea.
— Nu, nu-i chiar atât de rău, răspunse el şi, pe când vorbea, îşi dădu seama cât de absurd de puţin conta dacă era sau nu îngropată sub gheaţă. Acum eşti în costum, dar nu sub gheaţă. Şi asta nu s-a întâmplat pentru că ai fi făcut tu ceva rău, ci din cauza mea. Pentru a mă forţa pe mine să acţionez într-un fel anume.
— Unde mă aflu?
— Eşti cu mine, la bordul lui *Dominatrix.* Cred că tocmai am terminat decelerarea în noul sistem.
— Nu pot să văd nimic şi nici să mă mişc.
Quaiche se uitase la costum cât vorbise, având în minte o imagine a Morwennei. Deşi în mod clar ea se străduia să nu se trădeze, bărbatul o cunoştea destul de bine ca să înţeleagă că era teribil de speriată. Ruşinat, îşi întoarse brusc privirea.
— Navă, o poţi lăsa să vadă ceva?
— Canalul respectiv nu este activat.
— Atunci activează-l dracului!

— Nu sunt posibile niciun fel de acţiuni. Trebuie să te informez că ocupantul poate să comunice cu lumea exterioară doar prin canalul audio curent. Orice tentativă de a iniţializa alte canale va fi văzută ca…

Quaiche flutură din mână.

— Bine. Morwenna, îmi pare rău. Nemernicii nu te lasă să vezi nimic. Cred că asta a fost ideea lui Grelier.

— Ştii bine că el nu-i singurul meu duşman.

— Poate că nu, dar sunt gata să pun pariu că a avut un cuvânt greu de spus în privinţa asta.

Fruntea lui Quaiche era acoperită cu picături de sudoare condensate în imponderabilitate. Se şterse cu dosul mâinii.

— Toate astea sunt numai din vina mea.

— Tu unde eşti?

Întrebarea îl surprinse.

— Plutesc lângă tine. Credeam că-mi auzi vocea prin costum.

— Tot ce pot auzi este vocea ta în mintea mea. Şi pare că ar veni de foarte departe. Mi-e frică, Horris. Nu ştiu dacă voi putea face faţă.

— Nu eşti singură. Sunt chiar lângă tine. Probabil că eşti mai în siguranţă în interiorul costumului, decât în afara lui. Tot ce ai de făcut este să stai cuminte. În câteva săptămâni, vom fi acasă teferi.

Vocea ei căpătă un accent de disperare.

— Câteva săptămâni? După cum o spui, parcă n-ar fi mare lucru.

— Am vrut să spun că-i mai bine decât peste câţiva ani. Hristoase, Morwenna, cât de rău îmi pare! Îţi promit c-o să te scot din asta.

Quaiche strânse din ochi de durere.

— Horris?

— Da? întrebă el, printre lacrimi.

— Nu mă lăsa să mor în chestia asta. Te rog.

— Morwenna, spuse el ceva mai târziu, ascultă-mă cu atenţie. Acum trebuie să te părăsesc. Mă duc pe puntea de comandă. Trebuie să verific poziţia noastră.

— Nu vreau să te duci.

— O să-mi auzi vocea în continuare. Trebuie s-o fac, Morwenna. Trebuie neapărat. Dacă n-o fac, niciunul dintre noi nu va mai avea cu adevărat niciun fel de viitor.

— Horris.

El se pusese deja în mişcare. Pluti, îndepărtându-se de sarcofagul de stază şi de costumul gravat, traversând compartimentul pentru a ajunge la un set de mânere capitonate, fixate în perete. Începu să avanseze pe scara îngustă, spre puntea de comandă, trăgându-se pe rând cu mâinile. Quaiche nu izbutise niciodată să se împace cu imponderabilitatea, dar nava de cercetare cu fuzelaj acicular era mult prea mică pentru a avea gravitaţie centrifugală. Avea să fie mai bine după ce porneau iarăşi, pentru că atunci ar fi beneficiat de iluzia de gravitaţie asigurată de motoarele lui *Dominatrix.*

În circumstanţe mai plăcute, el s-ar fi bucurat să se afle departe de restul echipajului *Înălţării.* Morwenna nu-l însoţise în majoritatea expediţiilor sale anterioare, dar, deşi îi simţise lipsa, Quaiche se desfătase în general în solitudinea forţată a perioadelor în care fusese departe de luminălucă. Asta nu însemna neapărat că ar fi fost antisocial; recunoştea că în timpul pe care-l petrecuse în cultura umană mainstream, bărbatul nu fusese niciodată gregar, totuşi îşi împodobise viaţa mereu cu câteva prietenii strânse. Existaseră întotdeauna amante, unele tinzând să fie exotice sau – în cazul Morwennei – de-a dreptul periculoase. Însă mediul din nava Jasminei era atât de copleşitor de claustrofobic, atât de dezgustător de saturat de ceaţa feromonilor de paranoia şi de intrigi, încât Quaiche se pomenise tânjind după simplitatea severă a unei nave şi a unei misiuni.

Drept urmare, *Dominatrix* şi micuţa navetă de explorare pe care o conţinea deveniseră imperiul lui privat, în interiorul dominionului mai mare al *Înălţării.* Nava avea grijă de el, anticipându-i dorinţele cu ardoarea unei curtezane. Cu cât petrecea mai mult timp în ea, cu atât îi învăţa mai mult capriciile şi slăbiciunile. Îi punea muzică

adecvată stării lui de spirit şi precis calibrată pentru a-l îndepărta de extremele periculoase ale autoreflecţiei morbide sau ale euforiei neglijente. Îl hrănea cu genul de mâncăruri pe care Quaiche nu le-ar fi putut convinge niciodată pe sintetizatoarele alimentare din *Înălţarea* să le producă şi părea capabilă să-l încânte şi să-l surprindă ori de câte ori bănuia că-i epuizase bibliotecile. Ştia când avea nevoie de somn şi când avea nevoie de perioade de activitate febrilă. Îl amuza cu extravaganţe când era plictisit şi simula crize minore, când dădea semne de automulţumire. La răstimpuri, Quaiche se gândea că, întrucât nava îl cunoştea atât de bine, el se extinsese cumva în ea, pătrunzându-i în sistemele maşinilor. Fuziunea avusese loc chiar şi la nivel biologic. Ultranauţii făceau tot ce puteau pentru a o steriliza de fiecare dată când revenea în cala ei de stocare din pântecul *Înălţării,* dar Quaiche ştia că acum nava mirosea altfel decât mirosise prima dată când suise la bordul ei. Mirosea a locuri în care trăise el.

Însă orice impresie că nava ar fi fost un refugiu, un sanctuar, dispăruse acum. De câte ori vedea costumul gravat, îşi amintea că Jasmina îşi extinsese influenţa în fieful său. N-ar mai fi existat o a doua şansă. De sistemul aflat în faţă depindea acum tot ce era important pentru el.

— Căţeaua, repetă Quaiche.

Ajunse pe puntea de comandă şi se strecură în scaunul pilotului. Puntea era în mod necesar mică, fiindcă *Dominatrix* era alcătuită în majoritate din combustibil şi motoare. Spaţiul în care stătea bărbatul reprezenta doar o lăţire bulbucată a scării înguste, ca rezervorul unui termometru cu mercur. În faţă se afla un videcran oval, care nu arăta decât spaţiu interstelar.

— Avionica, rosti Quaiche.

Consolele cu instrumente se închiseră în jurul lui ca fălcile unui cleşte. Pâlpâiră şi apoi se aprinseră cu diagrame animate şi câmpuri de inputuri, care se deplasau fluid astfel încât să-i urmărească mereu privirea.

— Comenzi, Quaiche?

— Lasă-mă niţel, spuse el.

Examină mai întâi sistemele esenţiale, verificând dacă nu exista vreo eroare pe care s-o fi scăpat subpersonalitatea. Consumaseră mai mult combustibil decât s-ar fi aşteptat pentru acest punct al unei misiuni, dar era de aşteptat, ţinând seama de masa suplimentară a costumului gravat. În rezervoare exista suficient ca să nu-şi facă griji. În rest, totul era bine: decelerarea decursese fără incidente; toate funcţiile navei erau normale, de la senzori şi susţinerea vieţii, la starea micii navete pentru expediţii care stătea în pântecul lui *Dominatrix* ca un embrion de delfin, nerăbdător să vină pe lume.

— Navă, există cerinţe speciale pentru cercetarea asta?

— Niciuna care să-mi fi fost dezvăluită.

— Grozav, acum m-am liniştit pe deplin! Şi statutul navei-mamă?

— Recepţionez permanent telemetrie de la *Înălţarea Gnostică.* Joncţiunea va fi după obişnuita perioadă de cercetare de şase până la şapte săptămâni. Rezervele de combustibil sunt suficiente pentru manevra de ajungere din urmă.

— Da.

Ar fi fost complet lipsit de raţiune ca Jasmina să-l lase naufragiat fără destul combustibil, totuşi era îmbucurător să ştie că, măcar cu această ocazie, ea se comportase logic.

— Horris? zise Morwenna. Vorbeşte cu mine, te rog. Unde eşti?

— Sunt în faţă, verific diverse chestii. Deocamdată totul pare relativ în regulă, dar vreau să mă asigur.

— Ai aflat unde suntem?

— În curând, răspunse el şi atinse un câmp de input, activând controlul prin voce al sistemelor majore ale navei. Rotaţie plus o sută optzeci de grade în treizeci de secunde.

Display-ul consolei se supuse prompt. Prin videcranul oval, o pulbere de stele abia vizibile începu să curgă de la o margine spre cealaltă.

— Vorbeşte cu mine, repetă Morwenna.

— Acum rotesc nava. După decelerare, eram orientaţi cu pupa înainte. Dintr-o clipă în alta ar trebui să vedem sistemul.

— Jasmina ţi-a spus ceva despre el?

— Nu-mi aduc aminte. Vouă v-a spus?

— Nimic, răspunse Ultranauta.

Pentru prima dată după trezire, tonul vocii ei era aproape cel obişnuit. Quaiche bănui că era un mecanism de adaptare. Dacă ea se comporta normal, atunci avea să ţină panica la distanţă. Panica era ultimul lucru care-i trebuia în costumul gravat. Morwenna continuă:

— Ne-a spus doar că e pur şi simplu alt sistem, care nu pare cu nimic mai valoros. O stea şi nişte planete. Nicio urmă de prezenţă umană. Pe scurt – banal.

— Ei bine, nicio urmă nu-nseamnă că n-a trecut nimeni pe aici la un moment dat, exact aşa cum facem noi acum. Şi este posibil ca respectivii să fi lăsat ceva.

— Ar fi bine să sperăm că au lăsat, comentă Morwenna caustic.

— Eu încerc să privesc latura optimistă.

— Iartă-mă. Ştiu că ai intenţii bune, dar să nu ne aşteptăm totuşi la imposibil, da?

— S-ar putea să fim nevoiţi s-o facem, rosti el în barbă, sperând că nava nu-l va auzi şi nu-i va transmite Morwennei.

Dominatrix îşi terminase deja rotaţia şi ajunsese cu prova în dreptul locului unde fusese pupa. O stea mare apăru în câmpul vizual şi se poziţionă în mijlocul ovalului. De la distanţa aceea, era mai degrabă un soare decât o stea: fără ecranele cu filtre protectoare selective ale navei, ar fi fost inconfortabil de luminoasă pentru a fi privită.

— Am găsit ceva, anunţă Quaiche, cu degetele lunecându-i peste consolă. Ia să vedem… Tipul spectral este G rece. Secvenţa principală, cam trei cincimi de luminozitate Sol. Câteva pete, dar nicio activitate coronală îngrijorătoare. Cam la douăzeci de UA depărtare.

— Destul de departe, zise Morwenna.

— Nu, dacă vrei să fii sigur că ai inclus în acelaşi volum

toate planetele majore.

— Şi alte corpuri locuibile?

— O clipă.

Degetele lui iuţi alergară din nou pe consolă şi imaginea din faţă se schimbă; pe afişaj apărură linii colorate de orbite, turtite în elipse, fiecare buclă aplatizată fiind însoţită de o casetă cu numere ce arătau caracteristicile principale ale corpului de pe orbita respectivă. Quaiche examină parametrii: masă, perioadă orbitală, lungimea zilei, înclinaţie, diametru, gravitaţia pe suprafaţă, densitatea medie, forţă magnetosferică, prezenţa unor sateliţi sau sisteme de inele. Din limitele de încredere asociate numerelor, deduse că ele fuseseră calculate de *Dominatrix,* care-şi utilizase propriii senzori şi algoritmi de interpretare. Dacă ar fi fost extrase dintr-o bază de date preexistentă, care să conţină parametrii sistemului, atunci ar fi fost mult mai precişi.

Numerele aveau să se îmbunătăţească pe măsura apropierii lui *Dominatrix* de sistem, dar până atunci nu trebuia să uite că această regiune a spaţiului era în esenţă neexplorată. Era posibil ca altcineva s-o fi străbătut, dar să nu fi zăbovit suficient ca să completeze un raport oficial. Asta însemna că era posibil ca în sistem să existe ceva pe care cineva, undeva, să-l considere valoros, fie şi numai pe temeiul noutăţii.

— Aştept, când eşti gata, spuse nava nerăbdătoare să înceapă treaba.

— Bine, bine, răspunse Quaiche. În absenţa oricăror date anormale, vom înainta către soare, corp după corp, după care vom trece la corpurile de după soare, revenind spre spaţiul interstelar. Ţinând seama de restricţionările astea, găseşte primele cinci configuraţii de căutare cele mai economicoase pentru combustibil şi prezintă-mi-le. De asemenea, vreau să ştiu dacă există vreo strategie mai eficientă care necesită ignorarea pe moment a vreunui corp, pentru a reveni ulterior la el.

— O clipă, Quaiche.

Pauza fu atât de scurtă, încât bărbatul nici nu avu timp

să ridice mâna şi să se scarpine în nas.

— Gata! Potrivit parametrilor specificaţi de tine, nu există nicio soluţie care să fie clar preferabilă şi nu există niciun tipar de căutare mai favorabil decât examinarea succesivă a corpurilor cosmice.

— Bun. Acum afişează cele cinci opţiuni în ordinea descrescătoare a timpului pe care va trebui să-l petrec în stază.

Opţiunile se rearanjară pe ecran. Quaiche îşi frecă bărbia, încercând să se hotărască la una dintre ele. I-ar fi putut cere navei să ia decizia finală, aplicând criterii de selecţie ezoterice proprii, totuşi prefera întotdeauna să facă personal alegerea finală. Nu era pur şi simplu vorba despre a selecta aleatoriu o opţiune, fiindcă întotdeauna exista o soluţie care, pentru un motiv sau altul, se întâmpla să pară mai corectă decât celelalte. Quaiche era perfect dispus să admită că asta însemna decizie pe bază de intuiţie, nu printr-un proces conştient de eliminare. Nu credea însă că astfel ar fi fost mai puţin validă. La baza desfăşurării cercetărilor intrasistem de către Quaiche, stătea tocmai ideea utilizării unor abilităţi indefinibile, ce nu puteau fi uşor introduse în genul de instrucţiuni algoritmice pe care le rulau maşinile. Rolul lui era de a interveni pentru a alege tiparul care-i plăcea cel mai mult.

De data asta nu era prea evident. Niciuna dintre soluţii nu era elegantă, însă bărbatul se obişnuise cu aşa ceva: dispunerea planetelor la un moment dat nu putea fi schimbată. Uneori el avea noroc şi sosea când trei sau patru lumi interesante se aliniau pe orbitele lor, îngăduind o foarte eficientă traiectorie de cartografiere în linie dreaptă. Aici însă toate erau risipite sub diverse unghiuri reciproce. Nu exista niciun tipar de căutare care să nu semene cu mersul unui beţiv.

Existau şi consolări. Dacă trebuia să schimbe direcţia în mod regulat, atunci nu l-ar fi costat mai mult combustibil pentru a încetini complet şi a desfăşura cercetări din apropierea vreunei lumi ce-i atrăsese atenţia. În loc să trimită pur şi simplu sonde cu diferite instrumente în

vreme ce el executa survoluri de mare viteză, ar fi putut s-o scoată pe *Fiica Necrofagului* şi să investigheze cu toată atenţia.

Pentru o clipă, cât se gândi să zboare cu *Fiica,* uită de Morwenna. Dar numai pentru o clipă. Apoi îşi dădu seama că, dacă trebuia să părăsească *Dominatrix,* trebuia s-o părăsească şi pe ea.

Se întrebă cum ar fi primit Ultranauta o astfel de veste.

— Ai decis, Quaiche? întrebă nava.

— Da, zise el. Cred că vom utiliza tiparul de căutare numărul doi.

— Ăsta-i răspunsul tău final?

— Păi, să vedem: timp minim petrecut în stază; o săptămână pentru majoritatea planetelor mari, două pentru sistemul de gigante gazoase cu mulţi sateliţi... câteva zile pentru plevuşcă... şi tot ar trebui să avem destul combustibil de rezervă pentru cazul în care găsim ceva serios.

— De acord.

— Şi tu-mi vei spune dacă observi ceva neobişnuit, da, navă? Vreau să zic că n-ai primit niciun fel de instrucţiuni speciale în privinţa respectivă, da?

— Absolut niciuna, Quaiche.

— Perfect.

Bărbatul se întrebă dacă nava îi detectase tonul neîncrezător.

— În regulă, atunci anunţă-mă dacă apare ceva. Vreau să fiu informat.

— Bizuie-te pe mine.

— Va trebui s-o fac, nu?

— Horris, rosti Morwenna. Ce se-ntâmplă?

Probabil că nava îi blocase accesul la canalul audio cât discutaseră despre tiparul de căutare.

— Cântăream opţiunile. Am ales o strategie de cercetare. Vom putea examina îndeaproape orice ne place acolo.

— Există ceva interesant?

— Nimic neobişnuit, răspunse el. Obişnuita stea singură,

cu o familie de corpuri pe orbite în jurul ei. Nu văd niciun fel de semne evidente ale unei biosfere de suprafaţă sau vreun indiciu că ar fi fost cineva aici înaintea noastră. Dar, dacă există artefacte mici împrăştiate ici şi colo, probabil că le vom rata de la distanţa asta, dacă ele nu depun eforturi active de a se face văzute, ceea ce în mod clar nu se-ntâmplă. Eu nu sunt totuşi descurajat deocamdată. Ne vom apropia şi vom privi cu multă atenţie în jur.

— Ar fi bine să fim prudenţi, Horris. Pot exista multe riscuri necartografiate.

— Pot exista, încuviinţă el, dar pentru moment sunt înclinat să le consider grija noastră cea mai mică… nu crezi la fel?

— Quaiche, întrebă nava înainte ca Morwenna să fi putut răspunde, eşti gata să iniţiez cercetarea?

— Am timp să ajung în cuşeta de stază?

— Acceleraţia iniţială va fi de doar de un g, până termin diagnosticarea amănunţită a propulsiei. După ce te vei afla în siguranţă în stază, acceleraţia va creşte până la limita de siguranţă a cuvei de stază.

— şi Morwenna?

— Nu s-au primit instrucţiuni speciale.

— Decelerarea va fi ca de obicei, la cinci g, sau ţi s-a spus să mergi mai încet?

— Acceleraţia a fost menţinută în limitele uzuale specificate.

Bun. Morwenna rezistase până atunci, ceea ce indica faptul că modificările necunoscute pe care Grelier le adusese costumului gravat ofereau cel puţin aceeaşi protecţie ca şi cuva pentru stază.

— Navă, întrebă el, te vei ocupa de tranziţiile Morwennei pentru staze de neutralizare?

— Tranziţiile vor fi gestionate automat.

— Excelent. Morwenna, ai auzit?

— Am auzit, rosti ea. Poate îi mai pui o întrebare. Dacă mă poate adormi atunci când este nevoie, n-o poate face pentru toată călătoria?

— Navă, ai auzit ce a întrebat. Poţi s-o faci?

— Dacă este necesar, se poate aranja.

În mod stupid, Quaiche nu se gândise la întrebarea asta, motiv pentru care se simţi ruşinat. Îşi dădu seama că nu înţelesese cu adevărat ce însemna pentru femeie să se afle în costumul acela.

— Vrei acum, Mor? Te pot adormi imediat. Când te vei trezi, vei fi înapoi, la bordul *Înălţării.*

— Şi dacă dai greş? Crezi că mi se va mai îngădui să mă trezesc vreodată?

— Nu ştiu, răspunse el. Aş vrea s-o ştiu. Dar n-am de gând să dau greş.

— Vorbeşti întotdeauna foarte sigur pe tine, zise Morwenna. Vorbeşti întotdeauna ca şi cum totul se va derula fără probleme.

— Uneori chiar cred asta.

— Şi acum?

— I-am spus Jasminei că mi se pare că simt cum mi se schimbă norocul. N-am minţit.

— Sper să ai dreptate.

— Prin urmare… vrei să fii adormită?

— Nu. Voi sta trează cu tine. O să dorm când vei dormi şi tu. Cel puţin deocamdată. Nu exclud posibilitatea de a mă răzgândi.

— Înţeleg.

— Găseşte ceva pe acolo, Horris. Te rog. Pentru noi amândoi.

— O să găsesc, zise bărbatul.

Şi în adâncul său simţi ceva foarte apropiat de certitudine. Era lipsit de sens, totuşi exista: ceva dur şi tăios ca o piatră la rinichi.

— Navă, rosti el, dă-i drumul!

CINCI

Ararat, 2675

Clavain şi Scorpio aproape că ajunseseră la cort, când apăru Vasko, ocolind din spate şi oprindu-se la intrare. O rafală bruscă de vânt zgâlţâi nervurile cortului, conturându-le dinapoia ţesăturii verzi, pătate. Vântul părea nemulţumit, mustrător. Tânărul aştepta agitat, neştiind cum să-şi ţină mâinile.

Clavain îl privi circumspect.

— Credeam că ai venit singur, spuse el.

— Nu trebuie să-ţi faci griji în privinţa lui, zise Scorpio. A fost uşor surprins când a aflat unde ai fost în tot timpul ăsta, dar cred că acum i-a trecut.

— Ar fi bine să fie aşa.

— Nevil, ia-l încet, da? Mai târziu vei avea timp destul să joci rolul căpcăunului tiranic.

Când ajunseră în raza auditivă a tânărului, Clavain strigă cu glas răguşit:

— Tu cine eşti, fiule?

— Vasko, domnule. Vasko Malinin.

— Ăsta-i un nume de pe Resurgam, nu-i aşa? De acolo eşti?

— M-am născut aici, domnule. Părinţii mei au fost de pe Resurgam. Înainte de evacuare au locuit în Cuvier.

— Nu pari destul de vârstnic.

— Am douăzeci de ani, domnule.

— S-a născut la un an sau doi după înfiinţarea coloniei, rosti Scorpio aproape în şoaptă, aşa că e una dintre cele mai bătrâne persoane născute pe Ararat. Dar nu-i singurul. Cât timp ai fost plecat, s-a născut o a doua generaţie, copii ai căror părinţi nu-şi amintesc de Resurgam, ba nici măcar călătoria încoace.

Clavain se înfioră de parcă ideea respectivă ar fi fost de departe lucrul cel mai groaznic pe care şi-l imaginase vreodată.

— Scorpio, noi n-ar fi trebuit să prindem rădăcini aici. Ararat trebuia să fie doar o escală temporară. Până şi numele este o glumă proastă. Nu te stabileşti pe o planetă care are ca nume o glumă proastă.

Scorpio decise că nu era momentul ideal să-i aducă aminte că planul fusese de la bun început să lase *nişte* oameni pe Ararat, chiar dacă majoritatea urma să plece.

— Ai de-a face cu oameni, zise el. Şi cu hiperporci. Încercarea de a ne opri să ne împerechem este ca încercarea de a trata nişte pisici ca pe o turmă de oi.

Clavain reveni cu atenţia la Vasko.

— Şi tu cu ce te ocupi?

— Lucrez în fabrica de hrană, domnule, de obicei în straturile sedimentare – curăţ şlamul de pe screpere sau schimb lamele la skimmerele de suprafaţă.

— Pare o activitate foarte interesantă.

— Cu toată sinceritatea, domnule, dacă ar fi interesant, nu m-aş afla azi aici.

— Vasko face parte, de asemenea, din liga locală a Braţului Securităţii, adăugă Scorpio. A urmat antrenamentele uzuale: arme de foc, pacificare urbană şi aşa mai departe. În majoritatea timpului, se ocupă însă cu stingerea incendiilor sau ajută la distribuirea de raţii sau de materiale medicale de la Facilităţile Centrale.

— Activităţi esenţiale, comentă Clavain.

— Nimeni, cu atât mai puţin Vasko, n-ar comenta în privinţa asta, spuse Scorpio. În acelaşi timp însă, el a dat de înţeles că e interesat şi de lucruri mai aventuroase. A bătut la cap administraţia BS pentru promovare într-o poziţie permanentă. Punctajele lui sunt foarte bune şi se visează încercându-şi mâna la ceva mai provocator decât curăţarea cu lopata a rahatului.

Clavain miji ochii şi-l privi pe tânăr.

— Ce ţi-a spus Scorp despre capsulă?

Vasko se uită la hiperporc, apoi din nou la Clavain.

— Nimic, domnule.

— I-am spus ce trebuia să ştie, ceea ce nu-i mult.

— Cred c-ar fi bine să-i zici şi restul, rosti Clavain.

Scorpio repetă povestea pe care i-o spusese deja Agregatului. Privi, fascinat, când impactul ştirii deveni clar pe chipul lui Vasko.

Nu-l învinuia pentru asta: timp de douăzeci de ani, izolarea absolută a Araratului trebuie să fi fost la fel de bine integrată în ţesătura vieţii sale ca şi vuietul necontenit al oceanului şi duhoarea constantă şi caldă de ozon şi vegetaţie intrată în putrefacţie. Erau absolute, atât de prezente mereu, încât dispăreau sub pragul observării conştiente. Însă acum ceva nou străpunsese izolarea: un memento al faptului că lumea aceasta acvatică fusese doar un adăpost fragil şi temporar în arena unui conflict extins.

— După cum poţi vedea, continuă Scorpio, nu este ceva ce am dori să afle toţi înainte ca noi să ştim exact ce se întâmplă şi cine este în capsulă.

— Presupun că ai bănuielile tale, spuse Clavain.

Hiperporcul aprobă din cap.

— Ar putea fi Remontoire. Ne-am aşteptat mereu ca *Lumina Zodiacală* să apară într-o bună zi. Mult mai devreme, recunosc, dar e imposibil de spus ce li s-a întâmplat după plecarea noastră sau de cât timp a avut nevoie nava să se repare. Poate că atunci când vom deschide capsula, îl vom găsi înăuntru pe cel de-al doilea Agregat favorit al meu.

— Nu pari foarte convins.

— Explică-mi ceva, Clavain, zise Scorpio. Dacă este Remontoire şi tot restul, de ce atâta secretomanie? De ce să nu sosească pe orbită, după care să ne anunţe pur şi simplu că au venit? Şi ar fi putut măcar să lase capsula mai aproape de uscat, ca să nu pierdem atâta timp cu recuperarea ei.

— Atunci întreabă-te care-i alternativa, spuse Clavain. Poate că înăuntru este, de fapt, ultimul Agregat de pe lista ta de favoriţi.

— Bineînţeles că m-am gândit şi la asta. Dacă Skade ar fi sosit în sistemul nostru, m-aş fi aşteptat din partea ei să menţină permanent un profil de maximă discreţie şi invizibilitate. Dar noi tot ar fi trebuit să observăm *ceva.*

Potrivit aceluiaşi considerent, nu cred că ar fi foarte probabil ca ea să-şi înceapă invazia cu o singură capsulă… decât dacă înăuntru se află ceva al naibii de afurisit.

— Skade poate fi suficient de afurisită şi de una singură, zise Clavain, totuşi sunt de acord – nu cred că-i ea. O aterizare de una singură ar fi fost un gest lipsit de sens şi suicidar; absolut deloc în stilul ei.

Ajunseră la cort. Clavain deschise uşa şi intră primul. Se opri în prag şi examină interiorul cu un aer vag acuzator, ca şi cum acolo ar fi locuit cu totul altcineva.

— M-am obişnuit foarte mult cu locul ăsta, zise el aproape pe un ton de scuză.

— Adică nu crezi că ai fi în stare să te-ntorci? întrebă Scorpio.

Încă putea să simtă mirosul persistent al prezenţei anterioare a lui Clavain.

— Va trebui să mă străduiesc.

Clavain închise uşa în urma lor şi se întoarse către Vasko.

— Cât de multe ştii despre Skade şi Remontoire?

— Nu cred c-am mai auzit vreodată numele astea.

Clavain se instală în scaunul pliant, lăsându-i pe cei doi să stea în picioare.

— Remontoire a fost – este – unul dintre aliaţii mei cei mai vechi. Alt Agregat. L-am cunoscut pe vremea când am luptat unul împotriva celuilalt pe Marte.

— Şi Skade, domnule?

Clavain ridică o bucată de cochilie şi începu s-o examineze cu un aer absent.

— Skade este altă mâncare de peşte. Şi ea este Agregată, dar dintr-o generaţie ulterioară. Este mai inteligentă şi mai rapidă şi nu are absolut niciun fel de legături cu omenirea din linia veche. Când ameninţarea Inhibitorilor a devenit mai clară, Skade a făcut planuri de salvare a Cuibului-Mamă prin fuga din sectorul acesta al spaţiului. Mie nu mi-a plăcut aşa ceva – însemna să lăsăm restul omenirii să se apere singură, când ar fi trebuit să ne fi ajutat între noi –, aşa că am dezertat. După unele

şovăieli, Remontoire mi s-a alăturat.

— În cazul ăsta, Skade vă urăşte pe amândoi? întrebă Vasko.

— Cred că s-ar putea ca ea să-i acorde totuşi lui Remontoire prezumţia de nevinovăţie, răspunse Clavain. Dar mie? Nu, eu am rupt mai mult sau mai puţin relaţia cu Skade. Din punctul meu de vedere, picătura care a umplut paharul a fost faptul că am retezat-o în două cu un cablu de amarare.

Scorpio strânse din umeri.

— Chestii de-astea se mai întâmplă.

— Remontoire a salvat-o, urmă Clavain. Probabil că asta înseamnă ceva, deşi el a trădat-o ulterior. Totuşi, cu Skade este bine să nu pleci niciodată de la presupuneri. Cred că am omorât-o ulterior, însă nu pot exclude posibilitatea ca ea să fi scăpat. Cel puţin asta afirma ultima ei transmisie.

— Totuşi, *de ce* îi aşteptăm pe Remontoire şi pe ceilalţi, domnule? întrebă Vasko.

Clavain miji un ochi spre Scorpio.

— Într-adevăr, nu ştie prea multe, aşa-i?

— Nu-i vina lui, răspunse hiperporcul. Nu uita că s-a născut aici. Cele întâmplate înaintea sosirii noastre pe Ararat sunt istorie străveche pentru el. Vei întâlni aceeaşi reacţie la majoritatea tinerilor, oameni sau hiperporci.

— Asta nu-i o scuză, zise Clavain. Pe vremea mea eram mult mai iscoditori.

— Pe vremea ta dădeai dovadă de indolenţă dacă nu participai la vreo două genocide înainte de micul dejun.

Clavain nu comentă. Puse jos cochilia şi luă alta, testându-i muchia ascuţită pe firişoarele de păr de pe dosul mâinii.

— Ştiu câte ceva, domnule, interveni Vasko repede. Ştiu că ai venit pe Resurgam de la Yellowstone, tocmai când maşinile începuseră să ne distrugă sistemul solar. Ai ajutat la evacuarea întregii colonii la bordul *Nostalgiei pentru Infinit* – aproape două sute de mii dintre noi.

— Mai exact, o sută şaptezeci de mii, preciză Clavain. Şi nu există zi în care să nu plâng pentru cei pe care n-am

izbutit să-i salvăm.

— Nimeni nu te învinovăţeşte, ţinând seama de câte vieţi ai salvat, rosti Scorpio.

— Istoria va fi judecător în privinţa asta.

Scorpio oftă.

— Nevil, dacă vrei să te scalzi în autoacuzare, eşti invitatul meu. Eu unul trebuie să văd care-i treaba cu o capsulă misterioasă şi să revin la o colonie care ar dori foarte mult să-şi vadă conducătorul întorcându-se. Preferabil spălat şi aranjat, fără să miroasă a alge şi a aşternuturi murdare. Nu-i aşa, Vasko?

Pentru câteva secunde, Clavain se uită pătrunzător la Vasko şi firişoarele de păr de pe ceafa hiperporcului se zbârliră. Avea impresia că Agregatul îl evalua pe tânăr, corelându-l şi comparându-l cu vreun ideal interior strict, asamblat şi rafinat de-a lungul secolelor. În momentele acelea, bănui Scorpio, se decidea destinul lui Vasko. Dacă Nevil Clavain hotăra că tânărul nu merita încrederea sa, atunci nu aveau să mai existe indiscreţii, nu aveau să mai fie menţionaţi indivizi necunoscuţi coloniei în general. Contactul său cu Clavain avea să rămână o chestie periferică, ba chiar şi Vasko însuşi avea să înveţe în curând să nu se gândească prea mult la cele petrecute azi.

— Ar putea fi de folos, răspunse Vasko ezitant, întorcând capul spre Scorpio. Avem nevoie de dumneata, domnule. Mai ales acum, când lucrurile se vor schimba.

— Cred că putem presupune, fără să greşim, că se schimbă deja, rosti Clavain şi-şi turnă un pahar cu apă.

— Atunci, întoarce-te cu noi, domnule. Dacă persoana din capsulă se dovedeşte a fi prietenul dumitale Remontoire, el nu se va aştepta să fii acolo când îl scoatem?

— Are dreptate, întări Scorpio. Nevil, avem nevoie de tine acolo. Vreau acordul tău că putem s-o deschidem, şi nu doar s-o înmormântăm în ocean.

Clavain tăcu. Vântul trase din nou de nervurile cortului. În ultima oră, lumina din cort devenise lăptoasă, după ce Soarele Puternic coborâse dincolo de orizont. Scorpio se

simţea secătuit de energie, aşa cum se întâmpla adesea la apus în ultima vreme. Nu-l încânta deloc să se gândească la călătoria de întoarcere, deoarece se aştepta ca oceanul să fie mai agitat decât la venire.

— Dacă mă-ntorc… Clavain se opri, făcu o pauză şi mai sorbi din pahar. Îşi umezi buzele, după care continuă: Dacă mă-ntorc, nu se schimbă nimic. Am venit aici cu un scop, care rămâne la fel de justificat ca întotdeauna. Intenţionez să revin aici după ce se rezolvă problema.

— Înţeleg, zise Scorpio, deşi nu era ceea ce sperase să audă.

— Perfect atunci, pentru că vorbesc foarte serios.

— Dar ne vei însoţi acum înapoi şi vei superviza deschiderea capsulei?

— Însă numai atât.

— Ei au încă nevoie de tine, Clavain. Oricât de dificil va fi. Nu-ţi anula responsabilitatea acum, după tot ce ai făcut pentru noi.

Clavain aruncă în lături conţinutul paharului.

— După toate câte am făcut pentru voi? După ce v-am implicat pe toţi într-un război, v-am distrus vieţile şi v-am târât prin spaţiul cosmic, până într-o fundătură mizerabilă ca asta? Scorpio, nu cred că am nevoie de mulţumirile cuiva pentru asta. Cred că am nevoie de milă şi de iertare.

— Ei tot simt că-ţi sunt datori. Noi toţi o simţim.

— Are dreptate, zise Vasko.

Clavain deschise un sertar din biroul pliant şi scoase o oglindă. Suprafaţa ei era opacă şi brăzdată de fisuri. Probabil că era foarte veche.

— O să vii cu noi? insistă hiperporcul.

— Scorpio, poate că sunt bătrân şi obosit, totuşi, uneori mă mai poate surprinde câte ceva. Planurile mele pe termen lung nu s-au schimbat, dar recunosc că aş dori foarte mult să ştiu cine-i în capsula aia.

— Perfect. Putem porni imediat ce-ţi strângi lucrurile de care ai nevoie.

Clavain mormăi ceva şi se privi în oglindă, apoi îşi feri căutătura cu un gest brusc, care-l surprinse pe Scorpio.

Hiperporcul se gândi că era vorba despre ochi. Clavain îşi zărise ochii pentru prima dată după multe luni şi nu-i plăcuse ce văzuse în ei.

— O să-i sperii de-o să facă pe ei, comentă Agregatul.

107 Piscium, 2615

Quaiche se poziţionă lângă costumul gravat. Ca de obicei după o repriză petrecută în sarcofagul de stază, îl dureau toate, fiecare muşchi al corpului îi şoptea în creier o litanie nesfârşită de plângeri. De data asta însă, abia dacă percepu disconfortul. Mintea îi era ocupată cu altele.

— Morwenna, rosti el, ascultă-mă. Eşti trează?

— Sunt aici, Horris. Glasul îi părea nesigur, dar în esenţă vioi. Ce s-a-ntâmplat?

— Am ajuns. Nava ne-a adus la şapte unităţi astronomice – foarte aproape de giganta gazoasă majoră. Am fost în faţă, să verific cum stă treaba. Panorama din cockpit este cu adevărat senzaţională. Mi-a părut rău că n-ai fost cu mine.

— Şi mie.

— Poţi să vezi tiparele furtunilor în atmosferă, fulgerele… sateliţii… totul. E absolut senzaţional.

— Pari surescitat, Horris.

— Serios?

— O simt în glasul tău. Ai găsit ceva, aşa-i?

Bărbatul dorea cu disperare să poată atinge costumul gravat, să-i mângâie suprafaţa metalică şi să-şi imagineze că sub degetele lui era Morwenna.

— Nu ştiu ce am găsit, dar e destul ca să mă gândesc că ar trebui să rămânem aici şi să ne uităm cu atenţie, cel puţin.

— Asta nu-mi spune multe.

— Pe orbita Haldorei, zise el, este un satelit mare, acoperit cu gheaţă.

— Haldora?

— Giganta gazoasă, explică Quaiche repede. Tocmai am botezat-o.

— Vrei să spui că i-ai cerut navei să atribuie nişte etichete aleatorii de intrări nealocate din tabelele de nomenclatură.

— Da, aşa-i, zâmbi el. Dar să ştii că n-am acceptat primul nume pe care mi l-a propus. Am exercitat *un grad* de judecată în privinţa asta, chiar dacă mărunt. Nu ţi se pare că Haldora are o sonoritate clasică plăcută? E scandinav sau aşa ceva. Nu că ar conta prea mult.

— Şi satelitul?

— Hela, zise Quaiche. Am botezat, bineînţeles, toţi sateliţii Haldorei, însă Hela este singurul care ne interesează în clipa asta. Am botezat chiar şi unele dintre caracteristicile lui topografice majore.

— Horris, de ce ne pasă nouă de un satelit acoperit cu gheaţă?

— Pentru că pe el există ceva – ceva la care chiar trebuie să ne uităm mai de aproape.

— Ce ai găsit, iubirea mea?

— Un pod, răspunse Quaiche, un pod peste un hău. Un pod care n-ar fi trebuit să existe acolo.

Dominatrix adulmecă şi se apropie mai mult de giganta gazoasă pe care stăpânul ei alesese s-o numească Haldora, cu toţi senzorii operaţionali trecuţi la statutul de alertă maximă. Cunoştea riscurile spaţiului local, capcanele ce-i puteau prinde pe nesăbuiţi în ecliptica mitraliată de radiaţii şi presărată de praf a unui sistem solar tipic. Era atentă la impacturi, aşteptând ca o schijă să-i străpungă marginea exterioară a bulei radarului de evitare a coliziunilor. În fiecare secundă, examina şi reexamina miliarde de scenarii de criză, cernând posibile tipare de salvare, pentru a găsi pachetul compact de soluţii acceptabile ce aveau să-i permită să fugă din faţa ameninţării, fără a-şi strivi şi a-şi ucide stăpânul din cauza acceleraţiei. La răstimpuri, pur şi simplu pentru distracţie, alcătuia planuri de scăpare din coliziuni multiple, deşi ştia că universul ar fi trebuit să treacă printr-un număr nefezabil de cicluri de colaps şi de renaştere înainte ca o

asemenea confluenţă improbabilă de evenimente să aibă măcar o şansă de a se întâmpla.

Cu aceeaşi răbdare, nava observa steaua sistemului, atentă la proeminenţe instabile sau la flame incipiente, examinând şi stabilind – în eventualitatea unei ejecţii mari – îndărătul căruia dintre numeroasele corpuri adecvate din volumul imediat de spaţiu să se ascundă pentru protecţie. Baleia constant spaţiul căutând eventuale ameninţări artificiale lăsate în urmă de exploratori anteriori – câmpuri de eroziune de mare densitate, drone de atac ce aşteptau pasiv – şi în acelaşi timp verifica funcţionarea propriilor contramăsuri, grupate pe rastele ordonate pentru lansare rapidă din pântecul ei, dorindu-şi în secret ca într-o zi să capete şansa de a utiliza respectivele instrumente letale în executarea sarcinii sale.

În felul acesta, zecile de subpersonalităţi asistente ale navei se asigurau că, deşi primejdiile erau destul de plauzibile, nu mai trebuia făcut nimic altceva.

Apoi însă se întâmplă ceva care făcu nava să cadă pe gânduri, fisurându-i armura de pregătiri înfumurate.

Pentru o fracţiune de secundă, se petrecuse ceva inexplicabil.

O anomalie a senzorilor. Un „sughiţ” simultan în toţi senzorii care erau orientaţi spre Haldora în timp ce nava se apropia. Un „sughiţ” care dădu impresia că giganta gazoasă dispăruse pur şi simplu.

Lăsând, în locul ei, ceva la fel de inexplicabil.

Un fior străbătu toate straturile infrastructurii de control din *Dominatrix.* Grăbită, nava scotoci prin arhive, răscolind prin ele aidoma unui câine după un os îngropat. Oare *Înălţarea Gnostică* văzuse ceva similar în cursul apropierii ei lente de sistem? Desigur, ea fusese mult mai departe... totuşi, nu era uşor să-ţi scape dispariţia de o fracţiune de secundă a unei lumi întregi.

Consternată, străbătu memoria vastă de date pe care i-o lăsase moştenire *Înălţarea,* concentrându-se pe firele ce se refereau în mod specific la giganta gazoasă. Apoi filtră din nou datele, transfocând doar asupra acelor blocuri însoţite

de marcaje de comentarii. Dacă existase o anomalie similară, atunci cu certitudine ar fi fost marcată.

Dar nu găsi nimic.

Nava simţi un fior vag de suspiciune. Privi iarăşi datele *Înălţării,* dar acum pe toate. Oare îşi imagina sau existau indicii vagi că arhiva de date fusese măsluită? Unele numere aveau frecvenţe statistice ce se abăteau foarte puţin de la aşteptări… ca şi cum ar fi fost create de nava mai mare.

Şi de ce ar fi făcut *Înălţarea* asta? se întrebă *Dominatrix.*

Pentru că, îndrăzni ea să speculeze, şi nava mai mare văzuse ceva straniu. Şi nu avusese încredere că stăpânii ei vor crede când le va spune că anomalia fusese cauzată de un eveniment din lumea reală, nu de o eroare halucinatorie în propriile ei procesări.

Şi cine, se întrebă mai departe nava, ar fi putut-o învinovăţi cu adevărat pentru asta? Toate maşinile ştiau ce li se întâmplă când stăpânii îşi pierd încrederea în infailibilitatea lor.

Nu era nimic ce putea dovedi. La urma urmelor, numerele puteau fi autentice. Dacă nava le crease, ar fi ştiut cu siguranţă cum să aplice frecvenţele statistice cuvenite. Doar dacă nu cumva utiliza psihologie inversă, făcând în mod deliberat ca numerele să pară uşor suspecte, fiindcă altfel ar fi părut prea conforme cu aşteptările. Ba chiar suspect de conforme…

Dominatrix se afundă în spirale de paranoia. Era inutil să speculeze mai departe. Nu avea date doveditoare de la *Înălţarea;* asta era clar. Dacă raporta anomalia, ea ar fi fost un glas singular.

Şi toţi ştiau ce se întâmpla cu glasurile singulare.

Reveni la problema curentă. Planeta reapăruse după ce dispăruse. Anomalia nu se mai repetase deocamdată. O examinare mai atentă a datelor arătase că sateliţii – inclusiv Hela, cel care îl interesa pe Quaiche – rămăseseră pe orbită chiar şi atunci când giganta gazoasă încetase să mai existe. În mod clar, asta era lipsit de sens. La fel ca şi apariţia ce se materializase, pentru o fracţiune de clipă, în

locul ei.

Ce ar fi trebuit să facă?

Nava decise: avea să şteargă datele specifice ale dispariţiei din propriile memorii, la fel cum ar fi procedat poate şi *Înălţarea Gnostică,* şi, precum nava-mamă, avea să populeze câmpurile goale cu valori inventate. În acelaşi timp însă, avea să fie foarte atentă la planetă. Dacă mai făcea ceva straniu, nava avea să-i acorde atenţia cuvenită, şi atunci – poate – avea să-l informeze pe Quaiche despre cele petrecute.

Dar nu până atunci şi nu fără multă îngrijorare.

ŞASE

Ararat, 2675

În timp ce Vasko îl ajuta pe Clavain să-şi strângă lucrurile, Scorpio ieşi din cort şi, suflecându-şi mâneca pentru a-şi dezveli comunicatorul, deschise un canal spre Blood. Coborî tonul când vorbi cu celălalt hiperporc.

— L-am prins. A fost nevoie de puţină convingere, dar a acceptat să se întoarcă împreună cu noi.

— Nu-mi pari foarte încântat.

— Clavain încă mai are una-două chestii pe care trebuie să le rezolve.

Blood pufni.

— E cam îngrijorător. A luat-o cumva razna?

— Nu ştiu. O dată sau de două ori a menţionat că a văzut chestii.

— A văzut „chestii”?

— Forme pe cer, asta m-a cam îngrijorat – totuşi, el n-a fost niciodată un tip uşor de descifrat. Sper că se va mai relaxa când va reveni la civilizaţie.

— Şi dacă nu?

— Nu ştiu, răspunse Scorpio, vorbind cu o răbdare exagerată. Acţionez pe baza ipotezei că ne va fi mai bine cu el decât fără el.

— Bun, rosti Blood pe un ton dubitativ. În cazul ăsta, puteţi renunţa la barcă. Trimitem o navetă.

Scorpio se încruntă, încântat şi derutat deopotrivă.

— Ce-i cu tratamentul ăsta VIP? Credeam că ideea e să procedăm cât mai discret.

— Da, aşa stabiliserăm, dar a apărut ceva nou.

— Capsula?

— Exact, zise Blood. Se-ncălzeşte. Porcăria a intrat în mod automat de reînviere. Acum vreo oră, bioindicatorii şi-au schimbat statutul. Ceea ce se află înăuntru a-nceput să se trezească.

— Perfect. Grozav. Excelent. Şi nu puteţi face nimic?

— Scorp, noi abia dacă mai putem repara o pompă de vidanjate. În clipa asta, orice este mai inteligent decât atât iese din domeniul nostru de competenţă. Sigur că da, Clavain poate să-ncerce s-o-ncetinească…

Clavain avea capul plin de implanturi Agregate şi putea să comunice cu maşinile în feluri în care nimeni de pe Ararat nu era în stare.

— De cât timp mai dispunem?

— Vreo unsprezece ore.

— Unsprezece ore şi ai aşteptat până acum să mi-o spui?

— Voiam să văd dacă-l aduci pe Clavain cu tine.

Scorpio strâmbă din nas.

— Şi dacă ţi-aş fi spus că nu-l aduc?

Blood râse.

— Atunci te-ai fi întors cu barca, nu?

— Eşti un porc amuzant, dar nu-ţi face o reputaţie din asta.

Scorpio întrerupse legătura şi reveni în cort, unde anunţă schimbarea de plan. Abia ascunzându-şi entuziasmul, Vasko întrebă despre motive. Scorpio evită să răspundă, nedorind să introducă vreun factor care să afecteze decizia lui Clavain.

— Poţi să-ţi iei câte obiecte vrei, îi zise el lui Clavain, uitându-se la bocceaua jalnică în care Agregatul strânsese câteva lucruri personale. Acum nu mai trebuie să ne facem griji că ne răsturnăm.

Clavain legă bocceaua şi i-o întinse lui Vasko.

— Am deja tot ce-mi trebuie.

— Perfect, încuviinţă hiperporcul. O să mă asigur că şi celelalte lucruri sunt recuperate când trimitem pe cineva să demonteze cortul.

— Cortul rămâne aici, spuse Clavain.

Tuşind, îmbrăcă haina neagră, lungă şi grea. Cu degetele sale cu unghii lungi, îşi îndepărtă părul din ochi, dându-l peste cap; valuri albe şi argintii căzură peste gulerul înalt şi rigid. După ce se opri din tuşit, adăugă:

— Şi celelalte lucruri ale mele rămân tot în cort. Chiar n-ai auzit ce am zis mai devreme?

— Am auzit, încuviinţă Scorpio, dar *n-am vrut* să aud.

— Începe s-asculţi, prietene. Doar atât îţi cer.

Clavain îl bătu cu palma pe spinare. Se întinse către haina pe care o purtase anterior, o pipăi, apoi o lăsă deoparte. După aceea deschise biroul şi scoase din el un obiect aflat într-un toc negru de umăr.

— Un pistol? întrebă Scorpio.

— Ceva mai de nădejde, răspunse Clavain. Un cuţit.

107 Piscium, 2615

Quaiche înaintă pe scara absurd de îngustă care se întindea prin *Dominatrix,* de la prova la pupa. Nava ticăia şi torcea în jurul lui, ca o încăpere plină cu mecanisme bine unse.

— Este un pod. Asta-i tot ce pot spune deocamdată.

— Ce fel de pod? întrebă Morwenna.

— Unul lung şi subţire, ca o tijă din sticlă. Foarte uşor convex, peste un fel de ravenă sau fisură.

— Cred că eşti prea entuziasmat. Dacă ar fi un pod, nu l-ar fi zărit cineva până acum? Plus întrebarea firească – cine l-a construit acolo?

— Nu este obligatoriu să fi fost văzut, zise Quaiche.

Se gândise deja la asta şi la o explicaţie pe care o considera destul de plauzibilă. Încercă să nu pară că o repetase de prea multe ori, când începu să explice:

— În primul rând, nu sare deloc în ochi. Este mare, dar, dacă nu te uiţi atent, îl poţi rata cu uşurinţă. O baleiere rapidă prin sistem nu l-ar fi observat neapărat. E posibil ca satelitul să fi avut cealaltă faţă întoarsă către observator sau ca umbrele să-l fi mascat ori ca rezoluţia de scanare să nu fi fost suficient de bună pentru a detecta o caracteristică aşa delicată… ca şi cum ai căuta o plasă de păianjen cu un radar. Indiferent cât de grijuliu eşti, n-o vezi până nu foloseşti instrumentele potrivite.

Quaiche se izbi cu capul de ceva, când se strecură după colţul foarte strâmt şi ascuţit pe unde se intra în compartimentul de stocare a navetei.

— Oricum, nu există nicio dovadă că ar fi trecut cineva pe aici înaintea noastră. Sistemul este o pată albă în baza de date a nomenclatorului – de aceea am avut întâietate în privinţa numelui. Dacă a trecut cineva totuşi pe aici, nici măcar nu s-a sinchisit să arunce câteva referinţe clasice.

— Totuşi, cineva trebuie să fi fost aici, observă Morwenna, fiindcă altfel n-ar mai fi existat un pod.

Quaiche surâse. Aceasta era partea pe care o aşteptase.

— Exact! Nu cred că podul a fost construit de oricine.

Reuşi în cele din urmă să pătrundă în spaţiul înghesuit al compartimentului şi luminile se aprinseră când incinta îi detectă căldura corporală.

— Mai precis, n-a fost construit de oameni.

Spre meritul ei, Morwenna acceptă dezvăluirea fără surprindere. Poate că într-adevăr el era mai uşor de citit decât îşi imaginase.

— Crezi că ai dat peste un artefact extraterestru?

— Nu, răspunse Quaiche, nu cred că am dat peste *un* artefact extraterestru. Cred că am dat peste *cel mai mare* artefact extraterestru descoperit vreodată. Cred că am găsit obiectul cel mai uluitor şi mai frumos din universul cunoscut.

— Şi dacă-i ceva natural?

— Dacă ţi-aş putea arăta imaginile, să fii sigură că ai abandona imediat asemenea griji neînsemnate.

— Poate că n-ar trebui să te grăbeşti totuşi. Eu am văzut ce poate face natura, dacă beneficiază de timp şi de spaţiu. Chestii despre care n-ai crede c-ar putea fi altceva decât activitatea unor minţi inteligente.

— Ştiu despre ce vorbeşti, încuviinţă bărbatul, dar asta-i ceva diferit. Ai încredere în mine, da?

— Bineînţeles că am încredere în tine. De altfel, nici n-am prea multe opţiuni în privinţa asta.

— Nu-i tocmai răspunsul la care speram, zise Quaiche, dar bănuiesc că va trebui să mă mulţumesc cu el deocamdată.

Se răsuci în compartimentul strâmt. Întregul loc era cam de mărimea unei toalete micuţe şi avea acelaşi luciu

antiseptic. Spaţiul putea fi numit strâmt în cazul cel mai fericit, dar acum era aproape complet umplut de micuţa navetă personală a lui Quaiche, fixată prin clame în suportul ei, deasupra trapei prelungi ce permitea accesul în spaţiu.

Cu obişnuita sa admiraţie tainică, Quaiche mângâie blindajul neted al *Fiicei Necrofagului.* Naveta toarse sub atingerea lui, vibrând uşor în legături.

— Uşurel, fetiţo, şopti Quaiche.

Vehiculul semăna mai degrabă cu o jucărie de lux, decât cu o navetă de explorare robustă. Era cu puţin mai mare decât bărbatul însuşi şi constituia produsul ultimului val de ştiinţă demarhistă avansată. Fuzelajul aerodinamic şi vag translucid semăna cu ceva cioplit şi lustruit cu multă măiestrie dintr-un singur bloc de chihlimbar. Viscere mecanice de bronz şi de argint îi sclipeau sub suprafaţă. Aripi flexibile se curbau strâns lipite de flancuri, iar o mulţime de senzori şi de sonde erau retrase în nişe etanşe din carcasă.

— Deschide-te, murmură Quaiche.

Naveta făcu ceva care îi cauza întotdeauna dureri de cap. Brusc, diverse părţi din carcasa ei, aparent contopite fără niciun fel de îmbinări, glisară sau se contractară, se curbară ori se răsuciră într-o parte şi alta, dezvăluind instantaneu cavitatea mică dinăuntru. Spaţiul respectiv – plin de capitonaje, aparatură de susţinere, elemente de comandă şi afişaje – era suficient doar pentru un corp uman. În felul cum maşina părea să-l invite pe bărbat înăuntrul ei exista ceva simultan obscen şi vag seducător.

În mod firesc, Quaiche ar fi trebuit să fie cuprins de anxietate claustrofobă la gândul intrării acolo, însă abia aştepta s-o facă, arzând de nerăbdare. Nu se simţea întemniţat în chihlimbarul translucid al carcasei, ci conectat prin acesta la bogăţia imensă a universului. Naveta micuţă ca o bijuterie îi îngăduise să pătrundă adânc în atmosferele unor corpuri cosmice, ba chiar şi în oceane. Transductorii ei îi retransmiteau date ambientale prin toate simţurile bărbatului, inclusiv prin pipăit. El

simţise frigul mărilor străine şi radianţa apusurilor străine. În cele cinci expediţii anterioare de explorare pentru regină, Quaiche văzuse minuni şi miracole şi se îmbătase de extazul lor ameţitor. Păcat doar că niciuna dintre respectivele minuni şi miracole nu fusese dintre cele pe care puteai să le iei cu tine şi să le vinzi pentru profit.

Quaiche se aşeză uşurel în *Fiică.* Naveta se mişcă şi se metamorfoză în jurul lui, ajustându-se pentru a-i prelua forma.

— Horris?

— Da, iubire?

— Horris, unde eşti?

— Sunt în compartimentul de excursii, în *Fiică.*

— Nu, Horris!

— Trebuie s-o fac. Trebuie să cobor şi să văd ce-i cu podul ăla.

— Nu vreau să mă părăseşti.

— Ştiu. Nici eu nu vreau să plec. Dar voi păstra contactul. Defazajul temporal nu va fi chiar aşa de mare; o să pară că sunt chiar lângă tine.

— Nu, nu va fi aşa.

Bărbatul oftă. Ştiuse că aceasta avea să fie partea dificilă. Se gândise nu numai o dată că poate cel mai bine ar fi fost să plece fără să-i spună nimic Morwennei şi să spere pur şi simplu că Ultranauta nu-şi va da seama de adevăr pe baza comunicaţiilor dintre ei. După cum o ştia însă, Morwenna ar fi priceput rapid stratagema.

— Mă-ntorc repede, îţi promit. Plec şi revin în câteva ore.

O zi ar fi fost, probabil, o estimare mai realistă, dar asta însemna tot „câteva ore”, nu? Morwenna avea să înţeleagă.

— De ce nu te poţi apropia direct cu *Dominatrix?*

— Pentru că nu-mi pot permite s-o expun riscului, răspunse Quaiche. Ştii cum îmi place mie să lucrez. *Dominatrix* este mare şi greoaie. Are blindaj şi rază de acţiune, dar îi lipsesc agilitatea şi inteligenţa. Dacă noi… dacă eu întâlnesc ceva ostil, *Fiica* mă poate îndepărta mult

mai rapid din calea răului. Naveta asta mică e mai isteaţă decât mine. Şi nu ne putem asuma riscul s-o avariem sau s-o pierdem pe *Dominatrix. Fiica* nu are autonomia necesară să ajungă din urmă *Înălţarea Gnostică.* Trebuie să recunoşti, iubire, *Dominatrix* este biletul nostru de ieşire de aici. N-o putem expune niciunui risc. Adăugă iute: Şi nici pe tine, de altfel.

— Nu-mi pasă dacă nu mai ajung pe *Înălţarea.* Am terminat-o definitiv cu nebuna aia după putere şi cu echipajul ei de slugoi.

— Nici eu nu mă grăbesc să mă-ntorc, dar avem nevoie de Grelier, care să te scoată din costumul ăla.

— Dacă rămânem aici, până la urmă vor apărea şi alţi Ultranauţi.

— Da, zise Quaiche, şi ei sunt toţi nişte tipi foarte drăguţi, nu-i aşa? Îmi pare rău, iubire, dar ăsta-i în mod clar unul dintre cazurile în care preferi să lucrezi cu răul pe care-l cunoşti. Îţi promit, o să mă mişc repede. Rămânem în contact vocal permanent. O să-ţi fac un tur cu ghid al podului, un tur atât de bun, încât o să-l vezi în imaginaţie ca şi cum ai fi tu însăţi acolo. O să-ţi cânt. O să-ţi spun glume. Ce zici?

— Mi-e frică. Ştiu că trebuie s-o faci, dar asta nu schimbă cu nimic faptul că tot mi-e frică.

— Şi mie mi-e frică, zise bărbatul. Ar însemna că sunt nebun dacă nu mi-ar fi frică. Şi realmente nu vreau să te părăsesc. Dar n-am de ales.

Morwenna tăcu o clipă. Quaiche se ocupă de verificarea sistemelor navetei; odată cu iniţializarea fiecărui element, simţea un fior de anticipare tot mai intens.

Morwenna vorbi din nou:

— Dacă-i un pod într-adevăr, ce vei face?

— Nu ştiu.

— Bun, dar cât de mare este?

— E mare – lung de treizeci-patruzeci de kilometri.

— În cazul ăsta, nu-l poţi lua cu tine.

— Hm, ai dreptate. Aici m-ai prins. Ce-o fi fost în mintea mea?

— Horris, vreau să spun că e nevoie să găseşti o modalitate prin care podul să fie preţios pentru Jasmina, în ciuda faptului că va trebui să rămână pe loc.

— O să mă gândesc eu la ceva, zise Quaiche cu un entuziasm pe care nu-l simţea. În cel mai rău caz, Jasmina poate să interzică accesul pe planetă şi să le vândă bilete celor care doresc să privească mai de aproape. Oricum, dacă ei au construit un pod, este destul de probabil să fi construit şi altceva. Indiferent cine ar fi fost *ei.*

— Promite-mi că vei fi prudent, îi ceru Morwenna.

— Prudenţă este al doilea nume al meu, rosti Quaiche.

Naveta se îndepărtă de *Dominatrix,* orientându-se printr-o rafală scurtă, intensă, a motoarelor. Lui Quaiche i se părea întotdeauna că *Fiica* se bucură de brusca ei eliberare din harnaşamentul andocării.

El stătea cu braţele întinse în dreptul feţei, strângând în fiecare mână un element de control complicat, ticsit de butoane şi de manete. Între cele două elemente de control, se găsea un display cu o imagine generală a sistemelor din *Fiica Necrofagului* şi o reprezentare a poziţiei ei în raport cu cel mai apropiat corp cosmic major. Reprezentările aveau aspectul schiţelor haşurate de la începuturile astronomiei sau al ilustraţiilor medicale din Renaştere: linii subţiri, trasate cu cerneală neagră pe pergamente sepia, adnotate cu scriere latină măruntă. Reflexia lui vagă plutea în sticla ecranului.

Prin carcasa translucidă, Quaiche privi cum compartimentul de andocare se autoetanşă. *Dominatrix* se micşoră rapid, până deveni doar o trăsătură întunecată, vag cruciformă, pe fundalul Haldorei. Se gândi cu o senzaţie reînnoită de urgenţă la Morwenna, rămasă în *Dominatrix,* întemniţată în costumul gravat. Podul de pe Hela era fără îndoială obiectul cel mai straniu pe care bărbatul îl văzuse în toate călătoriile sale. Dacă nu era exact genul de articol exotic care o interesa pe Jasmina, atunci el nu ştia ce o putea interesa pe regină. Tot ce trebuia să facă era s-o convingă pe Ultranaută şi s-o

determine să-i ierte eşecurile anterioare. Iar dacă un artefact extraterestru gigantic nu reuşea asta, atunci nimic n-ar fi reuşit vreodată.

Când nava cealaltă abia se mai distinse fără ajutorul unei suprapuneri, Quaiche simţi cum se relaxează. La bordul lui *Dominatrix,* nu scăpase niciodată complet de senzaţia că se afla sub supravegherea constantă a Jasminei. Era perfect posibil ca agenţii reginei să fi instalat dispozitive de ascultare pe lângă cele despre care el *trebuia* să ştie oricum, însă la bordul mult mai micuţei *Fiica Necrofagului,* bărbatul percepea rareori că ochii Jasminei erau pironiţi asupra sa. Naveta îi aparţinea realmente lui: îi răspundea doar lui Quaiche şi era obiectul cel mai valoros pe care-l avusese el vreodată. Reprezentase un motiv deloc insignifiant când îşi oferise serviciile reginei.

Ultranauţii erau, bineînţeles, inteligenţi, totuşi, bărbatul nu-i credea chiar atât de inteligenţi încât să evite numeroasele sisteme prin care *Fiica* împiedica interceptările de supraveghere sau alte forme de intruziune nedorită. Desigur, nu putea vorbi despre un imperiu, totuşi naveta îi aparţinea şi asta era tot ce conta. În ea se putea desfăta în solitudine, cu toate simţurile larg deschise către absolut.

La început, era copleşitor din punct de vedere spiritual să te simţi atât de mic, atât de fragil, atât de inerent de neînsemnat. Dar, judecând după aceeaşi măsură, înţelegerea respectivă te elibera, de asemenea, într-un chip straniu: dacă o existenţă omenească individuală însemna atât de puţin, dacă acţiunile cuiva erau chiar irelevante la nivel cosmic, atunci noţiunea unui cadru de lucru absolut moral avea tot atâta logică precum avea eterul pentru univers. Prin comparaţie cu infinitul, oamenii nu erau mai capabili de păcat relevant – sau de bine relevant – decât furnicile sau decât praful.

Corpurile din cosmos abia dacă înregistrau păcatul. Sorii nici că se sinchiseau să-l observe. La scara sistemelor solare şi a galaxiilor, nu însemna absolut nimic. Era ca o

obscură forţă subatomică, una care pur şi simplu dispărea treptat la o asemenea scară. Pentru mult timp, înţelegerea aceasta formase un element important al crezului personal al lui Quaiche şi el presupunea că trăise întotdeauna potrivit lui, într-un grad sau altul. Dar fusese nevoie de călătoria spaţială – şi de singurătatea pe care o adusese noua sa profesiune – care să-i valideze din exterior filosofia.

Însă acum, în universul lui, exista ceva care conta cu adevărat pentru el, ceva care putea fi rănit de acţiunile lui. Cum se ajunsese la asta? se întrebă. Cum îşi îngăduise să comită o asemenea eroare fatală precum faptul de a se îndrăgosti? Şi mai ales de o creatură aşa exotică şi complicată ca Morwenna?

De unde începuse totul să meargă prost?

Strâns în interiorul *Fiicei* ca un deget într-o mănuşă, abia dacă simţi apăsarea acceleraţiei când naveta crescu la valoarea maximă sustenabilă. *Dominatrix* era complet invizibilă acum; la fel de bine putea să nici nu fi existat.

Naveta lui Quaiche se îndrepta spre Hela, satelitul cel mai mare al Haldorei.

Bărbatul deschise un canal de comunicaţii spre *Înălţarea Gnostică,* pentru a înregistra un mesaj:

„Sunt Quaiche. Am încrederea că totul merge bine, doamnă. Mulţumesc pentru micul stimulent pe care ai considerat potrivit să-l instalezi la bord. Foarte grijuliu din partea ta. Sau a fost ideea lui Grelier? Un gest nostim, care – sunt sigur că-ţi poţi închipui – a fost, de asemenea, apreciat de Morwenna.” Aşteptă o clipă. „Şi acum să revin la treburile noastre. Poate că vei fi interesată să auzi că am detectat… ceva: o structură orizontală mare pe satelitul căruia îi spunem Hela. Seamănă destul de bine cu un pod. Mai mult de atât, nu pot spune nimic în mod sigur. *Dominatrix* nu are raza senzorială necesară şi nu vreau să risc, apropiind-o mai mult. Cred totuşi că este foarte probabil să fie o structură artificială. De aceea investighez obiectul, utilizând *Fiica Necrofagului* – care-i mai rapidă, mai inteligentă şi are un blindaj mai bun. Nu mă aştept ca

expediţia mea să dureze mai mult de douăzeci şi şase de ore. Bineînţeles, te voi informa despre orice noi evenimente.”

Rederulă mesajul şi decise că n-ar fi fost înţelept să-l transmită. Chiar dacă avea să găsească într-adevăr ceva, chiar dacă acel ceva se dovedea mai valoros decât orice găsise în precedentele cinci sisteme, regina tot avea să-l acuze că-l prezentase mai promiţător decât era în realitate. Ei nu-i plăcea să fie dezamăgită. Quaiche ştia acum că modul cel mai bun de a trata cu Jasmina era prin subestimări studiate. Să-i ofere aluzii, nu promisiuni.

Şterse mesajul şi o luă de la capăt:

„Sunt Quaiche. Am găsit o anomalie care necesită investigaţii. Încep expediţie AEV cu *Fiica.* Întoarcerea estimată la *Dominatrix* peste… o zi.”

Ascultă mesajul şi decise că reprezenta o îmbunătăţire, dar tot nu era ce ar fi trebuit.

Şterse din nou memoria-tampon şi trase aer adânc în piept.

„Quaiche. Ies un pic pe afară. Poate să dureze. Dau un semn când mă-ntorc.”

Aşa. Asta era.

Transmise mesajul, orientând laserul în direcţia calculată a *Înălţării Gnostice* şi aplicând obişnuitele filtre de încriptare şi corecţii relativiste. Regina urma să primească anunţul lui peste şapte ore. Spera că avea să fie derutată în mod corespunzător, fără să poată pretinde în vreun fel că el a exagerat valoarea probabilă a unei descoperiri.

Căţeaua n-avea decât să-ncerce să ghicească.

Hela, 2727

Ceea ce Culver îi spusese Rashmikăi Els nu era tocmai adevărul. Gheţiola se deplasa *într-adevăr* cât putea de rapid în modul ambulant, dar, odată ce trecea de zloată şi de obstacolele din sat şi ajungea pe o pârtie bine întreţinută, îşi bloca picioarele posterioare într-o

configuraţie fixă şi începea să se mişte singură, ca şi cum ar fi fost împinsă de o mână invizibilă. Rashmika auzise destule despre gheţiole ca să ştie că trucul consta în stratul de material de pe tălpigele schiurilor, programat să unduiască rapid la nivel microscopic. Era aceeaşi metodă de deplasare pe care o foloseau melcii, însă amplificată de câteva mii de ori, atât ca dimensiuni, cât şi ca viteză. Atunci călătoria devenea mai lină şi mai tăcută; existau ocazionale zgâlţâituri sau viraje, dar în general era tolerabilă.

— Aşa-i mai bine, spuse Rashmika, aflată acum în faţă doar cu Crozet şi cu soţia lui, Linxe. Credeam c-o să…

— Să vomiţi, scumpo? întrebă Linxe. Nu-i nicio ruşine, să ştii. Toţi de-aici am vomitat.

— Nu poate face asta decât pe teren neted, comentă Crozet. Necazul este că nici mersul nu-i perfect. S-a bulit servo-ul unui picior şi de-aia era aşa de nasol acolo-n spate. Ăsta-i de altfel şi motivul pentru care facem călătoria asta. În caravane există genul de rahaturi de-naltă tehnologie pe care noi nu putem nici să le facem, nici să le reparăm în sterpe.

— Ai grijă cum vorbeşti! rosti Linxe, plesnindu-şi soţul cu palma peste încheietură. În caz că n-ai observat, avem aici o tânără domnişoară.

— Nu-i nicio problemă, spuse Rashmika.

Începuse să se relaxeze: acum se aflau în siguranţă departe de sat şi nu exista niciun semn că ar fi încercat cineva să-i oprească ori să-i urmărească.

— Oricum el spune aiureli, continuă Linxe. Poate că, într-adevăr, caravanele au ceea ce ne trebuie nouă, dar nu vor da nimic gratuit. Se întoarse către Crozet. Nu-i aşa, scumpule?

Linxe era o femeie bine hrănită, cu un păr roşu pe care-l purta pieptănat peste o parte a feţei, pentru a-şi ascunde un semn din naştere. O ştia pe Rashmika de când era mică, pe vremea când Linxe dăduse o mână de ajutor la grădiniţa din satul vecin.

Se purtase mereu blând şi grijuliu cu Rashmika, dar, cu

câţiva ani în urmă, fusese concediată de la grădiniţă în urma unui scandal minor. La scurt timp, se măritase cu Crozet. Bârfele din sat spuneau că aşa-i trebuia, că se meritau unul pe celălalt, dar, în opinia Rashmikăi, Crozet era un tip la locul lui. Cam excentric şi retras, atâta tot; când Linxe fusese ostracizată, el se numărase printre puţinii săteni dispuşi s-o bage în seamă. Rashmika continua totuşi s-o placă pe Linxe şi de aceea îi venea greu să manifeste vreo ostilitate faţă de soţul ei.

Crozet conducea gheţiola cu două joystickuri, dispuse de o parte şi de alta a scaunului său. Avea permanent o barbă de două-trei zile şi păr negru, unsuros. De câte ori îl privea, Rashmika îşi dorea să se spele imediat după aceea.

— Nu m-aştept la absolut nimic pe gratis, zise bărbatul. Poate că n-o să facem chiar profitul de anul trecut, dar arată-mi-l şi mie pe ăla care o să-l facă.

— Nu v-aţi gândit să vă mutaţi undeva mai aproape de Cale? întrebă Rashmika.

Crozet îşi şterse nasul cu mâneca.

— Mai degrabă mi-aş ronţăi singur piciorul.

— Crozet nu se dă în vânt după biserică, explică Linxe.

— Nici eu nu sunt persoana cea mai spirituală din sterpe, spuse Rashmika, dar, dacă aş avea de ales între asta şi a muri de foame, nu ştiu sigur cât mi-ar rezista convingerile.

— Mai spune-mi o dată: câţi ani ai? întrebă Linxe.

— Şaptesprezece. Aproape optsprezece.

— Ai mulţi prieteni în sat?

— Nu tocmai, nu.

— Într-un fel, nu mă surprinde, zise Linxe şi o bătu cu palma pe genunchi. Tu eşti ca noi. Nu te integrezi, nu te-ai integrat niciodată şi nici nu te vei integra.

— Încerc s-o fac, totuşi nu suport ideea de a-mi petrece restul vieţii aici.

— Mulţi din generaţia ta simt la fel. Sunt furioşi. Sabotajul de săptămâna trecută... comentă Linxe, referindu-se la depozitul de încărcături explozive care sărise în aer. Sigur că da, nu-i poţi învinui pentru că

doresc să se descarce lovind în ceva, nu?

— Ei nu vorbesc decât despre faptul că vor să plece din sterpe, zise Rashmika. Toţi cred că se pot îmbogăţi în caravane sau chiar în catedrale. Şi poate că au dreptate. Există oportunităţi, când cunoşti oamenii potriviţi. Dar pentru mine nu-i suficient.

— Vrei să pleci de pe Hela, zise Crozet.

Rashmika îşi aminti calculele pe care le făcuse mai devreme şi extrapolă pe baza lor.

— Mi-am trăit deja o cincime din viaţă. Exceptând vreun eveniment improbabil, mi-au mai rămas cam şaizeci de ani. Mi-ar plăcea să fac ceva cu ei. Nu vreau să mor fără să fi văzut ceva mai interesant decât locul ăsta.

Crozet îşi dezveli dinţii galbeni.

— Rash, oamenii vin de la ani-lumină depărtare ca să viziteze Hela.

— Din motive complet greşite, replică fata.

Apoi tăcu şi-şi făcu ordine în gânduri. Avea opinii foarte ferme şi crezuse mereu în necesitatea afirmării lor, dar în acelaşi timp n-ar fi vrut să-şi ofenseze gazdele.

— Uite care-i treaba, eu nu susţin că oamenii ăia sunt nişte proşti. Dar aici contează săpăturile… nu catedralele, nu Calea Permanentă, nu miracolele.

— Aşa este, încuviinţă Crozet, dar să ştii că nu-i pasă nimănui de săpături.

— Nouă ne pasă, zise Linxe. Trebuie să-i pese oricui îşi duce existenţa în sterpe.

— Bisericile ar prefera totuşi să nu săpăm prea adânc, ripostă Rashmika. Săpăturile sunt o distragere. Ele se tem că mai devreme sau mai târziu vom descoperi ceva care va face ca miracolul să pară mai puţin miraculos.

— După cum spui tu, toate bisericile vorbesc cu acelaşi glas, zise Linxe.

— Nu afirm asta, replică Rashmika, dar toţi ştiu că ele au unele interese comune. Iar noi nu ne numărăm printre interesele respective.

— Excavaţiile fugoşilor joacă un rol vital în economia lui Hela, rosti Linxe de parcă ar fi recitat un rând dintr-o

broşură ecleziastică mai plicticoasă.

— Atenţie, eu nu zic că n-ar fi aşa, interveni Crozet, dar cine controlează deja vânzarea relicvelor din săpături? Bisericile. Ele au parcurs mai bine de jumătate din drumul spre un monopol complet. Din punctul lor de vedere, următorul pas logic ar fi controlarea completă a excavaţiilor. În felul ăsta, nemernicii pot să ascundă orice ar fi stânjenitor.

— Eşti un bătrân prost şi cinic, spuse Linxe.

— Ăsta-i şi motivul pentru care te-ai măritat cu mine, scumpo.

— Şi tu, Rashmika? întrebă Linxe. Tu crezi că bisericile vor să ne elimine?

Fata avu impresia că o întrebau doar din politeţe.

— Nu ştiu, dar sunt sigură că bisericile nu s-ar plânge dacă noi toţi am da faliment, iar ele ar trebui să intervină pentru a controla săpăturile.

— Da, încuviinţă Crozet. Cred că nici plângerile n-ar figura prea sus pe lista lor de priorităţi în situaţia aia.

— Ţinând seama de tot ce ai zis… începu Linxe.

— Ştiu ce vei întreba, o întrerupse Rashmika. Şi nici nu te învinuiesc că întrebi asta. Dar trebuie să-nţelegi că eu n-am niciun fel de interes legat de biserici în sensul religios al cuvântului. Trebuie doar să ştiu ce s-a-ntâmplat.

— N-ar trebui să fi fost ceva sinistru, zise Linxe.

— Ştiu doar că ei l-au minţit.

Crozet se scărpină la coada ochiului cu vârful degetului mic.

— Vrea una dintre voi să mă lămurească şi pe mine despre ce-i vorba? Mărturisesc că habar n-am.

— E vorba despre fratele ei, răspunse Linxe. N-asculţi nimic din ce-ţi povestesc?

— Nici n-am ştiut că ai un frate, zise Crozet.

— E mult mai mare decât mine, spuse Rashmika. Şi, oricum asta s-a-ntâmplat acum opt ani.

— Ce s-a-ntâmplat acum opt ani?

— A plecat la Calea Permanentă.

— La catedrale?

— Aşa intenţiona. Nu s-ar fi gândit la aşa ceva dacă în anul ăla n-ar fi fost mai simplu. Dar era la fel ca acum – caravanele mergeau mai spre nord decât de obicei, deci erau relativ aproape de sterpe. Cu o gheţiolă ajungeai la ele în două-trei zile, faţă de douăzeci-treizeci de zile cât ţi-ar trebui să traversezi uscatul ca s-ajungi la Cale.

— Fratele tău era religios?

— Nu, oricum nu mai religios decât mine. Treaba este că pe atunci eu aveam nouă ani şi ce s-a-ntâmplat nu mi-a rămas întipărit exact în memorie, dar am înţeles că vremurile erau dificile. Săpăturile existente erau pe cale de epuizare. Avuseseră loc explozii şi surpări. Satele simţeau strânsoarea menghinei.

— Fata are dreptate, i se adresă Linxe lui Crozet. Chiar dacă tu nu mai ţii minte, eu îmi amintesc cum era.

Crozet acţionă joystickurile, ocolind cu iscusinţă un afloriment care aducea cu un cot omenesc.

— Ba ţin minte foarte bine.

— Fratele meu se numea Harbin Els, zise Rashmika. Lucra la săpături. Când au sosit caravanele, el avea nouăsprezece ani, dar lucrase în subteran aproape jumătate de viaţă. Se pricepea la multe chestii, printre care şi la explozivi – să aşeze încărcături, să calculeze raza de răspândire, lucruri de-astea. Ştia cum să le plaseze astfel încât să obţină aproape orice efect dorea. Îşi câştigase reputaţia unui tip care îndeplinea treburile aşa cum se cuvenea şi nu făcea rabat la calitate.

— Aş fi crezut că genul ăsta de oameni aveau căutare la săpături, comentă Crozet.

— Aveau. Până când săpăturile au început să meargă prost. Dup-aia lucrurile s-a înrăutăţit. Satele nu-şi permiteau să deschidă caverne noi. Nu doar din cauză că explozibilele erau prea scumpe. Consolidarea noilor caverne, asigurarea curentului şi a aerului, deschiderea de tuneluri auxiliare… totul era prea costisitor. Prin urmare, satele şi-au concentrat eforturile asupra sălilor existente, sperând într-o lovitură norocoasă.

— Şi fratele tău?

— El nu intenţiona s-aştepte până când calităţile lui aveau să fie din nou necesare. Auzise de alţi doi experţi în explozibile care merseseră pe jos – le luase câteva luni, dar ajunseseră la Cale şi intraseră în slujba unei biserici majore. Bisericile aveau nevoie de oameni care să se pricepă la explozibile sau cel puţin aşa auzise fratele meu. Ei trebuiau să continue să detoneze în faţa catedralelor pentru a menţine Calea deschisă.

— Doar nu-i zice degeaba Calea Permanentă, spuse Crozet.

— Ei bine, lui Harbin i s-a părut genul de treabă pe care el o putea face. Nu însemna că trebuie să fie de acord cu opinia despre lume a bisericii, ci doar să încheie o înţelegere cu ea – şi avea să fie plătit pentru aptitudinile de demolator. Existau chiar şi zvonuri despre joburi în biroul tehnic al întreţinerii Căii, iar el era priceput la matematică. Şi-a spus că avea şanse să obţină un astfel de post, să planifice locurile unde să fie plasate încărcăturile, nu să le pună el personal. Suna bine. Se gândea să-şi oprească o parte din bani, cât să-şi ducă traiul, iar restul să-i trimită în sterpe.

— Părinţii tăi au fost încântaţi de idee? întrebă Crozet.

— Ei nu prea vorbesc despre cele întâmplate. Treptat, mi-am dat seama că ei nu voiau de fapt ca Harbin să aibă de-a face cu bisericile, dar în acelaşi timp puteau înţelege motivul. Vremurile erau *cu adevărat* grele. Iar felul cum prezenta Harbin situaţia era foarte… mercenar, aproape ca şi cum el ar fi exploatat bisericile, nu invers. Părinţii noştri nu l-au încurajat, dar nici nu i-au interzis s-o facă. Bineînţeles, n-ar fi avut deloc succes dacă ar fi încercat.

— În consecinţă, Harbin şi-a făcut bagajele…

Fata clătină din cap spre Crozet.

— Nu, până la urmă am transformat chestia asta într-o ieşire cu familia pentru a-l conduce. Era ca acum – aproape tot satul mergea să se întâlnească negreşit cu caravanele. Am plecat în gheţiola cuiva, o călătorie de două-trei zile. Atunci mi s-a părut mult mai lungă, dar e drept că aveam doar nouă ani. Ne-am întâlnit cu caravana undeva în

apropiere de şesuri, iar la bordul ei era un bărbat, un fel de…

Rashmika tăcu. Nu pentru că ar fi avut necazuri cu detaliile, însă o sfâşia emoţional să revadă totul, chiar dacă de atunci trecuseră opt ani.

— Cred că l-aţi putea numi „agent de recrutare”. Lucra pentru una dintre biserici, mai exact pentru cea principală: Primii Adventişti. Lui Harbin i se spusese că trebuia să discute cu el pentru un job. Aşa că ne-am dus toţi, ca o familie, la întâlnire. Harbin a vorbit cel mai mult, noi am stat în aceeaşi cameră şi am ascultat. Mai era prezent un alt bărbat, care n-a rostit niciun cuvânt; doar se uita la noi – în principal, la mine – şi avea un baston pentru mers pe care-l lipea întruna de buze, de parcă l-ar fi sărutat. Nu mi-a plăcut, totuşi nu cu el trata Harbin, aşa că nu l-am băgat în seamă, ci m-am uitat la agentul de recrutare. La răstimpuri, mama sau tata întrebau câte ceva şi agentul răspundea politicos. Însă, în principal, el şi Harbin purtau discuţia. L-a întrebat pe Harbin ce aptitudini are şi Harbin i-a povestit despre lucrul cu explozibile. Agentul părea să se priceapă cât de cât la aşa ceva. Punea întrebări grele. Pentru mine nu însemnau nimic, dar mi-am dat seama din felul cum răspundea Harbin – cu grijă, deloc superficial – că nu erau prosteşti sau banale. Însă toate răspunsurile lui au părut să-l satisfacă pe agentul de recrutare. I-a spus lui Harbin că într-adevăr biserica avea nevoie de specialişti în demolări, mai ales în biroul tehnic. A adăugat că era o activitate non-stop, care menţinea Calea curată, şi că era unul dintre puţinele domenii în care bisericile cooperau. A recunoscut, de asemenea, că biroul avea nevoie de un inginer nou, cu pregătirea lui Harbin.

— Numai zâmbete şi fericire peste tot, comentă Crozet.

Linxe îl lovi din nou cu palma peste încheietură.

— Las-o să termine!

— Da, toţi am zâmbit, încuviinţă Rashmika. La început. În fond, era exact ce sperase Harbin. Termenii erau buni, iar munca, interesantă. După cum vedea el situaţia, trebuia să lucreze acolo doar până când reîncepeau să se

deschidă caverne în sterpe. Bineînţeles, nu i-a mărturisit agentului de recrutare că intenţiona să stea cel mult o revoluţie sau două. A pus totuşi o întrebare esenţială.

— Care anume? întrebă Linxe.

— Auzise că unele biserici utilizau asupra celor care lucrau pentru ele metode de a-i atrage spre modul lor de gândire. Îi determinau să creadă că activitatea lor avea o semnificaţie mai presus de cea materială, că era sfântă.

— Să-i convingă de credinţă, adică? zise Crozet.

— Ba chiar mai mult: să-i determine s-o accepte. Bisericile au tehnicile lor. Şi din punctul lor de vedere, nu le poţi învinovăţi că vor să-şi păstreze experienţa şi specialiştii câştigaţi cu greu. Bineînţeles, fratelui meu nu-i plăcea deloc aşa ceva.

— Şi ce a răspuns agentul de recrutare? întrebă Crozet.

— A zis că Harbin n-avea de ce să se teamă. A recunoscut că existau biserici care practicau metode de... să fiu sinceră, am uitat cuvintele lui exacte. Ceva despre Munca-Sângelui şi Turnul-Ceasului. A subliniat însă că biserica quaicheistă nu se număra printre acelea. Şi a atras atenţia că din echipele lor de pe Calea Permanentă făceau parte lucrători cu credinţe diverse şi nu existase niciodată vreun efort de a-l converti pe vreunul dintre ei la credinţa quaicheistă.

Crozet miji ochii.

— Şi?

— Am ştiut că minţea.

— Ai *crezut* că minţea, o corectă Crozet aşa cum făceau profesorii ei.

— Nu, am ştiut. Am ştiut-o cu aceeaşi certitudine pe care aş fi avut-o dacă el ar fi purtat în jurul gâtului o pancartă pe care să scrie „mincinos”. În mintea mea n-a existat nicio îndoială că minţea, tot aşa cum nu exista nicio îndoială că respira. Era ceva ce nu se discuta. Era flagrant.

— Dar nu şi pentru alţii, spuse Linxe.

— Nu şi pentru părinţii mei, şi nici pentru Harbin, dar nu mi-am dat seama de asta la momentul respectiv. Când Harbin a încuviinţat din cap şi i-a mulţumit agentului, am

crezut că era un soi de ritual adult, ciudat şi necunoscut mie. Harbin îi pusese o întrebare esenţială şi bărbatul îi răspunsese în unicul mod permis de funcţia sa oficială – un răspuns diplomatic, dar despre care toţi cei prezenţi înţelegeau perfect că era o minciună. Aşa că, în acest sens, nu era *de fapt* o minciună… M-am gândit că era clar. Dacă n-ar fi fost, de ce s-ar fi străduit atât de evident bărbatul să arate că nu spunea adevărul?

— Şi chiar atât de evident a fost? întrebă Crozet.

— Parcă ar fi dorit ca eu să ştiu că el minţea, cum să zic – parcă mi-ar fi făcut cu ochiul şi s-ar fi strâmbat… fără ca de fapt să se strâmbe ori să facă semn cu ochiul, desigur, dar fiind mereu gata s-o facă. Însă numai eu văzusem asta. Am crezut că văzuse şi Harbin… că văzuse fără doar şi poate… dar nu, el nu văzuse nimic. A continuat să se comporte ca şi cum ar fi crezut realmente că agentul de recrutare spunea adevărul. Deja începuse să discute aranjamente pentru a rămâne în caravană, ca să poată călători până la Calea Permanentă. În momentul acela, am început să mă agit. Dacă era un joc, atunci nu-mi plăcea modul cum insistau să-l joace, fără să-mi zică şi mie care era poanta.

— Ai crezut că Harbin era în pericol, zise Linxe.

— Chestia este că eu nu înţelegeam miza. Cum am spus, aveam doar nouă ani. Nu-nţelegeam de fapt ce însemnau credinţele, crezurile şi contractele. Dar înţelegeam singurul lucru care conta cu adevărat: că Harbin îi pusese bărbatului întrebarea cea mai importantă pentru el, cea care avea să decidă dacă se alătura sau nu bisericii, iar bărbatul îl minţise. Oare îmi închipuiam că asta îl punea în pericol de moarte? Nu. Să fiu sinceră, nu cred că pe atunci ştiam prea bine ce înseamnă „pericol de moarte”.

În acelaşi timp însă, ştiam că totuşi ceva nu era în regulă şi mai ştiam că eram singura care înţelegea asta.

— Fata care nu minte niciodată, zise Crozet.

— Au greşit în privinţa mea, spuse Rashmika. Eu mint. Acum mint la fel de bine ca oricine. Dar mult timp n-am înţeles *rostul* minciunii. Bănuiesc că întâlnirea aceea cu

agentul de recrutare a însemnat începutul înţelegerii mele. Atunci mi-am dat seama că tot ce fusese evident pentru mine întreaga viaţa nu era la fel de limpede şi pentru ceilalţi.

Linxe o privi cu atenţie.

— Ce anume?

— Pot să spun întotdeauna când cineva minte. Întotdeauna. Fără excepţie. Şi nu greşesc niciodată.

Crozet surâse tolerant.

— *Crezi* că poţi chestia asta.

— *Ştiu* că pot, replică Rashmika. N-am dat greş niciodată.

Linxe îşi încrucişă degetele în poală.

— Atunci ai auzit pentru ultima dată de fratele tău?

— Nu. Noi nu l-am mai revăzut, dar el s-a ţinut de cuvânt. A trimis scrisori acasă şi, la răstimpuri, a trimis şi bani. Totuşi scrisorile erau vagi, detaşate emoţional; practic puteau fi scrise de oricine. N-a mai revenit niciodată în sterpe şi, desigur, noi n-am avut niciodată posibilitatea să-l vizităm. Era pur şi simplu prea greu. El a spus mereu că se va întoarce, chiar şi în scrisori… dar intervalele dintre scrisori au devenit tot mai mari, au devenit luni, apoi o jumătate de an… apoi am primit cam o scrisoare la fiecare revoluţie. Ultima a fost acum doi ani. Şi nu conţinea mare lucru. Iar scrisul nici măcar nu mai semăna cu al lui.

— Şi banii? întrebă Linxe cu delicateţe.

— Au continuat să sosească. Nu mulţi, totuşi destui ca să ţină lupii departe.

— Crezi că l-au îndoctrinat, aşa-i? întrebă Crozet.

— O ştiu. Am ştiut-o din clipa când ne-am întâlnit cu agentul de recrutare, chiar dacă nimeni altcineva n-a ştiut-o. Munca-Sângelui sau cum îi spun ei.

— Şi acum? zise Linxe.

— O să aflu ce s-a-ntâmplat cu fratele meu, răspunse Rashmika. Ce altceva credeai?

— Catedralele n-o să fie încântate că îşi bagă cineva nasul în genul ăsta de trebuşoare, observă Linxe.

Rashmika strânse ferm din buze, ţuguindu-le.

— Şi nici eu nu sunt încântată să fiu minţită.

— Ştii ce cred eu? întrebă Crozet, zâmbind. Cred c-ar trebui ca bisericile să spere că-l au pe Dumnezeu de partea lor. Pentru că atunci când se vor pune cu tine, vor avea nevoie de orice ajutor pot găsi.

ŞAPTE

În drum spre Hela, 2615

Fiica Necrofagului căzu ca un fulg auriu de nea prin vidul prăfos al spaţiului interplanetar. Quaiche o părăsise pe Morwenna cu trei ore în urmă; mesajul lui către regina-comandant a *Înălţării Gnostice,* un fir sinuos de fotoni ce şerpuia prin spaţiul interplanetar, nu ajunsese la destinaţie. Bărbatul se gândi la luminile unui tren îndepărtat ce traversa un continent foarte întunecat: distanţa enormă care-l separa de alte fiinţe înzestrate cu raţiune era suficientă pentru a-l face să se cutremure.

Trecuse totuşi prin situaţii şi mai rele, cel puţin de data asta exista o speranţă clară de succes. Podul de pe Hela continua să fie acolo; nu se dovedise un miraj al senzorilor sau al propriei lui dorinţe disperate de a găsi ceva şi, cu cât se apropia mai mult, cu atât mai puţin probabil era ca podul să fie altceva decât un artefact tehnologic autentic. Quaiche văzuse destule lucruri amăgitoare la viaţa sa – trăsături geologice ce păreau proiectate, gravate cu dragoste sau produse în masă –, totuşi nu văzuse niciodată ceva măcar pe departe similar podului. Instinctele îi spuneau că nu geologia era cauza, însă avea probleme serioase cu întrebarea cine – sau ce – îl crease, deoarece rămânea valabil faptul că sistemul 107 Piscium nu părea să fi fost vizitat de nimeni. Bărbatul se înfioră de admiraţie şi de teamă, ca şi de nerăbdare imprudentă.

Simţi cum virusul îndoctrinal i se trezeşte în sânge, un monstru care se mişca în somn, deschizând un ochi visător. Era mereu acolo, mereu cu el, dar în majoritatea timpului dormea, fără să-i perturbe nici visele, nici clipele de veghe. Când îl cuprindea, când îi mugea în vene aidoma unui tunet îndepărtat, Quaiche vedea şi auzea lucruri. Întrezărea vitralii în cer, auzea muzică de orgă îndărătul mârâitului subsonic al fiecărei rafale direcţionale a micuţei sale navete ca o bijuterie.

Îşi impuse să fie calm. Ultimul lucru care-i trebuia acum era ca virusul îndoctrinal să-şi facă de cap. N-avea decât să vină mai târziu, după ce va reveni în siguranţă la bordul lui *Dominatrix.* Atunci îl putea transforma într-un idiot bolborositor şi băloşind. Însă nu aici şi nu acum. Nu când avea nevoie de claritatea totală a minţii.

Monstrul căscă şi se întoarse la somn.

Quaiche se simţi uşurat. Controlul lui aproximativ asupra virusului continua să existe.

Îşi lăsă gândurile să revină la pod, cu prudenţă de data asta, încercând să nu cedeze înaintea fiorului cosmic reverenţios care deşteptase virusul.

Oare putea el cu adevărat să înlăture posibilitatea unor constructori umani? Pe oriunde ar fi trecut, oamenii lăsau în urmă gunoaie. Navele lor scuipau radioizotopi, care mânjeau feţele sateliţilor şi ale planetelor cu pete pâlpâitoare. Costumele şi habitatele lor presurizate scăpau atomi, generând atmosfere spectrale în jurul unor corpuri lipsite de aşa ceva. Presiunile parţiale ale gazelor constituente erau întotdeauna indicii clare. Oamenii lăsau în urmă transpondere navigaţionale, servitori, baterii şi deşeuri. Le găseai urina îngheţată – bulgăraşi de zăpadă galbenă – formând sisteme miniaturale de inele în jurul planetelor. Găseai cadavre şi, la răstimpuri – mai frecvent decât s-ar fi aşteptat Quaiche –, acestea se dovedeau a fi victimele unor crime.

Nu era întotdeauna uşor, dar el îşi dezvoltase un instinct pentru semne: ştia locurile potrivite în care să caute. Iar în jurul lui 107 Piscium nu vedea multe dovezi ale prezenţei umane anterioare.

Totuşi, cineva construise podul acela.

Se gândi că poate o fi fost clădit cu sute de ani în urmă; unele dintre indiciile uzuale ale prezenţei umane ar fi dispărut între timp. Însă *ceva* trebuia să fi rămas, cu excepţia cazului în care constructorii curăţaseră locul extrem de grijulii. El nu auzise niciodată despre cineva să procedeze aşa la o asemenea scară. Şi de ce să-l fi îngropat atât de departe de centrele uzuale de comerţ? Chiar dacă

oamenii mai vizitau ocazional sistemul 107 Piscium, Hela nu se situa în niciun caz pe rutele comerciale uzuale. Artiştii aceştia nu doreau ca şi alţii să le vadă creaţia?

Poate că asta le fusese de la bun început intenţia: doar să lase podul aici, sclipind sub lumina stelară din 107 Piscium, până când era găsit accidental. Poate chiar în clipa asta Quaiche participa fără să ştie şi fără să vrea la o farsă de dimensiuni cosmice, care se întindea pe un secol.

Nu prea credea.

Era *totuşi* sigur că ar fi fost o eroare teribilă să-i spună Jasminei mai mult decât îi spusese deja. Din fericire, rezistase ispitei uriaşe de a-şi dovedi valoarea. În felul acesta, când avea să revină cu un raport remarcabil, avea să pară că se comportase cu o reţinere remarcabilă. Nu; mesajul lui fusese excelent prin concizie. Se simţea de-a dreptul mândru de sine.

Virusul se trezi brusc, stârnit poate de mândria aceea fatală. Ar fi trebuit să-şi înfrâneze mai atent emoţiile. Era însă prea târziu: clocotiseră dincolo de punctul în care s-ar fi diminuat în mod firesc. Părea totuşi prea devreme ca să spună dacă va urma un atac major. Pentru a mai îmbuna virusul, mormăi ceva în latină. Uneori, dacă-i anticipa cererile, atacul era mai puţin grav.

Quaiche se sili să revină cu atenţia la Haldora, aidoma unui beţiv care încearcă să menţină o linie clară de gândire. Era straniu să cadă spre un corp ceresc pe care-l botezase chiar el.

Nomenclatura era dificilă într-o cultură interstelară ale cărei legături erau limitate de viteza luminii. Toate navele majore aveau la bord baze de date ale planetelor şi ale corpurilor minore de pe orbitele diverselor stele. În sistemele centrale – cele aflate la zece-doisprezece ani-lumină de Pământ –, era destul de uşor să respecţi numele atribuite cu secole în urmă, în cursul primului val de explorare interstelară. Dar pe măsură ce te afundai mai mult în teritoriu virgin, totul devenea complicat şi haotic. *Dominatrix* afirma că planetele din jurul lui 107 Piscium nu fuseseră botezate niciodată, însă asta nu însemna decât că

în baza de date a navei nu existau nume atribuite. Dar se putea ca respectiva bază de date să nu fost actualizată de decenii; în loc să folosească transmisii de la şi spre o autoritate centrală, Ultranauţii anarhici preferau contactele directe între nave. Când se întâlneau două sau mai multe dintre luminălucile lor, ele îşi comparau şi-şi actualizau tabelele cu nomenclaturi. Dacă prima navă atribuise denumiri unui grup de lumi şi caracteristicilor geografice asociate, iar a doua navă nu avea intrări curente pentru ele, se obişnuia ca aceasta din urmă să-şi completeze baza de date cu numele noi. Ele puteau fi marcate ca „provizorii" până când o a treia navă confirma că nu erau alocate nici la ea. Dacă două nave aveau intrări neconcordante, bazele lor de date erau actualizate simultan, anunţând două nume la fel de valabile pentru fiecare intrare. Dacă trei sau mai multe nave aveau intrări neconcordante, diversele intrări aveau să fie comparate pentru a vedea dacă două, sau mai multe, aveau prioritate faţă de o a treia. Într-un astfel de caz, intrarea respectivă era ştearsă sau stocată într-un câmp secundar rezervat denumirilor discutabile sau neoficiale. Dacă un sistem fusese cu adevărat botezat pentru prima dată, atunci denumirile nou atribuite aveau treptat să colonizeze bazele de date ale majorităţii navelor, deşi putea să dureze şi decenii. Tabelele lui Quaiche erau corecte în măsura în care erau corecte cele din *Înălţarea Gnostică;* Jasmina nu era o Ultranaută gregară, aşa că era posibil ca sistemul acesta să fi fost botezat deja. În cazul acela, numele pe care el le atribuise cu atâta iubire grijulie aveau să fie treptat eliminate, până aveau să rămână doar ca intrări-fantomă la nivelul cel mai de jos al bazelor de date din nave… sau până aveau să fie şterse complet.

Deocamdată însă, şi poate pentru destui ani de acum încolo, sistemul era al lui. El îi atribuise acestei lumi numele de Haldora şi, până afla altceva, numele era la fel de oficial ca oricare altul… atât doar că, aşa cum remarcase Morwenna, Quaiche nu făcuse altceva de fapt decât să preia nume nealocate din tabelele nomenclatoare

şi să le atribuie la orice părea vag potrivit. Dacă se dovedea că sistemul era realmente important, n-ar fi fost firesc ca el să acorde mai multă atenţie procesului?

Cine ştia ce pelerinaje puteau sfârşi aici, dacă podul lui se dovedea real?

Quaiche surâse. Deocamdată denumirile erau destul de bune; dacă decidea că dorea să le schimbe, mai avea destul timp.

Îşi verifică distanţa până la Hela: cu puţin peste o sută cincizeci de mii de kilometri. Din depărtare, faţa luminată a satelitului fusese un disc neted de culoarea gheţii murdare, mânjită pe alocuri de tonuri pastelate de piatră ponce, ocru, bleu-deschis şi turcoaz-pal. Acum, când era mai aproape, discul căpătase o tridimensionalitate distinctă, bombându-se către el aidoma unui ochi omenesc orb.

Hela era mic doar după standardele lumilor terestre. Pentru un satelit, era respectabil de mare: trei mii de kilometri de la un pol la celălalt, cu o densitate medie ce îl încadra în categoria superioară a sateliţilor pe care-i întâlnise Quaiche. Era sferic şi în general lipsit de cratere de impact. Nu exista atmosferă, însă destul din topologia suprafeţei sugera procese geologice recente. La prima vedere, părea în rotaţie sincronă cu Haldora, arătând mereu aceeaşi faţă planetei sale mamă, dar software-ul de cartografiere detectase rapid o mică rotaţie reziduală. Dacă s-ar fi aflat în rotaţie sincronă, perioada de rotaţie a satelitului ar fi fost perfect egală cu timpul necesar parcurgerii unei orbite: patruzeci de ore. Aşa se întâmpla cu Luna Pământului, dar şi cu mulţi dintre sateliţii pe care poposise Quaiche: dacă stăteai în orice punct de pe suprafaţa lor, atunci corpul mai mare în jurul căruia orbitau – indiferent dacă era Pământul sau o gigantă gazoasă ca Haldora – atârna întotdeauna cam în acelaşi loc pe cer.

Hela însă nu era chiar aşa. Chiar dacă găseai un punct pe ecuatorul său unde Haldora să se afle direct deasupra, acoperind douăzeci de grade din cer, giganta gazoasă s-ar

fi deplasat. Într-o orbită de patruzeci de ore, s-ar fi mişcat cu aproape două grade. În optzeci de zile standard – cu puţin peste două luni standard Haldora ar fi coborât sub orizontul lui Hela. După o sută şaizeci de zile, avea să înceapă să se iţească de după orizontul opus. După trei sute douăzeci de zile, avea să fie înapoi la începutul ciclului, direct deasupra capului.

Eroarea din rotaţia lui Hela – abaterea de la o perioadă reală de rotaţie sincronă – era de numai zero virgulă cinci la sută. Rotaţia sincronă constituia un rezultat inevitabil al forţelor de frecare între două corpuri ce orbitau împreună destul de apropiat unul de celălalt, însă era un proces chinuitor de lent. Era posibil ca Hela să se afle încă în proces de încetinire, fără să fi ajuns deocamdată la configuraţia de rotaţie sincronă. Sau era posibil ca altceva să-l fi zdruncinat în trecutul recent – poate o coliziune tangenţială cu alt corp. Iar o altă posibilitate era ca orbita să fi fost perturbată de o interacţiune gravitaţională cu un al treilea corp masiv.

Toate posibilităţile acelea erau rezonabile, ţinând seama de ignoranţa lui Quaiche în privinţa istoriei sistemului local. Dar în acelaşi timp imperfecţiunea îl insulta. Era la fel de iritantă ca un ceas care arăta ora *aproape* exactă. Era genul de fenomen pe care îşi imagina că l-ar fi indicat el însuşi dacă ar fi argumentat cineva vreodată că întregul cosmos era rezultatul unei concepţii divine. Oare un Creator ar fi permis aşa ceva, când ar fi fost suficient un ghiont discret pentru a pune corpul pe orbita sa corectă?

Virusul bolborosi, fierbându-i în sânge. Nu-i plăcea modul acela de gândire.

Bărbatul reveni cu gândurile la subiectul sigur al topografiei lui Hela, întrebându-se dacă din contextul ei putea emite vreo ipoteză despre pod. Podul era aliniat aproximativ pe direcţia est-vest, definită în conformitate cu rotaţia satelitului. Era situat foarte aproape de ecuator, traversând spintecătura ce constituia cea mai evidentă caracteristică geografică a lumii aceleia. Spintecătura începea de lângă polul nord şi descria o diagonală de la

nord la sud, peste ecuator. Era mai adâncă şi mai lată lângă ecuator, totuşi continua să fie înfricoşător de impresionantă la multe sute de kilometri spre nord ori spre sud de punctul respectiv.

El o numise Riftul Ginnungagap.

Riftul cobora dinspre nord-est spre sud-vest. În vestul lui, în emisfera nordică, exista o regiune ridicată şi complexă din punct de vedere geologic, pe care bărbatul o botezase Lanţul Hyrrokkin de Vest. Lanţul Hyrrokkin de Est se curba în jurul polului, flancând riftul de cealaltă parte a sa. În sudul lanţului vestic, totuşi deasupra ecuatorului, era zona pe care Quaiche optase s-o numească Dorsala Glistenheath. În sudul ecuatorului, altă zonă ridicată primise numele Lanţul Gullveig. Spre vest, de o parte şi de cealaltă a tropicului, el identificase Muntele Gudbrand, Şesurile Kelda, Sterpele Vigrid, Muntele Jord... pentru Quaiche, numele acelea transmiteau o senzaţie ameţitoare de vechime, sentimentul că lumea aceasta avea deja un trecut bogat specific, o istorie de frontieră de expediţii epice şi traversări cumplite, o istorie populată de cei bravi şi cei cutezători.

Inevitabil însă, atenţia îi revenea la Riftul Ginnungagap şi la podul care-l traversa. Detaliile continuau să fie neclare, dar podul era în mod evident prea complicat, prea iscusit construit şi delicat, pentru a fi o simplă limbă de uscat lăsată în urmă de vreun proces eroziv. Fusese construit anume şi nu părea că în crearea lui ar fi fost implicaţi oamenii.

Asta nu însemna că ar fi fost mai presus de ingeniozitatea umană. În ultimul mileniu, oamenii reuşiseră multe, iar construirea unui pod peste un hău lat de patruzeci de kilometri – chiar şi un pod elegant cum era cel de peste Riftul Ginnungagap – nu s-ar fi numărat printre cele mai îndrăzneţe dintre realizările lor. Dar simplul fapt că oamenii *l-ar fi putut face* nu însemna şi că îl *făcuseră.*

Acesta era Hela, un loc pe cât de posibil de îndepărtat. Niciun om n-ar fi avut vreo treabă să construiască poduri

aici.

Dar un extraterestru? Problema se punea acum complet diferit.

Era adevărat că, în şase sute de ani de călătorii spaţiale, omenirea nu întâlnise niciodată ceva care să aducă, măcar pe departe, cu o cultură tehnologică inteligentă şi utilizatoare de unelte. Dar cândva asemenea culturi existaseră. Ruinele lor zăceau presărate pe zeci de lumi. Şi nu fusese doar o singură astfel de cultură, ci opt sau nouă –, iar acestea, doar în grupul mic de sisteme solare aflate pe o rază de câteva zeci de ani-lumină de Primul Sistem. Nu se putea estima câte sute sau mii de culturi defuncte îşi lăsaseră urma prin galaxia mult mai mare. Ce fel de cultură era posibil să fi trăit pe Hela? Oare evoluase pe satelitul îngheţat sau el nu reprezentase decât o escală dintr-o migraţie străveche şi uitată?

Şi cum arătaseră membrii ei? Fuseseră una dintre culturile cunoscute?

Quaiche se cam grăbea cu presupunerile. Acestea erau întrebări pentru mai târziu, după ce avea să examineze podul şi să-i determine compoziţia şi vârsta. Când va ajunge mai aproape, poate că va descoperi şi alte detalii pe care senzorii nu le detectau de la distanţa asta. Puteau să existe artefacte care să lege fără echivoc cultura Hela de una ce fusese deja studiată altundeva. Sau artefactele puteau rezolva altfel cazul: era o cultură complet nouă, niciodată întâlnită până atunci.

Nu conta. Indiferent care ar fi fost explicaţia, descoperirea avea o valoare inestimabilă. Pentru decenii de acum încolo, Jasmina putea să controleze accesul la ea. Regina urma să-şi recapete prestigiul pe care-l pierduse în ultimele decenii. Deşi o dezamăgise, Quaiche era sigur că ea avea să găsească o cale de a-l răsplăti pentru *asta.*

Ceva piui pe consola *Fiicei.* Pentru prima dată, radarul detectase un ecou. Acolo jos exista ceva metalic. Era mic şi ascuns în adâncul riftului, foarte aproape de pod.

Quaiche reglă radarul şi se asigură că ecoul era autentic. Nu dispăru. El nu-l văzuse până atunci, dar ar fi

fost la limita razei senzorilor săi. *Dominatrix* l-ar fi ratat complet.

Nu-i plăcea asta. Se convinsese că aici nu existase niciodată o prezenţă umană, iar acum căpăta exact genul de semnătură ce ar fi fost de aşteptat din partea unor gunoaie abandonate.

— Ai grijă, îşi spuse.

Într-o misiune anterioară, se apropiase de un satelit puţin mai mic decât Hela. Ceva îl atrăsese şi avansase imprudent. În apropiere de suprafaţă, detectase un ecou radar similar cu acesta, sclipirea unui obiect acolo, jos. Continuase însă, ignorându-şi instinctul.

Obiectul se dovedise a fi o capcană. Un tun cu particule apăruse brusc din gheaţă şi se fixase pe naveta lui. Fasciculul său îi ciuruise blindajul, aproape prăjindu-l pe Quaiche în cursul procesului. El se întorsese în siguranţă, în afara razei tunului, dar nu înainte ca naveta şi el însuşi să fi suferit răni aproape fatale. Bărbatul îşi revenise şi naveta fusese reparată, însă ani după aceea el rămăsese precaut faţă de curse similare. Întâlneai fel de fel de obiecte: santinele automate, lăsate pe corpuri cosmice cu secole în urmă, pentru a apăra revendicări de proprietate sau drepturi de exploatare minieră. Uneori acestea continuau să funcţioneze mult după ce proprietarii lor se transformaseră în pulbere.

Quaiche avusese noroc: santinela, sau ce-o fi fost ea, fusese avariată şi fasciculul de particule se dovedise mult mai slab decât odinioară. El scăpase cu un avertisment, un memento să nu considere nimic de la sine înţeles. Iar acum se afla în pericol grav să repete aceeaşi eroare.

Îşi trecu în revistă opţiunile. Existenţa unui ecou metalic era descurajantă şi-i trezea îndoieli că podul era pe atât de vechi şi pe atât de extraterestru pe cât sperase. N-avea să ştie totuşi până nu se apropia mai mult, dar asta ar fi însemnat să se apropie şi de sursa ecoului. Dacă într-adevăr o santinelă aştepta, avea să intre singur în gura lupului. Dar îşi reaminti că *Fiica* era o navetă bună, iute, inteligentă şi bine blindată. Era ticsită de inteligenţă şi de

vicleşuguri. Reflexele nu erau foarte utile împotriva unei arme relativiste ca fasciculele cu particule, însă *Fiica* avea să monitorizeze permanent sursa ecoului, pentru eventualitatea unor mişcări înainte de deschiderea focului. În secunda în care ar fi văzut orice i s-ar fi părut alarmant, avea să efectueze un tipar de fugă aleatoriu la acceleraţie mare, conceput să împiedice arma cu fascicul să-i anticipeze traiectoria. Naveta cunoştea toleranţele exacte ale fiziologiei lui Quaiche şi era pregătită aproape să-l ucidă în interesul supravieţuirii lui finale. Dacă devenea realmente iritată, avea să-şi utilizeze propriile ei microdefensive.

— Sunt bine, rosti bărbatul cu glas tare. Pot să pătrund mai adânc şi totuşi să ies de aici râzând. Sunt *echilibrat.*

În acelaşi timp însă trebuia să se gândească şi la Morwenna. De acord, *Dominatrix* se afla încă departe, totuşi nava era mai lentă şi mai puţin promptă în reacţii. Ar fi fost greu ca o armă cu fascicul s-o distrugă pe *Dominatrix,* dar nu imposibil. Şi existau şi alte arme pe care le-ar fi putut folosi o santinelă – de pildă, rachete căutător-vânător. Putea chiar să existe o reţea dispersată de astfel de sentinele, care să comunice între ele.

„La naiba”, gândi Quaiche. Putea să nici *nu existe* vreo santinelă. Putea să fie doar un bolovan cu conţinut bogat în metal sau un rezervor de combustibil abandonat. Totuşi, trebuia să plece de la premisa cea mai nefavorabilă. Trebuia s-o ţină pe Morwenna în viaţă. La fel, avea nevoie de *Dominatrix* ca să se poată întoarce la Jasmina. Nu putea să rişte să-şi piardă nici amanta, nici nava, devenită acum temniţa ei extinsă. Cumva, trebuia fie să le protejeze pe ambele, fie să renunţe chiar acum. Nu se găsea în dispoziţia de a renunţa. Dar cum să-şi protejeze biletul de ieşire de aici şi pe iubita sa, fără să aştepte ore până când ele se îndepărtau la o distanţă sigură de Hela?

Bineînţeles. Răspunsul era evident. Aproape că-i sărea în ochi. Era minunat de simplu şi utiliza cu eleganţă resurse locale. De ce nu se gândise mai devreme la asta?

Tot ce trebuia să facă era să se ascundă înapoia

Haldorei.

Întreprinse aranjamentele necesare, apoi redeschise canalul de comunicaţii spre Morwenna.

Ararat, 2675

Vasko privi cu mare interes apropierea insulei principale. Zburaseră atâta vreme peste oceanul negru, încât era o uşurare să vadă orice dovadă a prezenţei umane. În acelaşi timp însă, luminile coloniilor îndepărtate, înşiruite în filamentele, arcurile şi buclele ce anunţau golfuri, peninsule şi insuliţe pe jumătate familiare, păreau uimitor de fragile şi de efemere. Chiar şi atunci când se iviră periferiile mai strălucitoare ale Primei Tabere, tot arătau de parcă ar putea fi stinse oricând, fără să fie mai durabile sau mai importante decât un tipar de tăciuni ce dispărea încetişor. Vasko ştiuse dintotdeauna că prezenţa umană pe Ararat era nesigură, că nu putea fi niciodată considerată de la sine înţeleasă. Fusese bătut la cap cu asta de când era copil. Dar până acum n-o percepuse niciodată visceral.

Îşi crease o fereastră în învelişul navetei, folosindu-şi vârful degetului pentru a trasa zona pe care o dorea transparentă. Clavain îi arătase cum să facă, demonstrând trucul aproape cu mândrie. Vasko bănuia că învelişul continua să pară perfect negru văzut din exterior şi că el privea de fapt un ecran care imita perfect proprietăţile sticlei. Totuşi, în privinţa vechii tehnologii – iar naveta era în mod clar tehnologie veche –, nu era niciodată recomandabil să o ignori ca pe ceva cunoscut deja. El nu ştia cu certitudine decât că zbura şi că nu cunoştea pe nimeni dintre cei de-o seamă cu el care să fi făcut vreodată asta.

Naveta venise orientându-se după semnalul emis de brăţara lui Scorpio. Vasko o privise coborând din plafonul de nori, însoţită de spirale şi volburi de aer. Lumini verzi şi roşii clipiseră pe ambele părţi ale fuzelajului de obsidian lustruit, care avea aspectul de triunghi cu laturi concave al

unei pisici-de-mare.

Cel puţin o treime din suprafaţa din faţă fusese orbitor de strălucitoare: grile de elemente termice pliate fractal, actinic de luminoase, învăluite într-un cocon ceţos de plasmă pâlpâitoare purpurie-indigo. Din punctele reci de dedesubt, apăruse un tren de aterizare complex, cu gheare, care se depilase şi se alungise într-un balet hipnotic de pistoane şi de articulaţii. Şabloane de neon licăriseră pe partea dorsală a carcasei, conturând trape de acces, zone fierbinţi şi aperturi de evacuare. Naveta îşi alese zona de aterizare, rotindu-se şi atingând solul cu precizie delicată, iar trenul de aterizare se contractase, pentru a-i absorbi greutatea. Pentru o clipă, vuietul radiatoarelor de plasmă reverberase, apoi se oprise deconcertant de brusc. Plasma se disipase, lăsând doar iz neplăcut de carbonizare.

Vasko mai zărise aparatul de zbor al coloniei, însă numai din depărtare. Era obiectul cel mai impresionant pe care-l văzuse vreodată.

Ei trei porniseră către rampa de îmbarcare. Aproape că ajunseseră, când Clavain călcase greşit şi fusese cât pe ce să se prăbuşească peste bolovani. Vasko şi hiperporcul se repeziseră înainte în aceeaşi clipă, însă în principal tânărul susţinuse greutatea Agregatului. Simţise uşurare dublată de şoc – Clavain era incredibil de uşor, ca un sac de paie. Vasko inspirase atât de sonor, încât sunetul se auzise distinct chiar şi peste şuieratul ca de samovar al transportorului.

— Ai păţit ceva, domnule? întrebase el.

Clavain îl privise pătrunzător.

— Sunt un om bătrân, îi replicase. Nu trebuie să te aştepţi la prea multe din partea mea.

Reflectând acum la cele câteva ore pe care le petrecuse în prezenţa lui Clavain, Vasko nu ştia ce să creadă despre el. Cu un minut în urmă, bătrânul îi prezentase interiorul navetei cu un soi de ospitalitate de uncheş, îl întrebase despre familia lui, îl complimentase referitor la perspicacitatea întrebărilor pe care le pusese şi-i

împărtăşise glume în maniera unui vechi confident. Pentru ca imediat după aceea să devină rece şi distant ca o cometă.

Deşi variaţiile acelea de dispoziţie se petreceau fără niciun avertisment, erau însoţite întotdeauna de o schimbare perceptibilă a focalizării ochilor săi, ca şi cum ceea ce se petrecea în jur încetase brusc să mai aibă vreun interes semnificativ.

În primele rânduri când se întâmplase aşa, Vasko bănuise în mod firesc că el făcuse ceva ce nu-i plăcuse bătrânului. Observase însă repede că şi Scorpio căpăta acelaşi tratament şi că fazele de distanţare ale lui Clavain aveau mai puţin de-a face cu furia şi mai degrabă cu pierderea unui semnal, ca un radio care-şi pierdea frecvenţa. Plutea în derivă, apoi revenea brusc în prezent. După ce înţelesese asta, Vasko renunţase să-şi mai facă atâtea griji în legătură cu ce spunea şi ce făcea în prezenţa lui Clavain. În acelaşi timp constată că era tot mai îngrijorat de starea mintală a insului pe care-l aduceau acasă. Se întrebă către ce loc plutea Clavain când înceta să mai fie prezent. Când era prietenos şi concentrat asupra clipei şi a locului actual, era la fel de întreg la minte ca orice persoană pe care o cunoscuse Vasko vreodată. Totuşi, sănătatea aceea mintală, decise tânărul, era aidoma tiparului de lumini pe care le observa pe geamul cabinei. În aproape toate direcţiile nu vedea decât beznă, iar aceasta acoperea o suprafaţă mult mai mare decât lumina.

Acum remarcă, o fâşie stranie de întuneric, care brăzda luminile uneia dintre aşezările mai mari. Se încruntă, încercând să se gândească la un loc unde ştia că există o arteră neluminată sau poate un canal larg, care străbătea vreo insulă.

Naveta se înclină pe o parte, schimbându-i unghiul de vedere. Fâşia de întuneric se înclină şi ea, înghiţind mai multe lumini şi dezvăluind altele. Percepţiile lui Vasko se reorientară şi el înţelese că vedea o structură neluminată, aflată între navetă şi colonie. Forma extrem de înaltă a

structurii era doar vag sugerată de felul cum oculta şi dezvăluia luminile de fundal, dar, după ce o identifică, tânărul nu mai avu dificultăţi în a completa singur detaliile. Era turnul oceanic, bineînţeles. Se ridica din apă la câţiva kilometri de cea mai veche colonie, locul unde se născuse el.

Turnul oceanic. Nava.

Nostalgia pentru infinit.

Vasko n-o văzuse până atunci decât din depărtare, întrucât traficul maritim era interzis în apropierea ei. Ştia că liderii mergeau până acolo cu bărci şi nu era niciun secret că navete intrau sau ieşeau ocazional din navă, mici ca nişte ţânţari pe lângă turla noduroasă şi erodată de vreme a carcasei vizibile. Bănuia că Scorpio ştia totul despre ea, însă nava era unul dintre multele subiecte pe care Vasko hotărâse că ar fi fost mai bine să nu le abordeze în cursul primei sale ieşiri cu hiperporcul.

Din locul unde o vedea acum, *Nostalgia* continua să-i pară mare, însă nu mai era chiar atât de îndepărtată şi de geologic uriaşă pe cât fusese în majoritatea vieţii lui Vasko. Putea să vadă că era de cel puţin o sută de ori mai înaltă decât cea mai înaltă structură de cochilii de oriunde din arhipelag şi încă îi trezea o senzaţie de vertij. Se afla totuşi mai aproape de ţărm decât îşi dăduse seama, fiind în mod clar o anexă a coloniei, nu o santinelă gigantică şi distantă. Deşi nu arăta fragilă, tânărul înţelegea acum că era totuşi un artefact uman, supus capriciilor oceanului la fel ca aşezările pe care le privea de sus.

Nava îi adusese pe Ararat, înainte să-şi cufunde partea inferioară un kilometru în ocean. Existau câteva navete capabile să ducă oameni în spaţiul interplanetar şi să-i aducă, dar *Nostalgia* era singura care i-ar fi putut purta dincolo de sistemul solar al Araratului, în spaţiul interstelar.

Vasko ştia toate astea de când era mic, însă până acum nu înţelesese niciodată pe deplin cât de teribil de dependenţi erau de acest unic mod de plecare.

Pe măsură ce naveta coborî, luminile se transformară în

ferestre, felinare stradale şi focurile deschise ale bazarelor. Majoritatea cartierelor din Prima Tabără aveau aspectul neplanificat al unor bidonville-uri. Structurile cele mai mari erau construite din cochilii aduse la ţărm sau recuperate din ocean de expediţii de căutare. Clădirile rezultate aveau aspectul curb şi multicameral al unor scoici vaste. Se întâmpla totuşi rar să găseşti cochilii de asemenea dimensiuni, aşa că majoritatea structurilor erau construite din materiale mai tradiţionale. Existau cinci-şase domuri gonflabile, dintre care unele aproape la fel de mari precum cele din cochilii, însă materialele plastice utilizate pentru clădirea şi repararea lor se dovediseră întotdeauna insuficiente. Era mult mai uşor să scormoneşti după fier prin inima navei; de aceea aproape totul era ţinut laolaltă cu foi de tablă şi cu schele, alcătuind o lăbărţare urbană scundă de structuri paralelipipedice deformate, care aveau rareori mai mult de trei niveluri. Structurile şi domurile din cochilii erupeau prin metal ca nişte băşici organice. Străzile erau păienjenişuri de umbre neregulate, neluminate, cu excepţia ocazionalilor pietoni purtători de torţe.

Naveta lunecă peste câteva regiuni intermediare de beznă, după care rămase plutind deasupra unei formaţiuni de structuri pe care Vasko nu o mai văzuse până atunci. Era un dom în jurul căruia crescuseră structuri metalice, dar ansamblul arăta mai formal decât oricare altă parte din aşezare. Tânărul înţelese că era aproape cu certitudine una dintre bazele ascunse ale administraţiei. Organizaţia de oameni şi hiperporci care conducea colonia îşi avea birourile în aşezare, însă toată lumea ştia că avea şi locuri de întâlniri ce nu figurau pe nicio hartă civilă.

Amintindu-şi instrucţiunile lui Clavain, Vasko reopacizä fereastra, după care aşteptă asolizarea. Abia dacă o percepu, când, brusc, cei doi tovarăşi ai săi porniră să străbată cabina spre rampa de debarcare. Surprins, înţelese că naveta nu avusese pilot.

Coborâră pe o platformă din rocă topită şi nivelată. Proiectoare se aprinseseră în chiar ultimul minut, scăldând

totul într-un albastru-îngheţat. Clavain continua să-şi poarte haina, dar acum avea şi o glugă neagră şi lipsită de formă, pe care o scosese din adâncul gulerului. Gluga era largă şi mare, astfel încât chipul îi rămânea ascuns în întuneric; abia dacă putea fi recunoscut drept bărbatul pe care îl întâlniseră pe insulă. În timpul zborului, Scorpio profitase de ocazie ca să-l ferchezuiască puţin, scurtându-i barba şi părul atât cât o îngăduiseră condiţiile.

— Fiule, rosti Clavain, încearcă să nu te mai holbezi la mine cu gradul ăsta de fervoare mesianică, ai înţeles?

— N-a fost cu intenţie, domnule.

Scorpio îl bătu pe Vasko pe spinare.

— Comportă-te normal. Din punctul tău de vedere, el nu-i decât un pustnic urât mirositor pe care l-am găsit rătăcind pe acolo.

Complexul era plin de maşini. Provenienţa lor era obscură şi stăteau fie ghemuite în jurul navetei, fie înălţate aidoma unor sugestii vagi în interstiţiile întunecate dintre fasciculele proiectoarelor. Existau, de asemenea, vehicule cu roţi, unul sau două glisoare pneumatice şi un soi de elicopter scheletic. Vasko întrezări suprafeţele aerodinamice ale altor două aparate de zbor parcate la marginea platformei. Nu reuşi să-şi dea seama dacă erau dintre cele care puteau atât să ajungă pe orbită, cât şi să zboare prin atmosferă.

— Câte navete sunt operaţionale? vru să afle Clavain.

Scorpio răspunse după o ezitare de o clipă, întrebându-se poate câte informaţii să destăinuie în prezenţa lui Vasko.

— Patru, răspunse el.

Clavain merse şase-şapte paşi, după care comentă:

— Când am plecat eu, erau cinci sau şase. Nu ne permitem să pierdem navete, Scorp.

— Facem tot ce putem cu resurse foarte limitate. Poate că unele dintre ele vor zbura din nou, însă nu pot să promit nimic.

Scorpio îi conduse către cea mai apropiată dintre structurile metalice joase din perimetrul domului. Pe când

se îndepărtau de navetă, mai multe maşinării ascunse în umbre începură să avanseze către aparatul de zbor, extinzând manipulatoare sau trăgând pe sol cabluri ombilicale. Felul cum se mişcau îl făcu pe Vasko să-şi închipuie monştri marini răniţi, ce-şi târau pe uscat tentaculele distruse.

— Dacă va trebui să plecăm rapid, întrebă Clavain, o putem face? Pot fi utilizate toate celelalte nave? După ce va sosi *Lumina Zodiacală,* ele vor trebui doar să ajungă pe orbită. Nu vreau funcţionalitate interplanetară, ci doar nişte aparate care să efectueze câteva călătorii.

— *Lumina* va avea propriile navete, replică Scorpio. Şi chiar dacă n-ar avea, tot dispunem de singura navă necesară pentru a ajunge pe orbită.

— Ar fi bine să te rogi şi să speri că nu va fi niciodată nevoie s-o folosim, zise Clavain.

— Până o să avem nevoie de navete, replică hiperporcul, vom implementa deja planuri pentru urgenţe.

— Este posibil să avem nevoie de ele chiar *diseară.* Te-ai gândit la asta?

Ajunseră la intrarea în cordonul de structuri ce înconjura domul. Când se apropiară de ea, alt hiperporc ieşi în noapte, mişcându-se cu acel legănat exagerat într-o parte şi alta caracteristic speciei sale. Era mai scund şi mai îndesat decât Scorpio, dacă aşa ceva era posibil. Avea umerii atât de masivi şi de asemănători unui jug, încât braţele îi atârnau la distanţă de corp, pendulând în timpul mersului. Arăta de parcă ar fi putut dezmembra un om cu mâinile goale.

Hiperporcul se uită la Vasko şi cutele unei încruntături îi apărură pe frunte.

— Te uiţi la ceva, puştiule?

— Nu, domnule, se grăbi tânărul să răspundă.

— Uşurel, Blood, interveni Scorpio. Vasko a avut o zi plină şi este cam copleşit. Aşa-i, fiule?

— Da, domnule.

Hiperporcul numit Blood încuviinţă din cap spre Clavain.

— Ne bucurăm să te avem iar printre noi, bătrâne.

În drum spre Hela, 2615

Quaiche era încă suficient de aproape de Morwenna pentru a comunica în timp real.

— N-o să-ţi placă deloc ce-o să fac, rosti el, dar este pentru binele nostru, al amândurora.

Răspunsul ei sosi după un pârâit de electricitate statică.

— Ai promis că nu vei lipsi mult.

— Şi intenţionez să-mi respect promisiunea. Nu voi lipsi niciun minut mai mult decât am anunţat. De fapt, problema actuală este legată mai degrabă de tine decât de mine.

— În ce fel? întrebă ea.

— Mă îngrijorează că pe Hela s-ar putea să mai existe şi altceva în afară de pod. Am recepţionat un ecou metalic care n-a dispărut. S-ar putea să nu fie nimic – probabil că *nu este* nimic –, totuşi nu-mi pot asuma riscul să fie o capcană. Am mai întâlnit aşa ceva şi mă nelinişteşte.

— Atunci întoarce-te, spuse Morwenna.

— Îmi pare rău, dar nu pot. Trebuie neapărat să văd ce-i cu podul ăsta. Dacă nu mă-ntorc cu ceva bun, Jasmina o să mă-nfulece de viu.

O lăsa pe Morwenna să deducă şi singură ce ar fi însemnat asta pentru ea, încă întemniţată în costumul gravat din care numai Grelier o putea scăpa.

— Totuşi, nu poţi să intri pur şi simplu într-o capcană, zise femeia.

— Să fiu sincer, sunt mai neliniştit pentru tine. *Fiica* va avea grijă de mine, însă dacă declanşez ceva, ar putea începe să tragă în orice vede, inclusiv în *Dominatrix.*

— Şi atunci, ce vrei să faci?

— M-am gândit să te scot pe tine din sistemul Haldora/Hela, însă ar însemna o irosire prea mare de timp şi de combustibil. Am o idee mai bună: ne vom folosi de ceea ce dispunem. Haldora este un scut bun şi gros, care stă acolo degeaba. Îl voi pune între tine şi ceea ce se află pe Hela, ca să-l folosesc într-un fel.

Morwenna reflectă câteva clipe asupra implicaţiilor. Când vorbi, glasul îi devenise mai agitat.

— Dar asta va-nsemna…

— Da, între noi nu va exista contact în linie dreaptă, aşa că nu vom putea discuta. Dar o să dureze doar câteva ore, cel mult şase. Continuă repede, înainte ca ea să aibă posibilitatea să protesteze: Voi programa *Dominatrix* să aştepte şase ore în spatele Haldorei, după care să revină la poziţia actuală faţă de Hela. E bine, da? Dormi niţel şi abia o să-ţi dai seama că am lipsit.

— Nu face asta, Horris. Nu vreau să fiu într-un loc de unde să nu pot vorbi cu tine.

— Vor fi numai şase ore.

Când ea răspunse, nu părea mai calmă, totuşi Quaiche sesiză că glasul îi devenise mai ascuţit, ceea ce însemna că măcar acceptase că era inutil să-l contrazică.

— Dar, dacă se va întâmpla ceva în intervalul ăsta – dacă ai nevoie de mine sau dacă eu am nevoie de tine –, nu vom putea vorbi.

— Vor fi doar şase ore, repetă bărbatul. În jur de trei sute de minute. Nu-i mare lucru. Trec cât ai clipi.

— Nu poţi lansa nişte relee, să păstrăm totuşi legătura?

— Nu cred. Aş putea planta nişte reflectoare pasive în jurul Haldorei, dar ele ar conduce la tine o rachetă inteligentă. Oricum, instalarea lor ar dura vreo două ore. Până atunci, aş putea fi deja sub pod.

— Mi-e frică, Horris. Nu vreau să faci chestia asta.

— Trebuie s-o fac, răspunse el. Trebuie.

— Te rog, n-o face.

— Mă tem că planul se derulează deja, rosti Quaiche cu blândeţe. Am expediat comenzile necesare spre *Dominatrix.* A început să se deplaseze, iubito. Peste treizeci de minute, va fi în umbra Haldorei.

Tăcere. Pentru o clipă, bărbatul se gândi că era posibil ca legătura să se fi întrerupt deja, ca el să fi greşit ceva la calcule. Apoi ea zise:

— Atunci, de ce te-ai mai obosit să mă întrebi, dacă tu luaseşi deja decizia?

OPT

Hela, 2727

În prima zi, merseseră susţinut, îndepărtându-se cât mai mult de comunităţile din sterpe. Goniră ore în şir pe pârtii albe cu făgaşe, brăzdând terenul ce se schimba lent sub cerul îndoliat. Ocazional, treceau pe lângă un turn transponder, un avanpost sau chiar pe lângă altă maşină ce se deplasa în direcţia opusă.

Treptat, Rashmika se obişnui cu mişcarea hipnotică a schiurilor şi putu să umble prin gheţiolă fără să-şi piardă echilibrul. La răstimpuri se aşeza în compartimentul ei personal, cu genunchii strânşi sub bărbie, privea pe fereastră, spre peisajul care gonea şi-şi imagina că fiecare stâncă deformată sau fragment de gheaţă conţinea o aşchie de imperiu extraterestru. Se gândea mult la fugoşi, închipuindu-şi cum paginile albe ale cărţii ei se umpleau cu rânduri ordonate de scris şi cu desene haşurate grijuliu.

Bea cafea sau ceai, consuma raţii alimentare şi ocazional discuta cu tânărul Culver, deşi nu atât de frecvent pe cât ar fi dorit el.

Când îşi plănuise evadarea – deşi „evadare” nu era tocmai termenul potrivit, deoarece, de fapt, ea nu fugise de nimeni –, se gândise rareori dincolo de clipa părăsirii satului. În puţinele rânduri când îi îngăduise minţii să se aventureze mai departe de momentul respectiv, se imaginase mereu simţindu-se mai relaxată fiindcă scăpase de partea dificilă: părăsirea reală a căminului şi satului ei.

Nu era însă deloc aşa. Rashmika nu se mai simţea la fel de încordată pe cât fusese când se căţărase afară din casă, dar asta numai fiindcă ar fi fost imposibil să păstreze prea mult starea aceea. Ajunsese acum la un platou de tensiune continuă, un nod în stomac care nu se mai desfăcea. În parte, motivul îl constituia faptul că se gândea la viitor, la teritoriul rămas vag până acum. Brusc, relaţia cu bisericile devenise un eveniment concret, care se contura important

în viitorul apropiat. În acelaşi timp însă, o preocupa şi ceea ce lăsase în urmă. Când plănuise călătoria spre caravane, trei zile nu păruseră mult, ba nici chiar şase, însă acum Rashmika număra fiecare oră. Îşi închipuia satul mobilizându-se, înţelegând ce se petrecuse şi unindu-se ca s-o aducă înapoi. Îşi imagina jandarmi urmărind gheţiola cu propriile lor vehicule rapide. De altfel, niciunul dintre ei nu-i plăcea pe Crozet sau pe Linxe. Aveau să presupună că aceia doi o convinseseră să plece, că, într-un fel sau altul, ei erau adevăraţii agenţi provocatori ai necazurilor fetei. Dacă o ajungeau, ea ar fi fost aspru pedepsită, dar Crozet şi Linxe ar fi fost linşaţi.

Nu se zărea însă niciun semn de urmăritori. Desigur, vehiculul lui Crozet era rapid, dar în cele câteva rânduri când trecuseră peste coline şi avuseseră şansa de a privi în spate cincisprezece sau douăzeci de kilometri în lungul pârtiei, nu văzuseră nimic.

Fata rămânea totuşi neliniştită, în ciuda asigurărilor lui Crozet că nu existau trasee mai rapide pe care să poată fi interceptaţi mai în faţă pe pârtie. La răstimpuri, pentru a-i face plăcere, bărbatul comuta pe lungimea de bandă radio a satului, dar în majoritatea cazurilor nu recepta decât pârâituri de electricitate statică. Nimic neobişnuit în privinţa asta, pentru că recepţia radio pe Hela depindea în general de capriciile furtunilor magnetice din jurul Haldorei. Existau şi alte moduri de comunicare – prin laser pe fascicul îngust între sateliţi şi staţiile de la sol, prin fibre optice pe sol –, însă majoritatea acelor canale se aflau sub controlul bisericii şi, în tot cazul, Crozet nu se abonase la niciunul. El avea mijloace de a utiliza ilegal unele dintre ele când era necesar, dar îi spusese că acum nu era momentul să rişte să atragă atenţia cuiva. Când interceptase totuşi o transmisie nebruiată din Vigrid şi Rashmika auzise serviciul de ştiri zilnice pentru satele majore, nu fusese ceea ce se aşteptase. Deşi existau rapoarte despre surpări, pene de curent şi obişnuitele suişuri şi coborâşuri ale vieţii în sate, nu se menţiona absenţa cuiva. La şaptesprezece ani, fata continua să fie în

grija legală a părinţilor, aşa că ei ar fi fost îndreptăţiţi să-i raporteze dispariţia; ba chiar, dacă n-o făceau, puteau fi acuzaţi de încălcarea legii.

Asta o tulbură pe Rashmika mai mult decât ar fi fost dispusă să recunoască. La un nivel, dorea să fi dispărut neobservată, aşa cum plănuise de la bun început, dar, în acelaşi timp, latura ei mai copilăroasă tânjea după un semn că absenţa îi fusese remarcată. Dorea să i se simtă lipsa.

Gândindu-se mai bine, decise că părinţii ei aşteptau probabil să vadă ce se întâmplă în următoarele ore. La urma urmelor, nu lipsea de mai mult de o jumătate de zi. Dacă şi-ar fi văzut de obişnuitele activităţi zilnice, ar fi fost încă în bibliotecă. Poate că ei porniseră de la ipoteza că fata plecase de acasă dimineaţă neobişnuit de devreme. Poate că nu descoperiseră pur şi simplu biletul lăsat de ea sau faptul că din dulap lipsea costumul de suprafaţă.

Totuşi, după şaisprezece ore, nu exista nicio ştire.

Obiceiurile Rashmikăi erau destul de instabile pentru ca părinţii să nu se îngrijoreze dacă nu apărea zece sau douăsprezece ore, dar, după şaisprezece – chiar dacă, printr-o minune, ei rataseră celelalte indicii destul de evidente –, trebuia să le fi fost clar ce se întâmplase. Ştiau că ea dispăruse. Trebuiau să raporteze autorităţilor, nu?

Fata căzu pe gânduri. Autorităţile din sterpe nu erau tocmai cunoscute pentru eficienţa lor nemiloasă. Era posibil ca raportarea dispariţiei ei să nu fi ajuns pur şi simplu pe biroul corespunzător. Ţinând seama de inerţia birocratică la toate nivelurile, putea să nu ajungă acolo decât după o zi. Sau poate că autorităţile fuseseră informate, însă deciseseră, dintr-un motiv necunoscut, să nu anunţe canalele de ştiri. Era ispititor să creadă asta, dar în acelaşi timp Rashmika nu se putea gândi la vreun motiv pentru care să fi tărăgănat.

Poate totuşi că după primul colţ avea să-i aştepte o baricadă a securităţii. Crozet nu părea să creadă aşa ceva şi pilota la fel de iute şi de nonşalant ca întotdeauna. Gheţiola lui cunoştea atât de bine pârtiile acestea vechi

peste gheaţă, încât bărbatul părea că-i oferă doar sugestii vagi despre direcţia în care să meargă.

Spre sfârşitul primei zile de călătorie, când Crozet se pregătea să se oprească peste noapte, mai ascultară o dată canalul de ştiri. Rashmika se afla de aproape douăzeci de ore pe drum. În continuare lipsea orice semn că i-ar fi observat cineva absenţa.

Se simţi dezamăgită, ca şi cum toată viaţa ei îşi supraestimase în mod fatal importanţa, fie şi în schema măruntă a lucrurilor din sterpele Vigrid.

După care, cu întârziere, se gândi la altă posibilitate. Era atât de evidentă, încât ar fi trebuit să-i treacă imediat prin minte. Avea mai multă logică decât oricare dintre eventualităţile improbabile pe care le analizase până atunci.

Părinţii ei, decise fata, erau perfect conştienţi că ea plecase. Ştiau exact când o făcuse şi ştiau exact motivul pentru care o făcuse. În scrisoarea pe care le-o lăsase, Rashmika fusese rezervată în privinţa planurilor, dar nu avea nicio îndoială că părinţii ar fi putut ghici cadrul general cu o acurateţe rezonabilă. Ei ştiau până şi faptul că fata continuase să păstreze legătura cu Linxe după scandal.

Nu! Ei ştiau ce făcea Rashmika şi ştiau că era vorba despre Harbin. Ştiau că ea plecase mânată de iubire sau, dacă nu de iubire, atunci de furie. Iar motivul pentru care nu anunţaseră pe nimeni era că, în secret, în ciuda a tot ce-i spuseseră de-a lungul anilor, în ciuda tuturor avertismentelor pe care i le dăduseră despre riscurile unei apropieri prea mari de biserici, doreau ca ea să reuşească. În felul lor discret şi secret, erau mândri de ceea ce decisese Rashmika să întreprindă.

Când înţelese asta, adevărul o izbi ca un pumn.

— E-n regulă, îi spuse lui Crozet. Nu voi fi niciodată menţionată la ştiri.

El înălţă din umeri.

— Ce te face să fii atât de sigură acum?

— Pur şi simplu, mi-am dat seama de ceva.

— Arăţi ca şi cum ai avea nevoie de un somn zdravăn peste noapte, zise Linxe.

Îi pregătise ciocolată fierbinte şi Rashmika o sorbi apreciativ. Era departe de cea mai bună ciocolată fierbinte pe care i-o pregătise vreodată cineva, totuşi, în clipa aceea, nu-şi amintea altă băutură care să fi avut un gust mai bun.

— N-am prea dormit azi-noapte, recunoscu ea. Mi-am făcut griji pentru cum mă voi descurca în dimineaţa asta.

— Te-ai descurcat excelent, spuse Linxe. Când te vei întoarce, toţi vor fi foarte mândri de tine.

— Aşa sper.

— Trebuie totuşi să te-ntreb ceva, continuă Linxe, deşi nu e obligatoriu să-mi răspunzi, dacă nu vrei. Este vorba numai despre fratele tău? Sau mai e şi altceva?

Întrebarea o surprinse pe Rashmika.

— Bineînţeles că-i vorba numai despre fratele meu.

— Te-am întrebat asta pentru că tu ai deja o reputaţie, îi explică Linxe. Toţi am auzit despre timpul pe care-l petreci în săpături şi despre cartea pe care o scrii. Se spune că nu există nimeni în vreun sat mai interesat de fugoşi decât Rashmika Els. Se spune că le trimiţi scrisori arheologilor sponsorizaţi de biserici şi că-i contrazici.

— N-am ce face dacă mă interesează fugoşii, zise ea.

— Am înţeles, dar ce naiba te-a stârnit aşa rău?

Întrebarea fusese rostită cu blândeţe, totuşi Rashmika rosti pe un ton iritat:

— Poftim?

— Adică de ce crezi că toţi ceilalţi se înşală complet?

— Chiar vrei să ştii?

— Mă interesează să aud argumentele tale în aceeaşi măsură în care mă interesează şi argumentele celorlalţi.

— Atât doar că, de fapt, nu-ţi pasă cine are dreptate, corect? Câtă vreme se scot chestii din pământ, de ce i-ar păsa cuiva ce s-a-ntâmplat cu fugoşii? Vouă, de pildă, vă pasă doar să faceţi rost de piese de schimb pentru gheţiolă.

— Vezi cum vorbeşti, domnişoară, o admonestă Linxe.

— Scuză-mă, zise Rashmika roşind şi sorbi din ciocolata fierbinte. N-am vrut să mă exprim chiar aşa, însă mie chiar îmi pasă de fugoşi şi cred că nimeni nu-i foarte interesat să afle adevărul despre ce li s-a întâmplat de fapt. Ba chiar situaţia mă duce cu gândul la amarantini.

Linxe o fixă cu privirea.

— La cine?

— Amarantinii au fost extratereştrii care au trăit pe Resurgam. Erau păsări evoluate.

Îşi aminti cum desenase unul pentru cartea ei – nu ca un schelet, ci aşa cum trebuie să fi arătat când erau viu. Îl văzuse pe amarantin în minte: strălucirea puternică a unui ochi aviar, surâsul întrebător al ciocului unui cap extraterestru aerodinamic.

Desenul ei nu semănase cu nimic din ceea ce exista în reconstrucţiile oficiale din alte texte arheologice, dar i se păruse mai viu în mod autentic decât reproducerile acelea moarte, ca şi cum ea văzuse un amarantin în viaţă, pe când ceilalţi nu se bazaseră decât pe oseminte. Asta o făcea să se întrebe dacă nu cumva şi desenele fugoşilor vii realizate de ea aveau aceeaşi vitalitate.

— Acum un milion de ani, continuă Rashmika, ceva i-a ucis pe toţi. Când oamenii au colonizat Resurgamul, nimeni n-a vrut să se gândească la posibilitatea ca fenomenul necunoscut care cauzase extincţia amarantinilor să ne facă şi nouă la fel într-o bună zi. Nimeni cu excepţia lui Dan Sylveste, desigur.

— Dan Sylveste? repetă Linxe. Îmi pare rău – mi-e la fel de necunoscut.

Asta o înfurie pe Rashmika: cum era posibil să nu ştie toate astea? Se strădui totuşi să nu-şi trădeze sentimentele.

— Sylveste a fost şeful expediţiei arheologice. Când el a descoperit adevărul, ceilalţi colonişti l-au redus la tăcere. Nu doreau să ştie în ce bucluc intraseră. Dar, după cum ştim, până la urmă s-a dovedit că Sylveste a avut dreptate.

— În cazul ăsta, pun prinsoare că ai o oarecare afinitate cu el.

— Nu doar oarecare.

Rashmika nu uitase momentul când îi întâlnise prima dată numele. Fusese o referinţă întâmplătoare în unul dintre textele arheologice pe care şi le descărcase pe compad, îngropată într-un tratat plictisitor despre Jonglerii Minţii. Parcă un fulger îi străbătuse pârjolitor mintea de la un capăt la celălalt. Avusese o senzaţie electrizantă de conexiune, ca şi cum întreaga ei viaţă ar fi fost un preludiu al acelui moment. Aceea fusese, acum o ştia, clipa în care interesul ei faţă de fugoşi trecuse de la o distracţie copilărească la ceva mai apropiat de obsesie.

N-o putea explica, dar nici nu-i putea nega existenţa.

De atunci, în paralel cu studierea fugoşilor, Rashmika se documentase despre viaţa şi epoca lui Dan Sylveste. Era destul de logic: n-ar fi avut sens să studieze fugoşii izolat, întrucât ei nu erau decât ultimii dintr-o suită de culturi galactice dispărute, ale căror urme fuseseră găsite de exploratorii umani. Numele lui Sylveste ocupa un loc important în studiul inteligenţei extraterestre ca un tot, aşa că o cunoaştere, fie şi superficială, a realizărilor lui era esenţială.

Activitatea lui Sylveste în domeniul amarantinilor se întinsese pe mulţi ani din perioada 2500-2570. În majoritatea timpului, el fusese fie un investigator răbdător, fie încarcerat într-un fel sau altul, totuşi, chiar şi când se aflase în arest la domiciliu, interesul faţă de amarantini îi rămăsese constant. Însă pentru că nu beneficiase de acces la alte resurse decât cele pe care le putea oferi colonia, ideile îi fuseseră condamnate să poarte eticheta speculaţiei. Apoi Ultranauţii sosiseră în sistemul Resurgam. Cu ajutorul navei lor, Sylveste dezlegase ultima piesă a puzzle-ului amarantin. Bănuielile i se dovediseră corecte: amarantinii nu fuseseră extirpaţi de un accident cosmic izolat, ci de răspunsul unui mecanism încă activ, conceput să suprime apariţia inteligenţei capabile să călătorească între stele.

Trecuseră destui ani până ştirea să răzbată până la alte

sisteme solare. Iar atunci era deja la mâna a doua sau chiar a treia, mânjită de propagandă, aproape pierdută în confuzia războaielor dintre facţiunile omenirii. Se părea că Agregaţii ajunseseră în mod independent la concluzii similare cu ale lui Sylveste. Şi alte grupări de arheologi, examinând vestigiile unor culturi moarte, împărtăşeau aceeaşi teorie tulburătoare.

Maşinile care-i uciseseră pe amarantini erau încă acolo… Aşteptau. Priveau. Erau cunoscute sub multe nume. Agregaţii le porecliseră „lupi”. Oameni din alte culturi, de acum dispărute, le denumiseră „Inhibitori”.

În ultimul secol, umanitatea ajunsese să accepte că Inhibitorii existau. Însă, în mare parte din acest veac, ameninţarea rămăsese la o distanţă îndeajuns de mare, ceea ce o făcuse să fie doar o problemă cu care va fi silită să-şi bată capul o altă generaţie.

Însă, recent, situaţia se schimbase. De ceva vreme tot apăreau rapoarte neconfirmate despre tot soiul de activităţi stranii din sistemul Resurgam: zvonuri despre corpuri cereşti care erau dezagregate pentru ca din elementele lor să fie construite motoare de neînţeles, cu design extraterestru. Umbla vorba că întregul sistem fusese evacuat, că Resurgamul ajunsese un biet tăciune ce nu mai putea fi locuit, că soarele lui suferise ceva indescriptibil.

Totuşi, până şi situaţia de acolo putuse fi ignorată o vreme. Sistemul era doar o colonie arheologică, izolată de reţeaua principală a comerţului interstelar, una în care se instaurase un regim totalitar celebru pentru că dezinforma. Rapoartele despre cele petrecute acolo nu puteau fi verificate. Aşa că, pentru alte câteva decenii, viaţa din celelalte sisteme aflate în spaţiul populat de oameni continuase fără a fi prea mult afectată.

Însă acum Inhibitorii ajunseseră pe orbitele altor stele.

Ultranauţii aduseseră primii vestea cea rea. Comunicaţii între navele lor îi avertizaseră să ocolească anumite sisteme. Se întâmpla *ceva* care transgresa scările acceptate ale catastrofelor umane. Acesta nu era un război

sau o epidemie, ci ceva infinit mai teribil. Ceva ce li se întâmplase amarantinilor şi – probabil – fugoşilor.

Numărul coloniilor umane despre care se ştia că asistaseră la intervenţia directă a maşinilor numite Inhibitori nu ajungea nici măcar la zece, totuşi undele de spaimă ce se propagau cu viteza comunicaţiilor radio erau aproape la fel de eficiente pentru colapsul civilizaţiilor. Comunităţi întregi de pe suprafaţă erau evacuate sau abandonate, pe măsură ce oamenii încercau să ajungă în spaţiu sau în adăposturile grotelor, despre care sperau că vor fi mai sigure. Se redeschiseră în grabă cripte şi buncăre, care nu mai fuseseră utilizate din deceniile negre ale Epidemiei Fuziunii. În mod invariabil, numărul oamenilor era prea mare atât pentru navele de evacuare, cât şi pentru buncăre. Avură loc revolte şi mici războaie furioase. În vreme ce se năruiau civilizaţii, cei cu ochii mereu aţintiţi spre oportunităţi făcură mici averi, inutile. Culte ale Apocalipsei înfloriră în lutul umed şi îmbietor al fricii, ca nişte orhidee negre. Oamenii vorbeau despre Vremurile Finale, convinşi că îşi trăiau ultimele zile.

Pe acest fundal nu era de mirare că atâţia fuseseră atraşi de Hela. În vremuri mai bune, miracolului Quaiche nu i s-ar fi acordat prea multă atenţie, însă acum oamenii erau în căutare tocmai de miracole. Fiecare navă Ultranaută nou-sosită în sistem aducea zeci de mii de pelerini îngheţaţi. Nu toţi căutau un răspuns religios, dar în scurt timp Oficiul Testul-Sângelui ajungea oricum la ei, dacă doreau să rămână pe Hela. După aceea, ei vedeau situaţia altfel.

Rashmika nu-i învinuia deloc pentru că se îndreptau spre Hela. Uneori se gândea că, dacă nu s-ar fi născut ea însăşi aici, ar fi putut face acelaşi pelerinaj. Motivele ei ar fi fost însă diferite. Ea urmărea adevărul: acelaşi impuls care-l purtase pe Dan Sylveste pe Resurgam, care-l adusese apoi în conflict cu colonia lui şi care, în final, condusese la moartea sa.

Se gândi din nou la întrebarea lui Linxe. Oare într-adevăr Harbin o îmboldea spre Calea Permanentă sau

fratele ei nu reprezenta decât scuza pe care ea o născocise pentru a ascunde – atât de sine, cât şi de alţii – motivul real al călătoriei?

Răspunsul ei – că era vorba numai despre Harbin – fusese atât de spontan şi de superficial, încât aproape că-l crezuse. Acum se întreba dacă era efectiv adevărat. Rashmika putea spune când cineva din preajma ei minţea, dar identificarea propriilor minciuni era cu totul altceva.

— Este vorba despre Harbin, şopti pentru sine. Nimic altceva nu contează – doar să-mi găsesc fratele.

Şi totuşi, nu putea să nu se gândească la fugoşi, iar când aţipi, cu cana de ciocolată încă strânsă în palme, îi visă pe fugoşi, cu permutările nebuneşti ale anatomiei lor insectiforme amestecându-se întruna aidoma pieselor sparte ale unui puzzle.

Rashmika se trezi brusc, auzind un uruit când gheţiola încetini şi resimţind toate denivelările pârtiei de gheaţă.

— Mă tem că atâta putem merge în seara asta, zise Crozet. Aş căuta ceva discret unde să ne-ascundem, dar sunt aproape de limite.

Fetei i se părea tras la faţă şi vlăguit, însă aşa arăta el întotdeauna.

— Ia dă-te la o parte, scumpule, i se adresă Linxe. O să conduc eu vreo două ore, până ajungem undeva în siguranţă. Voi doi puteţi să mergeţi în spate şi să trageţi un somn.

— Am convingerea că suntem în siguranţă, spuse Rashmika.

— Nu-ţi bate tu capul cu asta. Câţiva kilometri în plus nu strică. Haide, domnişoară, du-te în spate şi-ncearcă să dormi. Mâine ne aşteaptă o zi lungă şi nici atunci nu pot băga mâna-n foc că am scăpat complet.

Linxe se aşeza deja pe scaunul pilotului, trecându-şi degetele mici şi goase, ca de prunc, peste elementele de comandă uzate de timp ale vehiculului. Până să anunţe Crozet că se vor opri pentru noapte, Rashmika crezuse că gheţiola va continua să meargă, poate pe autopilot, chiar

dacă asta ar fi însemnat o reducere a vitezei. O şocă realmente să afle că nu aveau să se deplaseze deloc în lipsa unui pilot adevărat.

— Pot şi eu să conduc, se oferi. Până acum n-am mai pilotat aşa ceva, dar dacă e cineva dispus să-mi arate…

— Ne descurcăm, scumpo, zise Linxe. Şi oricum nu suntem doar eu şi Crozet. Şi Culver poate să intre în schimbul de dimineaţă.

— N-aş vrea…

— Oh, nu-ţi face griji în privinţa lui Culver, o întrerupse Crozet. Are nevoie să-şi mai ocupe mâinile şi cu altceva.

Linxe îi trase o palmă soţului ei, dar zâmbea. Rashmika îşi termină ciocolata, care de acum se răcise, simţindu-se ruptă de oboseală, totuşi mulţumită că încheiase cu bine prima zi. Nu se amăgea închipuindu-şi că trecuse peste ce era mai greu, totuşi pornea de la ideea că fiecare etapă a drumului încheiată cu succes trebuia privită ca o mică victorie în sine. Îi părea doar rău că nu le putea spune părinţilor să nu se îngrijoreze pentru ea, că nu le putea transmite că făcuse până acum un progres considerabil şi că se gândea mereu la ei. Însă jurase să nu trimită niciun fel de mesaj acasă până nu se alătura caravanei.

Crozet o conduse în spate, prin măruntaiele uruitoare ale gheţiolei. Vehiculul se mişca altfel sub mâinile lui Linxe. Nu însemna că ea era un pilot mai bun sau mai rău decât Crozet, dar oricum avea alt stil de condus. Gheţiola se deplasa în arce parabolice prelungi prin aer, după care revenea pe sol, iar momentele acelea de pierdere repetată a greutăţii erau minunate pentru a luneca în somn. Somnul abundă însă în vise agitate, în care fata se simţi întruna căzând în gol.

Când se trezi a doua zi dimineaţă, află o veste tulburătoare şi totuşi straniu de plăcută.

— S-a transmis o alertă prin serviciul de ştiri, spuse Crozet. Rashmika, ai fost declarată oficial dispărută şi s-a declanşat operaţiunea de căutare. Asta nu te face mândră?

— Ah, făcu fata, întrebându-se ce se putuse întâmpla

noaptea trecută.

— Se pare că jandarmii, explică Linxe referindu-se la organizaţia de aplicare a legii ce avea jurisdicţie în regiunea Vigrid, au trimis echipe de căutare, dar sunt şanse foarte mari să ajungem la caravană înainte să ne găsească. După ce te lăsăm în caravană, jandarmii nu te pot atinge.

— Mă surprinde că au trimis echipe, zise Rashmika. Doar nu mă aflu în niciun pericol, nu?

— De fapt, răspunsul e ceva mai complicat, rosti bărbatul.

Linxe îşi privi soţul.

Ce ştiau ei doi şi ea nu? Brusc, fata simţi un gol în stomac şi un fior de gheaţă îi coborî pe spinare.

— Continuă, zise ea.

— S-a anunţat că vor să te aducă înapoi pentru a fi chestionată, spuse Linxe.

— Pentru că am fugit de acasă? Chiar n-au nimic mai bun de făcut cu timpul lor?

— Nu-i vorba despre fugitul de acasă, răspunse Linxe şi se uită din nou la Crozet, ci despre sabotajul de săptămâna trecută. Ştii la ce mă refer, nu?

— Da, încuviinţă fata, amintindu-şi craterul unde fusese depozitul de încărcături explozive.

— Au anunţat că tu ai fost autoarea, încheie Crozet.

Hela, 2615

Ieşit de pe orbită, Quaiche îşi simţi greutatea sporind, când *Fiica* încetini la numai câteva mii de kilometri pe oră. Hela creştea şi relieful ei neregulat se contura pe măsură ce se apropia. Ecoul radar – amprenta metalică – continua să existe. La fel şi podul.

Quaiche decisese să nu se îndrepte direct către structură, ci să descrie o spirală tot mai strânsă spre ea. Chiar de la prima buclă a spiralei, de la mii de kilometri de suprafaţa satelitului, ceea ce văzuse fusese promiţător, ca un puzzle pe care trebuia să-l asambleze. Din spaţiu, riftul

era vizibil doar ca o modificare de albedo, o cicatrice întunecată ce brăzda lumea aceea. Acum avea adâncime palpabilă, mai ales când o examina prin amplificările oferite de videocamere. Spintecătura era neregulată: în unele locuri, era doar o pantă relativ puţin adâncă până pe fundul văii, dar în alte părţi, pereţii erau roci perfect verticale acoperite cu gheaţă, înalte de kilometri, netede şi ameninţătoare ca granitul. Aveau strălucirea verzuie a ardeziei ude. Fundul riftului varia între suprafaţa perfect plată a unui lac sărat evaporat şi un mozaic nebunesc şi fracturat de lespezi de gheaţă înclinate sub unghiuri diferite şi întrepătrunse, separate prin linii negre de grosimea firului de păr. Pe măsură ce Quaiche se apropia, imaginea semăna tot mai mult cu un puzzle neterminat, aruncat cât colo de un zeu în toiul unui acces de furie.

Aproape în fiecare minut, bărbatul verifica radarul. Ecoul încă exista, dar *Fiica* nu detectase niciun semn al vreunui atac iminent. Poate că nu erau realmente decât gunoaie spaţiale. Gândul respectiv îl neliniştea, fiindcă ar fi însemnat că altcineva se apropiase suficient de pod fără să-l găsească destul de remarcabil pentru a anunţa descoperirea lui. Sau poate că intenţionase să anunţe, dar suferise un accident nefericit. Quaiche nu era sigur care dintre cele două posibilităţi era mai puţin tulburătoare pe ansamblu.

La terminarea primei bucle a spiralei, îşi redusese viteza la cinci sute de metri pe secundă. Acum se găsea destul de aproape de suprafaţă ca să distingă textura solului, când se schimba din munţi cu ascuţişuri neregulate, în şesuri netede. Nu era numai gheaţă; majoritatea interiorului satelitului era stâncos şi o bună parte din materialul acela fracturat era înglobat în gheaţă sau zăcea pe ea. Fuioare cenuşii se răspândeau din vulcanii adormiţi. Se vedeau pante de grohotiş fin şi bolovani cu muchii tăioase ce ajungeau până la dimensiunile unor habitate spaţiale majore; unii răzbăteau prin gheaţă, înclinaţi în unghiuri absurde ca pupele unor corăbii ce se scufundă; alţii stăteau pe suprafaţă, răsturnaţi în lateral precum vaste

instalaţii sculpturale.

Propulsoarele *Fiicei* funcţionau întruna, ca s-o menţină în zbor în gravitaţia lui Hela. Quaiche mai coborî, apropiindu-se treptat de buza riftului. Deasupra capului, Haldora era o sferă întunecată şi sumbră, luminată doar în lungul unui arc de cerc. Distras pentru o clipă, bărbatul văzu furtuni de fulgere desfăşurându-se pe faţa întunecată a gigantei gazoase. Arcurile electrice se încolăceau şi se zvârcoleau cu lentoare hipnotică, aidoma unor ţipari.

Hela continua să primească lumină de la soarele sistemului, dar în scurt timp orbita sa în jurul Haldorei urma să-l aducă în umbra planetei. Quaiche se gândi că avusese noroc că sursa ecoului se afla pe faţa aceasta a lui Hela, altfel n-ar fi avut parte de spectacolul impresionant al gigantei gazoase care domina totul din înalt. Desigur, dacă ar fi sosit mai târziu în ciclul rotaţiei satelitului, riftul s-ar fi găsit pe faţa opusă a Haldorei. O diferenţă de o sută şaizeci de zile, şi el n-ar mai fi fost martorul acestor imagini uluitoare.

Alt fulger. Fără chef, reveni cu atenţia la Hela.

Trecuse peste marginea Riftului Ginnungagap. Solul se îndepărtă cu o grabă neobişnuită. Deşi atracţia gravitaţională era abia un sfert de *g* standard, Quaiche simţi acelaşi vertij ca pe un corp mai masiv. Era perfect logic, deoarece altitudinea la care se găsea continua să fie letală. Mai rău încă, nu exista o atmosferă care să frâneze căderea unui obiect, nu exista o viteză terminală care să creeze cel puţin şansa redusă a unui accident din care cineva să scape cu viaţă.

Nu conta. *Fiica* nu-l dezamăgise niciodată şi nu se aştepta din partea ei s-o facă acum. Se concentră asupra obiectului pe care venise să-l examineze şi îngădui navetei să continue coborârea, ajungând sub cota zero a altitudinii suprafeţei.

După aceea viră şi porni prin rift. Se îndepărtase cu unu-doi kilometri de peretele cel mai apropiat, însă peretele îndepărtat nu părea să fie mai aproape decât în momentul când trecuse peste marginea hăului. Distanţa dintre pereţi

era neregulată, dar aici, la ecuator, versanţii riftului nu se apropiau niciodată la mai puţin de treizeci şi cinci de kilometri.

Riftul avea adâncimea de minimum cinci-şase kilometri şi ajungea la zece-unsprezece în părţile cele mai convolute ale fundului văii. Formaţiunea aceasta geologică era extraordinar de vastă şi Quaiche ajunse treptat la concluzia că de fapt nu-i prea plăcea să fie în interiorul ei. Aducea prea mult cu fălcile unei capcane, armată pentru a se declanşa pe neaşteptate.

Privi ceasul: mai erau patru ore până ce *Dominatrix* urma să iasă dinapoia Haldorei. Patru ore însemnau un timp lung; el se aştepta să fie pe drumul de întoarcere până atunci.

— Ţin-te bine, Mor, zise bărbatul. Nu mai e mult.

Dar, desigur, ea nu-l putea auzi.

Quaiche intrase în rift la sud de ecuator şi acum înainta spre emisfera nordică. Mozaicul fracturat al fundului văii se scurgea pe sub el. Raportată la peretele îndepărtat, mişcarea navetei abia dacă era vizibilă, dar peretele cel mai apropiat luneca pe lângă el îndeajuns de rapid pentru a-i oferi un indiciu asupra vitezei. Ocazional, uita de dimensiunile scării de referinţă şi, pentru o clipă, riftul devenea mult mai mic. Astfel de momente erau periculoase, pentru că, de obicei, un peisaj extraterestru te ataca şi te ucidea exact atunci când devenea familiar, agreabil şi uşor de înţeles.

Brusc zări podul apărând deasupra orizontului între pereţii riftului. Inima începu să-i bubuie în piept. Dacă până acum mai avusese vreo îndoială, ea se risipi imediat: podul era un obiect artificial, construit din fire subţiri şi sclipitoare. Îi păru rău că Morwenna nu era aici să-l vadă şi ea.

Înregistră totul pe măsură ce podul se apropie, la mulţi kilometri deasupra lui: un arc de cerc conectat la ambele capete de pereţii spintecăturii, printr-un filigran incredibil de traverse de susţinere. Nu era necesar să zăbovească. O singură trecere pe sub pod ar fi fost suficientă s-o convingă

pe Jasmina. Ultranauţii aveau să revină ulterior cu echipamente industriale, dacă regina ar fi dorit-o.

Quaiche ridică ochii uimit când trecu pe sub pod. Partea lui carosabilă – cum altfel i-ar fi putut spune? – împărţea în două faţa Haldorei şi sclipea slab pe fundalul întunecat al gigantei gazoase. Era periculos de subţire, o panglică alb-lăptos. Se întrebă cum ar fi fost să parcurgă podul pe jos.

Fiica viră violent şi apăsarea forţei *g* îi trase perdele roşii peste ochi.

— Ce… începu Quaiche să rostească.

Nu mai era însă necesar să întrebe: *Fiica* executa manevre evazive, adică făcea exact ceea ce trebuia când era atacată. Quaiche îşi pierdu conştiinţa, îşi reveni, leşină din nou. Peisajul se răsucea în jurul lui, trimiţându-i în ochi pulsaţii strălucitoare de lumină, reflectate din jeturile direcţionale ale navetei. Leşină iarăşi. Îşi reveni pentru scurt timp. Urechile îi vuiau. Văzu podul dintr-o serie de unghiuri bruşte, lipsite de legătură între ele, aidoma unor instantanee amestecate. Dedesubt. Deasupra. Iarăşi dedesubt. *Fiica* încerca să găsească adăpost.

Asta nu era bine. Ar fi trebuit să plece imediat de aici, spre spaţiul cosmic, clar şi fără alte întrebări. *Fiica* ar fi trebuit să-l îndepărteze cât mai repede de orice ameninţare posibilă. Manevrele evazive – indecizia aceasta – nu erau deloc caracteristice navetei.

Decât numai dacă ea era încolţită. Decât numai dacă nu putea *găsi* o rută de evadare.

Într-o clipă de luciditate, bărbatul zări display-ul tactic de pe consolă. Trei obiecte ostile trăgeau în el. Apăruseră din nişe în gheaţă, trei ecouri metalice care nu aveau nicio legătură cu primul observat de Quaiche.

Fiica se scutură aidoma unui câine ud. Quaiche văzu fuioarele lăsate de propriile sale rachete miniaturale care se îndepărtau, spiralând şi zigzagând, pentru a evita să fie doborâte de santinelele îngropate. Apoi leşină din nou. Când îşi reveni, remarcă o avalanşă mică prelingându-se pe o faţă a stâncii. Un obiect atacator fusese dezactivat; cel puţin una dintre rachetele lui îşi găsise ţinta.

Consola pâlpâi. Opacitatea carcasei comută pe negru absolut. Când redeveni transparentă şi consola fu iar funcţională, Quaiche văzu avertismente de urgenţe ce acopereau tot ecranul, scrise cu litere latine roşii ca focul. Încasase o lovitură urâtă.

Altă tremurătură, altă haită de rachete care ţâşnea în depărtare. Erau minuscule, nişte rachete cu antimaterie cât degetul, dar cu puteri de kilotone.

Îşi pierdu iarăşi cunoştinţa. Când se trezi, avu impresia că se prăbuşea în gol.

Încă o avalanşă mică; un atacator mai puţin pe display. Rămăsese o santinelă, dar el nu mai avea cu ce să contraatace. Totuşi, inamicul nu trăgea. Poate că era avariat… sau poate că reîncărca.

Fiica vibră, prinsă într-un vârtej ameţitor de posibilităţi.

— Prioritate executivă, rosti Quaiche. Scoate-mă de aici.

Apăsarea forţei *g* sosi dur şi imediat. O dată în plus, cortine roşii îi coborâră peste ochi. Totuşi, de data asta nu leşină. Naveta îi menţinea alimentarea cu sânge a creierului, încercând să-l menţină conştient cât mai mult.

Bărbatul văzu cum peisajul se îndepărtează dedesubt, văzu podul de deasupra.

Apoi îl izbi altceva. Naveta se opri, cu propulsia întreruptă o clipită, cât pocnetul din fălci al unui câine. Se strădui să recâştige putere, dar ceva – un subsistem esenţial de propulsie – fusese lovit serios.

Peisajul rămăsese nemişcat sub el. După care începu iarăşi să se apropie.

Se prăbuşea.

Totul se înnegură.

Quaiche căzu pieziş către peretele vertical al riftului, recăpătându-şi cunoştinţa doar pentru a o pierde din nou. Bănui că avea să moară, turtit de peretele vertical de stâncă într-o fracţiune de distrugere scânteietoare, totuşi, în chiar clipa dinaintea impactului, *Fiica Necrofagului* utiliza un ultim crâmpei de propulsie păstrat cu grijă pentru a amortiza şocul.

Fusese însă rău, deşi carcasa se deformă pentru a atenua impactul. Peretele se roti în jurul său: când stâncă, când orizont, când un plan neted ce apăsa în jos dinspre cer. Quaiche leşină, îşi reveni, leşină iarăşi. Văzu podul rotindu-se în zare. Norişori de gheaţă şi de sfărâmături continuau să se înalţe din punctele de plecare ale avalanşelor de pe pereţi, acolo unde rachetele lui distruseseră santinelele atacatoare.

În tot acest timp, Quaiche şi naveta lui ca o bijuterie micuţă se rostogoliră spre fundul văii riftului.

Ararat, 2675

Vasko îi urmă pe Clavain şi pe Scorpio în complexul administrativ, conduşi de Blood printr-un labirint de camere şi de coridoare subpopulate. Tânărul se aştepta să fie întors din drum în orice clipă; în mod cert, autorizaţia lui din partea Braţului Securităţii nu se extindea în asemenea privinţe. Totuşi, deşi fiecare punct de control era mai strict decât cel anterior, prezenţa îi era acceptată. Vasko bănuia că era puţin probabil ca vreo persoană să-i oprească pe Scorpio şi pe Clavain să-şi aducă un invitat.

Ajunseră, în cele din urmă, la un punct de carantină aflat adânc în complex, un centru medical în care se găseau câteva paturi recent înfăţate, unde îi aştepta un medic palid pe nume Valensin. Purta ochelari cu lentile romboidale enorme, avea părul subţire şi negru lipit peste cap în valuri strălucitoare şi o gentuţă jerpelită cu instrumente medicale. Vasko nu-l mai întâlnise până acum, dar, întrucât era medicul cu rangul cel mai mare de pe planetă, numele lui îi era familiar.

— Cum te simţi, Nevil? întrebă Valensin.

— Precum cineva care abuzează de primirea călduroasă pe care i-a acordat-o istoria, zise Clavain.

— Niciodată nu ţi-au plăcut răspunsurile directe, este?

Chiar în timp ce vorbea, Valensin scoase un aparat argintiu din gentuţă şi lumină ochii lui Clavain, pe care-i privea cu atenţie printr-un ocular.

— I-am făcut analizele pe drum, în navetă, preciză Scorpio. E destul de sănătos. Nu trebuie să te îngrijorezi că ne-ar face vreo surpriză murind pe neaşteptate.

Valensin îşi stinse aparatul.

— Şi tu, Scorpio? Tu ai ceva planuri imediate să mori pe neaşteptate?

— Ţi-ar uşura mult viaţa, este?

— Migrene?

— Întâmplător, tocmai m-a apucat una.

— O să te consult şi pe tine mai târziu. Vreau să văd dacă vederea periferică ţi se deteriorează mai rapid decât anticipam. Toată alergătura asta nu-i tocmai bună pentru un porc de vârsta ta.

— Drăguţ din partea ta să-mi reaminteşti, mai ales când n-am de ales în privinţa asta.

— Întotdeauna mă bucur să fiu de folos, rânji Valensin şi-şi strânse echipamentul. Mai întâi, vreau să anunţ două lucruri. Când se va deschide capsula aia, nimeni nici măcar *nu respiră* spre ocupantul ei până nu-l examinez foarte amănunţit. Iar prin „amănunţit" înţeleg, desigur, în gradul limitat posibil în condiţiile prezente. Voi căuta agenţi infecţioşi. Dacă voi găsi ceva şi dacă voi decide că există măcar un risc vag de a fi neplăcut, atunci oricine a intrat în contact cu capsula poate să-şi ia adio de la întoarcerea în Prima Tabără sau în orice alt loc căruia îi spune „cămin". Iar prin „neplăcut" nu mă refer la arme virale construite genetic. Mă refer la chestii ce pot fi la fel de banale ca gripa. Programele noastre antivirale sunt deja suprasolicitate până aproape de pragul de rupere.

— Am înţeles, zise Scorpio.

Valensin îi conduse într-o încăpere uriaşă, cu plafon înalt şi boltit din traverse metalice. Interiorul mirosea agresiv a antiseptic. Încăperea era aproape goală, cu excepţia unui grup de oameni şi maşini aflat în apropiere de centru. O jumătate de duzină de lucrători îmbrăcaţi complet în alb meştereau la turnurile improvizate cu echipamente de monitorizare.

Capsula în sine era suspendată de plafon, atârnând de

un cablu metalic subţire, aidoma unui fir cu plumb. Obiectul ovoidal negru şi cu urme de arsuri era mult mai mic decât se aşteptase Vasko: părea aproape prea mic ca să adăpostească o persoană. Deşi nu existau ferestre, câteva panouri fuseseră pliate spre înapoi, dezvăluind display-uri luminoase. Tânărul zări pe ele numere, linii sinuoase şi histograme tremurătoare.

— Lăsaţi-mă să văd, spuse Clavain, croindu-şi drum printre lucrători spre capsulă.

La această intervenţie neaşteptată, unul dintre lucrătorii de lângă capsulă făcu greşeala să se încrunte în direcţia lui Scorpio. Hiperporcul îl fulgeră cu privirea şi-şi dezgoli prompt incisivii curbaţi ameninţător care-i dovedeau descendenţa. În acelaşi moment, Blood le făcu semn lucrătorilor cu o mişcare scurtă în lateral a braţului. Se supuseră ascultători, dispărând în adâncurile complexului.

Clavain nu dădu niciun semn că ar fi observat măcar incidentul. În continuare anonim, cu gluga mare pe cap, trecu printre toţi şi ajunse la capsulă. Cu foarte multă blândeţe, puse mâna lângă unul dintre panourile iluminate, mângâind învelişul mat şi ars pe alocuri.

Vasko bănui că acum se putea holba cu gura căscată fără să atragă atenţia.

Scorpio părea sceptic.

— Obţii ceva?

— Da, încuviinţă Clavain. Vorbeşte cu mine. Protocoalele sunt Agregate.

— Eşti sigur? întrebă Blood.

Clavain întoarse capul de la maşină şi doar firele de păr subţiri de pe bărbie sclipiră în lumină.

— Da, zise el.

Îşi puse apoi cealaltă palmă de partea opusă a panoului, se încordă şi aplecă fruntea până atinse capsula. Vasko îşi imagină că ochii bătrânului erau închişi, blocând orice distragere din exterior, cu concentrarea săpându-i şanţuri pe frunte. Nimeni nu spuse nimic şi tânărul îşi dădu seama că şi el se străduia să răsufle cât mai silenţios.

Clavain înclina capul într-o parte şi în alta, lent şi

deliberat, în felul cuiva care încearcă să găsească orientarea optimă a unei antene radio. Se opri într-o poziţie şi corpul i se tensionă vizibil sub materialul hainei.

— În mod clar sunt protocoale Agregate, rosti el, după care rămase tăcut şi perfect nemişcat pentru cel puţin încă un minut, apoi adăugă: Cred că mă recunoaşte ca alt Agregat. Nu-mi permite accesul complet la sistem – oricum, nu deocamdată –, dar mă lasă să interoghez unele funcţii de diagnoză de nivel inferior. În niciun caz *nu seamănă* cu o bombă.

— Fii foarte, foarte atent, zise Scorpio. Nu vrem să-ţi preia controlul sau ceva chiar mai rău.

— Fac tot ce pot, răspunse Clavain.

— Cât de repede poţi spune cine-i înăuntru? întrebă Blood.

— Nu voi şti cu siguranţă până nu se va deschide, spuse bătrânul cu glas scăzut, dar impunându-se tuturor prin autoritatea sa discretă. Deocamdată pot să spun doar că nu cred că-i Skade.

— Eşti absolut sigur că-i un Agregat? insistă Blood.

— Da. Şi sunt destul de sigur că unele dintre semnalele pe care le receptez vin de la implanturile lui, nu doar de la capsulă în sine. Dar nu poate fi Skade: ei i-ar fi ruşine să aibă de-a face cu protocoale atât de vechi. Îşi depărtă capul de învelişul capsulei şi-şi privi tovarăşii. Este Remontoire. El trebuie să fie.

— Înţelegi ceva din gândurile lui? întrebă Scorpio.

— Nu, dar semnalele neurale pe care le receptez sunt la un nivel foarte redus, doar chestii de rutină, de întreţinere generală. Cel dinăuntru continuă, probabil, să fie în stare de inconştienţă.

— Sau nu este un Agregat, zise Blood.

— Vom afla peste câteva ore, spuse Scorpio. Indiferent însă cine ar fi înăuntru, mai rămâne problema absenţei navei de la care a sosit.

— De ce-i o problemă? întrebă Vasko.

— Pentru că oricine ar fi înăuntru n-a călătorit douăzeci de ani-lumină în capsula asta, replică Blood.

— Dar n-ar fi putut să pătrundă pe furiş în sistem, să-şi lase nava într-un loc invizibil pentru noi şi apoi să parcurgă cu capsula distanţa rămasă? sugeră tânărul.

Blood clătină din cap.

— Tot ar fi avut nevoie de o navă intrasistem, ca să se apropie de planeta noastră.

— Dar o navă micuţă ar fi putut să ne scape, zise Vasko. Nu-i aşa?

— Nu cred, răspunse Clavain. Doar dacă nu cumva au avut loc nişte evenimente foarte neplăcute.

NOUĂ

Pe suprafaţa lui Hela, 2615

Quaiche se trezi răsturnat cu capul în jos. Era nemişcat. De fapt, totul era încremenit: nava, peisajul, cerul. Parcă ar fi fost plantat aici cu secole în urmă şi abia acum deschisese ochii.

Nu credea totuşi că-şi pierduse cunoştinţa pentru mult timp: amintirile atacului îngrozitor şi ale prăbuşirii ameţitoare îi erau foarte clare. Minunea cea mare, în realitate, nu era faptul că şi le reamintea pe toate, ci că supravieţuise.

Mişcându-se foarte încet în legăturile ce-l limitau, încercă să evalueze avariile. Naveta trosnea în jurul lui. La limita câmpului vizual, atât cât putea răsuci gâtul (care nu părea să fie rupt), văzu praf şi gheaţă ce continuau încă să se depună de la o jerbă înălţată de una dintre avalanşe. Totul era înceţoşat, ca văzut printr-un văl cenuşiu, subţire. Jerba era unica mişcare şi-i confirma că leşinul său nu durase mai mult de câteva minute. Putea, de asemenea, să zărească unul dintre capetele podului şi complexitatea minunată, aproape ca o iluzie optică, a traverselor care susţineau partea carosabilă ce se curba lent. Existase un moment de anxietate, când privise cum ţâşniseră rachetele, când fusese îngrijorat de distrugerea obiectului ce-l adusese aici. Podul era gigantic, dar în acelaşi timp părea să aibă delicateţea unui şerveţel din hârtie. Nu exista totuşi nicio dovadă că i-ar fi produs vreo avarie. Probabil că era mult mai solid decât părea.

Naveta trosni iarăşi. Quaiche nu putea să vadă clar solul. *Fiica* se oprise aici răsturnată cu susul în jos, dar oare ajunsese cu adevărat pe fundul Riftului Ginnungagap?

Privi consola, însă nu se putea concentra asupra ei. De fapt – îşi dădu seama acum –, nu se putea concentra aproape la nimic. Nu era chiar la fel de rău dacă închidea ochiul stâng. Se gândi că probabil forţa *g* îi dezlipise

retina. Exact genul de leziune reparabilă pe care *Fiica* era pregătită să i-o cauzeze în interesul de a-l aduce viu înapoi.

Studie consola numai cu ochiul drept. Culoarea roşu abunda acolo – litere latine ce anunţau sisteme defecte dar existau şi multe zone goale unde ar fi trebuit să existe ceva. Înţelese că *Fiica* suferise avarii masive: nu numai mecanice, ci şi în nucleul cibernetic al avionicii. Naveta era în comă.

Încercă să vorbească:

— Prioritate executivă. Reiniţializare.

Nu se întâmplă nimic. Era posibil ca recunoaşterea vocală să fie una dintre capacităţile pierdute. Ori asta, ori naveta nu avea să mai fie niciodată mai activă decât atât.

Încercă din nou, pentru a fi sigur.

— Prioritate executivă. Reiniţializare.

Nici acum nu se întâmplă nimic. *Închide direcţia asta de interogare,* îşi spuse.

Se mişcă din nou, aducând o mână în contact cu un grup de elemente tactile de comandă. Simţi disconfort la mişcare, însă era mai degrabă durerea difuză a traumatismelor, nu cea ascuţită a membrelor rupte sau dislocate. Putea chiar să-şi mişte picioarele fără mari probleme. Un fulger urlător de durere în piept nu era însă un semn bun pentru coaste, totuşi respiraţia părea normală şi nici nu avea alte senzaţii ciudate sau neplăcute în piept sau în abdomen. Dacă se alesese doar cu o dezlipire de retină şi cu câteva coaste rupte, putea spune că se descurcase destul de bine.

— Întotdeauna ai fost un lăbar băftos, zise pentru sine, bâjbâind cu degetele printre proeminenţele scunde şi lujerii grupului de elemente tactile.

Orice comandă vocală avea un echivalent manual; trebuia, pur şi simplu, să-şi aducă aminte combinaţiile corecte de mişcări.

Reuşi s-o facă. Un deget, colo, altul, dincolo. Apăsare consecutivă. Şi încă o dată.

Naveta tuşi. Câteva litere roşii pâlpâiră pentru un moment în locul unde cu o clipă mai devreme nu existase

nimic.

Reuşea ceva. Bătrânica mai avea sânge în instalaţie. Încercă iarăşi. Naveta tuşi şi zumzăi, străduindu-se să reiniţializeze. Pâlpâit roşu, apoi nimic.

— Haide, mormăi Quaiche printre dinţii încleştaţi.

Încercă din nou. Să fie a treia oară cu noroc? Naveta bolborosi, păru să se cutremure. Literele roşii apărură iarăşi, dispărură, reapărură. Alte părţi ale display-ului dispărură: naveta îşi explora propria funcţionalitate, pe măsură ce ieşea din comă.

— Bravo! rosti Quaiche când naveta se foi şi-şi remodelă carcasa – probabil nu intenţionat, ci mai degrabă ca o ajustare reflexă de revenire la profilul prestabilit.

Pietrişul zornăi pe blindaj, dislocat în cursul procesului. Naveta se înclină câteva grade şi unghiul de vedere al bărbatului se schimbă.

— Ai grijă… zise el.

Prea târziu. *Fiica Necrofagului* începuse să se rostogolească de pe pragul pe care se oprise temporar. Quaiche zări fundul riftului, până la care mai erau minimum o sută de metri, apoi acesta se ridică în întâmpinarea lui, rapid.

Timpul subiectiv prelungi căderea transformând-o într-o eternitate.

Apoi Quaiche se lovi de punte; deşi nu-şi pierdu cunoştinţa, simţi suita rostogolitoare de impacturi de parcă o creatură gigantică l-ar fi apucat în fălci şi acum îl lovea în mod repetat de sol, până când fie ceda, fie murea.

Gemu. De data asta părea puţin probabil să scape aşa uşor. Avea senzaţia că îl apăsa o greutate pe piept – poate coastele rupte cedaseră. Aveau să-l doară când trebuia să se mişte. Totuşi, era încă în viaţă. Iar acum *Fiica* aterizase în poziţia corectă. Vedea din nou podul, încadrat ca o scenă dintr-un pliant turistic. Parcă soarta i-l arăta ostentativ, reamintindu-i ce anume îl adusese în halul ăsta.

Majoritatea zonelor roşii de pe consolă dispăruseră din nou. Quaiche îşi zări reflexia chipului, cu o expresie uluită,

plutind înapoia scrierii latineşti fragmentate, cu umbre adânci tăindu-i obrajii şi orbitele ochilor. Cândva mai văzuse o imagine similară: faţa unui personaj religios arsă în ţesătura unui linţoliu. Doar schiţa unui chip, ceva făcut din trăsături groase de cărbune.

Virusul îndoctrinal îi mârâi în sânge.

— Reiniţializare, rosti el şi scuipă fărâme de dinţi.

Nu primi niciun răspuns. Bâjbâi după grupul de elemente tactile de comandă, găsi aceeaşi suită de comenzi şi le aplică. Nu se întâmplă nimic. Încercă iarăşi, ştiind că era unica lui opţiune. Nu putea să trezească naveta fără o secvenţă integrală de diagnosticare.

Consola pâlpâi. Ceva *continua* să trăiască; mai avea o şansă. Pe măsură ce repetă comanda de trezire, câteva sisteme reveniră de fiecare dată din somn, până ce, după opt-nouă încercări, nu mai reuşi să obţină nimic. Nu dorea să insiste, temându-se să nu secătuiască rezervele de energie ale avionicii sau să streseze sistemele rămase în viaţă. Trebuia să se descurce cu ceea ce avea.

Închise ochiul stâng şi scană mesajele roşii: o privire fugară îi spuse că *Fiica* n-avea să plece nicăieri prea repede. Sisteme de zbor esenţiale fuseseră distruse în cursul atacului, altele secundare fuseseră zdrobite în coliziunea cu peretele de stâncă şi în lunga rostogolire spre fundul riftului. Naveta lui privată, bijuteria lui frumoasă şi preţioasă era distrusă. Până şi mecanismele de autoreparare aveau să întâmpine dificultăţi acum, chiar dacă Quaiche ar fi avut la dispoziţie luni de aşteptare în care ele să lucreze. Trebuia totuşi să-i fie recunoscător *Fiicei* că-l ţinuse în viaţă. Din punctul acela de vedere, nu-i înşelase aşteptările.

Reexamină afişajele. Baliza SOS automată a navetei funcţiona. Raza ei de acţiune avea să fie restricţionată de pereţii de gheaţă ce se ridicau de ambele părţi, însă nimic nu oprea semnalul să se ridice pe verticală… desigur, cu excepţia gigantei gazoase pe care o poziţionase între el şi Morwenna. Cât timp avea să treacă înainte ca ea să apară dinspre faţa luminată a Haldorei?

Se uită la unicul cronometru funcţional al navetei. Mai erau patru ore până când *Dominatrix* trebuia să iasă din spatele Haldorei.

Patru ore. Era bine. Putea să reziste până atunci. *Dominatrix* avea să recepteze semnalul SOS imediat ce ieşea de după gigantă, apoi avea nevoie cam de o oră să ajungă la el. În mod normal, Quaiche n-ar fi riscat niciodată să aducă nava cealaltă atât de aproape de un loc posibil periculos, dar nu avea de ales. În plus, se îndoia că acum mai trebuia să-şi facă griji în privinţa santinelelor-capcane: distrusese două din trei, iar a treia părea să-şi fi epuizat energia; dacă ar mai fi dispus de mijloace, ar fi continuat să tragă în el în mod cert.

Patru ore, plus încă una până ajungea la el: cu totul, cinci. Atât ar fi durat până la revenirea în siguranţă deplină. Ar fi preferat, desigur, să scape imediat din mizeria asta, totuşi nu se putea plânge, mai ales după ce-i spusese Morwennei că va trebui să reziste şase ore singură, departe de el. Iar sateliţii-relee pe care nu-i desfăşurase în spaţiu? Trebuia să admită că se gândise mai puţin la securitatea Morwennei şi mai mult la faptul că nu dorea să irosească timp. Ei bine, acum se alegea cu o doză din propriul lui medicament, nu? Mai bine să tacă şi să înghită ca un bărbat.

Cinci ore. Un fleac. *Floare la ureche.*

În clipa aceea observă un afişaj. Clipi şi deschise ambii ochi, sperând că era în neregulă ceva cu propria vedere. Nu, nu era nicio eroare.

Carcasa fusese străpunsă. Probabil că perforaţia era minusculă: o fisură cât firul de păr. În mod normal, ar fi fost reetanşată fără ca el să fi avut habar ce se întâmplase, dar, fiindcă naveta suferise atâtea avarii, sistemele obişnuite de autoreparare erau inoperabile. Lent – atât de lent, încât el nici nu simţise ceva deocamdată –, pierdea aer. *Fiica* făcea tot ce putea să completeze din rezervele presurizate, totuşi nu avea cum să continue la nesfârşit.

Quaiche calculă rapid. Timpul până la golire: două ore.

Nu putea supravieţui.

Oare conta dacă intra sau nu în panică? Reflectă asupra acestui gând, simţind că era important să ştie. Nu era vorba pur şi simplu despre faptul că se afla închis într-o incintă din care nu putea să iasă, cu un volum finit de oxigen căruia dioxidul de carbon al expiraţiilor sale îi lua locul lent. Aerul ieşea ţiuind printr-o fisură din carcasă şi scurgerea avea să continue, indiferent cu ce viteză ar fi consumat el oxigenul prin respiraţie. Chiar dacă ar fi răsuflat doar o singură dată în următoarele două ore, tot n-ar mai fi rămas aer, când ar fi vrut să respire din nou. Nu secătuirea oxigenului era problema lui, ci pierderea aerului. Peste două ore, avea să tragă în plămâni vid, aşa cum făceau unii care plăteau pentru asta. Se spunea că e dureros în primele secunde. Dar pentru Quaiche tranziţia la absenţa totală a aerului avea să fie treptată. Cu mult înaintea acelui moment, el avea să-şi piardă cunoştinţa… mai mult decât probabil avea să moară. Poate în cursul următoarelor nouăzeci de minute.

Dar probabil că n-ar strica să *nu* se panicheze, nu? Poate ar fi contat, chiar dacă puţin, în funcţie de detaliile scurgerii. Dacă aerul se pierdea când trecea prin sistemul de reciclare, atunci ar fi fost în mod clar de ajutor să-l utilizeze cât mai lent posibil, întrucât nu ştia unde era fisura, putea să presupună că panica i-ar fi influenţat speranţa de viaţă. Două ore se puteau prelungi la trei… iar de la trei la patru, dacă era realmente norocos şi dispus să tolereze mici leziuni cerebrale. Patru ore s-ar fi putut prelungi, la limită, până în cinci.

Se amăgea singur. Avea la dispoziţie două ore. Două ore şi jumătate, în cazul cel mai bun. *Panichează-te cât vrei,* îşi spuse. Panica nu avea să joace absolut niciun rol.

Virusul îi percepu frica. O înghiţi şi se hrăni cu ea. Până acum clocotise înăbuşit, dar, în timp ce Quaiche se străduia să ţină panica la distanţă, virusul sui prin el, zdrobind gândirea raţională.

— Nu, zise Quaiche, n-am nevoie de tine acum.

Dar poate că avea. La ce era bună limpezimea minţii, dacă nu putea face nimic să-l salveze? Măcar virusul avea

să-l lase să moară cu iluzia că se găsea în prezenţa a ceva mai măreţ decât propria-i persoană, ceva care ţinea la el şi care se afla acolo pentru a-l veghea când se va stinge.

De fapt, virusului nu-i păsa oricum. Avea să-l inunde cu imanenţă, indiferent dacă bărbatului îi plăcea sau nu. Nu exista niciun sunet, cu excepţia respiraţiei lui şi a ocazionalului răpăit de pietriş îngheţat, care continua să cadă de sus, dislocat de pe înălţimile riftului de prăbuşirea navetei. Nu exista nimic la care să se uite, decât la pod. Dar, în liniştea aceea, auzi în depărtare muzică de orgă. Era discretă acum, totuşi se apropia, şi Quaiche ştia că, atunci când va ajunge la teribilul ei crescendo, îi va umple sufletul cu bucurie şi cu teroare. Şi cu toate că podul arăta aproape la fel ca mai devreme, bărbatul putea să vadă începuturile vitraliilor spectaculoase pe cerul negru dinapoia sa, pătrate, dreptunghiuri şi romburi de lumină pastelată ce străluceau prin beznă, aidoma unor ferestre spre ceva mai vast şi mai glorios.

— Nu, zise el, dar fără convingere de data asta.

Trecu o oră. Unele sisteme încetară să funcţioneze şi porţiuni din scrierea roşie dispărură de pe consolă. Nimic din ce se închidea nu avea să conteze prea mult pentru şansele de supravieţuire ale lui Quaiche. Naveta nu urma să-l scape de chinuri printr-o explozie, oricât de instantaneu şi lipsit de dureri ar fi fost sfârşitul acela. Nu, îşi spuse el: *Fiica* avea să facă tot ce-i stătea în puteri ca să-l ţină în viaţă până la ultima lui răsuflare horcăită. Ea continua să emită semnalul SOS, deşi omul va fi murit de două sau trei ore când îl va recepţiona *Dominatrix.*

Quaiche râse: umor negru. Dintotdeauna se gândise la naveta sa ca fiind o maşină cu inteligenţă supremă. Probabil că aşa şi stăteau lucrurile potrivit standardelor majorităţii vehiculelor spaţiale – cu certitudine ale celor care nu aveau deja o subpersonalitate măcar de nivel-gama care să le conducă. Dar când o reduceai la esenţă, continua să fie destul de prostuţă.

— Scuze, navă, rosti el şi râse din nou, atât doar că

acum râsul i se transformă într-o succesiune de suspine autocompătimitoare.

Virusul nu ajuta. Quaiche sperase că o va face, însă sentimentele pe care i le trezea erau superficiale. Când avea cea mai mare nevoie de ajutorul lor, simţea că erau de fapt doar faţade subţiri ca hârtia. Simplul fapt că virusul zgândărea acele regiuni din creierul lui care produceau senzaţia unor experienţe spirituale nu însemna că Quaiche îşi putea decupla celelalte părţi ale minţii care ştiau că sentimentele respective fuseseră induse artificial. Da, era adevărat că se simţea în prezenţa unei divinităţi, dar în acelaşi timp ştia, cu claritate, că asta se datora neuroanatomiei. Nimic nu exista în realitate: muzica de orgă, vitraliile din cer, senzaţia că se află în preajma a ceva uriaş, etern şi dotat cu compasiune infinită – toate erau explicabile în termeni de cablaje neurale, potenţiale de declanşare şi interstiţii sinaptice.

Şi îl părăsise tocmai când avusese cea mai mare nevoie, când dorise cel mai mult confortul acela. Quaiche era pur şi simplu un om fără Dumnezeu, cu un virus de mâna a doua în sânge, care avea tot mai puţin aer, tot mai puţin timp, pe un corp ceresc căruia îi dăduse un nume ce în curând avea să fie uitat.

— Iartă-mă, Mor, zise el. Am belit-o. Chiar am belit-o dracului.

Se gândi la ea, atât de îndepărtată, atât de intangibilă… şi apoi îşi aminti de sticlar.

Nu se gândise de multă vreme la tipul acela, trecuse mult de când el însuşi se simţise atât de singur. Cum se numea…? Trollhattan, aşa! Quaiche îl cunoscuse într-un atriu comercial microgravitaţional de pe Pygmalion, unul dintre sateliţii naturali ai planetei Parsifal de pe orbita lui Tau Ceti.

Fusese o demonstraţie de suflat sticlă. Artizanul în imponderabilitate Trollhattan era un vechi dezertor Skyjack, cu membre conectate şi pielea feţei semănând perfect cu cea de elefant, tăbăcită, ciuruită de cratere în locurile unde melanoamele cauzate de radiaţii fuseseră

înlăturate fără pricepere. Trollhattan realiza din sticlă chestii fabuloase: obiecte ca nişte dantele ce umpleau încăperi întregi, unele dintre ele atât de delicate, încât nu puteau rezista nici chiar în gravitaţia scăzută a unui satelit major. Erau întotdeauna diferite. Planetarii tridimensionale, ce oboseau ochiul cu detaliile lor incredibil de fine. Stoluri de mii de păsări, unite toate prin atingeri infime între vârfurile aripilor. Bancuri de o mie de peşti, fiecare peşte fiind străbătut de culori dintre cele mai subtile, nuanţe de galben şi de albastru, cu vârfurile trandafirii ale înotătoarelor de o transluciditate sfâşietor de frumoasă. Escadroane de îngeri, lupte navale între galioane din epoca navigaţiei cu vele, reproduceri fanteziste de bătălii spaţiale majore. Creaţii aproape dureros de privit, ca şi cum, prin simplul act al observării, ai fi putut dezechilibra în mod subtil jocul de lumini şi umbre care s-ar fi prăbuşit peste ele, producând o minusculă fisură latentă să se lărgească până în punctul în care structura să nu se mai poată susţine. Un obiect de sticlă al lui Trollhattan explodase într-adevăr spontan în timpul dezvelirii sale publice, iar cioburile abia erau mai mari decât nişte gândăcei. Nimeni nu ştiuse vreodată cu certitudine dacă nu cumva fusese un efect intenţionat.

Toţi erau de acord însă într-o privinţă: artefactele lui Trollhattan erau scumpe. Oricum preţul lor era mare, dar costurile de export erau incredibile. Transportul unei singure asemenea lucrări de pe Pygmalion ar fi falimentat un stat demarhist modest. Ele puteau fi protejate în ambalaje inteligente, pentru a tolera acceleraţii moderate, însă absolut toate tentativele de deplasare a unui artefact Trollhattan între sisteme solare se soldaseră cu mormane de cioburi. Lucrările supravieţuitoare rămăseseră în sistemul Tau Ceti. Familii întregi se mutaseră pe Parsifal doar pentru a putea deţine şi a se mândri cu propria creaţie Trollhattan.

Se spunea că undeva, în spaţiul interstelar, o barjă automată cu viteză mică transporta sute de artefacte, târându-se spre alt sistem (al cărui nume depindea de

povestitor) cu câteva procente din viteza luminii, îndeplinind un comision plătit cu decenii în urmă. Se mai spunea că acela care ar avea isteţimea de a intercepta şi a prăda barja respectivă – fără să distrugă artefactele Trollhattan – ar deveni bogat dincolo de limitele oricărei decenţe. Într-o epocă în care practic orice obiect care avea un proiect de execuţie putea fi fabricat la un cost neglijabil, artefactele manuale de provenienţă garantată se numărau printre puţinele obiecte „valoroase” rămase.

În cursul şederii sale pe Parsifal, Quaiche se gândise să opereze pe piaţa Trollhattan. Ba chiar se asociase, pentru scurt timp, cu un artizan care credea că putea produce falsuri de înaltă calitate, utilizând servitori miniaturali care să ronţăie dintr-un bloc de sticlă de mărimea unei încăperi. Quaiche îi văzuse încercările şi erau bune, deşi nu *atât* de bune. Calitatea prismatică a unei lucrări Trollhattan reale deţinea ceva ce nu se regăsea cu exactitate nicăieri în univers. Era ca deosebirea dintre gheaţă şi diamant. În tot cazul, partea cu provenienţa stopase afacerea. Până când cineva nu-l lichida pe Trollhattan, era imposibil ca piaţa să absoarbă falsurile.

Quaiche se documenta despre Trollhattan, când asistase la demonstraţie. Dorea să vadă dacă nu exista ceva scandalos cu care să-l şantajeze pe sticlar, orice care l-ar fi determinat să fie deschis la negocieri. Dacă Trollhattan putea fi convins să închidă ochii când falsurile începeau să apară pe piaţă – spunând că nu-şi amintea cu exactitate că le crease, dar nici nu-şi amintea cu exactitate că *nu* le crease –, atunci s-ar fi putut câştiga ceva din escrocherie.

Însă Trollhattan se dovedise intangibil. Nu spunea niciodată nimic şi nu se mişca niciodată în cercurile obişnuite ale artiştilor.

El crea lucrări din sticlă.

Dezamăgit şi cu entuziasmul oricum risipit, Quaiche mai zăbovise timp suficient ca să asiste la o parte din demonstraţie. Interesul lui rece şi lipsit de orice pasiune faţă de valoarea artei lui Trollhattan se transformase rapid în uimire când văzuse despre ce era vorba.

Demonstraţia sticlarului avea în centru un obiect mic, nu una dintre creaţiile ce umpleau o încăpere. La sosirea lui Quaiche, el crease deja o plantă plutitoare minunat de complexă, cu lujer şi frunze de un verde translucid, cu multe flori rubiniu-pal în formă de coarne; acum realiza ceva complicat, albastru pâlpâitor, lângă una dintre flori. Quaiche nu recunoscu imediat forma, dar când Trollhattan începu să modeleze curba incredibil de fină a unui plisc spre floare, văzu un colibri. Arcul de chihlimbar se ascuţi până la o lăţime de deget de floare şi Quaiche crezu că asta era tot, că pasărea şi floarea vor pluti una lângă cealaltă fără a fi unite. Apoi însă unghiul luminii se modifică şi el înţelese că între vârful ciocului şi stigmatul plantei exista o dâră de sticlă incredibil de fină, un fir de aur ca ultimul filament al luminii zilei într-un apus planetar, iar ceea ce vedea el era limba păsării, modelată din sticlă.

Efectul fusese cu certitudine deliberat, deoarece şi ceilalţi spectatori zăriră limba cam în acelaşi moment. Nicio urmă de emoţie nu licări pe acele părţi ale feţei lui Trollhattan care mai erau capabile să exprime ceva.

În clipa aceea, Quaiche îl dispreţui pe sticlar. Îi dispreţui vanitatea geniului, considerând că absenţa emoţiilor, totală şi studiată, era la fel de condamnabilă ca orice etalare de mândrie. În acelaşi timp însă, îl copleşi un val de admiraţie pentru trucul pe care tocmai îl văzuse. Oare cum ar fi fost, se întrebă Quaiche, să aduci întrezărirea miraculosului în viaţa de zi cu zi? Spectatorii lui Trollhattan trăiau într-o epocă a minunilor şi a miracolelor, totuşi desluşirea aceea a limbii colibriului reprezentase în mod clar lucrul cel mai surprinzător şi mai minunat pe care vreunul dintre ei îl văzuse după foarte mult timp.

În tot cazul, aşa fusese pentru Quaiche. O aşchie de sticlă îl mişcase până în adâncul sufletului, când se aşteptase cel mai puţin.

Acum se gândi la limba păsării. De câte ori era silit să plece de lângă Morwenna, îşi imagina un fir de sticlă topită care se lungea, tivit cu auriu şi ţesut din subţirimea

incredibilă a limbii colibriului, care îl lega de femeie. Pe măsură ce creştea depărtarea, limba păsării devenea mai subţire şi inerent mai fragilă. Însă câtă vreme el putea să păstreze imaginea în minte şi să se considere conectat cu ea, izolarea lui nu părea totală. O putea încă simţi pe ea prin sticlă, îi putea percepe tremurul răsuflării gonind prin fir.

Acum însă firul părea mai subţire şi mai fragil decât şi-l închipuise vreodată şi nu credea că o mai percepea respirând.

Se uită la ceas: mai trecuse o jumătate de oră. Judecând optimist, nu se putea să-i fi rămas mai mult de treizeci-patruzeci de minute de aer. Oare de vină era imaginaţia lui sau aerul începuse deja să fie rarefiat şi stătut?

Hela, 2727

Rashmika văzu caravana înaintea celorlalţi. Se afla la o jumătate de kilometru în faţă, pe acelaşi drum pe care-l urmau şi ei, dar încă pe jumătate ascunsă de o serie de promontorii scunde din gheaţă. Părea să se mişte foarte lent comparativ cu vehiculul lui Crozet, însă, pe măsură ce se apropiară, fata îşi dădu seama că nu aşa stăteau lucrurile: vehiculele caravanei erau mult mai mari şi înaintarea lor părea greoaie tocmai din cauza dimensiunilor.

Caravana însemna un şir de aproape cincizeci de maşini întins pe un sfert de kilometru de pârtie. Se deplasau în două coloane apropiate, iar între botul unui vehicul şi spatele celui din faţa sa nu erau decât unu sau doi metri. După estimarea Rashmikăi, nu existau două maşini absolut identice, deşi în câteva cazuri reuşeai să observi că ele începuseră identic, dar apoi proprietarii le adăugaseră sau le îndepărtaseră elemente şi, în general, le trataseră cu neglijenţă sub o formă sau alta. Structurile lor superioare erau un haos de ansamble alipite ulterior, ranforsate cu schele şi traverse. Simboluri de afiliere ecleziastică fuseseră desenate cu spray oriunde era posibil, adesea în

lanţuri complicate ce denotau loialităţi schimbătoare între bisericile majore. Pe acoperişurile multora dintre maşinile caravanei se vedeau plăci enorme, toate înclinate sub acelaşi unghi precis prin intermediul unor pistoane strălucitoare. Din sute de aperturi de evacuare răbufneau vapori.

Majoritatea vehiculelor aveau roţi înalte cât casa, câte şase sau opt sub fiecare maşină. Câteva avansau pe şenile lente sau pe seturi multiple de membre păşitoare articulate. Două aveau acelaşi gen de mişcare ritmică de schi ca gheţiola lui Crozet. O maşină înainta ca un melc, prin intermediul undelor propulsoare ale corpului său mecanic segmentat. Fata nu avea nicio idee despre mijloacele de propulsie a două dintre ele. Totuşi, indiferent de designul lor atât de diferit, toate erau capabile să păstreze cu exactitate viteza de deplasare. Precizia mişcării întregului ansamblu era atât de coordonată, încât, în interstiţiile dintre ele, fuseseră montate pasarele şi burdufuri de comunicare. Acestea trosneau şi se flexau când distanţele variau cu fracţiuni de metru, totuşi nu se rupeau niciodată şi nici nu se turteau.

Crozet îşi pilotă gheţiola paralel cu caravana, folosind spaţiul rămas din pârtie, şi avansă grijuliu. Roţile uruitoare se înălţau uriaşe deasupra vehiculului său micuţ. Rashmika privi uşor neliniştită mâinile bărbatului mişcându-se pe comenzi. Erau suficiente o alunecare a încheieturii, o clipă de neatenţie, şi ar fi fost zdrobiţi sub roţile acelea. Crozet părea totuşi suficient de calm, ca şi când ar mai fi făcut manevra asta de sute de ori până atunci.

— Ce cauţi? întrebă fata.

— Vehiculul-rege, răspunse el încetişor. Punctul de recepţie – locul unde caravana îşi derulează afacerile. De obicei, este undeva mai în faţă, însă asta-i o caravană destul de mare. N-am mai văzut una ca ea de câţiva ani.

— Sunt impresionată, spuse Rashmika privind în sus, către edificiul mişcător al maşinăriei care se ridica imens deasupra micuţei gheţiole.

— Păstrează-te pentru catedrale, replică bărbatul. O

catedrală – una aşa cum se cuvine – este mai mare decât asta. Se mişcă mai încet, dar ele nu se opresc. Nici nu le-ar fi uşor. E ca şi cum ai încerca să opreşti un gheţar. Lângă una dintre dihăniile alea, până şi eu devin mai nervos. N-ar fi foarte rău dacă nu s-ar mişca…

— Acolo e regele, rosti Linxe arătând printr-un interstiţiu spre prima coloană. E de cealaltă parte, dragule. Va trebui să ocoleşti.

— Băga-mi-aş! Exact asta-i chestia care nu-mi place.

— Fii prudent şi ia-o prin spate.

— Nţ, făcu Crozet, dezvelindu-şi o clipă dinţii, într-o expresie fioroasă. Trebuie s-arăt că am tupeu, nu?

Rashmika simţi cum spătarul scaunului o izbeşte în şira spinării, când Crozet acceleră la maximum. Coloana prinse să gonească pe lângă ei, în vreme ce depăşeau vehiculele unul câte unul. Se deplasau mai rapid decât ea, totuşi nu cu mult. Fata se aşteptase din partea caravanei să avanseze silenţios, aşa cum se întâmpla în general pe Hela. Nu putea să o audă realmente, dar o simţea – era un vuiet mai scăzut decât sunetele audibile, un cor de componente sonice care ajungeau la ea prin gheaţă, prin tălpigele schiurilor, prin complicatele sisteme de suspensie ale gheţiolei. Uruitul constant al roţilor, ca un milion de picioare cu bocanci ce tropăiau nerăbdător. Bubuiturile repetate ale zalelor şenilelor ce izbeau succesiv în gheaţă. Răpăitul picioarelor mecanice ca nişte pioleţi, care se străduiau să găsească tracţiune pe solul îngheţat. Scrâşnetul surd şi gros al maşinii segmentate şi o duzină de alte zgomote pe care fata nu le putea izola. Înapoia lor, ca o serie de note cântate la orgă, Rashmika auzea truda a nenumărate motoare.

Gheţiola lui Crozet depăşise puţin prima pereche de maşini, lăsându-le în urmă cu o distanţă egală cu dublul lungimii lor. Baterii de proiectoare luminau în faţa caravanei, scăldându-le vehiculul într-o strălucire albastră dură. Rashmika zărea siluete micuţe mişcându-se în spatele ferestrelor, ba chiar şi deasupra maşinilor înseşi, rezemându-se de balustrade. Purtau costume presurizate,

marcate cu însemne religioase.

Caravanele erau o realitate a vieţii pe Hela, însă Rashmika recunoştea că nu ştia mare lucru despre felul cum funcţionau, cu excepţia elementelor de bază. Ele erau agenţii mobili ai marilor biserici, care conduceau catedralele. Sigur că da, catedralele se mişcau – lent, aşa cum spusese Crozet –, însă erau aproape mereu limitate la centura ecuatorială a Căii Permanente. Uneori se abăteau de la ea, dar niciodată atât de mult în nord sau în sud.

Pe de altă parte, caravanele se puteau mişca mai liber şi pe toate tipurile de teren. Ele puteau dezvolta viteza necesară pentru a se îndepărta mult de Cale şi a reveni la catedralele-mamă în cadrul aceleiaşi revoluţii. Se divizau şi se întregeau în timp ce se deplasau, trimiţând expediţii mai mici şi contopindu-se cu altele pentru etape din călătoriile lor. Adesea o singură caravană putea să reprezinte trei sau patru biserici diferite, care puteau să aibă păreri fundamental diferite despre miracolul Quaiche şi interpretarea sa. Dar toate bisericile împărtăşeau nevoia comună de mână de lucru şi de piese de schimb. *Toate* aveau nevoie de recruţi.

Gheţiola viră pe centrul pârtiei, chiar în faţa convoiului. Acum întâlniseră o pantă uşoară, ascendentă şi asta făcea ca gheţiola să-şi piardă avantajul vitezei prin comparaţie cu caravana, care continua să avanseze, fără a se sinchisi de schimbarea de nivel.

— Ai grijă acum, rosti Linxe.

Crozet acţionă manetele de comandă şi spatele gheţiolei trecu de cealaltă parte a procesiunii. Urmă botul şi, cu un bufnet, schiurile se stabiliră în făgaşele vechi din gheaţă. Gradientul crescuse încă şi mai mult, dar era în regulă acum – Crozet nu mai trebuia să se menţină în faţa caravanei. Lent, dar cu inerţia de nestăvilit a uscatului ce lunecă pe lângă o corabie, maşinile din frunte îi ajunseră.

— Ăla-i regele, da, zise Crozet. Se pare că şi el este pregătit pentru noi.

Rashmika nu ştia ce voia să spună bărbatul, dar, când se apropiară de vehiculul indicat, văzu o pereche de macarale

scheletice rotindu-se de pe acoperiş şi coborând cârlige metalice. Două siluete în costume se lăsară în jos cu dexteritate pe cabluri, fiecare pe câte un cârlig. Apoi ieşiră din raza vizuală a gheţiolei şi câteva secunde nu se mai întâmplă nimic, după care fata auzi paşi grei tropăind pe acoperişul lor. Răsunară câteva zăngănituri, pentru ca peste încă o clipă mişcarea de înaintare a gheţiolei să înceteze complet. Acum erau ridicaţi de pe gheaţă, suspendaţi pe o latură a caravanei.

— Afurisiţii ăştia îngâmfaţi fac asta de fiecare dată, comentă Crozet. Dar n-are rost să te cerţi cu ei. Ori eşti de acord, ori, dacă nu, la revedere!

— Măcar putem coborî să ne dezmorţim picioarele, zise Linxe.

— Acum suntem în caravană? întrebă Rashmika. Oficial, vreau să spun.

— Da, încuviinţă Crozet.

Fata aprobă din cap, uşurată că scăpase de jandarmii din Vigrid. Nu se zărise niciun semn al lor, dar în mintea ei se puteau afla la numai unul sau două coturi în urma gheţiolei lui Crozet.

Ea tot nu ştia ce să înţeleagă din acţiunea jandarmilor. Se aşteptase să se işte un soi de tărăboi, dacă autorităţile îi descopereau fuga, dar, cu excepţia unui apel general ca oamenii să fie cu ochii în patru după ea – şi s-o ducă în sterpe, dacă o găseau –, nu se aşteptase la depunerea unor eforturi active de a o aduce acasă. Desigur, realitatea era mult mai neplăcută, fiindcă jandarmii considerau că ea fusese implicată în deflagraţia de la depozitul de încărcături explozive. Bănuia că ei credeau că fugise tocmai pentru că era autoarea şi se temea că va fi descoperită. Se înşelau, bineînţeles, totuşi, în absenţa unui suspect mai bun, fata nu avea nicio apărare evidentă.

Din fericire, Crozet şi Linxe avuseseră încredere în ea; fie asta, fie pur şi simplu nu le păsa de posibila ei acţiune. Pe Rashmika o îngrijorase totuşi eventualitatea ca jandarmii să ridice o barieră de-a curmezişul pârtiei, pentru a opri gheţiola înainte să ajungă la caravană.

Acum putea să termine cu grijile – cel puţin, cu cele provocate de jandarmi.

Cuplarea în vederea andocării dură numai un minut. Din câte se părea, Crozet nu avea niciun cuvânt de spus în această privinţă, deoarece, fără ca el să fi făcut ceva evident, aerul dinăuntrul vehiculului se mişcă brusc ca o rafală de vânt şi Rashmika simţi că i se înfundă urechile. Apoi auzi paşi suind la bord.

— Le place să-ţi arate cine-i bossul, îi zise Crozet, ca şi cum mai era necesară vreo explicaţie. Dar să nu te temi de nimeni de aici, să ştii. Fac ei pe durii, dar încă au nevoie de noi, cei din sterpe.

— Nu-ţi face griji în privinţa mea, spuse fata.

Un bărbat dădu buzna în cabină, de parcă ar fi părăsit-o cu numai un minut în urmă. Faţa lui lătăreaţă, ca de broscoi, avea un aspect cărnos, iar pielea dintre baza nasului cârn şi turtit şi buza superioară lucea neplăcut. Purta o haină cu poale lungi, din material gros, purpuriu, cu gulerul şi manşetele înfoiate. O beretă marcată cu un sigiliu mic şi complex îi stătea pieziş peste claia de păr roşu, iar degetele îi erau acoperite cu o mulţime de inele ornate. Ţinea într-o mână un compad, pe al cărui ecran se derulau coloane de numere în scriere veche. Rashmika văzu că pe umărul drept purta un soi de aparat, un obiect din tuburi şi coloane verde-strălucitor articulate. Nu ştia ce funcţie avea, dacă era un simplu ornament sau vreun accesoriu medical obscur.

— Salut, domnule Crozet! rosti bărbatul. Ce surpriză neaşteptată! Chiar n-am crezut că vei reuşi să ajungi de data asta.

Crozet strânse din umeri. Rashmika îşi dădu seama că se străduia din răsputeri să pară nonşalant şi nepăsător, dar interpretarea nu era strălucită.

— Nu poţi opri un om capabil, chestore.

— Poate că nu. Bărbatul privi ecranul şi ţuguie buzele în maniera cuiva care suge o lămâie. Cu toate acestea, ai cam tărăgănat lucrurile. Câştigurile sunt slăbuţe. Cred că nu vei fi prea dezamăgit.

— Viaţa mea este o suită de dezamăgiri, chestore. Cred că m-am obişnuit deja cu asta.

— Sper cu toată cuvioşia că aşa va fi. Toţi trebuie să ne cunoaştem locul în viaţă, Crozet.

— În tot cazul, eu mi-l cunosc pe al meu, chestore, răspunse Crozet şi umblă la panoul de comenzi, oprind probabil gheţiola. Ei bine, eşti dispus să faci afaceri sau nu? Ai muncit destul ca să perfecţionezi programul ăsta de întâmpinare lipsit de entuziasm.

Bărbatul zâmbi subţire.

— Se numeşte ospitalitate, Crozet. O întâmpinare lipsită de entuziasm înseamnă să fii lăsat pur şi simplu pe gheaţă, dacă nu cumva să fii chiar călcat.

— Păi, atunci ar trebui să-ţi fiu recunoscător.

— Cine eşti? întrebă pe neaşteptate Rashmika, spre propria ei surprindere.

— El este chestorul… începu Linxe, dar fu întreruptă.

— Chestor Rutland Jones, rosti bărbatul pe un ton declamator, de parcă s-ar fi adresat unei săli de teatru. Supervizorul Rezervelor Auxiliare, Superintendentul Caravanelor şi altor Unităţi Mobile, Legat Itinerant al Primei Biserici Adventiste. Tu cine eşti?

— Primii Adventişti? întrebă fata, ca să se asigure că auzise bine.

Existau numeroase ramuri ale Primilor Adventişti, multe erau ele însele biserici destul de mari şi de influente, iar altele aveau denumiri atât de similare, încât era uşor să le confunzi. Pe ea o interesa însă Prima Biserică Adventistă.

— Cea mai veche adică, aceea care a început totul?

— Dacă nu mă înşel complet în privinţa celor pentru care lucrez, răspunsul este „da”. Pe de altă parte, nu cred că mi-ai răspuns la întrebare.

— Rashmika, zise fata. Rashmika Els.

— Els, repetă bărbatul lungind mult silaba. Din câte ştiu, este un nume destul de comun în satele din sterpele Vigrid. Nu cred totuşi că am întâlnit vreun Els atât de departe în sud.

— Este posibil să fi întâlnit unul cândva, rosti Rashmika.

Nu era însă tocmai corect: deşi caravana cu care plecase fratele ei fusese, de asemenea, afiliată Adventiştilor, era puţin probabil să fie tocmai asta.

— Cred că mi-aş aminti.

— Rashmika călătoreşte cu noi, zise Linxe. Este o fată... deşteaptă. Nu-i aşa, scumpo?

— Mă descurc, spuse ea.

— Rashmika crede că şi-ar putea găsi un rol în biserici, urmă Linxe.

Îşi umezi buricele degetelor cu limba şi netezi părul care-i acoperea semnul din naştere.

Chestorul puse jos compadul.

— Un rol?

— Ceva tehnic, preciză Rashmika.

Repetase întâlnirea asta de vreo douăsprezece ori şi în imaginaţia ei deţinuse mereu controlul, însă acum totul se petrecea prea repede şi nu aşa cum sperase.

— Da, fetele isteţe ne pot fi mereu de folos, încuviinţă chestorul, scotocind într-un buzunar de la piept. Şi băieţii, de fapt. Totul depinde de talentele tale.

— Eu nu am *talente,* replică Rashmika transformând cuvântul într-o obscenitate. Dar sunt alfabetizată şi mă pricep la cifre. Pot să programez majoritatea mărcilor de servitori. Cunosc foarte multe despre studiul fugoşilor. Am idei despre extincţia lor. Cu siguranţă, aşa ceva poate fi de folos cuiva din biserică.

— Întreabă dacă n-ar putea găsi un post în unul dintre grupurile de studii arheologice sponsorizate de biserică, preciză Linxe.

— Chiar aşa? rosti chestorul.

Rashmika aprobă din cap. Din câte ştia, grupurile de studii sponsorizate de biserică erau o glumă, existând numai pentru a valida doctrina quaicheistă curentă despre fugoşi; dar trebuia să înceapă de undeva. Ţelul ei real era să ajungă la Harbin, nu să avanseze în studierea fugoşilor. I-ar fi fost totuşi mai uşor să-l găsească dacă ar fi început să lucreze într-un post clerical – de pildă, în grupurile de studiu –, decât în munci necalificate, ca întreţinerea Căii.

— Cred că pot fi foarte utilă, zise ea.

— Cunoaşterea multor date despre studierea unui subiect nu înseamnă cunoaşterea subiectului în sine, i se adresă chestorul cu un zâmbet înţelegător.

Scoase mâna din buzunarul de la piept; între degetul mare şi arătător ţinea câteva seminţe. Obiectul verde şi articulat de pe umărul lui se foi, mişcându-se cu o rigiditate ciudată, care-i reamintea fetei de ceva gonflabil, ca o creatură făcută dintr-un balon răsucit şi contorsionat. *Era* un animal, dar nu semăna cu niciunul pe care Rashmika – în experienţa ei, despre care ştia că este limitată – să-l fi văzut vreodată. La o extremitate a celui mai gros tub, se afla un cap asemănător unei turele, cu ochi faţetaţi şi gură delicată cu aspect mecanic. Chestorul întinse degetele şi ţuguie buzele în semn de încurajare. Creatura se întinse în josul braţului său şi ciuguli cuviincios seminţele. Oare ce era? se întrebă Rashmika. Corpul şi membrele erau de insectă, dar spirala alungită a cozii, înfăşurată de câteva ori în jurul antebraţului chestorului, sugera mai degrabă o reptilă. În plus, felul cum mânca avea ceva specific păsărilor. Fata îşi amintea păsările de undeva, făpturi cu creste strălucitoare şi mers ţanţoş, albastru-cobalt, cu cozi ce se deschideau ca nişte evantaie. Păuni. Dar unde văzuse ea vreodată păuni?

Chestorul zâmbi spre animalul său de companie.

— Fără doar şi poate, rosti el privind-o pieziş pe Rashmika, ai citit multe cărţi. Asta nu poate fi decât lăudabil.

Ea privi neliniştită animalul.

— Am crescut la săpături, chestore. Am ajutat la excavări. Am inhalat praf de fugoşi din clipa când m-am născut.

— Din păcate însă, nu este o afirmaţie nemaiauzită. Câte fosile de fugoşi ai examinat?

— Niciuna, răspunse fata după o clipă.

— Păi, atunci…

Chestorul îşi frecă degetul arătător de buză, după care îl atinse de aparatul bucal al animalului.

— Ajunge, Peppermint.

Crozet îşi drese glasul.

— Chestore, putem continua discuţia asta la bordul caravanei? Nu vreau să am o călătorie prea lungă spre casă şi ne-au rămas destule afaceri de rezolvat.

Creatura – Peppermint – se retrase pe braţul chestorului, după ce se hrănise. Începu să-şi cureţe faţa cu membre anterioare micuţe ce se mişcau ca nişte foarfeci.

— Fata este responsabilitatea ta, Crozet? întrebă chestorul.

— Nu tocmai, zise bărbatul, apoi o privi pe Rashmika şi se corectă. Adică da, am grijă de ea până ajunge la destinaţie şi voi interveni personal dacă o va atinge cineva. Însă ce va face ea ulterior nu mai este treaba mea.

Atenţia chestorului reveni la Rashmika.

— Şi câţi ani ai?

— Destui, răspunse fata.

Creatura verde îşi întoarse turela capului spre ea; ochii săi faţetaţi şi inexpresivi semănau cu afinele.

Pe suprafaţa lui Hela, 2615

Quaiche leşină de mai multe ori. De fiecare dată când îşi recăpătă cunoştinţa, la fiecare tranziţie, deosebirea dintre cele două stări, luciditate şi leşin, deveni mai puţin clară. El halucină, apoi halucină că halucinaţiile sunt reale. Continua să vadă salvatori coborând pe grohotiş, grăbindu-se când îl zăreau, fluturând mâinile înmănuşate în semn de salut. A doua sau a treia oară, izbucni în râs, gândindu-se că-şi imaginase nişte salvatori sosind exact în aceleaşi condiţii precum cei adevăraţi. Nimeni nu l-ar fi crezut vreodată, este?

Dar undeva între sosirea salvatorilor şi punctul în care ei începeau să-l care spre un loc sigur, bărbatul sfârşea de fiecare dată înapoi în navetă, cu pieptul durându-l, cu un ochi văzând lumea ca prin tifon.

Dominatrix continua să coboare, lunecând printre pereţii verticali ai riftului. Nava lungă şi neagră avea să

îngenuncheze pe jeturi de propulsie care s-o oprească deasupra solului. Trapa de acces de la mijlocul ei avea să gliseze şi avea să apară Morwenna. Avea să iasă într-o pâclă de pistoane, alergând pentru a-l salva, magnifică şi teribilă ca o armată desfăşurată pentru o bătălie. Avea să-l smulgă din epava *Fiicei* şi, cu o lipsă de logică specifică viselor, bărbatul nu ar fi avut nevoie să respire în timp ce ea l-ar fi ajutat să meargă spre cealaltă navă printr-un peisaj îngheţat şi lipsit de atmosferă, de lumini şi de umbre. Sau ea avea să coboare în costumul gravat, izbutind cumva să-l facă să se mişte, deşi Quaiche ştia că era sudat şi incapabil de flexiuni.

Treptat, halucinaţiile căpătară întâietate faţă de gândirea raţională. Într-o perioadă de luciditate, bărbatul îşi spuse că lucrul cel mai minunat ar fi să moară în timpul unei halucinaţii, astfel încât să fie scutit de înţelegerea teribilă că tot nu l-a salvat nimeni.

O văzu pe Jasmina venind spre el, păşind pe grohotiş, urmată la distanţă mică de Grelier. Regina îşi zgâria ochii cu unghiile în timp ce înainta şi panglici de materie organică îi fluturau în părţi.

Quaiche se tot trezea, însă halucinaţiile se contopeau, alcătuind o trecere înceţoşată de la una la alta, iar sentimentele induse de virus sporeau. Până atunci, el nu avusese parte de o asemenea intensitate a lor, nici chiar atunci când virusul îi intrase în organism. Muzica exista îndărătul fiecărui gând, lumina vitraliilor pătrundea în fiecare atom al universului. Se simţea observat cu intensitate, iubit cu intensitate. De acum emoţiile nu mai erau percepute ca o faţadă, ci ca realitatea însăşi. Parcă până atunci el îi văzuse doar reflexiile sau auzise ecoul înăbuşit al unei muzici incredibil de frumoase şi de sfâşietoare. Se putea oare ca aceasta să fie cu adevărat acţiunea unui virus artificial asupra creierului său? Până atunci aşa simţise întotdeauna – o suită de răspunsuri brute, induse mecanic –, însă acum emoţiile păreau parte integrală din el, nemailăsând loc pentru nimic altceva. Era ca diferenţa dintre un efect scenic şi o furtună adevărată,

cu tunete şi cu fulgere.

O părticică raţională din el, care se reducea întruna, spunea că de fapt nu se schimbase nimic, că senzaţiile continuau să se datoreze virusului. Creierul îi era privat de oxigen, pe măsură ce cabina se golea de aer. În astfel de circumstanţe, n-ar fi fost neobişnuit să apară modificări emoţionale. Şi pentru că virusul continua să fie prezent, efectele puteau fi amplificate de multe ori.

Dar părticica aceea raţională se stinse rapid.

Tot ce simţea el era prezenţa Atotputernicului.

— Bine, spuse Quaiche înainte de a-şi pierde cunoştinţa. Acum cred. M-ai convins. Dar tot am nevoie de un miracol.

ZECE

Hela, 2615

Se trezi. Se mişca. Aerul era rece, dar proaspăt şi pieptul nu-l durea. *Deci asta e,* gândi Quaiche. Probabil ultima halucinaţie, după care creierul avea să-i lunece pe toboganul morţii în cascadă a celulelor. *Măcar să fie o halucinaţie frumoasă şi să ţină până mor. Asta-i tot ce vreau.*

De data asta însă se simţea real.

Încercă să privească în jur, dar continua să fie prins în interiorul *Fiicei.* Totuşi, câmpul vizual i se mişca, peisajul se legăna şi tremura. Înţelese că era târât peste grohotiş, în jos, spre partea plată a fundului riftului. Îşi răsuci şi întinse gâtul şi zări cu ochiul cel bun un vălmăşag de pistoane, de articulaţii ale unor membre strălucitoare.

Morwenna!

Nu era însă Morwenna, ci un servitor, una dintre unităţile de reparaţii din *Dominatrix.* Robotul ca un păianjen ataşase plăci adezive de tracţiune de *Fiica Necrofagului* şi acum o trăgea, cu Quaiche înăuntru. *Desigur, desigur, desigur.* Cum altfel să-l scoată de acolo? Se simţi ca un idiot. Doar nu avea costum şi nici ecluză pneumatică. Practic, *naveta* era costumul lui presurizat. De ce nu se gândise niciodată la asta?

Se simţea mai bine: cu mintea limpede şi alertă. Observă că servitorul conectase ceva într-o mufă ombilicală a *Fiicei.* Probabil că pompa înăuntru aer proaspăt. *Fiica* îi spusese ce trebuia să facă pentru a-l menţine pe ocupantul ei în viaţă. Era chiar posibil ca aerul să fi fost supraîncărcat cu oxigen, pentru a-i alunga durerile şi anxietăţile.

Lui Quaiche nu-i venea să creadă că se întâmpla aşa ceva. După toate halucinaţiile, acum simţea cu adevărat, în mod autentic, că aceasta era realitatea. Avea textura înţepătoare a experienţei reale. Şi nu credea că servitorii

apăruseră în vreuna dintre halucinaţiile lui de până atunci. Nu judecase niciodată situaţia cu atâta claritate, încât să ajungă la concluzia că va fi necesar un servitor care să tragă naveta spre un loc sigur, cu el înăuntru. Privind retrospectiv, procedura era evidentă, însă în visele lui fusese întotdeauna salvat de oameni. Detaliul acesta neglijat trebuia să-i confere realitate, nu?

Quaiche se uită la consolă. Cât timp trecuse? Oare chiar izbutise să facă în aşa fel încât aerul să dureze cinci ore? Până atunci păruse de necrezut, dar iată-l acum, aici, respirând. Poate că-l ajutase virusul îndoctrinal, care-i cufundase creierul într-o stare misterioasă de calm Zen, ca să-şi consume mai lent oxigenul.

Totuşi, după trei, cel mult patru ore, n-ar mai fi trebuit să existe deloc aer, ca să nu mai zică de oxigen. Decât dacă nu cumva naveta greşise. Iar gândul acela era consternant, ţinând seama de toate prin care trecuse, totuşi reprezenta unica explicaţie posibilă. Scurgerea de aer nu fusese atât de serioasă pe cât estimase *Fiica.* Poate că începuse prost, dar se autoetanşase într-o oarecare măsură. Poate că sistemele de autoreparare nu fuseseră complet distruse şi *Fiica* izbutise să acopere fisura. Da, asta trebuia să se fi întâmplat. Altă explicaţie nu putea să existe, pur şi simplu. Consola anunţa însă că de la prăbuşirea sa nu trecuseră decât trei ore. Asta nu era posibil. *Dominatrix* ar fi trebuit să se afle în continuare în spatele Haldorei, în afara razei de comunicaţii. Şi avea să rămână aşa pentru alte şaizeci de minute! Plus multe alte minute, chiar la acceleraţie maximă, înainte să ajungă la el. De altfel, nici acceleraţia maximă n-ar fi fost o opţiune, nu? La bordul navei exista o persoană care trebuia protejată, aşa că *Dominatrix* ar fi fost restricţionată la anumite valori ale acceleraţiei. Şi totuşi, se afla acum acolo, pe gheaţă. Arăta la fel de reală ca orice altceva.

Probabil că estimarea timpului fusese greşită, îşi spuse bărbatul. Estimarea timpului şi posibila autoreparare a scurgerii. Nu exista altă posibilitate. Exista şi o altă posibilitate, dacă se gândea mai bine, dar nu merita o

examinare atentă. Dacă estimarea timpului fusese corectă, atunci *Dominatrix* îi receptase cumva semnalul SOS înainte să fi ieşit din spatele Haldorei. Semnalul ar fi trebuit să poată ocoli obstacolul reprezentat de planetă. Să se fi întâmplat oare asta? Quaiche presupunea că era imposibil, dar, în faţa navei pe care o vedea acum, era pregătit să accepte orice. Oare vreun fenomen atmosferic bizar acţionase ca un releu pentru mesajul lui, curbându-l în jurul Haldorei? Nu putea să jure că ar fi fost exclus. Dacă, într-adevăr, ceasul arăta timpul corect, care era alternativa? Ca Haldora să fi încetat să existe atât cât fusese necesar pentru ca mesajul lui să ajungă la *Dominatrix?*

Nu, aşa ceva ar fi fost un miracol. Da, el ceruse un miracol, însă nu se aşteptase să se petreacă vreunul.

Alt servitor stătea lângă ecluza dorsală, deschisă. Cooperând, cele două maşini urcară *Fiica* în *Dominatrix.* După ce intrară în compartimentul de andocare, împinseră şi manevrară naveta până ce o serie de zăngănituri rezonară prin carcasă. În ciuda avariilor suferite, *Fiica* îşi păstrase mare parte din forma necesară pentru suporturile de fixare. Quaiche privi în jos şi observă uşa ecluzei etanşându-se în urma lor.

După un minut, alt servitor – unul mult mai mic – deschise *Fiica,* pregătindu-se să-l scoată din navetă.

— Morwenna, rosti bărbatul, găsind energia necesară vorbitului, în ciuda durerii ce-i revenea în piept. Morwenna, m-am întors. Învineţit, dar intact.

Nu-i răspunse însă nimeni.

Ararat, 2675

Capsula se pregătea să se deschidă. Clavain stătea în faţa ei, cu degetele împreunate sub bărbie, cu capul plecat ca în rugăciune sau ca în contemplarea plină de remuşcări a unui păcat recent şi teribil.

Îşi lăsase gluga pe spate şi părul alb i se revărsa peste guler şi pe umeri. Aducea cu un bătrân, cu statut şi

respectabilitate evidente, totuşi nu semăna cu acel Clavain pe care toţi credeau că-l cunosc. Scorpio nu avea nicio îndoială că, odată întorşi la soţii şi soţiile lor, la iubite şi la prieteni, lucrătorii aveau să povestească, în ciuda ordinelor explicite pe care le primiseră, despre apariţia bătrânului care se materializase în noapte. Aveau să comenteze despre asemănarea lui incredibilă cu Clavain, atât doar că arăta mult mai bătrân şi mai fragil. Scorpio era la fel de sigur că ei ar fi preferat ca bătrânul să se dovedească a fi cu totul altcineva, ca liderul lor să se afle de cealaltă parte a planetei. Dacă ei îl acceptau pe bătrânul acesta ca fiind Clavain, atunci însemna că fuseseră minţiţi, iar Clavain nu era decât o fantomă cenuşie a propriului eu.

Scorpio se aşeză pe scaunul gol de lângă el.

— Detectezi ceva?

Clavain răspunse abia după o vreme şi glasul lui era o şoaptă.

— Nu mai mult decât chestiile de întreţinere pe care le-am raportat deja. Capsula îi blochează majoritatea transmisiunilor neurale. Ele răzbat doar în fragmente şi uneori pachetele sunt distorsionate.

— Aşadar, eşti sigur că-i Remontoire?

— Sunt sigur că nu-i Skade. Cine altcineva poate fi?

— Aş zice că există zeci de posibilităţi, şopti Scorpio la rândul său.

— Nu, nu există. Persoana din interiorul acestei capsule este un Agregat.

— Atunci, este unul dintre aliaţii lui Skade.

— Nu. Toţi prietenii ei au ieşit din aceeaşi matriţă: Agregaţi de model nou, rapizi, eficienţi şi reci ca gheaţa. Minţile lor se simt diferit.

— Aici m-ai pierdut, Nevil.

— Scorp, tu crezi că noi suntem toţi la fel, dar nu-i aşa. Nu suntem şi n-am fost niciodată. Fiecare Agregat cu care mi-am conectat vreodată mintea era altfel. Ori de câte ori am atins gândurile lui Remontoire a fost ca şi cum…

Clavain şovăi o clipă, apoi surâse uşor când găsi

analogia potrivită.

— Ca şi cum aş fi atins mecanismul unui ceas. Un ceas vechi, bun, pe care te poţi baza. Din cele pe care le găseşti în biserici. Ceva făcut din fier, un mecanism cu angrenaje. Mă gândesc că, pentru el, eu eram ceva mai lent şi mai mecanic... poate o piatră de moară. Pe când mintea Galianei...

Tăcu.

— Uşurel, Nevil.

— N-am nimic. Mintea ei era ca o cameră plină cu păsări. Nişte păsări cântătoare frumoase şi inteligente. Şi care cântau – nu într-o cacofonie lipsită de sens, nu la unison, ci îşi cântau una alteia – un păienjeniş de cântece, o conversaţie strălucitoare, sclipitoare, prea rapidă pentru ca mintea s-o poată urmări. Iar Felka... Şovăi iarăşi, dar acum continuă aproape imediat: Mintea Felkăi era ca o sală a turbinelor – îţi transmitea impresia groaznică de nemişcare ce coexistă cu o viteză teribilă. Rareori îmi îngăduia să privesc în mintea ei. Sunt convins că îşi închipuia că nu voi face faţă.

— Şi Skade?

— Ea era ca un abator argintiu, scânteietor – peste tot numai lame care se roteau şi spintecau, concepute să taie şi să toace realitatea şi pe oricine ar fi fost îndeajuns de nesăbuit ca să privească aşa adânc în mintea ei. Cel puţin asta am văzut eu când mi-a îngăduit s-o fac. Este posibil să nu fi avut o legătură importantă cu adevărata ei stare mintală. Capul îi era ca o sală a oglinzilor. Vedeai înăuntru doar ceea ce dorea ea să vezi.

Scorpio aprobă în tăcere. El se întâlnise cu Skade o singură dată şi doar pentru câteva minute. Clavain şi hiperporcul se strecuraseră în nava ei, avariată şi plutind în derivă după ce Agregata încercase, cu ajutorul unor maşinării extraterestre periculoase, să depăşească viteza luminii. Era slăbită atunci şi evident perturbată de ceea ce văzuse după accident. Însă, cu toate că el nu-i putuse zări interiorul minţii, plecase de la întâlnirea respectivă cu sentimentul cert că Skade nu era o femeie cu care să te

joci.

De fapt, nu-l deranja prea tare că n-avea să-i poată vedea niciodată interiorul minţii. Trebuia totuşi să ţină seama şi de scenariile cele mai urâte. Dacă Skade se afla în capsulă, era perfect posibil ca ea să-şi deghizeze pachetele neurale, amăgindu-l pe Clavain cu un fals sentiment de securitate, aşteptând momentul când îi putea invada mintea.

— În clipa când simţi ceva anormal… începu Scorpio.

— Este Rem.

— Eşti absolut sigur în privinţa asta?

— Sunt sigur că nu-i Skade. Asta te mulţumeşte?

— Cred că va trebui să mă mulţumească.

— Ar fi bine, fiindcă… Şi Clavain tăcu şi clipi repetat. Stai puţin. Se-ntâmplă ceva.

— Bun sau rău?

— Vom afla imediat.

De când capsula fusese scoasă din ocean, display-urile strălucitoare de pe latura ovoidului nu fuseseră încremenite nicio clipă, dar acum se schimbau, licărind şi trecând de la un mod distinct la altul. Un cerc roşu pulsa de câteva ori pe secundă, nu doar o dată la zece secunde. Scorpio îl privi ca hipnotizat, apoi observă că se oprise complet din pâlpâit şi-i fixa ca un ochi al răului. Cercul roşu deveni verde. Din interiorul ovoidului se auziră zăngănituri înăbuşite şi hiperporcul se gândi la vechiul ceasornic mecanic pe care-l descrisese Clavain. După o secundă, capsula se deschise într-o parte şi Scorpio tresări la mişcarea ei bruscă, deşi se aşteptase să urmeze ceva. Aburi reci răbufniră din crăpătura care se lărgea. O placă mare de metal brăzdat de arsuri se trase lin înapoi, lunecând pe maşinării aidoma unor balamale bine unse.

Un amestec de mirosuri îl izbi pe hiperporc: agenţi de sterilizare, lubrifianţi mecanici, fluide de răcire ce fierbeau, efluvii umane.

Aburii se risipiră şi dezvăluiră o femeie în pielea goală, ghemuită în poziţie de fetus în interiorul ovoidului. Era acoperită cu o peliculă de gel protector verde; maşinării

negre dantelate se curbau în jurul ei ca iedera pe o statuie.

— Skade? întrebă Scorpio.

Nu semăna cu ceea ce-şi amintea el despre Skade – deşi craniul avea forma cuvenită totuşi o altă părere nu strica niciodată.

— Nu-i Skade, zise Clavain. Şi nici Remontoire.

Se retrase de lângă capsulă.

Un sistem automat intră în acţiune. Maşinăria începu să se îndepărteze de femeie, în timp ce jeturi sub presiune îi curăţau pielea de gelul protector. Dedesubtul său, pielea avea o nuanţă palǎ de caramel. Părul de pe cap îi fusese tăiat până aproape de scalp. Sânii mici erau ghemuiţi în spaţiul concav dintre picioare şi partea superioară a corpului.

— Lăsaţi-mă s-o văd, rosti Valensin.

Scorpio îl opri.

— Stai! Până acum s-a descurcat singură – sunt convins că mai poate continua câteva minute.

— Scorp are dreptate, încuviinţă Clavain.

Femeia se cutremură ca un obiect inert supus unui şoc într-o parodie a vieţii. Cu mişcări ţepene, de crab, luă cu degetele bucăţele de gel şi le aruncă în lături. Mişcările îi deveniră din ce în ce mai agitate, ca şi cum ar fi încercat să stingă un foc.

— Salut! rosti Clavain ridicând glasul. Uşurel. Eşti în siguranţă şi te afli printre prieteni.

Locul sau cadrul în care fusese ghemuită femeia se desprinse din ovoid, acţionat de pistoane. Deşi mare parte din maşinăria înconjurătoare se desfăcuse, multe cabluri continuau să dispară în corpul femeii. Un aparat respiratoriu complex, din plastic, îi acoperea partea inferioară a feţei, conferindu-i un profil simian.

— O recunoaşte cineva? întrebă Vasko.

Cadrul întindea lent corpul femeii, aducându-l din poziţie fetală într-o poziţie omenească normală. Ligamentele şi articulaţiile trosniră şi pocniră neplăcut. În spatele măştii, femeia gemu şi începu să smulgă firele şi tuburile ce-i perforau pielea sau erau ataşate de ea prin

plasturi adezivi.

— O cunosc, rosti Clavain încetişor. O cheamă Ana Khouri. A fost aghiotanta Iliei Voliova, în vechea *Nostalgie,* înainte ca luminăluca să cadă în mâinile noastre.

— Fosta mercenară, zise Scorpio amintindu-şi cele câteva dăţi în care se întâlnise cu femeia şi puţinul pe care-l ştia despre trecutul ei. Ai dreptate, ea este. Pare însă cumva diferită.

— Fireşte – e cu vreo douăzeci de ani mai bătrână. În plus, au transformat-o într-o Agregată.

— Adică înainte n-a fost aşa? întrebă Vasko.

— Nu când am cunoscut-o noi, răspunse Clavain.

Scorpio îl privi pe bătrân.

— Eşti sigur că acum e Agregată?

— I-am perceput gândurile, nu? Mi-am putut da seama că nu era Skade sau unul dintre slugoii ei. În mod prostesc, am dedus că trebuia să fie Remontoire.

Valensin încercă din nou să treacă pe lângă ei.

— Aş dori s-o ajut acum, dacă nu-i un deranj prea mare.

— Se ocupă singură de ea, spuse Scorpio.

Khouri stătea într-o postură aproape normală, precum cineva în aşteptarea unei întâlniri. Însă repausul dură numai câteva secunde. Ridică mâna şi-şi trase masca, smulgând din gâtlej cincisprezece centimetri de tubulatură de plastic acoperită cu flegmă. După aceea scoase un singur icnet sonor, de parcă fusese lovită pe neaşteptate în stomac. Urmă o rafală de tusete, înainte ca respiraţia să i se domolească.

— Scorpio… începu Valensin.

— Doctore, n-am mai lovit un om de douăzeci şi trei de ani. Nu-mi da un motiv să fac o excepţie. Ia loc, da?

— Mai bine faci cum ţi se spune, adăugă Clavain.

Khouri întoarse faţa spre ei. Ridică palma pentru a-şi proteja fantele ochilor injectaţi, şi clipi printre interstiţiile dintre degete.

Apoi se sculă, continuând să se uite la ei. Scorpio o privi cu indiferenţă politicoasă. Unii hiperporci ar fi fost stimulaţi de prezenţa unei femei în pielea goală, tot aşa

cum existau şi oameni care erau atraşi de hiperporci. Dar, cu toate că deosebirile fiziologice între o femelă hiperporc şi o femelă umană nu erau nici pe departe extreme, tocmai deosebirile acelea contau pentru Scorpio.

Khouri îşi păstră echilibrul, ţinându-se cu o mână de capsulă. Stătea cu genunchii uşor apropiaţi, de parcă s-ar fi putut prăbuşi în orice moment, totuşi acum era în stare să tolereze strălucirea luminii, chiar dacă mijea în continuare ochii.

Când vorbi, glasul îi era răguşit, dar ferm.

— Unde sunt?

— Pe Ararat, răspunse Scorpio.

— Unde.

Nu fusese o întrebare.

— Deocamdată este suficient să ştii că te afli pe Ararat.

— Bănuiesc că lângă aşezarea voastră principală.

— Aşa cum am zis…

— Cât a trecut?

— Depinde, spuse Scorpio. Au trecut două zile de când am recepţionat semnalul capsulei tale. Nu ştim cât timp ai stat sub apă. Sau de cât timp a fost nevoie să ajungi la planeta noastră.

— Două zile?

Îl privi pe hiperporc de parcă ar fi spus săptămâni sau luni.

— De ce aţi avut nevoie de atâta timp?

— Să ştii că ai avut noroc c-am ajuns la tine aşa repede, interveni Blood. Iar procedura de trezire n-a fost sub controlul nostru.

— Două zile… Unde-i Clavain? Vreau să-l văd. Să nu-mi spuneţi că l-aţi lăsat să moară înainte ca eu s-ajung aici.

— Nu trebuie să-ţi faci griji, zise Clavain încet. După cum vezi, sunt în viaţă.

Ea îl privi fix câteva secunde, cu expresia de dispreţ a cuiva care se crede victima unei farse prost executate.

— Tu?

— Da, rosti el şi ridică mâinile. Îmi pare rău că te dezamăgesc.

Khouri îl mai privi o clipă, după care zise.

— Scuze. Nu-i… tocmai cum mă aşteptasem.

— Cred că încă pot fi util, zise Clavain şi se întoarse spre Blood. Adu-i o pătură, te rog. Nu vrem să moară de pe urma unei răceli. Apoi cred c-ar fi mai bine să-l lăsăm pe doctorul Valensin s-o examineze cu atenţie.

— N-avem timp pentru asta, rosti Khouri rupând câţiva plasturi adezivi pe care-i scăpase. Vreau să-mi faci rost de ceva cu care să mă pot deplasa pe apă. Şi de nişte arme. Tăcu un moment, după care adăugă: Şi nişte mâncare. Şi apă. Şi haine.

— Pari destul de grăbită, comentă Clavain. Nu poţi să aştepţi până dimineaţă? La urma urmelor, au trecut douăzeci şi trei de ani. Trebuie să fie multe de discutat.

— Habar n-ai tu, replică femeia.

Blood îi întinse lui Clavain o pătură şi el făcu un pas înainte ca să i-o ofere lui Khouri. Ea se înveli fără să arate vreo urmă de entuziasm.

— Putem face rost de ambarcaţiuni şi de arme, zise Clavain, însă cred c-ar fi de ajutor dacă am şti de ce ai nevoie de ele chiar în clipa asta.

— Din cauza pruncului meu, răspunse Khouri.

Clavain încuviinţă politicos din cap.

— Pruncul tău.

— E o fetiţă. O cheamă Aura. Se află aici, pe… cum ai zis că se numeşte planeta?

— Ararat.

— Aşa – ea se află aici, pe Ararat. Am venit s-o salvez.

Clavain îşi privi tovarăşii.

— Şi unde este fiica ta?

— La vreo opt sute de kilometri depărtare, răspunse Khouri. Acum aduceţi-mi armele alea. Şi un incubator. Şi pe cineva care se pricepe la chirurgie pe teren.

— De ce tocmai la chirurgie pe teren? întrebă Clavain.

— Pentru că mai întâi va trebui s-o scoateţi din Skade.

UNSPREZECE

Hela, 2727

Rashmika ridică ochii spre fosila fugoasă. Simbol al bogăţiei ostentative, atârna din plafon într-o zonă ca un atriu mare din vehicul. Chiar dacă ar fi fost un fals sau un semifals, înjghebat din părţi incompatibile, era primul fugos aparent complet pe care îl văzuse vreodată. Ar fi vrut să găsească o cale de a sui acolo şi de a-l examina ca lumea, mai ales tiparele de abraziune din locurile unde se frecau reciproc secţiunile de carapace dure. Rashmika doar citise despre ele, dar era sigură că, după o oră de studiere atentă, ar fi putut să spună dacă era autentic sau măcar să excludă posibilitatea de a fi un fals ieftin.

Într-un fel, nu credea că era foarte probabil să fie nici ieftin, nici fals.

Clasifică mintal morfologia corpului fugosului. DK4V8M, poate DK4V8L, fiindcă o deruta jocul prafului şi al umbrelor în jurul cozii-cochilie. Putea măcar să aplice obişnuita schemă de clasificare morfologică. Uneori falsurile ieftine combinau părţi de corpuri în formaţiuni imposibile din punct de vedere anatomic, dar acesta era în mod clar plauzibil, chiar dacă elementele sale componente nu proveneau neapărat din acelaşi sit funerar.

Fugoşii erau coşmarul oricărui taxonomist. Prima dată când fusese dezgropat unul, păruse să fie un caz simplu de reasamblare a părţilor împrăştiate ale corpului pentru a obţine ceva care semăna cu o insectă mare sau cu un homar. Fugosul avea o complexitate de secţiuni, cu multe membre şi organe senzoriale diferite şi foarte specializate, dar toate se potriviseră laolaltă în mod mai mult sau mai puţin logic, lăsând în seama ipotezelor doar organele interne moi.

Al doilea fugos nu semănase însă cu primul. Numărul de secţiuni ale corpului era diferit, ca şi numărul de membre. Părţile capului şi ale gurii erau aproape complet deosebite.

Dar – din nou – toate piesele se potriviseră şi compuseseră un specimen întreg, fără să rămână nicio bucăţică stânjenitoare.

Al treilea fugos nu fusese ca primul sau ca al doilea. Nici al patrulea sau al cincilea.

După dezgroparea şi reasamblarea rămăşiţelor a o sută de fugoşi, existau o sută de versiuni diferite ale corpului creaturii.

Teoreticienii bâjbâiseră după o explicaţie. Implicaţia era că nu existau doi fugoşi la fel. Însă două descoperiri simultane au distrus peste noapte teoria respectivă. Prima a fost dezgroparea unui cuib intact de prunci fugoşi. Deşi în planul corpului existau unele deosebiri, printre ei erau şi prunci *identici.* Bazându-se pe frecvenţa ocurenţelor, statistica argumenta că ar fi trebuit să se fi găsit deja minimum trei adulţi identici. A doua descoperire – care a explicat-o întâmplător pe prima – a fost dezgroparea unei perechi de fugoşi adulţi în aceeaşi zonă. Fuseseră găsiţi în camere separate, dar conectate ale unui sistem de tuneluri subterane. Părţile corpurilor au fost reasamblate, oferind alte două morfologii unice, dar la o examinare mai atentă s-a observat ceva neaşteptat. O tânără cercetătoare pe nume Kimura a început să se intereseze în special de tiparele cauzate de secţiuni ale corpurilor ce se frecau între ele. Ceva nu i se păruse tocmai în regulă la cele două specimene noi. Zgârieturile erau incompatibile: o scrijelitură pe marginea unei carapace nu avea echivalent pe carapacea adiacentă.

La început, Kimura a bănuit că acele două grupuri de părţi ale corpului erau falsuri – pentru aşa ceva exista deja o mică piaţă neagră –, totuşi ceva a făcut-o să insiste. S-a gândit multe săptămâni, convinsă că scăpa din vedere ceva evident. Apoi, într-o seară, după o zi foarte încărcată în care examinase zgârieturile mărindu-le din ce în ce mai mult, s-a culcat. A avut vise agitate, iar când s-a trezit, s-a repezit înapoi în laborator şi şi-a confirmat suspiciunea care o sâcâia.

Exista câte o corespondenţă exactă pentru fiecare

zgârietură... dar întotdeauna aceasta se afla pe *celălalt* fugos. Fugoşii schimbau între ei părţi ale corpurilor. De aceea nu existau niciodată doi fugoşi identici. Ei înşişi cauzau diferenţele: schimbau componente în ceremonii ritualice, după care se târau spre vizuinile lor micuţe, unde-şi petreceau convalescenţa.

Pe măsură ce au fost dezgropate mai multe perechi de fugoşi, au devenit clare posibilităţile aproape infinite ale aranjamentului. Schimburile de părţi corporale aveau valoare pragmatică, îngăduindu-le fugoşilor să se adapteze la sarcini şi medii specifice. În acelaşi timp, schimburile ritualizate aveau şi scop estetic: dorinţa de atipic. Fugoşii care se abăteau de la planul corporal mediu aveau succes social, pentru că asta însemna că participaseră la multe schimburi. Stigmatul suprem – din câte şi-au putut da seama Kimura şi colegii săi – era ca un fugos să fie identic cu altul. Asta însemna că măcar unul din cadrul perechii era un proscris, care nu se dovedise capabil să-şi găsească un partener pentru schimb.

Între cercetători s-au declanşat conflicte aprige. Opinia majoritară era că acest comportament nu putea să fi evoluat natural, ci se dezvoltase dintr-o fază anterioară de bioinginerie conştientă, când fugoşii îşi modificaseră propriile anatomii, pentru a îngădui schimbul unor părţi întregi din corp fără ajutorul microchirurgiei şi al medicamentelor imunosupresoare.

O minoritate de cercetători susţinea însă că schimbul reciproc era prea profund înrădăcinat în cultura fugoşilor ca să fi apărut în istoria evolutivă recentă. Ei sugerau că, în urmă cu miliarde de ani, fugoşii fuseseră forţaţi să evolueze într-un mediu extrem de ostil – echivalentul evolutiv al unei oale ticsite cu homari. Ba chiar atât de ostil, încât trebuia să aibă valoare pentru supravieţuire nu doar capacitatea de creştere la loc a unui membru retezat, ci şi cea de reataşare a unui membru retezat, ici şi colo, înainte să fi fost mâncat. Membrele – şi, ulterior, părţi majore ale corpului – evoluaseră la rândul lor, dezvoltând capacitatea de supravieţuire după ce fuseseră rupte de

restul corpului. Odată cu creşterea presiunii de a supravieţui, fugoşii dezvoltaseră intercompatibilitate, fiind capabili să folosească nu doar propriile părţi abandonate, ci şi pe ale semenilor.

Poate nici chiar fugoşii nu mai aveau amintirea momentului când începuseră schimburile reciproce. Cu certitudine, în puţinele consemnări simbolice găsite pe Hela, nu exista niciun soi de aluzii evidente la aşa ceva. Era o parte prea însemnată a lor, o parte prea fundamentală a felului cum vedeau realitatea, ca să fi făcut remarci despre ea.

Privind acum creatura fantastică, Rashmika se întrebă ce ar fi crezut fugoşii despre oameni. Probabil că ar fi găsit rasa umană la fel de bizară, considerându-i oribilă tocmai fixitatea, un soi de moarte.

Îngenunche şi-şi propti pe coapse compadul familiei. Îl deschise şi scoase stilusul din fanta laterală. Nu era o poziţie confortabilă, dar avea să stea aşa numai câteva minute.

Începu să deseneze. Stilusul scârţâia pe compad la fiecare mişcare fluidă, sigură, a mâinii. Pe ecran începu să se contureze un animal extraterestru.

Linxe avusese dreptate în privinţa caravanei: indiferent cât de glacială fusese primirea, le oferise şansa de a ieşi din gheţiolă pentru prima dată după trei zile.

Pe Rashmika o surprinse importanţa ieşirii aceleia pentru dispoziţia ei generală. Nu doar că încetase să-şi mai facă griji legate de jandarmii din Vigrid, deşi întrebarea *de ce* o urmăriseră continua s-o sâcâie. Însă aerul era mai proaspăt în caravană, cu brize interesante şi mirosuri variate, niciunul la fel de neplăcut precum cele de la bordul gheţiolei.

Avea, de asemenea, loc să-şi dezmorţească picioarele: interiorul acestui vehicul din caravană era generos structurat, cu pasaje largi şi înalte, camere confortabile şi lumini puternice. Totul era pus la punct şi – comparativ cel puţin cu primirea – dotările erau mai mult decât adecvate.

Mâncarea şi băutura erau asigurate, hainele puteau fi spălate şi, în sfârşit, putea să ajungă la o stare de curăţenie personală rezonabilă. Existau până şi moduri de divertisment, deşi destul de anoste faţă de cele cu care era ea obişnuită. Existau, de asemenea, oameni noi, chipuri pe care nu le mai văzuse niciodată.

După ce se gândi o vreme, fata înţelese că greşise în aprecierea iniţială a relaţiei dintre chestor şi Crozet. Deşi nu păreau să se înţeleagă deloc bine, acum era evident că îşi fuseseră reciproc de folos în trecut. Grosolănia manifestată de amândoi reprezentase o scenetă ce camufla un nucleu îngheţat de respect mutual. Chestorul vâna informaţii diverse, conştient de faptul că şi Crozet putea să deţină ceva util pentru el. În acelaşi timp, Crozet avea neapărată nevoie să plece cu piese de schimb sau alte obiecte cu care să facă troc.

Rashmika intenţionase să participe doar la câteva sesiuni de negociere, dar înţelese iute că-l putea ajuta, în chip modest, pe Crozet. În acest scop, ea stătea la un capăt al mesei, având în faţă hârtie şi creion. Nu i se îngăduia să-şi aducă în cameră compadul, ca să nu aibă un software de analiză a stresului vocal sau cine ştie ce alt sistem prohibit.

Fata nota observaţii despre articolele pe care le vindea Crozet, scriind şi desenând cu precizia de care fusese întotdeauna mândră. Interesul îi era autentic, dar prezenţa ei slujea şi altui scop.

În prima sesiune de negocieri fuseseră doi cumpărători. Ulterior, apărea uneori un al treilea sau un al patrulea, iar chestorul sau unul dintre adjuncţii lui participau de fiecare dată ca observatori. Fiecare sesiune începea cu unul dintre cumpărători întrebându-l pe Crozet ce avea să le ofere.

— Nu căutăm vestigii de fugoşi, spuseră ei la început. Pur şi simplu, nu ne interesează. Dorim artefacte de origine umană indigenă. Obiecte lăsate pe Hela în ultima sută de ani, nu gunoaie vechi de milioane de ani. Piaţa pentru gunoaie extraterestre inutile este în scădere, pentru că toate sistemele solare bogate sunt evacuate.

Cine să vrea să-şi *extindă* colecţia, când toţi sunt ocupaţi să-şi vândă activele ca să cumpere un singur loc în congelator?

— Ce fel de artefacte umane?

— Utile. Acestea sunt vremuri întunecate: oamenii nu doresc obiecte de artă şi chestii efemere, decât dacă îşi închipuie că le aduc noroc. Ei vor în primul rând arme şi sisteme de supravieţuire, despre care cred că le-ar putea oferi un avantaj când necunoscutul din faţa căruia fug îi va ajunge din urmă. Arme Agregate obţinute prin contrabandă. Armuri demarhiste. Orice are toleranţă la Epidemie se vinde mereu bine.

— Ca regulă generală, zise Crozet, eu nu mă ocup de arme.

— Atunci, trebuie să te adaptezi unei pieţe aflate în schimbare, pufni unul dintre cumpărători.

— Bisericile fac comerţ cu arme? Aşa ceva nu intră în conflict cu scriptura?

— Dacă oamenii vor protecţie, cine suntem noi să le-o refuzăm?

Crozet strânse din umeri.

— Eu, unul, nu mă ocup nici de arme, nici de muniţii. Dacă încă dezgroapă cineva arme umane pe Hela, nu-s eu acela.

— Atunci trebuie să ai altceva.

— Nu prea multe.

În clipa aceea se mişcă, parcă dând să plece, aşa cum făcu în toate sesiunile ce urmară, şi adăugă:

— Cred că ar fi mai bine să-mi văd de drum – nu vreau să irosesc timpul nimănui.

— Nu ai absolut nimic altceva?

— Nimic care să vă intereseze. Am desigur nişte vestigii de fugoşi, dar cum aţi spus… În prezent nu mai există o piaţă pentru gunoaie extraterestre inutile, continuă el parodiind perfect tonul dispreţuitor al cumpărătorului.

Cumpărătorii suspinară şi schimbară priviri; chestorul se aplecă spre ei şi le şopti ceva.

— Ne-ai putea arăta totuşi ce ai, zise fără chef unul

dintre cumpărători, dar nu-ţi pune mari speranţe. Foarte probabil, nu ne va interesa. Ba chiar ţi-am putea garanta chestia asta.

Acesta era însă un joc şi Crozet ştia că trebuia să-i urmeze regulile, indiferent cât de inutile sau de copilăreşti ar fi fost. Se aplecă şi luă de sub scaun ceva înfăşurat în peliculă protectoare, asemănător unui animal mic şi mumificat.

Chipurile cumpărătorilor se strâmbară nemulţumite.

Crozet puse pachetul pe masă şi-l desfăcu solemn, petrecând un timp exasperant de lung ca să înlăture toate straturile. În tot acest timp vorbi întruna despre raritatea extremă a obiectului, despre felul cum fusese excavat în circumstanţe excepţionale, ţesând o poveste dubioasă de interes uman în lanţul vag de provenienţă.

— Haide odată, Crozet!

— Pregăteam scena, replică el.

Până la urmă, ajunse la ultimul strat al ambalajului. Îl desfăcu larg pe masă, dezvăluind relicva de fugos aflată la interior ca într-un cocon.

Rashmika o ştia: era unul dintre obiectele cu care ea îşi cumpărase un loc la bordul gheţiolei.

Acestea nu erau din cale-afară de interesante. Fata văzuse mii de relicve dezgropate în săpăturile din Vigrid, ba chiar i se îngăduise să le examineze înainte de a fi înmânate familiilor care se ocupau de comerţ, dar nu dăduse niciodată peste ceva care s-o facă să icnească de admiraţie sau de încântare. Pentru că, deşi relicvele erau neîndoios artificiale, erau făcute în general din metale mate, oxidate sau din ceramică grosolană, nesmălţuită. Rareori exista vreun strop de ornamente pe suprafaţă – nicio urmă de vopsea, de placare sau de inscripţii. O dată la o mie de descoperiri, găseau ceva care să aibă un şir de simboluri, iar unii cercetători credeau că înţeleg ce înseamnă unele dintre acestea. Totuşi, majoritatea vestigiilor de fugoşi erau grosolane, banale, neinteresante. Aduceau cu rămăşiţele excavate ale unei culturi inepte din epoca bronzului, nu cu produsele strălucitoare ale unei

civilizaţii care călătorise printre stele – una care în niciun caz nu evoluase în sistemul 107 Piscium.

Şi totuşi, în secolul trecut *existase* o piaţă pentru vestigii. Pe de o parte, asta se datorase faptului că niciuna dintre celelalte culturi dispărute – amarantinii, de pildă – nu lăsase în urmă o abundenţă comparabilă de obiecte cotidiene. Culturile acelea fuseseră atât de amănunţit exterminate, încât aproape nimic nu supravieţuise, iar puţinele obiecte care scăpaseră se aflau în grija unor organizaţii ştiinţifice mari, ca Institutul Sylveste. Fugoşii fuseseră singurii care lăsaseră suficiente obiecte pentru a permite colecţionarilor particulari să achiziţioneze artefacte de origine extraterestră autentică. Nu conta că erau mici şi deloc spectaculoase, erau foarte vechi şi evident extraterestre. În plus, continuau să poarte patina tragediei extincţiei.

De asemenea, nu existau două vestigii identice. Mobilierul şi locuinţele fugoşilor dovedeau aceeaşi oroare faţă de similaritate pe care o avuseseră creatorii lor. Începuseră cu propria anatomie şi se extinseseră la ambientul material. Aveau producţie de masă, dar procesul respectiv conţinea o necesară etapă finală în care fiecare obiect trecea pe la un artizan, care-i conferea unicitate.

Bisericile controlau vânzarea acestor vestigii în universul exterior, totuşi ele nu se simţiseră niciodată în largul lor faţă de întrebarea profundă despre ce reprezentau fugoşii sau cum se potriveau ei în misterul miracolului Quaiche. Bisericile trebuiau să menţină pârâiaşul de vestigii, astfel încât să aibă ce oferi traderilor Ultranauţi care vizitau sistemul. În acelaşi timp însă, exista mereu temerea că următorul vestigiu fugos care va fi dezgropat va băga un băţ în roţile doctrinei quaicheiste.

În prezent, teza aproape unanim îmbrăţişată de biserici era că dispariţiile Haldorei reprezentau un mesaj de la Dumnezeu, o numărătoare inversă spre un eveniment cu finalitate apocaliptică. Dar dacă fugoşii observaseră şi ei dispariţiile? Oricum era destul de greu să le descifrezi simbolurile şi până acum nu se găsise nimic care să pară

asociat direct cu fenomenul Haldora. Totuşi, sub gheaţa lui Hela existau multe vestigii şi nici chiar cele dezgropate până în prezent nu fuseseră supuse unor studii ştiinţific riguroase. Arheologii sponsorizaţi de biserică erau singurii care aveau un soi de imagine generală asupra tuturor vestigiilor descoperite şi erau supuşi presiunii intense de a ignora orice dovezi care intrau în conflict cu scriptura quaicheistă. De aceea Rashmika le adresa aşa multe scrisori şi de aceea replicile lor ocazionale erau întotdeauna atât de evazive. Ea dorea o dezbatere, dorea să pună sub semnul întrebării concepţia acceptată despre fugoşi. Ei doreau ca fata să dispară.

Prin urmare, cumpărătorii din caravană etalară un aer de dezaprobare tolerantă, când Crozet începu vânzarea propriu-zisă.

— Este un curăţitor de plăci, zise Crozet răsucind pe toate părţile un obiect cenuşiu, cu un capăt despicat, care semăna cu un os. Era utilizat pentru îndepărtarea materiei organice moarte din interstiţiile secţiunilor din carapace. Credem că o făceau în comun, aşa cum maimuţele îşi culeg reciproc păduchii din blană. Pentru ei trebuie să fi fost foarte relaxant.

— Creaturi împuţite.

— Maimuţele sau fugoşii?

— Ambele.

— Eu n-aş fi prea aspru, amice. Fugoşii îţi plătesc salariul.

— O să-ţi dăm cincizeci de unităţi de credit ecumenice pentru el. Nimic mai mult.

— Cincizeci de ecu? Mă luaţi peste picior.

— Este un obiect revoltător, care avea o funcţie revoltătoare. Cincizeci de ecu este… excesiv de generos.

Crozet se uită spre Rashmika. O privise în treacăt, însă ea era pregătită pentru momentul respectiv. Sistemul pe care-l stabiliseră era foarte simplu: dacă individul spunea adevărul – dacă aceea era într-adevăr oferta maximă pe care era pregătit s-o facă –, atunci ea împingea foarte puţin foaia de hârtie spre mijlocul mesei. În caz contrar, o

trăgea spre ea la fel de puţin. Dacă reacţia cumpărătorului era ambiguă, fata nu făcea nimic. Asta nu se întâmpla foarte des.

Crozet îi lua întotdeauna în serios părerea. Dacă oferta era cea mai bună pe care şi-o permiteau cumpărătorii, nu-şi mai irosea energia încercând să-i convingă. Însă, dacă simţea că era posibil, se târguia cu ei până în pânzele albe.

În acea primă sesiune de negociere, cumpărătorul minţea. După un schimb rapid de oferte şi contraoferte, ajunseră la o înţelegere.

— Tenacitatea ta este lăudabilă, spuse cumpărătorul cu o nemulţumire vizibilă, înainte de a-i scrie o chitanţă pentru şaptezeci de ecu, valabilă numai în interiorul caravanei.

Crozet o împături cu grijă şi o băgă în buzunarul cămăşii.

— A fost o plăcere să facem afaceri.

El avea şi alte curăţitoare de plăci, precum şi câteva obiecte ce puteau să fi servit unor scopuri complet diferite. Uneori venea la sesiunile de negocieri cu un obiect la transportarea căruia îl ajutau Linxe sau Culver. Putea fi o piesă de mobilier sau un fel de instrument casnic greu. Armele fugoase erau rare, părând să aibă doar valoare ceremonială, dar se vindeau cel mai bine. Odată le vându un obiect ce putea fi un scaun de toaletă pentru fugoşi. Luase doar treizeci şi cinci de ecu: bani cu care, comentase după aceea, abia dacă putea să cumpere un servomotor.

Rashmika încercă totuşi să nu-i pară rău pentru el. Dacă dorea obiectele cele mai bune din săpături, genul de vestigii pentru care se plăteau mii sau zeci de mii, atunci Crozet trebuia să-şi regândească atitudinea faţă de restul comunităţilor din Vigrid. Adevărul era că lui îi plăcea să lucreze doar la periferia acestora.

Aşa trecură următoarele două zile. În cea de-a treia, cumpărătorii îi cerură pe neaşteptate lui Crozet să rămână singur în timpul negocierilor. Rashmika nu ştia dacă îi ghiciseră secretul. Potrivit cunoştinţelor ei, nu exista nicio

lege împotriva celor care judecau cu exactitate dacă oamenii mint sau nu. Poate că pur şi simplu n-o mai plăceau, aşa cum se întâmpla adesea când alţii îi simţeau perspicacitatea.

Pe fată n-o deranja asta. Îl ajutase pe Crozet, ba îi plătise chiar un pic mai mult pe lângă vestigiile de fugoşi, pentru ajutorul pe care i-l oferise. La urma urmelor, el îşi asumase un risc suplimentar, neprevăzut, când aflase că jandarmii o urmăreau.

Nu, conştiinţa ei nu era deloc împovărată.

Ararat, 2675

Khouri protestă când o duseră din capsulă în infirmeria ce fusese pregătită.

— N-am nevoie de examinare, spuse ea. Am nevoie doar de o barcă, nişte arme, un incubator şi de cineva priceput la mânuirea cuţitului.

— Ah, eu sunt priceput la mânuirea cuţitului, zise Clavain.

— Te rog, ascultă-mă cu seriozitate. Tu ai avut încredere în Ilia, nu?

— Am ajuns la un aranjament. Încrederea mutuală n-a fost niciodată implicată în mare măsură.

— I-ai respectat totuşi judecăţile?

— Cred că da.

— Ei bine, ea a avut încredere în mine. Asta nu ţi-e de ajuns? Clavain, eu nu cer chestii exagerate, nu cer luna de pe cer.

— Îţi vom analiza cererea la momentul potrivit, răspunse el, dar numai după ce te vom examina.

— Nu mai e *timp,* replică ea, însă după ton era clar că ştia că pierduse deja disputa.

Doctorul Valensin aştepta în infirmerie cu doi servitori medicali vechi din fondul central de maşini. Roboţii de culoare verzui-instituţional aveau gâturi ca de lebede şi se deplasau pe piedestaluri şuierătoare cu perne de aer. O mulţime de braţe specializate ieşeau din corpurile lor

subţiri ca nişte piese de şah. Medicul avea să fie cu ochii pe ei cât îşi făceau treaba: nesupravegheate, circuitele lor scârţâitoare aveau obiceiul neplăcut de a comuta absent pe autopsiere.

— Nu-mi plac roboţii, anunţă Khouri, uitându-se la servitori cu evidentă nelinişte.

— În privinţa asta gândim la fel, spuse Clavain, apoi se întoarse către Scorpio şi vorbi cu glas încet: Imediat ce primim raportul lui Valensin, va trebui să discutăm cu ceilalţi seniori despre cursul optim de acţiune. Părerea mea este că ea va avea nevoie de odihnă înainte de a pleca oriunde. Deocamdată însă sugerez să ţinem totul secret atât cât putem.

— Crezi că spune adevărul? întrebă hiperporcul. Chestia aia despre Skade şi pruncul ei?

Clavain o studie pe femeie în timp ce Valensin o ajuta să se instaleze pe patul pentru examinare.

— Am sentimentul oribil că e posibil ca lucrurile să stea într-adevăr aşa.

După examenul medical, Khouri se afundă într-un somn adânc şi aparent fără vise. Se trezi o singură dată, spre dimineaţă, când chemă unul dintre ajutoarele lui Valensin şi solicită din nou mijloacele necesare pentru a-şi salva fiica. Îi administrară alte relaxante şi ea dormi încă patru-cinci ore. La răstimpuri se zbătea sălbatic şi bolborosea frânturi de cuvinte şi de fraze. Orice ar fi încercat să spună, vorbea mereu agitat, pe ton imperativ, deşi nu foarte coerent. Abia spre sfârşitul dimineţii se trezi cu adevărat, pe de-a întregul conştientă.

Până când Valensin aprecie că era pregătită pentru vizitatori, izbucni furtuna. Deasupra complexului, cerul era albastru mohorât, marmorat pe alocuri cu fuioare de nori cirus destrămaţi. Pe ocean, *Nostalgia pentru Infinit* strălucea în nuanţe de cenuşiu, de parcă ar fi fost recent dăltuită într-o piatră întunecată.

Se aşezară de o parte şi de cealaltă a patului – Clavain, pe un scaun şi Scorpio, pe altul, astfel întors încât să se

sprijine cu braţele pe spătar.

— Am citit raportul lui Valensin, începu hiperporcul. Toţi speram că ne va spune că eşti nebună. Din păcate, se pare că lucrurile nu stau aşa. Iar asta îmi dă o migrenă groaznică, adăugă el, frecându-şi rădăcina nasului.

Khouri se ridică în capul oaselor în pat.

— Îmi pare rău de migrena ta, dar putem să trecem peste formalităţi şi să ne ocupăm de salvarea fiicei mele?

— Vom discuta despre asta când o să fii pe picioare, răspunse Clavain.

— Şi de ce nu acum?

— Pentru că mai întâi trebuie să ştim exact ce s-a-ntâmplat. De asemenea, avem nevoie de o evaluare tactică precisă a oricărui scenariu care le implică pe Skade şi pe fiica ta, zise Clavain. O poţi defini ca pe o luare de ostatici?

— Da, rosti ea fără chef.

— Atunci Aura nu se găseşte în pericol imediat până nu vom avea cereri concrete de la Skade. Skade nu va risca să-şi pericliteze unicul atu. Poate că este crudă şi nemiloasă, dar nu iraţională.

Scorpio îl observă pe furiş pe bătrân. Părea la fel de atent şi de ager la minte ca întotdeauna, deşi, după ştiinţa sa, nu-şi îngăduise mai mult de două ore de somn de când revenise pe continent. Hiperporcul văzuse acelaşi lucru şi la alţi oameni în vârstă: aveau nevoie de mai puţin somn şi detestau ca acesta să le fie impus de tineri. Nu pentru că ar fi beneficiat neapărat de mai multă energie, ci pentru că diviziunea dintre somn şi veghe devenea tulbure, tot mai arbitrară. Se întrebă ce simţi oare când pluteşti printr-o succesiune nesfârşită de momente cenuşii, în locul intervalelor ordonate de zi şi noapte.

— La ce durată temporală ne referim? rosti Khouri. Veţi acţiona peste ore sau peste zile?

— Am convocat o întâlnire a seniorilor coloniei, se va desfăşura ceva mai târziu, în cursul dimineţii, spuse Clavain. Dacă situaţia merită, o operaţiune de salvare ar putea demara înainte de apusul soarelui.

— Nu mă poţi crede pur şi simplu pe cuvânt că trebuie

să acţionăm *acum?*

Clavain se scărpină în barbă.

— Aş putea s-o fac, dacă povestea ta ar fi mai logică.

— Nu mint, spuse Khouri şi gesticulă în direcţia unui servitor. Doctorul mi-a dat undă verde, nu?

Scorpio zâmbi şi bătu cu raportul medical în spătarul scaunului.

— El a spus că în mod evident nu delirezi, totuşi examenul lui a ridicat alte întrebări pe lângă cele la care a răspuns.

— Ai amintit de un prunc, interveni Clavain înainte ca ea să-l poată întrerupe, totuşi, potrivit acestui raport, n-ai născut niciodată. De asemenea, nu există semne evidente ale vreunei cezariene.

— Nici n-ar fi fost evidente… dacă operaţia ar fi fost făcută de medici Agregaţi. Ei te pot coase atât de bine, încât pare că operaţia nici n-a existat.

Khouri îi privi pe rând, iar furia şi teama îi erau la fel de clare.

— Vreţi să ziceţi că nu mă credeţi?

Clavain clătină din cap.

— Spun doar că nu-ţi putem verifica povestea. Potrivit afirmaţiilor lui Valensin *există* o distensie a uterului corespunzătoare unei sarcini foarte recente, precum şi modificări hormonale în sânge care susţin aceeaşi concluzie. În acelaşi timp însă, el recunoaşte că pot exista şi alte explicaţii.

— Dar nu-mi contrazic povestea.

— Pentru a organiza o acţiune militară, ne trebuie ceva mai convingător, zise Clavain.

— Te întreb din nou: de ce nu mă puteţi crede pur şi simplu?

— Pentru că nu numai povestea despre pruncul tău e lipsită de sens, răspunse Clavain. Ana, cum *ai ajuns* tu aici? Unde-i nava care te-a adus? Nu ai sosit tocmai din sistemul Resurgam în capsula aia, totuşi nu există niciun semn că altă navă ar fi pătruns în sistemul nostru.

— Şi asta mă face pe mine mincinoasă?

— Ne face pe noi suspicioşi, replică Scorpio. Ne face să ne întrebăm dacă tu eşti ce pari a fi.

— Navele sunt aici, răspunse ea oftând ca şi cum ar fi stricat o surpriză plănuită cu multă grijă. Toate. Se află în volumul de spaţiu din imediata apropiere a acestei planete. Remontoire, *Lumina Zodiacală,* cele două nave stelare care au mai rămas din grupul operativ al lui Skade – toţi sunt aici, la mai puţin de o unitate astronomică de planeta asta. Sunt în sistemul vostru de nouă săptămâni. Aşa am ajuns eu aici, Clavain.

— Nu poţi să ascunzi nave aşa uşor, rosti el. Nu în mod sistematic şi nici permanent. Nu poţi să le ascunzi când noi le căutăm în mod activ.

— Noi o putem face acum, zise Khouri. Deţinem tehnici despre care voi n-aveţi habar. Lucruri pe care le-am învăţat... lucruri pe care *a trebuit* să le învăţăm de când ne-am văzut ultima oară. Lucruri pe care nu le-aţi crede.

Clavain se uită la Scorpio. Hiperporcul încercă să ghicească la ce se gândea bătrânul, dar nu izbuti.

— Cum ar fi? întrebă Clavain.

— Motoare noi, răspunse ea. Propulsii întunecate. Nu le puteţi vedea. *Nimic* nu le vede. Eşapările... dispar. Ecrane de camuflare. Bule în care nu se manifestă niciun fel de forţe. Motoare crio-aritmetice miniaturizate. Controlul eficient al inerţiei la scară globală. Arme hipometrice. Mie chiar *nu-mi plac* armele hipometrice, adăugă ea cutremurându-se. Mă sperie. Am văzut ce se-ntâmplă când greşesc. Nu sunt chestii *normale.*

— Toate astea, în doar douăzeci de ani? întrebă Clavain incredul.

— Am beneficiat de nişte ajutoare.

— După cum ai povestit, l-aţi avut la celălalt capăt al firului pe Dumnezeu, care făcea o listă cu dorinţele voastre.

— N-a fost Dumnezeu, crede-mă. Ar trebui s-o ştiu cel mai bine, pentru că eu am cerut totul.

— Mai precis, cui ai cerut?

— Fiicei mele, răspunse Khouri. Ea ştie chestii, Clavain.

De aceea este valoroasă. De aceea o doreşte Skade.

Scorpio simţi că-l apucă ameţeala: de fiecare dată când îndepărtau un strat din povestea lui Khouri, se părea că dedesubt exista ceva încă şi mai incomprehensibil.

— Tot nu-nţeleg de ce nu ţi-ai semnalat sosirea de pe orbită, insistă Clavain.

— În parte, fiindcă n-am dorit să atragem atenţia asupra Araratului. Decât dacă era neapărat necesar. Acolo sus se desfăşoară un război, înţelegi? Un conflict spaţial major, cu combatanţi care au superechipamente stealth. Orice semnal constituie un risc. În plus, există o mulţime de bruieri şi de distorsiuni.

— Un conflict între forţele lui Skade şi forţele voastre?

— Este mai complicat. Până recent, Skade a luptat alături de noi, nu împotriva noastră. Chiar şi acum, ignorând problema personală dintre ea şi mine, aş zice că ne aflăm într-o stare de armistiţiu instabil.

— Atunci cu cine dracu' vă luptaţi? întrebă Clavain.

— Cu Inhibitorii, răspunse Khouri. Cu lupii – spune-le cum vrei.

— Sunt aici? întrebă Scorpio. Adică fix în sistemul ăsta?

— Îmi pare rău că vă stric planurile, zise ea.

— Ei bine, făcu Clavain şi privi în jur, nu ştiu ce să zic în privinţa celorlalţi, dar ziua mea cu siguranţă e afectată.

— Asta a şi fost ideea, spuse Khouri.

Clavain îşi frecă muchia nasului cu un deget.

— Încă un lucru. De câteva ori, de când ai venit aici, ai menţionat un cuvânt care sună ca „hela”. Ai spus chiar că trebuie să ajungem acolo. Numele nu-nseamnă nimic pentru mine. Care-i importanţa lui?

— Nu ştiu, răspunse ea. Nici măcar nu-mi amintesc să-l fi rostit.

DOISPREZECE

Hela, 2727

Chestorul Jones fusese prevenit să se aştepte la un oaspete la bordul caravanei sale. Avertismentul sosise direct de la Calea Permanentă, cu sigiliile oficiale ale Turnului-Ceasului. La scurt timp după aceea, un vehicul spaţial mic – o navetă cu un singur loc, de fabricaţie Ultranaută, având forma unei scoici – apăru lunecând peste procesiunea de vehicule a caravanei.

Vehiculul cu carcasă rubinie staţionă plutitor pe un jet de propulsie expert balansat, intimidant de neclintit, în vreme ce caravana îşi continuă drumul. După aceea coborî pe heliportul principal. Carcasa se deschise şi prin trapă apăru o siluetă în costum presurizat. Aceasta şovăi, apoi se aplecă şi luă din cockpit un baston şi o valijoară albă. Din diverse unghiuri, videocamerele îl urmăriră coborând în caravană, deschizând cu chei Turnul-Ceasului uşi în mod normal de netrecut, apoi închizându-le perfect în urma sa. Mergea foarte încet, fără să se grăbească, lăsându-i chestorului timp să-şi exerseze imaginaţia. La răstimpuri ciocănea cu bastonul în vreo componentă a caravanei ori se oprea şi-şi trecea mâna înmănuşată peste partea superioară a unui perete, după care îşi inspecta degetele ca şi cum ar fi fost în căutarea prafului.

— Nu-mi place asta, Peppermint, îi spuse chestorul creaturii cocoţate pe biroul său. Niciodată nu-i bine când ei trimit pe cineva, mai ales când te anunţă cu doar o oră înainte. Înseamnă că vor să te ia prin surprindere. Înseamnă că au impresia că intenţionezi să faci ceva.

Creatura era foarte ocupată cu grămăjoara de seminţe pe care chestorul o pusese pe masă. Era de-a dreptul fascinant s-o priveşti mâncând şi după aceea curăţându-se. Ochii săi negri faţetaţi – în lumina corespunzătoare, erau de fapt de un purpuriu foarte închis şi lucios – străluceau ca nişte minerale rare.

— Cine poate fi, cine poate fi… zise chestorul răpăind cu degetele în masă. Ia – mai papă nişte seminţe. Un *baston.* Pe cine ştim noi care umblă cu baston?

Creatura ridică ochii şi-l privi, de parcă ar fi fost gata să-şi exprime opinia. După aceea reveni la ronţăit, cu coada încolăcită aidoma unui prespapier.

— Asta nu miroase a bine, Peppermint, o simt eu.

Chestorul se mândrea cu faptul că ţinea lucrurile în mână, cel puţin în privinţa caravanelor. El executa ceea ce-i cerea biserica, dar în rest nu-şi băga nasul în treaba catedralei. Caravana lui revenea întotdeauna pe Cale la timp pentru întâlnirea stabilită şi se întorcea rareori fără o recoltă respectabilă de pelerini, muncitori sezonieri şi artefacte de fugoşi. El avea grijă de pasagerii şi de clienţii săi, fără să le caute în vreun fel prietenia sau gratitudinea. Nu avea nevoie de niciuna dintre ele: avea propriile responsabilităţi şi-l avea pe Peppermint, iar asta era tot ce conta.

În ultima vreme, lucrurile nu merseseră la fel de bine ca în trecut, însă asta era valabil pentru toate caravanele, iar dacă ei urmau să aleagă pe cineva anume pentru a-l pedepsi, atunci existau alţii cu rezultate mult mai proaste decât ale lui. În plus, biserica trebuia să fie în linii mari satisfăcută de felul cum el o slujise în ultimii ani, fiindcă altfel n-ar fi îngăduit creşterea caravanei sale şi nici călătoriile pe rute comerciale aşa importante. El avea o relaţie bună cu oficialii catedralei şi – deşi niciunul dintre ei n-ar fi recunoscut-o vreodată – reputaţia corectitudinii, când se ajungea la negoţul cu traderi precum Crozet. Care era atunci scopul vizitei-surpriză?

Chestorul spera să nu aibă vreo legătură cu sângele lui. Era bine ştiut că, de fapt, cu cât te apropiai de treburile catedralei, cu atât era mai probabil să intri în contact cu agenţii Oficiului Testul-Sângelui, corpul cleric care răspândea sângele lui Quaiche. Chestorul ştia că Testul-Sângelui era un organ al Turnului-Ceasului, totuşi, atât de departe de Cale, sângele lui Quaiche era subţiat şi diluat. Era greu să trăieşti în exteriorul sanctuarului de fier al

catedralelor. Trebuia să te gândeşti mereu la căderi de gheaţă şi la gheizere. Aveai nevoie de detaşare şi de minte clară, nu de pietatea chimică a unui virus îndoctrinal. Dar dacă se schimbase politica şi se lărgise raza de acţiune a Testului-Sângelui?

— Crozet ăla, rosti chestorul cu glas tare, aduce mereu ghinion. N-ar fi trebuit să-l las să suie la bord aşa târziu în călătorie. Trebuia să-l fi expediat înapoi cu coada între picioare. E un individ leneş şi bun de nimic.

Peppermint ridică ochii spre el. Micile părţi din care era compusă gura lui rostiră:

— Cel fără de păcat dintre voi să arunce cel dintâi piatra.

— Da, Peppermint, mulţumesc, zise chestorul şi deschise sertarul biroului. Acum ce-ar fi să intri tu aici cât timp o să fie prezent vizitatorul? Şi ţine-ţi fleanca!

Se întinse spre creatură, gata s-o plieze cu blândeţe într-o formă care să încapă în sertar, dar uşa biroului se deschidea deja, întrucât şperaclul străinului funcţiona până şi aici.

Silueta în costum intră, se opri şi închise uşa în spatele său. Îşi rezemă bastonul de masă şi aşeză valiza albă pe podea. Apoi ridică mâinile şi-şi desfăcu etanşările căştii. Casca era un obiect extravagant, cu garguie în basorelief lucrate în jurul vizorului. O ridică de pe cap şi o puse pe un capăt al mesei.

Spre surprinderea sa, chestorul nu-l recunoscu pe bărbat. Se aşteptase să fie unul dintre oficialii obişnuiţi ai bisericii cu care trata, însă acesta era cu adevărat un străin.

— Putem discuta niţeluş, chestore? întrebă bărbatul, arătând spre scaunul de pe latura dinspre el a biroului.

— Da, da, se grăbi să încuviinţeze chestorul Jones. Te rog, ia loc. Cum a fost… ăăă…?

— Călătoria mea de la Cale? completă bărbatul clipind scurt, parcă narcotizat pentru moment de banalitatea absolută a întrebării. Cu nimic remarcabilă.

Privi apoi creatura pe care chestorul nu avusese timp s-o

ascundă.

— Este a ta?

— Este Pepe… pepi. Peppermint al meu, da. Animalul meu de companie.

— O jucărie genetică, aşa-i? Ia să ghicesc: parţial fasmidă, parţial cameleon, parţial mamifer?

— Există o pisică în el. În mod clar, pisică. Nu-i aşa, Peppermint? zise chestorul şi împinse câteva seminţe spre vizitator. Vrei să… ăăă…?

Din nou spre surprinderea chestorului – şi, de fapt, nici nu era prea sigur de ce pusese întrebarea aceea –, străinul luă câteva seminţe cu vârfurile degetelor şi întinse mâna spre capul lui Peppermint. O făcu extrem de blând. Mandibulele creaturii începură să ronţăie seminţele, una câte una.

— Încântător, comentă bărbatul fără să-şi clintească mâna. Mi-aş lua şi eu una, dar am auzit că sunt foarte greu de găsit.

— Şi-i foarte greu să le ţii sănătoase, preciză chestorul.

— Sunt convins. Bun – să trecem la afaceri.

— Afaceri, repetă chestorul aprobând din cap.

Bărbatul avea faţa prelungă şi subţire, cu nas foarte plat şi maxilar puternic. Un smoc de păr alb îi pornea aproape imediat de deasupra sprâncenelor, aspru şi tare ca o perie şi perfect plan în vârf, de parcă ar fi fost retezat cu laserul. Strălucea cu o aură albăstruie, slabă, sub luminile din cameră. Purta o tunică specială cu guler înalt şi încheiată cu nasturi într-o parte, însemnată cu simbolul Turnului-Ceasului: costumul acela spaţial ciudat, ca o mumie, care radia lumină prin fisuri ale învelişului. În acelaşi timp însă, în el exista ceva care-l făcea pe chestor să se îndoiască de faptul că ar fi fost cleric. Nu mirosea a individ cu sânge Quaiche. Aşadar, era vreun oficial tehnic de rang înalt.

— Nu vrei să ştii cum mă cheamă? întrebă bărbatul.

— Numai dacă vrei să-mi spui.

— Eşti totuşi curios?

— Mi s-a spus să mă aştept la un vizitator. Asta-i tot ce trebuie să ştiu.

Bărbatul zâmbi.

— O politică foarte bună. Numele meu este Grelier.

Chestorul înclină din cap. Un Grelier fusese implicat în situaţia de pe Hela încă din primele zile ale coloniei, după manifestarea primei dispariţii. El bănuia că de atunci, de-a lungul generaţiilor, familia Grelier continuase să joace un rol în biserică.

— Domnule Grelier, este o plăcere să te avem la bordul caravanei noastre.

— Nu voi zăbovi mult aici. Vreau doar, aşa cum am spus, să discutăm niţeluş.

Se opri din hrănirea lui Peppermint şi aruncă pe podea seminţele rămase. După aceea se aplecă, ridică valijoara albă şi o aşeză în poală. Peppermint începu să se cureţe cu mişcările lui ca de rugă.

— În ultima vreme a venit cineva la bord, chestore?

— Oameni vin şi pleacă mereu.

— Mă refer la perioada recentă – la ultimele câteva zile.

— Păi, cred că a venit Crozet.

Grelier încuviinţă din cap şi deschise capacul valijoarei. Chestorul văzu că era de fapt o trusă medicală, plină cu seringi, aliniate una lângă alta, ca nişte soldăţei cu capete ascuţite.

— Povesteşte-mi despre el.

— Este unul dintre traderii noştri obişnuiţi. Locuieşte în regiunea Vigrid, dar nu se amestecă printre ceilalţi. Are o soţie, Linxe, şi un fiu, Culvert.

— Sunt aici acum? Când am sosit, am văzut o gheţiolă ridicată şi amarată de bordul tău.

— Da, este a lui, zise chestorul.

— A mai fost cineva la bord?

— Doar fata.

Bărbatul îşi arcui sprâncenele. La fel ca părul său, acestea aveau culoarea zăpezii proaspete sub razele lunii.

— Fata? Ai spus că are un fiu, nu o fiică.

— Fata călătorea cu ei, dar fără să fie rude. O pasageră. O cheamă… Chestorul se prefăcu că-şi răscoleşte memoria. Rashmika. Rashmika Els. Şaisprezece-şaptesprezece ani

standard.

— Ai cam pus ochii pe ea, aşa-i?

— Face impresie. Nu în mod *deliberat,* dar face impresie.

Chestorul îşi simţea mâinile ca două bancuri de ţipari, lunecând mereu una pe lângă cealaltă şi frecându-se neauzit.

— Are o siguranţă, o hotărâre pe care n-o vezi prea frecvent, mai ales la cineva de vârsta ei. Părea pornită într-o misiune.

Grelier îşi examină trusa şi ridică o seringă curată.

— Ce relaţie avea cu Crozet? Totul era corect, deschis?

— Din câte ştiu, nu era decât pasagera lui.

— Ai auzit raportarea de persoane dispărute? Ai auzit de o fată care a fugit de la familia ei aflată în sterpele Vigrid? Jandarmii locali o caută pentru un posibil sabotaj.

— Ea a fost? Mă tem că n-am pus lucrurile cap la cap.

— Bine pentru tine că n-ai făcut-o.

Grelier ridică seringa spre lumină şi chipul i se zări distorsionat prin sticlă.

— Pentru că altfel poate că ai fi trimis-o înapoi de unde a venit.

— Şi asta n-ar fi fost bine?

— Noi preferăm ca ea să rămână deocamdată în caravană, înţelegi tu, prezintă un interes pentru noi. Dă-mi braţul.

Chestorul îşi suflecă mâneca şi se aplecă peste masă. Peppermint îl privi, oprindu-se din spălat. Chestorul nu putea să refuze. Porunca fusese rostită atât de calm, încât excludea posibilitatea nesupunerii. Seringa era goală; Grelier venise să ia sânge, nu să-i dea.

Se strădui să rămână calm.

— De ce trebuie să rămână în caravană?

— Ca să ajungă acolo unde trebuie să ajungă, răspunse Grelier, înfigând acul. Ai ceva plângeri din partea departamentului tău de achiziţii, chestore?

— Plângeri?

— Despre Crozet. Despre faptul că el câştigă ceva mai

bine decât de obicei de pe urma gunoaielor lui de la fugoşi?

— Cârcotelile obişnuite.

— De data asta, s-ar putea să aibă un fundament. Fata a participat la negocierile lui, nu?

Chestorul înţelese că Grelier cunoştea răspunsul la aproape toate întrebările pe care venise să le pună. Se uită cum seringa se umple cu sânge.

— Părea curioasă, răspunse el. Zice c-o interesează vestigiile de fugoşi. Se închipuie ca fiind un soi de cercetătoare. N-am văzut niciun rău în a-i îngădui să participe la negocieri. A fost decizia lui Crozet, nu a mea.

— Pun prinsoare c-a fost decizia lui. Fata are un talent, chestore, un dar primit de la Domnul: poate să detecteze minciunile. Citeşte microexpresiile de pe chipurile oamenilor, indiciile subliminale pe care cei mai mulţi dintre noi abia dacă le observăm. Pentru ea sunt însă de-a dreptul stridente, aidoma unor reclame uriaşe din neon.

— Nu înţeleg.

Grelier retrase seringa.

— Fata îi „citea” pe negociatorii tăi de achiziţii şi vedea cât de sinceri erau când spuneau că nu sunt dispuşi să mai dea niciun ban în plus. După aceea îi semnaliza pe furiş lui Crozet.

— De unde ştii asta?

— Mă aşteptam ca ea să apară. Am ascultat semnele. Ele m-au adus aici, la caravana asta.

— Dar nu-i decât o fată.

— Şi Ioana d’Arc a fost doar o fată. Şi ia uită-te cât sânge şi câte nenorociri a lăsat în urmă.

Aplică un plasture pe braţul chestorului, apoi introduse seringa într-un compartiment special de pe o latură a valijoarei. Sângele se goli când un braţ mecanic împinse pistonul. Valijoara bâzâi şi pufăi.

— Dacă vrei s-o vezi… începu chestorul.

— Nu, nu vreau s-o văd. Cel puţin, nu deocamdată. Vreau însă ca tu să fii cu ochii pe ea până ajungi la Cale. Ea nu trebuie să se întoarcă însă cu Crozet. Sarcina ta este

să ai grijă să rămână la bordul caravanei.

Chestorul îşi trase mâneca în jos.

— Voi face tot ce pot.

— Vei face mai mult decât atât.

Continuând să ţină valijoara în poală, Grelier se întinse şi-l apucă pe Peppermint, ţinând creatura care rămăsese nemişcată în pumnul uneia dintre mănuşile costumului său presurizat. Cu cealaltă mână îi apucă unul dintre membrele anterioare şi-l smulse. Creatura se zbătu sălbatic, emiţând un fluierat ascuţit, oribil.

— Ah, rosti Grelier. Ia uite ce-am făcut!

— Nu, zise chestorul, încremenit de şoc.

Grelier aşeză animalul torturat înapoi pe masă şi azvârli braţul rupt pe podea.

— Nu-i decât un membru. Mai sunt destule acolo de unde a venit ăsta.

Coada lui Peppermint se încolăcea şi se descolăcea în agonie.

— Acum să discutăm despre aspectele concrete, continuă Grelier.

Vârî mâna într-un buzunar al costumului şi scoase un tubuleţ metalic. Chestorul tresări, cu un ochi la animalul său de companie mutilat. Grelier împinse tubul pe masă.

— Fata este o problemă, spuse el. Are potenţialul de a-i fi utilă vicarului, deşi el încă nu ştie.

Chestorul încercă să-şi stăpânească glasul.

— Chiar îl cunoşti pe vicar?

— Ne întâlnim când şi când.

— Vreau să spun – ştii dacă este viu?

— Da, este viu, atâta doar că nu prea mai iese din Turnul-Ceasului.

Grelier se uită din nou la Peppermint.

— Pui cam multe întrebări pentru un conducător de caravană, nu crezi?

— Îmi cer scuze.

— Deschide tubul.

Chestorul se conformă. Înăuntru, strâns rulate, erau două hârtiuţe. Le scoase cu grijă şi le netezi pe tăblia

mesei. Una era o scrisoare. Cealaltă conţinea o serie de semne criptice.

— Nu ştiu ce trebuie să fac cu astea.

— Nu-i nimic, o să-ţi explic eu. Scrisoarea o ţii aici. Cealaltă hârtie şi tubul i le vei da unui bărbat pe nume Pietr.

— Nu cunosc pe nimeni cu numele ăsta.

— Ar trebui. Este un pelerin şi se află deja la bordul caravanei tale. Un ins niţeluş cam instabil.

— Instabil?

Grelier îl ignoră şi ciocăni uşor cu degetul în trusa, care continua să zumzăie şi să bolborosească, analizând sângele chestorului.

— Majoritatea tulpinilor de virusuri aflate în circulaţie nu sunt periculoase. Ele induc sentimente sau viziuni religioase, dar nu intervin asupra sentimentului de sine al gazdei. Pietr are însă ceva diferit. Noi o numim DEUS-X şi este o mutaţie rară a virusului îndoctrinal original, pe care ne-am străduit s-o ţinem secretă. Ea îl plasează în centrul propriului său cosmos privat. Pietr nu-şi dă seama întotdeauna, dar virusul îi recablează simţul realităţii astfel încât el devine propriul său Dumnezeu. Va fi atras spre Cale, spre una sau alta dintre bisericile ortodoxe, dar se va simţi mereu în conflict cu doctrina convenţională. Va trece de la o sectă la alta, simţindu-se mereu în pragul iluminării. Alegerile îi vor deveni din ce în ce mai extreme, împingându-l spre manifestări tot mai stranii ale adorării Haldorei, aşa cum sunt Observatorii.

Chestorul nu auzise niciodată de DEUS-X, însă tipul religios amintit de Grelier îi era familiar. Erau de obicei bărbaţi tineri, foarte serioşi şi lipsiţi de simţul umorului. În creierul lor exista deja ceva de care virusul se agăţa.

— Ce legătură are el cu fata?

— Deocamdată, niciuna. Nu vreau decât ca el să ajungă în posesia acestui tub şi a acestei hârtii. Pentru el va însemna ceva, deşi nu va vedea niciodată semnele scrise cu atâta precizie. Pentru el va fi ca găsirea scripturii iluminate, în condiţiile în care până acum n-a văzut decât

zgârieturi pe pietre.

Chestorul examină din nou hârtia. Acum, când o privea mai atent, i se părea că mai văzuse semnele acelea.

— Dispariţia lipsă? întrebă el. Credeam că nu e decât un basm de adormit copiii.

— Nu contează dacă este sau nu un basm de adormit copiii. Va fi una dintre credinţele dubioase cu care Pietr a intrat deja în contact. O va recunoaşte şi asta îl va determina să acţioneze.

Grelier îl privi pe chestor sfredelitor, de parcă i-ar fi evaluat seriozitatea.

— Am aranjat ca un spion să fie prezent printre Observatori. El îi va spune lui Pietr ceva despre o fată pornită în propria cruciadă, ceva care a fost deja prezis. O fată născută în gheaţă, menită să schimbe lumea.

— Rashmika?

Grelier îşi îndreptă degetul arătător ca pe un pistol spre chestor şi imită sunetul unei pocnituri.

— Tu nu trebuie decât să-i aduci pe ei doi laolaltă. Să-i permiţi fetei să-i viziteze pe Observatori şi Pietr se va ocupa de restul. Îi va fi imposibil să se împotrivească dorinţei de a transmite mai departe cunoaşterea pe care a dobândit-o.

Chestorul se încruntă.

— Fata trebuie să vadă semnele astea?

— Ea are nevoie de un motiv pentru a se întâlni cu vicarul. Cealaltă scrisoare va fi de ajutor – se referă la fratele ei –, dar poate să nu fie suficient. Pe ea o interesează fugoşii, aşa că dispariţia lipsă îi va stârni curiozitatea. Va trebui s-o urmărească până la concluzia finală, chiar dacă instinctul îi va spune să se ţină departe de catedrale.

— Dar de ce să nu-i dau eu tubul, pur şi simplu? De ce mai este nevoie de toată mascarada asta greoaie cu Observatorii?

Grelier îl privi din nou pe Peppermint.

— Tu chiar nu-nveţi nimic, aşa-i?

— Îmi cer scuze, eram doar…

— Fata este extraordinar de greu de manipulat. Ea poate „citi” o minciună instantaneu, cu excepţia cazului în care mincinosul este complet sincer. Trebuie abordată dinapoia unui paravan de credinţă în sine indiscutabilă şi complet iluzorie. Oricum, trebuie să-i aflu limitele, adăugă Grelier după o pauză. După ce am studiat-o din depărtare, o voi putea aborda deschis, însă până atunci vreau s-o ghidez tot din depărtare. Tu faci parte din paravanul acela, dar vei fi în acelaşi timp un test al capacităţii ei.

— Şi scrisoarea?

— Dă-i-o personal. Spune-i c-a ajuns în posesia ta prin intermediul unui curier secret şi că nu ştii nimic în plus. Priveşte-o cu multă atenţie şi raportează-mi reacţia ei.

— Şi dacă va pune prea multe întrebări?

Grelier surâse înţelegător.

— Încearcă să minţi.

Trusa medicală piui, anunţând terminarea analizei. Grelier o răsuci, astfel încât chestorul să poată vedea rezultatele. Pe interiorul capacului erau afişate histograme şi diagrame circulare.

— Totu-i bine? întrebă chestorul.

— Nimic care să te alarmeze, răspunse celălalt.

Pe videocamerele lui private, chestorul urmări vehiculul spaţial în formă de scoică rubinie ridicându-se de pe caravană. Când se roti, jeturile principale proiectară umbre nebuneşti peste peisaj.

— Îmi pare rău, Peppermint, zise el.

Creatura încerca să-şi cureţe faţa cu singurul membru anterior rămas, deplasându-l stângaci peste componentele gurii, ca pe un ştergător de parbriz rupt. Îl privi pe chestor cu ochii ca nişte afine, care nu erau chiar atât de lipsiţi de înţelegere pe cât ar fi dorit bărbatul.

— Dacă nu voi face ce vrea el, se va-ntoarce. Dar indiferent ce doreşte de la fata aia, nu mi se pare ceva bun. O simt. Tu poţi s-o simţi? Nu-mi place deloc. Am ştiut că va aduce probleme, din clipa când a aterizat.

Chestorul netezi iarăşi scrisoarea. Era scurtă, scrisă cu

caligrafie lizibilă, dar copilărească. Venea din partea cuiva numit Harbin şi era adresată Rashmikăi.

Ararat, 2675

Zborul până la *Nostalgia* dură numai zece minute, din care majoritatea petrecute în faza finală de andocare, stând la coadă înapoia transportoarelor ce sosiseră mai devreme. În nava ca un turn existau mai multe puncte de intrare, aperturi ca nişte grote perfect dreptunghiulare pe laturile turlei. Cea mai înaltă dintre ele se găsea la mai bine de doi kilometri de suprafaţa oceanului. În spaţiul cosmic, ar fi fost compartimente de andocare pentru vehicule mici de service sau ecluze pneumatice majore care permiteau accesul la sălile interioare ca nişte caverne ale navei.

Lui Scorpio nu-i plăcuseră niciodată zborurile spre *Nostalgia,* indiferent de circumstanţe. Sincer vorbind, nava îl îngrozea. Era o perversitate, o mutaţie deformată a ceea ce ar fi trebuit să fie un obiect mecanic. El nu avea superstiţii, dar se simţise întotdeauna ca şi cum ar fi intrat în ceva bântuit sau posedat. Îl tulbura cu adevărat să ştie că impresia lui nu era complet falsă. Nava era *realmente* bântuită, în sensul că întreaga ei materie structurală fuzionase inseparabil cu psihicul rezidual al fostului ei Căpitan. Într-o epocă în care Epidemia Fuziunii îşi pierduse o parte din oroare, soarta Căpitanului era un memento şocant al atrocităţilor de care fusese în stare.

Naveta îşi debarcă pasagerii în cel mai de sus compartiment de andocare, apoi reveni imediat pe cer în altă misiune colonială urgentă. Un gardian din Braţul Securităţii aştepta deja pentru a-i escorta în sala de întruniri. Atinse cu un deget o cască auriculară pentru comunicaţii, se încruntă uşor în timp ce ascultă un glas îndepărtat, apoi se întoarse către Scorpio.

— Încăperea este securizată, domnule.

— Apariţii?

— În ultimele trei săptămâni nu s-a semnalat nimic

deasupra nivelului patru sute. Activitatea e intensă la nivelurile inferioare, dar partea de sus a navei ar trebui să fie numai a noastră. Gardianul se întoarse apoi spre Vasko: Dacă vrei să mă urmezi…

Tânărul se uită la Scorpio.

— Nu vii, domnule?

— O să vin şi eu imediat. Ia-o înainte şi prezintă-te. Spune doar că eşti Vasko Malinin, operativ din BS, şi că ai participat la misiunea de aducere a lui Clavain – după care nu mai spui nimic până nu apar şi eu.

— Da, domnule. Vasko şovăi. Ar mai fi ceva…

— Ce?

— Ce sunt apariţiile?

— Nu trebuie să ştii.

Hiperporcul îi privi îndepărtându-se în măruntaiele navei şi aşteptă până ce paşii nu li se mai auziră. După ce se convinse că rămăsese complet singur în compartiment, se îndreptă către intrarea în acesta, oprindu-se cu vârfurile încălţărilor sale boante, ca de copil, periculos de aproape de marginea sa.

Vântul îi şfichiuia puternic faţa, deşi azi nu era extrem de intens. Scorpio se simţea mereu ca şi cum ar fi fost în pericol de a fi propulsat în exterior, deşi experienţa îl învăţase că vântul sufla de obicei spre interior. În acelaşi timp era permanent gata să înhaţe latura din stânga a uşii, pentru a se susţine dacă vreun vârtej ar fi ameninţat să-l răstoarne peste margine. Clipind des în faţa vântului, cu ochii lăcrimând, privi aparatul de zbor în formă de gheară, care viră, înclinându-se pe o parte, apoi dispăru din vedere. După aceea coborî ochii şi examină colonia care, în ciuda revenirii lui Clavain, continua să fie în mare parte responsabilitatea sa.

La kilometri depărtare, Prima Tabără scânteia în curba golfului. Era prea îndepărtată ca să distingă vreun detaliu, cu excepţia structurilor celor mai mari, aşa cum era Înalta Cochilie. Până şi clădirile acelea erau aproape insignifiante de la altitudinea de la care privea acum. Sărăcia veselă şi animată, ca şi murdăria străzilor erau invizibile. Totul

părea straniu de ordonat şi de organizat, ca şi cum aşezarea ar fi fost construită în conformitate cu reguli civice stricte. Putea să fi fost aproape orice oraş, de pe orice corp ceresc, în orice moment al istoriei. Se zăreau până şi firicele de fum ce se înălţau din bucătării şi din fabrici. Pe de altă parte, cu excepţia fumului, nimic evident nu se zărea mişcându-se. În acelaşi timp însă, toată colonia vibra de o frenezie de mişcare subliminală, de parcă ar fi fost văzută printr-o pâclă tremurătoare de căldură.

Mult timp Scorpio crezuse că nu se va putea adapta niciodată vieţii de după Oraşul Abisului. Se desfătase în complexitatea mereu vuitoare a locului aceluia. Iubise pericolele aproape la fel de mult pe cât iubise provocările şi oportunităţile. În fiecare zi ştiuse că ar putea exista minimum şase-şapte atentate serioase la viaţa sa, puse la cale de tot atâtea grupări rivale. Pe lângă acelea, mai erau alte zece-douăsprezece, dar prea dilentante ca să merite să-i fie supuse atenţiei. Şi în fiecare zi, Scorpio însuşi putea să dea ordinul de lichidare al unui inamic. Pentru el nu era niciodată o chestiune de afaceri, ci întotdeauna era o chestiune personală.

Stresul abordării vieţii din poziţia unui criminal important din Oraşul Abisului putea fi devastator. Mulţi cedau într-adevăr – fie se epuizau şi reveneau la sferele limitate de infracţiuni mărunte care le dăduseră naştere, fie comiteau genul de eroare din care nu se putea învăţa nimic.

Însă Scorpio nu cedase niciodată şi nu comisese decât o singură dată o eroare… şi nici atunci nu fusese tocmai vina lui. La urma urmelor, se afla deja în stare de război. Regulile se schimbau atât de rapid, încât uneori hiperporcul se trezea că acţiona în perfectă legalitate. *Aşa ceva* fusese cu adevărat înfricoşător.

Însă unica greşeală comisă se dovedise aproape fatală. Fusese prins de zombi şi apoi de păianjeni… şi *de aceea* căzuse sub influenţa lui Clavain. Trăgând linie, rămânea o întrebare: dacă Oraşul Abisului îl definise în totalitate, ce însemna pentru el să nu-l mai aibă?

Îi trebuise ceva timp ca să afle – cumva, descoperise adevărul doar după ce Clavain plecase şi întreaga colonie rămăsese sub comanda lui Scorpio.

Pur şi simplu, se trezise într-o dimineaţă şi dorul după Oraşul Abisului dispăruse. Ambiţia nu-i mai era concentrată pe ceva atât de absurd de egocentric precum bogăţia, puterea sau statutul. Cândva, adulase armele şi violenţa. Era încă nevoit să-şi înfrâneze mânia, dar îi venea greu să-şi aducă aminte când ţinuse ultima dată un pistol sau un cuţit. În loc de răzbunări şi de duşmănii, de escrocherii şi de asasinate, zilele îi erau pline acum de cote, bugete, linii de aprovizionare şi mlaştina ameţitoare a politicilor interpersonale. Prima Tabără era un oraş mai mic – de fapt, cu greu putea fi numită oraş –, însă complexitatea conducerii sale şi a coloniei mai mari era mai mult decât suficientă pentru a-i ocupa tot timpul. Hiperporcul n-ar fi crezut-o niciodată pe vremea când trăise în Oraşul Abisului, dar acum stătea aici aidoma unui rege care-şi examina imperiul. Fusese o călătorie lungă, presărată cu răsturnări de situaţii şi cu întoarceri din drum, dar cumva de-a lungul ei – poate în acea primă dimineaţă când se deşteptase fără a se mai gândi cu nostalgie la vechiul lui teren de activitate –, devenise ceva similar unui politician. Pentru cineva care-şi începuse existenţa ca sclav, fără să fi avut măcar demnitatea unui nume, nu era nici pe departe rezultatul cel mai uşor de prezis.

Acum însă Scorpio se temea că totul va scăpa de sub control. Ştiuse dintotdeauna că şederea lor pe lumea asta fusese plănuită doar ca temporară, o escală unde pâlcul de refugiaţi să aştepte până se puteau regrupa Remontoire şi ceilalţi. Dar, pe măsură ce timpul trecuse şi jalonul de douăzeci de ani se apropiase, apoi fusese depăşit fără incidente, în mintea lui se formase ideea seducătoare că situaţia putea fi permanentă. Că Remontoire nu doar întârziase. Că poate conflictul mai vast dintre omenire şi Inhibitori avea să ignore colonia.

Nu fusese niciodată o speranţă realistă, iar acum

Scorpio simţea că plătea preţul pentru o astfel de gândire. Remontoire nu numai că sosise, ci adusese cu el arena bătăliei. Dacă relatarea lui Khouri se dovedea corectă, atunci situaţia era cu adevărat gravă.

Oraşul îndepărtat scânteia. Părea incurabil de tranzitoriu, ca o pojghiţă de praf peste peisaj. Hiperporcul încercă brusc senzaţia viscerală că, fără îndoială, cineva drag lui se găsea în pericol de moarte.

Întoarse brusc spatele uşii deschise a punţii de andocare şi se îndreptă către sala de întruniri.

TREISPREZECE

Ararat, 2675

Sala de întruniri se afla în adâncul navei, în incinta sferică specială ce fusese cândva principalul centru de comandă al uriaşei nave. Drumul până acolo semăna acum cu explorarea unui sistem întins de peşteri: existau labirinturi reci şi şerpuite, tuneluri spiralate, joncţiuni şi puţuri ameţitoare. Existau, de asemenea, sub-săli ce trezeau ecouri şi locuri atât de înguste, încât declanşau claustrofobie. Excrescenţe stranii, tulburătoare, acopereau pereţii: aici o spumă leproasă, dincolo o masă brahială ce sugera în mod oribil un ţesut pulmonar pietrificat. Fluide vâscoase picurau constant de pe plafon pe podea. Scorpio se ferea cu uşurinţă exersată de obstacole şi de lichidele ce supurau. Ştia că, în esenţă, exsudaţiile navei nu prezentau niciun risc – din punct de vedere chimic, erau destul de neinteresante –, dar chiar şi pentru cineva care trăise în Mulci, senzaţia de repulsie era copleşitoare. Ar fi putut face faţă, dacă nava ar fi fost un simplu obiect mecanic, însă nu putea ignora faptul că mare parte din ceea ce vedea rezulta în mod ezoteric din memoria corpului biologic al Căpitanului. Era o chestiune de semantică dacă mergea printr-o navă care se dezvoltase după anumite atribute biologice sau printr-un corp care crescuse la dimensiunea şi forma unei nave.

Lui Scorpio nu-i păsa care dintre posibilităţi era mai precisă, deoarece ambele îl revoltau.

Ajunse la sala de întruniri. După întunericul de pe coridoarele străbătute, incinta era copleşitor de strălucitoare şi de curată. Echipaseră sala sferică originală de comandă a navei cu o podea lată şi cu o masă de conferinţe din lemn, corespunzător de întinsă. Un proiector recondiţionat atârna deasupra mesei ca un candelabru supradimensionat şi prezenta succesiv scheme grafice ale planetei şi ale spaţiului din imediata ei

apropiere.

Clavain aştepta deja, purtând genul de uniformă neagră şi ţeapănă care nu ar fi arătat scandalos de demodată în niciun moment din ultimii opt sute de ani. Îngăduise cuiva să-l mai ferchezuiască: ridurile şi umbrele îi rămăseseră pe faţă, dar, beneficiind de câteva ore de somn, semăna cu Clavain din vechime. Îşi netezea barba tunsă scurt, cu un cot sprijinit pe tăblia neagră şi reflectantă a mesei. Cu cealaltă mână bătea darabana pe lemn.

— Te-a reţinut ceva, Scorp? întrebă el amabil.

— Am avut nevoie de câteva momente de reflecţie.

Clavain îl privi, apoi încuviinţă din cap.

— Înţeleg.

Scorpio se aşeză. Îi fusese rezervat un scaun lângă Vasko, în mijlocul unui grup mai mare de oficiali din colonie.

Clavain stătea în capul mesei. La stânga lui se afla Blood, al cărui corp voinic ocupa lăţimea a două locuri normale. Ca de obicei, hiperporcul izbutea să arate precum un bătăuş care intrase prin forţă la întrunire. Ţinea în mână un cuţit, cu vârful căruia îşi curăţa unghiile şi arunca murdăria pe podea.

În contrast evident cu el era Antoinette Bax, care stătea în dreapta lui Clavain, o femeie pe care Scorpio o cunoscuse în ultimele zile petrecute în Oraşul Abisului. Pe atunci era tânără, abia ieşită din adolescenţă. Acum trecuse de patruzeci de ani – încă atrăgătoare, aprecia hiperporcul, dar cu siguranţă mai împlinită la faţă şi cu un început de riduri la coada ochilor. Singura constantă – pe care probabil avea s-o ducă în mormânt cu ea – era fâşia de pistrui ce-i traversa rădăcina nasului. Lăsa mereu impresia că tocmai fusese pictată, ca o bandă precis trasată. Avea părul mai lung acum, dat peste cap într-o cărare asimetrică, şi purta bijuterii complexe, realizate pe plan local. La vremea ei, Bax fusese un pilot grozav, dar în ultimul timp oportunităţile de zbor fuseseră puţine. Se plângea de asta autoironic, dar în acelaşi timp se ocupa serios de treburile coloniei. Se dovedise a fi un mediator

foarte capabil.

Antoinette Bax era măritată. Soţul ei, Xavier Li, era mai vârstnic, cu părul negru acum străbătut de fire argintii şi strâns la spate într-o coadă modestă. Avea barbişon mic şi spilcuit şi-i lipseau două degete la mâna dreaptă ca urmare a unui accident industrial petrecut în docuri cu cincisprezece ani în urmă. Li era un geniu cu orice avea natură mecanică, îndeosebi cu sistemele cibernetice. Scorpio se înţelesese mereu bine cu el. Se număra printre puţinii oameni care în mod autentic nu păreau să vadă un porc când vorbeau cu el, ci doar o altă fiinţă interesată de mecanică, cineva cu care putea sta realmente de vorbă. Xavier răspundea în prezent de fondul central de maşini, controlând rezerva finită şi în permanentă scădere a coloniei de servitori, vehicule, aparate de zbor, pompe, arme şi navete funcţionale: teoretic, era o muncă de birou, dar, de câte ori îl suna, Scorpio îl găsea vârât până peste cap în ceva. În nouăzeci la sută din cazuri, hiperporcul constata că, de asemenea, îi dădea o mână de ajutor.

Lângă Blood se găsea Pauline Sukhoi, o fiinţă palidă, spectrală, aparent fie bântuită de ceva care pur şi simplu nu putea fi zărit de oricine, fie ea însăşi un spectru. Mâinile şi glasul îi tremurau constant şi avea episoade bine cunoscute de ceea ce putea fi numită nebunie tranzitorie. Cu ani în urmă, sub mecenatul unuia dintre cei mai dubioşi indivizi din Oraşul Abisului, ea lucrase la un experiment de modificare locală a vidului cuantic. Avusese loc un accident şi în şfichiul retezării posibilităţilor, care era tranziţia de vid cuantic, Sukhoi văzuse ceva îngrozitor, ceva care o împinsese în pragul nebuniei. Chiar şi acum abia putea vorbi despre asta. Se spunea că-şi petrecea timpul ţesând şabloane în covoare.

Venea apoi Orca Cruz, una dintre vechile asociate ale lui Scorpio din zilele petrecute în Mulci, acum cu un singur ochi, dar la fel de ascuţită ca o coasă monofilament. Era omul cel mai dur pe care-l cunoştea hiperporcul, punându-l la socoteală chiar şi pe Clavain. Doi vechi rivali ai lui Scorpio făcuseră odată greşeala de a o subestima şi

hiperporcul aflase despre asta doar la funeraliile lor. Cruz purta haine din piele neagră şi îşi ţinea pe masă, în faţa ei, arma de foc favorită; unghiile ei stacojii ţăcăneau pe ornamentele japoneze ale ţevii gravate. Lui Scorpio, gestul acela i se păru destul de lipsit de tact, totuşi nu-şi alesese niciodată asociaţii pentru simţul decenţei.

În încăpere se mai afla o duzină de alţi membri seniori ai coloniei, trei dintre ei fiind înotători din secţiunea de contact cu Jonglerii. Din necesitate, toţi erau oameni standard tineri. Corpurile lor erau zvelte ca ale vidrelor, cu pielea împestriţată de vagi semne verzui ale preluării biologice. Toţi purtau tunici fără mâneci, care le evidenţiau lăţimea umerilor şi dezvoltarea impresionantă a muşchilor braţelor. Aveau tatuaje introduse în modelele complexe ale însemnelor lor, denotând o ierarhie enigmatică de ranguri care avea înţeles doar pentru alţi înotători. Pe ansamblu, lui Scorpio nu-i prea plăceau înotătorii. Nu era vorba doar despre faptul că ei aveau acces la o lume luminoasă pe care el, ca hiperporc, nu avea s-o cunoască niciodată. Păreau de asemenea distanţi şi dispreţuitori faţă de toţi, inclusiv faţă de alţi oameni standard. Nu se putea totuşi nega că aveau utilitatea lor şi că, dintr-un punct de vedere, aveau dreptate să fie dispreţuitori. Ei *văzuseră* lucruri şi locuri pe care nimeni altcineva n-avea să le vadă vreodată. Ca active ale coloniei, trebuiau toleraţi şi exploataţi.

Toţi ceilalţi nouă seniori erau mai vârstnici decât înotătorii. Erau persoane care fuseseră adulte pe Resurgam înainte de evacuare. Ca şi în cazul înotătorilor, feţele se schimbau când noi reprezentanţi erau activaţi pentru a-i înlocui pe cei în funcţie, totuşi Scorpio se străduia să-i cunoască pe toţi cu simpatia intimă pentru detalii personale pe care o rezerva doar prietenilor apropiaţi şi inamicilor de sânge. El ştia că această cunoaştere de curator a datelor personale era unul dintre atuurile lui, o compensare a incapacităţii de a gândi în viitor.

De aceea era profund neliniştit că în sală se afla o persoană pe care abia dacă o ştia. Khouri stătea aproape

vizavi de el, însoţită de doctorul Valensin. Scorpio n-o avea cu nimic la mână, nu ştia nimic despre posibilele ei slăbiciuni, iar golul acela din cunoaşterea lui îl sâcâia ca un dinte lipsă.

Se gândea la toate astea, întrebându-se dacă şi alţii simţeau la fel, când murmurul conversaţiilor încetă brusc. Toţi, inclusiv Khouri, se întoarseră spre Clavain, aşteptând ca el să conducă întrunirea.

Agregatul se ridică în picioare, împingându-se cu braţele în masă.

— Nu-mi propun să spun foarte multe. Toate dovezile pe care le-am văzut arată că Scorpio a făcut o treabă excelentă conducând acest loc în absenţa mea. Nu intenţionez să-l înlocuiesc, dar voi oferi orice sfaturi pot în cursul actualei crize. Cred că aţi avut toţi timp să citiţi sintezele pe care le-am conceput eu şi Scorp, bazându-ne pe declaraţiile lui Khouri, da?

— De citit le-am citit, rosti unul dintre foştii colonişti – un bărbat corpolent şi bărbos pe nume Hallatt. Rămâne doar de văzut dacă putem lua în serios ceva din conţinutul lor.

— Într-adevăr, zise Clavain, ea face nişte afirmaţii neobişnuite, dar asta în sine n-ar trebui să ne surprindă, mai ales ţinând seama de tot ce ni s-a întâmplat după ce am plecat de la Yellowstone. Sunt timpuri neobişnuite. Era de aşteptat ca şi circumstanţele sosirii ei să fie, oarecum, surprinzătoare.

— Nu-i vorba doar despre afirmaţii, replică Hallatt, ci despre Khouri în sine. Ea a fost secunda Iliei Voliova şi, din punctul meu de vedere, asta nu-i nici pe departe cea mai bună recomandare.

Clavain ridică o mână.

— Poate că Voliova a făcut rău planetei voastre, dar în opinia mea şi-a ispăşit păcatele prin ultima ei acţiune.

— *Ea* poate să creadă asta, zise Hallatt, însă darul mântuirii este în mâinile celor care au suferit, nu în ale păcătosului. În opinia *mea,* Voliova rămâne criminal de război, iar Ana Khouri i-a fost complice.

— Este opinia ta, încuviinţă Clavain, dar în conformitate cu legile potrivit cărora toţi am fost de acord să trăim în cursul evacuării, nici Voliova, nici Khouri nu urmau să fie trase la răspundere pentru vreo crimă. Unica mea preocupare acum o reprezintă declaraţia lui Khouri şi întrebarea dacă noi putem acţiona pe baza ei.

— O clipă, zise Khouri când Clavain se aşeză. Poate că mi-a scăpat ceva, dar aici n-ar trebui să participe şi altcineva?

— La cine te referi? întrebă Scorpio.

— La navă, bineînţeles. La cea în care ne aflăm chiar acum.

Scorpio îşi scărpină pliul de piele dintre frunte şi vârful întors în sus al nasului.

— Nu înţeleg ce vrei.

— Căpitanul Branningan v-a adus pe voi aici, nu? întrebă Khouri. Asta nu-i dă dreptul la un loc la masă?

— Poate că n-ai fost atentă, interveni Pauline Sukhoi. Asta nu mai este o navă acum. Este un punct de reper.

— Ai dreptate să întrebi despre Căpitan, interveni Antoinette Bax şi glasul ei baritonal atrase imediat atenţia celorlalţi. Am încercat să stabilim un dialog cu el aproape imediat după aterizarea *Nostalgiei.*

Degetele ei cu multe inele stăteau întrepătrunse pe masă; unghiile îi erau vopsite în verde-chimic strălucitor.

— N-a fost o încântare. El nu vrea să vorbească.

— Aşadar, Căpitanul e mort? întrebă Khouri.

— Nu… răspunse Bax, privind în jur precaută. La răstimpuri îşi mai arată faţa.

Pauline Sukhoi i se adresă din nou lui Khouri.

— Pot să te întreb altceva? În declaraţia ta, ai afirmat că Remontoire şi aliaţii lui – aliaţii *noştri* – au reuşit progrese importante în mai multe domenii. Propulsii ce nu pot fi detectate, nave ce nu pot fi văzute, arme ce străbat continuumul spaţio-temporal… lista este destul de impresionantă.

Glasul firav şi speriat al lui Sukhoi părea mereu gata să se transforme într-un hohot de râs.

— Mai ales dacă ţinem seama de timpul foarte limitat de care aţi dispus pentru a face descoperirile acestea.

— Nu au fost descoperiri, răspunse Khouri. Citeşte sinteza. Aura ne-a dat indiciile pentru a le construi, asta a fost tot. Noi nu am *descoperit* nimic.

— Haide să vorbim despre Aura, zise Scorpio. De fapt, haide să ne-ntoarcem la început, la momentul când cele două forţe ale noastre s-au separat lângă Delta Pavonis. *Lumina Zodiacală* era serios avariată, asta o ştim, totuşi n-ar fi fost necesari mai mult de doi-trei ani pentru ca sistemele de autoreparare s-o peticească din nou, cu condiţia de a le pune la dispoziţie suficiente materii prime. Totuşi, noi am aşteptat aici douăzeci şi trei de ani. De ce v-a trebuit aşa mult timp?

— Reparaţiile au durat mai mult decât am anticipat, răspunse Khouri. Am avut probleme cu obţinerea materiilor prime, deoarece Inhibitorii controlau o mare parte din sistem.

— Dar nici douăzeci de ani, insistă Scorpio.

— Nu, dar, după câţiva ani, a devenit clar că nu ne găseam în pericol imediat de persecuţii din partea Inhibitorilor, cu condiţia să rămânem în apropierea obiectului Hades, steaua neutronică reconstruită. Astfel am beneficiat de mai mult timp pentru a-l studia. La început, ne-am temut de el, totuşi Inhibitorii îl ocoleau, de parcă ar fi existat ceva ce nu le plăcea. De fapt, eu şi Thorn ghiciserăm asta deja.

— Mai spune-ne câte ceva despre Thorn, rosti blând Clavain.

Toţi auziră şovăiala din vocea ei.

— Thorn a fost liderul rezistenţei, bărbatul care a făcut viaţa grea pentru regim până la apariţia Inhibitorilor.

— Tu şi Voliova aţi stabilit un soi de relaţie cu el, nu-i aşa? întrebă Clavain.

— El a fost modul prin care am determinat populaţia să ne accepte ajutorul pentru evacuare. De aceea eu personal am avut o relaţie strânsă cu Thorn. Am ajuns să ne cunoaştem destul de bine.

Khouri tăcu.

— Ia-o încetişor, zise Clavain cu o bunătate pe care Scorpio nu i-o auzise în ultima vreme în glas.

— Odată curiozitatea stupidă ne-a atras pe Thorn şi pe mine prea aproape de Inhibitori. Ei ne-au înconjurat, ba chiar începuseră să-şi infiltreze sondele în capetele noastre, absorbindu-ne memoria. Însă apoi ceva – o entitate – a intervenit şi ne-a salvat. Indiferent ce a fost, părea să-şi fi avut originea pe orbita lui Hades. Poate că a fost chiar o extensie a lui Hades în sine, un alt soi de sondă.

Scorpio bătu în sinteza din faţa sa.

— Ai raportat contactul cu o minte omenească.

— A fost Dan Sylveste, zise ea, acelaşi ticălos egocentric care a declanşat de fapt totul. Ştim că el a găsit o cale de acces în matricea Hades cu mulţi ani în urmă, utilizând aceeaşi rută pe care au urmat-o amarantinii pentru a scăpa de Inhibitori.

— Şi tu crezi că Sylveste – sau ceea ce a devenit el între timp – a intervenit ca să vă salveze pe tine şi pe Thorn? întrebă Clavain.

— Ştiu că el a făcut-o. Când mintea lui a atins-o pe a mea, am recepţionat o rafală de… să-i zicem „remuşcare”. Ca şi cum el ar fi înţeles brusc ce idiot de proporţii a fost şi ce dezastru a cauzat în numele curiozităţii. Parcă ar fi fost pregătit, în mod limitat, să înceapă să îndrepte lucrurile.

Clavain surâse.

— Mai bine mai târziu decât niciodată.

— N-a putut totuşi săvârşi miracole, continuă Khouri. Emisarul trimis de Hades la Roc pentru a ne ajuta a fost îndeajuns pentru a intimida maşinile Inhibitorilor, dar n-a făcut altceva decât să le stânjenească, îngăduindu-ne să revenim la Ilia. A fost totuşi un semn că, dacă aveam o şansă de a face ceva în privinţa Inhibitorilor, trebuia să căutăm ajutor în Hades. Unii dintre noi trebuiau să intre acolo.

— Tu ai fost unul dintre aceia? întrebă Clavain.

— Da. Am procedat la fel cum procedasem anterior,

pentru că ştiam că va funcţiona. Nu prin uşa din faţă în obiectul de pe orbita lui Hades, aşa cum făcuse Sylveste, ci căzând spre stea. Cu alte cuvinte, murind; lăsând să fiu sfârtecată de câmpul gravitaţional al lui Hades, pentru ca după aceea să fiu reasamblată în interiorul său. Nu-mi mai amintesc nimic din experienţa respectivă. Cred că sunt recunoscătoare.

Lui Scorpio îi era clar că nici Khouri nu ştia bine ce i se întâmplase de fapt în cursul intrării ei în obiectul Hades. Relatarea ei anterioară despre evenimente arăta clar că ea îşi închipuia că fusese reconstituită fizic în interiorul stelei, păstrată într-o bulă minusculă şi tremurătoare de continuum spaţio-temporal, astfel încât să fie imună la imensa forţă de strivire a câmpului gravitaţional al lui Hades. Poate că într-adevăr aşa se întâmplase. La fel de probabil era însă ca totul să fi fost o plăsmuire fantezistă creată pentru femeie de gazdele ei, cândva oameni. Tot ce conta în final era că exista o cale de comunicare cu entităţi ce rulau în matricea Hades şi, poate mai important, o cale de întoarcere în universul real.

Scorpio se gândea la toate astea când comunicatorul îi bâzâi discret. Se ridică de la masă şi Khouri îşi opri monologul.

Iritat de întrerupere, hiperporcul ridică imediat comunicatorul şi-i extrase casca pentru discuţii confidenţiale.

— Ar fi bine să merite, rosti el.

Se auzi un glas îndepărtat şi slab. Îl recunoscu ca aparţinând gardianului din Braţul Securităţii care-i aşteptase la sosire.

— M-am gândit că ar trebui să ştii asta, domnule.

— Fii scurt.

— Apariţie clasa-trei semnalată la cinci optzeci şi şapte. E cea mai înaltă din ultimele şase luni.

De parcă ar fi fost nevoie să mai precizeze asta.

— Cine a văzut-o?

— Palfrey, un lucrător la managementul apelor reziduale.

Scorpio coborî glasul şi apăsă mai tare pe cască. Era conştient de faptul că toţi din sală îl priveau cu atenţie.

— Ce a văzut Palfrey?

— Ca de obicei, domnule, nu prea mult, totuşi suficient ca să avem dificultăţi în a-l convinge să mai coboare aşa adânc.

— Chestionează-l, înregistrează-l şi ai grijă să nu discute cu nimeni despre asta. Ai înţeles?

— Da, domnule.

— Şi după aia, găseşte-i alt post de lucru.

Hiperporcul făcu o pauză şi se încruntă, gândindu-se la toate implicaţiile.

— Ba nu, aş vrea să stau şi eu de vorbă cu el. Să nu părăsească nava.

Apoi, fără să mai aştepte răspuns, întrerupse legătura, retrase casca în comunicator şi reveni la masă. Se aşeză şi-i făcu semn lui Khouri să continue.

— Despre ce-a fost vorba? întrebă femeia.

— Nimic care să te-ngrijoreze pe tine.

— Sunt îngrijorată.

Scorpio simţi o aşchie de durere între ochi. În ultima vreme avea frecvent migrene, iar genul acesta de zi nu era de niciun ajutor.

— Cineva a semnalat o apariţie, zise el, una dintre micile manifestări ale Căpitanului pe care le-a menţionat Antoinette. Nu-nseamnă nimic.

— Nu? Eu apar, *el* apare şi tu crezi că asta nu-nseamnă nimic? zise Khouri, clătinând din cap. Eu ştiu ce-nseamnă, chiar dacă tu nu ştii. Căpitanul înţelege că se-ntâmplă chestii grave.

Aşchia de durere devenise un vârf de săgeată rupt. Scorpio îşi ciupi puntea de piele dintre rât şi frunte.

— Spune-ne despre Sylveste, rosti el cu răbdare exagerată.

Khouri suspină, dar se conformă.

— În interiorul stelei a existat un fel de comitet de primire: Sylveste şi nevastă-sa, exact aşa cum îi văzusem ultima dată. Ba chiar şi încăperea părea să fie aceeaşi – un

cabinet ştiinţific plin de oase vechi şi echipamente –, totuşi nu o *simţeam* la fel. Parcă aş fi luat parte la un soi de joc de societate, dar eram singura care nu ştia regulile. Nu vorbeam cu Sylveste… asta dacă vorbisem de fapt vreodată.

— Era un impostor? întrebă Clavain.

— Nu, nu-i asta. Vorbeam cu cel autentic… sunt sigură… dar în acelaşi timp nu era Sylveste. Parcă el ar fi manifestat condescendenţă faţă de mine, purtând o mască pentru ca eu să am pe cineva cunoscut cu care să vorbesc. Ştiam că nu mi se spunea întreaga poveste. Căpătam doar versiunea comodă, din care fuseseră eliminate chestiile sinistre. Cred că Sylveste se gândea că nu eram *capabilă* să am de-a face cu fiinţa care devenise el după atâta timp, zise Khouri zâmbind. Cred că se gândea că aş fi înnebunit.

— După şaizeci de ani în matricea Hades, este posibil să fi gândit aşa, se arătă de acord Clavain.

— În acelaşi timp, urmă Khouri, nu cred că am fost minţită în vreun fel. Oricum, nu cu ceva care să nu fie esenţial pentru păstrarea sănătăţii mele mintale.

— Povesteşte-ne despre vizitele tale ulterioare, îi ceru Clavain.

— Primele dăţi, am intrat acolo singură. Apoi am fost însoţită de fiecare dată – de Remontoire uneori, de Thorn, de alţi câţiva voluntari.

— Tu însă ai fost mereu, zise Clavain.

— Matricea mă accepta. Nimeni nu dorea să-şi asume riscul de a intra fără mine.

— Nu-i acuz.

Clavain făcu o pauză, dar toţi cei prezenţi simţeau clar că mai avea ceva de spus.

— Thorn a murit, aşa-i?

— Cădeam spre steaua neutronică, zise femeia, aşa cum procedam de fiecare dată, când ne-a lovit ceva. Poate c-a fost o rafală de energie de la o armă rătăcită… n-o să ştim niciodată cu certitudine; poate că se afla de un milion de ani pe orbita lui Hades sau poate că era ceva de la Inhibitori, ceva ce ei au riscat să plaseze atât de aproape

de stea. N-a fost suficient ca să distrugă capsula, dar a fost suficient ca să-l omoare pe Thorn.

Tăcu şi o tăcere stânjenitoare cuprinse sala. Scorpio privi în jur şi văzu că toţi aveau ochii plecaţi; nimeni nu cuteza să se uite la Khouri, nici chiar Hallatt.

Femeia reîncepu să vorbească.

— Steaua m-a recuperat în viaţă, dar Thorn murise. Ea n-a putut reasambla într-o fiinţă vie ce mai rămăsese din el.

— Îmi pare rău, şopti Clavain abia audibil.

— Mai este ceva, zise Khouri aproape la fel de încet.

— Spune.

— O parte din Thorn a supravieţuit totuşi. În timpul lungii căderi spre Hades, noi am făcut dragoste, aşa că atunci când am intrat în stea, am luat o parte din Thorn cu mine. Eram însărcinată.

Clavain aşteptă un interval decent înainte de a vorbi, îngăduind cuvintelor ei să fie recepţionate şi asimilate, oferindu-le spaţiul demn pe care-l meritau.

— Şi ce s-a întâmplat cu copilul lui Thorn?

— Ea este Aura, spuse Khouri. Pruncul pe care Skade mi l-a furat. Copilul pentru care am venit aici. Pe care vreau să-l iau înapoi.

PAISPREZECE

Ararat, 2675

Camera în care lui Palfrey i se spusese să-l aştepte pe Scorpio era o anexă micuţă, lângă una dintre zonele mari pentru depozitare utilizate de managementul apelor reziduale, ramura administraţiei care se ocupa de menţinerea nivelurilor inferioare ale navei cât mai uscate posibil. Pereţii curbi ai odăiţei erau acoperiţi cu un strat gri-verzui lucios, care se întărise în formaţiuni fibroase, ceroase. Podeaua netedă era din metal. De ea era ancorat cu bolţuri groase un birou mic şi ponosit de la Facilităţile Centrale, pe care se aflau o scrumieră, o carafă pe jumătate goală ce conţinea ceva similar catranului şi părţi din câteva pompe de ape reziduale demontate. Lângă ele se afla ceea ce Scorpio crezu că era o cască de vid de design vechi, a cărei vopsea argintie se cojea de pe cochilia metalică. Înapoia biroului, Palfrey stătea aşezat şi fuma ţigară de la ţigară, cu ochii injectaţi de oboseală, cu părul negru şi rar răvăşit peste pielea roz, arsă de soare a scalpului. Purta o salopetă kaki cu multe buzunare şi la gât îi atârna un soi de aparat de respirat, la capătul unor cordeline destrămate.

— Înţeleg că ai văzut ceva, rosti Scorpio trăgându-şi alt scaun.

Picioarele acestuia scrâşniră oribil pe metal. Hiperporcul se aşeză după ce-l întoarse, astfel încât stătea cu faţa spre om şi rezemat de spătarul scaunului.

— Da, i-am spus şefului meu. E-n regulă dacă acum plec acasă?

— Şeful tău nu mi-a făcut o descriere foarte clară. Aş vrea să ştiu mai multe, zâmbi Scorpio. După aceea putem pleca toţi acasă.

Palfrey îşi strivi ţigara pe care o fumase.

— De ce? Doar nu mă crezi, aşa-i?

Migrena lui Scorpio nu se domolise.

— De ce spui asta?

— Toţi ştiu că nu crezi în apariţii. Crezi că noi găsim pur şi simplu motive ca să evităm sarcinile de la nivelurile adânci.

— Este adevărat că şeful va trebui să găsească altă echipă pentru partea aceea din navă şi este adevărat că eu nu cred în toate rapoartele ce ajung pe biroul meu. Să ştii totuşi că pe multe dintre ele sunt înclinat să le privesc cu seriozitate. Adesea apariţiile urmează un tipar, adunându-se într-o parte a navei sau suind şi coborând niveluri adiacente. Ca şi cum Căpitanul se concentrează pe o zonă ca s-o bântuie şi insistă acolo, până se face înţeles. Tu l-ai mai văzut până acum?

— A fost prima dată.

Mâinile lui Palfrey tremurau. Degetele îi erau osoase, iar încheieturile, trandafiriu-strălucitor, păreau băşici gata să pocnească.

— Povesteşte-mi ce ai văzut.

— Eram singur. Echipa cea mai apropiată se afla la trei niveluri depărtare, reparând altă pompă. Eu coborâsem să mă uit la o unitate care s-ar fi putut supraîncălzi. Aveam trusa de scule cu mine, atât. Nu plănuiam să petrec prea mult timp acolo, jos. Niciunuia dintre noi nu-i place să lucreze la nivelurile adânci, şi-n tot cazul, nu singur.

— Ştiam că regula e să nu coboare nimeni singur dincolo de nivelul şase sute.

— Aşa-i.

— Atunci, ce căutai acolo?

— Dacă am respecta regulile, ai avea nava inundată în mai puţin de o săptămână.

— Am înţeles.

Hiperporcul se strădui să pară surprins, dar auzea aceeaşi poveste de zece-douăsprezece ori pe săptămână, în toată colonia. Individual, fiecare credea că face parte din singura echipă care era împinsă dincolo de punctul de rupere. Colectiv, toată aşezarea se poticnea de la o criză abia evitată, la următoarea criză abia evitată. Însă numai Scorpio şi câţiva dintre locotenenţii lui ştiau asta.

— Noi nu ne pierdem timpul cu pontajul, rosti repede Palfrey, de parcă aceea ar fi trebuit să fie următoarea idee a hiperporcului.

— Mai bine povesteşte-mi despre apariţie. Aşadar, erai acolo şi te uitai la pompa supraîncălzită. Ce s-a-ntâmplat?

— Am văzut o mişcare cu coada ochiului. La început nu mi-am dat seama ce era – acolo jos e-ntuneric şi proiectoarele noastre nu funcţionează chiar aşa bine pe cât ar trebui. Îţi închipui fel de fel, aşa că nu sari cât colo imediat ce crezi c-ai văzut ceva. Dar când am îndreptat lumina într-acolo şi m-am uitat mai bine, era în mod clar ceva.

— Descrie-mi.

— Părea o maşinărie. Fiare vechi. Mecanisme vechi de pompă, părţi vechi din servitori. Sârme… Cabluri… Chestii ce trebuie să fi zăcut pe-acolo de douăzeci de ani.

— Ai văzut o maşină şi ai crezut că era o apariţie?

— Nu era doar o maşină, rosti Palfrey pe ton defensiv. Era organizată, adunată, legată pe ceva mai mare. Avea formă de om. Stătea şi se uita la mine.

— Ai auzit-o apropiindu-se?

— Nu. Cum ziceam, erau fiare vechi. Putea să fi stat acolo de la bun început, aşteptând s-o observ.

— Şi când ai observat-o, ce s-a-ntâmplat?

— S-a uitat la mine. Capul – era făcut din sute de bucăţele – s-a mişcat, ca şi cum m-ar fi salutat. Şi am văzut ceva pe faţă, ca o expresie. Nu era doar o maşină. Acolo exista o minte. Un scop foarte clar. Nu mi-a plăcut, adăugă bărbatul fără chef.

Scorpio răpăi cu vârfurile degetelor pe spătarul scaunului.

— Dacă te ajută cu ceva, ceea ce ai văzut a fost o apariţie clasa-trei. Clasa-unu este o schimbare în condiţiile atmosferice ale navei: o briză inexplicabilă sau o reducere a temperaturii. Astea sunt cele mai frecvente, semnalate aproape zilnic. Probabil că doar puţine au vreo legătură cu Căpitanul.

— De ele am avut parte toţi, comentă Palfrey.

— Clasa-doi este ceva mai rară. O definim ca un sunet recognoscibil, un cuvânt ori un fragment de propoziţie sau chiar o frază întreagă. Şi aici există un element de nesiguranţă. Dacă eşti speriat şi auzi vântul şuierând, este uşor să-ţi imaginezi un cuvânt sau două.

— N-a fost dintre ele.

— Nu, n-a fost în mod clar aşa ceva. În felul ăsta, ajungem la manifestarea de clasa-trei: o prezenţă fizică, tranzitorie sau altfel, manifestată fie prin intermediul unei modificări fizice locale a substanţei navei – de exemplu, o faţă care apare într-un perete –, fie prin cooptarea unui mecanism sau grup de mecanisme disponibile. Ceea ce ai văzut tu a fost în mod clar ultimul caz.

— Asta-i foarte liniştitor.

— Ar trebui să fie. De asemenea, îţi pot spune că, în ciuda zvonurilor contrare, nimeni n-a fost vătămat niciodată de vreo apariţie şi foarte puţini lucrători au văzut vreodată mai multe clasa-trei.

— Tot nu mă convingi să mai cobor acolo.

— Nici nu ţi-o cer. Vei fi mutat în alt domeniu, fie în nivelurile superioare ale navei, fie înapoi pe uscat.

— Cu cât plec mai repede din nava asta, cu-atât mai bine.

— Bun. Atunci am terminat.

Scorpio se ridică şi picioarele scaunului scrâşniră iarăşi pe podea.

— Asta-i tot? întrebă Palfrey.

— Mi-ai spus tot ce doream să ştiu.

Palfrey răscoli prin scrumieră cu chiştocul stins al ultimei sale ţigări.

— Văd o fantomă şi sunt chestionat de unul dintre cei mai puternici inşi din colonie?

Scorpio strânse din umeri.

— S-a întâmplat să fiu în zonă şi m-am gândit că vei aprecia că acord atenţie problemelor lucrătorilor.

Omul îl privi cu o expresie critică, pe care Scorpio o vedea rareori la hiperporci.

— Se-ntâmplă ceva, este?

— Nu sunt sigur că te-am înţeles.

— N-ai chestiona pe cineva din managementul apelor reziduale, dacă nu s-ar întâmpla ceva.

— Vreau să-ţi spun că mereu se-ntâmplă câte ceva.

— Dar nu-i doar atât.

Palfrey îi zâmbi în felul în care zâmbeau oamenii atunci când credeau că ştiu ceva ce ai fi preferat să nu ştie sau când îşi închipuiau că deduseseră un adevăr pe care n-ar fi trebuit să-l deducă.

— Eu ascult, zise el. Aud despre toate celelalte apariţii, nu doar despre cele petrecute în schimbul meu.

— Şi la ce concluzie ai ajuns?

— Au devenit mai frecvente. Nu doar în ultima zi sau aşa ceva, ci în ultimele săptămâni sau luni. Ştiam că era doar o chestiune de timp până o să zăresc eu însumi una.

— Asta-i o analiză foarte interesantă.

— După cum văd eu lucrurile, urmă Palfrey, se pare că el – Căpitanul – începe să se agite. Dar ce mă pricep eu? Nu sunt decât un mecanic de ape reziduale.

— Chiar aşa, zise Scorpio.

— Tu ştii însă că se-ntâmplă ceva, corect? Altfel n-ai fi atât de interesat de o singură apariţie. Pun pariu că-i chestionezi pe toţi în ultima vreme. El te-a pus serios pe gânduri, este?

— Căpitanul e de partea noastră.

— Asta speri tu, pufni Palfrey triumfător.

— Toţi sperăm. În cazul în care n-ai alte planuri pentru a pleca de pe planeta asta, Căpitanul e unicul nostru bilet de ieşire de aici.

— Vorbeşti de parcă ar fi apărut vreo urgenţă neaşteptată şi trebuie să plecăm.

Scorpio se gândi să-i spună că într-adevăr s-ar putea să existe aşa ceva, doar ca să se joace cu mintea lui. Decisese deja că nu-l plăcea foarte mult pe Palfrey. Însă bărbatul avea să vorbească, iar ultimul lucru de care avea nevoie acum hiperporcul era un val de panică, suprapus micii crize cauzate de Khouri. Trebuia să-şi refuze plăcerea aceea măruntă, dar intensă.

Se aplecă peste masă şi duhoarea lui Palfrey îl izbi fizic.

— Dacă scapi oricum vreun cuvânt despre discuţia noastră, îi zise, nu vei mai lucra în managementul apelor reziduale. Vei fi tu însuţi parte din problemă.

Se ridică apoi de pe scaun, intenţionând să-l lase pe bărbat singur cu gândurile sale.

— Nu m-ai întrebat despre asta, rosti Palfrey şi împinse pe masă casca argintie ponosită.

Hiperporcul o luă şi o răsuci pe toate părţile. Era mai grea decât te-ai fi aşteptat.

— Credeam că e a ta.

— Ai crezut greşit. Am găsit-o acolo, în gunoaie, după ce a pierit apariţia. Nu cred că fusese anterior.

Scorpio privi mai atent casca. Designul ei părea foarte vechi. Deasupra vizorului mic şi dreptunghiular se vedeau multe simboluri tot dreptunghiulare, care conţineau blocuri de culori primare. Văzu cruci şi semiluni, dungi şi stele.

Se întrebă ce semnificaţie puteau avea.

Hela, 2727

Acum, când dispunea de timp, Rashmika îl folosi pentru a explora caravana. Deşi spaţiul interior era uriaş, ea descoperi destul de repede că toate compartimentele semănau între ele. Oriunde ar fi mers, întâlnea aceleaşi mirosuri grele, aceiaşi pelerini rătăcitori şi traderi. Eventualele variaţii pe temele respective erau prea banale ca s-o intereseze. Ceea ce-şi dorea cu adevărat era să iasă, să suie pe acoperişul convoiului.

Trecuseră multe luni de când văzuse Haldora, iar acum, când giganta gazoasă apăruse în final deasupra orizontului, pe măsură ce caravana reducea distanţa până la catedralele Căii, se simţi împinsă de dorinţa irezistibilă de a ieşi, de a se întinde pe spate şi a se uita pur şi simplu la planeta uriaşă. Dar în primele dăţi când încercă să găsească un drum spre acoperiş, niciuna dintre uşi nu se deschise pentru ea. Încercă alte rute şi alte ore din zi,

sperând să se strecoare printr-o pată oarbă a securităţii caravanei, însă acoperişul era bine protejat, probabil fiindcă acolo existau multe echipamente sensibile de navigaţie.

Tocmai se întorcea de la una dintre fundăturile acelea, când găsi calea blocată de chestor. Micul lui animal de companie verde îi stătea cocoţat pe umăr, ca de obicei. Oare de vină era imaginaţia Rashmikăi sau animalul păţise ceva la unul dintre membrele anterioare? Se sfârşea într-un ciot cu capăt verzui pe care nu-şi amintea să-l fi văzut anterior.

— Te pot ajuta cu ceva, domnişoară Els?

— Exploram caravana, răspunse fata. Am voie s-o fac, da?

— Da, însă cu anumite restricţii, răspunse bărbatul şi arătă din cap spre uşa din spatele ei, pe care o găsise încuiată. Desigur, acoperişul este unul dintre locurile interzise.

— Nu mă interesa acoperişul.

— Nu? Atunci poate că te-ai rătăcit. Uşa aceasta duce doar spre acoperiş. Poţi să mă crezi că acolo sus nu există nimic care să te intereseze.

— Doream să văd Haldora.

— Trebuie s-o fi văzut de multe ori până acum.

— Nu recent şi niciodată mult deasupra orizontului, zise ea. Doream s-o văd la zenit.

— Ei bine, pentru aşa ceva va trebui s-aştepţi. Şi-acum… dacă nu te superi…

Trecu pe lângă ea şi corpul lui masiv o apăsă neplăcut în coridorul strâmt.

Creatura verde o urmări cu ochii ei faţetaţi.

— Cel fără de păcat dintre voi să arunce cel dintâi piatra, intonă ea.

— Unde mergi, chestore? Nu ai costum.

— Poţi să pleci acum, domnişoară Els.

El făcu ceva ce în mod evident nu dorea ca Rashmika să vadă, umblând într-o nişă umbrită de lângă uşă, pe care un vizitator întâmplător n-ar fi observat-o niciodată. Se

strădui să fie rapid, să-şi camufleze gestul. Fata auzi un clic slab, ca şi cum un mecanism ascuns tocmai s-ar fi deschis.

Uşa funcţiona pentru chestor, care îi trecu pragul. În spaţiul luminat în roşu, Rashmika întrezări echipamente de urgenţă şi câteva stelaje cu costume de vid.

Reveni acolo după câteva ore, când fu sigură că el se întorsese în caravană. Îşi adusese propriul costum de suprafaţă, împăturit într-o boccea, pe care o cărase pe furiş prin măruntaiele uruitoare ale caravanei. Mai întâi, încercă uşa; continua să fie blocată pentru ea. Dar când vârî mâna în nişa pe care chestorul dorise s-o ascundă privirii ei, găsi un element de control ascuns. Apăsă pe el şi auzi clicul când mecanismul de încuiere se deschise. Probabil că exista şi un alt element de protecţie intrinsecă, unul care ar fi împiedicat uşa interioară să se deschidă, dacă uşa exterioară era de asemenea deschisă. Acum nu era însă cazul şi uşa i se supuse aşa cum făcuse în faţa chestorului. Rashmika intră în sas, închise după ea uşa interioară şi-şi îmbrăcă apoi costumul. Controlă aerul, asigurându-se că avea destul în rezervor, şi încercă o senzaţie de déjà-vu când îşi aminti că efectuase aceeaşi verificare când plecase de acasă.

Îşi aminti, de asemenea, că rezervorul nu-i fusese complet plin, ca şi cum cineva ar fi utilizat recent costumul ei. Atunci nu se gândise prea mult la asta, însă acum în minte i se succedară cu repeziciune gânduri neliniştitoare. Pe gheaţa din jurul uşii sasului de la suprafaţă găsise urme de paşi, sugerând că utilizase cineva atât sasul, cât şi costumul. Urmele fuseseră destul de mici pentru a-i aparţine mamei, dar i-ar fi putut aparţine la fel de bine şi Rashmikăi.

Îşi aminti de jandarmi şi de suspiciunea lor că ea avusese legătură cu sabotajul. Nu-şi uşurase defel situaţia fugind la scurt timp după aceea, totuşi ei n-ar fi urmărit-o decât dacă ar fi avut dovezi suplimentare care s-o asocieze cu incidentul.

Şi ce însemna asta? Dacă ea ar fi aruncat în aer depozitul de încărcături explozive, cu certitudine că ar fi ţinut minte acţiunea respectivă. Şi, mai la subiect, de ce ar fi întreprins o asemenea acţiune lipsită de rost? Nu, îşi spuse, nu putuse fi ea. Era pur şi simplu o serie de coincidenţe nefericite.

Nu-şi putea totuşi alunga îndoielile cu atâta uşurinţă.

După zece minute, stătea sub cerul fără atmosferă, călare pe spinarea maşinii uriaşe. Problema sabotajului continua s-o neliniştească, dar cu un efort de voinţă îşi îndreptă gândurile spre chestiuni mai urgente.

Rememoră cele petrecute pe coridor, când o găsise chestorul. Fusese bizar de convenabil. Dintre toate posibilele ieşiri spre acoperiş, el dăduse peste Rashmika exact în locul unde încercase ea. Mai mult ca sigur că o spiona şi-i observa peregrinările prin micul lui imperiu mişcător. Când îi vorbise, ascunsese ceva. Era sigură de asta: citise pe chipul lui, în ridicarea de o clipă a sprâncenelor. Să fi fost oare propria-i vinovăţie fiindcă o spiona? Se îndoia că bărbatul avea ocazia să spioneze multe fete de vârsta ei, aşa că probabil profita acum din plin împreună cu animalul lui oribil.

Rashmikăi nu-i plăcea ideea de a fi spionată, dar n-avea să mai rămână mult timp în caravană şi tot ce o interesa acum era să exploreze acoperişul. Dacă bărbatul o supraveghea, ar fi avut destule ocazii s-o oprească atunci când îmbrăcase costumul şi căutase treptele spre acoperiş. Nu apăruse nimeni, aşa că poate atenţia lui fusese îndreptată altundeva sau poate că decisese că nu merita efortul s-o oprească de a merge unde dorea.

Uită însă repede de chestor, încântată să se afle din nou sub cerul deschis.

Rashmika nu văzuse niciodată o dispariţie. În cursul vieţii ei se petrecuseră două, o dată când Haldora era vizibilă din sterpe, dar atunci fata fusese la şcoală. Ştia, desigur, că şansele de a vedea ceva erau infime, chiar dacă te bucurai de norocul extraordinar de a fi afară, pe gheaţă, când se întâmpla. Dispariţia dura numai o fracţiune de

secundă. Până îţi dădeai seama că se petrecuse, era prea târziu. Singurii care văzuseră vreodată una – cu excepţia lui Quaiche, fireşte, de la care începuse totul – erau cei care care-şi asumaseră sarcina de a observa Haldora în toate momentele posibile. Şi chiar şi aşa ei trebuiau să se roage să nu clipească ori să privească în altă parte tocmai în momentul acela esenţial. Privaţi de somn, prin intermediul medicamentelor şi al intervenţiilor neurologice opţionale, erau de altfel pe jumătate nebuni.

Rashmika nu-şi putea imagina o asemenea dăruire, dar nici nu simţise vreodată o înclinaţie cât de măruntă de a se alătura unei biserici. Dorea să observe o dispariţie, fiindcă se agăţa încă de ideea că aceasta era un fenomen natural raţional, nu dovada intervenţiei divine la scară cosmică. Şi credea că ar fi fost ruşinos să nu poată spune că văzuse ceva atât de rar şi de minunat. Drept urmare, încă de când era mică, de câte ori Haldora era sus pe cer, încercase să dedice zilnic puţin timp pentru a o privi. Nu însemna practic nimic faţă de orele nesfârşite ale observatorilor catedralelor, iar probabilitatea statistică de a nu vedea nimic era uriaşă, totuşi ea o făcea oricum, ignorând nepăsătoare asemenea consideraţii în timp ce-i dojenea pe cei care nu-i împărtăşeau forma de raţionalism ştiinţific.

Acoperişul caravanei era un peisaj presărat cu obstacole periculoase. Existau containere scunde ce adăposteau generatoare, grile de radiatoare şi vane, conducte şerpuite şi cabluri electrice. Totul arăta foarte vechi şi peticit de multe ori de-a lungul anilor. Fata merse de pe o latură pe cealaltă a acoperişului, urmând traseul unei pasarele cu balustradă. Când ajunse la capăt, privi peste margine şi o îngrozi cât de jos era solul şi cât de lent părea să se deplaseze acum. Aici sus nu mai era nimeni, cel puţin nu pe maşina asta.

Privi în sus, lăsând capul pe spate cât de mult îi permitea articulaţia de îmbinare dintre cască şi costum. Cerul era plin de lumini ce se mişcau în sens opus. Părea că acolo ar fi existat două sfere celeste, două globuri de cristal cuibărite unul în celălalt. Ca întotdeauna, efectul te

ameţea instantaneu. În mod uzual, vertijul era doar o simplă neplăcere, totuşi, fiind atât de sus, o putea ucide cu uşurinţă.

Fata strânse mai tare mâinile pe balustradă şi privi din nou în jos şi spre orizont. După aceea, întărită, ridică iarăşi privirea.

Iluzia că ea s-ar fi găsit în centrul a două sfere nu era complet inexactă. Luminile ţintuite de sfera exterioară erau stelele, imposibil de îndepărtate; pe sfera interioară erau ţintuite navele de pe orbita lui Hela, cu razele soarelui sclipind pe carcasele lor perfect lustruite. Ocazional, una sau alta dintre ele pâlpâia cu scânteia dură de nestemată a jetului direcţional, când echipajele de Ultranauţi îşi ajustau orbita sau se pregăteau de plecare.

Rashmika auzise că în orice clipă pe orbita lui Hela se aflau între treizeci şi cincizeci de nave, care veneau şi plecau întruna. Majoritatea nu erau mari, deoarece Ultranauţii nu aveau încredere în Haldora şi preferau să-şi păstreze mai departe activele cele mai valoroase. Cele pe care le vedea ea erau, în general, navete intrasistem, destul de mari pentru a conţine pelerini îngheţaţi şi o echipă relativ mică de negociatori Ultranauţi. Navele ce zburau între Hela şi orbită erau de obicei chiar mai mici, fiindcă bisericile nu permiteau niciunui aparat mare să se apropie de suprafaţa lumii.

Navele mari, navele stelare – luminălucile – soseau doar rar pe orbita lui Hela. Atunci când veneau, atârnau pe firmament aidoma unor ornamente, lunecând pe şine invizibile de la un orizont la celălalt. Fata văzuse foarte puţine în cursul vieţii ei şi întotdeauna o impresionaseră şi o speriaseră deopotrivă. Lumea ei era o spumă de gheaţă care înconjura un nucleu de sfărâmături. Era fragilă. Prezenţa uneia dintre navele acelea în apropiere – mai ales când făceau ajustări ale propulsiilor principale – semăna cu menţinerea unei lămpi de sudură lângă un bulgăre de zăpadă.

Vertijul reveni în valuri. Rashmika se uită iarăşi spre orizont, relaxându-şi gâtul încordat. Costumul vechi era

fiabil, totuşi nu fusese conceput pentru excursii.

Acum o vedea însă pe Haldora. Două treimi din planetă se ridicaseră deja peste orizont. Fiindcă pe Hela nu exista aer, nimic care să înceţoşeze caracteristicile în depărtare, foarte puţine indicii vizuale îţi permiteau să deosebeşti ceva aflat la o distanţă de numai câteva zeci de kilometri, de altceva situat cu aproape un milion de kilometri mai departe. Giganta gazoasă părea o extensie a lumii pe care stătea fata. În apropiere de orizont arăta mai mare decât la zenit, însă Rashmika ştia că asta nu era decât o iluzie, un produs secundar şi accidental al felului cum îi era cablată mintea. Haldora era de patruzeci de ori mai mare pe cerul lui Hela, decât era Luna pe cerul Pământului. Fata se gândise mereu la asta, întrucât sugera că Luna nu era de fapt un obiect ceresc foarte impresionant comparativ cu Haldora, în ciuda spaţiului atât de important pe care i-l dedicau literatura şi mitologia Pământului.

Din unghiul în care privea ea, Haldora părea o semilună groasă. Chiar şi fără filtrele de contrast ale căştii, se distingeau benzile ecuatoriale colorate, ce o dungau de la un pol la altul: tonuri de ocru şi de portocaliu, de sepia şi de galben, de vermilion şi de chihlimbar. Se distingeau vârtejurile şi învolburările din locurile unde benzile de culoare fuzionau sau se suprapuneau; ochiul stacojiu şi furios al unui sistem de furtuni, precum un nod în lemn. Se vedeau umbrele mici şi întunecate ale numeroşilor sateliţi naturali ce se roteau în jurul Haldorei, ca şi arcul palid al unui inel planetar.

Rashmika se lăsă în jos, aşezându-se pe vine. Era o poziţie la fel de incomodă ca şi atunci când încercă să privească în sus, totuşi rămase aşa cât putu de mult. În acelaşi timp, continuă să se uite la Haldora, dorind, provocând-o să dispară, să facă apoi ceea ce-i adusese pe toţi aici. Însă planeta atârna, pur şi simplu, pe cer, parcă ancorată de peisaj, destul de aproape ca s-o atingi, la fel de reală ca orice altceva ce văzuse vreodată fata.

Cu toate astea, gândi ea, dispare *într-adevăr.* Faptul că se întâmplase – şi continua să se întâmple – nu era

contestat, cel puţin de nimeni care petrecuse suficient timp pe Hela. Uită-te la ea destul de mult, îşi spuse fata, şi – cu excepţia cazului în care eşti ghinionist – vei *vedea.*

Atât doar că azi nu era rândul ei.

Se ridică, apoi trecu pe lângă punctul prin care ieşise, mergând spre partea dinapoi a vehiculului. Acum privea în urmă, în lungul caravanei, şi putea să vadă celelalte maşini care se ridicau şi coborau în valuri, în timp ce înaintau peste ondulările line ale pârtiei. Convoiul era chiar mai lung decât atunci când sosise ea: la un moment dat, fără niciun tam-tam, o duzină de unităţi se ataşase la coadă. Caravana urma să crească întruna până ajungea la Calea Permanentă, moment în care avea să se fragmenteze din nou, deoarece diverse secţiuni erau alocate unor catedrale anume.

Ajunse la capătul pasarelei, în spatele vehiculului. Între ea şi următoarea maşină se căsca un hău, traversat doar de un podeţ cu aspect fragil, format din multe plăci metalice. Nu fusese vizibil de pe sol, dar acum Rashmika vedea că distanţa – atât pe verticală, cât şi pe orizontală – se schimba întruna, astfel încât podeţul se răsucea şi tremura cuprins parcă de dureri. În locul balustradei rigide de care se ţinea ea acum, existau doar cabluri metalice. Mult mai jos, la jumătate distanţei până la sol, exista un conector presurizat care se dilata şi se contracta aidoma unor foale. Acela părea mult mai sigur.

Fata bănui că putea să se întoarcă în caravană şi să găsească un drum spre conector. Sau putea să pretindă că terminase cu explorările pentru o zi. În niciun caz nu trebuia să înceapă să-şi facă duşmani atât de devreme în explorarea ei. Era sigură că avea să dispună de timp suficient pentru aşa ceva şi ulterior.

Rashmika se retrase un pas, însă doar pentru o clipă. Apoi reveni la podeţ şi deschise larg braţele, ca să poată prinde în fiecare mână câte unul dintre cablurile laterale. Podeţul se zvârcolea înaintea ei, plăcile metalice se căscau şi dezvăluiau goluri teribile. Făcu un pas înainte, punând un picior pe prima placă.

Nu oferea siguranţă. Placa parcă se lăsa sub greutatea ei, fără să sugereze soliditate.

— Dă-i drumul, se îndemnă singură fata.

Mai făcu un pas şi acum ambele tălpi îi erau pe podeţ. Se uită înapoi. Vehiculul din faţă se ridică şi coborî. Podeţul se mişcă sub ea, aruncând-o dintr-o parte în cealaltă. Se ţinu strâns. Dorea cu disperare să se întoarcă, dar un glăscior îi spunea că nu trebuia s-o facă. Glăsciorul îi spunea că, dacă nu avea curajul să facă lucrul acesta simplu, atunci era imposibil să aibă curajul de a-şi găsi fratele.

Rashmika mai înaintă un pas pe punte. Începu să traverseze hăul. Asta era ceea ce trebuia să facă.

CINCISPREZECE

Ararat 2675

Blood năvăli în sala de întruniri, ţinând la subsuori o sumedenie de hărţi făcute sul. Le puse pe masă şi apoi desfăcu una larg, iar harta se autonetezi, ascultătoare. Era o singură foaie de hârtie groasă, crem, de lăţimea mesei, având textura uşor împestriţată a pielii. La o comandă din partea hiperporcului, caracteristicile topografice se ridicară în relief exagerat, apoi se umbriră în funcţie de tiparul curent al zilei şi al nopţii pe partea aceea a Araratului. Latitudinea şi longitudinea apărură sub forma unor linii subţiri şi strălucitoare, etichetate cu numere minuscule.

Khouri se aplecă şi studie o clipă harta. O întoarse puţin, apoi indică un lanţ mic de insule.

— Aproape de locul ăsta, zise ea, la vreo treizeci de kilometri vest de strâmtoarea asta, la opt sute de kilometri nord de noi.

— Este actualizată în timp real? întrebă Clavain.

— Rata de împrospătare medie este de două zile, răspunse Scorpio. Poate să dureze şi ceva mai mult. Depinde de capriciile poziţiilor sateliţilor, ale baloanelor de la altitudini mari şi ale plafonului de nori. De ce?

— Pentru că pare mai mult sau mai puţin locul unde a spus ea că va fi.

— Are dreptate, zise Khouri. Trebuie să fie nava lui Skade, nu?

Scorpio se aplecă să inspecteze punctuleţul alb.

— Nu este o navă, rosti el. E doar gheaţă, poate un aisberg mic.

— Eşti sigur? întrebă Clavain.

Blood îşi îndreptă mâna către punctul indicat de Khouri.

— Să fim siguri, atunci. Hartă: amplificare vizuală de zece ori. Reprezentările de pe suprafaţa hărţii se târâră către margini. Grăuntele de gheaţă crescu până la

dimensiunea unei unghii. Blood îi ceru hărţii să aplice un filtru de îmbunătăţire, dar nu obţinu nicio creştere evidentă a detaliilor, cu excepţia unei sugestii vagi că aisbergul se destrăma în oceanul din jur, extinzând în toate direcţiile tentacule albe şi fine.

— Nu-i o navă, zise Scorpio.

Clavain păru mai puţin sigur.

— Ana, în raportul tău ai spus că Skade a coborât cu o corvetă grea, corect?

— Nu sunt expertă în nave, dar asta mi s-a spus.

— Ai zis că era lungă de cincizeci de metri. Asta ar însemna o corvetă din clasa-murenă. Interesant e că aisbergul pare cam de aceeaşi mărime. Proporţiile corespund – poate că e ceva mai lat, dar nu cu mult.

— Ar putea fi o coincidenţă, zise Blood. Ştii foarte bine că la latitudinile alea plutesc mereu bucăţi de aisberguri. Uneori ajung în sud, până la noi.

— Totuşi, în zona din jur nu există alte aisberguri, îi atrase Clavain atenţia.

— Dar în chestia aia nu poate fi o navă, spuse Scorpio. De ce ar fi acoperită cu gheaţă? Ba chiar navele aterizează foarte fierbinţi, nu reci. Şi de ce nu s-ar fi topit gheaţa până acum?

— Vom afla când vom ajunge acolo, rosti încetişor Clavain. Deocamdată să ne menţinem în sfera aspectelor practice. Nu vrem s-o alarmăm pe Skade, astfel încât să facă apoi ceva imprudent, aşa că vom avea grijă să ne apropiem încet şi evident. Indică un punct de pe hartă, la sud de aisberg. Sugerez să mergem cu o navetă până acolo; Antoinette o poate pilota. După aceea lansăm două sau trei bărci şi parcurgem restul distanţei pe apă. Vom avea la noi echipamente chirurgicale şi arme pentru lupta corp la corp, dar nimic în exces. Dacă va trebui să distrugem nava, putem cere oricând un atac din aer de pe continent.

Ridică ochii, continuând să ţină degetele apăsate pe hartă.

— Dacă plecăm după-amiază, putem ajunge la aisberg în

zori, ceea ce ne va oferi o zi întreagă pentru a termina negocierile cu Skade.

— Stai un pic, interveni doctorul Valensin surâzând uşor, înainte de a ne ambala prea tare – vrei să spui că tu chiar priveşti cu seriozitate toate chestiile astea?

— Vrei să zici că tu nu le priveşti? replică prompt Clavain.

— Ea este pacienta mea, zise Valensin şi o privi pe Khouri cu simpatie. Pot garanta că în mod evident nu este nebună. Are implanturi Agregate, iar dacă şi fiica ei are, ele ar fi putut să comunice când copila era încă în uter. Ar fi fost cam neconvenţional, totuşi Remontoire ar fi putut pune implanturile acelea în făt, utilizând unităţi microchirurgicale telecomandate. În plus, ţinând seama de medicina Agregată, nu este de neconceput ca Skade să fi scos copilul din corpul lui Khouri fără să lase urme chirurgicale. Dar restul? Toată chestia cu războiul spaţial care are loc în pragul nostru? N-aţi zice că e cam exagerată?

— Nu sunt chiar atât de sigur, răspunse Clavain.

— Te rog, explică-ne, spuse Valensin privindu-şi colegii pentru a primi sprijin.

Clavain bătu uşor cu degetul în tâmplă.

— Nu uita că şi eu sunt Agregat. Ultima dată când am verificat, toate maşinăriile din capul meu funcţionau aşa cum trebuie.

— Asta ţi-aş fi putut spune şi eu, comentă Valensin.

— Uiţi însă de sensibilitatea lor. Sunt concepute pentru detectarea şi amplificarea oricăror câmpuri din jur, a oricăror semnale produse de maşini sau de alţi Agregaţi. Doi Agregaţi pot împărtăşi gânduri peste zeci de metri de spaţiu deschis, chiar dacă în mediu nu există niciun fel de sisteme de amplificare. Hardware-ul traduce câmpurile acelea în tipare pe care partea organică a creierului le poate interpreta, exploatând gramatica vizuală de bază a centrului perceptiv.

— Asta nu-i o noutate pentru mine, spuse Valensin.

— Atunci, gândeşte-te la implicaţii. Ce-ar fi dacă ar

exista într-adevăr un război în spaţiu – un conflict circumsolar major, în care sunt utilizate tot soiul de arme şi de contramăsuri?

Ar exista foarte mult zgomot electromagnetic parazit, mult mai intens decât semnalele Agregate normale. Este posibil ca implanturile mele să recepteze semnale pe care nu le pot interpreta corect. Ele trimit tipare semi-inteligibile în creierul meu organic, care se străduieşte să facă ordine în haos şi sfârşeşte prin a afişa forme şi feţe pe cer.

— El mi-a spus că a văzut chestii, rosti Scorpio.

— Figuri, semne şi prevestiri, preciză Clavain. Au început în ultimele două-trei luni. Khouri zice că flota a sosit acum nouă săptămâni. Pentru mine este o coincidenţă prea mare. M-am gândit că poate înnebuneam, dar se pare că de fapt receptam zvonuri despre război.

— Ca bunul şi bătrânul soldat care ai fost mereu, comentă Scorpio.

— Asta înseamnă doar că sunt înclinat să o privesc cu toată seriozitatea pe Khouri, zise Clavain, indiferent cât de stranie i-ar fi povestea.

— Chiar şi partea cu Skade? întrebă Valensin.

Clavain îşi scărpină barba. Pleoapele îi erau mult apropiate, aproape închise, ca şi cum ar fi privit un vast peisaj mental de posibilităţi.

— *Mai ales* partea cu Skade, răspunse el.

Hela, 2727

Rashmika privea drept în faţă. Aproape că ajunsese la cealaltă maşină. Putea zări în depărtare siluete în costume care treceau de pe o pasarelă pe alta. Macaralele se roteau, împovărate de paleţi cu echipamente grele. Servitorii se deplasau prin lunecările ciudate, lubrifiate, ale unor mecanisme automate. Vasta maşinărie globală, suma numeroaselor părţi care era caravana, necesita îngrijire constantă. Fata bănuia că era cumva asemănătoare unei catedrale în microcosm.

Ea stătea din nou pe „solul” relativ ferm al altui vehicul. Acesta înainta utilizând picioare, nu roţi, aşa că, în loc să huruie permanent, suprafaţa metalică de sub tălpile fetei bubuia într-un ritm lent, o succesiune de bufnete egal distanţate în timp, cauzate de contactul cu gheaţa al picioarelor mecanice acţionate de pistoane. Distanţa pe care o traversase părea banală acum, nu era mai largă de câţiva metri, dar fata nu se îndoia că avea să-i trezească aceeaşi nelinişte la întoarcere.

Rashmika se uită în jur. Ceva din aspectul acestui acoperiş părea foarte diferit: era mai ordonat, îi lipsea evidentul haos mecanic al celui anterior. Puţinele containere de echipamente erau amplasate îngrijit în perimetru, iar conductele şi cablurile erau direcţionate similar.

Mare parte din zona centrală era ocupată de o suprafaţă înclinată în raport cu acoperişul, activată de un set de pistoane; fata o văzuse pe când se apropiase în gheţiola lui Crozet şi zărise de altfel ceva similar în propriul ei sat: o reţea de colectoare solare ce făceau parte din rezerva energetică în cazul unei pene a generatoarelor principale. Reţeaua era un mozaic precis de mici celule fotovoltaice pătrate, care străluceau smarald şi albastru, când erau atinse de lumină. Aici însă nu existau celule; în locul lor, suprafaţa era acoperită de rânduri de forme cruciforme negre. Rashmika le numără: erau treizeci şi şase, dispuse într-o matrice de şase pe şase, şi fiecare formă era de mărimea unui om.

Fata se apropie, tulburată. Într-adevăr, de suprafaţa înclinată erau prinşi oameni, ţinuţi locului prin legături ce le cuprindeau încheieturile şi cu călcâiele sprijinite de suporturi mici. Din câte îşi putea da seama, erau îmbrăcaţi identic. Toţi aveau robe cu glugi din material ciocolatiu, lungi până la glezne, strânse în talie cu cordoane albe, împletite. În fiecare glugă se vedea oglinda curbată a vizorului unui costum de vid. Rashmika nu zărea feţe, ci doar reflexia deformată a peisajului care se târa lent şi din care ea însăşi reprezenta o parte insignifiantă.

Oamenii se uitau spre Haldora. Era evident acum: înclinarea platformei era perfectă pentru observarea planetei care se ridica. Pe măsură ce caravana se apropia de Cale şi de catedralele ce rulau pe ea, platforma avea să coboare spre orizontală, până când cei treizeci şi şase de observatori aveau să stea pe spate şi să privească zenitul.

Erau pelerini, înţelese fata. Fuseseră preluaţi de caravană când expediţia ajunsese departe de aşezările ecuatoriale. Fusese idioată că nu-şi dăduse seama că asemenea indivizi trebuiau să se afle aici. Exista o probabilitate însemnată ca unii dintre ei să fi venit din sterpe, poate chiar din satul ei.

Îi privi, întrebându-se dacă erau conştienţi de prezenţa ei. Spera ca atenţia să le fie prea intens fixată asupra Haldorei ca s-o mai observe şi pe ea. La urma urmelor, acesta era scopul prezenţei lor aici: pe jumătate crucificaţi, legaţi de un stelaj din fier, siliţi să privească faţa planetei pe care o considerau miraculoasă.

Cel mai tare o tulbura pe Rashmika viteza cu care pelerinii îşi împinseseră credinţa la o asemenea limită. Probabil că îşi părăsiseră căminele în ultimele săptămâni, iar până atunci, n-ar fi avut de ales decât să se comporte ca nişte membri normali ai unei comunităţi seculare. Credinţa le era acceptată, totuşi sarcinile necesare vieţii în sterpe aveau prioritate faţă de un astfel de grad de seriozitate acordat observării cerute de religie. Ei ar fi trebuit să se integreze în familii şi în unităţi de lucru şi să zâmbească la glumele colegilor. Dar aici, acum, erau liberi. Foarte probabil, în venele lor curgea deja sânge quaicheist.

Fata se uită în urmă, la linia şerpuită a caravanei. Văzu şi alte suprafeţe înclinate pe acoperişuri. Presupunând că pe fiecare se afla acelaşi număr de pelerini, doar pe caravana asta puteau fi minimum două sute de observatori. Şi permanent pe Hela existau multe alte caravane. Asta însemna că mii de pelerini erau transportaţi spre Calea strălucitoare, iar alte mii mergeau pe jos, pas chinuitor după pas chinuitor.

Inutilitatea aceasta, risipa pur şi simplu mizerabilă de vieţi umane finite o indignau şi o umpleau de furie. Dorea să se caţăre ea însăşi acolo, să-l smulgă pe unul dintre pelerini de la imaginea care-l transfigura, să-i îndepărteze gluga de pe cască, să-şi lipească faţa de oglinda aceea nepătrunsă şi să încerce să stabilească un contact – până nu era prea târziu – cu licărul stins de individualitate umană care mai rămăsese acolo. Dorea să lovească vizorul căştii cu o piatră, să distrugă credinţa într-o clipită de decompresie anihilatoare.

În acelaşi timp însă ştia că furia îi era direcţionată în mod oribil de greşit. Rashmika ştia că îi ura şi îi dispreţuia pe aceşti pelerini doar din cauza celor ce se temea că i se întâmplaseră lui Harbin. Nu putea distruge bisericile, aşa că dorea să-i distrugă pe inocenţii blânzi care erau atraşi spre ele. Când înţelese asta, simţi un val de repulsie îndreptată spre propria ei făptură. Nu-şi amintea să mai fi simţit vreodată o ură de asemenea intensitate. Era aidoma unui ac de busolă ce se rotea înăuntrul ei, căutând o direcţie spre care să se stabilească. O uluia şi deopotrivă o înfricoşa că era capabilă de o astfel de ostilitate.

Se sili să se calmeze. Cât timp le privise, formele nu se clintiseră nicio clipă. Mantiile maro-închis atârnau în jurul siluetelor în costume într-o nemişcare respectuoasă, ca şi cum faldurile şi pliurile ţesăturilor fuseseră dăltuite din granitul cel mai dur de către pietrari experţi. Oglinzile feţelor lor continuau să reflecte scurgerea lentă a peisajului. Poate că era o binecuvântare că nu putea să vadă persoanele dinapoia sticlei.

Fata le întoarse spatele şi porni înapoi spre podeţul dintre vehicule.

ŞAISPREZECE

Ararat, 2675

Naveta se opri, plutind staţionar la câţiva metri deasupra apei.

Echipa de salvare se adună în compartimentul caudal, aşteptând ca o primă ambarcaţiune – încă fixată de navetă – să fie coborâtă lin pe suprafaţa apei. Oceanul era vast şi întunecat în toate direcţiile, dar totodată calm, cu excepţia zonei aflate în interiorul amprentei termice a navetei. Nu bătea vântul şi nu exista nicio indicaţie de activitate neobişnuită a Jonglerilor, iar curenţii oceanici din regiunea aceasta erau în obişnuitul lor reflux sezonier. Aisbergul abia dacă s-ar fi deplasat între actualizările reţelei de cartografiere.

După ce ambarcaţiunea se stabiliză, primii trei membri ai echipei coborâră pe rând pe puntea ei. Scorpio fu primul, urmat de un ofiţer al Braţului Securităţii, pe nume Jaccottet, şi de Khouri. Raţii, arme şi echipamente coborâră de asemenea în lăzi metalice tocite, depozitate în compartimentele impermeabile din părţile laterale ale ambarcaţiunii. Ultimul fu incubatorul portabil, o cutie transparentă cu bază opacă şi mâner pentru transport. I se acordă o grijă specială, aproape ca şi cum ar fi conţinut deja un copil.

După aceea, prima ambarcaţiune se decuplă, îngăduindu-i lui Scorpio să se îndepărteze de navetă. Zumzetul motorului cu acumulatori electrici se auzea limpede peste şuieratul puternic al navetei staţionare. A doua ambarcaţiune coborî pe apă şi Vasko privi cum în ea fură lăsaţi alt ofiţer al Braţului Securităţii – o femeie pe nume Urton – şi Clavain. Bătrânul se clătină la început, dar se adaptă iute la legănatul oceanului. Urmă Vasko, ajutat de Blood. Tânărul se aşteptase ca şi celălalt hiperporc să li se alăture în operaţiune, însă Scorpio îi ordonă să revină la Prima Tabără şi să se ocupe de situaţia de acolo. Singura

concesie a lui Scorpio fusese să-l lase pe Blood să vină până aici, pentru a ajuta la încărcarea bărcilor.

După descărcarea ultimelor lăzi cu echipamente, ambarcaţiunea se afundă îngrijorător în apă. În clipa decuplării ambarcaţiunii, femeia din Braţul Securităţii o puse în mişcare şi i se alătură lui Scorpio. Cele două bordaje se atinseră, se frecară şi scârţâiră. Urmară minute de activitate intensă însoţită de şoapte, în vreme ce se transferară obiecte dintr-o barcă în alta, până se obţinu o distribuire egală.

— Eşti gata pentru ce va urma? îl întrebă Urton pe Vasko. Să ştii că încă nu-i târziu să te retragi.

Femeia îi stătuse pe cap din clipa când se întâlniseră, în cursul şedinţelor de planificare a misiunii din *Nostalgia.* Anterior, drumurile lor abia dacă se intersectaseră: ca şi Jaccottet, ea fusese pentru Vasko un alt ofiţer din Braţ, cu câţiva ani mai vârstnic.

— Se pare că ai o problemă cu mine fiindcă iau parte la misiunea asta, zise el acum cât putu de calm. E ceva personal?

— Unii dintre noi şi-au câştigat dreptul de a fi aici, replică Urton. Asta-i tot.

— Şi crezi că eu nu mi l-am câştigat?

— I-ai făcut un serviciu porcului, rosti ea cu glas scăzut. De-aia ai fost băgat în ceva mai mare decât tine. Asta nu-nseamnă că-mi câştigi automat respectul etern.

— De fapt, nu mă interesează respectul tău, zise Vasko, ci cooperarea ta profesională.

— În privinţa asta nu trebuie să-ţi faci griji.

Tânărul dădu să spună ceva, dar ea se întorsese deja cu spatele, amplasând un tun Breitenbach greu în montanţii de fixare aflaţi pe o latură a ambarcaţiunii.

Vasko nu înţelegea ce făcuse pentru a-şi atrage o asemenea ostilitate. Să fi fost de vină simplul fapt că era mai tânăr şi mai neexperimentat? Oftând, îşi găsi de lucru, ajutând la verificarea şi depozitarea echipamentelor. Nu era o muncă plăcută: toate piesele delicate – armele, dispozitivele de navigaţie şi comunicaţie – fuseseră

acoperite cu un strat de gel protector, cenuşiu şi opac, cu aspect neplăcut, care i se prindea întruna de mâini, desfăcându-se în fuioare lipicioase.

Înjurând în barbă şi ştergându-şi palmele pe genunchi, abia dacă observă plecarea navetei, care-i lăsă singuri pe ocean.

Lunecară pe kilometri de apă netedă ca suprafaţa unei oglinzi. Plafonul de nori se spărsese în câteva locuri, deschizând ferestre zdrenţuite spre cerul întunecat. Acum se zăreau stele, totuşi era una dintre acele nopţi relativ rare când niciuna dintre lunile Araratului nu se afla deasupra orizontului. Lămpile asigurau unica lumină. Ambarcaţiunile se menţineau la câţiva metri una de alta, înaintând în paralel, dar zumzetul motoarelor nu era atât de puternic încât să împiedice conversaţiile. Încă de la începutul expediţiei, Vasko decisese că, de fapt, cea mai bună conduită pentru el – întrucât se părea că-şi câştigase aprobarea fără chef a lui Clavain – era să spună cât mai puţine. În plus, avea destule la care să se gândească. Stătea la pupa celei de-a doua bărci, ghemuit pe copastie, încărcând şi descărcând o armă, în buclă, fără să se gândească, întipărind acţiunea în memoria muşchilor mâinilor, ca s-o poată executa automat atunci când va trebui s-o facă. Pentru a suta oară de când porniseră, se întrebă dacă se va ajunge cu adevărat la violenţe. Poate că totul avea să se dovedească pur şi simplu o colosală neînţelegere.

În opinia lui însă, aşa ceva era mai degrabă improbabil.

Toţi citiseră declaraţia lui Khouri; toţi participaseră la întrunirea în cursul căreia fusese supusă unui interogatoriu încrucişat. Mare parte din cele discutate nu însemnaseră mai nimic pentru tânăr, dar, pe măsură ce dezbaterile şi interogatoriile continuaseră, în minte începuse să i se formeze un tablou.

Următoarele lucruri erau clare: Ana Khouri se întorsese din matricea computaţională a stelei neutronice Hades purtând în pântece copilul lui Thorn, care murise. Chiar de

atunci, ea ştiuse ce însemna Aura, ştiuse că fetiţa încă nenăscută nu era doar fiica ei, ci şi agenta minţilor străvechi – omeneşti şi extraterestre – închise în sanctuarul matricei Hades. Aura era un cadou pentru omenire, mintea ei era încărcată cu informaţii capabile să joace un rol decisiv în războiul împotriva Inhibitorilor. În cazul lui Sylveste – şi părea probabil ca Aura să deţină o parte din memoriile lui, pe lângă rezervele de cunoştinţe –, ea reprezenta un act de penitenţă.

Khouri ştia, de asemenea, că informaţiile Aurei trebuiau accesate cât mai rapid, dacă doreau ca ele să joace un rol real. Nu aveau timp să aştepte ca fetiţa să se nască şi cu atât mai puţin să crească şi să înceapă să vorbească.

Cu permisiunea lui Khouri, Remontoire trimisese unităţi microchirurgicale telecomandate în capul mamei şi în al fiicei, în timp ce Aura se găsea în uterul lui Khouri. Dronele fixaseră implanturi Agregate, care le permiteau să împărtăşească gânduri şi experienţe. Khouri devenise gura şi ochii Aurei: se pomenise visând visele fetiţei, nedorind sau neputând să definească precis unde se sfârşea aceasta şi unde începea ea. Gândurile copilei i se scurgeau în propriile gânduri, în asemenea măsură încât nu mai exista o separare concretă.

Însă gândurile şi experienţele rămăseseră greu de interpretat. Aura continua să fie un copil încă nenăscut; structurile minţii îi erau provizorii, pe jumătate formate, iar modelul ei mental despre universul extern era în mod inevitabil vag. Khouri se străduise din răsputeri să interpreteze semnalele, totuşi, în ciuda eforturilor ei, doar o frântură din ceea ce recepta era inteligibil. Însă frântura aceea se dovedise de o importanţă esenţială. Urmând indiciile Aurei – cernând pepite dintr-un compost de semnale confuze –, Remontoire îşi îmbunătăţise enorm arsenalul de arme şi de instrumente. Potenţialul Aurei devenea acum evident.

Apoi însă apăruse Skade.

Ea sosise în sistemul Delta Pavonis mult după ce Inhibitorii terminaseră pârjolirea Resurgamului şi a

celorlalte planete şi stabilise rapid căi de negociere cu elementele umane încă prezente după plecarea *Nostalgiei.* Obiectivul ei final rămăsese recuperarea a cât mai multe arme-cache din vechiul arsenal al Agregaţilor. Dar, pentru că flota ei fusese avariată şi Inhibitorii se adunau *en masse,* Skade nu putea utiliza forţa brută pentru a lua ceea ce dorea.

La momentul acela, *Lumina Zodiacală* îşi încheiase autoreparaţiile, iar explorarea umană a obiectului Hades ajunsese la final. Aşa că, atunci când Remontoire şi aliaţii lui ieşiseră din sistem, Skade se ţinuse după ei. Avuseseră loc tentative de comunicare şi Skade îşi desfăşurase activele existente pentru a-i proteja pe evacuaţi de elemente ale Inhibitorilor care-i urmăreau. Gestul fusese calculat şi riscant, dar nimic altceva nu l-ar fi convins pe Remontoire să aibă încredere în ea.

Skade nu dorise însă decât să fie privită cu încredere. Ea văzuse dovezile noilor tehnologii ale lui Remontoire şi înţelesese că se găsea acum în dezavantaj tactic. Venise cu gândul de a lua armele-cache… dar cele noi aveau să fie la fel de bune.

Acum o interesa cu adevărat Aura.

În lunile scurse la bordul navei, în timp ce *Lumina Zodiacală* şi celelalte două nave Agregate goneau spre Ararat, Skade jucase un joc delicat de infiltrare. Câştigase încrederea lui Remontoire, făcând sacrificii ostentative şi troc cu informaţii şi resurse. Apelase la vechile lui loialităţi faţă de Cuibul-Mamă, convingându-l că era în interesul lor reciproc să coopereze. Când Remontoire acceptase finalmente ca unii dintre Agregaţii lui Skade să vină în nava sa, totul păruse să fie doar cea mai recentă etapă cordială dintr-o încercare de încălzire a relaţiilor.

Însă Agregaţii se dovediseră a fi o echipă de spărgători. Într-o operaţiune în cursul căreia uciseseră zeci de oameni, o localizaseră pe Khouri, o drogaseră şi o duseseră în nava lui Skade. Acolo chirurgii o operaseră şi o scoseseră pe Aura. Apoi reintroduseseră fetusul, aflat abia în a şasea lună de dezvoltare, în alt uter, un construct biocibernetic

de susţinere din ţesut organic, ce fusese instalat în noul corp pe care Skade şi-l crescuse după ce-l abandonase pe cel vechi şi avariat în Cuibul-Mamă. Implanturile din craniul Aurei erau menite să comunice doar cu omoloagele lor din Khouri, însă rutinele de infiltrare ale lui Skade anulaseră destul de repede aranjamentele lui Remontoire. În timp ce Aura creştea acum în interiorul ei, Skade avea acces la acelaşi flux de date care-i oferise deja noi arme lui Remontoire.

Skade obţinuse trofeul dorit, dar şi atunci fusese inteligentă. Poate *prea* inteligentă. Ar fi trebuit s-o ucidă imediat pe Khouri, dar văzuse în ea un alt mijloc de a obţine un avantaj asupra lui Remontoire. Chiar şi după ce copilul îi fusese smuls, Khouri continua să fie utilă ca potenţial ostatic. În urma unor negocieri, Skade o trimisese înapoi la Remontoire, în schimbul altor compromisuri tehnologice. Mai devreme sau mai târziu, Aura i le-ar fi oferit chiar ea, însă Skade nu avea chef să aştepte.

Până atunci, Inhibitorii aproape că-i ajunseseră din urmă.

Când navele sosiseră în cele din urmă lângă Ararat, bătălia intrase într-o etapă nouă şi tăcută. Oamenii intensificaseră conflictul, utilizându-şi noile arme, pe care abia le înţelegeau, iar Inhibitorii răspunseseră cu strategii noi şi sălbatice. Era un război de stealth maxim: toate energiile erau redirecţionate pe lungimi de bandă nedetectabile. Imagini-fantomă erau proiectate pentru a deruta şi a intimida. Materia şi forţa erau azvârlite cu nepăsare. Zi cu zi, încăierare cu încăierare, ba chiar oră cu oră, facţiunile umane cooperaseră şi ieşiseră din cooperări, în funcţie de schimbările infime din proiecţiile bătăliilor. Skade era de acord să-l ajute pe Remontoire doar dacă alternativa era propria anihilare. Nici raţionamentul lui Remontoire nu diferea prea mult.

Însă cu o săptămână în urmă, Skade îşi schimbase tactica. O corvetă plecase de pe una dintre cele două nave

grele care-i mai rămăseseră. Tabăra lui Remontoire urmărise nava care se deplasase rapid spre Ararat, strecurându-se printre fronturi majore de bătălie. Analiza limitelor ei de acceleraţie sugera că avea cel puţin un ocupant uman. Un detaşament mic de forţe Inhibitoare pornise după corvetă, apropiindu-se de planetă mai mult decât obişnuiau. Parcă maşinile ar fi înţeles că exista o miză importantă şi că naveta aceea trebuia oprită cu orice preţ.

Dăduseră greş, dar nu înainte de a avaria corveta. Remontoire şi aliaţii lui izbutiseră să-i dea de urmă – înainta încet, cu sistemele stealth activându-se şi dezactivându-se aleatoriu. O văzuseră intrând în atmosfera Araratului, reuşind o amerizare abia controlată. Nu existase niciun semn că o observase cineva de pe Ararat.

După câteva zile, Khouri o urmase. Remontoire refuzase să implice o forţă mai mare, întrucât şansele de a ajunge pe suprafaţa planetei, trecând pe lângă Inhibitori, erau foarte reduse. Căzuseră totuşi de acord că o capsulă ar fi avut o şansă reală. În plus, cineva trebuia realmente să-i anunţe pe cei de pe Ararat ce se întâmpla, iar trimiterea lui Khouri ar fi omorât doi iepuri dintr-o lovitură.

Vasko se gândi la tăria mentală pe care trebuie s-o fi avut Khouri ca să coboare aici pe cont propriu, fără nicio garanţie că va fi recuperată din ocean, cu atât mai puţin că va reuşi să-şi salveze fiica. Se întrebă care sentiment era mai puternic: dragostea femeii pentru fiica ei sau ura pe care o simţea probabil faţă de Skade?

Cu cât se gândea mai mult la asta, cu atât mai puţin probabil i se părea ca situaţia să fie rezultatul vreunei neînţelegeri. Iar el se îndoia profund că avea să se rezolve ceva prin negocieri. Poate că Skade o furase pe Aura de la Khouri, însă avusese de partea ei elementul surprizei şi n-ar fi pierdut nimic dacă tentativa întreprinsă ar fi dus la moartea mamei sau a fătului. Lucru care acum nu mai era valabil. Iar Skade – dacă mai trăia şi dacă pruncul mai trăia în ea – avea să-i aştepte. Ce ar fi convins-o să renunţe la Aura? În lumina lămpii, Vasko zări un licăr gri-argintiu

din direcţia lui Clavain şi se uită cum bătrânul examina cuţitul pe care-l adusese cu el din refugiul de pe insulă.

Hela, 2727

Rashmika aranjase o întâlnire privată cu chestorul Jones. Aceasta avu loc imediat după o sesiune de negoţ, în aceeaşi încăpere fără ferestre în care ea stătuse cu Crozet. Aşezat înapoia biroului său, cu mâinile încrucişate pe pântecul lui generos, cu buzele transmiţând suspiciune combinată cu un vag interes libidinos, chestorul o aşteptă să spună ceva. La răstimpuri strecura o bucăţică de mâncare între fălcile animalului său, care stătea ghemuit pe tăblia biroului ca o sculptură abstractă, modelată din plastic verde-strălucitor.

Pe când îl studia, fata se întrebă cât de priceput era la a deosebi adevărul de minciună. La unii oameni îi era mai greu să-şi dea seama.

— Ea este o domnişoară insistentă, Peppermint, rosti chestorul. Am avertizat-o să nu iasă pe acoperiş, totuşi s-a dus din nou acolo, după nici două ore. Ce crezi că ar trebui să facem cu ea, ia zi?

— Dacă vrei ca oamenii să nu iasă pe acoperiş, spuse Rashmika, atunci ar trebui să le îngreunezi accesul acolo. În tot cazul, mie nu-mi place să fiu spionată.

— Am obligaţia de a-mi proteja pasagerii, replică bărbatul. Dacă nu-ţi place asta, eşti perfect liberă să pleci când domnul Crozet revine în sterpe.

— De fapt, aş vrea să rămân la bord.

— Adică vrei să faci pelerinajul la Cale?

— Nu.

Fata îşi ascunse dezgustul la gândul oamenilor de pe stelaje, despre care aflase că erau numiţi Observatori.

— Nu vreau asta, ci vreau să ajung la Cale şi să-mi găsesc de lucru acolo. Însă pelerinajul n-are nicio legătură cu asta.

— Hmm. Noi ţi-am examinat deja profilul competenţelor, domnişoară Els.

Pe Rashmika nu o încântă că îi ţinuse minte numele.

— Abia dacă am discutat despre asta, chestore. Nu cred că poţi să faci o apreciere cu adevărat corectă a competenţelor mele, bazându-te pe o singură conversaţie scurtă.

— M-ai informat că-i cercetezi pe fugoşi.

— Corect.

— Atunci întoarce-te în sterpe şi continuă-ţi cercetările, zise bărbatul făcând un efort să pară şi să vorbească rezonabil. Ce loc mai bun pentru a-ţi continua studiile asupra fugoşilor decât exact în siturile de unde sunt dezgropate vestigiile lor?

— Nu este posibil să studiez acolo, explică ea. Nimănui nu-i pasă ce semnifică vestigiile, câtă vreme se pot obţine bani frumoşi pe ele. Pe nimeni nu interesează tabloul de ansamblu.

— Să înţeleg însă că pe tine te interesează?

— Am nişte teorii despre fugoşi, spuse fata perfect conştientă cum suna afirmaţia aceea la vârsta ei, dar pentru a avansa, îmi trebuie acces la genul de date care se află în posesia grupurilor de arheologi sponsorizaţi de biserici.

— Da, ştim toţi despre grupurile acelea. Dar nu cumva ele îşi formulează propriile teorii? Scuză-mă, domnişoară Els, de ce-ţi închipui că tu – o fată de şaptesprezece ani – vei aduce o perspectivă nouă în această chestiune?

— Pentru că eu n-am niciun interes în menţinerea teoriei quaicheiste, zise Rashmika.

— Şi care ar fi aceea?

— Că fugoşii sunt un detaliu conex, lipsit de legătură cu problema mai profundă a dispariţiilor, sau, în cel mai bun caz, un memento a ceea ce este probabil să ni se întâmple dacă nu urmăm calea quaicheistă spre mântuire.

— Nu există nicio îndoială că lor li s-a negat mântuirea, spuse chestorul, dar acelaşi lucru este valabil pentru alte opt-nouă culturi extraterestre. Am uitat care este cifra cea mai recentă. În mod clar, aici nu există niciun mister particular. Desigur, mai trebuie cercetate încă detaliile

locale despre această specie dispărută, despre istoria, despre societatea ei şi aşa mai departe, dar este foarte limpede ce li s-a întâmplat, până la urmă. Am auzit toţi poveştile pelerinilor din sistemele evacuate, domnişoară Els, poveştile despre maşinile apărute din bezna dintre stele. Acum, se pare, a sosit rândul nostru.

— Supoziţia fiind că fugoşii au fost exterminaţi de Inhibitori? întrebă ea.

Bărbatul introduse o firimitură în botul complex al animalului său.

— Poţi să tragi şi singură concluzii.

— Asta-i tot ce am făcut întotdeauna. Iar concluzia mea este că aici s-a întâmplat ceva diferit.

— Ceva i-a nimicit pe toţi, zise chestorul. Asta nu-ţi ajunge?

— Nu sunt sigură că a fost acelaşi lucru care a dus la extincţia amarantinilor sau a oricăreia dintre celelalte culturi. Dacă ar fi fost implicaţi Inhibitorii, crezi că ei ar fi lăsat satelitul ăsta intact? Poate că au remuşcări faţă de distrugerea unei lumi, un loc cu o biosferă stabilită, dar faţă de un satelit fără atmosferă ca Hela? L-ar fi transformat într-un sistem de inele sau într-un nor de vapori radioactivi. Şi totuşi cine sau ce i-a extirpat pe fugoşi n-a fost nici pe departe atât de meticulos.

Rashmika făcu o pauză, temându-se să-şi dezvăluie prea mult din teza îndrăgită.

— A fost ceva făcut în grabă. Au lăsat prea multe în urmă. Aproape parcă ar fi vrut să lase un mesaj, poate un avertisment.

— Tu propui un agent al extincţiei cosmice complet nou?

Fata strânse din umeri.

— Dacă faptele o cer…

— Îndoiala de sine nu te prea tulbură, aşa-i, domnişoară Els?

— Eu ştiu doar că trebuie să existe o legătură între dispariţii şi fugoşi. Aşa ştie toată lumea, dar ceilalţi sunt pur şi simplu prea speriaţi şi intimidaţi ca s-o recunoască.

— Şi tu nu eşti aşa?

— Eu am fost lăsată pe Hela cu un motiv, rosti ea şi cuvintele i se rostogoliră din gură ca şi cum ar fi fost pronunţate de altcineva.

Chestorul o privi îndelung, pentru câteva momente inconfortabile.

— Şi cruciada asta, zise el, căutarea adevărului indiferent câţi duşmani ţi-ar aduce… De aceea vrei atât de mult să ajungi la Calea Permanentă?

— Există un alt motiv, răspunse ea încet.

Bărbatul păru să n-o audă.

— Ai un interes anume faţă de Primii Adventişti, nu? Am observat când am menţionat rolul meu de legat.

— E cea mai veche biserică, zise Rashmika. Şi bănuiesc că este, de asemenea, una dintre cele mai mari.

— Este *cea* mai mare. Ordinul Primilor Adventişti conduce trei catedrale, inclusiv pe cea mai mare şi cea mai grea de pe Cale.

— Ştiu că ei au un grup de studiu arheologic. Le-am scris. Cu siguranţă, acolo va fi de lucru şi pentru mine.

— Ca să-ţi poţi dezvolta teoria şi să-i enervezi pe toţi?

Fata clătină din cap.

— Aş lucra discret şi aş face ceea ce mi s-ar cere. Asta nu m-ar opri însă din examinarea materialelor. Dar voi avea nevoie de un job, ca să pot să trimit bani acasă şi să pun nişte întrebări.

El suspină, ca şi cum lumea şi toate necazurile ei erau acum responsabilitatea lui.

— Domnişoară Els, ce ştii tu despre catedrale? Mă refer în sens material.

Pentru prima dată ea simţi că era o întrebare sinceră.

— Sunt structuri mişcătoare, îi răspunse, mult mai mari decât caravana asta, mult mai lente… totuşi, maşini. Ele călătoresc în jurul lui Hela pe drumul ecuatorial căruia noi îi spunem Calea Permanentă, încheind o revoluţie la fiecare trei sute douăzeci de zile standard.

— Şi care este scopul acestei circumnavigaţii?

— De a se asigura că Haldora este mereu pe cer, mereu la zenit. Satelitul se roteşte sub catedrale, dar ele anulează

rotaţia respectivă.

O umbră de surâs apăru pe buzele chestorului.

— Şi ce ştii tu despre mişcarea catedralelor?

— Este lentă. Pentru a completa un circuit al lui Hela în trei sute douăzeci de zile, catedralele trebuie să se deplaseze în medie cu viteza unui prunc care se târăşte pe jos. Pentru aşa ceva e suficient să parcurgă un metru în trei secunde.

— Nu pare prea rapid, este?

— Nu tocmai, nu.

— Te asigur însă că este rapid atunci când spre tine vin câteva sute de metri verticali de metal, iar tu ai de făcut o treabă care implică să te fereşti în ultima clipă înainte de a cădea sub plăcile de tracţiune.

Chestorul Rutland Jones se aplecă înainte, turtindu-şi pântecul masiv de masă şi încrucişându-şi degetele.

— Calea Permanentă este un drum de gheaţă compactată, care înconjoară satelitul ca o panglică. Nu este niciodată mai lat de două sute de metri, iar frecvent e mult mai îngust. Totuşi, până şi o catedrală mică poate să aibă lăţimea de cincizeci de metri. Cele mai mari – de exemplu, Lady Morwenna – au lăţimea dublă. Şi fiindcă toate catedralele vor să se situeze exact sub punctul matematic de pe Cale ce corespunde cu poziţia Haldorei la zenit, direct deasupra capului, există un grad de… – glasul îi deveni uşor ironic – …concurenţă pentru spaţiul disponibil. Concurenţa poate fi surprinzător de acerbă între bisericile rivale, ba chiar şi între cele care sunt legate prin protocoale ecumenice. Sabotajele şi vicleşugurile sunt la ordinea zilei. Chiar şi între catedralele ce aparţin aceleaşi biserici există un grad de rivalitate.

— Nu sunt sigură că înţeleg unde vrei să ajungi.

— Vreau să spun că avarierea Căii – vandalismul deliberat – nu este ceva neobişnuit. Catedralele pot lăsa obstacole în urma lor sau pot modifica integritatea Căii înseşi. În plus, Hela contribuie cu propriile ei stricăciuni. Viscole cu pietre… cascade de gheaţă… erupţii vulcanice… toate astea pot bloca temporar Calea. De aceea catedralele

au echipe pe Calea Permanentă.

Chestorul o privi sfredelitor pe Rashmika.

— Echipele acelea lucrează în faţa catedralelor. Nu foarte departe, deoarece munca lor ar putea fi exploatată de rivali, totuşi suficient de departe pentru a reuşi să-şi termine sarcinile înainte de sosirea catedralelor. N-o să fac mare caz de asta, dar munca e dificilă şi periculoasă. În acelaşi timp însă este o activitate ce necesită unele dintre competenţele pe care le-ai menţionat, adăugă chestorul, răpăind cu degetele dolofane pe masă. Lucrul în vid, pe gheaţă. Utilizarea instrumentelor tăietoare şi a explozibilelor. Programarea servitorilor pentru sarcinile cele mai riscante.

— Nu-i genul de activitate la care mă gândeam, replică fata.

— Nu?

— Aşa cum am spus, cred că talentele mele vor fi exploatate mult mai bine într-un context cleric, cum ar fi un grup de studii arheologice.

— Poate că-i adevărat, totuşi locurile libere în grupurile acelea sunt cu adevărat rare. Pe de altă parte, prin însăşi natura muncii, în echipele de curăţire a terenului apar frecvent locuri libere.

— Pentru că mor oameni?

— Este o muncă dură, dar *este* muncă. Şi există grade de risc chiar şi în curăţirea terenului. N-ar trebui să fie greu să-ţi găseşti ceva mai puţin riscant decât întinderea fitilurilor, o activitate în care nici măcar să nu fii nevoită să porţi toată ziua costum de suprafaţă. Şi te-ar putea ţine ocupată, până apare un loc disponibil într-un grup de studiu.

Rashmika citi chipul chestorului. Până acum n-o minţise.

— Nu este ceea ce doream, rosti ea, dar, dacă nu există nicio altă ofertă, voi fi nevoită s-o accept. Dacă aş spune că sunt pregătită să prestez o asemenea muncă, ai reuşi să-mi găseşti un loc?

— Dacă aş considera că pot să trăiesc fără remuşcări după aceea… atunci, da, îndrăznesc să spun că aş reuşi.

— Sunt convinsă că vei dormi neîntors noaptea.

— Eşti sigură că asta-ţi doreşti?

Fata aprobă din cap, înainte să-i apară propriile îndoieli.

— Ţi-aş fi recunoscătoare dacă ai începe să faci aranjamentele necesare.

— Există întotdeauna favoruri la care se poate recurge, zise bărbatul, totuşi trebuie să menţionez ceva. Există indivizi care te caută… sunt din sterpele Vigrid. Jandarmii nu te pot atinge aici, dar dispariţia ta a fost observată.

— Nu mă surprinde.

— Au existat speculaţii despre scopul misiunii tale. Unii spun că are legătură cu fratele tău.

Creatura verde ridică ochii, ca şi cum ar fi devenit brusc interesată de conversaţie. În mod clar îi lipsea un membru anterior, decise fata.

— Harbin Els, continuă chestorul. Aşa-l cheamă, da?

În mod clar, nu avea rost să pretindă altceva.

— Fratele meu, zise Rashmika, a plecat să caute de lucru pe Cale. Ei l-au minţit despre ce se va întâmpla, au spus că nu vor pune în el sângele vicarului. După aceea nu l-am mai văzut niciodată.

— Şi acum simţi nevoia să afli ce s-a-ntâmplat cu el?

— E fratele meu.

— Atunci, poate că te-ar interesa asta.

Bărbatul duse o mână sub birou şi scoase de acolo o foaie de hârtie împăturită. O împinse către Rashmika. Creatura verde o urmări lunecând peste tăblie.

Fata luă scrisoarea şi-şi trecu degetul mare peste sigiliul de ceară roşie care o ţinea închisă. În sigiliu era întipărit un costum spaţial cu braţele depărtate ca un crucifix din care radiau raze de lumină. Pecetea fusese ruptă; adera doar parţial la hârtie, pe o parte.

— Ce este? întrebă ea şi privi cu multă atenţie faţa chestorului.

— A sosit prin canale oficiale de la Lady Morwenna. Asta este sigiliul Turnului-Ceasului.

Partea asta era adevărată, îşi spuse Rashmika. Sau cel puţin aşa credea chestorul în mod sincer.

— Când?

— Azi.

Asta însă fusese o minciună.

— Adresată mie?

— Mi s-a spus să mă asigur că o citeşti.

El coborî ochii, nedorind să-i întâlnească pe ai fetei. În felul ăsta chipul îi era mai greu de citit.

— De către cine?

— De către nimeni… eu… (Minţea din nou.) M-am uitat pe ea. Să nu te superi – mă uit la toată corespondenţa care trece prin caravană. Este o chestiune de securitate.

— Atunci ştii ce conţine?

— Cred că ar trebui s-o citeşti tu însăţi.

ŞAPTESPREZECE

Hela, 2727

Ţăcănitul bastonului său marca înaintarea chirurgului-general prin inima din fier a catedralei. Chiar şi în părţile din catedrală unde erau audibile motoarele şi mecanismele de tracţiune, ei îl auzeau venind cu mult înainte să ajungă. Paşii îi erau la fel de măsuraţi şi de regulaţi ca bătăile unui metronom, atingerea vârfului bastonului puncta ritmul, fier pe fier. Mişcările lui aveau o lentoare arahnoidă deliberată, oferindu-le curioşilor şi indolenţilor timp să se împrăştie. Ocazional Grelier conştientiza prezenţa unora ascunşi înapoia stâlpilor de metal sau a grilelor, spionându-l, crezându-se discreţi, însă ştia cu certitudine că, în majoritatea cazurilor, îşi îndeplinea misiunile neobservat. În anii mulţi de când îl slujea pe Quaiche, un lucru devenise clar pentru populaţia catedralei: treburile lui Grelier nu erau pentru curioşi.

Totuşi, uneori cei care fugeau de el o făceau din alte motive decât ordinul de a nu-şi băga nasul în munca lui.

Bărbatul ajunse la o scară în spirală, o elice de schelet din fier ce se afunda în adâncimile zăngănitoare ale Forţei Motrice. Scara tremura ca un diapazon lovit brutal. Fie că prelua o vibraţie de la maşinile de dedesubt, fie că tocmai o folosise cineva ca să se îndepărteze de Grelier.

El se aplecă peste balustradă şi privi în jos, prin spaţiul central ca un tirbuşon. Cu două curbe mai jos, nişte degete grăsuţe lunecau grăbite pe bara de sprijin. Oare acela era omul său? Foarte probabil.

Fredonând în barbă, Grelier deschise portiţa protectoare ce permitea acces pe casa scării. O închise după aceea cu vârful ascuţit al bastonului şi începu să coboare. Nu se grăbi, ci îngădui fiecărei perechi de paşi să reverbereze înainte de a trece la următoarea treaptă. Îngădui bastonului să lovească, ţăcănind, stâlpii balustradei, informându-l pe bărbat că sosea şi că nu exista nicio cale

imaginabilă de scăpare. Grelier cunoştea măruntaiele Forţei Motrice pe cât de intim cunoştea măruntaiele oricărei secţiuni din catedrală. Încuiase toate celelalte case ale scărilor cu cheia Turnul-Ceasului. Acesta era singurul drum în sus sau în jos şi avea să-l închidă şi pe el, desigur, după ce ajungea jos. Geanta medicală grea i se izbea de şold în timp ce cobora, perfect sincronizată cu ţăcănitul bastonului.

Maşinile de la nivelurile inferioare cântau mai sonor, pe măsură ce se apropia de ele. Nu exista nicio parte din catedrală în care să nu poţi auzi mecanismele acelea scrâşnitoare, dacă nu existau alte sunete. Dar, la nivelurile superioare, zgomotul motoarelor şi al sistemelor de tracţiune trebuia să concureze cu muzica de orgă şi cu vocile mereu cântătoare ale corului. În scurt timp, mintea aplica un filtru şi elimina componenta aceea vagă de fundal.

Nu însă şi aici. Grelier auzi ţiuitul ascuţit al turbinelor, care-l făcea să încleşteze maxilarele. Auzi zăngăniturile surde şi bufniturile arborilor cotiţi şi ale camelor masive. Auzi pistoane lunecând, supape deschizându-se şi închizându-se. Auzi relee ciripind şi glasurile scăzute ale personalului tehnic.

Coborî, cu bastonul ţăcănind, cu trusa medicală pregătită.

Ajunse la ultima curbă a spiralei. Poarta de ieşire scârţâi în balamale: nu fusese închisă. Cineva se cam grăbise. Grelier trecu prin cadrul ei, apoi îşi lăsă trusa medicală între pantofi. Luă cheia din buzunarul de la piept şi încuie poarta, împiedicând pe oricine să mai suie de la nivelul acela. După care îşi luă trusa şi porni mai departe cu acelaşi mers agale.

Se uită în jur. Nu zărea niciun semn al intrusului, însă existau destule locuri în care te puteai ascunde. Asta nu-l privea pe el: în timp, avea să-l găsească pe fugarul cu degete grăsuţe. Îşi putea îngădui câteva clipe pentru a privi în jur, pentru a lua o pauză de la rutina lui. Nu cobora des aici, iar locul îl impresiona de fiecare dată.

Forţa Motrice ocupa una dintre cele mai mari săli ale catedralei, la cel mai de jos nivel presurizat. Încăperea se întindea pe toată lungimea de două sute de metri a structurii mişcătoare. Era lată de o sută de metri şi măsura cincizeci de metri de la podea la plafonul magnific arcuit. O maşinărie ocupa mare parte din volumul disponibil, cu excepţia unui interstiţiu în jurul pereţilor şi al altuia, la zece-doisprezece metri sub tavan. Maşinăria era imensă: îi lipsea vastitatea impersonală, abstractă a mecanismelor dintr-o navă stelară, dar în acelaşi timp avea ceva mai intim şi în consecinţă mai ameninţător la nivel personal. Maşinăria navei stelare era vastă şi birocratică: ignora pur şi simplu fiinţele umane. Dacă ele ajungeau într-un loc greşit, încetau simplu să mai existe, anihilate într-o clipită lipsită de dureri. Pe de altă parte, oricât de uriaşă era maşinăria din Forţa Motrice, era totodată destul de mică pentru a observa oamenii. Pentru a vedea dacă i se interpuneau în cale sau dacă era posibil să fie schilodiţi sau striviţi.

N-ar fi fost lipsit de dureri şi nu s-ar fi petrecut într-o clipită.

Grelier îşi apăsă bastonul de carapacea verde-pal a unei turbine. Prin intermediul bastonului simţea duduitul viguros al energiilor încătuşate. Se gândi la palele ce se roteau, obţinând energie din aburul supraîncălzit care ţâşnea din reactorul atomic. Ar fi fost suficientă o imperfecţiune în una dintre pale pentru ca turbina să explodeze într-o secundă, expediind moartea sub formă de fragmente neregulate, rotitoare, spre oricine se afla la mai puţin de cincizeci de metri depărtare. Aşa ceva se mai întâmpla la răstimpuri; de obicei, Grelier cobora să cureţe mizeria. De fapt, era destul de aţâţător.

Reactorul – centrala atomică a catedralei – era piesa de echipament cea mai mare din incintă şi se afla într-un dom verde ca sticla în capătul îndepărtat al încăperii. Lucrul cel mai blând pe care-l puteai spune despre el era că funcţiona şi că era ieftin. Pe Hela nu existau combustibili nucleari care să poată fi exploataţi, însă Ultranauţii asigurau

consumul necesar. Poate că era periculos şi neecologic, însă era mai economic decât antimateria şi cu el se lucra mai uşor decât cu o centrală de fuziune. Potrivit calculelor, procesarea gheţii locale în vederea obţinerii combustibilului de fuziune ar fi necesitat o uzină de dimensiunile Forţei Motrice. Totuşi, catedrala crescuse deja pe cât de mare avea să fie vreodată, ţinând seama de dimensiunile Căii şi ale Scării Diavolului. În plus, reactorul funcţiona şi asigura toată energia necesară catedralei, iar personalul reactorului nu se îmbolnăvea chiar aşa frecvent.

Din apexul reactorului înmugurea un hăţiş de conducte de aburi de înaltă presiune. Intestinele argintii strălucitoare traversau întreaga încăpere, făcând inexplicabile coturi la nouăzeci de grade sau în ac de păr. Ele alimentau treizeci şi două de turbine, stivuite una peste alta în două şiruri, fiecare şir lung de opt turbine. Pasarele, platforme de inspecţie, tuneluri de acces, scări şi elevatoare pentru echipamente înconjurau aidoma unei cuşti întreaga masă zumzăitoare. Turbinele erau dinamuri ce converteau aburul năvălitor în energie electrică. Ele alimentau cu energia aceea principalele motoare de tracţiune, în număr de douăzeci şi patru, amplasate peste turbine în două rânduri de câte douăsprezece. La rândul lor, motoarele de tracţiune transformau energia electrică în forţă mecanică, punând în mişcare mecanismele uriaşe, cotite şi articulate, care deplasau realmente catedrala pe Cale. În orice clipă, numai zece dintre cele douăsprezece motoare de pe o latură funcţionau: setul de rezervă aştepta, gata oricând să fie conectat, dacă alt motor ori set de motoare trebuia decuplat pentru revizie.

Mecanismele înseşi treceau pe deasupra capului, extinzându-se de la motoarele de tracţiune spre pereţii din cele două părţi. Străpungeau pereţii prin intermediul unor garnituri de etanşare pentru presiune, poziţionate cu precizie în punctele de balansare ale bielelor principale. Grelier ştia că garniturile acelea reprezentau problema cea mai mare: se defectau constant şi trebuiau înlocuite.

Totuşi, într-un fel sau altul, mişcarea mecanică generată în interiorul Forţei Motrice trebuia transmisă dincolo de pereţi, în vid.

Deasupra bărbatului, bielele se mişcau cu o lentoare de vis înainte şi înapoi, în sus şi în jos, în valuri orchestrate, începând din partea din faţă a incintei şi mergând spre spatele ei. Un aranjament complicat de arbori cu came mai mici le conecta între ele, sincronizându-le mişcările. Pasarele aeriene se strecurau printre suliţele uriaşe de metal, îngăduind lucrătorilor să lubrifieze articulaţiile şi să inspecteze puncte slabe în căutarea semnelor de oboseală ale metalului. Era o muncă riscantă: o clipă de neatenţie putea cauza o lubrifiere de un tip complet nedorit.

Desigur, Forţa Motrice nu se limita doar la atât. Ea însemna mult mai mult. Tot acolo exista o mică uzină metalurgică, una care lucra zi şi noapte pentru a fabrica piese de schimb. Componentele cele mai mari erau produse în fabrici de pe marginile Căii, dar procurarea şi livrarea lor dura întotdeauna. Meşterii din Forţa Motrice se mândreau cu ingeniozitatea lor, când era vorba să repare ceva pe nepregătite sau să monteze o piesă pentru altă funcţie decât fusese gândită. Ei ştiau în ce consta esenţialul: catedrala trebuia să se mişte cu orice preţ. Nimeni nu le cerea luna de pe cer – la urma urmelor, trebuia să avanseze doar cu o treime de metru pe secundă. Puteai foarte uşor să înaintezi mai repede, însă nu viteza era importantă, ci faptul că niciodată, absolut niciodată, catedrala nu trebuia să se oprească.

— Te pot ajuta cu ceva, domnule chirurg-general?

Grelier urmări vocea spre sursa ei: cineva îl privea de pe una dintre pasarelele de deasupra. Bărbatul purta salopeta cenuşie a Forţei Motrice şi strângea balustrada cu mănuşile supradimensionate. Ţeasta de forma glonţului era acoperită cu păr extrem de scurt, iar la gât purta o eşarfă murdară. Grelier îl recunoscu pe Glaur, unul dintre şefii de schimburi.

— Ai putea coborî pentru câteva clipe, zise el.

Glaur se conformă imediat, traversând pasarela şi

dispărând undeva în spate, prin maşinărie. Grelier ciocăni într-o doară cu bastonul în podeaua din metal cu striuri, aşteptându-l.

— S-a-ntâmplat ceva? întrebă Glaur când ajunse lângă el.

— Caut pe cineva – zise Grelier; nu era necesar să-i spună motivul – care n-ar avea ce căuta aici. Ai văzut pe aşa cineva?

— De pildă?

— Dirijorul de cor. Sunt sigur că-l ştii – un ins cu mâini durdulii.

Glaur privi în sus, înapoi spre bielele ce se întreţeseau lent. Se mişcau aidoma vâslelor unei galere biblice, acţionate de sute de sclavi. Grelier bănuia că bărbatul ar fi preferat mai degrabă să fie acolo sus, lucrând printre riscurile predictibile ale pieselor din metal aflate în permanentă deplasare, decât aici jos, navigând printre nisipurile mişcătoare ale politicii catedralei.

— A fost cineva, rosti el. Acum câteva minute, am văzut un bărbat care a trecut prin sală.

— Părea grăbit, nu?

— Am bănuit că avea o misiune din partea Turnului-Ceasului.

— Nu, nu avea. Ai idee unde l-aş putea găsi acum?

Glaur privi în jur.

— E posibil să fi suit pe scară înapoi, la nivelurile principale.

— Puţin probabil. Cred că-i tot aici, jos. În ce direcţie mergea când l-ai văzut?

Urmă o clipă de şovăială, pe care Grelier o înregistră automat.

— Spre reactor, răspunse Glaur.

— Mulţumesc.

Grelier lovi scurt cu bastonul în podea, apoi plecă brusc de lângă şeful de schimb, a cărui utilitate de moment luase sfârşit.

Urmă calea prăzii sale spre reactor, împotrivindu-se tentaţiei de a iuţi pasul; îşi menţinu acelaşi ritm, lovind cu

bastonul în podea sau în orice alt obiect corespunzător de rezonant pe lângă care se întâmpla să treacă. La răstimpuri, păşea peste o fereastră cu grilaj din pardoseală şi se oprea câteva secunde să privească solul slab iluminat care se târa la douăzeci de metri mai jos. Mişcarea catedralei era perfect constantă, cu sincopele celor douăzeci de şenile-contraforţi perfect anulate şi transformate într-o continuitate lină de abilitatea unor ingineri ca Glaur.

Reactorul creştea treptat în faţă. Domul verde era înconjurat de propriile inele de pasarele ce suiau spre apex. Ferestrele de vizitare mărginite de nituri dese aveau geamuri din sticlă groasă, întunecată.

Întrezări o mânecă dispărând după cotul celei de-a doua pasarele de la podea în sus.

— Hei, strigă Grelier. Tu eşti, Vaustad? Aş dori să vorbim niţeluş.

Niciun răspuns. Chirurgul-general ocoli reactorul fără să se grăbească. De deasupra se auzi un ţăcănit metalic rapid de paşi, a căror sursă continua să rămână invizibilă. Surâse, dezamăgit de stupiditatea lui Vaustad. În sala de tracţiune existau o sută de locuri în care să se ascundă, dar instinctul simian îl împinsese pe dirijorul de cor să se îndrepte către înălţimi, chiar dacă asta însemna că avea să fie încolţit.

Grelier ajunse la poarta de acces spre scară. Trecu de ea, apoi o încuie. Nu putea să suie şi în acelaşi timp să ducă şi trusa medicală, şi bastonul, aşa că lăsă trusa pe podea. Îşi prinse bastonul în articulaţia cotului şi începu să urce, treaptă cu treaptă, până ajunse la prima pasarelă.

O parcurse de jur-împrejur, o dată, pur şi simplu pentru a-l descuraja pe Vaustad. Fredonând în barbă, se uită peste balustradă. Ocazional, răpăi cu bastonul în laturile metalice curbe ale reactorului ori pe sticla neagră a unuia dintre hublourile de inspecţie. Sticla îi reamintea de fragmentele ca de catran din vitraliile frontale ale catedralei şi pentru o clipă se întrebă dacă era posibil să fie acelaşi material.

Bun, şi-acum – mai departe la treabă.

Ajunse din nou la scară şi sui la nivelul următor. Continua să audă răpăitul jalnic, ca de lăbuţe de cobai.

— Vaustad? Haide, fii băiat bun şi coboară, da? Terminăm imediat.

Răpăitul nu încetă. Grelier simţea paşii bărbatului prin metal, transmişi din cealaltă parte a reactorului.

— Aşadar, va trebui să vin eu la tine, da?

Începu să ocolească reactorul. Acum se afla la acelaşi nivel cu bielele. Nu erau mai aproape de el, dar – văzute din alt unghi – tijele de metal mişcătoare se îmbinau ca nişte lame de foarfece. Grelier observă câţiva tehnicieni ai lui Glaur deplasându-se printre maşinăriile ce şfichiuiau, lubrifiind şi verificând. Păreau întemniţaţi în ele, totuşi rămâneau neatinşi în mod miraculos.

Manşeta unui pantalon dispăru după curbă. Răpăitul îşi iuţi ritmul. Chirurgul-general surâse şi se opri, aplecându-se peste balustradă. Era aproape acum. Prinse mânerul bastonului şi-l răsuci cu nouăzeci de grade.

— Sus sau jos? murmură el în barbă. Sus sau jos?

Era sus. Putea să audă zăngăniturile suind deasupra lui, la nivelul următor al pasarelei. Grelier nu ştia dacă să fie încântat sau dezamăgit. Dacă Vaustad ar fi coborât, vânătoarea s-ar fi încheiat. Bărbatul şi-ar fi găsit calea de evadare blocată, iar lui Grelier nu i-ar fi fost greu să-l liniştească folosind bastonul. După ce avea să fie docil, ar fi avut nevoie numai de un minut sau două să-l injecteze cu doza maximă. Eficient, dar unde ar mai fi fost distracţia?

Cel puţin acum avea să merite efortul. Rezultatul final ar fi fost acelaşi: Vaustad încolţit şi fără cale de scăpare. Dacă l-ar fi atins cu bastonul, i-ar fi fost ca plastilina în degete. Desigur, ar fi existat problema coborârii lui pe scară, însă l-ar fi putut ajuta unul dintre oamenii lui Glaur.

Grelier sui la nivelul următor. Pasarela aceasta avea diametrul mai mic decât cele două de mai jos, apropiindu-se de apexul domului reactorului. De aici mai era doar un singur nivel, chiar în apex, la care se ajungea pe o rampă cu pantă lină. Vaustad suia rampa aceea sub privirea

chirurgului-general.

— Acolo sus nu te aşteaptă nimic, rosti în urma lui. Mai bine întoarce-te acum şi vom da totul uitării.

Bineînţeles că nu avea să se întâmple aşa, dar, oricum, Vaustad nu mai era în stare să raţioneze. Ajunsese în apex şi acum îşi acordă o secundă pentru a se întoarce să-şi privească urmăritorul. Mâini dolofane, faţă de cretin. Da, Grelier îşi găsise omul căutat, deşi nu se îndoise de la bun început.

— Lasă-mă-n pace! strigă Vaustad. Lasă-mă-n pace, vampir afurisit!

— Bâtele şi coasele îmi pot rupe oasele… replică Grelier cu un surâs răbdător.

Bătu cu bastonul în balustradă şi începu să urce rampa.

— N-o să pui mâna pe mine, zise Vaustad. M-am săturat. Prea multe vise urâte.

— Haide, nu fi copil. O înţepătură mică şi totul se va termina.

Vaustad se prinse de una dintre conductele argintii prin care circulau aburii înălţaţi din vârful domului reactorului şi începu s-o escaladeze, agăţându-se de nervurile metalului. Înaintarea nu-i era nici iute, nici graţioasă, totuşi era constantă şi metodică. Oare plănuise totul? se întrebă Grelier. Fusese o greşeală că uitase de conductele astea.

Şi totuşi unde putea bărbatul să ajungă în final? Conductele aveau să-l poarte în lungul sălii, spre turbine şi spre motoarele de tracţiune. Poate că avea să prelungească urmărirea, dar pe termen lung rămânea o acţiune complet inutilă.

Chirurgul-general ajunse la apexul reactorului. Vaustad se afla cam cu un metru deasupra capului său. Ridică bastonul, încercând să-i atingă călcâiele, dar nu izbuti, deoarece bărbatul era deja prea sus. Grelier mai răsuci cu nouăzeci de grade măciulia bastonului, sporind setarea pentru paralizare, şi-l atinse de conductă. Vaustad ţipă, totuşi nu se opri. Altă rotaţie de nouăzeci de grade: setarea de descărcare maximă, letală din apropiere

imediată. Atinse metalul cu vârful bastonului şi-l privi pe Vaustad zbătându-se şi strângând conducta în braţe. Bărbatul încleştă dinţii, gemu, dar nu-şi dădu drumul.

Grelier lăsă să-i cadă bastonul, a cărui încărcătură fusese epuizată. Brusc, lucrurile nu mergeau tocmai aşa cum plănuise.

— Unde te duci? întrebă pe un ton jucăuş. Haide, coboară, până nu păţeşti ceva.

Vaustad nu răspunse, ci continuă să se caţăre.

— O să cazi şi-o să te răneşti, zise Grelier.

Celălalt ajunsese în punctul în care conducta lui se curba spre planul orizontal, îndreptându-se peste sală către complexul turbinelor. Grelier se aşteptase ca acolo să se oprească, după ce-şi subliniase apăsat punctul de vedere. Vaustad se chinui însă, depăşi cotul şi ajunse pe suprafaţa superioară a conductei, de care se agăţa cu braţele şi cu picioarele. Se găsea la aproape treizeci de metri de podea.

Scena atrăsese câţiva spectatori. Cam o duzină dintre oamenii lui Glaur priveau spectacolul de jos, din sală. Alţii se opriseră din activităţile lor printre biele.

— Afaceri ale Turnului-Ceasului, rosti Grelier pe un ton ameninţător. Vedeţi-vă de treburi.

Lucrătorii se îndepărtară, însă chirurgul-general ştia că majoritatea continuau să tragă cu ochiul la ceea ce se întâmpla. Oare situaţia ajunsese într-un punct în care trebuia să solicite ajutoare suplimentare din partea Muncii-Sângelui? Spera să nu fie cazul; era o chestiune de mândrie personală să rezolve întotdeauna singur aceste „vizite la domiciliu”. Însă vizitarea lui Vaustad devenea neplăcută.

Dirijorul străbătuse zece metri orizontal, astfel că ieşise din perimetrul reactorului. Acum sub el se găsea doar podeaua. Chiar şi în condiţiile de gravitaţie redusă de pe Hela, nu puteai supravieţui unei căderi de la treizeci de metri pe o suprafaţă dură.

Grelier privi în faţă. Conducta era susţinută din plafon prin tije subţiri din metal, ancorate în versiuni mai mari ale

nervurilor. Cea mai apropiată tijă se afla cam la cinci metri de Vaustad. Era imposibil ca acesta s-o poată ocoli.

— Bine, rosti el ridicând glasul pentru a se face auzit peste zgomotul maşinăriilor de tracţiune. Ţi-ai demonstrat punctul de vedere. Ne-am distrat amândoi niţel. Acum întoarce-te, să discutăm raţional.

Însă Vaustad nu mai gândea de acum. Ajunsese la tija de susţinere şi încerca să se strecoare pe lângă ea, deplasându-şi centrul de greutate pe o parte a conductei. Grelier îl privi, ştiind cu inevitabilitate plictisitoare că nu va reuşi. Ar fi fost dificil chiar şi pentru un tânăr agil, iar Vaustad nu era nici tânăr, nici agil. Acum îşi curbase trupul în jurul obstacolului, cu un picior atârnând inutil peste latură şi cu celălalt încercând să contrabalanseze, cu o mână pe tija din metal şi cu cealaltă bâjbâind după nervura cea mai apropiată din partea cealaltă. Se întinse mult, străduindu-se s-o atingă. Apoi lunecă şi ambele picioare îi căzură de pe conductă. Atârnă acolo cu o mână susţinându-i greutatea, pe când cealaltă se zbătea în aer.

— Nu te mişca! strigă chirurgul-general. Nu te mişca şi n-o să păţeşti nimic. Te poţi ţine cu mâinile până ajungem la tine să te-ajutăm, dar nu trebuie să te mai mişti!

O dată în plus, un tânăr cu condiţie fizică bună s-ar fi putut susţine cu braţele până la sosirea salvatorilor, poate chiar atârnând într-o singură mână. Însă Vaustad era voinic şi neantrenat şi nu fusese nevoit să-şi folosească muşchii până atunci.

Grelier privi cum mâna dirijorului alunecă de pe tija metalică. Privi cum Vaustad cade spre podeaua sălii de tracţiune şi o loveşte cu un bufnet aproape acoperit de zgomotele constante de pe fundal. Nu se auzi niciun ţipăt, niciun icnet de şoc. Ochii lui Vaustad erau închişi, dar, judecând după expresia de pe chipul lui întors în sus, murise instantaneu.

Chirurgul-general îşi ridică bastonul, îl prinse în articulaţia cotului şi coborî pe seria de rampe şi scări. La baza reactorului, îşi luă trusa medicală şi descuie uşa de acces. Până ajunse lângă Vaustad, şase-şapte din lucrătorii

lui Glaur se strânseseră lângă corp. Se gândi să-i alunge, apoi decise să n-o facă. N-aveau decât să privească. Să vadă ce însemna Munca-Sângelui.

Îngenunche lângă Vaustad şi deschise trusa medicală. Dinăuntru răbufni un val de frig. Interiorul era împărţit în două compartimente. În tava superioară se aflau seringile roşii cu doze suplimentare, proaspete, din Munca-Sângelui, etichetate pentru serotip şi tulpină virală. Una dintre ele îl avusese ca destinatar pe Vaustad, dar acum trebuia să-şi găsească o casă nouă.

Suflecă mâneca dirijorului. Oare mai simţea un puls slab? Aşa ceva i-ar fi uşurat mult sarcina. Niciodată nu era uşor să extragi sânge din morţi. Nici chiar din cei recent decedaţi.

Căută în al doilea compartiment, cel cu seringile goale. Ridică una spre lumină, simbolic.

— Domnul dă, rosti el şi înfipse acul seringii într-o venă a lui Vaustad, începând să tragă sânge. Şi câteodată, din păcate, Domnul ia.

Umplu trei seringi până termină.

Grelier încuie în urma lui poarta spre scara spiralată. Privind retrospectiv, era mulţumit că scăpase din nemişcarea agresivă a sălii de tracţiune. Uneori i se părea că locul era o catedrală în interiorul unei catedrale, cu propriile reguli nescrise. El îi putea controla pe oameni, dar acolo – printre maşini – nu se mai afla în elementul său. Încercase să obţină cât mai mult de pe urma incidentului cu Vaustad, însă toţi ştiau că nu venise să ia sânge, ci să dea.

Înainte de a sui mai departe, se opri la unul dintre punctele de vorbire şi chemă o echipă din Munca-Sângelui să se ocupe de cadavru. Mai târziu trebuia să răspundă la nişte întrebări, totuşi nimic care să-l coste somnul.

Trecu prin holul principal, îndreptându-se către Turnul-Ceasului. Alesese ruta ocolitoare, întrucât nu se grăbea să-l vadă pe Quaiche după fiascoul cu Vaustad. În plus, era obiceiul lui să facă minimum un tur al holului înainte să

suie ori să coboare. Era cel mai mare spaţiu deschis din catedrală şi singurul – cu excepţia sălii tracţiunii – unde se putea elibera de uşoara claustrofobie pe care o simţea absolut peste tot în structura mişcătoare.

Holul fusese refăcut şi mărit de multe ori, pe măsură ce catedrala însăşi crescuse la dimensiunea actuală. În prezent, puţin din istoria aceea era vizibilă pentru o privire superficială, dar, întrucât asistase la majoritatea schimbărilor, Grelier zărea ceea ce poate că altora le scăpa. El vedea cicatricile vagi din locurile unde pereţii interiori fuseseră demontaţi şi remontaţi altundeva. El vedea urmele tavanului original, care fusese mult mai scund. Trecuseră treizeci sau patruzeci de ani de când fusese instalat cel nou – reprezentase un exerciţiu de mare amploare în mediul lipsit de atmosferă al lui Hela, mai ales pentru că spaţiul vechi rămăsese ocupat pe toată durata procesului şi catedrala, desigur, continuase să se mişte fără oprire. Totuşi, corul nu ratase nici măcar o notă în cursul remodelării şi numărul de decese înregistrat printre muncitori rămăsese acceptabil.

Grelier se opri puţin la unul dintre vitraliile de pe latura dreaptă a catedralei. Edificiul colorat se ridica la zeci de metri deasupra lui, încadrat de arcade din pietre individuale, cu o rozasă în vârf. În mod necesar, scheletul catedralei, mecanismele de tracţiune şi învelişul exterior erau în general din metal, dar o parte însemnată a interiorului era acoperită cu un strat subţire de zidărie cosmetică. Parţial, aceasta fusese obţinută din minerale de pe Hela, dar restul – pietrele cu tonuri subtile, pastelate, şi marmura lucioasă albă şi trandafirie – fusese importat de Ultranauţi. Se spunea că unele pietre ar fi provenit chiar de la catedrale de pe Pământ. Grelier privea afirmaţiile acelea cu reţinere: mai mult ca sigur, fuseseră extrase de pe cel mai apropiat asteroid convenabil. Acelaşi lucru era valabil şi în privinţa relicvelor sacre pe care le întâlni în cursul ocolului său, etalate în firide luminate cu lumânări. Era imposibil de precizat ce vechime aveau în realitate – dacă fuseseră lucrate manual de artizani medievali sau

dacă fuseseră produse în nanoforje manufacturiere.

Însă indiferent de provenienţa pietrelor care îl încadrau, vitraliul era superb. Când lumina cădea sub unghiul potrivit, vitraliul nu numai că strălucea în toată splendoarea sa aparte, dar o transmitea spre toţi şi toate din hol. Detaliile contau prea puţin – ar fi rămas vrăjit şi dacă bucăţelele de sticlă colorată, etanşe la vid, ar fi fost aranjate în modele caleidoscopice aleatorii –, dar Grelier privi cu atenţie imaginea. Se schimba la răstimpuri, urmând dispoziţii primite de la Quaiche însuşi. Când chirurgul-general avea uneori dificultăţi în a-l citi direct pe Quaiche (şi asta se întâmpla tot mai frecvent), ferestrele ofereau o cale de acces paralelă în starea lui de spirit.

De exemplu, acum: ultima dată când Grelier îl privise, vitraliul fusese concentrat pe Haldora, oferind o reprezentare stilizată a gigantei gazoase redată din cioburi rotitoare ocru şi cafeniu. Planeta apărea pe fundal albastru, presărat cu picăturile galbene ale stelelor din jur. În prim-plan era un peisaj stâncos, evocat prin fragmente de sticlă contrastante în alb şi negru, cu forma aurie a navei eşuate a lui Quaiche printre bolovani. Quaiche însuşi era reprezentat în exteriorul ei, în mantie, îngenuncheat pe sol şi ridicând o mână imploratoare spre firmament. Anterior, îşi amintea Grelier, vitraliul înfăţişase catedrala coborând pe rampa în zigzag a Scării Diavolului, părând practic o corăbioară zguduită de furtună, cu celelalte catedrale rămase mult în urmă, şi cu o reprezentare mai măruntă a Haldorei pe cer.

Mai înainte de asta, nu ştia sigur, totuşi se gândea că putea să fi fost o variaţiune mai modestă pe tema navei eşuate.

Imaginile de acum ale vitraliului erau suficient de limpezi, totuşi importanţa lor pentru Quaiche era mai dificil de apreciat. În partea de sus, lucrată chiar în rozasă, era faţa familiară, vârstată, a Haldorei. Dedesubt urmau doi metri de cer presărat cu lumini stelare, cu nuanţe ce treceau treptat de la bleumarin la auriu, graţie unui artificiu de vopsire a sticlei. Apoi, ocupând cea mai mare

parte din înălţimea vitraliului, se înălţa o catedrală impresionantă, un ansamblu legănător de turle ascuţite şi contraforţi, iar liniile de perspectivă convergente anunţau clar că această catedrală se afla imediat sub Haldora. Până aici era bine: scopul unei catedrale era să rămână exact sub giganta gazoasă, aşa cum fusese reprezentată. Totuşi, catedrala din vitraliu era evident mai mare decât oricare de pe Calea Permanentă; practic era o citadelă în sine. Şi – dacă nu cumva Grelier se înşela – era înfăţişată ca fiind crescută din stânca aflată în prim-plan, de parcă ar fi avut mecanisme pentru fundaţie, nu pentru tracţiune. Nu se zărea absolut niciun semn al Căii Permanente.

Vitraliul îl nedumerea. Quaiche le alegea conţinutul şi era de obicei foarte precis în opţiunile lui. Poate că scenele erau exagerate, poate că aveau chiar o doză de irealitate (de pildă, Quaiche în exteriorul navei sale fără costum de vid), totuşi păstrau măcar o relaţie indirectă cu evenimente actuale. Însă conţinutul de acum părea îngrijorător de metaforic. Exact de asta n-avea nevoie Grelier – să-l înconjoare Quaiche cu metafore. Totuşi, ce altceva ar fi putut înţelege din catedrala vastă şi parcă înrădăcinată? Poate că simboliza natura imobilă, fixă, a credinţei lui Quaiche. Perfect, îşi spuse chirurgul-general: tu crezi că acum îl poţi citi, dar dacă mesajele vor începe să devină şi mai înceţoşate?

Clătină din cap şi-şi reluă mersul. Trecu pe lângă peretele stâng al catedralei, fără să mai observe alte ciudăţenii printre vitralii. Asta, cel puţin, era o uşurare. Poate că noul design avea să se dovedească o aberaţie temporară şi viaţa urma să continue normal.

Ajunse în partea din faţă a catedralei, în umbrele vitraliului negru. Fragmentele de sticlă erau invizibile; tot ce putea să zărească erau arcurile şi pilaştrii spectrali ai zidăriei de susţinere. Designul din vitraliul acesta se modificase fără îndoială de când îl văzuse Grelier ultima oară.

Trecu în partea dreaptă şi străbătu cam jumătate din lungimea catedralei, până ajunse la baza Turnului-

Ceasului.

— Nu mai pot amâna, îşi spuse Grelier în barbă.

După ce reveni în cabina ei din caravană, Rashmika deschise scrisoarea, rupând pecetea deja slăbită. Hârtia se deschise complet. Era de calitate: de culoare crem, groasă, mai bună decât orice avusese ea în sterpe. Înăuntru era un mesaj scurt, scris cu caligrafie ordonată, dar naivă.

Fata o recunoscu imediat.

Dragă Rashmika,

Îmi pare foarte rău că n-am mai dat niciun semn de atâta timp. Am auzit numele tău la buletinele de ştiri din regiunea Vigrid, anunţând că ai fugit de acasă. Am crezut că o să vii după mine, încercând să afli ce mi s-a întâmplat după ultima mea scrisoare. Când am aflat că o caravană se îndreaptă spre Cale, una la care tu ai fi putut reuşi să ajungi dacă ai fi beneficiat de ajutor, am fost sigur că vei fi acolo. Am pus nişte întrebări şi am aflat numele pasagerilor, iar acum îţi scriu această scrisoare.

Ştiu că ţi se pare ciudat că nu ţi-am scris de atâta vreme, nici ţie şi, de altfel, nici altcuiva din familie. Însă lucrurile s-au schimbat între timp şi n-ar fi fost corect. Tot ce ai spus tu a fost adevărat. În primul rând, ei au minţit şi mi-au dat sângele vicarului imediat ce am ajuns la Cale. Sunt sigur că aţi înţeles asta din scrisorile pe care vi le-am trimis. La început m-am înfuriat, dar acum ştiu că a fost mai bine aşa. Ce a fost a fost, iar dacă ei ar fi fost cinstiţi, nu s-ar fi întâmplat aşa. Au trebuit să spună o minciună pentru binele suprem. Acum sunt fericit, mai fericit decât am fost vreodată. Mi-am găsit o menire în viaţă, ceva mai mare decât fiinţa mea. Simt iubirea vicarului şi iubirea Creatorului de dincolo de vicar. Rashmika, nu mă aştept să înţelegi ori să-ţi placă toate astea. De aceea am încetat să mai scriu acasă. N-am vrut să mint, dar în acelaşi timp n-am vrut să

rănesc pe nimeni. A fost mai bine să tac.

Este frumos şi curajos din partea ta să vii după mine. Înseamnă mai mult decât ţi-ai putea imagina. Însă acum trebuie să te întorci acasă, înainte de a te răni mai mult. Fă asta pentru mine: du-te acasă, înapoi în sterpe, şi spune-le tuturor că sunt fericit şi că-i iubesc pe toţi. Mi-e dor de ei teribil, totuşi nu regret ceea ce am făcut. Te rog! Fă asta pentru mine, da? Şi ia cu tine şi dragostea mea. Ţine-mă minte aşa cum am fost, ca fratele tău, nu aşa cum am devenit. Atunci va fi mai bine pentru toţi.

Cu dragoste,
Fratele tău, Harbin Els

Rashmika o mai citi o dată, examinând-o în căutarea înţelesurilor ascunse, apoi o puse pe masă. O închise, dar sigiliul nu mai ţinea marginile apropiate.

Din tot ce era aici, lui Grelier îi plăcea panorama. La două sute de metri deasupra suprafeţei lui Hela, încăperea lui Quaiche era o mansardă cu ferestre aflată chiar în vârful Turnului-Ceasului. Din punctul acesta situat la mare înălţime, puteai să vezi Calea pe aproape douăzeci de kilometri în ambele direcţii, cu catedralele înşiruite în lungul ei aidoma unor ornamente plasate cu măiestrie. În faţa lor nu erau decât câteva, dar în spate se întindeau mult dincolo de orizont. Vârfurile turlelor îndepărtate sclipeau cu claritatea neobişnuită pe care o au obiectele în vid, păcălind ochiul cu iluzia că se află mult mai aproape decât în realitate. Grelier îşi aminti că unele dintre turlele acelea se găseau la aproape patruzeci de kilometri în urmă. Ca să ajungă chiar lângă Lady Morwenna, le-ar lua treizeci de ore sau mai mult, adică aproape durata unei zile pe Hela. Unele catedrale erau atât de departe în spate, încât nici măcar turlele nu li se zăreau.

Mansarda avea secţiune hexagonală şi ferestre înalte, blindate, pe toate cele şase laturi. Lamelele jaluzelelor metalice erau pregătite să se încline la o comandă a lui

Quaiche, blocând lumina în toate direcţiile. Deocamdată încăperea era iluminată, cu dungi de lumină şi de umbră căzând pe toate obiectele şi persoanele dinăuntru. În cameră existau multe oglinzi, montate pe piedestaluri, cu liniile de vedere şi unghiurile de reflexie reglate cu grijă. Când intră, Grelier îşi văzu propria reflexie fragmentată sosind din o mie de direcţii.

Îşi puse bastonul într-un stelaj de lemn lângă uşă.

Cu excepţia sa, în cameră se mai aflau două persoane. Ca de obicei, Quaiche era întins în patul său baroc de susţinere medicală. Era o fiinţă smochinită, spectrală, părând mai puţin materială în strălucirea deplină a luminii zilei decât în penumbra cu jaluzele pe jumătate coborâte care predomina în mansardă. Purta ochelari de soare negri, foarte mari, care-i accentuau paloarea morbidă şi slăbiciunea feţei. Patul murmura pentru sine cu zumzete gânditoare, clicuri şi gâlgâituri, livrându-i ocazional câte o doză de medicamente. Majoritatea detaliilor medicale neplăcute erau camuflate sub pătura stacojie ce-l acoperea până la cutia toracică, dar la răstimpuri ceva pulsa în lungul unuia dintre tuburile care-i intrau în antebraţe şi în ceafă: fluide verde-chimic sau albastru-electric care nu puteau fi confundate niciodată cu sângele. Nu arăta deloc ca un om sănătos. În cazul lui, aparenţele nu înşelau.

Totuşi, îşi reaminti Grelier, aşa arăta Quaiche de multe decenii. Era un om foarte bătrân, care împingea frontierele terapiilor de prelungire a vieţii disponibile, testându-le până la limită; limita era însă mereu intangibilă. Moartea părea să fie un prag pentru care bărbatul nu avea destulă energie ca să-l treacă.

Grelier se gândi că amândoi avuseseră aproximativ aceeaşi vârstă fiziologică atunci când o slujiseră pe Jasmina la bordul *Înălţării Gnostice.* Acum Quaiche era de departe cel mai bătrân dintre ei, după ce trăise toţi cei o sută doisprezece ani de timp planetar. Pe de altă parte, Grelier trăise efectiv numai treizeci din anii aceia. Aranjamentul fusese destul de simplu, cu beneficii generoase pentru chirurgul-general.

— De fapt n-am încredere în tine, îi spusese Quaiche la bordul *Înălţării.* Dacă nu ţi-a fost clar până acum.

— Cred că am recepţionat mesajul, încuviinţase Grelier.

— Dar am nevoie de tine. Îmi eşti util. Nu vreau să mor aici. Nu acum.

— şi Jasmina?

— Sunt sigur că te vei gândi tu la ceva. La urma urmelor, se bazează pe tine pentru clonele ei.

Asta se întâmplase la scurt timp după salvarea lui Quaiche de la podul de pe Hela.

Imediat cum receptase datele despre structură, Jasmina întorsese *Înălţarea* şi o adusese în sistemul 107 Piscium, intrând pe orbita lui Hela. Pe suprafaţă nu mai existau şi alte capcane: investigaţii ulterioare au arătat că Quaiche declanşase singurele trei santinele de pe tot satelitul, plasate acolo şi uitate cu cel puţin un secol în urmă de un descoperitor anterior şi necunoscut al podului.

Atât doar că asta nu era tocmai adevărat. Mai *exista* o santinelă, dar numai Quaiche ştia despre ea.

Obsedat de ceea ce văzuse şi stupefiat de cele ce i se întâmplaseră – natura miraculoasă a salvării sale, adăugată inseparabil şi dureros la oroarea pierderii Morwennei –, Quaiche înnebunise. Asta cel puţin era părerea lui Grelier şi nimic din cele petrecute în ultimii o sută doisprezece ani nu făcuse ceva ca să i-o schimbe. Ţinând seama de cele întâmplate şi de virusul din sângele său, care-i altera percepţiile, el considera că bărbatul scăpase uşor doar cu o formă blândă de nebunie. Încă păstra un soi de control asupra realităţii, încă înţelegea – cu o abilitate sclipitor de manipulatoare – tot ce se derula în jurul său. Atât doar că vedea lumea printr-un văl al pietăţii. Se sanctificase pe sine.

În mod raţional, Quaiche ştia că toată credinţa lui avea legătură cu virusul existent în sângele său. Dar în acelaşi timp ştia că fusese salvat în urma unui eveniment cu adevărat miraculos. Înregistrările de telemetrie de la bordul lui *Dominatrix* erau clare în privinţa asta: SOS-ul lui fusese interceptat doar pentru că Haldora încetase să

existe o fracţiune de secundă. Răspunzând la semnalul acela, *Dominatrix* gonise spre Hela, disperată să-l salveze înainte de a rămâne fără aer.

Nava îşi făcuse datoria, gonind la acceleraţie maximă, pentru a ajunge cât mai repede la Hela. Limitările de acceleraţie care ar fi fost aplicate dacă Quaiche s-ar fi aflat la bord fuseseră ignorate. Însă inteligenţa redusă a navei neglijase să ţină seama de Morwenna.

Când Quaiche suise la bord, costumul gravat era tăcut. Disperat – cu o parte din el ştiind deja că ea murise –, tăiase metalul gros al costumului. Vârâse mâinile înăuntru, mângâind atrocitatea roşie şi strivită dinăuntru, plângând în vreme ce femeia îi curgea printre degete.

Până şi părţile metalice din corpul ei fuseseră deformate.

Quaiche supravieţuise, aşadar, însă cu un cost teribil. Opţiunile lui în momentul acela păruseră destul de simple. Putea găsi o modalitate prin care să scape de credinţă, o terapie de purjare care să-i îndepărteze toate urmele virusului din sânge. După aceea ar fi trebuit să găsească o explicaţie nereligioasă, raţională pentru ce i se întâmplase. Şi ar fi trebuit să accepte că, deşi fusese salvat de un miracol aparent, Morwenna – unica femeie pe care o iubise cu adevărat – dispăruse pe vecie şi murise pentru ca el să poată trăi.

Cealaltă opţiune – calea pe care o alesese până la urmă – era acceptarea. Avea să se predea credinţei, recunoscând că se petrecuse într-adevăr un miracol. În cazul acela, prezenţa virusului ar fi fost de simplu catalizator. Îl împinsese deja spre credinţă, făcându-l să simtă Prezenţa Sfântă. Însă pe Hela, cu timpul scurgându-se rapid, el încercase emoţii pe care le simţise mai profunde şi mai puternice decât orice îi oferise vreodată virusul. Era oare posibil ca virusul să-l fi făcut doar mai receptiv faţă de ceea ce exista deja? Era oare posibil ca, aşa artificial cum fusese, să-i fi permis să recepteze un semnal real, deşi foarte slab?

Dacă aşa stăteau lucrurile, atunci totul căpăta înţeles.

Podul însemna ceva. El asistase la un miracol, se rugase să fie salvat şi salvarea îi fusese acordată. Iar moartea Morwennei trebuie să fi avut o funcţie inexplicabilă, dar finalmente benignă, în tabloul mult mai mare în care Quaiche însuşi nu era decât o părticică minusculă, ticăitoare, abia conştientă.

— Trebuie să rămân aici, îi spusese lui Grelier. Trebuie să stau pe Hela până aflu răspunsul. Până ce va fi revelat întru spiritul meu.

Exact aşa spusese, „revelat întru spiritul meu”.

Grelier zâmbise.

— Nu poţi să rămâi aici.

— Voi găsi o cale.

— Ea nu te va lăsa.

Şi atunci Quaiche îi făcuse o propunere, iar chirurgului-general îi fusese greu s-o respingă. Regina Jasmina era o stăpână impredictibilă. Stările ei de spirit, chiar după ani de serviciu, erau în general impenetrabile. Relaţia lui Grelier cu ea se caracteriza prin teama intensă de dezaprobare.

— În cele din urmă, te va elimina, spusese Quaiche. Ea este o Ultranaută şi n-o poţi nici citi, nici ghici. Pentru ea, nu eşti decât o piesă de mobilier. Serveşti o necesitate, dar vei fi mereu uşor de înlocuit. Pe de altă parte, uită-te la mine – sunt om standard ca tine, un proscris din societatea convenţională. A spus-o ea însăşi: noi doi avem multe în comun.

— Mai puţine decât crezi.

— Nu trebuie să ne adulăm reciproc, replicase Quaiche. Trebuie doar să lucrăm împreună.

— Şi ce am eu de câştigat? întrebase Grelier.

— În primul rând, faptul că nu-i voi spune reginei micul tău secret. Oh, da, bineînţeles că ştiu despre el. A fost unul dintre ultimele lucruri pe care Morwenna le-a descoperit înainte ca Jasmina s-o închidă în costum.

Grelier îl privise cu atenţie.

— Nu ştiu la ce te referi.

— Mă refer la fabrica de corpuri, răspunsese Quaiche, la

mica ta problemă de cerere şi ofertă. Nu-i vorba aici doar despre satisfacerea gustului insaţiabil al Jasminei pentru corpuri noi, nu-i aşa? Tu însuţi te bucuri de un beneficiu secundar de pe urma utilizării corpurilor. Îţi plac cele mici, nedezvoltate. Le scoţi din cuve înainte să ajungă adulte – uneori chiar înainte să ajungă copii – şi le faci *chestii.* Chestii tare, tare ticăloase. Apoi le pui înapoi în cuve şi anunţi că nu sunt viabile.

— Ele n-au minţi, zisese Grelier de parcă asta i-ar fi scuzat acţiunile. Oricum, ce propui, de fapt – un şantaj?

— Nu, doar un stimul. Ajută-mă să scap de Jasmina, ajută-mă cu altele şi voi avea grijă ca nimeni să nu afle niciodată despre fabrică.

— Şi necesităţile mele? rostise Grelier cu glas încet.

— Vom găsi o soluţie, dacă asta-i necesar ca să lucrezi pentru mine.

— Şi de ce ar trebui să te prefer pe tine ca stăpân în locul Jasminei? Eşti la fel de nebun ca ea.

— Poate că da, încuviinţase Quaiche. Diferenţa este că eu nu am porniri ucigaşe. Gândeşte-te bine la asta.

Grelier se gândise şi în scurt timp decisese că interesele lui pe termen scurt nu erau legate de *Înălţarea.* Avea să coopereze cu Quaiche în viitorul imediat, după care o să găsească singur ceva mai bun – ceva care să-l subjuge mai puţin – la prima ocazie.

Şi totuşi, după un secol era tot aici. Îşi subestimase propria slăbiciune într-un grad ridicol. Pentru că în Ultranauţii cu nave ticsite de sarcofage de refrisomn vechi şi predispuse la avarii, Quaiche găsise mijlocul perfect de a-l păstra pe Grelier în slujba sa.

Însă, în primele zile ale legăturii lor, chirurgul-general nu ştiuse nimic despre viitorul acela.

Prima lor acţiune fusese să pună la cale eliminarea Jasminei. Planul consta din trei etape şi fiecare dintre ele trebuia executată cu multă precauţie. Preţul descoperirii ar fi fost uriaş, dar – Grelier era sigur acum – în tot acel timp regina nu bănuise nici măcar o dată că foştii rivali complotau împotriva ei.

Asta nu însemnase totuşi că lucrurile se derulaseră exact conform planului.

Mai întâi, pe Hela fusese stabilită o tabără. Conţinea module de locuit, senzori şi rovere de suprafaţă. Câţiva Ultranauţi coborâseră, dar ca de fiecare dată aversiunea lor instinctivă faţă de mediile planetare le stârnise agitaţia, îmboldindu-i să revină în *Înălţarea.* Pe de altă parte, Quaiche şi Grelier constataseră că acela era locul perfect în care să-şi continue alianţa încordată. Ba făcuseră chiar o descoperire remarcabilă, care le ajutase cauza. În cursul primelor expediţii de cercetare departe de bază, sub ochii Jasminei, ei găsiseră primele vestigii de fugoşi. Acum, în sfârşit, aveau măcar o idee despre cine sau ce construise podul.

A doua etapă a planului prevăzuse deteriorarea treptată a Jasminei. Aşa ceva fusese banal pentru Grelier, ca stăpân al fabricii de corpuri. El manipulase clonele, încetinindu-le dezvoltarea, declanşând anomalii şi defecte. Incapabilă să se ancoreze de realitate prin doze regulate de durere autoprovocată, Jasmina se izolase. Judecata îi fusese afectată, iar controlul asupra evenimentelor îi devenise fragil.

Atunci ei încercaseră a treia etapă: rebeliunea. Intenţionaseră să pună la cale o revoltă şi să preia *Înălţarea* pentru propriile lor scopuri. Unii Ultranauţi – foşti prieteni ai Morwennei – îi arătaseră simpatie lui Quaiche. În cursul primelor explorări pe Hela, Quaiche şi Grelier localizaseră o a patra santinelă complet funcţională, de acelaşi tip cu cele care doborâseră *Fiica.* Ideea fusese de a exploata judecata eronată a Jasminei pentru a aduce *Înălţarea* în raza de acţiune a armamentului ultimei santinele. În mod normal, Jasmina s-ar fi opus aducerii navei ei la câteva ore-lumină de un loc ca Hela, dar spectacolul podului şi descoperirea vestigiilor de fugoşi îi învinseseră instinctele.

În urma avariilor care ar fi fost de aşteptat din partea santinelei – în esenţă superficiale, totuşi îndeajuns pentru a cauza panică şi confuzie în rândul echipajului –, nava ar

fi fost gata de preluare.

Însă planul nu funcţionase. Santinela atacase cu forţă mai mare decât anticipase Quaiche şi cauzase *Înălţării* avarii fatale, care se propagaseră. El dorise doar s-o deterioreze superficial şi s-o ocupe spre propriul folos, dar luminăluca explodase şi valuri de detonaţii se extinseseră de la punctele de impact de pe carcasă, până ce frontul de undă ajunsese la propulsiile Agregate. Doi sori noi şi strălucitori înfloriseră pe cerul lui Hela. Când lumina pălise, nu mai rămăsese nimic din Jasmina şi nici din *Înălţarea* uriaşă ce-i adusese aici pe Quaiche şi pe Grelier.

Cei doi rămăseseră naufragiaţi.

Totuşi, nu erau condamnaţi. Graţie taberei deja stabilite pe suprafaţa satelitului, aveau tot ce le era necesar pentru a supravieţui pe Hela mulţi ani. Începuseră să exploreze cu roverele de teren şi colectaseră părţi de fugoşi, încercând să încadreze bizarele fosile de extratereştri într-un ansamblu coerent, dar eşuând de fiecare dată. Pentru Quaiche devenise o obsesie. Deasupra lui se afla enigma Haldorei. Dedesubt, puzzle-ul taxonomic înnebunitor al fugoşilor. Se cufundase în ambele enigme, ştiind că erau conectate cumva, ştiind că prin găsirea răspunsului va înţelege de ce el fusese salvat, iar Morwenna, sacrificată. Crezuse că enigmele erau încercări ale Domnului. Crezuse, de asemenea, că doar el era cu adevărat capabil să le rezolve.

Trecuse un an, apoi încă unul. Dăduseră ocol lui Hela, utilizând roverele ca să sape o pârtie aproximativă. Cu fiecare circumnavigate, pârtia devenea mai bine definită. Cei doi întreprinseseră expediţii în nord şi în sud, abătându-se de la ecuator spre locurile unde apăreau concentrările cele mai mari de vestigii de fugoşi. Acolo excavaseră şi săpaseră tuneluri, adunând mai multe piese al puzzle-ului. Întotdeauna însă reveniseră la ecuator, să reflecteze asupra descoperirilor.

Şi într-o zi, în al doilea sau al treilea an, Quaiche înţelesese ceva esenţial: că trebuia să fie martor la altă dispariţie.

— Dacă se va-ntâmpla din nou, trebuie s-o văd, îi spusese lui Grelier.

— Dar, dacă se va întâmpla din nou – fără niciun motiv anume –, atunci vei şti că nu-i un miracol.

— Nu, rostise Quaiche apăsat. Dacă se va-ntâmpla de două ori, voi şti că Domnul a vrut să mi-l arate din nou dintr-un motiv, că a vrut să se asigure că în mintea mea nu poate să existe nicio îndoială că aşa ceva s-a petrecut deja.

Grelier decisese să-i cânte în strună.

— Dar ai telemetria din *Dominatrix,* care confirmă că Haldora a dispărut. Nu ţi-e de ajuns?

Quaiche îi ignorase remarca, răspunzându-i doar cu un fluturat din mână.

— Simple numere în registre electronice. N-am văzut-o cu propriii ochi. Asta înseamnă ceva pentru mine.

— Atunci va trebui să te uiţi întruna la Haldora. Grelier se corectase grăbit: Vreau să spun până va dispărea din nou. Dar cât a durat ultima dispariţie? Mai puţin de o secundă? Mai puţin de un clipit? Dacă o vei scăpa iarăşi?

— Va trebui să-ncerc să n-o scap.

— O jumătate de an nici măcar nu poţi să vezi Haldora, subliniase chirurgul-general înălţând braţul spre cer. Se ridică şi coboară.

— Asta, dacă n-o urmăreşti. Noi am ocolit Hela în mai puţin de trei luni prima dată când am încercat, iar a doua oară, în mai puţin de două luni. Ar fi încă şi mai uşor să călătoreşti încet, ţinând pasul cu Haldora. O treime de metru pe secundă, doar atât e necesar. Păstrează viteza aia, menţine-te în preajma ecuatorului şi Haldora va fi mereu deasupra capului. Se va schimba doar peisajul din jur.

Grelier clătinase din cap, uluit.

— Te-ai gândit deja la asta.

— N-a fost greu. O să legăm roverele laolaltă şi o să facem o platformă de observare mobilă.

— Şi în timpul somnului? Şi în timpul clipitului?

— Tu eşti medicul, replicase Quaiche. O să găseşti o soluţie.

Şi într-adevăr o găsise. Somnul putea fi alungat cu medicaţie şi cu neurochirurgie, cuplate cu dialize pentru eliminarea toxinelor de oboseală. Se ocupase, de asemenea, şi de problema clipitului.

— Mi se pare un fel de ironie a sorţii, îi zisese Grelier. Exact cu astea te-a ameninţat Jasmina în costumul gravat: absenţa somnului şi o viziune neschimbată asupra realităţii. Iar acum le îmbrăţişezi.

— Situaţia s-a schimbat, replicase celălalt.

Acum, stând în mansardă, anii parcă intrară în colaps. Pentru Grelier, timpul trecuse într-o succesiune de instantanee episodice, deoarece era reînviat din refrisomn numai când Quaiche avea nevoie imediată de el. Îşi amintea prima circumnavigaţie lentă, în care ţinuseră pasul cu Haldora, cu roverele legate între ele ca buştenii unei plute. După un an sau doi, sosise altă navă: Ultranauţi atraşi de fulgerul energetic slab emis de *Înălţarea Gnostică* în clipa morţii. Erau curioşi şi, evident, prudenţi. Îşi păstraseră nava la o distanţă sigură şi coborâseră pe satelit emisari în vehicule ce puteau fi sacrificate. Quaiche făcuse troc cu ei, cerând piese de schimb şi Servicii şi oferind vestigii de fugoşi.

După alt deceniu sau două, sosise altă navă. Fusese la fel de precaută, dar la fel de doritoare de comerţ. Iar de data asta Ultranauţii erau dispuşi să ofere mai mult decât piese de schimb: în calele lor se aflau, adormiţi, emigranţi nemulţumiţi dintr-o colonie de care nici Quaiche, nici Grelier nu auziseră vreodată. Misterul lui Hela – zvonurile despre miracol – îi atrăsese de la ani-lumină depărtare.

Quaiche îşi căpătase primii discipoli.

Apoi sosiseră mii. Zeci de mii, după aceea sute de mii. Pentru Ultranauţi, Hela devenise o escală profitabilă pe plasa de păianjen fragilă şi întinsă a comerţului interstelar. Lumile centrale, vechile locuri ale comerţului, erau acum ocolite, atinse de Epidemie şi de război, iar în ultima vreme, de ceva mult mai rău decât ambele. Era greu de spus: foarte puţine nave ajungeau la Hela din locurile acelea. Când o făceau, aduceau relatări confuze despre

apariţii din spaţiul interstelar, lucruri mecanice şi fioroase, care devorau viaţa organică, dar care în sine nu erau mai vii decât nişte ceasornice sau planetarii. Cei care soseau acum pe Hela veneau nu numai pentru a fi martori la dispariţiile miraculoase, ci şi fiindcă îşi închipuiau că ajunseseră la sfârşitul existenţei, iar satelitul era un punct de culminaţie, un loc de pelerinaj final.

Ultranauţii îi aduceau sub formă de mărfuri plătite în navele lor şi pretindeau că nu au niciun interes în situaţia locală, dincolo de valoarea ei comercială imediată. Pentru unii, probabil că era adevărat, totuşi Grelier îi cunoştea pe Ultranauţi mai bine decât majoritatea oamenilor şi considera că în ultima vreme văzuse ceva în ochii lor – o teamă care nu avea nimic de-a face cu dimensiunea marjelor de profit, ci numai cu propria lor supravieţuire. Chirurgul-general mai presupunea că ei văzuseră multe. Desigur, fuseseră probabil doar întrezăriri: stafii ce bântuiau la marginea spaţiului uman. Probabil că ani în şir ei le respinseseră ca simple exagerări, dar acum, când veştile de la coloniile centrale încetaseră să mai sosească, începuseră să-şi pună întrebări.

În prezent, în spaţiul lui Hela existau Ultranauţi. Potrivit termenilor comerciali, luminălucile nu aveau voie să se apropie nici de Haldora, nici de satelitul ei locuit, aşa că se adunau într-un roi de parcare la marginea sistemului, de unde trimiteau navete mai mici spre Hela. Reprezentanţii bisericilor inspectau navetele acelea, pentru a se asigura că nu aveau la bord echipamente de înregistrare sau scanare îndreptate spre Haldora. Era în principal un gest simbolic, ce putea fi ocolit cu uşurinţă, dar Ultranauţii erau surprinzător de flexibili. Doreau să coopereze, deoarece aveau nevoie de afacerea aceea.

Quaiche îşi încheia discuţia cu un Ultranaut, când Grelier sosi în mansardă.

— Mulţumesc pentru timpul acordat, căpitane, rosti el şi spectrul glasului se înălţă în spirale cenuşii de pe patul de menţinere a funcţiilor vitale.

— Îmi pare rău că n-am putut ajunge la o înţelegere,

replică Ultranautul, dar trebuie să ţii seama de faptul că securitatea navei mele este prioritatea pentru mine. Toţi ştim prea bine ce s-a întâmplat cu *Înălţarea Gnostică.*

Quaiche îşi deschise palmele cu degete scheletice, în semn de înţelegere.

— O chestie oribilă. Am avut noroc că am supravieţuit.

— Aşa am înţeles şi noi.

Patul se înclină spre Grelier.

— Chirurg-general Grelier… ţi-l prezint pe căpitanul Basquiat al luminălucii *Mireasa Vântului.*

Grelier înclină politicos capul spre noul musafir al lui Quaiche. Ultranautul nu era chiar atât de extrem ca unii dintre cei pe care-i întâlnise, totuşi arăta straniu şi tulburător faţă de oamenii standard. Era foarte slab şi incolor, aidoma unei insecte deshidratate şi decolorate de vreme, dar ţinut în poziţie verticală de un exoschelet roşu ca sângele, împodobit cu nuferi argintii. O molie foarte mare îl însoţea; flutura în faţa lui, făcându-i vânt cu aripile.

— Încântat, rosti Grelier şi puse jos trusa plină cu seringi umplute cu sânge. Sper că te-ai simţit bine pe Hela.

— Vizita noastră a fost rodnică, chirurgule-general. N-a fost posibil să satisfacem ultima dintre dorinţele vicarului Quaiche, dar altfel cred că ambele părţi sunt mulţumite de rezultate.

— Iar cealaltă problemă măruntă pe care am discutat-o? întrebă Quaiche.

— Decesele din refrisomn? Da, avem în jur de două duzini de cazuri cu moarte cerebrală. În timpuri mai bune, am fi fost în stare să restabilim structura neurală cu genul potrivit de intervenţie a maşmedelor. Nu şi acum, însă.

— Vă putem scăpa de ele, zise Grelier. Eliberaţi locurile din sarcofage pentru cei vii.

Ultranautul îşi îndepărtă molia de pe buze.

— Aveţi o utilizare specifică pentru asemenea „legume”?

— Chirurgul-general este interesat de cazurile lor, zise Quaiche întrerupându-l pe Grelier înainte ca acesta să fi putut spune ceva. Îi place să întreprindă proceduri experimentale de rescriere neurală, nu-i aşa, Grelier?

Întoarse apoi brusc ochii, fără să aştepte un răspuns. Iar acum, căpitane – ai nevoie de vreo asistenţă specială pentru a reveni la nava ta?

— Nu mă pot gândi la nimic de felul acesta, mulţumesc.

Grelier privi pe fereastra estică a mansardei. În celălalt capăt al acoperişului nervurat al sălii principale, se găsea un heliport pe care fusese parcată o navetă micuţă de culoarea galben-verzui strălucitoare a unei fasmide.

— Drum bun spre roiul de parcare, căpitane! Aşteptăm transferul nefericitelor victime ale sarcofagelor. Şi m-aş bucura să mai facem afaceri şi cu altă ocazie.

Căpitanul se întoarse să plece, apoi se opri. Grelier îşi spuse că abia atunci observase costumul gravat. Era mereu acolo, stând în colţul camerei ca un musafir suplimentar, tăcut. Căpitanul îl privi fix, cu molia descriind orbite în jurul capului său, după care îşi continuă mersul. Nu putea să cunoască semnificaţia sa oribilă pentru Quaiche: locul de veci al Morwennei şi un memento permanent a ceea ce-l costase prima dispariţie a Haldorei.

Grelier aşteptă până fu sigur că Ultranautul nu se întorcea.

— Ce-a fost asta? întrebă el. Dorinţa pe care nu ţi-a putut-o satisface?

— Negocierile uzuale, răspunse Quaiche ca şi cum chestiunea ar fi fost mai prejos de el. Consideră-te norocos că-ţi vei căpăta „legumele”. Şi-acum – Munca-Sângelui, da? Cum a mers?

— Stai puţin.

Grelier se duse la un perete şi acţionă o manetă cu mâner de alamă. Jaluzelele se apropiară, îngăduind să treacă doar dâre înguste de lumină. După aceea, se aplecă peste Quaiche şi-i scoase ochelarii de soare pe care-i purta în mod obişnuit în timpul negocierilor: pe de o parte pentru a-şi proteja ochii de strălucire, pe de alta pentru că, în absenţa lor, el însuşi nu era o imagine plăcută. Bineînţeles, exact acesta era motivul pentru care uneori alegea să nu-i poarte deloc.

Sub ochelarii de soare, îmbrăţişând pielea ca o a doua

pereche de ochelari, se afla un cadru scheletic. În jurul fiecărui ochi existau două cercuri din care radiau cârlige orientate spre interior, pentru a opri pleoapele să se închidă. În cadre erau încorporate minispray-uri ce umezeau ochii lui Quaiche o dată la câteva minute. Ar fi fost mai simplu, spunea chirurgul-general, să fi excizat pur şi simplu pleoapele, însă Quaiche avea o înclinaţie spre penitenţă cât Calea de mare şi inconfortul cadrului îl mulţumea. Îi reamintea veşnic că e nevoie de vigilenţă, ca nu cumva să scape o dispariţie a Haldorei.

Grelier luă un tampon micuţ din dulăpiorul medical al mansardei şi-i curăţă reziduurile din jurul ochilor.

— Munca-Sângelui, Grelier?

— O să ajung şi la ea. Spune-mi mai bine care era treaba cu Ultranautul ăsta? De ce ai vrut să-şi aducă nava mai aproape de Hela?

Pupilele lui Quaiche se dilatară vizibil.

— Ce te face să crezi că am vrut asta?

— Nu-i adevărat? Altfel de ce ar fi spus el că este prea periculos?

— Presupui cam multe, Grelier.

Chirurgul termină de curăţat ochii, apoi îi puse la loc ochelarii de soare.

— De ce vrei dintr-odată ca Ultranauţii să fie mai aproape? Ani în şir te-ai străduit să-i ţii pe ticăloşi la depărtare, iar acum vrei ca una dintre navele lor să-ţi stea chiar în prag?

Cel de pe pat oftă. Avea mai multă substanţă în întuneric. Grelier redeschise jaluzelele şi văzu că naveta galbenă-verzuie dispăruse de pe heliport.

— A fost doar o idee, zise Quaiche.

— Ce fel de idee?

— Ai văzut cât de nervoşi sunt Ultranauţii în ultima vreme. Am tot mai puţină încredere în ei. Basquiat părea un ins cu care aş putea face afaceri. Speram să putem ajunge la un acord.

— Ce fel de acord?

Grelier puse tampoanele în dulăpiorul medical.

— Protecţie, răspunse Quaiche. Să aduc aici un grup de Ultranauţi, pentru a-i ţine pe restul la depărtare.

— Asta-i o nebunie!

— O măsură de siguranţă, îl corectă stăpânul lui. În sfârşit – ce mai contează? Nu erau interesaţi. Erau prea îngrijoraţi să-şi apropie nava de Hela. Locul ăsta îi sperie în aceeaşi măsură în care-i atrage.

— Vor fi alţii.

— Poate…

Quaiche părea plictisit deja de subiect, un capriciu de la mijlocul dimineţii pe care acum îl regreta.

— Ai întrebat de Munca-Sângelui, zise chirurgul-general, apoi se aplecă şi ridică trusa. N-a mers ca pe roate, dar am colectat de la Vaustad.

— De la dirijorul corului? N-ar fi trebuit să-i administrezi?

— Am schimbat niţeluş planul.

Munca-Sângelui: Oficiul Turnului-Ceasului dedicat păstrării, îmbogăţirii şi răspândirii nenumăratelor tulpini virale ce rezultaseră din infecţia originară a lui Quaiche. Aproape toţi cei care lucrau în catedrală aveau acum ceva din Quaiche în sângele lor. Acesta se transmisese peste generaţii, suferind mutaţii şi amestecându-se cu alte tipuri de virusuri aduse pe Hela. Rezultatul era o abundenţă haotică de efecte posibile. Multe dintre celelalte biserici se bazau sau chiar fuseseră cumva cauzate de variante doctrinale subtile ale tulpinii originare. Munca-Sângelui opera pentru a îmblânzi haosul, izolând tulpini eficiente şi doctrinal pure şi diminuându-le pe altele. În mod frecvent, indivizi ca Vaustad erau utilizaţi pentru testarea de virusuri recent izolate. Dacă dovedeau efecte secundare nedorite, psihice sau de altă natură, tulpinile respective erau eliminate. Vaustad îşi câştigase rolul de cobai după o serie de indiscreţii regretabile, dar treptat devenise tot mai temător de rezultatele fiecărui test nou.

— Sper că ştii ce faci, comentă Quaiche. Am nevoie de Munca-Sângelui, Grelier, acum mai mult decât oricând. Îmi pierd religia.

Credinţa lui era supusă unor discontinuităţi oribile. Îşi dezvoltase imunitate faţă de tulpina pură a virusului, cea care-l infectase înainte să se fi îmbarcat pe *Înălţarea Gnostică.* Una dintre principalele sarcini ale Muncii-Sângelui era izolarea noilor tulpini mutante, capabile încă să aibă efect asupra lui Quaiche. Grelier nu vorbea mult despre asta, însă devenea tot mai greu să le găsească.

Quaiche se afla acum într-o discontinuitate. În restul timpului, nu vorbea niciodată despre pierderea religiei, care exista pur şi simplu acolo, o parte solidă din sine. Doar în cursul discontinuităţilor se putea gândi la credinţa sa ca fiind un construct de natură chimică. Interludiile acestea îl nelinişteau mereu pe Grelier. Când era sfâşiat de conflicte interioare, Quaiche era cel mai puţin predictibil. Chirurgul se gândi din nou la vitraliul enigmatic pe care-l văzuse jos şi se întrebă dacă putea exista vreo conexiune.

— În scurt timp, vei fi în stare perfectă, zise el.

— E bine. Aşa trebuie să fiu. Grelier, ne aşteaptă mari probleme. În Lanţul Gullveig s-au semnalat căderi masive de gheaţă, care au blocat Calea. Va trebui să le îndepărtăm, aşa cum facem mereu, dar chiar şi utilizând Focul Domnului, tot mă tem că vom pierde timp faţă de Haldora.

— O să recuperăm. Întotdeauna o facem.

— Este posibil să recurgem la măsuri drastice, dacă întârzierea devine inacceptabil de mare. Vreau ca Forţa Motrice să fie pregătită pentru orice i-aş cere – chiar şi inimaginabilul.

Patul se înclină din nou, iar reflexia i se destrămă şi se formă la loc în oglinzile ce se mişcau lent. Erau setate să aducă lumina de la Haldora în câmpul vizual al lui Quaiche: oriunde ar fi stat, el vedea planeta cu propriii ochi.

— Inimaginabilul, Grelier, repetă el. Ştii ce vreau să spun prin asta, nu?

— Aşa cred, răspunse celălalt.

Apoi se gândi la sânge şi la poduri. Se gândi, de asemenea, la fata pe care o aducea în catedrală şi se

întrebă dacă nu cumva – doar „cumva” – pusese în mişcare ceva ce n-avea să mai poată fi oprit.

Totuşi, el n-o va face, îşi spuse. *Este nebun, nimeni nu se-ndoieşte de asta, totuşi nu chiar atât de nebun. Nu atât de nebun încât s-o ducă pe Lady Morwenna peste pod, peste Hăul Ispăşirii.*

OPTSPREZECE

Ararat, 2675

Harta internă a *Nostalgiei* era un sul lung de hârtie îngălbenită şi roasă, ancorată la un capăt de cuţitul lui Blood, iar, la celălalt, de casca argintie grea pe care Palfrey o găsise la nivelurile inferioare. Sulul era plin de schiţe făcute cu creionul şi de linii trasate cu cerneală. În unele locuri, contururile fuseseră şterse şi redesenate de atâtea ori, încât hârtia era translucidă şi subţire ca pieile animalelor.

— Asta-i cea mai bună pe care o avem? întrebă Blood.

— E mai bună decât nimic, răspunse Antoinette. Facem tot ce putem cu resurse limitate în mod extrem.

— Bine, zise hiperporcul.

Auzise asta de o sută de ori în ultima săptămână.

— Prin urmare… ce ne transmite ea?

— Ne transmite c-avem o problemă. Ai discutat cu Palfrey?

— Nu. Scorp s-a ocupat de asta.

Antoinette pipăi bijuteriile ce-i acopereau lobii urechilor.

— Am vorbit şi eu cu el. Am vrut să văd cum stau lucrurile. Se pare că toţi cei care se ocupă de managementul apelor reziduale sunt convinşi că asistăm la o schimbare a tiparelor după care bântuie Căpitanul.

— Şi?

— Acum, după ce am marcat ultima duzină de apariţii, încep să cred că au dreptate.

Hiperporcul îşi miji ochii spre hartă; vederea nu-i era prea înzestrată pentru a discerne în lumina slabă a sălii de şedinţe semnele cenuşii ca fumul făcute de creion. Nu fusese niciodată un expert în hărţi, nici chiar atunci când se aflase sub comanda lui Scorpio în Oraşul Abisului. Acolo, aşa ceva aproape că nu conta. Deviza lui Blood fusese întotdeauna că, dacă ai nevoie de o hartă să-ţi găseşti drumul printr-un cartier, ai dat deja de bucluc.

Însă, harta asta era importantă. Reprezenta *Nostalgia pentru Infinit,* turnul oceanic în care se aflau ei acum. Nava era un con lung şi ascuţit, cu linii verticale şi orizontale complicate, un obelisc gravat cu hieroglife şerpuitoare, întrepătrunse. Liniile arătau podele de niveluri, puţuri ce se interconectau şi partiţii interioare majore. Giganticele compartimente pentru stocare internă erau cavităţi nemarcate.

Nava avea înălţimea de patru kilometri, aşa că pe hartă nu exista loc pentru detalii la scara umană. Cabinele individuale nu erau însemnate în general, decât dacă aveau importanţă strategică. În general, cartografierea era o muncă inutilă. Procesele lente de reorganizare interioară a navei – aflate complet în afara controlului ocupanţilor ei umani – făcuseră în câţiva ani ca toate eforturile de acest fel să fie aproape lipsite de rost.

Existau alte complicaţii. Nivelurile superioare erau bine cartografiate. Echipe se deplasau mereu în zonele acelea şi prezenţa constantă a activităţii oamenilor părea să fi convins nava să nu se schimbe prea mult. Pe de altă parte, nivelurile adânci, şi mai ales cele aflate sub apă, nu erau la fel de vizitate. Echipele coborau acolo doar când era strict necesar, iar atunci constatau de obicei că interiorul nu corespundea absolut deloc aşteptărilor lor. Iar părţile transformate din navă – deformate după arhetipuri biologice tulburătoare – erau prin însăşi natura lor greu de cartografiat cu exactitate. Blood coborâse în unele dintre zonele cel mai sever distorsionate ale nivelurilor adânci din navă. Experienţa fusese similară cu explorarea unui sistem coşmaresc de peşteri.

Şi nu numai interiorul navei era nesigur. Înainte de coborârea de pe orbită, luminăluca se pregătise pentru aterizare, aplatizându-şi pupa. În haosul coborârii, fuseseră posibile foarte puţine observaţii detaliate ale schimbărilor, iar acum, întrucât kilometrul inferior al navei – incluzând nacelele gemene ale propulsiilor Agregate – era aproape permanent scufundat, apăreau puţine ocazii de a îmbunătăţi situaţia. Scufundătorii exploraseră doar

primele sute de metri din zona de sus a părţilor scufundate, însă chiar şi rapoartele lor dezvăluiseră puţine lucruri care să nu fi fost deja cunoscute. Senzorii puteau pătrunde mai adânc, dar contururile nebuloase pe care le arătau nu dovedeau decât că forma fundamentală a navei era mai mult sau mai puţin intactă. Nu se putea răspunde întrebării esenţiale dacă propulsiile vor mai funcţiona vreodată. Probabil că prin intermediul propriului sistem nervos de conexiuni de date, Căpitanul ştia dacă nava lui mai putea zbura în spaţiu. Însă Căpitanul nu vorbea.

Până acum, poate.

Antoinette marcase cu stele roşii adnotate toate apariţiile recente şi demne de crezare ale lui John Brannigan. Blood privi datele şi comentariile, remarci scrise de mână care ofereau detalii despre tipul de apariţie şi martorul sau martorii asociaţi. El atinse uşor hârtia hărţii cu tăişul lamei cuţitului, descriind arcuri şi ocoluri în jurul semnelor făcute cu creionul.

— Suie, observă hiperporcul.

Antoinette aprobă din cap. O şuviţă i se deprinsese din pieptănătură şi-i atârna peste faţă.

— Aşa cred şi eu. Judecând după asta, aş zice că Palfrey şi prietenii lui au dreptate.

— Şi datele? În privinţa lor vezi vreun şablon?

— Doar că situaţia arăta destul de normal până acum vreo lună sau cam aşa.

— Iar acum?

— Poţi trage şi singur concluziile, răspunse femeia. Eu zic că harta vorbeşte de la sine. Apariţiile s-au schimbat. Căpitanul a devenit brusc agitat. Şi-a sporit raza de acţiune şi îndrăzneala, ivindu-se în părţi din navă unde n-a fost văzut până acum. Dacă aş fi inclus rapoartele pe care nu le-am considerat complet demne de încredere, ai fi văzut semne roşii până sus, la nivelurile administrative.

— Dar în acelea n-ai avut încredere, aşa-i?

Antoinette îşi îndepărtă pe spate şuviţa rebelă.

— Nu, în clipa de faţă n-am încredere în ele. Însă în urmă cu o săptămână, n-aş fi crezut nici jumătate din

celelalte. Pe când în prezent este suficient un martor bun deasupra nivelului şase sute.

— În consecinţă…?

— În consecinţă, totul va deveni impredictibil. Va trebui să acceptăm trezirea Căpitanului.

În opinia lui Blood, asta se înţelegea de la sine.

— Nu poate fi vorba doar despre Khouri, nu? Aş fi crezut asta, dacă Brannigan ar fi început să se comporte diferit de azi. Însă dacă apariţiile sunt reale, atunci au început cu săptămâni în urmă. Pe atunci, ea nu era aici.

— Însă pe atunci ei sosiseră în sistem, îi atrase atenţia Antoinette. Bătălia era deja aici. De unde ştim noi că Brannigan n-o percepea? El este o *navă.* Simţurile i se întind pe ore-lumină în toate direcţiile. Faptul că-i ancorat de o planetă nu schimbă asta deloc.

— Nu ştim dacă ea, Khouri, a spus adevărul, zise Blood.

Antoinette îşi folosi markerul roşu pentru a mai adăuga o stea, care corespundea raportului lui Palfrey.

— Eu aş zice s-o facem acum, rosti ea.

— Bine. Şi ceva în plus… Dacă Brannigan s-a trezit…

Femeia îl privi, aşteptând să-şi termine fraza.

— Da…?

— Crezi că asta înseamnă că vrea ceva?

Antoinette luă casca de pe masă şi harta se rulă înapoi cu un pocnet.

— Cred că unul dintre noi va trebui să-l întrebe, răspunse ea.

Cu două ore înainte de răsărit, ceva scânteie la orizont.

— Îl văd, domnule, rosti Vasko. E aisbergul, aşa cum apărea pe hartă.

— Eu nu văd nimic, zise Urton după ce se zgâise o jumătate de minut în beznă.

— Eu văd, anunţă Jaccottet din cealaltă barcă. Cred că Malinin are dreptate. Acolo există ceva.

Se întinse după binoclu şi-l duse la ochi. Deschiderea largă a lentilelor rămase fixată pe ţintă, deşi binoclul tremura în mâna lui Jaccottet.

— Ce vezi? întrebă Clavain.

— O grămadă de gheaţă. De la distanţa asta, nu disting altceva. Totuşi, niciun semn al vreunei nave.

— Bravo! i se adresă Clavain lui Vasko. O să-ţi spunem Ochi-de-Şoim, ce zici?

La ordinul lui Scorpio, bărcile încetiniră până la jumătate din viteza de până atunci, apoi virară treptat spre babord. Începură să descrie un cerc de la distanţă în jurul obiectului, examinându-l din toate unghiurile în lumina uşor schimbătoare a zorilor.

Peste o oră, pe măsură ce ambarcaţiunile parcurgeau o spirală tot mai strânsă, aisbergul deveni o moviliţă, cu coama rotunjită. În opinia lui Vasko, ceva nu era în regulă cu el. Plutea pe ocean şi în acelaşi timp părea parte din el, fiind înconjurat de un păienjeniş alb care se întindea în toate direcţiile, de două ori mai mare decât diametrul nucleului. Îl ducea pe tânăr cu gândul la o insulă dintre cele formate dintr-un vulcan, cu pante lin înclinate din vârf până la apă, de jur-împrejur. El văzuse câteva aisberguri, când coborâseră în derivă până la latitudinea Primei Tabere, dar acesta nu semăna cu ele.

Bărcile descriau cercuri tot mai strânse. La răstimpuri, Vasko îl auzea pe Scorpio vorbind cu Blood prin transmiţătorul pe care-l purta la încheietură. Spre vest, cerul era purpuriu ca o vânătaie şi se zăreau doar vreo câteva stele strălucitoare. Spre est, avea o nuanţă întunecată de trandafiriu. Văzută pe cele două fundaluri, colina palidă a aisbergului reflecta variaţiuni subtil distorsionate ale aceloraşi nuanţe.

— L-am ocolit de două ori, anunţă Urton.

— Continuăm, zise Clavain. Reducem distanţa la jumătate şi încetinim şi viteza la jumătate. Poate că Skade nu este atentă şi nu vreau s-o sperii.

— Ceva nu-i în regulă cu aisbergul ăsta, domnule, zise Vasko.

— O să vedem, răspunse Clavain şi se întoarse către Khouri. O poţi percepe?

— Pe Skade?

— Mă gândeam mai degrabă la fiica ta. Mă întrebam dacă între seturile voastre de implanturi n-ar putea exista un fel de conversaţie de la distanţă.

— Suntem încă departe.

— De acord, totuşi anunţă-mă imediat cum simţi ceva. Este posibil ca implanturile mele să nu recepteze deloc emisiile Aurei sau să n-o facă până nu ne apropiem mai mult. Şi, oricum, *tu* eşti mama ei. Sunt sigur că tu o vei recunoaşte prima, chiar dacă nu există nimic neobişnuit în privinţa protocoalelor.

— Nu trebuie să mi se aducă aminte că sunt mama ei, zise Khouri.

— Bineînţeles că nu. Voiam doar…

— Ascult întruna căutând să-i aud glasul, Clavain. Am ascultat din clipa când m-ai scos din capsulă. Tu vei fi primul care vei afla dacă o receptez pe Aura.

După o jumătate de oră se apropiaseră suficient ca să distingă mai multe detalii. Acum devenise clar că nu era un aisberg banal, chiar dacă ignorau felul cum se întindea în apa din jur. Ba chiar părea tot mai puţin probabil ca obiectul să fie un aisberg.

Totuşi, *era făcut* din gheaţă.

Flancurile masei plutitoare erau stranii şi cristaline. Nu erau nici faţete, nici suprafeţe, ci constau dintr-un vălmăşag des de tije albe, un hăţiş format din ghimpi de gheaţă întrepătrunşi. Stalagmite şi stalactite coborau şi se ridicau aidoma unor incisivi glaciali. Pinteni verticali se înălţau ca nişte florete. La baza fiecărui pinten exista un petic cu excrescenţe mai mici, ce se întindeau în toate direcţiile, intersectându-se şi croindu-şi drum printre vecinele lor. Pintenii variau ca mărimi. Unii dintre ei – trunchiurile şi ramurile majore ale structurii – aveau diametrele cât bărcile. Alţii erau atât de subţiri, atât de fini, încât formau doar o pâclă iridescentă în aer, părând că briza cea mai uşoară i-ar fi putut sparge într-un miliard de fragmente scânteietoare. Din depărtare, aisbergul semănase cu un bloc solid, dar acum părea format dintr-un maldăr uriaş de ace din sticlă aruncate la întâmplare. Un

număr incredibil de mare de ace din sticlă. Era o cavitate strălucitoare umplută cu un desiş – tot atât de mult spaţiu gol, cât şi gheaţă.

Era de departe lucrul cel mai neliniştitor pe care Vasko îl văzuse în toată viaţa lui.

Se apropiară, descriind cercuri.

Dintre toţi, numai Clavain părea complet neimpresionat de ciudăţenia din faţa lor.

— Hărţile inteligente erau precise, rosti el. Dimensiunea obiectului ăstuia… după estimarea mea, ai putea ascunde cu uşurinţă în interior o corvetă din clasa-murenă.

Vasko ridică glasul:

— Tot crezi că înăuntru poate fi o navă, domnule?

— Fiule, pune-ţi o singură întrebare! Chiar crezi că Mama Natură are vreo legătură cu asta?

— Dar de ce şi-ar fi înconjurat Skade nava cu atâta gheaţă ciudată? insistă Vasko. N-aş crede că-i foarte utilă ca blindaj, iar prin asta n-a făcut decât să sporească gradul de vizibilitate a navei pe hărţi.

— Şi ce te face să fii atât de sigur că a avut de ales, fiule?

— Nu înţeleg, domnule…

Scorpio interveni:

— El sugerează că toate astea pot însemna că nu-i în regulă ceva cu nava lui Skade. Am dreptate?

— Asta-i ipoteza mea de lucru, zise Clavain.

— Dar ce…

Vasko abandonă întrebarea înainte de a intra mai mult în ape adânci.

— Indiferent ce ar fi înăuntru, urmă Clavain, tot trebuie să ajungem la el. Nu avem nici echipamente de sfredelire şi nici altceva pentru a detona gheaţa groasă. Dar, dacă suntem atenţi, nici nu va fi nevoie de aşa ceva. Trebuie doar să găsim un drum până în centru.

— Şi dacă Skade ne observă, domnule? zise Vasko.

— Sper să ne observe. Ultimul lucru pe care-l doresc este să fim nevoiţi să ciocănim la uşa ei. Haide, apropie-ne şi mai mult. Frumos şi încet, aşa cum se cuvine.

Soarele Puternic se ridică pe cer. În primele minute ale zorilor, aisbergul căpătă un aspect complet diferit. Pe fundalul violet-pal al firmamentului, întreaga structură părea magică, delicată ca prăjitura unui aristocrat. Structurile ca dinţii unui fierăstrău şi tijele din gheaţă erau străbătute de auriu şi de azuriu, culorile se refractau cu sclipirea pură a diamantului şlefuit. Erau halouri splendide, cioburi şi ţăndări de puritate cromatică, nişte culori pe care Vasko nu le mai văzuse în viaţa lui. În loc de umbre, interiorul scânteia turcoaz şi opal, cu o strălucire ce răzbătea şi se strecura spre suprafaţă prin coridoare întortocheate şi canioane de gheaţă. Şi totuşi, în interiorul acela sclipitor exista un nucleu umbrit, sugerând un cocon protector.

Cele două ambarcaţiuni se apropiaseră la cincizeci de metri de marginea adevăratei insule de gheaţă. Apa fusese calmă în majoritatea călătoriei lor, dar aici, în imediata vecinătate a aisbergului, părea să aibă langoarea unui uriaş animal sedat, ca şi cum fiecare unduire ar fi costat-o un efort enorm. Mai aproape de ţărm, oceanul începuse deja să îngheţe şi avea textura cenuşiu-albăstruie şi lunecoasă a pieii de animal. Vasko îşi coborî degetele imediat sub suprafaţa apei, lângă barcă, apoi îşi retrase imediat mâna. Chiar şi aici, atât de departe de marginea aisbergului, apa era mult mai rece decât atunci când părăsiseră naveta.

— Ia priviţi, zise Scorpio.

Derulase în faţa lui una dintre hărţile inteligente. Khouri o studia, de asemenea, şi era evident de acord cu ceva ce-i spunea hiperporcul, în vreme ce-i indica detalii cu mâna.

Clavain îşi derulă propria hartă.

— Ce este, Scorp?

— Tocmai a sosit o actualizare de la Blood. Uită-te la aisberg: e mai mare.

Clavain ceru hărţii lui să afişeze aceleaşi coordonate. Aisbergul apăru în prim-plan. Vasko se uită peste umărul bătrânului, căutând perechea de bărci. Nu le zări.

Presupuse că actualizarea fusese făcută cu o seară în urmă, înainte de apus.

— Ai dreptate, rosti Clavain. Cu cât ai zice că-i mai mare… treizeci-patruzeci la sută, volumetric?

— Cel puţin, răspunse Scorpio. Iar asta *nu-i* în timp real. Dacă a continuat să crească la fel de rapid, e posibil să mai fi crescut până acum cu încă zece-douăzeci la sută.

Clavain îşi împături harta; văzuse destul.

— În tot cazul, pare să răcească apa din jur. În scurt timp, şi locul unde ne aflăm noi va îngheţa. Avem noroc că am venit acum. Dacă am mai fi amânat câteva zile, n-am mai fi avut nicio şansă. Ne-am fi confruntat cu un munte.

— Domnule, spuse Vasko, nu-nţeleg cum poate să crească. În mod normal, ar trebui să se micşoreze. Aisbergurile nu rezistă la latitudinile astea.

— Parcă ai zis că nu ştii multe despre ele, ripostă Clavain.

— Am zis că nu vedem multe în golf, domnule.

Clavain îl privi cu viclenie.

— Nu este un aisberg şi n-a fost niciodată. Este un înveliş de gheaţă în jurul navei lui Skade. Şi creşte fiindcă nava îl face să crească, răcind apa din jurul ei. Mai ţii minte ce-a zis Khouri? Ei au modalităţi de a-şi răci carcasele la nivelul radiaţiei cosmice de fond.

— Totuşi, ai spus că nu crezi că Skade are vreun control asupra fenomenului.

— Nu sunt sigur că are vreun control.

— Domnule…

Clavain îl opri cu un gest.

— Cred că este posibil să se fi întâmplat ceva cu motoarele crio-aritmetice care răcesc carcasa. Nu ştiu despre ce poate fi vorba. Poate că ne va spune Skade, când o vom găsi.

Până acum o zi, Vasko nu auzise niciodată de motoare crio-aritmetice. Însă expresia apăruse în declaraţia lui Khouri – era una dintre tehnologiile perfecţionate de Remontoire şi de aliaţii lui cu ajutorul Aurei, în timp ce fugeau din ruinele sistemului Delta Pavonis.

În orele ce urmară, Vasko se strădui din răsputeri să pună cât mai multe întrebări, pentru a-şi completa golurile cele mai stânjenitoare din cunoştinţe. Nu toate întrebările lui primiră răspunsuri prompte, nici chiar din partea lui Khouri. Totuşi, Clavain îi spusese că motoarele crio-aritmetice nu erau un concept nou, că tehnologia de bază fusese dezvoltată de Agregaţi către sfârşitul războiului lor împotriva demarhiştilor. La momentul acela, un motor crio-aritmetic era un obiect greoi, de mărimea unui conac, prea mare ca să fie transportat în altceva decât nave spaţiale uriaşe. Toate eforturile de a produce o versiune miniaturizată se încheiaseră dezastruos. Aura însă le arătase cum să facă motoare cât nişte mere.

Ele rămâneau totuşi periculoase.

Principiul crio-aritmetic se baza pe o încălcare controlată a legii termodinamicii. Era o consecinţă a computerelor cuantice, care exploata o clasă de algoritmi descoperită de teoreticianul Agregat Qafzeh în primii ani ai războiului demarhist. Dacă erau corect implementaţi pe o arhitectură specifică de computer cuantic, algoritmii lui Qafzeh duceau la pierdere netă de căldură în universul local. Un motor crio-aritmetic era, în esenţă, un computer ce rula cicluri computaţionale. Spre deosebire însă de computerele obişnuite, el devenea tot mai rece cu cât rula mai rapid. Trucul – partea cu adevărat dificilă – era să-l împiedici să ruleze încă şi mai repede pe măsură ce se răcea, spiralând într-un proces de accelerare. Cu cât motorul era mai mic, cu atât era mai predispus la genul acela de instabilitate.

Poate că asta se întâmplase cu nava lui Skade. În spaţiu, motoarele funcţionaseră pentru a absorbi căldură din carcasa corvetei, astfel încât nava aproape dispăruse în radiaţia cosmică de fond apropiată de zero Kelvin. Nava suferise însă avarii, poate că fusese retezată reţeaua delicată de sisteme de control ce monitorizau motoarele crio-aritmetice. Până ajunsese în oceanul de pe Ararat, ea devenise o sursă de ger interstelar. Apa începuse să îngheţe în jurul ei, iar structurile şi modelele stranii trădau

încălcarea scandaloasă a legilor fizicii.

Oare înăuntrul ei mai putea fi cineva viu?

În clipa aceea, Vasko percepu ceva. Probabil că el observă primul. Un ţiuit foarte ascuţit, la limita auzului, o senzaţie atât de apropiată de ultrasunete, încât abia dacă o înregistra ca fiind un sunet în sine. Era mai degrabă ca un soi de date ce soseau prin intermediul unui canal senzorial pe care nu ştiuse niciodată că-l deţinea.

Părea un cântec. Parcă un milion de degete se deplasau pe marginile umezite ale gurilor unui milion de pahare de vin.

Tânărul abia îl putea auzi, dar, în acelaşi timp, cântecul ameninţa să-i crape ţeasta.

— Domnule, zise el, aud ceva. Aisbergul, domnule, sau ce este el… scoate un sunet.

— Este soarele, rosti Clavain după o clipă. Probabil că încălzeşte gheaţa şi o tensionează în multe feluri diferite, ceea ce o face să pârâie şi să trosnească.

— Îl poţi auzi, domnule?

Clavain îl privi cu o expresie stranie pe chip.

— Nu, fiule, nu pot. Zilele astea există multe lucruri pe care nu le pot auzi. Dar te cred pe cuvânt.

— Ne-am apropiat, anunţă Scorpio.

Antoinette Bax mergea singură pe coridoarele întunecoase şi umede ale uriaşei nave scufundate. Într-o mână avea o lanternă, iar în cealaltă ţinea casca veche şi argintie, cu degetele trecute prin inelul gulerului. Ţopăind în faţa ei cu entuziasmul unui câine de vânătoare, cercul auriu şi rătăcitor al razei lanternei definea formaţiunile sculpturale neliniştitoare ce mărgineau pereţii: aici o arcadă ce părea construită din vertebre spinale, dincolo o masă de intestine încolăcite şi înnodate. Umbrele târâtoare făceau tuburile să se zbată şi să se contorsioneze ca nişte şerpi în copulaţie.

O briză constantă şi umedă sufla dinspre punţile inferioare şi, de la o depărtare imposibil de apreciat, Antoinette auzi ecoul zăngănitului unui mecanism care se

străduia şovăielnic – poate o pompă de ape reziduale sau poate chiar nava însăşi remodelându-şi o parte din substanţă. Sunetele se propagau impredictibil prin navă şi zgomotul putea la fel de bine să-şi fi avut originea la doar câteva coridoare distanţă ori la kilometri mai sus sau mai jos în turlă.

Femeia îşi ridică gulerul hainei. Ar fi preferat să fi avut tovărăşie – orice fel de tovărăşie –, dar ştia că aşa trebuia să procedeze. În fiecare dintre foarte puţinele ocazii din trecut când smulsese de la Căpitan ceva ce putea fi interpretat ca un răspuns semnificativ, Antoinette fusese singură. Considera asta ca o dovadă a faptului că Brannigan era pregătit să i se arate şi că în relaţia lor exista un element de încredere – oricât de mic. Chiar dacă poate nu era adevărat, Antoinette crezuse mereu că ea avea o şansă mai bună de comunicare cu Căpitanul decât tovarăşii ei. Era vorba despre istorie. Cândva, ea avusese propria navă, care fusese, de asemenea, bântuită, deşi era mult mai mică decât *Nostalgia.*

— Vorbeşte-mi, John, spusese ea în ocazii anterioare. Vorbeşte-mi ca unei persoane în care poţi avea încredere, ca unei persoane care apreciază puţin din ceea ce eşti.

Răspunsurile nu fuseseră niciodată fără echivoc, dar, dacă femeia se gândea la toate cazurile în care obţinuse un soi de răspuns, oricât de lipsit de noimă, i se părea că era mai probabil din partea Căpitanului să facă totuşi *ceva* în prezenţa ei, decât să nu facă. Privite în ansamblu, apariţiile acestea nu transmiteau vreun mesaj coerent. Dar dacă recenta abundenţă de apariţii dovedea că el ieşea dintr-o stare de inactivitate?

— Căpitane, rosti Antoinette acum, ridicând casca, ai lăsat o carte de vizită, aşa-i? Am venit să ţi-o restitui. Acum va trebui să-ţi respecţi partea de înţelegere.

Niciun răspuns.

— Voi fi sinceră cu tine, continuă ea. De fapt, nu-mi place aici, jos. Ba chiar mă sperie al dracului. Îmi place ca navele mele să fie micuţe şi intime, cu decoruri pe care să le aleg eu personal.

Plimbă raza lanternei în jur şi văzu o masă globulară ce atârna de plafon şi umplea jumătate din coridor. Se opri sub bulele negre îngheţate de şoc şi-şi trecu degetele peste căldura şi moliciunea lor surprinzătoare.

— Nu, eu nu sunt defel aşa. Dar, în definitiv, ăsta-i imperiul tău, nu-i al meu. Nu spun decât că sper că-ţi dai seama ce mă determină să cobor aici. Şi mai sper că vei face astfel încât pentru mine să merite osteneala.

Nu se întâmplă nimic. Dar ea nu se aşteptase niciodată să aibă succes de la prima înţepătură.

— John, spuse Antoinette decizând să rişte şi să i se adreseze cu familiaritate, noi suntem de părere că în sistemul mai mare este posibil să se-ntâmple ceva. Bănuiala mea este că şi tu ai unele suspiciuni în privinţa asta. Oricum, îţi voi spune ce credem noi şi după aceea poţi să decizi singur ce să faci în continuare.

Caracterul brizei se schimbă. Era mai caldă acum şi avea o neregularitate care o ducea cu gândul la o răsuflare întretăiată.

— S-a întors Khouri, zise Antoinette. A coborât din cer acum două zile. O mai ţii minte pe Khouri, nu-i aşa? A petrecut mult timp la bord, aşa că m-aş mira să nu ţi-o aminteşti. Ei bine, ea zice că în jurul Araratului are loc o bătălie, ceva pe lângă care războiul dintre demarhişti şi Agregaţi pare o bătaie cu bulgări de zăpadă. Dacă nu minte, atunci avem în spaţiu două facţiuni umane care se încaieră, plus un număr cu adevărat înspăimântător de maşini-lupi. Ţi-i aminteşti pe lupi, nu-i aşa, Căpitane? Ai văzut-o pe Ilia trimiţând împotriva lor armele-cache şi ai văzut ce treabă au făcut.

Se petrecu iar o schimbare. Briza devenise slabă, precum suflul produs de o aspirare.

Potrivit evaluării lui Antoinette, asta o făcea deja o apariţie de clasa-unu.

— Eşti aici cu mine, da?

Altă schimbare a curentului, briza reveni, ascuţită la nivelul unui şuier. Îi flutură părul, îi înţepă ochii.

Auzi un cuvânt şoptit în vânt: *Ilia.*

— Da, Căpitane, Ilia. Pe ea ţi-o aminteşti bine, nu-i aşa? Îţi aminteşti Triumviratul. Şi eu mi-o amintesc. N-am cunoscut-o mult timp, dar a fost suficient ca să-nţeleg că nu era genul de femeie pe care s-o uiţi prea repede.

Vântul murise. Rămăsese doar aspirarea aceea sâcâitoare.

Un glăscior lucid o avertiză pe Antoinette să se oprească imediat. Obţinuse un rezultat clar: o clasa-unu, potrivit oricăror definiţii, şi aproape sigur (dacă nu cumva îşi imaginase vocea) o clasa-doi. Suficient pentru o zi, nu? Căpitanul era foarte temperamental. Potrivit consemnărilor lăsate de Ilia Voliova, ea îl împinsese de multe ori până la o bosumflare de-a dreptul catatonică prin simplul fapt că încercase să mai smulgă un răspuns de la el. Adesea Căpitanul avusese nevoie de săptămâni pentru a-şi reveni din asemenea retrageri.

Însă triumvira dispusese de luni sau de ani pentru a-şi consolida relaţia de lucru cu Căpitanul. Antoinette nu credea că ea ar fi beneficiat nici pe departe de atâta timp.

— Căpitane, o să dau cărţile pe faţă, rosti femeia. Seniorii sunt îngrijoraţi. Scorpio este atât de alarmat, încât l-a adus pe Clavain înapoi de pe insula lui. Ei o privesc cu toată seriozitatea pe Khouri. Au plecat deja să vadă dacă-i pot recupera fiica. Dacă ea are dreptate, atunci în oceanul nostru se află deja o navă Agregată care a fost avariată de lupi. Ei sunt aici, Căpitane. A sosit momentul decisiv. Fie stăm neclintiţi şi lăsăm evenimentele să se deruleze în jurul nostru, fie ne gândim la mişcarea următoare. Sunt sigură că ştii la ce mă refer.

Sucţiunea se opri brusc, de parcă o uşă sau o supapă s-ar fi închis undeva. Nicio briză, niciun zgomot, doar Antoinette stând singură pe coridor cu pata mică de lumină a lanternei.

— Să-mi bag picioarele, zise femeia.

După care în faţa ei apăru o fantă de lumină. Se auzi un scârţâit metalic şi o parte din peretele coridorului basculă ca şi cum ar fi avut balamale. Un alt soi de briză o lovi în faţă – un amestec nou de mirosuri biomecanice.

Prin fantă, Antoinette văzu un alt coridor, care se curba strâns în jos, către punţi inferioare. O lumină verde-aurie, palidă ca a licuricilor, se infiltra din adâncuri.

— Cred c-am avut dreptate cu cartea de vizită, rosti ea.

NOUĂSPREZECE

Ararat, 2675

Ambarcaţiunile intrară cu provele aidoma unor berbeci în apa mai densă din apropierea marginii aisbergului, apoi pătrunseră chiar la poalele acestuia. Un viscol de aşchii de gheaţă se ridică de o parte şi de cealaltă a copastiilor. Bărcile mai înaintară zece-doisprezece metri, după care scrâşniră şi se opriră treptat, cu motoarele electrice urlând. Formele lor dreptunghiulare tăiaseră canale perfecte în margine, însă apa vâscoasă şi cenuşie începu să devină suspect de imobilă şi perlată, imediat ce se opri din clipocit. Scorpio se gândi la coagularea sângelui, la felul cum acesta devenea lipicios şi cleios. În câteva minute, estimă el, canalele aveau să fie preschimbate din nou în gheaţă solidă.

Cei doi membri ai Braţului Securităţii coborâră primii, verificând dacă gheaţa era îndeajuns de fermă să susţină greutatea tuturor. Ceilalţi îi urmară după un minut, aducând armele şi echipamentele pe care le puteau transporta, dar lăsând destule – inclusiv incubatorul – în bărci. Partea fermă a marginii forma o bandă circulară de sol, lată de cinci-şase metri aproape peste tot în jurul vârfului principal al aisbergului. Structura cristalină uriaşă se înălţa cu flancuri abrupte deasupra lor. Cu gâtul înţepenit, Scorpio constată că-i venea greu să se uite mai mult de câteva secunde spre pisc.

Îl aşteptă pe Clavain să debarce, după care merse către el. Rămaseră amândoi tremurând şi tropăind. Sub tălpi, gheaţa avea textura unui cordaj, şuviţe groase şi tuberculare, prinse laolaltă într-un soi de împletitură. Era înşelătoare, deopotrivă alunecoasă şi neregulată. Fiecare pas necesita mare atenţie.

— De acum mă aşteptam la un comitet de primire, comentă Scorpio. Absenţa lui începe să mă-ngrijoreze.

— Şi pe mine, răspunse Clavain cu glas foarte scăzut. N-

am discutat, dar este posibil ca Skade să fie moartă. Atât doar că mă gândesc…

Tăcu şi o privi pe Khouri, care stătea pe vine şi termina de asamblat tunul Breitenbach.

— Atât doar că mă gândesc că *ea* nu este pregătită să accepte aşa ceva.

— Crezi tot ce-a zis, nu?

— Sunt convins că vom găsi o navă aici, totuşi ea nu avea niciun motiv să creadă că Skade a supravieţuit prăbuşirii.

— Skade este o supravieţuitoare, zise Scorpio.

— Într-adevăr, dar nu mi-aş fi închipuit niciodată că-mi voi dori ca ea să fi supravieţuit.

— Domnilor?

Se întoarseră în direcţia vocii. Era Vasko. Tânărul înaintase destul de mult pe marginea aisbergului, fiind aproape gata să dispară după structura centrală.

— Domnilor, repetă el şi se uită pe rând la Scorpio şi la Clavain, aici este o deschidere. Am văzut-o de pe ocean. Cred că-i cea mai mare din tot perimetrul.

— Cât este de adâncă? întrebă Scorpio.

— Nu ştiu. Minimum câţiva metri. Cred că m-aş putea strecura cu uşurinţă înăuntru.

— Aşteaptă, îl opri hiperporcul. S-o luăm pas cu pas, da?

Îl urmară pe Vasko până la deschiderea din gheaţă. Când se apropiară de perete, se văzură nevoiţi să se aplece şi să se strecoare printre tije ascuţite orizontale, protejându-şi ochii şi feţele cu braţele. Din instinct, Scorpio se strădui să nu rupă nici măcar o bucăţică. Totuşi, era aproape imposibil, deoarece, chiar pe când ocolea precaut un fel de stalagmită, ferindu-se de vârful ca de floretă al alteia, sparse şase-şapte dintre cele mai mici. Acestea zornăiră prefăcute în cioburi şi declanşară o cascadă de sfărâmături la câţiva metri mai departe.

— Îţi mai cântă? îl întrebă pe Vasko.

— Nu, domnule, cel puţin nu ca înainte. Cred că s-a întâmplat numai când a răsărit soarele.

— Dar tot poţi să auzi ceva?

— Nu ştiu, domnule. Este slab, mult mai slab. Vine în valuri. Poate că-mi imaginez.

Scorpio nu auzea nimic. Nu reuşise să audă nici cântecul aisbergului. Precum Clavain, de altfel, însă Agregatul era bătrân şi suferea de toate neajunsurile cauzate de bătrâneţe. Scorpio era un hiperporc, ale cărui simţuri erau aproape la fel de bune cum fuseseră întotdeauna.

— Sunt gata să intru, domnule.

Deschiderea găsită de Vasko era doar un buzunar ceva mai mare între ţesătura neregulată a ramurilor de gheaţă ce se întrepătrundeau şi a căngilor cu vârfuri ca de ac. Începea la înălţimea pieptului, era aproximativ ovală şi sugera că după intrare exista un spaţiu mai larg. Era imposibil de spus cât de departe puteau pătrunde.

— Ia să văd, spuse Khouri.

Căra tunul de-a curmezişul spatelui, prins de umăr cu o curea şi cu greutatea sprijinită de şold.

— Există şi alte intrări, adăugă Vasko, dar cred că asta-i cea mai accesibilă.

— Bine, încuviinţă Khouri, pe aici. Dă-te la o parte, intru eu prima.

— Stai, zise Clavain.

Femeia îşi răsfrânse buza inferioară.

— Fiica mea e-năuntru. Să se ducă totuşi cineva după incubator.

— Ştiu foarte bine ce simţi, continuă Clavain.

— Serios?

Glasul bătrânului era incredibil de calm.

— Da, ştiu. Skade a răpit-o odată pe Felka. M-am dus s-o recuperez, exact cum faci tu acum. Am considerat că aşa era corect să procedez. Acum înţeleg că a fost o prostie şi că am fost foarte aproape s-o pierd. De aceea nu tu ar trebui să intri prima. În niciun caz dacă vrei s-o mai vezi pe Aura.

— Are dreptate, interveni Scorpio. Nu ştim ce vom găsi sau cum va reacţiona Skade când va afla că suntem aici. Este posibil să pierdem pe cineva. Singura persoană pe care nu ne putem permite s-o pierdem eşti tu.

— Puteţi totuşi să aduceţi incubatorul.

— Nu, spuse Scorpio, incubatorul rămâne aici, unde nu poate păţi nimic. Nu vreau să fie avariat în timpul unui schimb de focuri. Iar dacă se va dovedi că ne putem negocia intrarea, atunci vom avea timp să ne întoarcem şi să-l luăm.

Khouri păru să înţeleagă raţionamentul, deşi nu era defel încântată. Se îndepărtă de marginea aisbergului.

— Intru a doua, anunţă ea.

— Eu voi conduce, rosti Scorpio şi se întoarse către cei doi din Braţul Securităţii. Jaccottet, tu o urmezi pe Khouri. Urton, tu rămâi aici cu Vasko. Stai cu ochii pe bărci şi te uiţi după orice ar putea apărea din altă parte a gheţii. În clipa când vezi ceva neobişnuit…

Făcu o pauză, observând felul în care tovarăşii lui se uitau în jur.

— În clipa când vezi ceva *cu adevărat* neobişnuit… ne anunţi.

Avea să-l lase pe Clavain să decidă ce trebuia făcut într-un asemenea caz.

Scorpio avansă prin pădurea de ţepuşe. Ţurţuri şi ghirlande se spărgeau la fiecare mişcare, la fiecare răsuflare. Aerul era o pâclă constantă şi iridescentă de cristale. Cu un efort uriaş, se împinse prin deschizătură; cu statura şi cu membrele lui scurte era în dezavantaj faţă de ceilalţi. Vârful unei lame de gheaţă îi sărută pielea, fără să i-o străpungă propriu-zis, totuşi julind-o dureros. Simţi altă apăsare în coapsă.

Apoi trecu dincolo, aterizând în picioare. Se scutură şi privi în jur. Peste tot, gheaţa strălucea cu o intensitate albăstruie de neon. Aproape că nu existau umbre, ci doar intensităţi diferite ale aceleiaşi sclipiri pastelate. Aici abundau ţurţurii ascuţiţi, ca şi structurile tuberculare ce alcătuiau marginea insulei de gheaţă plutitoare. Se ridicau din adânc, groase ca nişte conducte industriale. Scorpio îşi aminti că nimic din ce exista aici nu era static: aisbergul creştea şi era posibil ca incluziunea aceasta să fi apărut de numai câteva ore.

Aerul era rece ca oţelul. Înapoia lui, Khouri se ghemui. Ţeava tunului Breitenbach pulveriză un evantai de stalactite miniaturale, când se balansă. Alte arme, prea numeroase pentru a fi inventariate, atârnau la centura ei ca tot atâtea trofee mumificate.

— Ce zicea Vasko… începu femeia. Sunetul acela jos. Îl aud şi eu. E ca o pulsaţie.

— Eu nu-l aud, dar asta nu-nseamnă că n-ar fi real, încuviinţă Scorpio.

— Skade este aici, adăugă Khouri. Ştiu ce crezi: că e posibil să fi murit. Dar ea e vie. E vie şi ştie că am debarcat.

— Şi Aura?

— Deocamdată n-o pot simţi.

Clavain apăru în incintă, trecând prin deschidere cu lentoarea metodică a unei tarantule. Membrele lui subţiri şi îmbrăcate în negru păreau făcute exact în acest scop. Hiperporcul observă că izbutise să intre fără să spargă nici măcar un singur ornament de gheaţă. Mai observă că singura armă pe care părea s-o aibă era cuţitul cu lamă scurtă pe care îl luase din cort. Îl ţinea strâns într-o mână, iar lama dispărea când îl răsucea cu tăişul spre el.

În spatele Agregatului venea Jaccottet, care era mult mai puţin grijuliu. Bărbatul din BS se opri să-şi scuture aşchiile de gheaţă de pe uniformă.

Scorpio îşi suflecă mâneca şi dezveli comunicatorul.

— Blood, rosti el, am găsit o intrare în aisberg. Acum pătrundem mai adânc. Nu ştiu ce se va întâmpla cu comunicatoarele, însă fii pe fază. Malinin şi Urton stau afară. Dacă aparatele nu vor mai funcţiona, poate că vom izbuti să trimitem informaţii prin intermediul lor. Bănuiesc că o să rămânem în interiorul obiectului ăstuia vreo două ore, poate mai mult.

— Să fii atent, zise Blood.

Ce era asta, se întrebă Scorpio, îngrijorare din partea lui Blood? Atunci, situaţia era realmente mai periculoasă decât se temuse.

— Da, o să fiu, îi răspunse. Mai trebuie să ştiu şi altceva?

— Nimic care să aibă legătură directă cu misiunea ta. S-a raportat o creştere a activităţii Jonglerilor la multe staţii de monitorizare, dar poate fi o simplă coincidenţă.

— În clipa de faţă, nu sunt sigur că mai reprezintă *ceva* o coincidenţă.

— Ah, şi... ăăă... ca să te mai înveselesc un pic – unele semnalări de lumini pe cer. Neconfirmate.

— Lumini pe cer? Din ce în ce mai bine.

— Probabil că nu-i nimic important. În locul tău, aş alunga orice din minte. Concentrează-te pe ce ai de făcut acolo.

— Mulţumesc. Un sfat preţios. Bine, vorbim mai târziu.

Clavain auzise conversaţia.

— Lumini pe cer, da? Poate că data viitoare o să-l crezi şi pe bătrân.

— Te-am crezut permanent, replică Scorpio, apoi coborî braţul şi luă o armă de la centură. Ţine – ia-o pe-asta. Nu suport să te văd doar cu un cuţitaş stupid.

— Este un cuţit foarte bun. Ţi-am povestit că mi-a salvat viaţa cândva?

— Da.

— E de mirare că l-am păstrat atâta vreme. Sincer vorbind acum, nu crezi că un cuţit are în el ceva foarte *cavaleresc?*

— Personal, răspunse Scorpio, cred că-i momentul să nu ne mai gândim la cavalerie, ci să ne gândim la artilerie.

Clavain luă arma aşa cum ai lua din politeţe un cadou cu care nu eşti întru totul de acord.

Pătrunseră mai adânc în aisberg, urmând calea minimei rezistenţe. Textura gheţii, împletită şi învălmăşită ca un desiş sălbatic, crescut pretutindeni, îl duse pe Scorpio cu gândul la unele clădiri din stratul Mulci din Oraşul Abisului. Acolo unde fuseseră lovite de Epidemie, sistemele lor de autoreparare şi de autoproiectare lucraseră cu aceeaşi fecunditate organică. Aici creşterea gheţii părea să fi fost dirijată exclusiv de variaţii bizar localizate ale temperaturii şi curgerii aerului. Între un pas şi următorul, aerul trecea de la ger paralizant la doar rece şi orice

tentativă de a naviga bazându-te pe curenţi era sortită eşecului. Nu doar o dată hiperporcul avu senzaţia că se găsea în interiorul unui gigantic plămân rece, care respira. Totuşi, drumul le era mereu clar: se îndepărta de lumina zilei, afundându-se în nucleul albastru pastelat.

— E muzică, spuse Jaccottet.

— Poftim? întrebă Scorpio.

— E muzică, domnule. Sunetele acelea joase. Până acum erau prea multe ecouri şi nu mi-am dat seama. Acum însă e clar muzică.

— Muzică? De ce *mama mă-sii* ar fi muzică aici?

— Nu ştiu, domnule. Se aude slab, dar e foarte clară. Recomand prudenţă.

— Şi eu o aud, confirmă Khouri. Şi recomand să ne grăbim dracului.

Luă o armă de la brâu şi trase în hăţişul cel mai des din faţa ei, care explodă într-un praf alb ca de marmură. Femeia trecu prin ruine şi ridică puşca spre alt obstacol.

Clavain făcu ceva cuţitului său, care începu să bâzâie, la limita auzului lui Scorpio. Lama deveni o ceaţă. Clavain îl trecu printr-o stalagmită mai mică, retezând-o perfect.

Îşi continuară drumul, îndepărtându-se mereu de lumină. În valuri, aerul deveni tot mai rece. Se gârboviră sub haine şi vorbiră doar când era strict necesar. Iniţial, Scorpio fusese recunoscător că are mănuşi, dar acum avea impresia că uitase să le pună. Trebuia să coboare mereu ochii, să verifice că le poartă. Se spunea că hiperporcii simţeau frigul mai acut decât oamenii standard: o bizarerie a biochimici lor pentru rectificarea căreia proiectanţii genetici nu găsiseră niciodată vreun motiv convingător.

Tocmai se gândea la asta, când Khouri vorbi surescitată. Femeia o luase mult înaintea lor, deşi se străduiseră s-o reţină.

— E ceva-n faţă, zise ea, şi cred că acum o simt pe Aura. Probabil ne-am apropiat.

Clavain ajunse imediat în spatele ei.

— Ce vezi?

— Ceva întunecat, care nu seamănă deloc cu gheaţa.

— Probabil coverta, încuviinţă Agregatul.

Avansară încă zece-doisprezece metri, distanţă pe care o străbătură în peste două minute. Gheaţa era acum atât de groasă, încât cuţitaşul lui Clavain putea doar să scobească şi să desprindă părţi neînsemnate din ea, iar Khouri era suficient de înţeleaptă să nu-şi folosească arma aşa aproape de miezul aisbergului. În jurul lor, formaţiunile căpătaseră contururi noi şi neliniştitoare. Raza lanternei lui Jaccottet se reflectă de pe forme ce semănau cu femururi sau articulaţii stranii de oase şi cartilagii.

Apoi densitatea obstacolelor se reduse. Parcă pe neaşteptate ajunseseră în centrul aisbergului. Un soi de acoperiş era pliat deasupra lor, străbătut de vinişoare şi susţinut de contraforţii unor trunchiuri enorme de gheaţă solzoasă care se ridicau din podea. Hăţişul des ca o ţesătură era vizibil, de asemenea, în partea opusă a incintei.

În mijloc se găseau rămăşiţele unei nave.

Scorpio nu se considera deloc expert în nave Agregate, totuşi, din ceea ce ştia el, corveta din clasa-murenă trebuia să fie o crisalidă aerodinamică şi ultra-neagră. Trebuia să fie presărată cu flanşe şi cu ţepi, aidoma unui teribil instrument de tortură. Pe suprafaţa carcasei sale ce absorbea lumina n-ar fi trebuit să existe nici măcar un indiciu de îmbinare. Şi în tot cazul nu ar fi trebuit să zacă într-o rână, cu spinarea ruptă, răşchirată ca un specimen disecat, cu măruntaiele încremenite în toiul unei explozii. Cadavrul n-ar fi trebuit să fie înconjurat de intestine hidoase de maşini şi n-ar fi trebuit să existe fragmente de carcasă, ascuţite şi neregulate ca nişte cioburi de sticlă, risipite în jurul epavei ca tot atâtea pietre funerare răsturnate.

Iar acela nu era singurul lucru anormal cu nava. Pulsa şi emitea zgomote ce semănau cu un tors felin sacadat, la limita inferioară a auzului hiperporcului. Scorpio le simţea mai degrabă în abdomen decât le auzea. Aceea era muzica.

— Nu-i bine, rosti Clavain.

— O simt în continuare pe Aura, anunţă Khouri. Este

înăuntru, Clavain.

— N-a mai rămas mare lucru „înăuntrul” căruia să fie, îi replică el.

Scorpio văzu că pentru o clipită capătul ţevii tunului Breitenbach din mâinile femeii se îndreptă către Agregat, baleindu-l. Durase doar o fracţiune de secundă, iar pe chipul lui Khouri nu apăruse nimic care să sugereze că era pe cale să-şi piardă controlul, totuşi pentru hiperporc fusese destul.

— Aici este totuşi o navă, rosti el. Poate că e o epavă, Nevil, dar e posibil ca la bordul ei să se afle cineva. În plus, ceva emite muzica asta. N-ar trebui s-abandonăm.

— Nimeni nu se gândea la abandon, replică Agregatul.

— Frigul vine dinspre navă, spuse Khouri. Se revarsă din ea, ca şi cum ar *sângera* ger.

Clavain surâse.

— Sângerează ger… Bună expresia asta!

— Poftim?

— O amintire veche, nu tocmai apreciată în Norte.

Femeia strânse din umeri. Porniră spre epavă.

La baza coridorului în pantă şi scăldat în lumină verzuie unde fusese invitată, Antoinette găsi o incintă de proporţii neclare, ce trezea ecouri. Estima că drumul devenise orizontal după ce ea coborâse cinci-şase niveluri, dar era inutil să încerce să-şi caute poziţia pe harta navei principale pe care o avea în buzunar. Deja se dovedise jalnic de neactualizată chiar şi înainte ca apariţiile s-o fi adus pe ea aici.

Se opri, continuând deocamdată să ţină lanterna aprinsă. Lumină verde răzbătea prin fantele din plafon care semănau cu nişte branhii. Oriunde şi-ar fi îndreptat raza, zărea doar maşinării, mormane uriaşe şi ruginite, care se întindeau până la limita fasciculului lanternei. Vechiturile metalice variau de la plăci curbate de blindaje de carcasă, mai înalte decât Antoinette, la artefacte de mărimea unor degetare, acoperite cu o blană corozivă, verde şi casantă. De dimensiuni intermediare erau piese

de bronz ce aparţinuseră unor pompe, alături de membre şi organe senzoriale stricate de servitori ai navei, azvârlite în grămezi instabile. Efectul general era de incintă pentru deşeuri a unui abator mecanic.

— Ei bine, Căpitane, rosti Antoinette şi aşeză cu grijă casca jos, în faţa ei, am sosit. Bănuiesc că m-ai adus aici cu un scop clar.

Maşinăriile vibrară. Una dintre grămezi se mişcă, împinsă parcă de o mână invizibilă. Şlamul de pe părţile mecanice curse şi se roti, animat de componentele încă funcţionale ale servitorilor înglobate în maldăr. Membrele articulate tremurară şi se flexară cu un grad hipnotizant de coordonare. Antoinette îşi ţinu răsuflarea. Probabil că se aşteptase la ceva de felul ăsta – o apariţie clasa-trei completă, exact cum o descrisese Palfrey –, dar realitatea continua s-o tulbure. De la o distanţă aşa redusă, pericolul potenţial reprezentat de maşină era evident. Existau muchii ascuţite, care puteau tăia sau forfeca, părţi articulate ce puteau strivi şi schilodi.

Totuşi, maşinăria nu se împletici spre ea, ci continuă să se amestece şi să se organizeze. Câteva bucăţi căzură pe podea, zvâcnind prosteşte. Membre detaşate se flexară şi se încleştară. Porţiuni de ochi se holbară şi clipiră. Fascicule roşii de lasere optice ţâşniră dinăuntru, lunecând inofensiv peste pieptul femeii.

Era triangulată.

Mormanul se prăbuşi. Un strat de şlam inutil se rostogoli ca o avalanşă, dezvăluind obiectul care se asamblase în miezul său. Era o maşină, o acumulare de piese într-o formă aproximativă de om. Scheletul – armătura principală – era alcătuit dintr-o duzină de membre de servitori, legate prin intermediul manipulatoarelor. Se balansa expert pe bulbii metalici uzaţi ai unor articulaţii sferice. Cabluri şi tuburi de alimentare erau înfăşurate în jurul său ca beteala, ţinând laolaltă părţile slab îmbinate. Capul era un conglomerat nesigur de componente senzoriale, stivuite într-un fel ce sugera vag proporţiile unei ţeste şi ale unei feţe omeneşti.

În unele locuri, cablurile încă scânteiau de scurtcircuite intermitente. Izul de metale fierbinţi sudate o izbi pe femeie, reamintindu-i de vremurile când lucrase la măruntaiele *Păsării-Furtunii* sub privirea atentă a tatălui ei.

— Cred că ar trebui să spun „salut”, rosti ea.

Într-una dintre mâinile Căpitanului se afla ceva ce Antoinette nu observase până atunci. Braţul şfichiui către ea şi obiectul străbătu aerul, descriind o parabolă elegantă. Din reflex, ea întinse braţul şi-l înhăţă din zbor.

Era o pereche de ochelari.

— Bănuiesc că vrei să-i pun, zise femeia.

Carcasa neagră şi spartă se ridica mult deasupra lor. În flanc se căsca o ruptură înaltă, o spintecătură tivită de incrustaţii negre, cristaline. Scorpio îl privi în tăcere pe Jaccottet care îngenunche şi examină locul. Pulsaţia albă a răsuflării lui era la fel de precis conturată ca o dâră de vapori pe fundalul blindajului distrus. Degetele înmănuşate atinseră spuma solidificată, urmărindu-i unghiurile bizare. Era o excrescenţă compusă din cuburi negre de mărimea unor zaruri, ordonate în structuri terasate.

— Ai grijă, zise Khouri. Cred că recunosc chestia asta.

— Sunt maşinării Inhibitoare, rosti Clavain doar puţin mai tare decât o şoaptă.

— Aici? întrebă Scorpio.

Clavain încuviinţă grav.

— Lupi. Sunt aici, acum, pe Ararat. Îmi pare rău, Scorp!

— Eşti absolut sigur? Nu poate fi ceva straniu folosit de Skade?

— Suntem siguri, rosti Khouri. Eu şi Thorn am încasat o doză din chestia asta pe orbita lui Roc, în ultimul sistem. De atunci n-am mai văzut-o de aproape, dar nu-i ceva care se uită repede. Simpla ei vedere acum mă sperie îngrozitor.

— Nu par să facă nimic, comentă Jaccottet.

— Sunt inerte, zise Clavain. Aşa şi trebuie să fie. Şi Galiana a întâlnit lupii, în adâncul spaţiului. I-au sfârtecat

nava, asamblându-se apoi singuri în maşinării de atac. I-au distrus tot echipajul, secţiune cu secţiune, până a rămas doar ea. Iar după aceea au lovit-o şi pe ea. Crede-mă: dacă maşinăriile Inhibitoare ar fi funcţionale, am fi fost deja morţi.

— Sau am avea capetele golite de orice date, adăugă Khouri. Şi crede-mă şi *pe mine,* asta nu-i opţiunea preferabilă.

— În privinţa asta, am căzut toţi de acord, încuviinţă Clavain.

Scorpio se apropie de spintecătură după ceilalţi, asigurându-se că nu rămâneau neprotejaţi din spate. Crusta neagră de maşinării Inhibitoare erupsese în mod clar prin carcasă, ca o hemoragie sub presiune. Poate că se întâmplase înainte ca nava lui Skade să ajungă la suprafaţa Araratului, după ce corveta fusese atacată din spaţiu.

Khouri dădu să se strecoare în întunericul mai profund al carcasei. Clavain întinse braţul şi o prinse de mânecă.

— Eu nu m-aş grăbi, rosti el. Din câte ştim, este posibil să existe maşini-lupi active chiar înăuntru.

— Şi ce alte opţiuni avem? Din câte văd eu, par destul de firave.

— Niciuna dintre armele pe care le-am adus cu noi nu va avea absolut niciun efect asupra unor maşini Inhibitoare active, răspunse Clavain. Dacă se trezeşte chestia asta ar fi ca şi cum am încerca să stingem un incendiu forestier cu un pistol cu apă.

— Cel puţin va fi rapid, comentă Jaccottet.

— De fapt, exact aşa nu va fi, replică Khouri pe un ton ce părea să exprime o plăcere răutăcioasă. Pentru că probabil nu ţi se va îngădui să mori. Maşina preferă să te ţină viu cât timp îţi goleşte mintea. Aşa că, dacă ai vreo îndoială în privinţa asta, îţi sugerez să-ţi păstrezi un ultim glonţ pentru tine. Dacă ai baftă, poţi să fii mai rapid decât chestia asta neagră şi să te-mpuşti înainte să-ţi ajungă la creier şi să-ţi deturneze controlul motoriu. În caz contrar, ai încurcat-o.

— Dacă-i aşa rău, spuse Jaccottet, tu cum ai reuşit să scapi?

— Intervenţia divină, răspunse femeia. Însă, dacă aş fi în pielea ta, nu mi-aş pune multe speranţe în ea.

— Mersi pentru pont.

Mâna lui Jaccottet se îndreptă involuntar spre o armă mică de la brâu.

Scorpio ştia ce gândea bărbatul: oare avea să fie suficient de rapid, dacă sosea momentul? Sau avea să aştepte prea mult clipa fatală?

Clavain înaintă cu cuţitul zumzăind în mână.

— Trebuie să sperăm că maşinile rămân inactive, zise el.

— Au stat inactive până acum, observă Jaccottet. De ce s-ar trezi?

— Noi suntem surse de căldură, explică Agregatul. Asta ar putea reprezenta o mică diferenţă.

Khouri se împinse înainte, pătrunzând în pântecul navei distruse. Raza lanternei se reflectă, dezvăluind muchiile terasate ale spumei. Sub o peliculă subţire de gheaţă, maşinăriile sclipeau precum cărbunele proaspăt tăiat. Pe de altă parte, acolo unde o atingea Jaccottet cu degetele, substanţa era de un negru absolut, lipsită de orice strălucire sau patină.

— Înăuntru e şi mai multă porcărie din asta, zise femeia. S-a răspândit peste tot ca o vomă neagră.

Fasciculul de lumină se roti din nou şi umbrele se mişcară pe pereţi aidoma unor căpcăuni ce pândeau.

— Totuşi, nu pare mai activă decât ceea ce este afară.

— Pentru orice eventualitate, zise Clavain, mai bine n-o atinge.

— Nu era pe lista mea de priorităţi, replică femeia.

— Perfect. Altceva?

— Muzica e mai tare. Vine în rafale, cu viteza mărită. Mi se pare chiar cunoscută.

— Eu am recunoscut-o, spuse Clavain. Este Bach – *Passacaglia şi Fugă în do minor,* dacă nu mă-nşel.

Scorpio se întoarse către omul său din Braţul Securităţii.

— Vreau să rămâi aici, afară. Nu-mi permit să las ieşirea

neacoperită.

Jaccottet ştia prea bine că ar fi fost inutil să se certe cu el.

Scorpio şi Clavain suiră după Khouri. Clavain îşi trecu raza lanternei prin interiorul acestei părţi din corvetă, oprindu-se la răstimpuri când lumina descoperea o structură recognoscibilă, dar avariată. Invazia neagră semăna cu o creştere prolifică de fungi care aproape că înghiţise materialul navei.

Carcasa, înţelese Scorpio, era o ruină, atât de distrusă, că abia se mai ţinea laolaltă. Păşi cu foarte multă luare aminte.

— Subsumează, rosti Agregatul încetişor, de parcă s-ar fi temut să nu alerteze maşina, în ciuda pulsaţiilor intermitente ale muzicii. Un singur element este suficient pentru a invada o navă întreagă. După aceea, înaintează prin ea, înghiţind totul şi simultan convertind.

— Din ce sunt făcute cubuleţele negre? întrebă hiperporcul.

— Aproape din nimic, răspunse Clavain. E forţă pură, menţinută de un mecanism minuscul aflat în interior ca nucleul unui atom. Atât doar că noi nu apucăm să vedem niciodată mecanismul.

— Să-nţeleg c-ai încercat?

— Am îndepărtat prin forţă brută câteva elemente cubice din echipajul Galianei, rupând pur şi simplu legăturile dintre cuburi. S-au micşorat aproape instantaneu până au dispărut, lăsând o grămăjoară de praf cenuşiu. Am bănuit că aceea era maşina, dar la momentul respectiv nu mai aveam din ce obţine alte date. Ingineria inversă n-a fost deloc o opţiune.

— Am dat de bucluc, corect? întrebă Scorpio.

— Da, încuviinţă Khouri. Ai dreptate. De fapt, probabil că nici măcar nu ştim cât de mare este buclucul peste care am dat. Important este însă un lucru: nu suntem morţi – nu încă – şi nici nu vom muri cât timp o avem pe Aura.

— Crezi că ea va avea un rol aşa important? întrebă Clavain.

— Nu uita că *deja* a jucat un rol important. Altfel, noi n-am fi putut ajunge în sistemul ăsta.

— Deci tot mai crezi că-i aici, înăuntru? zise Scorpio.

— Da, este aici, dar nu pot spune unde anume.

— Şi eu recepţionez semnale, spuse Clavain, dar sunt fragmentate şi confuze. Sunt prea multe ecouri de la toate sistemele navei care funcţionează doar pe jumătate. Nu pot spune dacă este o singură sursă sau sunt mai multe.

— Şi-atunci, ce facem? întrebă Scorpio.

Clavain ridică uşor raza lanternei spre beznă. Fasciculul de lumină lovi creneluri fabuloase şi metereze de cuburi negre îngheţate.

— Acolo, spuse el, ar trebui să fie compartimentul sistemelor de propulsie. Nu-i un loc tocmai propice pentru a căuta supravieţuitori.

Se roti lent, vânând cu raza lanternei, mijind ochii la decorul nefamiliar.

— Cred că pe aici ar trebui s-o luăm. Se pare că tot aici e şi sursa muzicii. Cu grijă – spaţiul e strâmt.

— Şi unde-o să ajungem? întrebă hiperporcul.

— La puntea de comandă şi la habitate. Asta, presupunând că le vom recunoaşte când vom ajunge la ele.

— Este mai frig în direcţia aia, constată Khouri.

Porniră spre partea navei indicată de Clavain. În faţă era o deschidere neregulată, resturile unui perete intermediar. Aerul se simţea la numai o răsuflare distanţă de a îngheţa complet. Scorpio privi în urmă şi imaginaţia îi jucă feste, evocând unduiri lente şi unde mişcătoare în gudronul negru al maşinăriei lupilor. Ceva se mişcă însă înaintea lor. O secţiune de umbre se desprinse de perete, negru pe fond negru.

Khouri îndreptă arma într-acolo.

— Nu! strigă Clavain.

Scorpio auzi clicul trăgaciului tunului Breitenbach. Se încordă, pregătindu-se pentru descărcarea energetică. Nu era tocmai arma pe care s-o foloseşti pentru lupta în spaţii închise.

Nu se întâmplă nimic. Khouri coborî doi centimetri ţeava

tunului. Apăsase pe trăgaci, dar nu până la capăt, nu suficient ca să declanşeze.

În mâna lui Clavain, cuţitul tremura ca un ţipar.

Prezenţa neagră deveni o persoană în costum blindat de vid, negru. Costumul se mişca sacadat, de parcă ar fi fost epileptic. Într-o mână ţinea o formă întunecată. Mai făcu un pas înainte, apoi se înclină spre ei. Izbi puntea cu bufnet surd de metal ce loveşte gheaţa. Cubuleţe negre zburară în toate părţile, acoperite de chiciură. Arma – sau ce era obiectul acela – alunecă şi se izbi de perete.

Scorpio se aplecă s-o ridice.

— Cu grijă, şuieră Clavain.

Mâinile lui Scorpio prinseră contururile rotunjite ale armei Agregate. Încercă s-o apuce de plăsele, astfel încât să poată apăsa pe trăgaci, dar se dovedi imposibil. Patul armei nu fusese conceput pentru a fi utilizat de hiperporci.

Furios, o azvârli către Clavain.

— Poate reuşeşti tu s-o acţionezi.

— Uşurel, Scorp, zise Clavain şi băgă arma în buzunar. Nu mă va asculta nici pe mine, decât dacă Skade a fost extrem de neglijentă cu sistemele ei defensive. Cel puţin însă o putem împiedica să facă vreun rău.

Khouri puse tunul pe umăr şi se lăsă pe vine lângă costumul prăbuşit.

— Nu-i Skade, anunţă ea. E prea mare, iar creasta căştii n-are forma cuvenită. Detectezi ceva, Clavain?

— Nimic inteligibil.

Bărbatul opri lama tremurătoare a cuţitului şi-l vârî într-un buzunar de la spate.

— Să-i scoatem casca şi să vedem care-i treaba, da?

— N-avem timp de pierdut, spuse Scorpio.

Clavain începu să umble la etanşările căştii.

— Nu durează mult.

Extremităţile mâinilor hiperporcului amorţiseră şi coordonarea începea să dea semne de deteriorare. Nu se îndoia că şi Clavain suferea de aceleaşi simptome; aveai nevoie de forţă reală şi de multă precizie să deblochezi mecanismul complicat al etanşării căştii.

Se auzi un declic, urmat de scrâşnetul metalului pe metal şi de şuierul scurt al egalizării presiunilor aerului. Casca se desprinse, rămânând între degetele tremurătoare ale lui Clavain. El o aşeză grijuliu pe gheaţă, cu gulerul în jos.

Dinăuntru îi privea chipul unei tinere Agregate. Avea ceva din trăsăturile de sculptură elegantă ale mentorului ei, dar în mod clar nu era Skade. Faţa îi era lătăreaţă şi aplatizată, pielea neirigată de sânge avea culoarea imaginii statice a unui monitor. Creasta ei neurală – organul de os şi cartilaj care disipa căldura şi cobora de la frunte până la baza cefei – era mai puţin extravagantă decât cea pe care Scorpio îşi amintea că o văzuse la Skade şi în mod cert era un indicator mult mai puţin util al stării ei mentale. Probabil că încorpora un set mai avansat de mecanisme neurale, cu sarcini mai reduse de disipare a căldurii.

Buzele aveau culoarea scrumului, iar sprâncenele erau albe, aidoma cromului pur. Agregata deschise ochii. Sub raza lanternei, irisurile erau de un cenuşiu-albastru metalic.

— Vorbeşte cu mine, zise Clavain.

Ea râse şi tuşi în acelaşi timp. Apariţia unei expresii umane pe masca aceea rigidă îi şocă pe toţi.

Khouri se apleca mai mult.

— Nu receptez nimic clar, zise ea.

— Ceva nu-i în regulă, spuse Clavain încet, apoi ridică uşor capul Agregatei de pe gheaţă, ţinându-l de ceafă. Ascultă-mă cu atenţie. Nu vrem să-ţi facem niciun rău. Ai fost rănită, dar, dacă ne ajuţi, vom avea grijă de tine. Înţelegi?

Agregata râse iarăşi şi un spasm de încântare îi apăru pe faţă.

— Tu… începu ea.

Clavain se înclină spre femeie.

— Da?

— Clavain.

Bărbatul încuviinţă din cap.

— Da, eu sunt, răspunse el şi întoarse ochii spre ceilalţi. Leziunile nu pot fi foarte severe dacă îşi aminteşte de mine. Sunt sigur că vom putea…

Agregata vorbi din nou:

— Clavain. Măcelarul din Tharsis.

— Asta a fost cu mult timp în urmă.

— Clavain. Dezertor. *Trădător.*

Zâmbi din nou, tuşi, apoi îl scuipă drept în faţă.

— Ai trădat Cuibul-Mamă.

Clavain îşi şterse faţa cu dosul mănuşii.

— Nu am trădat Cuibul-Mamă, zise el cu o lipsă alarmantă de furie. De fapt, Skade l-a trădat.

O corecta cu o răbdare de unchiaş sfătos, ca şi cum ar fi corijat o neînţelegere minoră legată de geografie.

Agregata râse şi-l scuipă iarăşi. Puterea cu care o făcu îl surprinse pe Scorpio. Flegma îl nimeri pe Clavain în ochi şi-l făcu să scoată un şuierat de durere.

Se aplecă şi mai mult peste ea, dar de data asta îşi ţinu palma deasupra gurii femeii.

— Cred că va fi necesară un pic de muncă aici. Un pic de reeducare. Un pic de ajustare a atitudinii. Dar nu-i o problemă, am timp destul la dispoziţie.

Femeia tuşi încă o dată. Ochii ei cenuşii ca titanul erau strălucitori şi veseli, chiar în timp ce se străduia să respire. Scorpio îşi dădu seama că avea un aer general de idioţenie.

Corpul în costum fu străbătut de convulsii. Clavain continua să-i sprijine ceafa cu o mână, iar cu cealaltă să-i acopere gura.

— Las-o să respire, interveni Khouri.

Pentru o clipă, el îşi opri apăsarea peste gură. Agregata surâdea în continuare, cu ochii larg deschişi, fără să clipească. Ceva negru se strecură printre degetele lui Clavain, croindu-şi drum cu forţa, precum manifestarea unei spurcăciuni demonice. Clavain se retrase brusc, dându-i drumul femeii, lăsându-i capul să cadă pe podea. Substanţa neagră pulsă din gura ei, din nări, şi dârele acelea se contopiră într-o barbă neagră, oribilă, care

începu să-i acopere faţa.

— Maşini vii, zise Clavain retrăgându-se.

Mâna stângă îi era acoperită de fuioare din substanţa neagră. O izbi de gheaţă, dar fluidul negru şi vâscos refuză să se desprindă. Fuioarele se uniră într-o masă coerentă, o placă ai fi zis, ce-i acoperea degetele până la articulaţii. Era compusă din sute de versiuni mai mici ale aceloraşi cuburi pe care le văzuseră pretutindeni. Creşteau perceptibil, mărindu-se în timp ce-şi consolidau teritoriul ocupat pe mână. Vălul negru înainta spre încheietură într-o serie de unde convulsive, cuburile glisând unele peste altele.

Din spate, ceva lumină toată cavitatea epavei. Scorpio riscă şi aruncă o privire peste umăr, atât cât să vadă ţeava tunului lui Khouri strălucind în roşu-vişiniu de la salva de energie reglată la intensitate minimă. Jaccottet îşi îndreptase arma către cadavrul Agregatei, dar era evident că din partea organică a victimei Inhibitorilor nu mai rămăsese nimic. Maşinile păreau complet neafectate: salva împrăştiase câteva din masa principală, totuşi nu se zărea niciun semn că energia le-ar fi dăunat în vreun fel.

Scorpio privise înapoi doar o secundă, însă când fu din nou atent la Clavain, se îngrozi văzându-l căzut şi rezemat cu spinarea de perete, cu chipul schimonosit de o grimasă.

— M-au prins, Scorp. Doare rău.

Clavain închise ochii. Placa neagră îi ajunsese la încheietura mâinii. La vârfurile degetelor formase un ciot rotunjit, care se reducea treptat, în timp ce capătul dinspre încheietură avansa.

— O să-ncerc s-o desprind, rosti Scorpio şi bâjbâi la centură după ceva subţire şi puternic, totuşi nu atât de ascuţit ca să vatăme mâna lui Clavain.

Clavain deschise ochii.

— N-o să meargă.

Cu mâna teafără, scotoci în buzunarul în care băgase cuţitul. O clipă mai devreme, faţa lui fusese dovada pământie a durerii, dar acum era destinsă, de parcă agonia se diminuase.

Scorpio ştia că nu se diminuase. Agregatul doar scosese din funcţiune acea parte a creierului care percepea durerea.

Clavain scoase cuţitul. Îl ţinu de mâner, încercând să activeze lama. Nu izbutea. Fie comanda respectivă nu era funcţională cu o singură mână, fie mâna lui Clavain era prea amorţită de frig ca să poată proceda aşa cum trebuia. Din greşeală sau frustrat, scăpă cuţitul. Bâjbâi spre el, apoi abandonă efortul.

— Ridică-l, Scorp.

Hiperporcul luă cuţitul de jos. Îl simţi ciudat în mână, ca şi cum ar fi fost ceva preţios pe care-l furase, ceva ce el n-ar fi fost menit niciodată să folosească. Se întinse să i-l restituie lui Clavain.

— Nu. Va trebui s-o faci tu. Activează lama de la butonul ăla. Ai grijă – o să aibă un recul când se extinde piezolama. Ar fi bine să nu-l scapi. O să taie prin hiperdiamant ca laserul prin fum.

— N-o pot face, Nevil.

— Trebuie s-o faci. Mă ucide.

Vălul negru de maşini Inhibitoare îi suia pe mână. Înăuntrul lui nu mai existau degete, înţelese Scorpio. I le devorase deja.

Apăsă pe butonul de activare. Cuţitul i se răsuci în mână, viu şi nerăbdător. Îi percepea zumzetul de înaltă frecvenţă, care se simţea prin mâner. Lama devenise o pâclă de argint, ca pâlpâitul aripii unui colibri.

— Retează, Scorp. Imediat. Rapid şi curat. La vreo doi centimetri buni deasupra maşinilor.

— O să te omor.

— Nu, n-o să m-omori. O să supravieţuiesc, îl asigură Clavain, apoi tăcu o secundă. Am decuplat recepţia durerii. Implanturile din sânge se vor ocupa de coagulare. N-ai de ce să-ţi faci griji. Fă-o. *Acum.* Până nu mă răzgândesc sau până nu găseşte chestia asta vreo scurtătură spre creierul meu.

Scorpio aprobă, îngrozit de ceea ce urma să facă, dar ştiind că nu avea alternativă.

Având grijă ca maşinăriile să nu-l atingă, hiperporcul sprijini braţul lui Clavain, ţinându-l de cot. Cuţitul zumzăia şi se zbătea. Apropie nucleul ceţii de mânecă.

Îl privi pe Clavain în ochi.

— Eşti sigur?

— Scorp. Acum! Ca un prieten. *Fă-o.*

Scorpio apăsă cuţitul în jos. Nu simţi absolut nicio rezistenţă când acesta trecu prin mânecă, prin carne şi prin os.

Peste o jumătate de secundă, terminase. Mâna retezată – Scorpio o tăiase chiar deasupra încheieturii – căzu pe gheaţă cu un bufnet audibil. Clavain se rezemă de perete cu un geamăt, pierzându-şi puterea la care apelase până atunci. Îi spusese lui Scorpio că blocase toate semnalele de durere, totuşi probabil că un mesaj rezidual îi ajunsese la creier; fie asta, fie hiperporcul auzise un geamăt de uşurare disperată.

Jaccottet îngenunche lângă Clavain, deschizând trusa medicală pe care o purta la şold. Agregatul avusese dreptate: aproape că nu se putea vorbi despre sângerare. Îşi ţinu ciotul antebraţului lipit de abdomen, apăsându-l cu putere, în timp ce Jaccottet pregăti un bandaj.

Dinspre mâna care zăcea pe jos se auzi foşnet de mişcare. Maşinile negre se desprindeau, eliberându-se de carnea abandonată de Clavain. Se deplasau ezitant, parcă secătuite de energia pe care o absorbiseră din căldura corpului viu. Masa de cubuleţe se prelinse, îndepărtându-se de mână, încetini şi se opri, devenind o altă parte din excrescenţele inactive ce umpleau nava. Mâna zăcea pe gheaţă, cu pielea ca un peisaj de vânătăi recente şi pete de bătrâneţe mai vechi, totuşi în general intactă, cu excepţia cioturilor roase ale degetelor ce fuseseră consumate până la prima falangă.

Scorpio opri vibraţiile cuţitului şi-l puse jos.

— Îmi pare rău, Nevil.

— Am mai pierdut-o o dată, spuse Clavain. Nu înseamnă de fapt chiar aşa mult pentru mine. Sunt recunoscător că

ai făcut ceea ce trebuia.

Se rezemă din nou de perete şi închise ochii pentru câteva secunde. Răsuflarea îi era perfect audibilă şi neregulată. Semăna cu zgomotele produse de cineva care tăia, lipsit de pricepere, cu fierăstrăul.

— O să-ţi fie bine? îl întrebă hiperporcul, uitându-se la mâna retezată.

Clavain nu răspunse.

— Nu ştiu destule despre Agregaţi ca să pot spune cât şoc este capabil să suporte, vorbi Jaccottet cu glas scăzut, dar ştiu cu certitudine că omul acesta are nevoie de odihnă, şi încă foarte multă. În primul rând, este bătrân, şi nimeni nu i-a mai reglat toate maşinăriile pe care le are în sânge. Este perfect posibil să sufere mult mai rău decât credem.

— Trebuie să mergem mai departe, zise Khouri.

— Are dreptate, rosti Clavain deschizând brusc ochii. Să m-ajute cineva să mă scol. Pierderea unei mâini nu m-a oprit data trecută – n-o să mă oprească nici acum.

— Stai puţin, spuse Jaccottet terminând bandajul de urgenţă.

— Nevil, zise Scorpio, tu ar trebui să rămâi aici.

— Scorp, dacă rămân aici, atunci *într-adevăr* o să mor.

Clavain icni de efort, încercând să se ridice singur.

— Ajută-mă, fir-ai al naibii! Ajută-mă!

Hiperporcul îl ajută să se scoale. Agregatul rămase în picioare, clătinându-se uşor, ţinând ciotul bandajat lipit de abdomen.

— Să ştii că tot cred c-ar fi mai bine s-aştepţi aici, insistă Scorpio.

— Scorp, de acum toţi ne confruntăm cu hipotermia. Dacă eu o pot simţi, atunci o simţiţi şi voi. În clipa de faţă o mai ţin la distanţă doar adrenalina şi mişcarea. Aşa că sugerez să-i dăm drumul.

Se aplecă şi luă cuţitul din locul unde-l pusese hiperporcul. Îl strecură în buzunar.

— Acum mă bucur că l-am luat cu mine.

Scorpio se uită spre podea.

— Şi mâna?

— Las-o. Pot să-mi crească una nouă.

Urmară direcţia curentului de aer glacial, către partea din faţă a epavei lui Skade.

— Mi se pare mie, spuse Khouri, sau tocmai s-a schimbat muzica?

— Da, încuviinţă Clavain, s-a schimbat. Dar este tot Bach.

DOUĂZECI

Hela, 2727

Rashmika privi gheţiola care era coborâtă cu vinciurile pe panglica mişcătoare a drumului. O jerbă de aşchii de gheaţă se ridică scurt când schiurile atinseră suprafaţa.

Pe acoperişul gheţiolei, cei doi bărbaţi în costume desprinseră cârligele, suiră pe ele şi fură ridicaţi în vârful caravanei, unde debarcară. Vehiculul micuţ al lui Crozet se legănă şi se clătină în paralel cu caravana pentru câteva sute de metri, apoi îngădui să fie depăşit lent de procesiunea uruitoare. Rashmika se uită după el până îl pierdu din vedere înapoia roţilor ca de moară ale uneia dintre maşini.

Se retrase de lângă fereastra înclinată. Aşadar, asta era: toate punţile ei fuseseră arse. Însă hotărârea de a continua rămăsese la fel de fermă ca întotdeauna. Avea să meargă mai departe, indiferent de preţ.

— Văd că ai decis.

Rashmika se întoarse de la fereastră. Sunetul glasului chestorului Jones o şocă; crezuse că era singură.

Animalul verzui al chestorului îşi curăţa faţa cu membrul anterior rămas întreg, cu coada strâns înfăşurată ca un garou în partea sa superioară.

— Eram deja decisă, replică ea.

— Speram că scrisoarea de la fratele tău te va trezi la realitate. N-a făcut-o însă şi – iată-te. Cel puţin acum avem un mic cadou pentru tine.

— Poftim? întrebă fata.

— Itinerarul nostru a suferit o mică modificare. Vom ajunge la întâlnirea cu catedralele ceva mai târziu decât planificasem.

— Sper că nu s-a-ntâmplat nimic serios.

— Am acumulat deja întârzieri din cauza cărora nu ne putem urma ruta obişnuită spre sud. Intenţionam să traversăm Riftul Ginnungagap în apropiere de Pasul

Gudbrand, apoi să mergem spre sud, pe Pârtia Hyrrokkin, până la Cale, unde să ne întâlnim cu catedralele. Dar asta nu mai e posibil acum şi-n tot cazul undeva în Pasul Gudbrand a fost o cădere masivă de gheaţă. Noi nu avem echipamentele necesare s-o degajăm, nu rapid, iar cea mai apropiată caravană cu echipamente de curăţare a gheţii este împotmolită în Joncţiunea Glum, stopată de un flash-gheţar. Aşa că va trebui să recurgem la o scurtătură, pentru a nu întârzia încă şi mai mult.

— O scurtătură?

— Ne apropiem de Riftul Ginnungagap. Ştii despre rift, bineînţeles, adăugă bărbatul după o pauză. Într-un moment sau altul, toţi trebuie să-l traverseze.

Rashmika vizualiză spintecătura riftului, un canion adânc de gheaţă, cu pereţi perfect verticali, care traversa de-a curmezişul ecuatorul. Era cea mai mare caracteristică geologică de pe planetă, cea dintâi pe care Quaiche o botezase la apropierea sa.

— Credeam că nu există decât o trecere sigură, rosti ea.

— Pentru catedrale, aşa este. Calea se abate puţin spre nord, unde pereţii riftului au fost terasaţi în serpentine, ca să poată coborî catedralele. Este un proces laborios, care le costă multe zile şi pe care trebuie să-l repete, suind pe peretele opus. Au nevoie de un avans bun faţă de Haldora, ca să nu rămână în urmă. Ruta aceea a fost botezată Scara Diavolului şi, în secret, toate catedralele o urăsc. Drumul este îngust şi prăbuşirile nu sunt un fenomen neobişnuit. Însă *noi* nu va trebui să mergem pe Scară – ai să vezi că peste rift mai există o trecere. Catedralele nu pot s-o ia pe acolo, dar o caravană este mult mai uşoară.

— Te referi la pod, zise fata şi simţi un fior de teamă şi de anticipare.

— Deci l-ai văzut.

— Doar în fotografii.

— Şi ce crezi?

— Cred că arată minunat, spuse ea, minunat şi delicat, de parcă ar fi fost suflat din sticlă. Mult prea delicat pentru maşini.

— Noi l-am mai traversat.

— Dar nimeni nu ştie cât de mult poate să reziste.

— Cred că-n privinţa asta putem avea încredere în fugoşi, ce zici? Experţii spun că podul există de milioane de ani.

— Experţii spun multe, replică Rashmika, totuşi nu ştim cu siguranţă cât de vechi este sau cine l-a construit. Nu seamănă cu nimic din ce au lăsat în urmă fugoşii, nu-i aşa? Şi în mod cert nu ştim dacă a fost menit să fie traversat.

— Îmi pari nefiresc de îngrijorată de o manevră tehnică – ţi-o spun cu toată sinceritatea – simplă şi care ne va economisi multe zile. Pot să te întreb de ce?

— Pentru că ştiu cum numesc oamenii traversarea aia. Quaiche a botezat canionul Riftul Ginnungagap, dar ei i-au pus alt nume, nu-i aşa? Mai ales cei care decid să traverseze podul. Îi spun Hăul Ispăşirii. Şi mai spun că ar fi bine să n-ai păcate când începi traversarea.

— Dar tu nu crezi în existenţa păcatului, nu?

— Eu cred în existenţa prostiei nesăbuite, răspunse fata.

— În privinţa asta nu trebuie să-ţi faci griji. Poţi să stai liniştită şi să te bucuri de panoramă, aşa cum fac şi ceilalţi pelerini.

— Eu nu sunt pelerin.

Chestorul surâse şi strecură ceva în gura lui Peppermint.

— Toţi suntem fie pelerini, fie martiri. Iar potrivit experienţei mele, este mai bine să fii pelerin.

Ararat, 2675

Antoinette îşi puse ochelarii. Prin ei vedea un fel de echivalent plin de fum al încăperii reale, cu numerale canasiene roşii derulându-se prin câmpul vizual drept. Pentru o clipă, nimic altceva nu se schimbă. Maşina scheletică – o apariţie clasa-trei – continua să stea în mijlocul şlamului de gunoaie şi resturi din care se născuse, cu un braţ încremenit în gestul aruncării ochelarilor spre femeie.

— Căpitane... începu ea.

Însă chiar în timp ce Antoinette vorbea, atât apariţia, cât şi detritusul ei se contopiră cu fundalul, pierzându-şi relieful şi contrastul în haosul aglomerat din incintă. Ochelarii nu funcţionau perfect şi maşina scheletică rămase needitată într-o zonă ca un pătrat din câmpul ei vizual, dar restul dispărea precum clădirile într-un zid de ceaţă oceanică.

Lui Antoinette nu-i plăcu asta. Maşina n-o ameninţase, totuşi o neliniştea să nu-i ştie cu exactitate poziţia. Ridică mâna spre ochelari, gata să-i scoată, când un glas îi zumzăi în ureche.

— N-o face. Păstrează-i. Ai nevoie de ei ca să mă vezi.

— Căpitane?

— Promit că nu-ţi voi face niciun rău. Priveşte.

Antoinette privi. În câmpul vizual îi apărea acum ceva, editat treptat. O formă omenească – perfect reală, de data asta – se forma din nimic. Involuntar, Antoinette făcu un pas înapoi, din neatenţie agăţă lanterna de o ieşitură şi o scăpă pe podea.

— Nu te speria, zise silueta. Pentru asta ai venit, nu?

— În clipa de faţă nu mai sunt sigură, şuieră ea.

Silueta aceea sosea din istorie. Purta un costum spaţial cu adevărat vechi, din ţesătură portocaliu-ruginie, creponat, bufant şi cu umflături. Cizmele şi mănuşile cu degete groase erau învelite în material de aceeaşi culoare, rupt pe alocuri şi dezvăluind plasa laminată a straturilor de dedesubt. Purta o centură argintie mată, de care atârnau o mulţime de instrumente cu funcţii absconse. În zona pectorală exista o cutie pătrată, cu aspect ponosit, ale cărei elemente de comandă, etanşate sub plastic transparent, erau îndeajuns de mari ca să poată fi utilizate cu mănuşi. O cutie încă şi mai mare se vedea în spate, ridicându-se deasupra umerilor. Un furtun gros şi nervurat, din plastic roşu-strălucitor, atârna din raniţa de pe umărul stâng şi capătul lui deschis se sprijinea pe partea de sus a cutiei frontale. Banda argintie a inelului de la gulerul costumului era o complexitate de mecanisme şi

etanşări negre cauciucate. Între inelul şi partea superioară a costumului se vedeau multe logouri şi insigne pe care femeia nu le recunoscu.

Nu purta casca de la costum.

Chipul Căpitanului părea prea mic pentru costumul acela. Pe scalpul ras avea o caschetă antişoc alb-negru, capitonată, presărată cu nervurile firelor de monitorizare. În lumina fumurie a ochelarilor ei, Antoinette nu-şi putea da seama de culoarea pielii lui. Era netedă, mult întinsă pe pometţi şi adumbrită de ţepii neraşi de o săptămână a unei bărbi negre şi neregulate. Sprâncenele foarte subţiri, perfect tăiate cu briciul, se arcuiau întrebător deasupra ochilor distanţaţi, ca de câine. Îi vedea albul ochilor între pupilă şi pleoapa inferioară. Căpitanul avea genul de gură – subţire, dreaptă, perfectă pentru un soi de superioritate – pe care femeia l-ar fi putut găsi fie fascinant, fie nedemn de crezare, în funcţie de propria-i dispoziţie. Nu părea un ins predispus la flecăreli. De obicei, aşa ceva îi convenea de minune lui Antoinette.

— Am adus asta înapoi, zise ea.

Se aplecă şi luă casca.

— Dă-mi-o.

Ea lăsă braţul pe spate ca să i-o arunce.

— Nu, rosti apăsat Căpitanul. Dă-mi-o. Apropie-te şi înmâneaz-o.

— Nu sunt sigură că sunt pregătită s-o fac, zise Antoinette.

— Ăsta se numeşte gest de încredere reciprocă. Fie îl faci, fie conversaţia se încheie aici. Am spus deja că nu-ţi voi face niciun rău. Nu m-ai crezut?

Ea se gândi la maşinăria pe care ochelarii i-o editau. Poate că, dacă i-ar fi scos, aşa încât să vadă apariţia cum era în realitate…

— Rămâi cu ochelarii. Şi asta a făcut parte din înţelegere.

Antoinette făcu un pas spre el. Era clar că nu avea de ales.

— Perfect. Acum dă-mi casca.

Alt pas. Apoi încă unul. Căpitanul aşteptă cu braţele pe lângă corp, încurajând-o din ochi.

— Înţeleg că eşti speriată, zise el. Asta-i şi ideea. Dacă n-ai fi speriată, n-ar mai fi nevoie de niciun gest de încredere, nu-i aşa?

— Mă întreb doar ce câştigi tu din asta.

— Capăt încredere că nu mă vei dezamăgi. Acum dă-mi casca.

Femeia întinse braţele înainte cât putu de mult şi căpitanul se mişcă s-o ia. Ochelarii avură un mic decalaj temporal, aşa că un pâlpâit de maşinărie apăru fulgerător când Brannigan mişcă braţele. Degetele lui înmănuşate se închiseră în jurul căştii şi Antoinette auzi scrâşnetul metalului pe metal.

Căpitanul se retrase un pas.

— Perfect, rosti el aprobator.

Răsuci casca în mâini, examinând-o în căutarea urmelor de uzură. Antoinette observă acum că într-o parte exista o mufă rotundă, la care se conecta probabil cordonul ombilical roşu.

— Mulţumesc că mi-ai adus-o. Îţi apreciez gestul.

— I-ai lăsat-o lui Palfrey. N-a fost un accident, nu?

— Bănuiesc că nu. Cum i-ai zis – „carte de vizită”? Bănuiesc că nu-i departe de adevăr.

— Am luat-o ca pe un semn că doreai să stai de vorbă cu cineva.

— Păreai foarte nerăbdătoare să vorbeşti cu mine, zise el.

— Eram… suntem.

Se uită la apariţie cu o combinaţie de teamă şi uşurare periculoasă, seducătoare.

— Te deranjează dacă îţi pun o întrebare? Cum să-ţi spun? continuă ea luând tăcerea lui drept aprobare. „Căpitan” nu mi se pare tocmai potrivit acum, după ce am trecut prin chestia cu încrederea reciprocă.

— Corect, aprobă el fără să pară pe de-a întregul convins. John este foarte bine, deocamdată.

— Atunci, John, ce am făcut eu ca să merit asta? N-a fost

simplul fapt că ţi-am adus casca înapoi, nu?

— Cum am spus, păreai nerăbdătoare să vorbeşti.

Antoinette se aplecă şi ridică lanterna.

— Ani la rând am încercat să iau legătura cu tine, fără niciun succes. Ce s-a schimbat?

— Acum mă simt diferit, spuse el.

— Ca şi cum ai fi dormit, dar te-ai trezit în cele din urmă?

— Mai degrabă ca şi cum *ar trebui* să fiu treaz acum. Este un răspuns la întrebarea ta?

— Nu sunt sigură. Poate că voi părea grosolană, dar… cu cine vorbesc acum, mai exact?

— Vorbeşti cu mine. Aşa cum sunt. Aşa cum am fost.

— John, nimeni nu ştie cu adevărat cum ai fost. Costumul ăla mi se pare destul de vechi.

O mână înmănuşată se deplasă peste pătratul cutiei frontale, urmând un traseu de la un punct la altul. Lui Antoinette i se păru ca o binecuvântare, dar putea la fel de bine să fi fost verificarea învăţată pe dinafară a sistemelor esenţiale. *Rezerva de aer, integritatea presurizării, controlul termic, comunicaţii, managementul deşeurilor…* cunoştea ea însăşi mantra.

— Am fost pe Marte, spuse Căpitanul.

— Eu n-am ajuns niciodată acolo.

— Nu?

Părea dezamăgit.

— De fapt, n-am văzut chiar aşa multe lumi. Yellowstone… puţin din Resurgam… şi locul ăsta. Dar niciodată Marte. Cum era?

— Diferit. Mai sălbatic. Mai rece. Mai dur. Neiertător. Crud. Neprihănit. Monoton. Frumos. Ca o iubită cu toane.

— Însă asta s-a întâmplat cu ceva timp în urmă, nu-i aşa?

— Da. Cât de vechi crezi că este costumul ăsta?

— Mie mi se pare de-a dreptul antic.

— Modelul ăsta nu s-a mai fabricat din secolul al XXI-lea. Tu crezi despre Clavain că este bătrân, că-i o relicvă a istoriei. Eu eram bătrân înainte ca el să tragă prima dată aer în piept.

Antoinette se miră să-l audă pomenind de Clavain. În mod clar, Căpitanul era mai conştient de cele petrecute la bordul navei decât credeau unii.

— În cazul ăsta, ai parcurs un drum lung, zise ea.

— Da, a fost o călătorie lungă şi ciudată. Şi uite unde m-a adus.

— Cred că ai multe de povestit.

Femeia se gândi că existau două subiecte de conversaţie care nu prezentau riscuri: prezentul şi trecutul foarte îndepărtat. Ultimul lucru pe care-l dorea era ca John Brannigan să reflecteze asupra recentei sale boli şi a transformărilor bizare.

— Există unele poveşti pe care nu le doresc spuse, replică el. Dar asta-i valabil pentru noi toţi, nu?

— Nu te pot contrazice.

Gura lui subţire ca o fantă păru că zâmbeşte.

— Trecutul tău ascunde secrete întunecate, Antoinette?

— Nimic pentru care să nu dorm nopţile, în niciun caz când avem atâtea lucruri pentru care să ne facem griji acum.

— Aha. Căpitanul roti casca în palmele lui înmănuşate. Chestiunea dificilă a prezentului. Sunt, desigur, conştient de evenimente, poate chiar mai mult decât vă daţi voi seama. Ştiu, de pildă, că în sistem se mai află şi alte forţe.

— Le simţi?

— Zgomotele lor m-au trezit din vise lungi şi calme despre Marte.

Căpitanul privi pictogramele şi abţibildurile de pe cască, atingându-le cu vârful bont al unui deget înmănuşat. Antoinette se întrebă ce amintiri îi trezeau ele, păstrate prin cinci sau şase sute de ani de experienţă. Amintiri peste care se depusese praful gros şi cenuşiu al secolelor.

— Am bănuit că te trezeşti, zise ea. În ultimele săptămâni am devenit mai conştienţi de prezenţa ta. Nu am crezut că era o coincidenţă, mai ales după ce ne-a spus Khouri. Şi ştiu că ţi-o aminteşti pe Khouri, John, pentru că altfel nu m-ai fi adus aici.

— Unde-i ea?

— Cu Clavain şi ceilalţi.

— Şi Ilia? Unde-i Ilia?

Antoinette transpira. O copleşea tentaţia de a minţi, de-a oferi o platitudine liniştitoare. În acelaşi timp însă, nu se îndoia nicio clipă că Brannigan ar fi simţit orice încercare de amăgire.

— Ilia a murit.

Cascheta antişoc alb-negru se plecă.

— Am crezut că poate doar visasem, zise el. Asta-i problema acum. Nu pot spune întotdeauna ce este real şi ce este imaginar. Poate că te visez chiar în clipa asta.

— Eu sunt reală, rosti femeia de parcă asigurarea ei ar fi contat vreun pic, dar Ilia e moartă. Ţii minte ce s-a-ntâmplat, nu?

El vorbi încet şi blajin, aidoma unui copil care-şi aminteşte evenimentele importante într-o poveste auzită la grădiniţă.

— Îmi amintesc că ea a fost aici şi că noi eram singuri. Îmi amintesc că zăcea într-un pat, cu oameni în jur.

Ce avea să-i spună acum? Că motivul principal pentru care Ilia zăcuse într-un pat îl reprezentaseră rănile suferite în cursul eforturilor de a dejuca tentativa de sinucidere a Căpitanului, când acesta direcţionase una dintre armele-cache împotriva navei?

Cicatricea pe care Brannigan o făcuse pe carcasă era vizibilă şi acum sub forma unei fisuri verticale pe o latură a spirei. Antoinette era convinsă că, la un anumit nivel, el ştia toate astea, dar, de asemenea, că nu trebuia să i le reamintească pe toate acum.

— A murit, zise ea, încercând să ne salveze pe toţi. I-am predat conducerea navei mele, *Pasărea-Furtunii,* după ce am folosit-o ca să-i salvăm pe ultimii colonişti de pe Resurgam.

— Îmi amintesc totuşi că ea se simţea rău.

— Nu se simţea chiar atât de rău încât să nu poată pilota o navă. John, chestia este că ea simţea că trebuie să ispăşească mereu ceva. Mai ţii minte ce le-a făcut coloniştilor, când echipajul tău încerca să-l găsească pe

Sylveste? I-a făcut să creadă că ea nimicise o colonie întreagă într-un acces de furie. De aceea doreau să pună mâna pe ea şi o numeau criminal de război. Spre sfârşit, m-am întrebat dacă nu cumva ea însăşi începuse să creadă asta. Cum să ştim noi ce a avut în minte? Dacă te urăsc destui oameni, s-ar putea să-ncepi să te gândeşti că ei au dreptate.

— N-a fost o femeie grozav de bună, zise Căpitanul, dar n-a fost nici ceea ce s-a spus despre ea. Întotdeauna a făcut doar ce i s-a părut că e bine pentru navă.

— Potrivit aprecierilor mele, asta-i suficient ca să fie o femeie bună. John, în clipa de faţă nava este tot ce mai avem.

— Crezi c-a avut succes pentru ea? întrebă Brannigan.

— Ce anume?

— Ispăşirea. Crezi că în final a contat cât de cât?

— Nu pot să ştiu ce a fost în mintea ei.

— A contat câtuşi de puţin pentru voi, ceilalţi?

— Noi suntem aici, da? Am ieşit vii din sistem. Dacă n-ar fi fost Ilia, probabil că am fi fost toţi pulverizaţi pe câteva ore-lumină de spaţiu local în jurul Resurgamului.

— Sper să ai dreptate. Să ştii că eu am iertat-o.

Antoinette ştia că Ilia fusese cea care îngăduise ca Epidemia Fuziunii Căpitanului să cuprindă în cele din urmă nava. La momentul respectiv, păruse singura cale de a scăpa nava de un parazit cu totul diferit. Antoinette nu credea că Ilia luase decizia respectivă cu uşurinţă. În mod similar – bazându-se pe cunoştinţele ei foarte limitate despre femeie –, nu credea că decizia ei fusese influenţată de vreo consideraţie faţă de sentimentele Căpitanului.

— Generos din partea ta, comentă ea.

— Îmi dau seama că a făcut-o pentru navă. Îmi dau seama, de asemenea, că m-ar fi putut omorî în loc să procedeze aşa. Cred c-a vrut să mă omoare după ce a aflat ce-i făcusem lui Sajaki.

— Îmi pare rău, dar evenimentele despre care-mi povesteşti s-au petrecut cu mult înaintea timpului meu.

— Eu am ucis un om bun, rosti Căpitanul, şi Ilia a ştiut.

Când ea mi-a făcut asta, când m-a făcut ceea ce sunt acum, ştia ce făcusem. Aş fi preferat să mă omoare.

— Atunci, ai plătit pentru indiferent ce-ai făcut, zise Antoinette. Şi chiar dacă n-ai fi făcut nimic, şi chiar dacă Ilia n-ar fi făcut indiferent ce a făcut, nimic nu mai contează. Contează doar că ai salvat o sută şaizeci de mii de oameni de la moarte sigură. Ţi-ai răscumpărat de peste o sută de mii de ori crima aceea unică.

— Tu aşa crezi că funcţionează lumea, Antoinette?

— Pentru mine este o explicaţie satisfăcătoare, dar ce mă pricep eu? Nu sunt decât fiica unui pilot spaţial din Centura Ruginită.

Se lăsă tăcerea. Fără să dea drumul căştii, Căpitanul luă capătul cordonului ombilical nervurat şi-l conectă la mufa de pe latura ei. Interfaţa dintre obiectul real şi prezenţa simulată era tulburător de perfectă.

— Întrebarea este, Antoinette, la ce a slujit să salvez vieţile alea, dacă ei tot mor acum aici, pe Ararat?

— Nu ştim dacă va muri cineva. Până acum, Inhibitorii nu ne-au atins aici, pe planetă.

— Şi cu toate astea, voi aţi dori un soi de asigurare.

— John, trebuie să ne gândim şi la ceea ce este inimaginabil. Dacă va fi să se întâmple ce-i mai rău, va trebui să plecăm de pe Ararat. Iar tu va trebui să ai un plan.

El îşi puse casca pe inelul gulerului şi o învârti într-o parte şi alta ca să acţioneze mecanismele de anclanşare. Vizorul căştii era tot ridicat. Ochii Căpitanului erau ca două semiluni albe şi strălucitoare pe harta umbrită a feţei lui. Numerale verzi şi roşii i se reflectau pe faţă.

— A fost nevoie de ceva curaj ca să cobori aici de una singură, Antoinette.

— Nu cred că sunt vremuri potrivite pentru laşi.

— N-au fost niciodată, zise el şi începu să-şi coboare vizorul. Cât despre ceea ce doriţi de la mine…

— Da?

— O să mă gândesc.

Apoi se răsuci şi porni fără grabă, pătrunzând în beznă.

O volbură de nisip roşu-maroniu se ridică şi-l ascunse vederii femeii. Ca o furtună de nisip pe Marte.

Hela, 2727

Căpitanul Ultranaut se numea Heckel, iar nava lui era *Gazometrul Trei.* Coborâse cu o navetă cu carcasă roşie şi design vechi – o triadă de sfere unite, cu însemne stilizate, de tarantule.

Chiar judecând după standardele recente, Heckel i se păru foarte ciudat lui Quaiche. Costumul de mobilitate în care venise la bordul lui Lady Morwenna era un dispozitiv monstruos din piele şi bronz, cu articulaţii de tip burduf cauciucate şi plăci metalice strălucitoare, fixate cu nituri. Înapoia fantelor oculare mici şi zăbrelite ale căştii, lame ştergătoare baleiau într-o parte şi alta pentru a înlătura condensul. Aburi răbufneau din articulaţii şi etanşări prost întreţinute. Îl însoţeau doi asistenţi, care deschideau şi închideau întruna panouri din costum, ajustând clapete şi supape. Când Heckel vorbi, glasul îi răsună dintr-o orgă miniaturală ce se ridica în vârful căştii. Trebuia să regleze constant potenţiometre din zona pectorală pentru ca vocea să nu devină prea ascuţită ori prea groasă.

Quaiche nu înţelese nimic din cuvintele lui, dar asta era lipsit de importanţă: Heckel adusese cu el şi o interpretă standard, o femeie micuţă, cu ochi de ciută, îmbrăcată într-un costum spaţial mai modern. Casca i se autopliase spre înapoi, retrăgându-se precum creasta de cacadu, astfel ca toţi să-i poată vedea faţa.

— Tu nu eşti Ultranaută, i se adresă Quaiche.

— Contează?

— Mi se pare doar amuzant, atâta tot. Aşa am început şi eu, exact în aceeaşi branşă ca tine.

— Asta trebuie să fi fost cu mult timp în urmă.

— Şi totuşi, lor nu li se pare mai uşor să negocieze cu cei ca noi, corect?

— Ca „noi”, vicarule?

— Oameni standard, ca tine şi ca mine.

Femeia se stăpâni, dar el îi citi reacţia amuzată. Se văzu pe sine din punctul ei de vedere: un bătrân întins într-un pat, extrem de fragil, înconjurat de nenumărate oglinzi mişcătoare, cu ochii cu pleoapele date peste cap ca nişte fructe pe jumătate cojite. Quaiche nu purta ochelarii de soare.

El mişcă o mână.

— N-am fost mereu aşa. Puteam trece drept un om standard cândva, mă puteam deplasa prin societatea normală fără ca nimeni să întoarcă privirea după mine. Am fost angajat de Ultranauţi, la fel ca tine. De regina Jasmina din *Înălţarea Gnostică.*

Heckel reglă butoane de pe piept, apoi piui ceva de neînţeles.

— Zice că Jasmina nu avea o reputaţie prea grozavă, nici chiar printre Ultranauţi, explică interpreta. Zice că până şi acum, în unele cercuri Ultranaute, simpla menţionare a numelui ei este considerată o culme a prostului gust.

— N-am ştiut că Ultranauţii cunosc conceptul de prost gust, comentă Quaiche sarcastic.

Heckel piui ceva dispreţuitor de-a dreptul.

— Zice că sunt multe pe care trebuie să ţi le aminteşti, rosti interpreta. Mai zice că are şi alte afaceri pe care trebuie să le rezolve azi.

Quaiche frecă între degete marginea păturii sale stacojii.

— Perfect atunci. Ca să clarificăm lucrurile… te interesează oferta mea?

Interpreta îl ascultă o clipă pe Heckel, apoi i se adresă lui Quaiche:

— Zice că înţelege logica măsurilor de securitate pe care le-ai propus.

Quaiche încuviinţă entuziast din cap, silind oglinzile să încuviinţeze sincronizat.

— Bineînţeles, totul va fi în avantajul *ambelor* părţi. Eu voi câştiga protecţia unei nave ca *Gazometrul Trei,* o asigurare împotriva elementelor Ultranaute mai puţin scrupuloase despre care ştim că există. Iar pentru acceptul

de a asigura securitatea respectivă – pentru o perioadă fixă, dar, desigur, nu indefinită –, vor exista compensaţii în termenii de drepturi comerciale, informaţii confidenţiale, chestii de felul ăsta. Ar putea să merite pentru amândoi, căpitane Heckel. Tot ce va trebui să faci va fi să muţi *Gazometrul Trei* mai aproape de Hela şi să te supui unor aranjamente mutuale foarte discrete de prietenie… o mică delegaţie din catedrală în nava ta şi – bineînţeles – un grup pe Lady Morwenna. Iar după aceea vei avea acces imediat la cele mai bune relicve de fugoşi înaintea oricăror rivali ai tăi.

Quaiche privi suspicios, de parcă ar fi întrezărit inamici în umbrele mansardei.

— Iar noi nu vom fi nevoiţi să ne uităm mereu peste umăr.

Căpitanul îşi piui răspunsul.

— Zice că înţelege beneficiile în privinţa drepturilor comerciale, spuse interpreta, totuşi vrea să sublinieze riscurile la care se expune dacă îşi apropie nava de Hela. Aminteşte de soarta pe care a avut-o *Înălţarea Gnostică.*

— Şi eu care credeam că ar fi de prost gust s-o menţionez.

Femeia îl ignoră.

— De asemenea, vrea ca aceste aranjamente privind beneficiile comerciale să fie clarificate înainte de orice continuare a discuţiilor. Vrea, de asemenea, să fie specificat un termen maxim pentru perioada de protecţie şi…

Făcu o pauză, timp în care Heckel piui o serie de adăugiri interminabile.

— Doreşte, de asemenea, să discutaţi excluderea din comerţ a anumitor părţi aflate curent în sistem sau care se apropie de el. Părţile ce vor fi excluse vor include, dar nu se vor limita la navele comerciale *Noaptea Transfigurării, Madona Viespilor, Tăcere sub Zăpadă.*

Continuă, până când observă mâna ridicată de Quaiche.

— Putem discuta despre toate astea la momentul potrivit, rosti el dezamăgit. Până atunci, catedrala va dori –

desigur – o completă examinare tehnică a *Gazometrului Trei,* pentru a ne asigura că nava nu prezintă riscuri pentru Hela sau pentru locuitorii ei…

— Căpitanul se întreabă dacă te îndoieşti de capacităţile navei sale, zise interpreta.

— Câtuşi de puţin. De ce m-aş îndoi? A ajuns până aici, nu? Pe de altă parte, dacă n-are nimic de ascuns…

— Căpitanul doreşte să se retragă în naveta sa pentru a analiza situaţia.

— Bineînţeles, rosti Quaiche cu entuziasm brusc, de parcă ar fi fost dispus să satisfacă orice cerere. Aceasta este o propunere serioasă şi nimic nu trebuie acceptat în pripă. Gândeşte-te pe îndelete. Discută cu alte părţi. Solicită alte păreri. Să chem o escortă?

— Căpitanul îşi găseşte singur drumul spre navetă, zise interpreta.

Quaiche răşchiră degetele de la ambele mâini în semn de bun-rămas.

— Perfect, atunci. Te rog să transmiţi echipajului tău toate urările de bine… şi gândeşte-te *foarte* serios la oferta mea.

Căpitanul se răsuci, iar asistenţii continuară să regleze supapele şi manetele de control din costumul ridicol ce semăna cu un samovar. Cu zăngăneli ritmice înnebunitoare, se puse în mişcare spre uşă. Plecarea lui se dovedi la fel de dureros de lentă pe cât fusese sosirea, costumul părând incapabil să se deplaseze cu mai mult de doi-trei centimetri odată.

Heckel se opri, după care se întoarse laborios. Ştergătoarele baleiară într-o parte şi alta. Orga piui altă succesiune de note.

— Îmi cer scuze, rosti interpreta, dar căpitanul mai are o întrebare. În timpul apropierii de Lady Morwenna, s-a abătut de la ruta uzuală de zbor din cauza unei probleme tehnice apărute la navetă.

— O problemă tehnică? Asta chiar că-i o surpriză.

— În cursul acelei abateri, a fost martor la activităţi importante de excavare desfăşurate imediat la nord de

Calea Permanentă, lângă Câmpiile Jarnsaxa. A văzut ceea ce părea a fi un sit parţial camuflat. Investigând cu radarul navetei, a detectat o cavitate lungă de câţiva kilometri şi adâncă de minimum un kilometru. A bănuit că situl are legătură cu dezgroparea relicvelor de fugoşi.

— Este posibil, replică Quaiche pe un ton dezinteresat.

— Căpitanul a fost derutat. Recunoaşte că nu este expert în Hela, dar i s-a dat de înţeles că majoritatea relicvelor de fugoşi importante au fost dezgropate în regiunile circumpolare.

— Relicve de fugoşi sunt găsite pe toată Hela, spuse Quaiche. Atât doar că, din cauza bizareriilor geografiei, la ele se ajunge mai uşor în regiunile polare. Nu ştiu ce este situl acela pe care l-ai văzut tu sau de ce a fost camuflat. Din fericire, majoritatea săpăturilor au loc în afara administraţiei directe a bisericilor. Noi nu putem ţine evidenţa tuturor.

— Căpitanul îţi mulţumeşte pentru răspunsul extrem de util.

Quaiche se încruntă, după care se corectă şi-o preschimbă într-un surâs tolerant. Ce fusese asta: sarcasm sau pur şi simplu interpreta nu atinsese chiar tonalitatea corectă? Ea era om standard, ca el însuşi, genul de persoană pe care cândva o putea citi ca pe o diagramă. Acum, ea şi semenii ei – nu doar femei, ci aproape toţi – se aflau mult dincolo de hotarele înţelegerii sale instinctive. Îi privi plecând, simţi un iz metalic şi fierbinte în urma căpitanului şi aşteptă nerăbdător ca încăperea să fie purificată de aburii nocivi.

După scurt timp, ţăcănitul unui baston anunţă sosirea lui Grelier. Nu fusese departe şi ascultase discuţiile prin intermediul videocamerelor şi al microfoanelor camuflate.

— Pare destul de promiţător, se aventură chirurgul-general. Nu te-au refuzat din prima şi au într-adevăr o navă. Bănuiala mea este că abia aşteaptă să bată palma.

— Aşa m-am gândit şi eu, încuviinţă Quaiche şi şterse cu vârful degetului o pată de condens de pe una dintre oglinzi, readucând Haldora la claritatea ei obişnuită. De

fapt, odată îndepărtată fanfaronada nu tocmai convingătoare a lui Heckel, am rămas cu impresia că au mare nevoie de târgul cu noi.

Ridică o foaie de hârtie, pe care o ţinuse strâns la piept pe durata negocierilor.

— Sinteza tehnică despre nava lor, de la spionii noştri din roiul de parcare. Nu este foarte încurajatoare. Porcăria se desface în bucăţi. Abia a ajuns la 107 P.

— Dă-mi să văd, ceru Grelier şi parcurse superficial hârtia. Nu poţi să fii sigur de corectitudinea informaţiilor.

— Nu pot?

— Nu. Ultranauţii obişnuiesc în mod frecvent să-şi minimalizeze valoarea navelor şi adesea recurg în acest scop la informaţii false. O fac pentru a-i amăgi pe concurenţi şi a le conferi un fals sentiment de superioritate, ca şi pentru a-i descuraja pe piraţii interesaţi să le fure navele.

— Însă îşi exagerează întotdeauna capacităţile defensive, rosti Quaiche dând din deget spre chirurgul-general. În clipa de faţă, în roiul ăla nu există nicio navă care să nu aibă arme de un fel sau altul, chiar dacă sunt deghizate ca sisteme nevinovate pentru evitarea coliziunilor. Sunt speriaţi, Grelier, toţi sunt speriaţi şi toţi vor ca rivalii lor să ştie că dispun de mijloacele pentru a se apăra.

Îşi luă hârtia înapoi.

— Dar asta? Asta-i vai de ea. Au nevoie de finanţarea noastră ca să-şi poată mai întâi repara nava. Însă ar trebui să fie invers, pentru ca protecţia lor să aibă vreun rost pentru noi.

— Aşa cum am spus, când este vorba despre intenţiile Ultranauţilor, nimic nu trebuie luat fără rezerve.

Quaiche mototoli hârtia şi o aruncă în odaie.

— Problema este că nu le pot *citi* blestematele de intenţii.

— Nimeni nu ar putea citi o monstruozitate ca Heckel, rosti Grelier.

— Nu mă refer doar la el. Vorbesc despre ceilalţi

Ultranauţi sau despre oamenii normali care vin odată cu ei, cum a fost femeia aia. Nu pot spune dacă era sinceră sau arogantă şi cu atât mai puţin dacă ea credea cu adevărat ce o punea Heckel să zică.

Grelier atinse măciulia bastonului cu buzele.

— Vrei să ştii părerea mea? Evaluarea ta a fost corectă: ea n-a fost decât portavocea lui Heckel. El dorea neapărat să încheie afacerea.

— A dorit-o prea mult, zise Quaiche.

Grelier lovi cu bastonul în podea.

— Deocamdată dă uitării *Gazometrul Trei.* Ce părere ai de *Ciocârlie Coborând?* Sintezele terţilor sugerează un arsenal foarte util, iar căpitanul pare dispus la afaceri.

— Sintezele menţionau, de asemenea, o instabilitate în propulsia ei tribord. Ai scăpat din vedere detaliul ăla?

Grelier strânse din umeri.

— În definitiv, nu avem nevoie de ele să ne ducă undeva, ci doar să stea pe orbita lui Hela şi să le intimideze pe restul. Atâta timp cât armele sunt suficiente pentru sarcina respectivă, ce ne pasă dacă nava nu va fi în stare să mai plece după terminarea înţelegerii?

Quaiche flutură uşor din mână.

— Să fiu sincer, nu mi-a plăcut tipul pe care l-au trimis pe planetă. A picurat peste tot pe podea. Înlăturarea petelor ălora a durat câteva săptămâni. Iar o instabilitate de propulsie nu-i neajunsul minor la care se pare că te gândeşti. Nava cu care vom încheia un acord va sta la câteva zecimi de secundă-lumină de suprafaţa noastră, Grelier. Nu putem risca să ne explodeze în faţă.

— În cazul ăsta, revenim la linia de start, zise chirurgul-general fără pic de simpatie în voce. Mai există şi alţi Ultranauţi cu care să vorbim, nu?

— Destui ca să mă ţină ocupat, dar eu voi reveni mereu la aceeaşi problemă fundamentală: pur şi simplu nu-i pot *citi* pe indivizii ăştia. Mintea îmi este atât de deschisă spre Haldora, încât nu mai am loc pentru nicio altă formă de observare. Nu pot zări dincolo de strategiile şi eschivările lor, aşa cum reuşeam cândva.

— Noi doi am mai purtat conversaţia asta. Ştii că-mi poţi cere oricând părerea.

— Şi o fac, dar – nu vreau să te jignesc, Grelier – tu ştii mai multe despre sânge şi donare decât despre natura umană.

— Atunci, întreabă-i pe alţii. Formează-ţi un consiliu consultativ.

— Nu.

Quaiche îşi dădu seama că Grelier avea dreptate – ei doi mai discutaseră subiectul de multe ori. Şi întotdeauna se ajungea în acelaşi punct.

— Negocierile astea pentru protecţie sunt, prin însăşi natura lor, foarte delicate. Nu pot să risc o scurgere de informaţii spre altă catedrală, continuă el şi îi făcu semn chirurgului să-i cureţe ochii. Uită-te la mine, i se adresă în timp ce bărbatul deschise dulăpiorul de medicamente şi pregăti tampoanele antiseptice. Din multe puncte de vedere sunt ceva horror, legat de patul ăsta, abia capabil să mai supravieţuiesc fără el. Şi chiar dacă aş fi sănătos şi l-aş putea părăsi, tot aş rămâne prizonier al lui Lady Morwenna, mereu captiv în câmpurile vizuale directe ale iubitelor mele oglinzi.

— În mod voluntar, comentă Grelier.

— Ştii ce vreau să spun. Eu nu mă pot deplasa printre Ultranauţi aşa cum se deplasează ei printre noi. Eu nu pot sui la bordul navelor lor aşa cum fac alţi emisari ecumenici.

— De aceea avem spioni.

— Cu toate astea, mă limitează. Am nevoie de cineva în care să pot avea încredere, în cineva aşa cum am fost eu în tinereţe. Cineva capabil să umble printre ei, aşa cum obişnuiam eu să umblu. Cineva pe care n-ar cuteza să-l suspecteze.

— Să-l suspecteze?

Grelier tamponă uşor ochii lui Quaiche.

— Vreau să zic o persoană în care să se încreadă în mod automat. Cineva care să nu semene nici pe departe cu tine.

— Nu mişca.

Quaiche tresări când tamponul usturător îi atinse globul ocular de jur-împrejur. Se mira că-i mai rămăseseră terminaţii nervoase acolo, însă Grelier avea o capacitate infailibilă de a le găsi pe cele care supravieţuiseră.

— De fapt, continuă gânditor chirurgul, am aflat recent ceva interesant. Poate că merită amintit.

— Spune.

— Ştii bine că-mi place să fiu la curent cu ce se-ntâmplă pe Hela. Nu doar chestiile obişnuite cu catedralele şi Calea, ci şi cele din lumea mai largă, incluzând satele.

— Ah, da. Eşti mereu în căutare de tulpini necatalogate, rapoarte despre erezii noi şi interesante din aşezările Hauk – chestii de-astea. După care pleci imediat într-acolo cu seringile tale noi şi strălucitoare, ca un vampir destoinic.

— N-o să neg că Munca-Sângelui joacă un rol în interesul meu, totuşi pe drum aflu tot soiul de fleacuri interesante. *Nu mai mişca.*

— Şi tu dă-te la o parte din faţa oglinzilor mele! Ce fel de fleacuri?

— Penultimul interval când am fost treaz a durat doi ani, între acum zece şi acum opt ani. Îmi amintesc reînvierea aceea foarte bine: a fost prima dată când am constatat că am nevoie de bastonul ăsta. Spre sfârşitul perioadei respective, am făcut o călătorie lungă în nord, urmărind piste despre tulpinile necatalogate pe care tocmai le-ai menţionat. Pe drumul de întoarcere, am venit cu o caravană şi am ţinut ochii larg deschişi – scuze! – pentru orice mi-ar fi putut atrage atenţia.

— Da, zise Quaiche, îmi amintesc călătoria aceea, dar nu ţin minte să fi spus că s-a-ntâmplat ceva important în cursul ei.

— Nici nu s-a întâmplat. Sau cel puţin *n-a părut* să se întâmple la momentul respectiv. Însă, acum câteva zile, am auzit un buletin de ştiri şi mi-am amintit ceva.

— Ai de gând s-o mai lungeşti mult?

Grelier oftă şi începu să pună instrumentele înapoi, în dulăpior.

— Era o familie, spuse el, din sterpele Vigrid, care venise pentru a se întâlni cu caravana. Aveau doi copii: un fiu şi o fiică, mai mică.

— Sunt convins că au fost fascinanţi.

— Fiul căuta de muncă pe Cale. Am asistat la interviul de recrutare, întrucât aveam permisiunea necesară. Să fiu sincer, eram curios, deşi nu cine ştie ce: nu mă interesa deloc cazul în sine, dar nu ştii niciodată când poate să apară ceva interesant, preciză Grelier în timp ce închidea uşa dulăpiorului. Fiul avea aspiraţii să lucreze într-o ramură tehnică a întreţinerii Căii – planificare strategică sau ceva de felul ăsta. La momentul respectiv însă, Calea avea toţi funcţionarii necesari. Existau locuri disponibile – să zicem – doar în sectorul mai periculos.

— Cerşetorii nu-şi permit să fie năzuroşi, replică Quaiche.

— Exact. În cazul acela totuşi, agentul de recrutare a decis să evite o dezvăluire completă şi sinceră a informaţiilor relevante. El i-a spus fiului că n-ar fi deloc greu să-i găsească un job sigur şi bine plătit în biroul tehnic. Şi pentru că activitatea ar fi fost strict analitică, necesitând detaşare şi obiectivitate, nu s-ar fi pus problema iniţierii virale.

— Dacă i-ar fi spus adevărul, l-ar fi pierdut pe recrut.

— În mod aproape cert. Era un flăcău isteţ, nicio îndoială în privinţa asta. Ar fi fost cu adevărat păcat să-l fi aruncat direct la plasarea de detonatori sau altundeva cu o speranţă de viaţă la fel de scurtă. Şi întrucât familia era laică – aşa sunt majoritatea în sterpe –, în mod clar, el nu dorea să aibă în vene sângele tău.

— Nu-i sângele meu, ci un virus.

Grelier ridică un deget, cerând tăcere.

— Ideea este că agentul de recrutare avea un motiv bun pentru minciună. Şi de fapt era doar o minciunică *nevinovată.* Toţi ştiau că joburile în birouri nu se găsesc la tot pasul. Sincer să fiu, cred că până şi fiul o ştia, însă familia lui avea nevoie de bani.

— Grelier, sper că toată vorbăria asta are totuşi un scop.

— Abia dacă-mi mai pot aduce aminte cum arăta fiul. Dar fiica? O văd şi acum, clar ca lumina zilei, privind prin noi toţi ca şi când am fi fost făcuţi din sticlă. Avea nişte ochi uluitori, căprui-aurii cu mici stropi de lumină în interior.

— Câţi ani să fi avut?

— Cred că opt sau nouă.

— Mă dezguşti.

— N-a fost deloc aşa, spuse chirurgul. Toţi de acolo au simţit-o, cred, mai ales agentul de recrutare. Fata le spunea întruna părinţilor că el minţea. Era sigură de asta. În mod vizibil, era *ofensată.* Ca şi cum toţi cei din cameră jucau un joc despre care ei nu i se spusese nimic.

— Copiii se comportă bizar în mediile adulţilor. A fost o greşeală s-o aducă acolo.

— Ea nu s-a comportat absolut deloc bizar, clătină din cap chirurgul-general. După părerea mea, se comporta foarte raţional. Adulţii nu se comportau raţional. Toţi ştiau că agentul de recrutare minţea, însă fata era singura care nu nega asta.

— Probabil că auzise unele remarci înainte de interviu, ceva despre agenţii de recrutare care mint întotdeauna.

— Da, posibil, totuşi, la momentul acela, mi s-a părut că era ceva mai mult decât atât. Cred că ea ştia că agentul minţea doar uitându-se la el. Există oameni, indivizi care au capacitatea asta. E ceva înnăscut. Doar unu la o mie de oameni, ba chiar mai puţini o au în măsura în care o avea fetiţa.

— Citea minţile?

— Nu, însă conştientiza acut informaţiile subliminale disponibile. Muşchii feţei pot să formeze patruzeci şi trei de mişcări distincte, care permit zeci de mii de combinaţii.

Grelier se pregătise bine, îşi spuse Quaiche. În mod evident, această mică digresiune fusese plănuită din timp.

— Multe dintre expresiile noastre sunt involuntare, continuă chirurgul-general. Cu excepţia cazului în care ai fost foarte bine antrenat, pur şi simplu nu poţi să minţi fără să te trădezi prin propriile expresii faciale. În

majoritatea timpului, nu contează, bineînţeles. Nu înseamnă că toţi cei din jurul tău sunt nepricepuţi, ci doar că nu disting microexpresiile respective. Închipuie-ţi însă că ai avea capacitatea respectivă. Nu doar mijlocul de a-i citi pe cei din jurul tău când ei nici măcar n-au habar că sunt citiţi, ci şi autocontrolul de a-ţi bloca propriile semnale involuntare.

— Hm, făcu Quaiche, pricepând încotro se îndrepta discuţia. N-ar fi de mare folos cu cineva ca Heckel, însă cu un negociator standard… sau cineva cu o *faţă…* asta-i cu totul altceva. Crezi că m-ai putea învăţa?

— Pot să fac ceva şi mai bun. Ţi-o pot aduce pe fată. Te poate învăţa chiar ea.

Pentru un moment, Quaiche privi imaginea Haldorei, fascinat de filamentul zvârcolitor al unui fulger din regiunea polară sudică.

— Ar trebui s-o aduci mai întâi aici, comentă el, ceea ce n-ar fi uşor, dacă n-o poţi minţi niciodată.

— N-ar fi chiar aşa greu pe cât crezi. Ea este ca antimateria, ar fi doar o chestiune de manipulare cu instrumentele potrivite. Ţi-am spus că mi-a zgândărit ceva memoria acum câteva zile. Era numele fetei. Rashmika Els. A fost menţionată într-un buletin de ştiri general din sterpele Vigrid. Avea anexată şi o fotografie. Evident, este cu opt-nouă ani mai mare decât atunci când am văzut-o ultima dată, dar era într-adevăr ea. N-aş uita prea uşor ochii aceia. A dispărut de acasă. Jandarmii erau agitaţi în privinţa ei.

— Atunci, nu ne poate fi de ajutor.

Grelier surâse larg.

— Atât doar că eu am găsit-o. Este într-o caravană care se îndreaptă spre Cale.

— Ai întâlnit-o?

— Nu tocmai. Am vizitat caravana, dar nu m-am arătat domnişoarei Els. N-aş fi vrut s-o sperii, mai ales pentru că ne poate fi de folos. Este foarte decisă să afle ce s-a-ntâmplat cu fratele ei, totuşi se va teme să se apropie prea mult de Cale.

— Hm, zâmbi o clipă Quaiche, gândindu-se la înlănţuirea minunată a evenimentelor. Şi, *de fapt,* ce s-a-ntâmplat cu fratele ei?

— A murit în munca de curăţire, răspunse Grelier. Strivit sub Lady Morwenna.

DOUĂZECI ŞI UNU

Ararat, 2675

Skade se afla pe jumătate într-un cocon de gheaţă şi spumă neagră îngheţată de maşini Inhibitoare. Era încă vie. Măcar atâta lucru deveni clar când se strecurară prin deschiderea îngustă şi boţită din peretele intermediar strivit. Din cuşeta de comandă în care continua să zacă, Skade înclină uşor capul în direcţia lor şi o vagă expresie de interes îi tulbură chipul senin. Degetele unei mâini în mănuşă albă se mişcau deasupra unei holoclaviaturi portabile ce-i era sprijinită în poală, o pâclă albă sincronizată cu salvele ca de mitralieră ale muzicii.

Muzica încetă când mâna ei se îndepărtă de claviatură.

— Începusem să mă-ntreb ce anume vă întârzie.

— Am venit să-mi iau copilul, căţea, zise Khouri.

Skade nu lăsă să se vadă că ar fi auzit-o.

— Ce s-a-ntâmplat, Clavain?

— Un mic accident.

— Ţi-au mâncat lupii mâna. Ghinion!

Clavain îi arătă cuţitul.

— Am făcut ceea ce trebuia făcut. Îl recunoşti, Skade? Azi n-a fost prima dată când mi-a salvat viaţa. L-am folosit să tai membrana din jurul cometei, când noi doi am avut micul dezacord privind viitoarea politică a Cuibului-Mamă. Îţi aminteşti, nu-i aşa?

— A trecut mult de când am văzut ultima dată cuţitul ăsta. Pe atunci încă aveam vechiul meu corp.

— Îmi pare rău pentru ce s-a-ntâmplat, însă am făcut doar ce trebuia. Dacă aş mai trece o dată prin situaţia aia, aş proceda exact la fel.

— Nu mă-ndoiesc nici măcar o clipă. Indiferent ce ar spune lumea, tu ai fost mereu un individ cu principii.

— Am venit pentru copil, zise el.

Skade încuviinţă imperceptibil din cap spre Khouri.

— Am înţeles deja.

— O să ne-o dai sau totul va trebui să devină obositor şi murdar?

— Tu cum ai prefera, Clavain?

— Ascultă-mă, Skade. S-a terminat. Orice a fost vreodată între noi doi, orice rău ne-am făcut unul altuia, oricare ar fi fost loialităţile noastre şi lucrurile în care am crezut, nimic din toate astea nu mai contează acum.

— Exact aşa i-am spus şi eu lui Remontoire.

— Tu însă ai negociat, zise Clavain. Ştim asta. Aşa că hai să mergem până la capăt. Să ne unim din nou forţele. Dă-ne-o înapoi pe Aura şi vom împărtăşi tot ce ne spune. Pe termen lung, va fi mai bine pentru noi toţi.

— Ce-mi pasă mie de ce va fi pe termen lung, Clavain? Nu voi mai vedea niciodată exteriorul navei ăsteia.

— Dacă eşti rănită, te putem ajuta.

— Să fiu sinceră, nu cred.

— Dă-mi-o pe Aura, ceru Khouri.

Scorpio se dădu cu un pas mai aproape, privind-o mai atent pe Agregata rănită. Purta un costum blindat de culoare foarte deschisă, poate chiar albă. Era, probabil, armură cameleonuflaj: integumentul exterior se autoreglase pentru a-şi potrivi culoarea cu gheaţa ce se condensase sau pătrunsese în cabină înainte să se stingă lumina. Costumul era conceput în maniera armurilor medievale, cu plăci curbate şi alunecătoare ce acopereau articulaţiile membrelor şi cu un pieptar exagerat. O talie mult cambrată, feminină, deasupra unui soi de fustă evazată. Restul corpului – sub talie – nu putea fi văzut deloc. Dispărea în gheaţa ce o ţintuise pe Skade ca pe o păpuşă expusă la vânzare.

Peste tot în jurul ei, în mici aglomerări întunecate, existau grupuri ca nişte negi de maşini Inhibitoare. Totuşi, niciunul n-o atingea pe Skade şi niciunul nu părea activ pe moment.

— Puteţi s-o luaţi pe Aura, rosti ea. Contra cost, bineînţeles.

— Nu plătim pentru ea, zise Clavain.

Glasul îi era stins şi răguşit, lipsit de putere.

— Tu eşti cel care a vorbit despre negocieri, îi aminti Skade. Sau te gândeai mai degrabă la ceva de genul unei ameninţări?

— Unde-i ea?

Skade mişcă un braţ. Costumul trosni când se mişcă, dislocând perdele de chiciură. Ea ciocăni în placa dură ce-i acoperea abdomenul.

— Aici, în mine. O menţin în viaţă.

Clavain privi în spate, la Khouri; în ochii lui se citea recunoaşterea faptului că, finalmente, tot ce le spusese era adevărat.

— Bun, zise el, revenind cu atenţia la Skade, sunt recunoscător. Acum însă mama ei are nevoie să i-o înapoiezi.

— De parcă ţi-ar păsa de maică-sa, rosti Skade zâmbindu-i ironic. De parcă ţi-ar păsa într-adevăr de soarta unui copil.

— Am venit până aici pentru copilul ăsta.

— Ai venit până aici pentru un activ, îl corectă Skade.

— Şi bănuiesc că, pentru tine, copilul înseamnă mai mult decât atât.

— Ajunge, interveni Scorpio. N-avem timp pentru aşa ceva. Noi am venit după copilul lui Khouri. Nu mă interesează deloc motivele. Dă-ni-l şi gata.

— Să vi-l dau? râse Skade, uitându-se la hiperporc. Tu chiar crezi că va fi aşa uşor? Copilul este în mine. Este în uterul meu, conectat la sistemul meu circulator.

— Scârbă fără inimă, zise Khouri. Aura nu-i decât un prunc.

— Indiferent ce ai crede, nu-i tocmai umană, replică Skade şi-şi întoarse iar privirea spre Clavain. Da, i-am cerut lui Delmar să-mi crească alt corp, exact aşa cum intenţionase el mereu. De la gât în jos, sunt organică. Până şi uterul este mai mult organ decât maşină. Acceptă, *Nevil:* am mai multă viaţă în mine decât tine, mai ales după ce ţi-ai pierdut mâna aia.

— Tu ai fost întotdeauna o maşină, Skade, atât doar că nu ţi-ai dat seama.

— Dacă vrei să spui că nu mi-am făcut întotdeauna decât datoria, atunci accept. Maşinile au o anumită demnitate: ele nu sunt capabile de trădări sau de lipsă de loialitate.

— N-am venit aici pentru o lecţie de etică.

— Nu eşti curios ce s-a-ntâmplat cu nava mea? Nu-ţi place fabulosul meu palat de gheaţă?

Arătă cu mâna în jur, parcă aşteptând comentarii despre alegerea decorului.

— L-am creat special pentru tine.

— De fapt cred că s-a-ntâmplat ceva cu motoarele crio-aritmetice, spuse Clavain.

Skade ţuguie buzele.

— Aşa, aşa, ignoră-mi eforturile!

— Ce s-a-ntâmplat? întrebă Scorpio încetişor.

Ea suspină.

— Nu te-aştepta să-pricepi. Cele mai sclipitoare minţi din Cuibul-Mamă abia înţeleg principiile fundamentale. Tu n-ai nici măcar inteligenţa unui om standard. Eşti doar un porc.

— Aş aprecia realmente dacă nu mi-ai spune aşa.

— Şi dacă nu – ce-o să-mi faci? Nu mă poţi răni, câtă vreme o port pe Aura. Dacă eu mor, moare şi ea – e foarte simplu.

— Halal luare de ostatici, zău aşa! zise Clavain.

— Nu afirm c-a fost uşor. Sistemele noastre imunitare au trebuit serios modificate ca să încetăm să ne respingem reciproc, explică Skade şi întoarse ochii către Khouri. Nici să nu-ţi treacă prin minte s-o mai iei acum în uterul tău. Mă tem că voi două nu sunteţi nici măcar vag compatibile.

Khouri dădu să răspundă, dar Clavain ridică iute braţul teafăr şi vorbi înaintea ei.

— Atunci eşti de acord să negociezi, zise el, altfel n-ai fi avut de ce s-o avertizezi în privinţa compatibilităţii.

Skade rămase cu atenţia aţintită asupra lui Khouri.

— Poţi să pleci de aici cu Aura. La bordul navei trebuie să existe instrumente chirurgicale încă funcţionale. Vă pot ghida la efectuarea cezarienei. În rest, sunt sigură că puteţi improviza. La urma urmelor, nu-i chirurgie *pe*

creier, conchise ea şi se uită spre Clavain. Ai adus o unitate de menţinere a funcţiilor vitale, nu?

— Bineînţeles.

— Atunci, suntem gata. Eu continui să am conexiuni neurale cu mintea Aurei. Îi pot induce comă temporară, până la terminarea operaţiei.

— Am găsit o cutie chirurgicală, anunţă Jaccottet împingând peste podeaua distrusă o ladă neagră şi grea pe capacul căreia se vedea basorelieful unui caduceu tivit cu chiciură. Chiar dacă nu funcţionează, avem probabil toate instrumentele necesare în trusele noastre de urgenţă.

— Deschide-o, ceru Clavain.

Glasul îi suna cavernos, ca şi cum înţelesese ceva ce nimeni altcineva nu pricepea.

Lada se deschise, cu etanşările şuierând, şi dezvălui o mulţime de tăvi inteligent împachetate. Instrumente chirurgicale din metal alb-mat stăteau ordonate în forme din spumă poliuretanică. Instrumentele, care abundau în orificii pentru degete şi mecanisme precis articulate, îl duceau pe Scorpio cu gândul la nişte bizare tacâmuri extraterestre. Toate erau făcute din materie inertă, concepute pentru utilizare în situaţii de chirurgie pe teren când nanomaşinile inamice ar fi putut afecta instrumentele inteligente, mai subtile.

— Ai nevoie de ajutor? întrebă Skade.

Degetele înmănuşate ale lui Jaccottet ridicară un instrument din cuibul său. Mâna îi tremura.

— Nu sunt tocmai chirurg, rosti el. Am primit instruire medicală în Braţul Securităţii, dar n-am ajuns la operaţii pe teren.

— Nu contează, zise Skade. După cum am zis, te pot dirija eu. Tu trebuie s-o faci, înţelegi? Porcul n-are dexteritatea necesară, iar Khouri e prea afectată emoţional. Cât despre Clavain… este evident, nu?

— Nu-i doar din cauza mâinii mele, preciză Clavain.

— Nu, nu-i doar din cauza ei, aprobă Skade.

— Spune-le, o îndemnă el.

— Clavain nu poate executa procedura, zise Agregata

adresându-se celorlalţi trei de parcă el nici n-ar fi fost prezent, fiindcă nu va mai fi viu – oricum, nu va mai fi viu până se va termina totul. Ăsta e aranjamentul: voi plecaţi cu Aura, iar Clavain moare, aici şi acum. Fără negocieri, fără discuţii despre termene. Fie aşa, fie deloc. Voi decideţi acum.

— Nu poţi face asta, spuse Scorpio.

— Poate că nu m-ai auzit bine. Clavain moare, Aura trăieşte. Voi plecaţi de aici cu ceea ce aţi venit să luaţi. Cum poate să nu fie un rezultat satisfăcător?

— Nu în felul ăsta, zise Khouri. Te rog, nu în felul ăsta.

— Mă tem că am analizat mult timp situaţia. După cum vezi, eu mor. Palatul ăsta îmi va fi şi mausoleu. Opţiunile – cel puţin pentru mine – sunt remarcabil de reduse. Dacă mor, o iau pe Aura cu mine. Omenirea – indiferent ce mai înseamnă *asta* – va pierde orice daruri poartă ea. Însă dacă v-o dau, darurile pot fi utilizate în mod practic. Pe termen lung, poate că nu vor însemna deosebirea dintre extincţie şi supravieţuire, dar pot însemna deosebirea dintre extincţia acum, în secolul ăsta, şi extincţia peste câteva mii de ani. Nu-i cine ştie ce amânare a execuţiei, să fiu sinceră… dar, natura umană fiind aşa cum este, sunt sigură că oamenii vor lua ceea ce li se dă.

— Este posibil ca ea să însemne o deosebire mai mare de atât, rosti Clavain.

— Asta-i ceva ce tu sau eu nu vom şti niciodată, dar accept corecţia. Valoarea Aurei este – deocamdată – nedeterminată. De aceea rămâne un activ atât de preţuit.

— Atunci, renunţă la ea, zise Khouri. Renunţă la ea şi fă şi tu ceva bun măcar o dată în existenţa ta de rahat.

— Ai adus-o ca s-ajute la bunul mers al negocierilor, nu? îl întrebă Skade pe Clavain, făcându-i cu ochiul.

Pentru o clipă agonizantă, arătară ca doi prieteni vechi împărtăşind o amintire amuzantă.

— E-n regulă, îi zise Clavain lui Khouri. O să ţi-o dăm înapoi pe Aura.

— Nu, Clavain, zise ea, nu în felul ăsta.

— Este singurul fel în care se va întâmpla, replică el.

Crede-mă, o cunosc pe Skade. Odată ce a decis ceva, nu se mai răzgândeşte.

— Mă bucur că-nţelegi, zise Skade. Şi ai perfectă dreptate. În poziţia mea nu există flexibilitate.

— Putem s-o omorâm, propuse Khouri. O omorâm şi operăm rapid.

— Merită încercat, interveni Scorpio.

În Oraşul Abisului, el fusese chemat frecvent pentru a ucide oameni cât mai lent posibil, în scopul intimidării. Se gândi acum la toate modurile rapide pe care le cunoştea pentru a pune capăt vieţii unei fiinţe înzestrate cu raţiune. Şi metodele acelea aveau utilitatea lor: execuţii miloase, crime „curate”. Unele erau într-adevăr foarte rapide. Unicul neajuns era faptul că hiperporcul nu încercase niciuna dintre metodele lui pe un Agregat. Şi în tot cazul nu omorâse niciodată vreo Agregată care să aibă un ostatic în uter.

— Ea nu vă va îngădui s-o faceţi, vorbi liniştitor Clavain şi atinse braţul lui Khouri. Va găsi o cale s-o omoare pe Aura înainte ca noi s-ajungem la ea. Dar e-n regulă – aşa trebuie să fie.

— Nu, Clavain, repetă femeia.

El îi făcu semn să tacă.

— Am venit aici să asigur eliberarea Aurei. Continuă să fie obiectivul misiunii mele.

— Nu vreau să mori.

Scorpio zări un surâs încreţind pielea de la colţurile ochilor lui Clavain.

— Da, sunt convins. Cu toată sinceritatea, nici eu nu vreau. Interesant cum chestiile astea par mult mai puţin atrăgătoare când altcineva decide în numele tău. Însă Skade a ajuns la o decizie, şi aşa se va întâmpla.

— Eu sugerez să-ncepem, îl întrerupse Skade.

— Stai, rosti Scorpio, iar cuvintele părându-i-se ireale în minte în timp ce le ordona ca să exprime ce avea de spus. Dacă noi ţi-l dăm pe Clavain… şi tu-l omori… ce te va opri să-ţi încalci partea de înţelegere?

— Ea s-a gândit la asta, zise Clavain.

— Bineînţeles că m-am gândit, aprobă Agregata. Şi m-am gândit, de asemenea, şi la scenariul opus: ce v-ar opri pe voi să-l luaţi pe Clavain, dacă eu v-aş da-o mai întâi pe Aura? În mod clar, încrederea reciprocă nu reprezintă o garanţie suficientă pentru respectarea înţelegerii. De aceea am conceput o soluţie pe care cred că ambele părţi o vor găsi pe deplin satisfăcătoare.

— Spune-le, încuviinţă Clavain.

Skade arătă spre Jaccottet.

— Tu – din forţa de securitate – vei efectua cezariana.

Îl privi apoi pe Scorpio.

— Tu, porcule, îl vei executa pe Clavain. Eu voi conduce, incizie cu incizie, ambele proceduri, care se vor derula în paralel, pas cu pas. Ambele trebuie să aibă exact aceeaşi durată.

— Nu! icni Scorpio când monstruozitatea descrisă de acele cuvinte îl izbi.

— Mesajul nu este înţeles, aşadar? întrebă Skade. S-o ucid atunci pe Aura şi să terminăm treaba?

— Nu, clătină Clavain din cap şi se întoarse către hiperporc. Scorp, trebuie să faci asta. Ştiu că ai puterea s-o faci. Mi-ai dovedit-o deja de o mie de ori. Fă-o, prietene, să terminăm odată!

— Nu pot.

— Ştiu că-i lucrul cel mai greu pe care ţi l-a cerut vreodată cineva, totuşi eu ţi-l voi cere.

Scorpio nu reuşi decât să repete.

— Nu pot.

— Trebuie s-o faci.

— Nu, se auzi alt glas. Nu trebuie s-o facă el. O s-o fac eu.

Toţi, inclusiv Skade, se întoarseră către locul de unde se auzise acel glas. Acolo, în sfărâmăturile peretelui distrus, stătea Vasko Malinin. Avea o armă în mână şi părea la fel de înfrigurat şi de tulburat precum ceilalţi.

— O voi face eu, repetă tânărul.

În mod evident, se afla acolo de ceva vreme, neobservat.

— Ai primit ordin să aştepţi afară, zise Scorpio.

— Blood a contramandat ordinul.

— Blood? repetă hiperporcul.

— Eu şi Urton am auzit focuri de armă. Păreau să vină dinăuntru. L-am contactat pe Blood şi mi-a acordat permisiunea să investighez.

— Ai lăsat-o pe Urton singură afară?

— Nu pentru mult timp, domnule. Blood va trimite un avion. Va ajunge aici în mai puţin de o oră.

— Nu aşa trebuia să se desfăşoare acţiunea, rosti Scorpio.

— Îmi cer scuze, domnule, dar Blood a fost de părere că, odată ce a început să se tragă, e momentul pentru o schimbare a regulilor.

— Nu-l poţi contrazice în privinţa asta, aprobă Clavain.

Scorpio încuviinţă din cap, continuând să se simtă apăsat de greutatea uriaşă a ceea ce-l aştepta. Nu-l putea lăsa pe Vasko s-o facă, indiferent cu câtă disperare ar fi vrut să renunţe la responsabilitatea aceasta.

— Mai ai altceva de raportat? întrebă el.

— Oceanul este ciudat, domnule. Este mai verde şi, în jurul aisbergului, au apărut mormane de biomasă cât vezi cu ochii.

— Activitatea Jonglerilor, comentă Clavain. Blood ne-a spus că se înteţea.

— Asta nu-i tot, domnule. Avem tot mai multe raportări despre chestii ivite pe cer. Martori oculari susţin chiar că au văzut diverse corpuri care pătrundeau în atmosferă.

— Bătălia se apropie, rosti Clavain pe un ton aproape nerăbdător. Ei bine, Skade, nu cred că vreunul dintre noi mai vrea de acum să tărăgăneze treaba, corect?

— Nicicând n-au fost rostite vorbe mai înţelepte, zise ea.

— Spune-ne cum vrei să procedăm. Bănuiesc că, mai întâi, va trebui să înlăturăm costumul ăsta de pe tine, da?

— De el mă voi ocupa eu. Voi pregătiţi incubatorul.

Scorpio se îndreptă către Vasko.

— Întoarce-te la barcă. Informează-l pe Blood că suntem în toiul unor negocieri delicate, apoi adu incubatorul aici.

— Am înţeles, domnule. Cu toată seriozitatea însă, ştiu

cât de greu îţi este să...

Vasko nu izbuti să termine fraza.

— Vreau să spun că sunt dispus s-o fac eu.

— Ştiu, zise Scorpio, dar eu sunt prietenul lui. Mai ştiu, de asemenea, că nu vreau ca altcineva să aibă asta pe conştiinţă.

— Scorp, interveni Clavain, nu vei avea nimic pe conştiinţă.

Nu, se gândi hiperporcul, nu va avea nimic pe conştiinţă. Doar faptul că-şi torturase prietenul cel mai bun – unicul lui prieten uman – până la moarte, lent, în schimbul vieţii unui copil pe care Scorpio nici nu-l cunoştea şi de care nici nu-i păsa. Şi atunci, ce dacă el nu avea de ales în această privinţă? Ce dacă era doar ceva ce voia Clavain să facă? Nimic nu-i uşura acţiunile şi nici n-avea să-i uşureze acceptarea situaţiei pe viitor. Pentru că el ştia prea bine că tot ceea ce o să se întâmple în următoarea jumătate de oră – nu credea că procedura putea să dureze mai mult de atât – o să i se întipărească sigur în minte la fel de neşters precum cicatricea pe care şi-o făcuse singur pe umăr, cea care-i acoperea tatuajul original, verde-smarald, semnul că era proprietatea unui om.

Poate că avea să dureze mai puţin decât atât. Şi poate Clavain avea într-adevăr să sufere foarte puţin. La urma urmelor, el reuşise să blocheze în mare parte durerea când îşi pierduse mâna. Poate că dispunea de posibilitatea de a aplica un set mai elaborat de baricade neurale, anulând agonia pe care Skade intenţiona să i-o cauzeze.

Dar ea ar fi ştiut asta, nu?

— Du-te, i se adresă lui Vasko. Şi nu te-ntoarce imediat.

— Am înţeles, domnule.

Vasko ezită lângă batardou, privind scena din faţa ochilor săi, ca şi cum ar fi vrut s-o fixeze în memorie. Scorpio îi citi gândurile. Tânărul ştia că, atunci când va reveni, Clavain n-avea să mai fie în viaţă.

— Fiule, vorbi Clavain, fă aşa cum ţi s-a spus. Totul va fi în regulă. Îţi apreciez îngrijorarea.

— Aş vrea să pot face ceva, domnule.

— Nu poţi. Nu aici şi nu acum. Asta-i alta dintre lecţiile dificile. Uneori nu poţi să faci lucrul potrivit. Trebuie să pleci, ca să poţi lupta în altă zi. Este un medicament amar, fiule, dar mai devreme sau mai târziu toţi trebuie să-l înghiţim.

— Am înţeles, domnule.

— Nu te ştiu de mult timp, dar mi-a fost suficient ca să-mi formez o impresie rezonabilă despre capacităţile tale. Eşti un om bun, Vasko. Colonia are nevoie de tine şi are nevoie de alţii ca tine. Respectă nevoia aceasta şi nu dezamăgi colonia.

— Da, domnule.

— Când se va termina, o vom avea din nou pe Aura. În primul şi-n primul rând, ea este fiica mamei sale. Niciunul dintre voi să nu uite asta niciodată.

— Eu nu voi uita, domnule.

— În acelaşi timp însă, Aura este a noastră. Ea va fi fragilă, Vasko. Va avea nevoie de protecţie în timp ce creşte. Asta-i sarcina pe care v-o dau ţie şi generaţiei tale. Aveţi grijă de fata asta, pentru s-ar putea ca ea să fie ultimul lucru cu adevărat decisiv.

— Mă voi ocupa de ea, domnule.

Vasko o privi pe Khouri, ca şi cum ar fi căutat permisiune.

— Toţi ne vom ocupa de ea. Promit.

— Pari s-o fi spus cu toată convingerea. Pot avea încredere în tine, da?

— Voi face tot ce pot, domnule.

Clavain aprobă din cap, obosit, resemnat, înfruntând un abis a cărui adâncime doar el o putea înţelege.

— Asta-i ceea ce am făcut şi eu întotdeauna. În majoritatea cazurilor, a fost îndeajuns de bine. Acum du-te, te rog, şi salută-l din partea mea pe Blood.

Vasko şovăi iarăşi, ca şi cum ar fi dorit să mai spună ceva. Însă cuvintele pe care intenţionase să le rostească rămaseră nespuse. Se răsuci şi dispăru.

— De ce ai vrut să scapi de el? întrebă Scorpio după câteva secunde.

— Pentru că nu vreau să vadă niciun moment din asta.

— Voi fi pe atât de rapid pe cât mă va lăsa ea, zise Scorpio. Dacă Jaccottet se mişcă iute, şi eu pot lucra la fel de iute. Am dreptate, Skade?

— Vei lucra aşa cum voi dicta eu, şi nu mai repede.

— Nu face situaţia mai grea decât este deja, spuse hiperporcul.

— Nu-l va durea, nu-i aşa? întrebă Khouri. El poate bloca durerea, nu?

— Ajungem şi la asta, rosti Skade cu o evidentă încântare reptiliană faţă de propria viclenie. Clavain, te rog să le explici prietenilor tăi ce voi îngădui eu să se întâmple.

— Nu am alternativă, aşa-i?

— Nu – dacă vrei să ducem lucrurile la capăt cum am stabilit.

Clavain îşi frecă fruntea. Era albă de chiciură, iar sprâncenele aveau puritatea herminei.

— Skade a încercat să-mi anuleze baricadele neurale din clipa când am intrat în locul ăsta. A lansat algoritmi de atac împotriva straturilor mele de securitate şi a firewallurilor standard, pentru a deturna structuri de control profunde. Credeţi-mă, este extrem de pricepută. Singurul lucru care a oprit-o e natura foarte veche a implanturilor mele. Pentru ea este la fel cum ar fi pentru un hacker să încerce să spargă un calculator mecanic. Metodele ei sunt prea avansate pentru câmpul de bătălie.

— Şi? zise Khouri mijindu-şi ochii, de parcă ar fi scăpat din vedere ceva evident.

— Dacă ar putea străpunge straturile respective, continuă Clavain, ar putea depăşi orice blocaje de durere m-am străduit să instalez. Le-ar deschide unul câte unul, ca pe nişte valve de eliberare a apei printr-un baraj, lăsând durerea să se reverse prin ele.

— Dar nu poate ajunge la ele, nu? întrebă Scorpio.

— Nu poate, dacă nu-i dau eu voie. Nu poate dacă n-o invit să intre şi nu-i predau controlul complet.

— Însă nu vei face asta niciodată.

— N-aş face-o, răspunse Clavain, cu excepţia cazului în care, desigur, mi-ar cere-o ea.

— Skade, te rog, spuse Khouri.

— Coboară blocajele, rosti Skade ignorând-o pe femeie. Coboară-le şi lasă-mă înăuntru. Dacă n-o faci, înţelegerea cade. Aura moare chiar acum.

Clavain închise ochii pentru ceva mai mult decât o simplă clipire. Fusese doar un moment, totuşi pentru el trebuie să fi implicat folosirea multor comenzi de management neural complexe şi rareori utilizate, anulând stări de securitate standard ce erau probabil îngheţate de decenii.

Deschise ochii.

— Gata, rosti el. Ai controlul.

— Ia să verificăm, da?

Clavain scoase un sunet între geamăt şi schelălăit. Se prinse de ciotul bandajat al braţului stâng şi maxilarele i se încordară. Scorpio văzu cum tendoanele de la gât i se reliefară ca nişte parâme.

— Cred că-l deţii, şuieră Clavain printre dinţi.

— Acum sunt înăuntru, li se adresă Skade spre ceilalţi. El nu poate nici să mă dea afară, nici să-mi blocheze comenzile.

— Haide, termină odată, zise Clavain.

Expresia feţei i se linişti cumva, ca schimbarea de lumină peste un peisaj. Scorpio înţelese. Dacă Skade intenţiona să-l tortureze, n-ar fi vrut să-şi distrugă eforturile grijuliu orchestrate cu o sursă de durere suplimentară. Mai ales cu o sursă ce nu făcuse parte niciodată din planul ei.

Agregata coborî ambele mâini înmănuşate spre pântece. Până atunci, în armura ei nu fusese vizibilă nicio linie de îmbinare, dar acum placa albă şi curbată ce-i acoperea abdomenul se detaşă singură de restul costumului. Skade o puse alături, apoi reveni cu braţele pe lângă corp. Acolo unde armura se deschisese, o proeminenţă de carne moale se mişca sub stratul interior din plasă subţire al unui costum de vid.

— Suntem gata, spuse ea.

Jaccottet avansă spre ea şi puse un genunchi pe movila de gheaţă contopită cu metalul ce acoperea jumătatea inferioară a Agregatei. Lada neagră cu instrumente chirurgicale albe era deschisă alături.

— Porcule, rosti Skade, ia un bisturiu din compartimentul cel mai de jos. Deocamdată asta-i tot.

Mâna lui Scorpio bâjbâi peste instrumentul prins perfect în cavitatea lui. Khouri se întinse şi-l luă ea, apoi i-l înmână cu grijă.

— Pentru ultima dată, spuse Scorpio, nu mă pune să fac asta.

Clavain se aşeză lângă el şi-şi încrucişă picioarele.

— E-n regulă, Scorp. Fă tot ce-ţi cere. Mai am câteva trucuri în mânecă despre care ea nu ştie. Nu-mi va putea bloca toate comenzile, cum crede ea.

— Poţi să-i spui toate astea, dacă îţi închipui că aşa-i va fi mai uşor, comentă Skade.

— El nu m-a minţit niciodată, replică Scorpio. Nu cred că va-ncepe acum.

Bisturiul alb din mâna lui părea absurd de uşor, un mic instrument chirurgical inofensiv. Obiectul în sine nu avea nimic malefic, totuşi, în clipa aceea, îl simţea concentrând în el tot răul incipient din univers, iar albeaţa lui imaculată făcea parte din aceeaşi senzaţie diabolică. Posibilităţi titanice se balansau în palma lui. Scorpio nu putea să ţină scalpelul aşa cum intenţionaseră designerii instrumentului, dar în acelaşi timp îl putea manipula cu suficientă pricepere pentru a răni. Bănuia că pentru Clavain nu conta de fapt cu câtă pricepere era făcută treaba. Ba chiar l-ar fi putut ajuta un grad de imprecizie, care să atenueze tăişul alb şi fierbinte al durerii plănuite de Skade.

— Cum vrei să stau? întrebă Clavain.

— Întinde-te, răspunse Skade. Pe spate. Cu mâinile pe lângă corp.

Clavain se poziţionă cum i se ceruse.

— Altceva?

— Depinde de tine. Dacă vrei să spui ceva, acum ar fi un

moment potrivit. În scurt timp, s-ar putea să-ţi fie greu.

— Un singur lucru.

Scorpio se apropie mai mult. Sarcina teribilă avea să înceapă dintr-o clipă în alta.

— Ce este, Nevil?

— Când se va termina totul, nu pierde timpul. Du-o pe Aura în siguranţă. Ăsta-i singurul lucru de care-mi pasă de fapt.

Făcu o pauză şi-şi umezi buzele cu vârful limbii. În jurul lor, firişoarele subţiri ale bărbii îi străluceau cu o pâclă de cristale albe, minunate.

— Dar, dacă ai timp, continuă el, şi dacă nu te deranjează, te-aş ruga să-mi arunci corpul în ocean.

— Unde?

— Aici, răspunse Clavain. Imediat cum poţi. Fără niciun ceremonial. Oceanul se va ocupa de restul.

Skade nu arătă în niciun fel că l-ar fi auzit sau că i-ar fi păsat de ceea ce spusese.

— Să-i dăm drumul, se adresă ea lui Jaccottet. Faci exact cum îţi spun. Ah – şi… Khouri?

— Da?

— Nu-i neapărată nevoie să asişti.

— Ea este fiica mea, rosti femeia. O să rămân aici până o capăt înapoi.

După aceea se întoarse către Clavain şi Scorpio simţi cum un volum uriaş de comunicaţii private trece de la unul la celălalt. Poate că nu era doar nălucirea lui. La urma urmelor, amândoi erau Agregaţi acum.

— E-n regulă, zise Clavain cu glas tare.

Khouri îngenunche şi-l sărută pe frunte.

— Vreau să-ţi spun doar „mulţumesc”.

În spatele ei, mâna lui Skade se mişcă din nou peste holoclaviatură.

În exteriorul aisbergului, pe marginile albe ce se extindeau întruna, Urton îl privi pe Vasko aşa cum un profesor s-ar uita la un elev chiulangiu.

— Nu te-ai grăbit deloc, comentă ea.

Vasko căzu în genunchi. Vomă. Greaţa îl lovise pe neaşteptate, fără niciun avertisment. Acum se simţea golit, complet secătuit de puteri.

Urton îngenunche pe gheaţă lângă el.

— Ce-i? Ce se-ntâmplă?

Glasul femeii era alarmat.

El nu putea să vorbească. Îşi şterse voma de pe bărbie cu dosul palmei. Ochii îl usturau. Se simţea ruşinat şi simultan eliberat, ca şi cum, printr-o astfel de recunoaşterea oribilă a slăbiciunii emoţionale, descoperise, de asemenea, o tărie nebănuită. În momentul acela de pustiire interioară, moment în care simţise că-i fusese evacuat miezul fiinţei sale, ştiu că făcuse un pas în lumea adultă despre care Urton şi Jaccottet credeau că le aparţinea doar lor.

Deasupra, cerul avea culoarea mov-pământie a unei vânătăi. Oceanul clocotea şi fantasme sure lunecau printre valuri.

— Vorbeşte, Vasko, zise femeia.

El se ridică în picioare. Gâtlejul îi era o rană vie, mintea îi era curată şi clară ca un sas evacuat.

— Ajută-mă cu incubatorul, spuse el.

DOUĂZECI ŞI DOI

p Eridani 40, 2675

Bătălia mugea în volumul de spaţiu din jurul planetei Jonglerilor Minţii. Aproape de mijlocul încleştării propriu-zise şi lângă centrul geometric al navei sale, *Lumina Zodiacală,* Remontoire stătea într-o postură de calm Zen perfect. Expresia lui trăda un interes doar vag faţă de rezultatul evenimentelor curente. Ţinea ochii închişi şi mâinile încrucişate cu modestie în poală. Părea plictisit şi oarecum absent, aidoma unui individ pe cale să aţipească într-o sală de aşteptare.

Remontoire nu era nici plictisit, nici pe cale să aţipească. Plictiseala era o stare a conştiinţei pe care abia dacă şi-o mai amintea, ca furia sau ura ori setea de laptele mamei. De când părăsise Marte, cu aproape cinci sute de ani în urmă, avusese parte de multe stări mentale, inclusiv unele ce puteau fi doar aproximate în modalităţile banale şi limitative ale limbajului oamenilor standard. Plictiseala nu figura printre ele şi nici nu se aştepta să joace vreun rol important în starea lui mentală pe viitor, cu siguranţă nu atâta timp cât lupii se aflau încă în preajmă. Şi era la fel de improbabil să doarmă.

La răstimpuri, câte o parte a lui – pleoapele sau chiar întregul cap – îi tresărea infim, trădând ceva din starea extremă de non-plictiseală pe care o simţea de fapt. Date tactice îi curgeau neîncetat prin minte cu claritatea de gheaţă a unui torent montan. De fapt, îşi rula mintea cu o frecvenţă de ceas periculos de mare, la limita parametrilor de răcire ai arhitecturii sale mentale Agregate, care era clar de modă veche. Skade ar fi râs de el acum, când se străduia să atingă o viteză de procesare a gândurilor care – pentru ea – abia dacă ar fi meritat comentată. Skade putea să gândească la fel de rapid şi simultan să-şi fragmenteze conştiinţa într-o jumătate de fluxuri paralele. Şi putea să facă toate astea în timp ce se afla în mişcare, în

timp ce depunea eforturi, pe când Remontoire trebuia să stea într-o nemişcare similară transei, pentru a nu adăuga sarcini suplimentare corpului şi minţii lui deja stresate. Într-adevăr, ei doi erau creaturi din secole diferite.

Dar, cu toate că Skade figurase deseori în gândurile lui din ultima vreme, ea nu reprezenta o îngrijorare imediată acum. Remontoire credea că ea murise. Bănuiala lui fusese destul de puternică şi înainte să-i fi permis lui Khouri să coboare pe planetă, pe urmele corvetei doborâte a lui Skade, totuşi avusese grijă să nu-i acorde prea multă importanţă. Pentru că, dacă Skade murise, atunci şi Aura murise.

Ceva se schimbă: un ticăit şi un bâzâit în giganticul planetariu mecanic întunecat al războiului prin care plutea Remontoire. Taberele opuse – oamenii standard, Agregaţii lui Skade, Inhibitorii – se rotiseră multe ore în jurul planetei într-o formaţie fixă, ca şi cum ar fi adoptat în final o configuraţie matematică de stabilitate maximă. Ceilalţi Agregaţi erau intimidaţi: de săptămâni, câştigaseră un avantaj faţă de simulacrul de alianţă a lui Remontoire din care făceau parte oameni, hiperporci şi refugiaţi de pe Resurgam. Ei o răpiseră pe Aura de la care aflaseră multe dintre secretele ce le permiseseră lui Remontoire şi aliaţilor săi să păcălească forţele Inhibitoare de pe orbita lui Delta Pavonis. Ulterior, Remontoire le dăduse încă şi mai multe în schimbul lui Khouri. Dar, după dispariţia lui Skade, Agregaţii ei deveniseră confuzi şi lipsiţi de direcţie, într-o măsură mai mare decât ar fi fost cazul cu o grupare echivalentă din generaţia lui Remontoire. Skade fusese prea puternică, prea eficientă în manipulări. În războiul împotriva demarhiştilor (care lui Remontoire i se părea acum o diversiune inocentă pe care şi-o amintea din copilărie), structura nemilos democrată a politicii Agregaţilor fusese treptat partiţionată, prin crearea straturilor de securitate: Consiliul închis, Sanctuarul Interior, ba chiar – poate – misteriosul Consiliu al Nopţii. Skade era produsul final logic al procesului de compartimentare: foarte abilă, foarte ingenioasă, foarte

versată, foarte pricepută în manipularea altora. În presiunea războiului împotriva demarhiştilor, oamenii lui creaseră – fără să vrea – o tirană pentru a-i conduce.

Şi Skade fusese o tirană excelentă. Nu dorise decât ce era mai bun pentru poporul ei, chiar dacă asta ar fi însemnat extincţia restului omenirii. Tenacitatea ei, dorinţa de a transcende limitele cărnii şi ale minţii se dovediseră adevărate surse de inspiraţie chiar şi pentru Remontoire. El fusese foarte aproape să aleagă să lupte de partea ei, nu de partea lui Clavain. Nu era de mirare că Agregaţii din jurul lui Skade uitaseră cum să gândească pentru ei înşişi. Subjugaţi de ea, nu avuseseră niciodată nevoie de aşa ceva.

Însă acum Skade nu mai era şi armata ei de marionete rapide şi sclipitoare nu ştia ce să facă în continuare.

În ultimele zece ore, forţele lui Remontoire interceptaseră douăzeci şi opt de mii de invitaţii separate la negocieri din partea Agregaţilor rămaşi, expediate prin ferestre de scurtă durată în sfera de comunicaţii bruiate din teatrul de luptă. După toate trădările, după toate alianţele fragile şi duşmăniile răzbunătoare, ei continuau să creadă că Remontoire era un ins cu care puteau cădea la înţelegere. Şi lui i se părea că mai exista ceva: aluzii că ei erau îngrijoraţi de ceva ce el încă nu izbutise să identifice. Poate că nu era decât o stratagemă pentru a-i atrage atenţia şi a-l încuraja să le vorbească, totuşi nu ştia sigur.

Decisese să-i mai ţină puţin în aşteptare, măcar până avea nişte date concrete de pe planetă.

Acum însă ceva se schimbase într-adevăr. El detectase modificarea din dispunerea forţelor bătăliei cu o cincisprezecime de secundă în urmă; în timpul scurs de atunci nu se întâmplase nimic care să sugereze că ar fi fost altfel decât reală.

Inhibitorii se mişcau. Un grup de maşini-lupi – maşinile se deplasau în grămezi, bulgări, nori pâlpâitori, nu în escadrile sau detaşamente ordonate – îşi părăsise fosta poziţie. Între nouăzeci şi cinci şi nouăzeci şi nouă la sută

din activele lupilor din jurul lui p Eridani 40 – estimare făcută după masă sau volum (era greu să fii sigur *câte* maşini-lupi îi urmăriseră de fapt de la Delta Pavonis) – nu se clintiseră, dar în conformitate cu datele senzorilor, în care nu puteai avea mereu încredere, grupul cel mic – între unu şi cinci la sută din forţa totală – se îndrepta spre planetă.

Accelera lin, lăsând legile fizicii să se zbată neajutorate în urma sa. Când maşinile Inhibitoare se deplasau, o făceau fără niciun indiciu de forţă de reacţie newtoniană. Modificările recente ale propulsiilor Agregate se apropiau oarecum de acelaşi efect, făcând particulele eşapate să se dezintegreze rapid într-o stare cuantică non-observabilă. Însă lupii utilizau un principiu diferit. Nici de aproape nu se zăreau indiciile vreunui mediu de propulsie. Ipoteza cea mai bună – şi era strict o ipoteză – susţinea că propulsiile Inhibitoare utilizau o formă a efectului cuantic Casimir, folosind presiunea neechilibrată a vidului pe două plăci paralele, pentru a glisa prin continuumul spaţio-temporal. Faptul că maşinile accelerau de câteva trilioane de ori mai rapid decât permitea teoria era considerat mai puţin stânjenitor decât să nu ai niciun fel de teorie.

Remontoire rulă o simulare, prognozând ruta de zbor a grupului. Era posibil să se fractureze în unităţi mai mici ori să se combine între ele, dar, dacă avea să continue pe cursul actual, urma să intre în spaţiul aerian imediat al planetei.

Asta îl nelinişte. Deocamdată, maşinile extraterestre evitaseră să se apropie atât de mult. Parcă în adâncul rutinelor lor de control fusese inscripţionat un ordin, o comandă fundamentală de evitare a oricăror contacte nefolositoare cu lumile Jonglerilor Minţii.

Totuşi, oamenii fuseseră cei care aduseseră bătălia lângă planeta acoperită de apă. Cât de adânc era inscripţionat ordinul acela? Poate că doborârea vizibilă a corvetei lui Skade activase un declanşator şi răul fusese deja săvârşit. Poate că maşini Inhibitoare pătrunseseră deja în biosferă. Într-un astfel de caz, era posibil ca nici

această planetă a Jonglerilor să nu mai fie sigură pentru mult timp.

Grupul dispăruse de aproape o secundă din raza vizuală a lui Remontoire. Luând în considerare curbele de accelerare obişnuite, avea să ajungă la spaţiul aerian al planetei în mai puţin de patruzeci de minute. În starea lui actuală de conştiinţă, aşa ceva ar fi părut o eternitate. Remontoire ştia însă că nu trebuia să creadă asta.

Nava în formă de trident a lui Remontoire ieşi din compartimentul de parcare din flancul *Luminii Zodiacale.* Aproape imediat el simţi compresia spinală cauzată de activarea propulsiei principale, dură şi neiertătoare ca o cădere pe beton. Carcasa trosni şi protestă în vreme ce acceleraţia sui de la cinci, la şase, apoi la şapte *g.* Unicul motor montat în exterior era o propulsie Agregată microminiaturală, construită cu precizia unui ceasornic, cu toate piesele micşorate la scară cu toleranţe nevropate. L-ar fi neliniştit pe Remontoire, dacă el şi-ar fi îngăduit să simtă neliniştea.

Era singura fiinţă vie de la bordul navei recent construite. El însuşi părea ceva adăugat în ultimul moment, înghesuit într-un spaţiu de forma unei orbite oculare din acul lung şi negru precum cărbunele al carcasei. Nu existau ferestre şi avea doar strictul necesar de aperturi pentru senzori, dar Remontoire abia putea percepe aparatul micuţ de zbor, simţindu-l doar ca o extensie sticloasă a spaţiului său personal. Dincolo de limitele dure ale navei exista o sferă mai puţin tangibilă de acoperire senzorială: contacte pasive şi active ce gâdilau partea din creierul său asociată cu ştiinţa proprioceptivă a imaginii propriului corp.

Acceleraţia se stabili la opt *g.* Nu exista nicio protecţie la inerţie împotriva nivelului acela de acceleraţie, deşi majoritatea controlului inerţial stătea la îndemâna tehnologiei Agregate de mai bine de o jumătate de secol. Aşa ceva nu era acceptabil, întrucât cealaltă tehnologie pe care o conţinea nava – maşinăria sclipitoare ca beteala a

armei hipometrice – prezenta intoleranţă faţă de modificările metricii locale. Armele hipometrice erau suficient de greu de utilizat într-un continuum spaţio-temporal aproape plat, nebrutalizat, dar în interiorul tehnologiei inerţiale, deveneau răutăcios de imprevizibile, ca nişte spiriduşi afurisiţi. Remontoire ar fi dorit să accelereze şi mai mult, însă peste opt *g* exista pericolul real de a pierde alinierea componentelor minuscule ale armei.

Văzută din exterior, arma în sine nu era cine ştie ce. Se afla într-o nacelă în formă de trabuc ce părea o extensie a aceluiaşi suport ce susţinea motorul, nu avea ţeavă, nu avea eşapare, nu avea absolut niciun detaliu pe suprafaţă. Unica limitare impusă de design fusese ca arma să se găsească la o distanţă cât mai mare de ocupantul uman. O dovadă a farmecului ei ameninţător, se gândi Remontoire, era faptul că se simţea *mai în siguranţă* cu propulsia Agregată miniaturală, periculoasă şi instabilă, între el şi arma impulsivă.

Verifică înaintarea grupului Inhibitor, nici satisfăcut, nici dezamăgit să vadă că era exact acolo unde prevăzuse că va fi. Ceva se modificase totuşi: plecarea lui din *Lumina Zodiacală* atrăsese atenţia celorlalţi protagonişti. Unul dintre foştii aliaţi ai lui Skade se deplasa pe o traiectorie de interceptare cu nava sa la o acceleraţie mai mare decât putea susţine el. Celălalt vehicul Agregat avea să-l atace în maximum cincisprezece minute. La cinci-şase minute după aceea, avea să ajungă şi un al doilea grup.

Remontoire îşi îngădui un fior de nelinişte, doar atât cât să-i pompeze adrenalină în sânge. Apoi îl blocă, aşa cum cineva trânteşte uşa încăperii unei petreceri gălăgios.

Ştia, în mod raţional, că logic ar fi fost să rămână în *Lumina,* unde coordonarea şi intuiţia lui erau cel mai preţuite. Ar fi putut să-şi programeze o simulare nivel-beta care să zboare cu nava asta ori să solicite un voluntar. Ar fi avut zeci de candidaţi, dintre care unii fuseseră echipaţi cu implanturi Agregate. Totuşi, insistase să ia el însuşi nava. Nu doar pentru că petrecuse mai mult timp decât

majoritatea învăţând cum se utilizează arma hipometrică. Exista în plus un sentiment al obligaţiei: era ceva ce trebuia să facă.

Ştia că motivul îl reprezenta Ana Khouri. Comisese o greşeală lăsând-o să coboare singură pe planetă. Dintr-o perspectivă militară, acţiunea fusese corectă: nu avea rost să aloce resurse deja împuţinate când era foarte posibil ca Aura să fie deja moartă, ba mai mult chiar, când se putea ca Aura să-şi fi atins deja utilitatea maximă pentru ei. De asemenea, din cauza blocadei de efect maxim a Inhibitorilor, nimic mai mare decât o capsulă de salvare nu ar fi avut şansa de a ajunge la suprafaţă.

Însă Clavain n-ar fi judecat la fel situaţia. În nouăzeci la sută din cazuri, el se bazase în luarea deciziilor pe aplicarea strictă a punctului de vedere militar. Altfel n-ar fi supravieţuit cinci sute de ani. Totuşi, în zece la sută din cazuri, el ar fi neglijat complet orice reguli şi ar fi făcut ceva care nu ar fi avut niciun sens, decât din punct de vedere uman.

Remontoire se gândea că probabil acum ar fi fost unul dintre cazurile acelea. Nu conta că era foarte plauzibil ca Skade şi Aura să fi murit; Clavain ar fi coborât pe planetă alături de Khouri, chiar dacă, în mod aproape sigur, tentativa de salvare s-ar fi terminat cu moartea lor.

În mod repetat de-a lungul anilor, Remontoire examinase detaliile vieţii lui Clavain, punctele critice, încercând să înţeleagă dacă acţiunile acelea iraţionale îl ajutaseră sau îl stânjeniseră pe vechiul lui prieten. Aşteptând ca nava Agregată să-l intercepteze, trecu în revistă din nou deciziile lui Clavain. Ca de fiecare dată, nu ajunse la un răspuns satisfăcător. Hotărâse totuşi că acesta era un moment în care el trebuia să trăiască mai degrabă după regulile lui Clavain, decât după strategia rigidă a analizei tactice.

Un ceas îi piui în minte. Cele cincisprezece minute se încheiaseră.

Nu avea niciun rost să se gândească la nava Agregată care se apropia, înainte ca ea să sosească într-adevăr: o

examinare rapidă a opţiunilor îi arătase că n-ar fi câştigat nimic dacă s-ar fi abătut de la cursul său actual.

Cealaltă navă pătrunse prin limitele de separaţie concentrice ale senzorilor săi, aidoma unui peşte care înaintează, testând cu botul curenţi oceanici precis definiţi. În imaginaţia sa, nava deveni un obiect tangibil, nu doar o aluzie vagă în datele senzorilor.

Era o corvetă din clasa-murenă, ca a lui Skade, la fel de neagră absorbitoare de lumină ca a lui Remontoire, însă avea forma unui bizar cârlig zimţat de pescuit, spre deosebire de tridentul navei sale. Chiar şi de aproape, şoapta spectrală a propulsiilor ei cu sisteme stealth de mare putere era abia detectabilă. În medie, carcasa îi radia o paralizantă temperatură de 2,7 Kelvin peste zero absolut. De aproape, în spectrul microundelor, era o împestriţate de puncte fierbinţi şi reci. Remontoire identifică amplasamentele motoarelor crio-aritmetice; le notă pe cele care funcţionau mai puţin eficient decât vecinele lor; le notă, de asemenea, pe cele care rulau îngrijorător de rece, oscilând la limita evadării din ciclul algoritmic. Ocazional, pâlpâituri albastre licăreau când unul dintre noduri cobora sub 1 Kelvin, înainte de a fi tras înapoi în cadenţă cu celelalte.

Navele puteau fi răcite în mod arbitrar şi puteau astfel să se contopească în radiaţia de fond a universului primordial, care continua să sclipească după cincisprezece miliarde de ani. Totuşi, harta fundalului nu era lină: inflaţia cosmică amplificase defecţiuni minuscule în universul aflat în expansiune şi produsese variaţii subtile ale fundalului, depinzând de direcţia în care priveai. Existau devieri de la anizotropia adevărată: cute pe chipul creaţiei. Dacă nu-şi puteau ajusta temperaturile carcaselor pentru a se potrivi cu fluctuaţiile acelea, navele obţineau o corespondenţă doar imperfectă cu spectrul de fundal. În anumite circumstanţe, detectarea semnelor minuscule de nepotrivire constituia practic singurul mod prin care să detectezi navele inamice.

Însă această navă Agregată menţinea răceala carcasei

sale pur şi simplu ca formă de camuflaj împotriva forţelor Inhibitoare din vecinătate. Nu făcea niciun efort real de a se ascunde de Remontoire. Ba chiar încerca să discute cu el.

Până şi non-augmentaţii trebuiau să admire o trăsătură a Agregaţilor: ei nu abandonau. Lipsa unui răspuns la douăzeci şi opt de mii de solicitări de negocieri nu avea s-o oprească pe a douăzeci şi opt de mii una.

Remontoire îngădui liniei înguste a laserului său pentru mesaje să se plimbe pe carcasă până găsi unul dintre cele câteva petice de senzori.

Examină transmisia prin numeroase straturi de firewalluri mentale. În cele din urmă, după multe secunde de reflecţie, decise că era sigur să dezarhiveze transmisia în părţile cele mai sensibile ale propriei lui minţi. Formatul mesajului era în limbaj natural, nu în vreun protocol Agregat de înalt nivel. Se gândi că avea o nuanţă abilă de insultă: din perspectiva aliaţilor lui Skade, era echivalentul Agregat al vorbirii pentru copii.

[Remontoire, tu eşti, nu-i aşa? De ce nu vrei să vorbeşti cu noi?]

El compuse un gând în acelaşi format.

De ce eşti aşa sigur că eu sunt Remontoire?

[Ţie ţi-au plăcut mereu gesturile nebuneşti, într-o măsură mai mare decât ai recunoscut. Asta-i desprins direct din manualul de escapade îndrăzneţe al lui Clavain.]

Cineva trebuie s-o facă.

[Este un efort curajos, dar n-are rost să-ţi faci griji pentru oamenii de pe planetă. Nimic din ce putem face nu-i ajută acum. Ei nu sunt nici măcar relevanţi pentru rezultatul viitor al războiului.]

Ar fi mai bine atunci să-i lăsăm să se descurce singuri. Ar fi metoda lui Skade, nu?

[Skade ar fi făcut ce ar fi putut pentru ei, dacă ar fi crezut că ei s-ar dovedi importanţi. Tu însă nu faci decât să înrăutăţeşti situaţia. Nu muta bătălia jos pe planetă. Nu rarefia forţele aici sus, când avem mai mare nevoie să strângem rândurile.]

Altă pledoarie pentru cooperare? Probabil că Skade se răsuceşte în mormânt.

[Ea a fost pragmatică, Remontoire, foarte asemănătoare cu tine. Ar fi înţeles că acum este momentul să ne unim forţele, să punem laolaltă bazele de cunoştinţe şi să cauzăm pierderi reale maşinilor inamice.]

Voi aţi obţinut tot ce aţi putut prin minciună şi furt. Ştii că n-o să mă mai încred niciodată în voi în felul acela. Acum nu aveţi nimic de pierdut prin negociere.

[Recunoaştem cu regret că s-au comis erori tactice. Însă acum, când Skade este – aşa cum ai făcut aluzie – foarte probabil moartă…]

Răţuştele înoată de colo până colo, căutând altă mamă-raţă.

[Poţi să adopţi orice analogie doreşti, Remontoire. Noi oferim doar mâna întinsă a prieteniei. Situaţia de aici este mai complexă decât ne-am dat seama până acum. Probabil că ai văzut-o şi tu: indiciile enigmatice din date, fragmentele – prea mici şi lipsite de importanţă în sine –, dar care se cumulează într-o concluzie clară. Nu avem de-a face doar cu lupi. Mai există şi altceva.]

Eu n-am văzut nimic ce să nu pot explica.

[Atunci nu ai privit destul de atent. Uite, examinează datele *noastre,* dacă te îndoieşti de noi. Vezi dacă asta îţi schimbă părerea. Vezi dacă asta te lămureşte în vreun fel.]

Pepita de date era deja în mintea lui. Instinctul îl îndemna s-o şteargă aşa arhivată, necitită. Decise totuşi s-o lase acolo deocamdată.

Sugerezi un parteneriat?

[Dacă nu vom fi uniţi, nu-i vom învinge niciodată. Împreună putem schimba ceva.]

Poate că da. Însă de fapt nu mă doriţi pe mine, aşa-i?

[Bineînţeles că nu, Remontoire.]

El zâmbi: poate că Agregaţii lui Skade erau lipsiţi de un conducător, poate că fuseseră chiar împinşi spre el de un imperativ instinctiv de a umple vidul acela, dar îi interesa în primul rând arma hipometrică. Era singura tehnologie pe care nu reuşiseră s-o fure ori s-o producă prin inginerie

inversă, deşi Skade o furase pe Aura. Nu le trebuia decât un prototip; nici măcar nu era nevoie să fie intact, câtă vreme îi puteau reconstrui configuraţia de funcţionare.

Mulţumesc pentru ofertă, dar sunt cam ocupat pentru moment. Ce-ai zice să vorbim despre asta mai târziu? De pildă, peste câteva luni?

[Remontoire… nu ne sili să recurgem la aşa ceva.]

El aplică acceleraţie laterală, virând brutal pentru a se îndepărta de cealaltă navă. Proiectă zone de funcţii cerebrale care se dezactivau şi se activau, pe când sângele îi migra prin craniu. După o clipă, corveta îl imită, reproducându-i manevrele bruşte cu o fineţe aflată la limita sarcasmului.

[Avem nevoie de arma aceea, Remontoire.]

Asta am bănuit şi eu. De ce n-aţi spus-o de la bun început?

[Am vrut să-ţi acordăm şansa de a vedea lucrurile din punctul nostru de vedere.]

În cazul ăsta, bănuiesc că ar trebui să fiu recunoscător.

Îşi simţi nava vibrând. Mintea i se aprinse de rapoarte de avarii, intense şi geometrice ca o migrenă. Îl loviseră cu multiple proiectile perforante de carcasă, care vizaseră funcţii esenţiale ale navei. Precizia fusese chirurgicală: doriseră să-l lase plutind în derivă, expus jafului, nu să-i arunce nava în aer. Dacă le păsa sau nu de supravieţuirea lui, asta era cu totul altă chestiune.

[Predă arma acum, Rem, şi-o să-ţi lăsăm suficientă capacitate de zbor să scapi de grupul de lupi care se apropie de noi.]

Îmi pare rău, dar aşa ceva nu face parte din planurile mele pe ziua de azi.

Nava i se zgâlţâi iarăşi: semnalele de avertizare ale altor funcţii esenţiale pâlpâiră sau se stinseră chiar, semn că acestea fuseseră distruse. Nava încerca deja să găsească soluţii, străduindu-se să continue zborul, totuşi exista o limită în privinţa avariilor pe care le putea absorbi. Remontoire se gândi să răspundă în forţă, dar ar fi vrut să-şi păstreze muniţia convenţională pentru lupi. În felul ăsta

mai rămânea doar arma hipometrică însăşi, care abia dacă fusese testată după calibrarea ei laborioasă.

Emise comanda mentală care o determină să accelereze la nivelul energiei de activare, compensând deriva din vectorul navei ca moment cinetic transferat măruntaielor strălucitoare ale armei. La exteriorul ei nu se putea observa absolut nicio schimbare. Remontoire se întrebă ce fel de senzori aţintise corveta asupra lui şi dacă erau destul de buni pentru a detecta semnăturile subtile ale activării.

Era o armă mică şi cu limitări corespunzătoare ale preciziei şi volumului radial de efect (terminologia convenţională – chestii ca „rază de acţiune" şi „acurateţe" – era doar vag aplicabilă armelor hipometrice). Accelera însă foarte rapid. Remontoire îi reglă scara de efect şi găsi soluţia în topografia complexă a parametrilor armei ce corespundeau cu un punct specific din volumul tridimensional de spaţiu înconjurător.

Restabili un canal de comunicaţii cu corveta.

Retrageţi-vă.

[Remontoire, repet, nu ne sili s-o facem.]

Arma se descărcă. Pe harta în frecvenţe de microunde a petelor reci ale corvetei, apăru brusc o rană: o muşcătură perfect emisferică într-un flanc al carcasei. Gradienţii de temperatură criogenică tot curseră ca apa în jurul unei guri de evacuare, rotindu-se şi spiralând pe când se străduiau să găsească un nou echilibru. Perechi de noduri de răcire se blocară în moduri de oscilare instabilă.

Arma acceleră din nou. Remontoire făcu altă gaură în carcasa corvetei, mai adâncă de data asta, astfel că rana era concavă.

Corveta răspunse. Cu strângere de inimă, Remontoire răspunse proiectilelor navă-navă printr-o serie de contramăsuri, păstrându-şi unele pentru maşinile Inhibitoare.

Arma acceleră a treia oară. El se concentră, silindu-se să examineze soluţia din toate unghiurile. O eroare comisă acum putea fi fatală pentru toţi cei implicaţi.

Descărcare. Al treilea atac al său nu se dovedi câtuşi de puţin vizibil, însă, dacă toate calculele fuseseră corecte, tocmai crease o gaură sferică în interiorul navei fără să atingă pereţii şi niciun sistem intern esenţial. Şi – lovitura lui de graţie – centrul spărturii finale avea să fie coliniar cu centrele ultimelor două, cu o precizie de microni.

Aşteptă un moment pentru ca precizia şi modul în care îşi controlase atacul să-i fie înţelese, după care îi contactă din nou.

Următoarea vă va distruge sistemul de susţinere biotică. Aţi înţeles mesajul?

Corveta şovăi. Trecură câteva secunde, timp necesar pentru ca acoliţii lui Skade să examineze mii de posibile scenarii de răspuns, jucându-se cu ele aşa cum copiii se joacă uneori cu nişte cuburi, clădind edificii uriaşe şi instabile de evenimente şi contra-evenimente. În mod aproape sigur, nu se aşteptaseră ca Remontoire să-şi îndrepte arma asupra lor. Informaţiile lor cele mai bune nu sugeraseră niciodată că el ar fi avut un *asemenea* grad de control al armei. Şi chiar dacă l-ar fi avut – şi chiar dacă ei s-ar fi gândit la posibilitatea unui atac ar fi presupus că va lovi în miezul propulsiei navei, distrugându-l într-o clipită de lumină orbitoare.

În schimb, îi lăsase să scape, ba chiar şi cu un avertisment. Nu era un moment în care să-şi facă inamici noi, îşi spusese Remontoire.

Nu mai urmă nicio transmisie. El privi, fascinat, cum motoarele crio-aritmetice reduseră gradientele de temperatură din jurul celor două răni exterioare, străduindu-se să camufleze avaria. După aceea corveta se întoarse cu o sută optzeci de grade, acceleră la maximum şi dispăru.

Remontoire îşi îngădui o secundă jalnică pentru a se felicita. Jucase bine cartea asta. În ciuda avariilor suferite, nava lui putea acţiona în continuare în spaţiul cosmic. Acum nu mai trebuia să-şi facă griji decât în privinţa grupului de maşini Inhibitoare ce se apropia. Maşinile aveau să sosească în trei minute.

Două mii de kilometri, apoi o mie, apoi cinci sute… Din apropiere, senzorii lui se străduiau să trateze bulgărele de maşini Inhibitoare ca pe o unică entitate, trimiţându-i estimări ce se contraziceau în privinţa distanţelor, a scării de mărime şi a dispunerii geometrice. Tot ce putea face era să-şi concentreze eforturile asupra nodurilor mari, rafinându-şi camuflajul carcasei pentru o mai bună corespondenţă cu fundalul cosmic. Reglă vectorii deplasării, pierzând o parte din acceleraţie, dar îndepărtând jeturile de eşapare ale navei de concentraţiile mişcătoare de maşini inamice. Eşapările erau invizibile, practic de nedetectat cu metodele care-i erau disponibile lui Remontoire. Spera că acelaşi dezavantaj se aplica şi Inhibitorilor, totuşi nu avea rost să-şi asume riscuri.

Bulgării se reorganizară, apropiindu-se. Continuau să fie totuşi prea departe şi prea vag dispersaţi ca să constituie o ţintă eficientă pentru arma hipometrică. De asemenea, bărbatul nu intenţiona s-o utilizeze împotriva lor decât ca soluţie extremă. Exista întotdeauna pericolul ca el să le-o arate de prea multe ori, oferindu-le astfel destule date ca să determine un răspuns. Asta se întâmplase deja cu alte arme: Inhibitorii dezvoltaseră în mod repetat defensive eficiente împotriva tehnologiilor umane, inclusiv unele dintre cele lăsate moştenire de Aura. Era posibil ca maşinile extraterestre să nu le fi dezvoltat deloc, ci pur şi simplu să fi extras contramăsuri dintr-o memorie rasială străveche şi neorganizată. Ipoteza asta îl alarma pe Remontoire mai mult decât ideea că ele şi-ar fi putut dezvolta propriile adaptări şi răspunsuri printr-un proces de gândire inteligentă. Exista întotdeauna speranţa că un tip de inteligenţă putea fi învins de aplicarea altui tip sau că inteligenţa aceea – egocentrică, predispusă la îndoială – ar fi putut contribui chiar la propria ei prăbuşire. Dar, dacă în activităţile Inhibitorilor nu exista nicio inteligenţă, ci era doar un proces de recuperare din arhive, o birocraţie complet lipsită de minte dedicată extincţiei sistematice? Galaxia era foarte bătrână şi văzuse multe

idei inteligente. Mai mult decât probabil, Inhibitorii deţineau deja date foarte vechi despre noile arme şi tehnologii ale oamenilor. Dacă ei nu dezvoltaseră răspunsuri eficiente, motivul îl constituia doar faptul că sistemul de găsire a informaţiilor era lent, că arhiva însăşi era vast dispersată. Iar asta ar fi însemnat că oamenii nu puteau face *nimic* pe termen lung. Era imposibil să-i învingă pe Inhibitori, decât doar pe o scară locală. Dacă gândeai la dimensiuni galactice, dincolo de cinci-şase sisteme solare imediate, totul se termina.

Cu toate acestea, Aura le spusese, prin intermediul mamei ei, că *nu se terminase,* nu încă. Potrivit fetiţei, exista un mijloc de a câştiga timp, chiar dacă nu victorii directe asupra Inhibitorilor.

Crâmpeie, fragmente: doar atât puteau ei să întrevadă din mesajele confuze ale Aurei. Totuşi, din zgomotul acela general, se iviseră indiciile unui semnal. În mod repetat apăruse un grup de cuvinte.

Hela. Quaiche. Umbre.

Erau cioburi desprinse dintr-un întreg mai mare, pe care Aura nu-l putuse reda limpede fiindcă era prea mică. Tot ce putea face Remontoire era să ghicească forma tabloului mai vast, utilizând ceea ce aflaseră de la ea înainte ca Skade s-o răpească. Bărbatul credea că atât Skade, cât şi Aura muriseră, totuşi, el mai avea cioburile acelea. Ele trebuiau să însemne ceva, indiferent cât de improbabil ar fi părut. şi exista o legătură clară şi în acelaşi timp frustrantă între două cuvinte – Hela şi Quaiche –, care reprezentau ceva prin asociere. Despre Umbre însă nu ştia absolut nimic.

Ce erau ele şi ce importanţă ar fi avut?

Bulgărele era foarte aproape acum. Începuse să dezvolte coarne de o parte şi cealaltă a navei, cleşti întunecaţi ce pâlpâiau de fulgere violete îngropate în adânc. Indicii de simetrii cubice puteau fi întrezărite în muchiile tăioase şi în curbele abrupte. Remontoire îşi revăzu opţiunile, ţinând seama de sistemele avariate în urma atacului Agregaţilor. Nu dorea să utilizeze deocamdată arma hipometrică şi se

îndoia că ar fi putut s-o accelereze pentru un al doilea atac înainte ca elementele ce scăpaseră neatinse să-l distrugă.

În faţă, planeta crescuse vizibil. Bărbatul îşi alungă din minte celălalt bulgăre, totuşi continua să fie în faţa lui, gonind spre fragila biosferă a Jonglerilor şi spre paraziţii ei umani. Jumătate din planetă era în beznă, iar restul era turcoaz marmorat, împestriţat de nori albi şi de sisteme de furtuni învolburate.

Remontoire decise: avea să folosească minele-vezici.

Într-o fracţiune de secundă, în lungul carcasei habitat a navei sale în formă de trident, se iviră aperturi. În altă fracţiune de secundă, lansatoarele expediară în toate direcţiile o jumătate de duzină de muniţii de mărimea unor pepeni. Carcasa zăngăni odată cu amplasarea lor.

Apoi se lăsă tăcerea.

Trecu o secundă întreagă, după care muniţiile detonară într-o succesiune precis coregrafiată. Nu o răpăială de fulgerări orbitor de albe, fiindcă acestea nu erau dispozitive cu fuziune sau focoase cu antimaterie. De fapt, erau bombe doar în sensul foarte aproximativ al termenului. În locul în care explodase fiecare apăru brusc o sferă cu diametrul de douăzeci de kilometri de *ceva* care staţiona pur şi simplu acolo, ca un balon de baraj aerian umflat rapid. Suprafaţa fiecărei sfere era cutată, precum coaja unui fruct zbârcit, purpuriu-închis, predispusă la valuri ameţitoare de culori. Când se întâmpla ca două sfere să se intersecteze – fiindcă proiectilele din care luaseră naştere se aflaseră la mai puţin de douăzeci de kilometri una de cealaltă când explodaseră –, frontierele contopite licăreau cu radiaţii violete şi albastre-pastelat.

Mecanismele din minele-vezici erau la fel de complicate şi de neînţeles precum cele din arma hipometrică. Între cele două tehnologii existau chiar puncte bizare de corespondenţă – părţi stranii ce păreau vag similare şi sugerau că, poate, îşi aveau originea în aceeaşi epocă a istoriei galactice, produse de aceeaşi specie.

Remontoire bănuia că minele-vezici reprezentau unul dintre primii paşi către tehnologia ingineriei metrice a

Linţolierilor. Linţolierii învăţaseră să încapsuleze volume de spaţiu de dimensiuni stelare în învelişuri de continuum spaţio-temporal reconstruit (cu propriile lor proprietăţi defensive), pe când minele-vezici produceau învelişuri instabile cu diametrul de numai douăzeci de kilometri. Ele se dezintegrau şi reveneau la continuumul spaţio-temporal normal în câteva secunde, dispărând brusc într-un şuvoi de cuante exotice. În locul unde se aflaseră, proprietăţile locale ale metricii ofereau indicii infime de stres anterior. Totuşi, învelişurile nu puteau fi făcute niciodată mai mari sau permanente, cel puţin nu cu tehnologia pe care le-o furnizase Aura.

Muniţiile pe care le amplasase se dezintegrau de acum. Sferele dispărură una câte una, într-o succesiune aleatorie.

Remontoire examină rezultatele. În locurile unde învelişurile explodaseră, maşinile Inhibitoare fuseseră complet distruse. În bulgării de elemente cubice se vedeau răni curbate, matematic netede. Fulgerele se arcuiau prin structurile distruse şi pâlpâirile lor nebuneşti sugerau numai durere şi furie.

Loveşte-i când sunt căzuţi, se gândi el. Emise comanda mentală care avea să detoneze o ultimă rafală de mine-vezici în maşinile din jur.

De data asta nu se întâmplă nimic. Mesaje de eroare îi copleşiră creierul: mecanismul lansator nu funcţionase, întrucât cedase în urma avariilor suferite în cursul atacului anterior. Avusese noroc că funcţionase măcar o dată.

Pentru prima oară, Remontoire îşi îngădui nu doar o clipă de spaimă reală, care-i îngheţă sângele. Opţiunile îi erau acum serios diminuate. Nu avea blindaj; aceea era altă tehnologie extraterestră pe care o aflaseră de la Aura, dar, la fel ca suprimarea inerţiei, nu funcţiona bine în proximitatea armei hipometrice. Blindajul carcasei provenea de la civilizaţia larvelor, pe când arma-h şi minele-vezici erau de la altă cultură şi, din păcate, existau probleme de compatibilitate. Nu-i mai rămăsese decât arma hipometrică şi arsenalul convenţional, totuşi continua să nu existe niciun centru clar pentru un atac.

Carcasa vibră când minele convenţionale fură eliberate din trapele lor. Detonări de fuziune pictară cerul. Remontoire simţi contracurentul electromagnetic abătând haos peste implanturile sale, făcând să pulseze forme abstracte prin câmpul lui vizual.

Inhibitorii erau tot acolo. El lansă două rachete Stinger şi le privi ţâşnind cu o sută *g* pe traiectorii de interceptare. Nu se întâmplă nimic: rachetele nici măcar nu explodară. Remontoire nu deţinea arme cu fascicul, aşa că nu mai avea nimic de oferit.

Deveni foarte calm. Experienţa îi spunea că n-ar fi câştigat nimic prin utilizarea armei hipometrice, ci doar le-ar fi oferit Inhibitorilor altă ocazie de a-i studia funcţionarea operaţională. Mai ştia de asemenea că lupii nu capturaseră încă nicio armă şi că el nu putea îngădui ca asta să se întâmple azi.

Pregăti comanda de sinucidere, vizualizând coroana de mine de fuziune dispuse în nacela armei extraterestre. Aveau să producă un fulger spectaculos în momentul declanşării, aproape la fel de luminos precum cel generat o clipă mai târziu, când avea să fie urmat de propulsia Agregată. Se gândi că existau foarte puţine şanse ca vreunul dintre ele să fie apreciat de spectatori.

Remontoire îşi ajustă starea mentală astfel încât să nu simtă nicio temere, nicio îngrijorare în legătură cu propria moarte. Simţea doar o furnicătură măruntă de iritare, deoarece n-avea să fie prezent să vadă evoluţia evenimentelor. Din toate punctele de vedere importante, abordă problema decesului său cu acceptarea plictisită a cuiva care aşteaptă să strănute. Se gândi că existau unele avantaje în a fi Agregat.

Era pe punctul să execute comanda, când se întâmplă ceva. Restul maşinilor Inhibitoare începură să se îndepărteze de nava lui, retrăgându-se cu o viteză surprinzătoare. Dincolo de ele, senzorii lui detectară dovezi slabe ale unor descărcări de arme şi foarte multe deplasări ale unor mase – detonări de mine-vezici cu semnăturile subtil diferite de cele pe care le utilizase el.

Urmară explozii de focoase de fuziune şi antimaterie, apoi jeturi de eşapare ale unor rachete şi, în final, o unică şi masivă explozie care trebuia să fi fost un dispozitiv perforator de crustă.

În mod normal, nimic din toate astea n-ar fi trebuit să conteze prea mult, dar el slăbise maşinăria Inhibitoare prin atacul lui. Senzorul masic detectă semnătura unei singure nave mici, care corespundea, observă acum Remontoire, unei corvete Agregate din clasa-murenă.

Bănui că era aceeaşi navă pe care o cruţase el. Se întorsese sau poate că-l urmărise tot timpul. Acum se străduia să atragă maşinile Inhibitoare pentru a le îndepărta de el. Remontoire ştia, cu absolută certitudine, că gestul era sinucigaş: corveta nu putea spera să ajungă înapoi, la propria ei facţiune, totuşi decisese să-l ajute, în ciuda atacului său anterior şi a refuzului de a le preda arma hipometrică. Gândire tipic Agregată, reflectă el: n-ar fi ezitat să schimbe tactica în ultima clipă, dacă schimbarea aceea era considerată benefică pentru interesele pe termen lung ale Cuibului-Mamă. Ei nu aveau capacitate de a simţi frustrare şi nici ruşine.

Încercaseră să negocieze cu Remontoire, apoi, fiindcă nu avuseseră succes, încercaseră să ia cu forţa ceea ce doreau. Acţiunea eşuase, ba chiar el le cruţase ostentativ vieţile. Să fi fost aceasta o demonstraţie a recunoştinţei lor? Poate că da, deşi era mai probabil să fie în beneficiul celor care observau bătălia – aliaţii lui Remontoire şi celelalte facţiuni Agregate –, nu în al său: pentru a demonstra sacrificiul curajos pe care-l făcuseră aici. Pentru a le arăta că trecutul fusese şters. Dacă douăzeci şi opt de mii una oferte de împărţire a resurselor eşuaseră, poate că gestul acesta avea să fie cel care să conteze cu adevărat.

Remontoire nu ştia; nu încă. El avea alte probleme la care să se gândească.

Nava lui se îndepărtă de lupta dintre lupi şi Agregaţi. La mare distanţă, energia pură şi forţa pură se străduiau să reducă materia la elementele fundamentale. Ceva absurd

de strălucitor lumină cerul, ceva atât de intens, încât bărbatul putea să jure că un licăr pătrunsese prin carcasa neagră a navei.

Reveni cu atenţia la celălalt bulgăre, ajuns acum foarte aproape de planetă. La amplificare maximă, vedea o masă neagră aflată la câteva ore în faţa luminată a planetei, plutind staţionar deasupra unui punct anume de pe suprafaţă. Făcea ceva.

DOUĂZECI ŞI TREI

Hela, 2727

Quaiche era singur în mansarda lui, cu excepţia costumului gravat. Auzea numai propria sa răsuflare şi sunetele grijulii ale patului pe care era întins. Jaluzelele pe jumătate coborâte brăzdau încăperea cu linii paralele de roşu-aprins.

Putea simţi, foarte slab – şi doar fiindcă se deprinsese s-o simtă – legănarea infimă dintr-o parte în alta şi din faţă în spate a lui Lady Morwenna, care înainta pe Cale. Departe de a-l irita, legănarea reprezenta o sursă de linişte. În clipa în care catedrala ar fi încremenit, el ar fi ştiut că rămâneau în urma Haldorei. Totuşi, catedrala nu se oprise de mai bine de un secol, şi atunci doar pentru câteva ore în timpul unei defecţiuni a reactorului. De atunci, deşi crescuse în dimensiuni, dublându-şi înălţimea, pentru ca apoi să şi-o dubleze încă o dată, ea mersese neîncetat, lunecând pe Cale exact cu viteza necesară pentru a menţine Haldora fix deasupra şi ca atare vizibilă, prin intermediul oglinzilor, pentru ochii lui menţinuţi deschişi, veşnic atenţi. Nicio altă catedrală de pe Cale nu avea un asemenea istoric: cea mai apropiată rivală a lui Lady Morwenna, Iron Lady, se oprise pentru o rotaţie întreagă cu cincizeci şi nouă de ani în urmă. Ruşinea acelei defectări – trebuise să aştepte în acelaşi loc până când celelalte catedrale reveniseră după trei sute douăzeci de zile – continua să fie apăsătoare după şase decenii. Toate celelalte catedrale, inclusiv Lady Morwenna, aveau o fereastră cu vitralii care comemora umilinţa aceea.

Patul îl duse către ferestrele vestice, ridicându-se puţin pentru a-i îmbunătăţi unghiul de vedere. În timp ce se mişca, oglinzile se deplasau în jur, menţinând contactul vizual direct. Indiferent în ce direcţie s-ar fi deplasat patul, Haldora era obiectul predominant care era reflectat spre el. Quaiche vedea planeta după multiple reflectări, cu

lumina silită să cotească în mod repetat în unghi drept, inversată şi din nou inversată, amplificată şi diminuată de lentile acromatice, totuşi continua să fie *lumina* însăşi, nu o imagine pe un ecran, obţinută la mâna a doua sau a treia. Era mereu acolo, dar imaginea nu era niciodată la fel de la o oră la alta. În primul rând, iluminarea Haldorei se schimba în cursul ciclului de patruzeci de ore al orbitei lui Hela: de la faţa complet luminată, la semilună, apoi la faţa întunecată bântuită de furtuni. Şi nici în timpul unei faze anume, detaliile umbrelor şi ale benzilor nu erau niciodată exact la fel de la o trecere la următoarea. Era suficient, la limită, pentru a alunga impresia că imaginea îi fusese întipărită pe creier.

Nu era, desigur, tot ce vedea Quaiche. În jurul Haldorei exista un inel negru care devenea treptat gri-argintiu, apoi mai erau şi împrejurimile imediate, pe care le vedea într-o bandă de detalii indistincte. Se putea uita într-o parte, ducând astfel Haldora în vederea sa periferică, deoarece oglinzile focalizau imaginea pe ochii lui, nu doar pe pupile. Nu făcea totuşi asta foarte des, temându-se că va avea loc o dispariţie tocmai când planeta nu se bucura de întreaga lui atenţie.

Chiar şi cu Haldora uriaşă drept în faţă, Quaiche învăţase să profite la maximum de vederea sa periferică. Era surprinzător cum reuşea creierul să completeze lacunele, sugerând detalii pe care ochii lui nu erau de fapt capabili să le distingă. Nu doar o dată, bărbatul se gândise că, dacă oamenii ar fi înţeles cu adevărat cât de sintetică era lumea lor – ce proporţie însemnată din ea era înjghebată nu din percepţia directă, ci din interpolări, amintiri, presupuneri fundamentate –, ar fi înnebunit în tăcere.

Privi Calea. În depărtare spre est, în direcţia în care mergea Lady Morwenna, se zărea o clipire clară: limita nordică a Lanţului Gullveig, cel mai întins din emisfera sudică a lui Hela. Era ultima formă de relief majoră ce trebuia traversată înainte de drumul relativ uşor prin Câmpiile Jarnsaxa şi partea asociată spre Scara Diavolului.

Calea traversa flancurile nordice ale Lanţului Gullveig, trecând în dealurile de la poale printr-o serie de canioane cu pereţi înalţi. Acolo fusese raportată o cădere de gheaţă foarte serioasă, înaltă de sute de metri, care bloca total aliniamentul existent. Mai devreme în cursul zilei, Quaiche discutase personal cu şeful echipei de reparaţii a Căii Permanente, un bărbat pe nume Wyatt Benjamin, care-şi pierduse un picior într-un accident vechi şi nespecificat.

— Eu aş zice c-a fost sabotaj, îi spusese Benjamin. Vreo duzină de încărcături explozive amplasate în perete în cursul ultimei traversări, cu fitiluri cu declanşări decalate. O acţiune a catedralelor din urmă. Ele nu pot ţine pasul şi atunci vor ca nici altele să nu-l poată ţine.

— Asta ar fi o acuzaţie foarte serioasă, dacă ar fi exprimată în public, replicase Quaiche ca şi cum gândul acela nu i-ar fi trecut niciodată prin minte. Şi totuşi, oricât de mult m-ar îndurera s-o recunosc, s-ar putea să ai dreptate.

— Ascultă-mă pe mine, asta a fost.

— Întrebarea este: cine o va curăţa? Ar trebui rezolvată în… în cât timp? În cel mult zece zile vom ajunge acolo.

Wyatt Benjamin aprobase din cap.

— Totuşi, poate că nu vrei să fii aşa aproape când va fi curăţată.

— De ce?

— O s-o cam şubrezim.

Quaiche absorbise cuvintele acelea, înţelegând exact ce dorise bărbatul să spună.

— Acum trei-patru ani n-a fost o cădere de aceleaşi proporţii? În apropiere de Joncţiunea Glum, nu? Ţin minte însă că a fost curăţată cu echipamente de demolare convenţionale şi că totul s-a terminat în nici zece zile.

— Am putea s-o rezolvăm şi pe asta în mai puţin de zece zile, răspunsese Benjamin, dar dispunem de numai jumătate din echipamentele şi forţa de muncă obişnuite.

— Mi se pare ciudat, se încruntase Quaiche. Ce s-a-ntâmplat cu restul?

— Nimic, doar că au fost rechiziţionaţi atât oamenii, cât

şi maşinile. Nu mă-ntreba de ce sau cine a ordonat-o. Eu lucrez doar pentru Calea Permanentă. Şi bănuiesc că, dacă ar fi avut vreo legătură cu Turnul-Ceasului, ai fi ştiut deja, nu?

— Cred că da, încuviinţase Quaiche. Trebuie să fie ceva sub nivelul Turnului. Probabil că alt birou al Căii a descoperit ceva ce trebuia reparat de urgenţă, vreo sarcină uitată în ultima rundă, şi a avut nevoie de toate utilajele grele ca să acţioneze rapid, înainte să observe altcineva.

— Ei bine, noi am observat, rânjise Benjamin, totuşi păruse să admită că sugestia lui Quaiche e plauzibilă.

— În cazul ăsta, va trebui să găseşti pur şi simplu alt mod de a curăţa gheaţa, nu?

— Îl avem deja.

— Focul Domnului, spusese Quaiche străduindu-se să pară impresionat.

— Dacă asta va fi necesar, asta va trebui să folosim. De aia îl avem cu noi.

— Demolările nucleare trebuie utilizate doar ca soluţie finală, în ultimă instanţă, zisese Quaiche pe un ton despre care spera că dovedea prudenţa necesară. Eşti sigur că nu puteţi curăţa locul prin mijloace convenţionale?

— În zece zile, cu oamenii şi echipamentele de care dispun? Nici vorbă!

— Atunci Focul Domnului va fi, aprobase Quaiche, unindu-şi vârfurile degetelor subţiri şi uscate ca nişte crenguţe. Informează celelalte catedrale, peste toate graniţele ecumenice. Noi vom duce greul acum. Celelalte ar fi bine să se retragă la distanţa de siguranţă uzuală, dacă nu şi-au îmbunătăţit protecţiile de la precedentul eveniment.

— Nu există altă soluţie, încuviinţase Wyatt Benjamin.

Quaiche îi pusese o mână pe umăr.

— E-n regulă. Ceea ce trebuie făcut trebuie făcut. Domnul va avea grijă de noi.

Quaiche se trezi din amintiri şi surâse. Bărbatul de la Calea Permanentă plecase deja să supravegheze

amplasarea rară şi sacră a dispozitivelor de fuziune controlată. El era singur cu Calea, cu costumul gravat şi cu scânteierea îndepărtată şi ademenitoare a Lanţului Gullveig.

— Tu ai aranjat chestia cu gheaţa, nu?

Se întoarse către costumul gravat.

— Cine v-a spus să vorbiţi?

— Nimeni.

Quaiche se strădui să-şi păstreze vocea egală, fără să trădeze nimic din teama pe care o simţea.

— Nu ar trebui să vorbiţi, până nu fac eu posibil asta.

— În mod clar, nu-i cazul.

Glasul era subţire, piţigăiat: produsul unui difuzor ieftin sudat pe ceafa costumului, acolo unde nu putea fi văzut de musafirii întâmplători.

— Noi auzim tot, Quaiche, şi vorbim atunci când ne convine.

Aşa ceva n-ar fi trebuit să fie posibil. Se presupunea că difuzorul funcţionează doar când îl activa Quaiche.

— N-ar trebui să puteţi face asta.

Glasul – semăna cu ceva produs de un instrument ieftin de suflat – păru să-l ironizeze.

— Ăsta-i abia începutul, Quaiche. Noi vom găsi mereu o cale de ieşire din orice cuşcă ai clădi în jurul nostru.

— Atunci o să vă distrug acum.

— Nu poţi. Şi n-ar fi bine să-ncerci. Noi nu suntem duşmanii tăi. De acum ar trebui să ştii asta. Suntem aici să te ajutăm. Atât doar că, drept răsplată, avem nevoie de o mică mână de ajutor.

— Sunteţi demoni. Eu nu negociez cu demonii.

— Nu suntem demoni, Quaiche, ci doar umbre, aşa cum şi tu eşti pentru noi.

Mai purtaseră conversaţia asta. De multe ori.

— Mă pot gândi la moduri în care să vă ucid.

— Atunci, de ce nu-ncerci?

Răspunsul îi răsări în minte nechemat, ca întotdeauna: pentru că-i puteau fi utili. Pentru că deocamdată el îi putea controla. Pentru că se temea de ceea ce s-ar fi întâmplat

dacă i-ar fi ucis la fel de mult pe cât se temea de ceea ce s-ar fi întâmplat dacă i-ar fi lăsat în viaţă. Pentru că ştia că existau mai mulţi în locul de unde veniseră aceştia.

Mult mai mulţi.

— Ştiţi de ce, replică el şi glasul îi răsună jalnic în propriile urechi.

— Dispariţiile îşi sporesc frecvenţa, zise costumul. Ştii ce-nseamnă asta, da?

— Înseamnă că acestea sunt vremurile finale, răspunse Quaiche. Nimic mai mult.

— Înseamnă că se deteriorează camuflajul. Înseamnă că în curând maşina va fi evidentă pentru toţi.

— Nu este nicio maşină.

— Ai văzut-o tu însuţi. O vor vedea şi alţii când dispariţiile vor atinge apogeul. Şi, mai devreme sau mai târziu, cineva o să dorească să colaboreze cu noi. De ce s-aştepţi până atunci, Quaiche? De ce să nu colaborezi cu noi acum, când te-ai bucura de condiţiile cele mai bune?

— Nu tratez cu demoni.

— Noi suntem doar umbre, repetă costumul. Simple umbre care şoptesc peste hăul dintre noi. Acum ajută-ne să-l trecem, ca să te putem ajuta.

— N-o s-o fac. Niciodată!

— Quaiche, se apropie o criză. Dovezile sugerează că a şi început deja. I-ai văzut pe refugiaţi. Ştii poveştile pe care le spun ei, despre maşinile ce ies din beznă, din frig. Motoare ale extincţiei. Noi am mai văzut asta întâmplându-se, chiar în sistemul acesta. N-o să le învingeţi fără ajutorul nostru.

— Dumnezeu va interveni, zise Quaiche.

Ochii îi lăcrimau, înceţoşând imaginea Haldorei.

— Nu există niciun Dumnezeu, spuse costumul. Suntem doar noi, iar noi nu avem răbdare nesfârşită.

Apoi însă amuţi. Îşi rostise textul pe ziua aceea, lăsându-l pe Quaiche singur cu lacrimile sale.

— Focul Domnului, şopti el.

Ararat, 2675

Când Vasko reveni în inima aisbergului, muzica nu mai cânta. Ţinând într-o mână incubatorul voluminos, dar uşor, tânărul se strecură prin hăţişul de suliţe din gheaţă, urmând ruta acum clar delimitată. Gheaţa zornăia şi trosnea în jurul lui, iar incubatorul lărgea drumul, doborând obstacole. Scorpio îi spusese să nu se grăbească să se întoarcă la nava distrusă, însă el ştia că hiperporcul încercase doar să-l cruţe de orice neplăcere inutilă. Îl apelase pe Blood, îi povestise lui Urton ce se întâmpla şi apoi pornise cu incubatorul, mergând pe cât de repede cuteza.

Dar, când se apropie de spărtura din flancul navei, ştiu că se terminase. O coloană de lumină cobora din plafonul de gheaţă, prin gaura cu diametrul de un metru pe care cineva o deschisese către cer. Scorpio stătea în cercul iluminat de la baza stâlpului, cu trăsăturile perfect conturate de razele ce veneau de sus, ca într-o pictură în clarobscur. Privea în jos şi movila masivă a capului i se afundase în jugul lat al umerilor. Ţinea ochii închişi, iar pielea cu firişoare de păr a frunţii se vedea cenuşiu-albăstruie în raza groasă prin care dansau grăunţi de praf. Ţinea în mână ceva care picura roşu pe gheaţă.

— Domnule? rosti Vasko.

— S-a terminat, spuse Scorpio.

— Îmi pare rău că a trebuit să faci asta, domnule.

Ochii de un roz decolorat, injectat cu firişoare de sânge, se fixară asupra tânărului. Mâinile lui Scorpio tremurau. Când vorbi, glasul său perfect omenesc se auzi subţire, ca vocea unei fantome care dispare din locul pe care-l bântuie.

— Nu la fel de rău pe cât îmi pare mie.

— Aş fi făcut-o eu, dacă mi-ai fi cerut-o.

— Nu ţi-aş fi cerut-o, zise Scorpio. N-aş fi cerut-o nimănui.

Vasko se strădui să mai spună ceva. Ar fi vrut să-l întrebe pe Scorpio cât de milos îi îngăduise Skade să fie. Se gândi că nu lipsise mai mult de zece minute. Oare asta

să fi însemnat, într-o matematică odioasă a durerii, că Skade îi oferise lui Clavain o păsuire de la sfârşitul prelungit pe care-l făgăduise? Exista oare vreun sens în care să se poată spune că ea dovedise milă, fie numai şi prin reducerea cu câteva minute a unei agonii care trebuie să fi fost indescriptibilă?

Nu putea ghici. Nu era sigur că dorea să ştie cu adevărat.

— Am adus incubatorul, domnule. Copilul…

— Aura e bine. Este cu mama ei.

— Şi Skade, domnule?

— Skade a murit, răspunse hiperporcul şi glasul îi sună monoton, lipsit de sentimente. Ştia că nu va mai supravieţui mult. Îşi concentrase resursele corpului ca s-o ţină pe Aura vie. Când am deschis-o, din Skade însăşi nu mai rămăsese prea mult.

— A vrut ca Aura să trăiască, zise Vasko.

— Sau a vrut un atu pentru negocieri când veneam cu Clavain.

Vasko ridică puţin cutia de plastic uşor, ca şi cum Scorpio nu-l auzise bine.

— Incubatorul, domnule. Ar trebui să băgăm imediat copilul în el.

Scorpio se aplecă şi şterse lama bisturiului pe gheaţă. Pata roşie se întinse prin chiciură în modele ce-l duseră pe Vasko cu gândul la irisuri. Se gândi că Scorpio ar putea azvârli cuţitul, dar hiperporcul îl băgă în buzunar.

— Jaccottet şi Khouri îl vor pune pe copil în incubator, zise el. Între timp, noi doi ne vom ocupa de Clavain.

— Domnule?

— Ultima lui dorinţă. A vrut să fie înmormântat în ocean.

Scorpio se întoarse să intre în navă.

— Cred că măcar atât îi datorăm.

— Acelea au fost ultimele lui cuvinte, domnule?

Scorpio se răsuci încet spre Vasko şi-l studie îndelung, cu capul lăsat spre umăr. Tânărul simţi că e cântărit din nou, la fel cum îl cântărise şi bătrânul, iar experienţa îi inducea exact acelaşi sentiment de inadecvare. Ce doreau

de la el monştrii aceştia din trecut? Ce ştachetă aşteptau să depăşească?

— Nu, răspunse Scorpio încetişor, n-au fost ultimele lui cuvinte.

Aşezară sacul cu corpul pe ţărmul de gheaţă ce înconjurau aisbergul. Vasko trebuia să-şi amintească întruna că era abia mijlocul dimineţii: cerul era cenuşiu umed şi norii se îngrămădeau de la un orizont la celălalt, aidoma unui tavan care aproape că zgâria vârful aisbergului. La câţiva kilometri mai departe, deasupra oceanului, pe acelaşi tavan se zărea o pată distinctă şi ameninţătoare de cerneală umedă ca un ochi negru. Părea să înainteze împotriva vântului, de parcă ar fi căutat ceva dedesubt. La orizont, fulgerele inscripţionau linii de crom pe argintul mat al cerului. Ploaia îndepărtată răpăia într-o perdea lentă de culoarea funinginii.

În jurul aisbergului, oceanul fierbea de forme sure, posace. În toate direcţiile, suprafaţa apei era întreruptă continuu de fantasme lucioase, mişcătoare, de culoare verde-turcoaz uleios. Vasko le văzuse şi mai devreme: ieşeau la suprafaţă, zăboveau şi apoi dispăreau chiar înainte ca ochiul să aibă timp să se focalizeze. Lăsau impresia că un banc vast de creaturi vag asemănătoare cu balenele se găsea într-un proces de înconjurare a aisbergului. Fantasmele se ridicau şi spiralau între valuri şi spumă. Se contopeau şi se divizau, ieşeau la suprafaţă şi se scufundau, iar formele şi dimensiunile lor precise erau imposibil de determinat. Însă nu erau animale. Erau mulţimi vaste de microorganisme ce acţionau în manieră coerentă.

Vasko îl văzu pe Scorpio privind oceanul. Pe chipul hiperporcului exista o expresie pe care n-o mai văzuse până atunci şi tânărul se întrebă dacă putea fi vorba de nelinişte.

— Se-ntâmplă ceva, nu-i aşa? întrebă el.

— Trebuie să-l ducem dincolo de gheaţă, spuse Scorpio. Barca se mai poate deplasa câteva ore. Ajută-mă să-l pun

înăuntru.

— N-ar trebui să stăm prea mult pe apă, domnule.

— Crezi că are vreo importanţă cât durează?

— Din câte ai spus, domnule, pentru Clavain a avut.

Suiră sacul în carcasa neagră a celei mai apropiate bărci. La lumina zilei, copastia părea mult mai uzată decât şi-o amintea Vasko: suprafaţa ei metalică netedă era presărată cu pete şi puncte de coroziune, unele de dimensiunea degetului său mare. Când ridicară corpul peste margine, fărâme din barcă se desprinseră ca nişte coji metalice, acolo unde le atinsese genunchiul tânărului.

Suiră apoi amândoi la bord. Urton, care urma să rămână pe marginea aisbergului, îi ajută să-şi deschidă drumul, folosind o lopată. Scorpio porni motorul. Apa începu să fiarbă şi barca înaintă încetişor spre ocean, urmând canalul pe care-l tăiase prin marginea aisbergului la sosire.

— Staţi!

Vasko se întoarse către voce. Era Jaccottet, care ieşea din aisberg. Incubatorul îi atârna de mână, evident mai greu decât atunci când îl adusese Vasko.

— Ce-i? strigă Scorpio, lăsând motorul la ralanti.

— Nu puteţi pleca fără noi.

— Nu pleacă nimeni.

— Copilul are nevoie de îngrijiri medicale. Trebuie să-l ducem cât mai repede pe uscat.

— Aşa se va şi-ntâmpla. N-ai auzit ce-a spus Vasko? Un avion a pornit încoace. Staţi cuminţi acolo şi totul va fi bine.

— Pe vremea asta, avionul ar putea face câteva ore şi nu ştim cât de stabil e aisbergul.

Vasko percepu furia hiperporcului. Îi furnica pielea ca electricitatea statică.

— Şi ce vrei să spui?

— Domnule, vreau să spun că ar trebui să plecăm acum, în ambele bărci, la fel cum am venit. Să mergem spre sud. Avionul ne va determina poziţia prin transponder. În felul ăsta, vom câştiga timp şi nu va trebui să ne facem griji că aisbergul se va scufunda sub noi.

— Cred că are dreptate, domnule, spuse Vasko.

— Te-a-ntrebat cineva ceva? se răsti Scorpio.

— Nu, domnule, dar aş zice că acum toţi avem o miză în chestia asta, nu?

— Tu n-ai nicio miză în nimic, Malinin.

— Clavain părea să creadă că aş avea.

Tânărul se aşteptă ca hiperporcul să-l ucidă atunci şi acolo. Posibilitatea îi apăru în minte chiar în vreme ce privirea îi lunecă spre ochiul negru şi adânc din nori. Era mai aproape acum – la maximum un kilometru de aisberg – şi-şi cobora pântecul, începând să alungească o protuberanţă spre ocean. Era o tornadă, înţelese Vasko. Exact ce le trebuia.

Scorpio se mulţumi doar să pufăie şi reporni motorul.

— Vii cu mine sau nu? Dacă nu, dă-te jos şi aşteaptă pe gheaţă cu ceilalţi.

— Vin cu tine, domnule, spuse Vasko. Nu înţeleg însă de ce n-am putea face aşa cum spune Jaccottet. Putem să plecăm cu ambele bărci şi să-l îngropăm pe Clavain pe drum.

— Coboară!

— Domnule?

— Am zis să cobori. Nu-i ceva negociabil.

Vasko dădu să răspundă. Niciodată, nici după ce va fi derulat incidentul în minte de nenumărate ori, nu avea să-i fie clar ce intenţionase să-i spună hiperporcului atunci. Poate ştia deja că depăşise o limită admisibilă şi că nimic din ce-ar fi spus sau ar fi făcut n-ar fi putut anula încălcarea aceea.

Scorpio se mişcă apoi cu viteza fulgerului. Lăsă maneta motorului, îl prinse pe Vasko cu ambele mâini şi-l ridică peste bord. Tânărul simţi cum vreo doi centimetri din partea superioară a bordului bărcii se rupseră sub coapsele lui, ca o ciocolată casantă. După aceea izbi cu spinarea o pojghiţă de gheaţă subţire şi la fel de casantă, apoi se afundă într-o apă mai rece decât orice îşi imaginase vreodată, iar gerul pătrunzător îi sui pe şira spinării ca un piston strălucitor de şoc şi de durere. Nu

putea să respire. Nu putea să strige sau să se întindă după ceva solid. Abia îşi mai amintea propriul nume sau de ce înecul era ceva atât de rău, la urma urmelor.

Văzu cum barca lunecă în oceanul propriu-zis. Văzu cum Jaccottet puse incubatorul jos, iar în spatele lui apăru Khouri, care porni spre el păşind iute, dar cu grijă. Deasupra, cerul avea culoarea uniform cenuşie a unui ţesut cerebral, cu excepţia focarului mai întunecat al ochiului furtunii. Proeminenţa neagră aproape că atinsese suprafaţa apei. Se curba într-o parte, spre aisberg.

Scorpio opri barca. Se legăna pe valurile înalte de un metru, iar acum putea spune nu că plutea pe apă, ci că mai degrabă stătea pe o plută mişcătoare din materie organică verde-albăstruie. Pluta aceea se întindea în toate direcţiile pe multe zeci de metri, însă era cel mai groasă în centru, care părea să fie exact locul unde se oprise barca. Era înconjurată de o bandă neagră precum cărbunele de apă relativ necontaminată, dincolo de care se vedeau alte insule distincte de materie a Jonglerilor. Sub suprafaţa apei, întrezărindu-se intermitent între valuri şi spumă, păreau să fie structuri tentaculare ca nişte ferigi, groase cât conductele. Se clătinau şi se ondulau, iar ocazional se mişcau cu lentoarea deliberată şi stranie a unor cozi prehensile.

Hiperporcul scotoci prin barcă, după ceva cu care să-şi acopere faţa. Mirosul îl sfredelea până în creier. Oamenii spuneau că era un miros urât sau cel puţin copleşitor. O duhoare de resturi de mâncare putrezite, de compost, amoniac, canalizare şi ozon. Pentru hiperporci era insuportabil.

În trusa medicală găsi un pansament şi-l înfăşură de două ori în jurul râtului, lăsându-şi ochii neacoperiţi. Îl usturau şi lăcrimau întruna. În privinţa asta nu putea face nimic deocamdată.

Ridicându-se în picioare, cu multă grijă ca să nu se dezechilibreze el însuşi sau să dezechilibreze barca, apucă sacul cu corpul. Furia pe care o simţise când îl azvârlise pe

Vasko peste bord îl secătuise de puţina energie pe care izbutise s-o conserve. Acum sacul i se părea nu de două ori mai greu decât ar fi trebuit să fie, ci de trei ori. Îl prinse cu mâinile de o parte şi de alta a capului şi începu să se retragă încetişor. Nu voia să rişte să scape corpul peste bord, temându-se că barca se va răsturna cu fundul în sus din cauza greutăţii a doi adulţi aflaţi atât de departe de linia mediană. Dacă târa corpul într-un capăt al bărcii, putea fi în siguranţă.

Alunecă. Mâinile pierdură priza. Căzu pe spate şi ateriză pe fesele lui bătucite, iar sacul bufni pe fundul bărcii.

Hiperporcul îşi şterse lacrimile, dar gestul înrăutăţi situaţia. Aerul era ticsit de microorganisme, o pâclă verzuie ce plutea deasupra oceanului, iar el nu făcuse decât să-şi sporească senzaţia de iritare, care deveni mai profundă.

Se sculă din nou. Observă, absent, trompa de întuneric ce cobora din cer. Apucă iarăşi sacul şi începu să-l tragă spre pupa. Formele organice se congelau parcă în jurul bărcii într-o procesiune constantă de efigii, siluete de un verde-sticlos ce se formau şi se dizolvau ca operele unor horticultori demenţi. Când le privea direct, formele nu aveau niciun înţeles, însă cu coada ochiului distingea indicii de anatomie extraterestră: o menajerie de membre straniu articulate, de chipuri şi trunchiuri bizar aranjate. Guri se căscau larg. Ciorchini multipli de ochi îl priveau cu atenţie lipsită de minte. Părţi aripate articulate se deschideau aidoma unor evantaie. Coarne şi gheare irupeau din verdele acela, dăinuind o clipă înainte de a face implozie şi a se recufunda în amorfie. Modificările constante din structura fizică a biomasei Jonglerilor erau însoţite de o briză caldă şi umedă şi de sunete de absorbire şi sfâşiere rapidă.

Scorpio se întoarse, astfel că sacul se găsea între el şi pupa. Aplecându-se deasupra lui, îl prinse din zona umerilor şi-l sprijini pe partea metalică a pupei. Clipi des, străduindu-se să se concentreze. De jur-împrejur, frenezia verde continua neabătută.

— Îmi pare rău, rosti hiperporcul.

Totul ar fi trebuit să se întâmple complet altfel. Scorpio se gândise adesea la posibilele circumstanţe ale morţii lui Clavain. Presupunând că ar fi trăit destul de mult ca să fie el însuşi martor, văzuse întotdeauna înmormântarea lui Clavain în imagini eroice, o ceremonie solemnă iluminată de focuri, la care asistau mii de privitori. Crezuse mereu că, dacă Nevil Clavain va muri, se va stinge lin, în sânul coloniei, vegheat în ultimele ore de cei care-l iubiseră. Iar dacă nu avea să se întâmple aşa, atunci se va prăbuşi într-o acţiune curajoasă şi neaşteptată, atacând eroic aşa cum aproape că făcuse de o sută de ori până atunci, apăsându-şi palma peste o rană mică şi cu aspect inofensiv din piept, cu faţa căpătându-i culoarea unui cer de iarnă, străduindu-se să-şi păstreze răsuflarea şi conştiinţa atât cât să poată rosti în şoaptă un mesaj pentru cei care trebuiau să continue fără el. În închipuirea sa, Scorpio fusese întotdeauna cel care îi transmisese mai departe ultimele cuvinte.

În moartea lui ar fi existat demnitate, sentimentul unui sfârşit drept. Iar înmormântarea ar fi fost un eveniment de venerare şi tristeţe, ceva de care să se vorbească după multe generaţii.

Însă nu se întâmpla deloc aşa.

Scorpio nu dorea să se gândească la ceea se afla în sac sau la ceea ce i se făcuse. Nu dorea să se gândească la lentoarea silită a morţii lui Clavain sau la rolul esenţial pe care-l jucase el însuşi în acel proces. Ar fi fost groaznic fie şi numai să asiste la cele petrecute în aisberg. Să recunoască însă că şi participase însemna să fie conştient că-i fusese extrasă o parte de neînlocuit.

— N-o să-i abandonez, rosti el. Când ai fost plecat pe insula ta, am încercat mereu să fac aşa cum ai fi făcut. Asta nu-nseamnă că mi-ar fi trecut vreodată prin cap c-aş fi egalul tău. Ştiu că aşa ceva nu va fi niciodată adevărat. Eu am mari dificultăţi în a plănui ceva ce nu-i chiar în faţa ochilor. Aşa cum am spus-o mereu, sunt un ins practic.

Ochii îl usturau. Se gândi la ironia amară a cuvintelor pe

care tocmai le rostise.

— Bănuiesc c-aşa a fost, până la sfârşit. Îmi pare rău, Nevil! Meritai mai mult de atât. Ai fost un om curajos şi ai făcut mereu ceea ce era corect, indiferent cât te-a costat.

Se opri, îşi trase răsuflarea şi alungă sentimentul vag de absurditate pe care-l simţea vorbind cu sacul. Discursurile nu constituiseră niciodată punctul lui forte. Clavain s-ar fi descurcat mult mai bine, dacă rolurile lor ar fi fost inversate. Însă, el era aici, iar Clavain devenise cadavrul din sac. Trebuia să facă tot ce putea, bâjbâind, aşa cum făcuse majoritatea lucrurilor în viaţa sa.

Se gândi că Nevil Clavain l-ar fi iertat.

— Acum o să-ţi dau drumul, zise Scorpio. Sper că asta-i ce ţi-ai dorit, prietene. Sper că vei găsi ce căutai.

Împinse cu toată puterea sacul peste bord şi acesta dispăru imediat în pluta verzuie care înconjura barca, iar, după ce pieri de la suprafaţă, activitatea Jonglerilor se înteţi. Procesiunea constantă de forme extraterestre deveni mai agitată, accelerând către un climax febril.

În cer, trompa neagră şi căutătoare se curbase aproape la orizontală, întinzându-se către aisberg. De acum vârful ei nu mai era o simplă proeminenţă boantă, ci începuse să se deschidă, divizându-se în multe degete negre, care creşteau şi se despicau ele însele, zvârcolindu-se prin văzduh.

Scorpio nu putea face nimic în privinţa ei. Scrută din nou jocul formelor Jonglerilor şi, pentru o clipă, i se păru că întrezăreşte chiar o pereche de chipuri feminine apărând în furtuna de imagini. Nişte feţe remarcabil de similare, totuşi una dintre ele poseda o maturitate ce-i lipsea celeilalte, o resemnare senină şi obosită. Parcă fusese martoră, pur şi simplu, la prea multe şi-şi imaginase prea multe pentru o singură viaţă. Lipsite de ochi, aidoma statuilor, ele îl priviră un moment care păru încremenit în timp, înainte de a se dizolva la loc, printre măştile ce pâlpâiau.

În jurul lui, pluta începu să se dezintegreze. Zidul schimbător de forme intră în colaps şi se prăvăli înapoi în

ocean. Până şi mirosul şi miasma înţepătoare începuseră să-şi piardă cât de cât din intensitate. Scorpio bănui că asta însemna că-şi făcuse datoria. Însă, deasupra oceanului, forma neagră continua să-şi împingă extremităţile ramificate spre aisberg.

Mai avea treabă de făcut.

Scorpio întoarse ambarcaţiunea cu o sută optzeci de grade. Când ajunse la aisberg, găsi cealaltă barcă deja pe apă: Vasko, Khouri, incubatorul şi cei doi din Braţul Securităţii se zăreau înăuntru, ghemuiţi împotriva jerbelor de stropi, căci carena era afundată mult. După acalmia oceanului când îl primise pe Clavain, Jonglerii îşi dublaseră, parcă, din nou, activitatea. Scorpio era sigur de acum că avea legătură cu ceea ce cobora din cer. Jonglerilor nu le plăcea: îi făcea să se agite, aidoma unei colonii de animăluţe care simt apropierea unui şarpe.

Hiperporcul nu-i învinovăţea: nu semăna cu niciun fenomen meteo pe care îl văzuse vreodată. Nu era nici o tornadă, nici o trombă marină. Acum, când obiectul legănător şi cu multe braţe se afla direct deasupra, natura lui artificială era evidentă într-un mod teribil. Era compus în totalitate – de la trompa groasă ce traversa plafonul de nori şi până la cele mai subţiri extremităţi ale ramificaţiilor – din aceleaşi elemente cubice negre pe care le văzuseră în nava lui Skade. Era o maşină Inhibitoare, o maşină-lup – indiferent cum ar fi vrut să-i spună. Nu se putea preciza cât anume din ea plutea deasupra lor, ascunsă de nori. Poate că trompa aceea străbătea întreaga atmosferă a Araratului.

Simpla ei vedere îl îngreţoşa. Pur şi simplu, era *nefirească.*

Viră spre cealaltă barcă. Acum, după ce terminase cu Clavain, simţea o limpezime a minţii care-i lipsise cu câteva minute în urmă. Probabil că procedase greşit lăsându-i pe ei pe aisberg cu numai o barcă la dispoziţie, dar nu dorise să mai fie nimeni cu el când îşi îngropa prietenul. Poate că fusese egoist, însă nu ei mânuiseră

bisturiul.

— Ţineţi-vă bine! le transmise prin comunicator. Vom distribui în mod egal încărcătura imediat ce ajung suficient de aproape.

— Şi după aceea? întrebă Vasko, privind temător la ceea ce se întindea peste cer.

— După aceea vom fugi cât ne ţin puterile.

Atenţia obiectului negru era îndreptată asupra aisbergului. Cu mişcări lente, de piton, împinse un mănunchi de tentacule în acoperişul structurii îngheţate, iar acele de gheaţă şi ţurţurii se sparseră zornăind, când maşina îşi forţă drumul înăuntru. Poate că, se gândi Scorpio, simţea prezenţa altor piese de maşini Inhibitoare, hibernând sau moarte în interiorul epavei corvetei. Trebuia să se reunească imediat cu ele. Sau poate căuta cu totul altceva.

Aisbergul se cutremură. Oceanul răspunse la mişcare, lent, prin valuri scunde care se retraseră de pe ţărmul de gheaţă. De undeva, din interiorul structurii, se auziră trosnete, ca de oase rupte. În stratul exterior de gheaţă se căscară interstiţii largi, expunând o măduvă dantelată de culori fabulos diferenţiate: roz, albastru şi ocru.

Maşini negre pătrunseră prin crăpături. O duzină de tentacule ieşi din aisberg, încolăcindu-se şi zvârcolindu-se, adulmecând aerul, despicându-se în componente pe măsură ce se extindeau.

Barca lui Scorpio atinse ca o şoaptă bordul celeilalte ambarcaţiuni.

— Daţi-mi incubatorul! răcni el, peste urletul motorului.

Vasko se ridică, aplecându-se între bărci, şi puse o mână pe umărul hiperporcului ca să-şi păstreze echilibrul. Era palid şi avea părul ud şi lipit de scalp.

— Te-ai întors, zise el.

— Lucrurile s-au schimbat, spuse Scorpio.

Hiperporcul luă incubatorul, simţind greutatea copilului dinăuntru, şi-l fixă cât mai bine între picioare.

— Acum, Khouri, zise el şi întinse o mână spre femeie.

Ea trecu în barca lui, pe care o simţi afundându-se în

apă când ajunse la bord. Khouri îl privi o clipă drept în ochi, parcă gata să spună ceva. Scorpio se întoarse către Vasko, înainte ca ea s-o facă.

— Veniţi după mine. Nu vreau să mai întârziem aici nicio clipă în plus.

Crăpăturile din aisberg se lărgiseră în abisuri adânci, rifturi ce ajungeau până în centru. Maşina neagră pătrundea tot mai mult în gheaţă, insinuându-se în văluri nerăbdătoare. Şi mai multe extremităţi apărură în perimetru, legănându-se şi extinzându-se. Aisbergul începu să se rupă în bucăţi distincte de mărimea unor case. Scorpio acceleră motorul bărcii, ricoşând peste valuri, dar nu-şi putea abate atenţia de la ceea ce se întâmpla înapoia sa. Fragmente de aisberg se desprindeau, blocuri neregulate ce cădeau în ocean ridicând jerbe mugitoare de apă. Acum vedea un hăţiş zvârcolitor de tentacule negre flexându-se şi şerpuind în jurul corvetei distruse. Din aisberg nu mai rămăsese decât nava care-i dăduse naştere.

Maşina ridică nava în văzduh. Formele negre se împinseră prin deschideri din carcasă, cu mişcări delicate, gânditoare şi vag temătoare, aşa cum ar fi procedat cineva care ar fi îndepărtat ultimul strat de ambalaj de pe un cadou.

Cealaltă ambarcaţiune rămăsese în urmă: era mai lentă, deoarece avea trei adulţi la bord.

Corveta se rupse în bucăţi negre şi ascuţite, dintre care doar cele mai mici rămaseră suspendate, parcă, din cer. Spirale şi arcuri perfect negre se roteau în jurul lor.

Caută ceva, se gândi Scorpio.

Spiralele îşi slăbiră priza. Tentacule şi subtentacule se retraseră într-o pâclă de mişcare de contracţie. Straturi de cuburi negre curseră unele peste altele, crescând şi micşorându-se la unison, neliniştitor. Scorpio vedea detalii doar în muchii, acolo unde maşina se întâlnea cu fundalul gri al cerului.

Bucăţile de corvetă – toate, acum – se prăbuşiră în ocean.

Însă maşina continua să ţină ceva: o formă micuţă, albă,

stelată, care atârna inertă în văzduh. Scorpio îşi dădu seama că era Skade. Maşina o găsise în epavă, îi cuprinsese mijlocul cu o parte a ei şi-i strecurase în cap o altă parte, mai delicată. O interoga, recuperând structuri neurale din cadavru.

Pentru o clipă, lăsă impresia că ar fi fost din nou vie.

Maşina neagră împinse altă trompă spre bărcile ce plecau. Ceva se contractă atunci în stomacul lui Scorpio: un răspuns visceral, instinctiv, la apropierea unui prădător şerpuitor. *Îndepărtează-te!* Încercă să accelereze, însă era deja la maximum.

Zări mişcare în cealaltă barcă: sclipirea unei ţevi îndreptate spre văzduh. După o clipă, descărcarea roz-electric orbitoare a unui tun Breitenbach lumină cerul gri. Fasciculul ţâşni către masa uriaşă a maşinii extraterestre. Ar fi trebuit s-o sfredelească, gravând o linie pârjolitoare în plafonul de nori, dar raza ocoli maşina ca un furtun de pompieri. Vasko tot continuă să tragă, însă fasciculul era abătut din orice punct în care ar fi putut cauza stricăciuni.

Maşina neagră urmă trompa groasă. Întreaga masă continua să atârne din cer, cu multele sale braţe ca un candelabru dezgustător.

Era interesată în mod aparte de a doua barcă.

Tunul pârâi. Scorpio auzi trosnete focurilor de arme mici. Nimic din toate acestea n-avea să conteze câtuşi de puţin.

Pe neaşteptate simţi o durere sfredelitoare în urechi. În aceeaşi clipă, de jur-împrejurul său, oceanul se ridică trei-patru metri, de parcă un gigantic efect de sucţiune l-ar fi tras spre cer. Se auzi un tunet mai răsunător decât orice auzise hiperporcul vreodată. Înălţă ochii, cu urechile tot vuind şi văzu… ceva – ca un semn, pentru o fracţiune de secundă, al unei absenţe circulare pe cer, o delimitare vagă între aer şi ceva dinăuntrul său. Cercul dispăru aproape imediat, iar când încetă să mai existe, Scorpio simţi aceeaşi durere în urechi, aceeaşi senzaţie de sucţiune.

După câteva secunde se întâmplă din nou.

De data asta, cercul se intersectă cu masa neagră principală a maşinii Inhibitoare care plutea. O bucată uriaşă şi diformă din ea căzu spre valuri, retezată, desprinsă de restul. O parte şi mai mare din masă încetase pur şi simplu să mai existe: era ca şi cum totul din regiunea sferică de deasupra lui pierise – nu numai aerul, ci şi maşina Inhibitoare ce ocupa acelaşi volum. Membrele ataşate de bucata care se prăbuşea se zbăteau frenetic şi Scorpio simţi că bucata încetinea pe măsură ce se apropia de suprafaţa apei, totuşi rata de reducere a vitezei nu era suficientă ca s-o oprească. Izbi oceanul, se scufundă, reveni la suprafaţă. Membrele continuau să şfichiuiască în jurul nucleului, biciuind apa.

Khouri se aplecă spre el. Buzele i se mişcară, însă glasul i se pierdea sub vuietul talazului de sânge din timpanele hiperporcului. Înţelese totuşi ce spunea femeia, cele trei silabe erau inconfundabile:

— Remontoire.

Scorpio aprobă din cap. Nu trebuia să cunoască detaliile; era suficient că intervenise.

— Mulţumesc, Rem, rosti el şi-şi auzi glasul de parcă ar fi vorbit sub apă.

Masa cenuşiu-verzuie de Jongleri fuziona în jurul bucăţii plutitoare şi biciuitoare a maşinii negre. Deasupra, intrusa începuse să se retragă în plafonul de nori, cu suprafeţele curbate ale rănilor sale încă evidente. Scorpio începuse să se întrebe despre cealaltă parte – dacă avea să se autorepare, să îndepărteze biomasa Jonglerilor şi să continue să le producă necazuri –, când ea, Jonglerii şi un căuş emisferic cu diametrul de o sută de metri din ocean dispărură brusc. Hiperporcul văzu cum pereţii înclinaţi de apă din jurul absenţei părură să încremenească, de parcă n-ar fi dorit să mai preia volumul ce le fusese luat. Apoi se prăbuşiră spre interior şi un turn verde murdar ţâşni în văzduh deasupra epicentrului, iar un talaz ameninţător se năpusti către ei.

Scorpio strânse zdravăn bordul bărcii şi incubatorul.

— Ţin-te bine! îi strigă lui Khouri.

DOUĂZECI ŞI PATRU

Ararat, 2675

În noaptea aceea, lumini ciudate apărură pe cerurile Araratului. Erau vaste şi schematice, aidoma planurilor de construcţie ale unor constelaţii interzise. Nu semănau cu nicio auroră pe care o văzuseră vreodată coloniştii.

Începură să se ivească în ora de amurg de după apusul soarelui, pe cerul de vest. Nu existau nori care să oculteze stelele, iar lunile rămaseră aproape la fel de jos pe cât fuseseră în cursul lungii lor traversări către aisberg. Turla solitară a navei uriaşe era o muchie de negru mai profund pe fundalul amurgului purpuriu, ca o întrezărire în adevărata noapte stelară aflată dincolo de vălul atmosferei Araratului.

Nimeni nu avea nicio idee despre cauza luminilor. Explicaţii convenţionale, care implicau arme cu fascicule interacţionând cu atmosfera superioară a planetei, se dovediseră complet inadecvate. Observaţiile capturate de videocamere din locuri diferite de pe Ararat stabiliră pentru formele mari distanţe paralactice de fracţiuni de secundă-lumină, aflate mult dincolo de ionosfera planetei. La răstimpuri se întâmpla câte ceva mai explicabil: fulgerul unei explozii convenţionale sau o jerbă de particule exotice, provenită din atingerea şfichiului unui fascicul rătăcit tras dintr-o armă; ocazional, sclipirea dură a unei eşapări de propulsie ori a jetului unei rachete sau chiar câte o rafală încriptată de trafic de comunicaţii. Însă, în mare parte, războiul de deasupra planetei se purta cu arme şi metode incomprehensibile în funcţionarea lor.

Ceva era totuşi clar: cu fiecare oră ce trecea, luminile sporeau ca intensitate şi complexitate. Iar tot mai multe forme întunecate crestau valurile în apa din jurul golfului. Se metamorfozau şi se contopeau, schimbându-şi aspectul prea rapid ca să poată fi surprinse de privire. Aparent nu aveau niciun scop, lăsau doar impresia unei congregaţii

lipsite de minte. Specialiştii din corpul de înotători pentru contacte cu Jonglerii priveau nervoşi, nedorind să intre în ocean. Iar pe măsură ce luminile de deasupra deveniră mai intense şi schimbările mai frecvente, formele din ocean răspunseră prin iuţirea propriului tempo.

Şi băştinaşii Araratului ştiau că aveau vizitatori.

Hela, 2727

Grelier îşi ocupă poziţia în holul cel mare din Lady Morwenna, în unul dintre multele scaune aranjate în faţa ferestrei negre. Holul era semiîntunecat, deoarece obloane metalice exterioare fuseseră trase peste toate celelalte ferestre cu vitralii. Existau câteva luminiţe electrice care să-i ghideze pe spectatori spre locurile lor, însă sursa de iluminare reală o constituiau lumânările, care pâlpâiau în număr impresionant în sfeşnice. Confereau procedurilor un aspect solemn, pictural, astfel încât toate chipurile păreau nobile, de la cel mai înalt demnitar din Turnul-Ceasului, până la cel mai umil tehnician din Forţa Motrice. Desigur, din fereastra neagră însăşi nu se putea vedea nimic, cu excepţia unei impresii vagi de zidărie înconjurătoare.

Chirurgul-general examină congregaţia. În afara unui personal redus la minimum care se ocupa de sarcini esenţiale, probabil că întreaga populaţie a catedralei era prezentă acum aici. El îi ştia după nume pe mulţi dintre cei cinci mii de oameni – pe mai mulţi decât ar fi bănuit majoritatea lor. Dintre ceilalţi erau doar câteva sute de feţe cu care nu era deloc obişnuit. Era încântat să vadă aşa mulţi acum, mai ales când se gândea la firele de sânge ce-i legau pe toţi. Aproape că-şi putea închipui o tapiserie roşie, bogată, de conexiuni care atârna deasupra congregaţiei, falduri şi bannere stacojii şi maronii, simultan complexe şi uimitoare.

Gândul la sânge îi aduse aminte de Harbin Els. Aşa cum îi spusese lui Quaiche, tânărul murise în cursul activităţilor de curăţare. Drumurile lor nu se mai intersectaseră niciodată după acel interviu iniţial din caravană, deşi

Grelier fusese treaz o perioadă din timpul cât Harbin lucrase în Lady Morwenna. Munca-Sângelui prin care Harbin trecuse într-adevăr fusese realizată de asistenţii lui Grelier, nu de el personal. Însă aşa cum se întâmpla cu tot sângele colectat de catedrală, eşantionul său fusese catalogat şi stocat în băncile de sânge din Lady Morwenna. Acum, după ce fata reintrase în viaţa lui, Grelier recursese la pasul expedient de a recupera eşantionul respectiv şi de a-l supune unor analize amănunţite.

Era un pariu riscant, totuşi merita efortul. În mintea lui Grelier apăruse o întrebare: oare darul fetei era dobândit sau înnăscut? Iar dacă era înnăscut, fusese activat de ceva din ADN-ul ei? El ştia că numai un om dintr-o mie avea darul recunoaşterii şi al interpretării microexpresiilor; încă şi mai puţini îl aveau în aceeaşi măsură ca Rashmika Els. Putea fi deprins, cu certitudine, însă cei precum fata nu aveau nevoie de nicio instruire: ei ştiau pur şi simplu regulile, cu o convingere absolută. Aveau practic o capacitate perfectă de observaţie şi unicul lor semn de întrebare era de ce nu vedeau şi ceilalţi aceleaşi semne. Totuşi, asta nu însemna că darul ar fi fost o misterioasă înzestrare supraumană, întrucât le afecta în acelaşi timp comportamentul social. Nu li se putea spune niciodată o minciună liniştitoare. Dacă erau urâţi şi cineva le spunea că erau frumoşi, decalajul dintre intenţie şi efect era cu atât mai dureros fiindcă era evident şi atât de usturător de sarcastic.

Grelier căutase prin arhivele catedralei, examinând lucrări medicale vechi de secole pentru a găsi ceva despre predispoziţii genetice referitoare la înzestrarea fetei. Totuşi, arhivele erau frustrant de incomplete. Existau multe lucruri despre donare şi prelungirea vieţii, dar foarte puţine despre markerii genetici pentru hipersensibilitate la microexpresiile faciale.

Cu toate acestea, el îşi asumase bătaia de cap a analizării mostrei de sânge recoltate de la Harbin, căutând orice era neobişnuit sau anormal, preferabil în genele asociate cu centrii perceptivi ai creierului. Harbin n-ar fi

putut avea darul respectiv nici pe departe în acelaşi grad ca sora lui, însă şi asta în sine ar fi fost interesant. Dacă între genele lor nu existau deosebiri importante dincolo de variaţiile normale pentru fraţi non-identici, atunci înzestrarea Rashmikăi ar fi început să pară ceva dobândit, nu moştenit. Un accident în dezvoltare, poate, ceva din mediul pruncieі şi al copilăriei ei care îi întreţinuse capacitatea şi o cultivase. Pe de altă parte, dacă apărea ceva genetic, atunci Grelier ar fi putut asocia genele diferite cu zone specifice ale funcţionării creierului. Literatura sugera că persoanele cu leziuni cerebrale puteau dobândi abilitatea respectivă ca mecanism compensator când îşi pierdeau capacitatea de a procesa vorbirea. Dacă acesta era cazul şi dacă puteau fi identificate regiunile cerebrale importante, atunci ar fi chiar posibil să introducă starea aceea prin intervenţie chirurgicală. Imaginaţia lui Grelier prinsese aripi: se gândea să instaleze în craniul lui Quaiche blocaje neurale, mici valve şi porţi ce puteau fi închise şi deschise de la distanţă. Dacă izola regiunile cerebrale cuvenite – să le facă să se lumineze ori să se stingă, potrivit funcţiei –, ar fi fost chiar posibil să pornească şi să oprească abilitatea respectivă. Ideea îl entuziasma. Ce înzestrare excepţională pentru un negociator: să poţi alege când vrei să vezi prin vălul de minciuni al celor din jurul tău!

Deocamdată însă nu avea decât o mostră de sânge de la frate. Analizele nu dezvăluiseră nicio anomalie izbitoare, nimic care să atragă atenţia, dacă Grelier nu ar fi avut deja un interes faţă de familie. Poate că asta susţinea ipoteza că abilitatea era dobândită. El n-avea s-o ştie cu siguranţă până nu obţinea o probă de sânge de la Rashmika Els.

Chestorul fusese util, desigur. Cu pârghiile cuvenite de convingere, nu i-ar fi fost greu să găsească o cale prin care să recolteze sânge de la Rashmika. Totuşi, de ce să rişte să tulbure un proces care se îndrepta deja lin spre finalul său? Scrisoarea avusese efectul dorit. Fata o interpretase drept un fals conceput pentru a o abate din drum. Ea văzuse dincolo de explicaţia poticnită a chestorului despre

existenţa scrisorii. Nu făcuse decât să-i consolideze convingerea.

Grelier surâse în barbă. Nu; el putea să aştepte. În scurt timp, fata avea să fie aici, iar atunci el avea să obţină mostra de sânge dorită.

Ba chiar atât de mult sânge cât avea să fie necesar.

În clipa aceea, o tăcere deplină se lăsă în sală. Chirurgul privi împrejur şi-l văzu pe Quaiche lunecând pe intervalul dintre scaune în amvonul lui mişcător. Structura verticală neagră scotea un uruit slab pe când se apropia. Quaiche rămăsese în patul cu menţinerea funcţiilor vitale, ridicat la aproape nouăzeci de grade şi poziţionat în vârful amvonului. Chiar şi în timp ce înainta pe culoar, lumina Haldorei îi ajungea la ochi, transmisă de sus, din Turnul-Ceasului, de un sistem complex de tuburi articulate şi oglinzi. Tehnicieni în robe urmau amvonul, ajustând tuburile cu ajutorul unor prăjini lungi, terminate prin gheare. În lumina slabă, Quaiche nu mai avea ochelarii de soare, aşa că dispozitivul ce-i menţinea ochii mereu deschişi era acum vizibil.

Pentru mulţi dintre cei prezenţi – în mod sigur pentru cei care sosiseră în Lady Morwenna în ultimii doi-trei ani –, aceasta putea fi prima dată când îl vedeau pe Quaiche în carne şi oase. În ultima vreme, părăsea foarte rar Turnul-Ceasului. Zvonuri despre moartea lui circulaseră decenii întregi, abia înfrânate de apariţiile lui tot mai rare.

Amvonul coti şi se deplasă prin faţa congregaţiei, înainte de a se opri imediat sub fereastra neagră. Quaiche stătea cu spatele la ea, întors spre public. În lumina lumânărilor, părea să fie o excrescenţă dăltuită a amvonului însuşi. În basorelief, sfinţi în costume de vid îl susţineau de dedesubt.

— Poporul meu, rosti el, să ne bucurăm. Aceasta este o zi a minunilor, a oportunităţilor ivite printre greutăţi.

Croncănea neclar ca de obicei, dar microfoane ascunse îi amplificau şi-i sporeau glasul. De undeva de sus, orga asigura un contrapunct uruitor, aproape subsonic, discursului său.

— De douăzeci şi două de zile ne apropiem de impasul din canionul Gullveig, reducându-ne viteza, îngăduind Haldorei s-o ia înaintea noastră, dar fără să ne oprim vreodată cu adevărat. Sperasem că obstacolul va fi înlăturat acum douăsprezece-treisprezece zile. Dacă s-ar fi întâmplat aşa, n-am fi pierdut deloc teren. Însă obstacolul s-a dovedit mai dificil decât ne temuserăm. Măsurile convenţionale de curăţare s-au dovedit ineficiente. Oameni buni au murit atacând problema, iar alte vieţi au fost pierdute în amplasarea încărcăturilor explozive. Nu cred că mai trebuie să le reamintesc celor prezenţi aici că aceasta este o operaţiune delicată: Calea însăşi trebuie să rămână în mare parte neafectată odată ce este îndepărtat obstacolul principal.

Făcu o pauză şi cadrele circulare din jurul ochilor săi reflectară lumina lumânărilor şi amplificară culoarea alamei.

— Dar acum munca periculoasă s-a încheiat. Încărcăturile au fost amplasate.

În clipa aceea, corul şi orga crescură la unison. Grelier încleştă mâna pe măciulia bastonului. Miji ochii, ştiind cu exactitate ce va urma.

— Iată Focul Domnului! intonă Quaiche.

Fereastra neagră înflori cu o lumină minunată. Prin fiecare ciob şi faţetă de sticlă pătrundea o rază tangibilă de culoare, toate atât de intense şi de pure, încât îl purtară instantaneu pe chirurgul-general cu gândul în trecutul unei lumi pline de culori şi forme strălucitoare. Simţi infiltrarea chimică a bucuriei în creier şi se strădui să i se împotrivească, exact în timp ce simţea cum de hotărârea lui se alegea praful.

În faţa vitraliului, Quaiche se contura pe fundalul amvonului. Braţele îi erau ridicate, subţiri ca nişte crengi. Grelier miji şi mai mult ochii, încercând să distingă şablonul dezvăluit pe fereastra neagră. Tocmai începuse să-l descifreze, când izbi unda de şoc, care zgâlţâi întreaga catedrală. Câteva lumânări pâlpâiră şi se stinseră, iar candelabrele suspendate se legănară.

Fereastra redeveni neagră. Exista totuşi o imagine remanentă: o reprezentare a lui Quaiche însuşi, îngenuncheat în faţa monstruozităţii din fier a costumului gravat. Costumul era deschis în lungul liniei de sudură. Quaiche ţinea palmele căuş în faţă, acoperite cu o masă roşie, dezgustătoare, din care se extindeau tentacule şi fuioare spre cavitatea costumului. Parcă ar fi băgat mâinile acolo şi ar fi scos materia aceea roşie şi lipicioasă. Chipul îi era întors spre cer, către globul vrâstat al Haldorei.

Însă nu era Haldora aşa cum o văzuse Grelier reprezentată vreodată.

Imaginea remanentă se destrăma şi Grelier începu să se întrebe dacă trebuia să aştepte până la viitorul obstacol pentru a revedea fereastra aceea, dar explozia care urmă îi dezvălui tabloul din nou. Pe faţa Haldorei, astfel realizat încât părea că străluceşte prin benzile atmosferice ale gigantei gazoase, se vedea un model geometric. Era foarte complicat, aidoma peceţii întortocheate de ceară a unui împărat: un păienjeniş tridimensional de bare argintii. În centrul păienjenişului, emiţând raze de lumină, era un singur ochi omenesc.

Se resimţi altă undă de şoc, zguduind catedrala Lady Morwenna. Urmă o detonare finală, şi spectacolul luă sfârşit. Fereastra neagră redeveni neagră, cu faţetele prea opace pentru a fi iluminate de orice altceva decât de strălucirea nucleară a Focului Domnului.

Orga şi corul se stinseră.

— Acum Calea poate fi curăţată, rosti Quaiche. Nu va fi uşor, dar pentru câteva zile vom putea merge cu vitezele normale ale Căii. S-ar putea să mai fie necesare şi alte încărcături explozive, dar mare parte din obstacol nu mai există. Pentru asta îi mulţumim Domnului. Însă timpul pe care l-am pierdut nu poate fi recuperat cu uşurinţă.

Degetele lui Grelier se încleştară din nou pe măciulia bastonului.

— Celelalte catedrale n-au decât să încerce să recupereze timpul pierdut, continuă Quaiche. Ele se vor strădui. Da, Câmpiile Jarnsaxa se întind înaintea noastră şi

cursa acolo va fi câştigată de cei mai iuţi. Lady Morwenna nu este cea mai rapidă catedrală de pe Cale şi nici n-a căutat vreodată această distincţie lipsită de valoare. Dar ce rost are să încerci să recuperezi terenul pierdut pe Câmpii, când Scara Diavolului se află imediat după ele? În mod normal, noi am fi încercat să dispunem de timp suplimentar în punctul acesta, luând-o înaintea Haldorei, pregătindu-ne pentru navigarea lentă şi dificilă pe Scară. De data asta nu mai beneficiem de luxul respectiv. Am pierdut zile esenţiale tocmai când ne permiteam cel mai puţin să le pierdem.

Quaiche aşteptă o secundă, ştiind că, de acum, congregaţia îl asculta cu atenţie şi cuprinsă de groază.

— Mai există însă şi altă cale, zise el aplecându-se în faţă în amvon, aproape ameninţând să răstoarne suportul patului. Una care cere cutezanţă şi credinţă. Noi nu trebuie să mergem neapărat pe Scara Diavolului. Există şi altă rată peste Riftul Ginnungagap. Ştiţi cu toţii, desigur, despre ce vorbesc.

De jur împrejurai catedralei, transmise prin învelişul ei blindat, Grelier auzi zăngănituri când obloanele exterioare se ridicară. Ferestrele cu vitralii obişnuite erau redeschise, iar lumina pătrundea prin ele în ordine secvenţială. În mod normal, ar fi fost impresionat, dar amintirea ferestrei negre nu dispăruse, imaginea ei remanentă continua să-l obsedeze. După ce ai văzut foc nuclear prin masca sudorului, orice altceva este decolorat ca o acuarelă.

— Dumnezeu ne-a dăruit un pod, rosti Quaiche. Cred că este timpul să-l folosim.

Rashmika se simţi atrasă din nou de acoperişul caravanei şi trecu de la un vehicul la altul până ajunse la stelajul înclinat al Observatorilor. Oglinzile netede şi identice ale chipurilor lor, egal distanţate şi ordonate, dobândise o calitate abstractă aparte. O duceau cu gândul la fundurile sticlelor stivuite într-un beci sau la reţeaua de faţete ale uneia dintre staţiile de monitorizare a razelor gama aflate în apropiere de sterpe. Fata nu ştia dacă asta i

se părea mai mult sau mai puţin liniştitor decât conştientizarea faptului că fiecare dintre ele era o fiinţă umană distinctă – sau, cel puţin, fusese până când constrângerea de a privi Haldora îi distrusese din minte ultima trăsătură încăpăţânată a personalităţii.

Caravana se legăna şi se unduia, parcurgând o bucată de drum abia recent curăţată de căderi de gheaţă. La răstimpuri – aparent mai frecvent decât cu o zi-două în urmă –, cotea pentru a ocoli câte un grup de pelerini care făceau drumul pe jos. De la înălţimea Rashmikăi, pelerinii păreau micuţi şi ridicoli. Cei cu dare de mână aveau costume de vid cu ciclu închis, care permiteau călătorii lungi pe suprafaţa planetei. Unele costume se ocupau chiar de boli, vindecând răni minore sau alinând articulaţii artritice. Desigur, aceia erau norocoşii. Restul trebuiau să se descurce cu costume care nu fuseseră concepute pentru a străbate mai mult de câţiva kilometri neasistate. Ei se căzneau sub povara raniţelor voluminoase, croite manual, aidoma unor ţărani care-şi purtau toate bunurile asupra lor. Unii sfârşiseră cu obiecte atât de groteşti, încât nu avuseseră de ales decât să-şi târască după ei, pe schiuri sau tălpici, proprietăţile şi sistemele de menţinere a funcţiilor vitale improvizate. Toate costumele, căştile, raniţele şi echipamentele remorcate erau împodobite cu totemuri religioase, adesea de o natură complicată. Existau statuete aurite, cruci, pagode, demoni, şerpi, săbii, cavaleri împlătoşaţi, dragoni, monştri marini, arce şi o sută de alte simboluri pe care Rashmika nu se obosi să le identifice. Totul se făcea prin puterea muşchilor, fără vreun ajutor mecanic. Chiar şi în gravitaţia moderată de pe Hela, pelerinii erau îndoiţi de mijloc din cauza efortului şi fiecare pas târşâit era o imagine a epuizării.

Ceva atrase privirea fetei departe – spre sud, socoti ea. Se uită cu atenţie într-acolo, dar distinse doar un nimb vag: o strălucire albastră-violetă care se retrase înapoia celui mai apropiat şir de dealuri.

După o secundă, văzu altă fulgerare în aceeaşi direcţie. Fusese clară şi rapidă ca o clipire din ochi, însă lăsase în

urmă aceeaşi aură muribundă.

O a treia. Apoi, nimic.

Rashmika nu ştia ce fuseseră străfulgerările, totuşi bănuia că direcţia în care privea nu putea fi departe de poziţia de pe Calea Permanentă ocupată curent de catedrale. Poate că asistase la o parte din operaţiunea de curăţare despre care vorbise chestorul.

Acum se petrecea altceva, dar mult mai aproape. Stelajul pe care erau prinşi Observatorii se înclina, coborând către orizontală. Când ajunse la un unghi de treizeci de grade se opri şi, cu o singură mişcare straniu de lină, toţi Observatorii se sculară în capul oaselor, cu legăturile desfăcute. Caracterul brusc al mişcării o surprinse realmente pe Rashmika. Era aidoma ridicării coordonate a unei armate de somnambuli.

Ceva o atinse şi trecu mai departe – nu brutal, dar nici tocmai cu blândeţe. Apoi altceva.

Pe lângă ea treceau în alai aceiaşi pelerini cu glugi. Fata se uită în spate şi văzu un şir lung care se apropia de stelaj. Ieşea printr-o uşă-trapă din acoperişul caravanei pe care ea n-o observase până atunci. În acelaşi timp, cei care fuseseră pe stelaj îl părăseau, rând cu rând, coborând cu mişcări sincronizate pe panta lină. Când ajunseră pe acoperişul caravanei, se organizară, de asemenea, într-un şir care şerpuia în jurul stelajului şi dispărea prin altă uşă-trapă. Chiar înainte ca stelajul să fi fost complet evacuat, noii Observatori îşi ocupau poziţiile: se întindeau pe spate şi se încătărămau. Cu totul, schimbarea de „cart” dură poate două minute şi fu executată cu un asemenea grad de frenezie calmă, încât era greu de crezut că s-ar fi putut derula mai rapid. Rashmika avu impresia că existase o suferinţă profund pentru fiecare secundă a acestui schimb, întrucât exista un interval în care Haldora rămânea neobservată. Nu era însă tocmai adevărat, înţelese ea după aceea, întrucât nu văzu semne de activitate similară altundeva în lungul caravanei: celelalte stelaje rămăseseră înclinate sub obişnuitele lor unghiuri de observare. Cu siguranţă, schimburile de cart erau astfel programate

pentru ca minimum un grup de Observatori să poată fi martori la dispariţia planetei.

Până acum, ea nu se gândise că Observatorii petreceau şi timp în afara stelajelor. Acum însă îi vedea cum reveneau supuşi în caravană. Se întrebă dacă asta se întâmpla pentru că erau prea mulţi Observatori sau pentru că trebuiau scoşi de pe stelaje la răstimpuri din considerente de sănătate.

Neîndoios, succesiunea de fulgere îndepărtate fusese o coincidenţă, dar slujise pentru a sublinia schimbarea cartului într-un fel pe care fata îl găsea uşor neliniştitor. Ultima dată când fusese pe acoperiş, se simţise ca şi cum ar fi spionat o ceremonie sacră. Acum se simţea ca şi cum fusese surprinsă în timp ce spiona şi pângărise într-un fel sfinţenia ritualului.

Ultimii Observatori din lotul cel nou îşi ocupaseră poziţiile pe stelaj. Deşi se îmbulziseră pe lângă ea, nu exista niciun semn vădit că fata le-ar fi afectat cumva sincronizarea. Acum stelajul se înclina sub acelaşi unghi ca toate celelalte de pe caravană, orientându-se spre Haldora.

Rashmika se întoarse şi-i privi pe ultimii membri ai cartului anterior dispărând în interiorul maşinii. Mai erau trei, apoi doi, după care şi ultimul coborî prin trapă. Uşa prin care apăruse cartul cel nou fusese etanşată, dar cealaltă rămăsese deschisă.

Se uită la Observatorii de pe stelaj. Păreau complet indiferenţi faţă de prezenţa ei, dacă, de fapt, o observaseră. Poate că o înregistraseră doar ca fiind un obstacol minor în drumul lor spre sarcina pe care o aveau.

Se îndreptă şi ea către trapa deschisă. În acelaşi timp, rămase atentă la stelaj, dar, din unghiul în care stătea acesta acum, oricui i-ar fi fost imposibil s-o vadă, chiar şi în vederea periferică, nemaipunând la socoteală că Observatorii purtau căşti şi glugi.

Fata nu intenţionase să coboare prin trapa aceea, totuşi era extrem de curioasă să vadă ce se afla dedesubt. O privire scurtă aruncată înăuntru ar fi fost suficient. Era posibil să nu vadă nimic, doar un puţ cilindric cu o scară ce

ducea altundeva, poate la un sas. Sau poate că ar fi văzut... ei bine, imaginaţia i se blocă. Îi era însă greu să nu-şi închipuie rânduri de Observatori, conectaţi la maşini, revigoraţi pentru a putea ataca următorul cart.

Caravana se legănă şi se zgâlţâi, iar Rashmika se prinse de balustradă ca să-şi păstreze echilibrul, aşteptându-se ca dintr-o clipă în alta trapa să fie închisă şi etanşată din interior. Şovăi să se apropie. Până acum, Observatorii păruseră docili, dar cum aveau să reacţioneze la o invadare a teritoriului lor? Ea nu ştia aproape nimic despre secta lor. Poate că aveau o serie complexă de condamnări la moarte care-i aşteptau pe toţi cei care le violau secretele. Un gând îi fulgeră prin minte: dacă Harbin făcuse exact ceea ce era ea pe punctul să facă? Rashmika semăna mult cu fratele ei. Îi era foarte uşor să şi-l imagineze pe Harbin petrecându-şi timpul hoinărind prin caravană, dând întâmplător peste un schimb similar de cart şi fiind împins de curiozitatea lui înnăscută să vadă ce se afla dedesubt. Un alt gând, mai puţin plăcut, sosi în urma primului: dacă unul dintre Observatori era chiar Harbin?

Înaintă până ajunse la buza trapei. Tot nu se închisese. Din adâncul ei răzbătea o lumină roşie, caldă.

Rashmika se prinse din nou zdravăn de balustradă, asigurându-se că nu va cădea peste margine, în cazul în care caravana ar fi cotit iarăşi brusc. Privi în puţ şi zări o scară simplă ce cobora pe cât de mult îi îngăduia ei poziţia să observe. Ca să vadă mai în adânc, ar fi trebuit să se aplece mult în faţă.

Fata desfăcu degetele de pe balustradă ca să se poată întinde mai mult. Acum putea să privească mai departe prin trapă. Scara se termina la o podea din grilaj metalic. O altă trapă sau uşă ducea de acolo în caravană – poate că era unul dintre capetele unui sas pneumatic, dacă nu cumva Observatorii îşi petreceau toată viaţa în vid.

Caravana se zdruncină şi Rashmika simţi că se înclină înainte. Dădu din braţe şi se întinse în spate să prindă balustrada, însă degetele i se închiseră în gol. Se aplecă şi

mai mult în faţă. Trapa se căscă şi, pe neaşteptate, puţul păru mult mai larg şi mai adânc decât cu o secundă în urmă. Fata dădu să ţipe, convinsă că va cădea înăuntru. Scara se găsea pe peretele opus al puţului; era imposibil să o poată apuca.

Pe neaşteptate însă rămase nemişcată. Ceva – cineva – o ţinea. Apoi o trase cu blândeţe şi o îndepărtă de marginea trapei. Rashmika îşi simţi inima bătându-i în gât. Până atunci nu-i înţelesese niciodată pe cei care foloseau expresia asta, dar acum îi devenise perfect clară.

Ridicând ochii spre faţa salvatorului, îşi văzu reflectat propriul vizor-oglindă, apoi o reflecţie şi mai mică în acesta, micşorându-se întruna până la un punct de fugă vag, nu foarte îndepărtat. În spatele oglinzii cu glugă, abia vizibilă, se desluşea faţa unui tânăr. Pometţi conturaţi clar de lumină. Încet, dar evident, el clătină din cap.

Aproape imediat după aceea, Rashmika rămase singură, deoarece Observatorul ocoli puţul, ajungând în dreptul scării, trecu iute peste margine şi coborî. Încă gâfâind după şocul căderii inevitabile, fata se apropie greoi de margine şi ajunse la timp pentru a-l vedea acţionând un mecanism cu pârghie, care lăsă cealaltă trapa în jos. După ce uşa ajunse în cadru, se roti cu nouăzeci de grade.

Rashmika era din nou singură.

Se ridică în picioare, tremurând din tot corpul. Se gândi că se comportase prosteşte şi iresponsabil. Cât de neglijentă fusese să îngăduie să fie salvată de un pelerin! Şi cât de imprudentă să presupună că ei n-o percepeau deloc. Totul era evident acum într-un mod de-a dreptul copleşitor. Fuseseră permanent conştienţi de prezenţa fetei, dar aleseseră pur şi simplu s-o ignore atât cât puteau. Când, finalmente, ea făcuse ceva ce nu mai putea fi ignorat – o idioţenie, trebuie precizat –, interveniseră prompt şi sever, aşa cum procedează adulţii cu copiii. Rashmika fusese pusă la locul ei, fără ceartă sau avertismente, totuşi senzaţia umilirii rămânea. Fata avea prea puţină experienţă cu mustrarea şi sentimentul era deopotrivă nou şi neplăcut.

În clipa aceea, ceva se rupse în ea. Îngenunche pe trapa blindată şi bătu cu pumnii în capac. Dorea ca Observatorul să se întoarcă şi să-i explice de ce clătinase din cap. Dorea ca el să-şi ceară scuze, astfel încât ea să simtă că nu făcuse nimic rău spionându-le ritualul. Dorea ca el s-o purifice de vinovăţie, s-o ia asupra lui. Dorea ispăşire.

Continuă să bată în trapă, dar nu se întâmplă nimic. Caravana hurui mai departe. Observatorii din stelaj continuau să scruteze neobosit Haldora. În cele din urmă, obosită şi umilită, simţindu-se chiar mai stânjenită decât atunci când fusese salvată de tânăr, Rashmika se ridică şi se întoarse peste acoperişul maşinii spre vehiculul în care locuia. Plânse în cască, furioasă pe slăbiciunea ei, şi se întrebă de ce-şi închipuise vreodată că avea puterea sau curajul de a-şi duce căutarea la bun sfârşit.

Ararat, 2675

— Crezi în coincidenţe? întrebă înotătoarea.

— Nu ştiu, răspunse Vasko.

Stătea la o fereastră din Înalta Cochilie, la o sută de metri deasupra caroiajului străzilor. Ţinea mâinile încrucişate la spate, picioarele în cizme îi erau uşor depărtate şi spatele perfect drept. Auzise că aici urma să aibă loc o întâlnire şi că el nu avea să fie oprit să participe. Nimeni nu explicase de ce se ţinea în structura de cochilie şi nu în mediul aparent mai sigur al navei.

Privi peste uscat, spre panglica de apă dintre ţărm şi turla întunecată a navei. Activitatea Jonglerilor nu se diminuase, totuşi acolo exista, în mod straniu, o fâşie de apă calmă ce pătrundea în golf ca o limbă. Formele bântuiau de ambele ei părţi, însă între ele apa avea netezimea vâscoasă a metalului topit. Felinarele mişcătoare ale bărcilor se îndepărtau de ţărm, navigând pe fâşia aceea. Se îndreptau către navă, înşiruite într-un alai neregulat, săltăreţ. Era ca şi cum Jonglerii le-ar fi asigurat cale liberă.

— Zvonurile se răspândesc iute, zise înotătoarea. Ai

auzit, nu?

— Despre Clavain şi fată?

— Nu numai. Despre navă... Se spune c-a început să învieze. Ai auzit despre detectorii de neutrino? Înregistrează o creştere în miezurile motoarelor, adăugă înotătoarea fără să aştepte răspunsul lui. După douăzeci şi trei de ani, se încălzesc. Nava se gândeşte să plece.

— Nu i-a cerut-o nimeni.

— Nici nu trebuie să i-o ceară. Are propria minte. Întrebarea este: ce va fi mai bine pentru noi când pleacă, să fim la bordul ei sau de cealaltă parte a Araratului? Ştim că acolo sus are loc o bătălie chiar acum, deşi iniţial n-am crezut toţi povestea femeii ăleia.

— Acum nu prea mai există îndoieli în privinţa ei, zise Vasko, iar Jonglerii par să se fi decis, de asemenea. Îi lasă pe oameni s-ajungă la navă. Ei *vor* ca oamenii să ajungă într-un mediu sigur.

— Poate că pur şi simplu nu vor să moară înecaţi, replică înotătoarea. Poate că pur şi simplu sunt de acord cu orice decizie am lua noi. Poate că nimic din toate astea nu contează pentru ei.

Numele înotătoarei era Pellerin şi Vasko o cunoştea de la întâlnirile anterioare ce avuseseră loc la bordul *Nostalgiei.* Era o femeie înaltă, cu constituţia obişnuită a înotătorilor. Avea chip frumos, cu osatură puternică şi frunte înaltă, iar părul îl purta pieptănat pe spate, lucind de uleiuri parfumate, de parcă tocmai ieşise din ocean. Pistruii aparenţi de pe obraji şi de pe şaua nasului erau de fapt însemne verde-pal de fungi. Înotătorii trebuiau să fie atenţi la semnele acelea. Ele indicau că oceanului îi plăcea şi-i invada, infiltrându-se printre barierele dintre nişte organisme enorm de diferite. Se spunea că, mai devreme sau mai târziu, oceanul avea să-i înhaţe ca pe trofee, dizolvându-i în matricea Jonglerilor Minţii.

Înotătorii făceau mare caz de asta. Le plăcea să discute despre riscurile pe care şi le asumau de fiecare dată când intrau în ocean, mai ales când erau experimentaţi ca Pellerin.

— Este posibil ca ei să vrea într-adevăr ca oamenii să fie în siguranţă, spuse Vasko. De ce nu înoţi, ca să afli tu însăţi asta?

— Noi nu înotăm niciodată când condiţiile sunt aşa.

Vasko izbucni în râs.

— „Aşa”? Pellerin, condiţiile n-au fost *niciodată* „aşa”.

— Nu înotăm când Jonglerii sunt agitaţi, preciză ea. Sunt impredictibili, ca screperele voastre. Am mai pierdut înotători, mai ales când ei sunt agitaţi, ca acum.

— M-am gândit că totuşi circumstanţele contrabalansează riscurile. Dar ce mă pricep eu? Sunt un simplu lucrător în fabricile alimentare.

— Malinin, dacă ai fi înotător, ai şti cu certitudine că într-o seară ca asta nu-i bine să înoţi.

— Probabil că ai dreptate, aprobă tânărul.

— Ce vrei să zici?

El se gândi la sacrificiul făcut azi. Dimensiunea acelui gest era încă prea mare ca să-l poată înţelege. Începuse să-l cartografieze, să priceapă ceva din vastitatea lui esenţială, totuşi continuau să existe momente când înaintea lui se deschideau abisuri, când el pătrundea în adâncuri nebănuite de curaj şi de altruism. Vasko era de părere că o viaţă de om n-ar fi fost suficient să diminueze ceea ce trăise el în aisberg.

Moartea lui Clavain avea să fie mereu acolo, ca o bucată de şrapnel îngropată în el, avea să-i simtă prezenţa ascuţită şi străină la fiecare răsuflare.

— Vreau să zic, îi răspunse, că, dacă aş fi mai preocupat de propria stare de bine decât de securitatea Araratului… atunci, da, m-aş gândi de două ori înainte să înot.

— Malinin, eşti o puţulică insolentă. Habar n-ai tu!

— Greşeşti, rosti tânărul cu un venin neaşteptat. Am perfect habar. Mulţumeşte-i Domnului că n-a trebuit să ai parte de lucrurile la care am asistat eu azi. Pellerin, eu ştiu ce-nseamnă să fii curajos. Ştiu ce-nseamnă şi-mi doresc să nu fi ştiut.

— Am auzit că Nevil Clavain a fost cel curajos, replică ea.

— Ţi s-a părut că aş fi zis altceva?
— După cum ai vorbit, aşa suna.
— Am fost acolo, replică tânărul. A fost îndeajuns.
În glasul ei se auzi un calm forţat.
— O să te iert, Malinin. Ştiu că voi toţi aţi trecut prin ceva oribil acolo. Probabil că te-a tulburat profund. Eu însă am văzut cum doi dintre cei mai buni prieteni ai mei s-au înecat în faţa mea. Am văzut alţi doi dizolvându-se în ocean şi am văzut şase înotători sfârşind în tabăra psihiatrică, unde-şi petrec zilele băloşind şi mâzgălind semne pe pereţi cu sângele din vârful degetelor. Unul dintre ei este Shizuko, a fost iubita mea. O vizitez acolo, iar când se uită la mine, izbucneşte în râs, apoi se-ntoarce la desenele ei. Pentru ea sunt la fel de importantă ca starea vremii, adăugă Pellerin şi se încruntă. Aşa că nu-mi ţine mie o prelegere despre bravură, da? Noi toţi am văzut lucruri pe care am prefera să le uităm.
Calmul ei subminase sentimentul furios de altruism al lui Vasko. Tânărul îşi dădu seama că tremura din tot corpul.
— Îmi cer scuze, zise el încet. N-ar fi trebuit să spun ceea ce am spus.
— În regulă, treci mai departe, rosti Pellerin. Şi niciodată, dar niciodată, să nu mai spui că noi n-avem curaj să-notăm, când nu ştii absolut nimic despre noi.
Femeia plecă. Vasko rămase singur şi gândurile i se învolburau. Încă vedea şirul de ambarcaţiuni ale căror felinare se aflau acum ceva mai departe de ţărm.

DOUĂZECI ŞI CINCI

Ararat, 2675

Vasko îmbrăcă un trenci maroniu anonim peste uniforma Braţului Securităţii, coborî din Înalta Cochilie şi ieşi nebăgat în seamă.

În aerul serii se simţea o tensiune aidoma încordării nervoase care prevesteşte o furtună electrică. Mulţimile se mişcau prin defileurile înguste şi contorsionate ale străzilor în valuri turbulente. Ansamblul luminat de felinare avea o atmosferă macabră de carnaval, totuşi nimeni nu striga şi nu râdea; se auzea doar zumzetul surd a o mie de glasuri, rareori ridicat deasupra nivelului normal de conversaţie.

Vasko nu-i învinuia pentru reacţia lor. Spre sfârşitul după-amiezii fusese difuzată doar o declaraţie oficială scurtă despre moartea lui Clavain, iar acum părea improbabil să fi existat vreo parte a coloniei care să nu fi auzit vestea. Valul de oameni pe străzi începuse chiar înainte de apusul soarelui şi de sosirea luminilor pe cer. Pe bună dreptate, ei simţeau că lipsea ceva din declaraţia oficială. Nu se menţionase nimic despre Khouri sau fiica ei, nu se amintise de bătălia care se desfăşura în spaţiul de lângă Ararat, exista doar promisiunea că la momentul potrivit aveau să fie difuzate mai multe informaţii.

Alaiul pestriţ de ambarcaţiuni începuse la scurt timp după aceea. Acum un şir micuţ de lumini săltăreţe se vedea chiar la baza navei, iar şi mai multe bărci plecau întruna de pe ţărm. Braţul Securităţii făcea tot ce putea să împiedice bărcile să plece din colonie, totuşi era o bătălie pe care nu puteau spera s-o câştige. Braţul nu fusese conceput pentru confruntări cu dezordini civile masive şi colegii lui Vasko nu puteau decât să întârzie exodul. De peste tot soseau rapoarte de tulburări, incendii şi jafuri, iar Braţul fusese silit să facă arestări. Activitatea Jonglerilor – indiferent ce ar fi însemnat ea – continua neabătută.

Vasko era recunoscător că fusese eliberat de orice sarcini programate. Hoinărind prin mulţime, fără ca propriul lui rol în evenimentele zilei să fi fost încă dezvăluit, asculta zvonurile ce începuseră deja să circule. Miezul simplu al adevărului – că Nevil Clavain fusese ucis într-o acţiune, încununată finalmente de succes, de protejare a unui activ colonial esenţial – acumulase multe straturi de speculaţii şi neadevăruri. Unele zvonuri erau extraordinare prin ingeniozitate, prin detaliile pe care le postulau pentru circumstanţele morţii bătrânului.

Pretextând ignoranţa, Vasko opri grupuri mici, aleatoriu, şi întrebă ce se întâmpla. Avu grijă ca nimeni să nu-i vadă uniforma şi, de asemenea, ca niciunul dintre grupuri să nu cuprindă persoane care l-ar fi putut recunoaşte de la muncă sau din cercurile lui sociale.

Ceea ce auzi îl dezgustă. Ascultă cu atenţie descrieri explicite de lupte cu arme de foc şi comploturi cu bombe, subterfugii şi sabotaje. Fu uimit şi îngrozit să descopere cât de uşor înfloriseră poveştile acelea din simplul anunţ al morţii lui Clavain. Parcă mulţimea în sine dădea dovadă de o imaginaţie colectivă bolnavă.

La fel de tulburătoare era dorinţa ascultătorilor de a accepta poveştile, consolidându-le cu propriile sugestii strecurate despre felul cum se derulaseră probabil evenimentele. Ulterior, trăgând cu urechea altundeva, Vasko observă că zorzoanele acelea fuseseră integrate perfect în relatarea principală. Nimeni nu părea deranjat de faptul că multe relatări erau contradictorii sau, în cel mai bun caz, dificil de reconciliat cu acelaşi set de evenimente. Nu numai o dată, nevenindu-i să creadă, auzi că Scorpio sau alt senior din colonie murise alături de Clavain. Nu conta defel că unii dintre respectivii apăruseră deja în public pentru a ţine discursuri scurte, pentru a calma spiritele. Cu un sentiment de disperare, cu o resemnare profundă, Vasko îşi dădu seama că, şi dacă ar fi început să relateze evenimentele exact aşa cum se petrecuseră, versiunea lui nu s-ar fi dovedit mult mai atrăgătoare decât oricare dintre minciunile care circulau.

El nu asistase direct la moartea lui Clavain, aşa încât, şi dacă ar fi spus adevărul, ar fi fost o relatare exclusiv din punctul său de vedere, iar povestea ar fi purtat stigmatul acuzator al unui reportaj la mâna a doua. Ar fi fost ignorată, deoarece conţinutul ar fi fost dezagreabil şi detaliile prea vagi.

În seara asta, oamenii doreau un erou fără echivoc şi, printr-un proces misterios de autoorganizare în crearea poveştii, exact asta aveau să capete.

Îşi croia drum prin mulţimea ce purta felinare, când îşi auzi strigat numele.

— Malinin!

Avu nevoie de o clipă să localizeze sursa glasului în mulţime. O femeie stătea într-un cerc mic, liber. Gloata curgea în jurul ei, fără să-i violeze nicio clipă volumul imediat de spaţiu privat pe care-l definise. Purta o haină lungă şi neagră, al cărei guler era o explozie de blană neagră, iar cozorocul negru al unei şepci fără însemne îi acoperea partea superioară a feţei.

— Urton? întrebă tânărul nesigur.

— Eu sunt, încuviinţă ea apropiindu-se. Bănuiesc că şi tu ai căpătat liber astă-seară. De ce nu eşti atunci acasă, să te odihneşti?

Ceva din tonul ei îl puse în gardă. În prezenţa femeii, Vasko continua să simtă că era permanent examinat şi găsit nesatisfăcător.

— Ţi-aş putea pune aceeaşi întrebare.

— Pentru că eu ştiu că ar fi inutil. Mai ales după cele petrecute acolo.

Pentru moment, tânărul decise să dea curs acelui simulacru de politeţe. Se întrebă unde avea să-l ducă.

— Am încercat să dorm după-amiază, zise el, dar n-am auzit decât ţipete. Şi n-am văzut decât sânge şi gheaţă.

— Nici măcar n-ai fost acolo când s-a-ntâmplat.

— Ştiu. Aşa că imaginează-ţi cum trebuie să fie pentru Scorpio.

Acum, după ce Urton ajunsese lângă el, Vasko împărţea cu ea acelaşi petic de linişte pe care-l definise femeia. Se

întrebă cum proceda. Nu considera foarte probabil ca oamenii ce se scurgeau pe lângă ei să ştie cine era Urton. Probabil că simţiseră însă ceva legat de ea: un fior electric ameninţător.

— Îmi pare rău că a fost nevoit să facă aşa ceva, comentă Urton.

— Nu ştiu cum va reacţiona pe termen lung. Ei doi erau prieteni foarte apropiaţi.

— Ştiu.

— Nu era doar o prietenie veche, replică Vasko. Clavain i-a salvat viaţa lui Scorpio odată, când urma să fie executat. Între ei exista o legătură începută tocmai în Oraşul Abisului. Nu cred că pe planeta asta mai există cineva pe care Clavain să-l fi respectat la fel de mult ca pe Scorpio. Iar Scorpio o ştia la rândul lui. L-am însoţit pe insula unde aştepta Clavain. I-am văzut discutând. N-a fost aşa cum îmi închipuiam. Arătau mai degrabă ca doi bătrâni aventurieri care văzuseră aceleaşi lucruri şi ştiau că nimeni nu le înţelege cu adevărat.

— Scorpio nu-i chiar aşa bătrân.

— Ba da, zise Vasko. Cel puţin pentru un porc.

Urton îl conduse prin gloată, spre ţărm. Mulţimea începuse să se mai rarefieze şi o briză caldă şi sărată de seară înţepă ochii tânărului. Deasupra capetelor lor, luminile stranii gravau motive ezoterice de la un orizont la celălalt. Era mai puţin un spectacol de artificii sau o auroră şi mai degrabă o vastă şi meticuloasă lecţie de geometrie.

— Eşti îngrijorat că-l va afecta cumva, aşa-i? întrebă Urton.

— Tu cum ai reacţiona dacă ai fi nevoită să-ţi ucizi fără să clipeşti prietenul cel mai bun? Şi s-o faci lent, în faţa unor spectatori?

— Nu cred că aş reacţiona prea bine. Pe de altă parte, eu nu sunt Scorpio.

— Ce-ar trebui să-nsemne asta?

— Vasko, el ne-a condus eficient cât timp a lipsit Clavain şi ştiu că-l priveşti cu ochi buni, dar asta nu-l face un înger.

Ai spus deja că porcul şi Clavain au fost împreună încă din Oraşul Abisului.

Vasko privi lumini lunecând peste zenit, descriind cercuri concentrice ce aduceau cu tiparul pe care el îl vedea uneori când îşi apăsa vârfurile degetelor peste pleoapele închise.

— Da, răspunse fără chef.

— Şi ce crezi tu că făcea Scorpio în Oraşul Abisului? Să ştii că nu-i hrănea pe nevoiaşi şi pe sărmani. A fost un delincvent, un criminal.

— A încălcat legea într-o vreme în care legea era brutală şi inumană, spuse Vasko. Nu-i chiar acelaşi lucru, nu?

— Prin urmare, a existat un război. Să ştii că am studiat aceleaşi manuale de istorie ca tine. Da, starea de urgenţă a fost la limita drasticului, dar crezi că ea justifică omorurile? Nu vorbim acum despre supravieţuire sau interes personal. Scorpio a ucis aşa cum alţii fac sport.

— A fost înrobit şi torturat de oameni, zise Vasko. Oamenii au făcut din el ceea ce este: o fundătură genetică.

— Şi asta-l absolvă de vinovăţie?

— Nu prea înţeleg unde vrei să ajungi.

— Vreau doar să spun că Scorpio nu-i individul sensibil care crezi tu. Da, sunt convinsă că-i tulburat de ceea ce i-a făcut lui Clavain…

— Ce a fost *silit* să-i facă, o corectă tânărul.

— Mă rog… Esenţialul rămâne acelaşi: va trece peste asta, aşa cum a trecut peste toate atrocităţile pe care le-a comis.

Ea ridică puţin cozorocul şepcii şi-l cercetă pătrunzător, cu ochii mişcându-se dintr-o parte în alta, parcă atenţi la orice ticuri faciale trădătoare.

— Crezi asta, nu-i aşa?

— În clipa de faţă nu-s prea sigur.

— Trebuie s-o crezi, Vasko.

El observă că nu-i mai spusese Malinin.

— Pentru că alternativa este să te îndoieşti de capacitatea lui de a conduce. Şi nu cred că ai merge aşa departe, nu?

— Nu, bineînţeles. Am încredere totală în capacitatea lui de a conduce. Întreabă pe oricine vrei de aici, în seara asta, şi vei primi acelaşi răspuns. Şi ştii ceva? Toţi avem dreptate.

— Bineînţeles.

— Dar tu? Tu te-ndoieşti de el?

— Câtuşi de puţin, răspunse femeia. Să fiu sinceră, mă îndoiesc că se va zvârcoli mult în pat după cele petrecute azi.

— Asta mi se pare incredibil de crud.

— Vreau să fie crud. Vreau ca *el* să fie crud. Asta-i ideea. Este exact ce dorim – ce ne trebuie – acum de la un conducător. Nu eşti de acord?

— Nu ştiu, zise el simţindu-se cuprins de o oboseală uriaşă. Ştiu doar că n-am ieşit în seara asta ca să discut despre cele petrecute azi. Am ieşit să-mi limpezesc mintea şi să-ncerc să uit o parte din ele.

— La fel am făcut şi eu, rosti Urton; glasul i se îmblânzise, îmi pare rău. N-am vrut să zgândăresc cele întâmplate. Bănuiesc că aşa le asimilez eu, discutând despre ele. A fost destul de dureros pentru noi toţi.

— Da, a fost. Ai terminat acum?

Vasko îşi simţi mânia crescând, un talaz stacojiu ce ataca apărările politeţii.

— Ieri şi azi până acum, arătai de parcă nici n-ai fi suportat să fii în aceeaşi emisferă cu mine, darămite în aceeaşi cameră. De ce ţi-ai schimbat brusc atitudinea?

— Pentru că regret felul cum m-am purtat, zise ea.

— Dacă nu te superi că ţi-o spun, e puţin cam târziu să te răzgândeşti.

— Ăsta-i felul în care supravieţuiesc eu, Vasko. Slăbeşte-mă, da? N-a fost nimic personal.

— Asta mă face să mă simt mult mai bine.

— Intram într-o situaţie periculoasă. Toţi eram antrenaţi pentru ea. Toţi ne cunoşteam între noi şi toţi ştiam că ne puteam baza unul pe celălalt. După care, în ultima clipă, ai apărut tu, un ins necunoscut, dar în mâinile căruia, pe neaşteptate, mi s-a cerut să-mi încredinţez viaţa. Pot numi

o duzină de ofiţeri din BS care ţi-ar fi putut lua locul în barca aia şi cu oricare dintre ei m-aş fi simţit mai în siguranţă că-mi va apăra spatele.

Tânărul văzu că ea îl conducea spre mal, unde mulţimea se rărise. Formele întunecate ale ambarcaţiunilor blocau negurile dintre uscat şi apă. Unele erau prinse doar cu parâme şi se pregăteau de plecare, altele se aflau pe sol.

— Scorpio a ales să mă includă în misiune, rosti Vasko. După luarea deciziei respective, trebuia să ai curajul s-o accepţi ca atare. Sau n-ai avut încredere în judecata lui?

— Într-o bună zi vei fi în locul meu şi atunci n-o să-ţi placă mai mult decât mi-a plăcut mie. Atunci poţi să vii şi să-mi ţii o prelegere despre încrederea în judecata altora şi-o să constaţi cât de convingător sună.

Urton făcu o pauză şi privi cerul, când o linie stacojie subţire îl secţionă de la un capăt la celălalt. Îi ocolise întrebarea.

— Nu-mi place cum se desfăşoară discuţia asta. Nu te-am strigat din mulţime ca să încep altă dispută. Am vrut să-ţi spun că-mi pare rău. Am vrut, de asemenea, ca tu să-nţelegi de ce m-am comportat în felul în care am făcut-o.

El îşi înăbuşi furia.

— Bine.

— Şi recunosc că am greşit.

— Nu puteai să ştii ce se va-ntâmpla, zise Vasko.

Femeia strânse din umeri şi oftă.

— Nu, probabil că nu puteam. Indiferent ce spun ei, Clavain a făcut aşa cum a zis că va face, nu? Când a trebuit să-şi pună viaţa în joc, şi-a pus-o fără ezitare.

Ajunseseră la şirul de bărci. Majoritatea celor rămase pe uscat erau degradate: bordajele lor aveau găuri mari în apropierea liniei de plutire, acolo unde fuseseră consumate de organisme aduse de ocean. Mai devreme sau mai târziu trebuiau duse la topitorie, pentru ca din ele să se construiască altele noi. Fierarii erau foarte meticuloşi în reutilizarea fiecărei bucăţele de metal reciclabil, totuşi cantităţile recuperate nu aveau să fie niciodată egale cu ambarcaţiunile originale.

— Ia uite, rosti Urton şi arătă peste golf.

Tânărul aprobă din cap.

— Ştiu. Au încercuit deja baza navei.

— Nu la asta mă refeream. Uită-te mai sus, Ochi-de-Şoim. Vezi?

— Da, zise el după o clipă. Da. Dumnezeule! N-o să reuşească niciodată.

În jurul navei se vedeau luminiţe, ceva mai sus decât cercul săltăreţ de bărci pe care Vasko îl observase deja. Estimă că oamenii aceia nu se vor putea căţăra mai mult de câteva zeci de metri deasupra oceanului. Deasupra lor se ridicau mii de metri de navă.

— Cum se suie? întrebă el.

— Cu mâinile şi cu picioarele, presupun. Ai văzut cum arată nava de aproape, nu? E ca un perete de stâncă erodat de vreme, cu locuri în care să te prinzi cu degetele şi cornişe înguste. Probabil că nu-i foarte greu.

— Totuşi, cea mai apropiată intrare în navă trebuie să fie la sute de metri deasupra apei, dacă nu mai mult. Avioanele vin şi pleacă întotdeauna din apropiere de vârf. Nu, repetă el, n-o să reuşească niciodată. Sunt nebuni.

— Nu sunt nebuni, zise Urton, ci doar speriaţi. Foarte, foarte speriaţi. Întrebarea este dacă n-ar trebui să ne alăturăm şi noi lor?

Vasko nu răspunse. Se uita cum una dintre luminiţe căzu de sus în ocean.

Amândoi priviră spectacolul minute în şir. Nu mai căzu nimeni, dar ceilalţi căţărători îşi continuară ascensiunea lentă şi neabătută, neintimidaţi de prăbuşirea la care mulţi dintre ei asistaseră neîndoios. În jurul bazei, unde bărcile se legănau şi se izbeau probabil de carcasă, alţii începuseră să urce. Unele bărci se întorceau de la navă, străbătând lent golful, însă înaintarea le era înceată şi tensiunea creştea printre cei care aşteptau pe mal. Oficialii din BS erau copleşiţi de numărul tot mai mare de oameni speriaţi şi furioşi care aşteptau să plece către navă. Vasko văzu un ins din Braţul Securităţii vorbind agitat în comunicatorul de la încheietură, cerând, în mod evident,

ajutoare. Bărbatul aproape terminase de vorbit, când cineva îi dădu un brânci şi-l trânti pe jos.

— Ar trebui să facem ceva, spuse Vasko.

— Suntem în afara orelor de program şi doar noi doi nu vom conta prea mult. Vor trebui să se gândească la ceva diferit. În mod clar nu vor mai putea controla mult timp situaţia. Nu cred că vreau să mai stau aici, zise femeia referindu-se la ţărm. Înainte de a ieşi, am citit rapoartele şi situaţia nu-i aşa rea la est de Înalta Cochilie. Mi-e foame şi mi-ar prinde bine şi ceva de băut. Vii şi tu?

— Nu prea am chef să mănânc, răspunse el; de fapt, îi fusese foame până îl văzuse pe căţărătorul acela căzând în ocean. Însă ceva de băut n-ar strica. Eşti sigură că mai există ceva deschis pe undeva?

— Ştiu câteva locuri unde putem încerca, zise Urton.

— În cazul ăsta, cunoşti zona mai bine decât mine.

— Problema ta este că nu ieşi suficient în lume, comentă femeia, apoi îşi ridică gulerul hainei şi îşi îndesă şapca pe cap. Haide! S-o ştergem de aici până nu se-mpute treaba.

Urton avusese dreptate în privinţa zonei din estul Cochiliei. Mulţi membri ai Braţului Securităţii locuiau acolo, aşa că exista dintotdeauna o tradiţie locală a loialităţii faţă de administraţie. Acum locul era stăpânit de un calm posac, încărcat de reproş. Străzile nu erau mai animate decât de obicei la ora aceasta a serii şi barul pe care-l propusese femeia continua să fie deschis, cu toate că multe localuri închiseseră.

Urton îl conduse pe Vasko prin încăperea principală, până la un separeu în care se aflau două scaune şi o masă şterpelite de la Facilităţile Centrale. Deasupra separeului, un ecran era reglat pe serviciul de ştiri al administraţiei, dar deocamdată nu prezenta decât o fotografie cu chipul lui Clavain. Fotografia fusese făcută cu doar câţiva ani în urmă, însă putea la fel de bine să fi fost de acum câteva secole. Bărbatul pe care Vasko îl cunoscuse în ultimele zile arătase de două ori mai bătrân, de două ori mai măcinat de timp şi de circumstanţe. Sub chipul lui era o pereche de

date calendaristice pe care le despărţeau vreo cinci sute de ani.

— Mă duc să iau nişte beri, zise Urton fără să-i lase tânărului timp să se împotrivească.

Îşi scosese haina şi şapca şi le pusese pe scaunul aflat vizavi de el.

Vasko o privi îndepărtându-se în lumina slabă din bar. Bănuia că era o clientă regulată a localului. Pe drumul spre separeu, el văzuse câteva feţe care i se păruseră cunoscute de la instruirea BS. Unii fumau iarbă-de-mare – varietatea specială care, după ce era uscată şi preparată într-un fel anume, inducea uşoare efecte narcotice. Vasko şi-o reamintea tot din timpul instruirii. Era ilegală, dar mai uşor de obţinut decât ţigările de pe piaţa neagră, despre care se spunea că îşi aveau originea dintr-un depozit tot mai mic din pântecul *Nostalgiei.*

Până când femeia reveni, Vasko îşi scosese trenciul. Urton puse berile în faţa lui şi el gustă precaut. Lichidul din paharul lui avea un iz neplăcut de urină. Era produs din altă varietate de iarbă-de-mare, fiind bere doar în sensul cel mai aproximativ al cuvântului.

— Am vorbit cu Draygo, cel care ţine barul ăsta, îl anunţă ea. Mi-a zis că oameni din Braţ tocmai au găurit toate bărcile de pe ţărm. Nimeni nu mai are voie să plece, toate ambarcaţiunile care se întorc sunt reţinute imediat şi toţi de la bord sunt arestaţi.

Vasko sorbi din berea sa.

— Mă bucur să văd că n-au recurs la tactici dure, în cazul ăsta.

— N-ai cum să-i învinovăţeşti. Au zis că trei persoane se înecaseră deja traversând golful. Alte două au căzut de pe navă în timp ce se căţărau.

— Bănuiesc că ai dreptate, dar cred că oamenii ar trebui să aibă dreptul să facă tot ce le place, chiar dacă asta îi omoară.

— Îi îngrijorează panica în masă. Mai devreme sau mai târziu, cineva o să încerce să înoate până acolo şi atunci s-ar putea să fie urmat de sute de oameni. Câţi dintre ei

crezi că vor reuşi?

— Eu i-aş lăsa să se ducă, zise Vasko. Şi ce dacă se îneacă? Şi ce dacă îi contaminează pe Jongleri? Chiar există cineva care să creadă cu adevărat că acum mai contează câtuşi de puţin?

— Mai bine de douăzeci de ani, noi am menţinut ordinea socială pe Ararat, spuse femeia. N-o putem lăsa să se ducă de râpă într-o singură noapte. Cei care folosesc bărcile iau în mod neautorizat bunuri de neînlocuit ale coloniei. Nu-i corect pentru cetăţenii care nu doresc să fugă la navă.

— Însă noi nu le oferim o alternativă. Li s-a spus că Nevil Clavain a murit, dar nimeni nu le-a spus ce-i cu luminile alea de pe cer. E de mirare că sunt speriaţi?

— Adică tu crezi că situaţia s-ar îmbunătăţi dacă le-am spune despre război?

Vasko se şterse la gură cu dosul mâinii, îndepărtând spuma albă lăsată de berea din iarbă-de-mare.

— Nu ştiu ce să zic, dar m-am săturat ca toţi să fie minţiţi doar pentru că administraţia consideră că-i spre binele nostru să nu cunoaştem toate faptele. La fel s-a-ntâmplat când Clavain a dispărut din colonie. Scorpio şi ceilalţi au decis că noi nu puteam face faţă realităţii că el avea gânduri suicidare, aşa că au născocit o poveste potrivit căreia plecase în jurul lumii. Acum ei cred că oamenii nu pot face faţă realităţii *felului* în care a murit Clavain sau pentru ce a făcut-o, în primul rând, aşa că nu spun nimic nimănui.

— Crezi că Scorpio ar trebui să-şi asume o conducere mai fermă?

— Îl respect pe Scorpio, zise Vasko, dar unde-i acum, când avem nevoie de el?

— Nu eşti singurul care se-ntreabă asta.

Ceva atrase atenţia tânărului. Imaginea de pe ecran se schimbase. Fotografia lui Clavain fusese înlocuită de logoul administraţiei. Urton se foi în scaun, cu berea la gură.

— Se-ntâmplă ceva, zise ea.

Logoul pâlpâi şi dispăru. Se uitau la Scorpio, aflat în interiorul curbat şi roz-trandafiriu al Înaltei Cochilii.

Hiperporcul purta obişnuita lui uniformă neoficială de piele neagră căptuşită, iar domul bondoc al capului său era o excrescenţă fără gât a trunchiului masiv ca un butoiaş de bere.

— Ştiai că aşa se va-ntâmpla, nu? întrebă Vasko.

— Draygo mi-a spus c-a auzit că pe la ora asta va fi difuzat un anunţ. Dar n-am ştiut despre ce va fi vorba şi nici că va apărea Scorpio însuşi.

Hiperporcul începu să vorbească. Vasko era pe punctul de a căuta o modalitate prin care să mărească volumul sonor, când glasul lui Scorpio răsună puternic prin labirintul de separeuri, transmis printr-un sistem de difuzoare.

— Atenţie, vă rog, zise el. Ştiţi toţi cine sunt. Vorbesc acum în calitate de conducător interimar al coloniei. Cu regret, trebuie să anunţ din nou că Nevil Clavain a fost ucis azi în timp ce se afla într-o misiune de maximă importanţă pentru securitatea strategică a Araratului. Întrucât am participat la operaţiunea respectivă, vă pot asigura că, fără curajul şi sacrificiul lui, situaţia curentă ar fi fost infinit mai gravă. Aşa cum stau lucrurile în prezent şi în ciuda morţii lui Clavain, misiunea a fost încununată de succes. Intenţia mea este să vă informez despre ce s-a realizat în operaţiunea aceasta, însă mai întâi trebuie să vorbesc despre tulburările curente din toate sectoarele Primei Tabere şi despre acţiunile pe care Braţul Securităţii le întreprinde pentru a restabili ordinea socială. Vă rog să ascultaţi cu atenţie, întrucât vieţile noastre depind de asta. Nu vor mai exista traversări neautorizate spre *Nostalgia pentru Infinit.* Nu pot fi puse în pericol astfel resursele finite ale coloniei. Ca atare, toate tentativele neoficiale de a ajunge la navă vor fi pedepsite prin execuţie imediată.

Vasko privi spre Urton, dar nu reuşi să-şi dea seama dacă expresia ei era de dezgust sau de aprobare tacită.

Hiperporcul aşteptă preţ de o răsuflare înainte de a continua. Ceva nu era în regulă cu transmisia, deoarece imaginea anterioară a lui Clavain reîncepuse să apară, suprapunându-se peste faţa lui Scorpio ca un nimb vag.

— Va exista totuşi o alternativă. Administraţia recomandă ca toţi cetăţenii să-şi vadă de treburi ca până acum şi să nu încerce să părăsească insula. În acelaşi timp însă, înţelege că o minoritate doreşte să se mute în *Nostalgia pentru Infinit.* De aceea, începând de mâine de la amiază şi continuând cât timp va fi necesar, administraţia va asigura transport autorizat şi sigur spre navă. Aparate de zbor desemnate vor duce grupuri de câte o sută de persoane spre *Nostalgia.* Începând de mâine-dimineaţa, de la ora şase, regulile pentru transport, inclusiv alocarea bunurilor personale, vor fi disponibile la Înalta Cochilie şi la toate celelalte centre administrative ori la personalul în uniformă al Braţului Securităţii. Nu trebuie să existe panică pentru îmbarcarea în primul transportor disponibil, deoarece – repet – zborurile vor continua până la epuizarea cererilor.

— N-aveau de ales, rosti Vasko încet. Scorp face ceea ce trebuie.

Hiperporcul continuă să vorbească.

— Cei care doresc să se îmbarce în *Nostalgia* trebuie să înţeleagă următoarele: condiţiile în navă vor fi atroce. În ultimii douăzeci şi trei de ani, rareori s-au aflat la bordul ei mai mult de câteva zeci de oameni în acelaşi timp. Mare parte din navă este acum de nelocuit sau pur şi simplu necartografiată. Pentru a găzdui un aflux de sute, posibil chiar mii, de refugiaţi, Braţul Securităţii va trebui să aplice măsuri de urgenţă stricte. Dacă măsurile de criză din Prima Tabără vi se par drastice, atunci nu vă daţi seama cât de dure vor fi în navă. Unicul vostru drept va fi dreptul la supravieţuire şi noi vom dicta cum va fi el interpretat.

— Ce vrea să spună prin asta? întrebă Vasko, în timp ce Scorpio continua să explice aranjamentele privind transportul.

— Că vor fi nevoiţi să îngheţe oameni, răspunse Urton. Să-i bage în sarcofagele de refrisomn, aşa cum au făcut când a sosit nava aici.

— În cazul ăsta, ar trebui să le explice exact despre ce-i vorba.

— În mod evident, nu vrea s-o facă.

— Sarcofagele nu sunt sigure, spuse Vasko. Ştiu ce s-a-ntâmplat ultima dată când le-au folosit. Mulţi n-au supravieţuit.

— Nu prea contează, nu-i aşa? zise Urton. El le oferă probabilităţi mai bune decât dacă ar încerca să meargă pe cont propriu – chiar şi neţinând seama de ordinul de execuţie.

— Eu tot nu înţeleg. De ce să le mai ofere o opţiune, dacă administraţia nu consideră că-i lucrul cel mai potrivit?

Urton strânse din umeri.

— Poate pentru că administraţia nu-i sigură cum să procedeze. Dacă ar declara o evacuare generală spre navă, s-ar confrunta cu panica. Din punctul ei de vedere, de unde să ştie dacă pentru oameni e mai sigur să se ducă în navă ori să rămână pe sol?

— Da, nu ştie, aprobă tânărul. Indiferent ce ar alege, va exista mereu riscul ca decizia respectivă să fie greşită.

Urton încuviinţă cu emfază. Aproape că-şi terminase berea.

— Cel puţin în felul ăsta Scorpio ajunge la un compromis. Unii se vor duce în navă, iar unii vor alege să rămână acasă. Este soluţia perfectă, dacă vrei să maximizezi şansele ca *unii* să supravieţuiască.

— Mi se pare lipsit de inimă.

— Aşa şi este.

— De aceea nu cred că trebuie să-ţi mai faci griji că Scorpio nu-i conducătorul crud de care avem nevoie, după cum ziceai tu.

— Nu, se arătă de acord femeia, este suficient de crud. Bineînţeles, e foarte posibil ca noi să interpretăm complet greşit ceea ce se întâmplă. Dar, presupunând că nu n-am înşelat, te şochează?

— Nu, cred că nu. Şi mai cred că ai dreptate. Avem nevoie într-adevăr de cineva puternic, de cineva care să fie pregătit să-şi imagineze inimaginabilul.

Vasko lăsă paharul jos; era doar pe jumătate gol, dar

setea îi dispăruse, la fel şi apetitul.

— Am o întrebare, spuse el. De ce eşti atât de drăguţă cu mine, pe neaşteptate?

Urton îl examină aşa cum un lepidopterolog ar studia un specimen ţintuit din insectar.

— Pentru că m-am gândit că ai putea fi un aliat util, pe termen lung, Vasko.

Hela, 2727

Costumul gravat rosti:

— Am auzit vestea, Quaiche.

Glasul neaşteptat îl făcu să tresară, aşa cum se întâmpla de fiecare dată. Era singur. Grelier tocmai terminase să-i îngrijească ochii, tamponând un abces infectat de sub o pleoapă retrasă. Clama metalică a deschizătorului de ochi i se părea neobişnuit de dureroasă azi, ca şi cum, în timp ce Quaiche dormea, chirurgul-general îi ascuţise pe furiş toate cârligele micuţe. Desigur, nu în timp ce dormea în realitate. Somnul era un lux pe care Quaiche şi-l reamintea doar în termenii cei mai aproximativi.

— Nu ştiu despre ce veste e vorba, spuse el.

— Anunţul făcut de tine către congregaţia de jos. Am auzit. O să duci catedrala peste Hăul Ispăşirii.

— Şi dacă o s-o fac, ce treabă aveţi voi cu asta?

— Este o nebunie, Quaiche. Iar sănătatea ta mintală ne interesează într-o măsură foarte mare.

El vedea costumul în vederea periferică înceţoşată, în jurul imaginii centrale perfect definite a Haldorei. Planeta era pe jumătate în umbră, iar benzi crem, ocru şi turcoaz subtil pătrundeau în linia de demarcaţie clar definită a feţei întunecate.

— Vouă nu vă pasă de mine, spuse Quaiche. Vă pasă doar de supravieţuirea voastră. Vă temeţi că vă voi distruge atunci când o voi distruge pe Lady Morwenna.

— „Când”, Quaiche? Să fim sinceri, asta ne cam nelinişteşte. Speram că ai totuşi intenţia să reuşeşti.

— Poate că am, acceptă bărbatul.

— Acolo unde nimeni n-a reuşit până acum?

— Lady Morwenna nu-i orice catedrală veche.

— Nu. Este cea mai grea şi mai înaltă catedrală de pe Cale. Asta nu te face să cazi nicio clipă pe gânduri?

— Va face triumful meu cu atât mai spectaculos.

— Sau dezastrul tău, dacă te vei prăbuşi de pe pod ori vei nărui toată construcţia. Însă de ce tocmai acum, Quaiche, după atâtea revoluţii parcurse în jurul lui Hela?

— Pentru că simt că-i momentul potrivit, răspunse el. Chestiile astea nu pot fi anticipate. Nu aşa se procedează cu lucrarea Domnului.

— Eşti cu adevărat pierdut, zise costumul, apoi vocea de sintetizator ieftin deveni imperativă, cum nu fusese până atunci. Quaiche, ascultă-ne! Fă ce vrei cu Lady Morwenna. Nu te vom opri. Dar mai întâi eliberează-ne din cuşca asta.

— Vă este frică, zise bărbatul şi ţesutul rigid al chipului i se deformă într-un surâs. Am băgat spaima-n voi, aşa-i?

— Nu trebuie să se întâmple în felul acesta. Priveşte dovezile, Quaiche. Frecvenţa dispariţiilor creşte. Ştii ce-nseamnă asta, da?

— Lucrarea Domnului se apropie de punctul culminant.

— Sau, ca alternativă, mecanismul de camuflare dă rateuri. Alege ce-ţi convine. Noi ştim pe care dintre interpretări o favorizăm.

— Ştiu totul despre erezii, replică el. Nu trebuie să le aud din nou.

— Continui să crezi că noi suntem demoni?

— Voi vă spuneţi „umbre”. Nu vi se pare un fel de deconspirare?

— Ne spunem „umbre” fiindcă asta suntem, la fel cum voi apăreţi pentru noi ca nişte umbre. Este afirmarea unei realităţi, Quaiche, nu un punct de vedere teologic.

— Nu mai vreau s-aud nimic.

Era adevărat: auzise destul din ereziile lor. Erau minciuni, născocite pentru a-i submina credinţa. Quaiche încercase în mod repetat să le alunge din minte, dar nu izbutise nici măcar o dată. Atâta timp cât costumul gravat rămânea cu el – atâta timp cât chestia dinăuntrul

costumului rămânea cu el –, nu avea să fie niciodată în stare să uite neadevărurile acelea. Într-un moment de slăbiciune, o eroare la fel de impardonabilă precum cea de acum douăzeci de ani, care adusese umbrele aici, Quaiche chiar dăduse ascultare unora dintre pretenţiile lor eretice şi scotocise în arhiva lui Lady Morwenna, urmând firele unei investigaţii.

Umbrele vorbeau despre o teorie. Pentru el nu însemna nimic, totuşi, când căutase adânc în arhive – înregistrări purtate peste secole în tezaurele de date fărâmiţate şi corupte ale navelor comerciale Ultranaute –, găsise ceva, întrezăriri de cunoaştere pierdută, aluzii frustrante din care mintea lui era în stare să sugereze un întreg.

Aluzii despre aşa-zisa teorie a branelor.

Era un model al universului, o teorie cosmologică străveche care se bucurase de o efemeră perioadă de popularitate cu şapte sute de ani în trecut. Din câte înţelegea Quaiche, teoria nu fusese discreditată, ci mai degrabă abandonată, lăsată deoparte când se iviseră jucării mai noi şi mai strălucitoare. La vremea respectivă, nu existau moduri simple prin care să testezi vreuna dintre teoriile acelea concurente, aşa că ele trebuiau să reziste şi să se prăbuşească în funcţie doar de meritul lor estetic şi de uşurinţa cu care puteau fi îmblânzite şi manipulate cu baroasele şi pensetele matematicii.

Teoria branelor/membranelor sugera că universul despre care vorbeau simţurile nu era decât o feliuţă din ceva mai vast, un strat laminat dintr-o stivă de realităţi adiacente. Quaiche considera că în modelul acela exista ceva atrăgător, ideea raiului de deasupra şi a iadului de dedesubt, între care se afla substratul lumesc al realităţii percepute. Precum deasupra, aşa şi dedesubt.

Totuşi, teoria branelor nu avea nicio legătură cu raiul şi cu iadul, ci apăruse ca răspuns la ceva numit „teoria corzilor”, mai exact la o enigmă din teoria corzilor, cunoscută ca „problema ierarhiei”.

Erezie, din nou. Însă el nu se putuse împiedica să scurme mai adânc.

Potrivit teoriei corzilor, cărămizile fundamentale de materie, la scara cea mai mică posibilă, erau simple corzi unidimensionale de masă-energie. La fel precum corzile unei chitare, ele puteau să vibreze – termenul era *twang* – în anumite moduri discrete, fiecare mod corespunzând unei particule recognoscibile la scara clasică. Quarcul, electronul, neutrino, chiar fotonul nu erau decât moduri de vibraţii diferite ale acestor corzi fundamentale. Până şi gravitaţia era o manifestare a comportamentului de coardă.

În acelaşi timp însă, chiar gravitaţia era problema. La scara clasică – universul familiar alcătuit din oameni, clădiri, nave şi corpuri cosmice –, gravitaţia era mult mai slabă decât ar fi fost de aşteptat. Da, ea menţinea planetele pe orbitele lor în jurul stelelor. Da, ea menţinea stelele pe orbitele lor în jurul centrului de masă al galaxiei. Dar, prin comparaţie cu celelalte forţe din natură, gravitaţia abia exista. Când Lady Morwenna cobora unul dintre cârligele ei electromagnetice pentru a ridica un bloc de metal de la un tractor de livrări, magnetul se opunea întregii forţe gravitaţionale a lui Hela. Dacă gravitaţia ar fi fost la fel de puternică precum celelalte forţe, atunci Lady Morwenna ar fi fost turtită şi transformată într-o clătită cu grosimea unui atom, o peliculă de metal care făcuse colap pe suprafaţa sferică perfect netedă a unei planete intrate, la rândul său, în colaps. Doar forţa extrem de slabă a gravitaţiei la scară clasică îngăduia existenţa vieţii.

Însă teoria corzilor continua, postulând că, de fapt, gravitaţia era foarte puternică, dacă o examinai destul de aproape. Teoria corzilor prognoza că, la scara Planck, cel mai mic increment posibil de măsurare, gravitaţia ajungea echivalentă cu celelalte forţe. Într-adevăr, la scara aceea, realitatea părea destul de diferită şi în alte aspecte: strâns ghemuite ca nişte păduchi de lemn morţi, existau şapte dimensiuni suplimentare – hiperspaţii accesibile doar la scara microscopică a interacţiunilor cuantice.

Ipoteza ridica însă o problemă estetică. Celelalte forţe – înmănuncheate ca o unică forţă electroslabă – se

manifestau la o energie caracteristică specifică, dar gravitaţia puternică a teoriei corzilor se dezvăluia doar la energii de zece milioane de miliarde de ori mai mari decât pentru forţele electroslabe. Asemenea energii depăşeau mult capacităţile procedurilor experimentale. Aceasta era problema ierarhiei, considerată foarte neplăcută. Teoria branelor era o încercare de a rezolva această schismă flagrantă.

Teoria branelor – din câte o înţelegea Quaiche – postula că gravitaţia era de fapt la fel de puternică precum forţa electroslabă, chiar la scara clasică, însă ea se scurgea şi se diminua înainte de a avea ocazia să-şi arate colţii. Ceea ce rămânea – gravitaţia simţită în viaţa de zi cu zi – era doar un reziduu slab al ceva mult mai puternic. Majoritatea forţei gravitaţionale se disipase *în lateral,* în brane sau în dimensiuni adiacente. Particulele ce alcătuiau majoritatea universului erau „lipite" de o lume-brană anume, de o felie anume a laminatului de brane pe care teoria îl numea „bulk". De aceea materia obişnuită a universului vedea doar acea lume-brană în care se întâmpla să existe: nu era liberă să plutească în bulk. Însă gravitonii, particulele mesageri ale gravitaţiei, nu sufereau de asemenea restricţionări. Ei puteau pluti liber între brane, navigând cu impunitate prin bulk. Analogia cea mai bună pe care o reuşise s-o formuleze Quaiche era cu cuvintele tipărite pe paginile unei cărţi, fiecare cuvânt fiind restricţionat pentru eternitate la o pagină anume, fără să ştie absolut nimic despre cuvintele tipărite pe pagina vecină, aflată practic la o fracţiune de milimetru depărtare. Pe de altă parte, viermii de hârtie care rodeau paginile se deplasau astfel perpendicular pe textul tipărit.

Ce putea spune însă despre umbre? În privinţa asta, Quaiche trebuia să completeze singur detaliile. Umbrele păreau să sugereze – esenţa ereziei – că erau mesageri sau o formă de comunicare dintr-o lume-brană adiacentă. Acea lume-brană putea să fie complet deconectată de lumea noastră, astfel că unicul mijloc posibil de comunicaţie între cele două era prin intermediul bulkului. Şi totuşi, mai

exista o posibilitate: cele două lumi-brană, aparent separate, puteau să fi fost porţiuni îndepărtate ale unei singure brane, care era îndoită înapoi spre sine ca o agrafă de păr. Dacă aşa ar fi stat lucrurile – şi oricum umbrele nu spuseseră nimic în privinţa asta –, atunci ele erau mesageri nu din altă realitate, ci doar dintr-un colţ al universului familiar, incredibil de îndepărtat atât în spaţiu, cât şi în timp. Lumina şi energia din regiunea lor de spaţiu puteau călători doar în lungul branei, neputând trece peste interstiţiul infim dintre suprafeţele pliate. Totuşi, gravitaţia trecea fără efort prin bulk, purtând un mesaj de la o brană la alta. Stelele, galaxiile şi grupurile de galaxii din brana-umbră proiectau o umbră gravitaţională asupra universului nostru local, influenţând mişcările stelelor şi ale galaxiilor noastre. Potrivit aceluiaşi principiu, gravitaţia cauzată de materie în partea locală a branei se scurgea prin bulk în tărâmul umbrelor.

Însă umbrele erau inteligente. Ele deciseseră să comunice prin bulk, utilizând gravitaţia ca mediu de semnalizare.

Existau o mie de feluri în care ar fi putut proceda. Detaliile specifice erau lipsite de importanţă. Poate că manipulaseră orbitele unei perechi de stele degenerate pentru a produce o pulsaţie de unde gravitaţionale sau poate că învăţaseră să creeze găuri negre miniaturale. Important era doar faptul că se putea. Şi – la fel de important – era că putea cineva să recepteze semnalele din partea asta a bulkului.

Cineva ca fugoşii, de pildă.

Quaiche chicoti în barbă. Erezia era logică într-un fel respingător. Pe de altă parte însă, la ce s-ar fi aşteptat? Acolo unde exista lucrarea Domnului, trebuia să existe, de asemenea, lucrarea diavolului, care se insinua în planurile Creatorului, încercând să deghizeze miraculosul în banal.

— Quaiche? întrebă costumul. Mai eşti acolo?

— Sunt aici, încuviinţă bărbatul, dar nu vă ascult. Nu cred ceea ce-mi spuneţi.

— Dacă nu crezi tu, va crede altcineva.

Quaiche îndreptă un deget spre costumul gravat şi propria lui mână descărnată îi pluti în privirea periferică aidoma unei fantasme detaşate.

— Nu voi lăsa pe nimeni să fie otrăvit de minciunile voastre.

— Cu excepţia cazului în care ei au ceva ce tu îţi doreşti foarte mult, zise costumul. Atunci, desigur, te-ai putea răzgândi.

Mâna bărbatului tremură. Brusc se simţi înfrigurat. Se găsea în prezenţa răului. Şi răul ştia despre planurile lui mai mult decât ar fi avut dreptul.

Apăsă comanda de intercom a patului.

— Grelier! se răsti el. Vino-ncoace imediat! *Am nevoie de sânge nou.*

DOUĂZECI ŞI ŞASE

Hela, 2727

În ziua următoare, Rashmika văzu pentru prima oară podul.

Nu răsunase nicio fanfară. Ea se găsea în interiorul caravanei, pe puntea anterioară de observaţie a unuia dintre cele două vehicule din faţă, după ce jurase să nu mai suie niciodată pe acoperiş, în urma incidentului cu Observatorul cu chip-oglindă.

Fusese avertizată că se aflau foarte aproape de marginea fisurii, dar, în ciuda kilometrilor pe care-i parcurseseră apropiindu-se, topografia peisajului nu se modificase. Caravana – mai lungă decât oricând acum, după ce i se mai ataşaseră câteva secţiuni pe drum – şerpuia greoi printr-un canion de gheaţă cu pereţi perfect verticali. Ocazional, maşinile aflate în mişcare se atingeau de pereţii aceia cu vene albăstrui, de două ori mai înalţi decât vehiculul cel mai înalt din convoi, şi dislocau tone de gheaţă. Pentru cei care mergeau pe jos spre ecuator fusese întotdeauna riscant, dar acum erau siliţi să traverseze acelaşi defileu îngust ca şi caravana, aşa că trebuia să fie de-a dreptul terifiant. Convoiul nu mai avea loc să vireze pentru a-i ocoli, aşa că pelerinii îl lăsau să treacă peste ei, având grijă să nu fie aliniaţi cu roţile, şenilele sau picioarele mecanice tropăitoare. Dacă nu-i loveau maşinile, atunci probabil că aveau s-o facă bolovanii de gheaţă ce se prăbuşeau. Rashmika privi cu un amestec de oroare şi simpatie cum grupurile de pelerini dispăreau din vedere sub carcasa uriaşă a caravanei. Era imposibil de spus dacă ei scăpaseră teferi şi fata se îndoia că vehiculele s-ar fi oprit în cazul unui accident.

Apoi apăru un loc în care canionul se curbă lin spre dreapta, blocând pentru câteva minute imaginea din faţă, după care, brusc, în peisaj urmă o absenţă teribilă, uimitoare. Ea nu-şi dăduse seama cât de mult se obişnuise

să vadă ţancuri albe pierzându-se în depărtare. Acum însă formele de relief dispăruseră şi cerul negru coborâse mult mai jos decât fusese până atunci, aidoma unei perdele a cărei parte inferioară încâlcită tocmai se derulase, extinzându-se la mărimea completă. Cerul muşca lacom din sol.

Drumul ieşea din canion şi continua în lungul unei cornişe ce ocolea un perete al Riftului Ginnungagap. În stânga drumului, peretele perfect vertical al canionului se ridica parcă nesfârşit; în dreapta, nu exista absolut nimic. Drumul era lat doar cât să aibă loc două vehicule unul lângă altul, iar laturile din dreapta ale celor aflate în dreapta nu erau niciodată mai departe de doi-trei metri de muchie. Fata se uită în urmă, la caravana întinsă şi pestriţă – acum captivant de vizibilă în totalitatea ei, aşa cum nu mai fusese niciodată –, şi văzu roţi, şenile, plăci târâtoare, membre activate de pistoane şi segmente de carapace care avansau delicat pe cornişă, azvârlind în abis tone de gheaţă cu fiecare pas sau impact greşit. Pe toată lungimea caravanei, piloţii individuali coteau şi corectau nebuneşte, străduindu-se să navigheze pe linia subţire dintre izbirea de peretele din stânga şi prăbuşirea peste marginea din dreapta. Nu puteau încetini, deoarece scopul în sine al acestei scurtături era de a recupera timp preţios ce fusese pierdut. Rashmika se întrebă ce s-ar fi întâmplat cu restul caravanei dacă una dintre componentele ei ar fi făcut o manevră greşită şi ar fi căzut în hău. Văzuse cuplajele dintre vehicule, totuşi nu ştia cât de puternice erau. Oare o maşină care se abătea de la drum din greşeală le-ar fi tras după ea pe toate celelalte sau s-ar fi prăbuşit cavalereşte singură, iar celelalte ar fi închis iute golul din convoi cauzat de dispariţia ei? Oare exista vreun protocol oribil care să decidă din timp astfel de situaţii: poate o slăbire a cuplajelor?

Ei bine, ea se afla în faţă. Singurul loc mai sigur nu putea fi decât în faţă, unde navigatorii aveau perspectiva cea mai bună asupra terenului.

După câteva minute în care nu se petrecu nicio

calamitate, Rashmika începu să se relaxeze şi, pentru prima dată, fu în stare să acorde atenţia cuvenită podului, care se zărise tot timpul în faţă.

Caravana se deplasa spre sud, către ecuator, în lungul versantului estic al Riftului Ginnungagap. Podul continua să fie destul de departe spre sud. Poate că nu se întâmpla decât în imaginaţia ei, dar fetei i se păru că zărea curbura lumii, descrisă de peretele înalt al riftului care se pierdea în depărtare. Vârful îi era colţuros şi neregulat, totuşi, dacă netezea detaliile acelea în minte, părea să urmeze un arc lin, precum traiectoria unui satelit. Era foarte greu de estimat cât de departe se afla podul sau cât de larg era riftul în punctul acesta. Deşi Rashmika ţinea minte că riftul avea lăţimea de patruzeci de kilometri în locul unde îl traversa podul, regulile obişnuite ale perspectivei nu se aplicau: nu existau indicii vizuale care s-o ajute, nu existau obiecte intermediare care să-i ofere senzaţia unei diminuări a scării şi nici vreo atenuare a amănuntelor sau a culorii datorată atmosferei. Deşi podul şi peretele opus păreau vaste şi distante, ele ar fi putut la fel de bine să se afle la cinci sau la patruzeci de kilometri depărtare.

Rashmika aprecie că, în linie dreaptă, mai erau cincizeci-şaizeci de kilometri până la pod – mai bine de două sutimi din circumferinţa lui Hela –, însă drumul pe cornişă avea multe serpentine până acolo. Bănuia că aveau de mers cam o sută de kilometri până să ajungă la capătul estic al podului.

Cel puţin acum putea să-l vadă – şi era tot ceea ce-şi imaginase vreodată. Toţi spuneau că fotografiile nu transmiteau nici pe departe adevărata esenţă a structurii, iar fata se îndoise mereu în privinţa aceea, dar acum constata că opinia comună era destul de corectă: pentru a aprecia podul, trebuia să-l vezi.

Ea ştia că pe oameni îi uimea cel mai mult tocmai *lipsa* de stranietate a podului. Dacă nu ţineai seama de scara lui şi de materialele utilizate pentru construire, arăta precum ceva transplantat din paginile de istorie a omenirii, ceva clădit pe Pământ în epoca oţelului şi a aburului. O ducea

cu gândul la felinare şi la cai, la dueluri şi la idile, la palate de iarnă şi la fântâni muzicale – atât doar că era imens şi părea suflat din sticlă sau dăltuit în zahăr.

Suprafaţa lui superioară descria un arc foarte lin, de la un mal la celălalt al riftului, cu săgeata maximă la mijloc. În rest, era perfect neted, fără să fie împovărat de vreo suprastructură. Nu existau parapete de o parte şi de cealaltă a căii de rulare, care era incredibil de puţin adâncă; sub unghiul din care privea acum Rashmika, semăna cu o linie de lumină subţire ca lama unei florete. Părea întreruptă pe alocuri, dar iluminarea se schimbă când fata mişcă puţin capul. Se găsea la cincizeci de kilometri depărtare şi fusese suficientă o mişcare a capului pentru a afecta ceea ce vedea din structura delicată! Într-adevăr, deschiderea nu era susţinută pe majoritatea lungimii ei, totuşi, la ambele capete – ajungând până la cinci-şase kilometri de perete –, se zărea o reţea delicată de culee ca de filigran. Acestea erau curbate în spirale şi volburi absurde, înflorituri ca de pergamente şi încolăciri organice lascive care prindeau lumina şi o aruncau înapoi, nu în alb şi argintiu, ci într-un tremur prismatic de nuanţe de curcubeu. Orice înclinare a capului schimba culorile într-o nouă configuraţie de splendori.

Podul părea evanescent, ca şi cum o singură răsuflare prost judecată ar fi fost îndeajuns să-l spulbere.

Şi totuşi, ei aveau să-l traverseze.

Ararat, 2675

Imediat după duş şi micul dejun, Vasko se prezentă la raport la cel mai apropiat centru al Braţului Securităţii. Dormise cel mult patru ore şi starea de alertă pe care o simţise în seara trecută nu dispăruse; se mai diluase, dar, în acelaşi timp, el devenise mai încordat. Prima Tabără era amăgitor de tăcută: străzile erau presărate cu gunoaie, unele locuinţe şi clădiri oficiale fuseseră avariate, iar dovezile focurilor fumegau ici şi colo, totuşi păreau să fi dispărut mulţimile pe care le văzuse seara trecută. Poate

că răspunseseră la comunicatul lui Scorpio şi reveniseră la casele lor, înţelegând cât de neplăcut avea să fie în *Nostalgia.*

Îşi înţelese eroarea imediat ce trecu de următorul colţ spre centrul Braţului Securităţii. O gloată uriaşă, cenuşie, era lipită de clădire, sute de oameni înghesuindu-se, cu bunurile personale îngrămădite la picioare. Cam o duzină de gărzi BS asigurau ordinea, stând pe podiumuri cu balustrade şi ţinând arme mici, pe care nu le îndreptau totuşi direct asupra oamenilor. Alţi membri ai Braţului, pe lângă oficiali neînarmaţi din administraţie, stăteau la mesele amplasate în exteriorul structurii din material-cochilie cu două niveluri. Actele erau verificate şi ştampilate; bunurile personale erau cântărite şi etichetate. În mod clar, majoritatea oamenilor deciseseră să nu mai aştepte regulile oficiale: se aflau aici, acum, gata de plecare, şi foarte puţini dintre ei păreau că s-ar fi răzgândit.

Vasko îşi croi drum printre ei, străduindu-se să nu-i îmbrâncească nervos. N-o zări pe Urton, totuşi acesta nu era centrul BS la care fusese repartizată ea. Se opri la una dintre mese şi aşteptă ca ofiţerul de acolo să termine cu un refugiat.

— Transporturile aeriene vor începe la amiază? întrebă el încet.

— Chiar mai devreme, răspunse celălalt la fel de încet. Ritmul a fost grăbit. Se spune că tot vom avea probleme cu controlul oamenilor.

— Este imposibil să intrăm toţi în navă. Nu acum. Ar dura luni să ne bage pe toţi în sarcofage.

— Spune-i asta porcului, rosti bărbatul şi reveni la treaba lui, ştampilând o foaie de hârtie aproape fără s-o privească.

O căldură neaşteptată atinse ceafa lui Vasko, care ridică ochii, apoi îi miji înaintea strălucirii orbitoare a părţii ventrale a unui vehicul, aparat de zbor sau navetă, ce luneca peste piaţă. Se aşteptă să încetinească şi să coboare, dar vehiculul viră şi se îndepărtă, deplasându-se

peste ţărm, spre navă. Trecea pe sub nori ca un fulg neregulat şi scânteietor de lumină solară.

— Vezi, zise ofiţerul, au şi-nceput să-i transporte. De parcă asta i-ar calma pe toţi…

— Sunt sigur că Scorpio ştie ce face, replică Vasko şi se îndepărtă înainte să i se răspundă.

Se strecură printre mesele unde se prelucrau datele, apoi prin mulţime şi intră în structura din material-cochilie. La interior, găsi aceeaşi situaţie: oameni înghesuiţi peste tot fluturau în aer acte şi obiecte, copii plângeau şi ţipau. Simţea cum panica sporea de la un minut la altul.

Intră în partea de clădire rezervată personalului BS. În odăiţa mică şi cu pereţi curbi, unde îşi primea de obicei misiunile, găsi trei persoane stând la o măsuţă scundă şi bând ceai din iarbă-de-mare. Le ştia pe toate.

— Salut, Malinin! rosti Gunderson, o tânără cu păr roşu, tuns scurt. Cărui fapt îi datorăm această plăcere?

El îi ignoră tonul.

— Am venit să-mi iau sarcinile în primire.

— Credeam că de-acum nu te mai amesteci cu cei ca noi, rânji ea.

Vasko se întinse peste băutorii de ceai şi desprinse foaia cu sarcini de pe perete.

— Mă amestec cu cine vreau, îi replică.

— Am auzit că-i mai probabil să te-nsoţeşti cu mahării din Administraţie, rosti un hiperporc pe nume Flenser.

Vasko privi lista. Nu-şi zări numele lângă vreo misiune regulată.

— Ca Scorpio, vrei să zici?

— Pun pariu că tu ştii mai multe decât noi despre ce se-ntâmplă, interveni Gunderson. Nu-i aşa?

— Şi de-aş fi ştiut, n-aş fi avut în mod clar permisiunea să vorbesc despre asta, răspunse Vasko şi prinse lista înapoi pe perete. Să fiu sincer, nu cunosc multe-n plus.

— Minţi, rosti al treilea de la masă, un bărbat pe nume Cory. Dacă vrei să sui în ierarhie, Malinin, ar fi bine să-nveţi să minţi.

— Mulţumesc, zâmbi el, dar o să mă limitez să învăţ cum să servesc colonia.

— Vrei să ştii unde să te duci? întrebă Gunderson.

— Mi-ar fi de ajutor, da.

— Ne-au spus să-ţi transmitem un mesaj, zise femeia. Eşti aşteptat la ora opt la Înalta Cochilie.

— Mulţumesc, încuviinţă Vasko. Aţi fost foarte amabili.

Se întoarse să plece.

— Du-te dracului, Malinin, o auzi spunând în urma sa. Te crezi mai bun decât noi, aşa-i?

— Deloc, răspunse tânărul, mirat de propriul calm şi se întoarse către ea. Cred că am capacităţi medii. Atât doar că am şi un sentiment de responsabilitate, o obligaţie de a servi Araratul cât pot mai bine. Aş fi surprins dacă voi simţiţi altfel.

— Crezi că, dacă acum Clavain a dispărut din scenă, te poţi strecura spre vârf?

Vasko o privi realmente uimit pe femeie.

— Nu m-am gândit niciodată la aşa ceva.

— Asta-i bine, fiindcă, dacă te-ai fi gândit, ai fi comis o greşeală majoră. Malinin, tu n-ai ceea ce trebuie. Niciunul dintre noi n-are ceea ce trebuie, iar tu cu atât mai puţin.

— Serios? Şi ce anume n-am eu?

— N-ai sânge-n tine să te opui porcului, zise Gunderson ca şi cum asta ar fi fost evident pentru toţi cei prezenţi.

În Înalta Cochilie, Antoinette Bax era deja aşezată la masă, cu un compad deschis în faţă. I se alăturaseră Cruz, Pellerin şi alţi câţiva membri seniori ai coloniei, iar acum apăru şi Blood, legându-se ca un luptător de greco-romane.

— Ar fi bine să aveţi un motiv serios pentru chestia asta, zise el. Am o grămadă de alte lucruri de care chiar trebuie să mă ocup.

— Unde-i Scorpio? întrebă Antoinette.

— În infirmerie, cu mama şi fiica. O să vină cât poate de repede.

— Şi Malinin?

— Am pus pe cineva să-i lase un mesaj. În cele din urmă

va ajunge aici.

Blood se trânti pe un scaun. În mod reflex, îşi scoase cuţitul şi începu să-şi frece bărbia cu lama. Scotea un sunet subţire, ca de insectă.

— Avem o problemă, rosti Antoinette. În ultimele şase ore, fluxul de neutrino de la navă aproape că s-a triplat. Dacă va mai creşte cu zece-cincisprezece la sută, nava aia nu va avea unde să meargă decât în *sus.*

— Până acum nu s-a înregistrat nicio evacuare? întrebă Cruz.

— Nu, răspunse Antoinette, şi mă cam îngrijorează ce se va-ntâmpla când se vor activa propulsiile. Când a coborât *Nostalgia,* în jurul golfului ăstuia nu trăia nimeni. Trebuie să ne gândim serios la o evacuare în zone din interiorul uscatului. Eu aş recomanda mutarea tuturor pe insule îndepărtate, dar ştiu că aşa ceva nu-i posibil din cauza încărcării actuale a aparatelor de zbor şi a navetelor.

— Da, da, zise Blood, continuă să visezi.

— În acelaşi timp, trebuie să facem ceva. Când Căpitanul va decide să decoleze, vor fi tsunami, nori de aburi supraîncălziţi şi zgomote atât de puternice, încât îi vor asurzi pe toţi pe o rază de sute de kilometri, plus tot felul de radiaţii nocive…

Antoinette tăcu câteva clipe, pentru ca spusele să-i fie asimilate de ceilalţi.

— În esenţă, urmă ea, nu va fi genul de mediu în care să-ţi doreşti să te afli, cu excepţia cazului în care porţi un costum spaţial.

Blood îşi coborî faţa în palme, făcând o mască din degetele lui butucănoase de hiperporc. Antoinette îl văzuse pe Scorpio procedând similar când era presat de crize din toate părţile. Deoarece Clavain nu mai exista, iar Scorpio era absent, Blood avea parte de responsabilitatea după care tânjise mereu. Femeia se îndoia că farmecul postului de comandă durase mai mult de cinci minute.

— Nu pot evacua oraşul, rosti el.

— N-ai de ales, insistă Antoinette.

Hiperporcul coborî braţele şi îndreptă un deget spre

fereastră.

— Aia este nava *noastră.* N-ar trebui să presupunem ce va face ea. Ar trebui să-i dăm ordine, când şi unde ne convine.

— Îmi pare rău, dar nu aşa merge treaba, răspunse femeia.

— Va fi panică, interveni Cruz. Mai rea decât orice am văzut. Toate staţiile de prelucrare vor trebui închise şi mutate. Asta va întârzia cu minimum o zi zborurile de exod spre *Nostalgia.* Şi unde vor dormi în seara asta cei transferaţi? Pentru ei nu există absolut nimic în interiorul uscatului – doar o mulţime de bolovani. Până în zori, vor fi sute de morţi din cauza condiţiilor meteo.

— Eu nu am toate răspunsurile, spuse Antoinette. Eu doar atrag atenţia asupra dificultăţilor.

— Trebuie să existe altceva ce putem face, zise Cruz. La dracu', ar fi trebuit să avem planuri de urgenţă pentru aşa ceva.

— „Ar fi trebuit" nu se pune la socoteală, replică Antoinette.

Era o vorbă pe care i-o spunea mereu tatăl ei. O irita enorm şi se îngrozi când aceleaşi cuvinte îi ieşiră din gură înainte de a le putea opri.

— Pellerin, zise Blood, ce se aude cu intervenţia corpului de înotători? Ararat pare să fie de partea noastră, altfel n-ar fi făcut un canal pentru ca ambarcaţiunile să poată ajunge la navă. Poţi să ne oferi ceva?

Pellerin clătină din cap.

— Îmi pare rău. Nu acum. Dacă Jonglerii arată semne de revenire la tipare de activitate normală, am putea aproba un înot în scop de explorare, dar nu mai devreme. Blood, eu nu trimit pe nimeni la moarte când probabilitatea unui rezultat util e atât de redusă.

— Înţeleg, spuse hiperporcul.

— Staţi aşa, interveni Cruz. Haideţi să privim situaţia invers. Dacă va fi atât de rău să te afli în preajma navei când va decola, poate că ar trebui să căutăm moduri de grăbire a exodului.

— Îi transportăm deja cât putem de repede, preciză Blood.

— Atunci să renunţăm la birocraţie, propuse Antoinette. Să-i transportăm pur şi simplu şi să ne batem capul cu detaliile ulterior. Şi să nu pierdem toată ziua cu asta. Este posibil să nu mai dispunem de atâta timp. Rahat, aş da oricât să am *Pasărea-Furtunii* acum!

— Poate că există ceva ce poţi face pentru noi, rosti Cruz privind-o direct.

Antoinette îi întoarse privirea.

— Ascult.

— Întoarce-te în *Nostalgia.* Discută cu Căpitanul. Spune-i că avem nevoie de puţin timp suplimentar.

Nu era ce dorea ea să audă. După ultima conversaţie cu Căpitanul, devenise chiar mai înfricoşată de el; ideea de a-l chema încă o dată o băga în sperieţi.

— S-ar putea să nu mai vrea să vorbească, zise ea. Sau, chiar dacă vrea, este posibil să nu dorească să audă nimic din ce am eu de spus.

— Ai câştiga totuşi ceva timp pentru noi, insistă Cruz. După ştiinţa mea, aşa ceva este mai bine decât nimic.

— Cred că da, încuviinţă ea fără tragere de inimă.

— Atunci, poţi să-ncerci, spuse Cruz. În plus, sunt destule curse spre navă. Cu privilegiile administrative, poţi să fii acolo într-o jumătate de oră.

Vorbise ca şi cum ar fi încurajat-o.

Antoinette îşi privi degetele, ca pierdută în admirarea complexităţii bijuteriilor ei metalice artizanale şi sperând la o anulare a misiunii, când Vasko Malinin intră în cameră. Era îmbujorat şi părul îi lucea de ploaie sau de transpiraţie. Femeii i se păru că arăta teribil de tânăr ca să stea printre seniorii aceia; părea oarecum incorect să-l mânjească totuşi cu aşa ceva. Tinerii erau încă îndreptăţiţi să creadă că problemele lumii aveau întotdeauna soluţii clare.

— Ia loc, i se adresă Blood. Vrei ceva – ceai, cafea?

— Am avut dificultăţi în primirea ordinelor de la bază, zise Vasko. Mulţimile s-au îndesit serios. Când îmi

observau uniforma, nu voiau să mă lase să trec dacă nu le promiteam locuri în una dintre navetele alea.

Hiperporcul continua să se joace cu cuţitul său.

— Sper că n-ai făcut-o.

— Bineînţeles că nu, dar sper că toţi înţeleg gravitatea problemei.

— Da, mulţumim, zise Antoinette, ne-am format o idee generală.

Se ridică de la masă şi-şi netezi bluza sobră.

— Unde pleci? întrebă Vasko.

— Să stau de vorbă cu Căpitanul.

În altă parte din Înalta Cochilie, cu câteva niveluri mai jos, o serie de incinte similare unor scoici, parţial unite, fuseseră săpate în material-cochilie cu lentoare elaborată şi cu multă cheltuială de energie. Incintele acelea formau acum saloanele infirmeriei principale pentru Prima Tabără, unde cetăţenii primeau serviciile medicale limitate pe care le putea asigura administraţia.

Cei doi servitori verzi ai doctorului se traseră la o parte când intră Scorpio, iar membrele lor subţiratice şi articulate clicăiră, lovindu-se între ele. Hiperporcul înaintă printre ei. Patul era poziţionat central, cu un incubator instalat pe o măsuţă rulantă, pe o latură a sa, şi cu o noptieră pe latura opusă.

Valensin se ridică de pe scaun, lăsând din mână compadul pe care-l consulta.

— Cum este? întrebă Scorpio.

— Mama sau fiica?

— Lasă poantele, doctore – n-am chef.

— Mama este foarte bine… cu excepţia, desigur, a efectelor secundare evidente şi predictibile ale stresului şi ale oboselii.

Lumina cenuşiu-lăptoasă a zilei se strecura în cameră prin fanta înaltă şi îngustă a unei ferestre, care era de fapt o zonă nevopsită din material-cochilie; razele se răsfrângeau din ochelarii romboidali ai lui Valensin.

— Nu cred că are nevoie de îngrijiri speciale, continuă

el, ci doar de timp şi de odihnă.

— Şi Aura?

— Copila este pe cât de bine ne putem aştepta.

Scorpio privi fiinţa micuţă din incubator. Era surprinzător de zbârcită şi de roşie. Tresărea ca o creatură marină eşuată pe plajă, care se străduieşte să respire.

— Asta nu-mi spune mare lucru.

— Atunci o să-ţi explic pe îndelete, zise Valensin; reflexiile din părul lui dat cu gel şi pieptănat peste cap străluceau albastru-cobalt. Copila a trecut deja prin patru proceduri potenţial traumatice. Prima a fost inserţia implanturilor Agregate de către Remontoire, care să permită comunicarea dintre fetiţă şi mama ei naturală. După aceea, a fost chirurgical răpită, extrasă din uterul mamei. Apoi a fost implantată în Skade, posibil după altă perioadă petrecută într-un incubator. În cele din urmă, a fost extrasă din Skade în condiţii de chirurgie pe teren nu tocmai optime.

Scorpio bănuia că Valensin auzise întreaga poveste a celor petrecute în aisberg.

— Crede-mă pe cuvânt: n-au existat multe opţiuni.

Doctorul încrucişă degetele.

— În clipa de faţă, se odihneşte. Asta-i bine. Şi nici nu par să existe complicaţii imediate şi evidente. Dar pe termen lung? Cine poate şti? Dacă mama ei ne-a spus adevărul, atunci nu pare că fetiţa a fost destinată unei dezvoltări normale.

Valensin se aşeză înapoi pe scaun. Picioarele i se îndoiau ca nişte catalige lungi şi articulate, iar dunga pantalonilor îi era ascuţită ca briciul.

— Şi pentru că veni vorba, Khouri are o solicitare. M-am gândit că ar fi mai bine să te anunţ pe tine primul.

— Ascult.

— Vrea ca fetiţa să-i fie pusă înapoi în uter.

Scorpio se uită din nou la incubator şi la copilul dinăuntru. Echipamentul era o versiune mai mare şi mai sofisticată a unităţii portabile pe care o duseseră pe aisberg. Incubatoarele se numărau printre cele mai

preţuite artefacte tehnologice de pe Ararat şi se acorda foarte multă atenţie funcţionării lor.

— Este posibil? întrebă el.

— În condiţii normale, nu m-aş gândi niciodată la aşa ceva.

— Astea nu sunt condiţii normale.

— Să pui un făt înapoi în pântecul mamei nu-i ca şi cum ai băga o pâine înapoi în cuptor, zise Valensin. Va necesita microchirurgie delicată, reajustări hormonale… o suită de proceduri complexe.

Scorpio îi ignoră condescendenţa.

— Dar se poate face?

— Da, dacă ea o doreşte cu tot dinadinsul.

— Ar fi riscant?

Valensin încuviinţă după o clipă, ca şi cum până atunci se gândise doar la dificultăţile tehnice, nu şi la riscuri.

— Da. Atât pentru mamă, cât şi pentru copil.

— Atunci nu se va face, anunţă hiperporcul.

— Pari destul de sigur.

— Copila asta a costat viaţa prietenului meu. Acum, când am recuperat-o, n-am de gând s-o pierd.

— În cazul ăsta, sper că tu vei fi cel care o va anunţa pe mamă.

— Da, lasă-mă pe mine, încuviinţă Scorpio.

— Perfect.

Hiperporcul avu impresia că doctorul era dezamăgit.

— Încă un lucru: ea a rostit din nou cuvântul acela, în somn.

— Care cuvânt?

— „Ela” sau aşa ceva.

Hela, 2727

Estimarea Rashmikăi se dovedi optimistă. Se aşteptase la încă două-trei ore de călătorie până ce convoiul va ajunge la capătul estic al podului, însă după patru ore se părea că parcurseseră doar jumătate din distanţă. Fuseseră multe perioade frustrante în care caravana se

întorsese practic de unde venise, urmând serpentinele în ac de păr ale cornişei săpate în perete. Existaseră momente când se strecuraseră prin tuneluri în stâncă, avansând abia cu viteza unui om şi frecându-se de ambele părţi de gheaţă. În două-trei rânduri se opriseră complet pentru a rezolva unele probleme tehnice – niciodată nu se oferise vreo explicaţie. Fata avea impresia că piloţii încercau să recupereze timpul după întârzierile acelea, dar nesăbuinţa ce urmă – care făcu vehiculele să se legene şi să se apropie periculos de mult de margine – îi spori anxietatea. Se simţise neliniştită, când chestorul îi spusese că vor sui pe pod, dar acum înclina să creadă că e de preferat podul, comparativ cu pericolele numeroase ale mersului pe cornişă. Drumul acesta era un artefact omenesc: fusese croit prin detonare sau săpat în stâncă în cursul ultimului secol şi probabil că de atunci fusese reparat şi realiniat de câteva ori. Fără doar şi poate, porţiuni din el se surpaseră de-a lungul anilor şi multe vehicule descriseseră lunga curbă balistică descendentă spre fundul riftului. Pe de altă parte însă, podul era mult mai vechi. Acum, după ce se gândise ceva timp la asta, i se părea foarte improbabil să se prăbuşească tocmai în timpul vieţii ei. Şi, de fapt, dacă aşa s-ar fi întâmplat ar fi însemnat un *privilegiu* remarcabil.

Avea să fie totuşi fericită după ce ajungeau pe malul opus.

Se uita pe fereastra din faţă, când văzu altă succesiune rapidă de fulgere, precum cele pe care le observase de pe acoperiş. Erau mai strălucitoare acum – neîndoios, se aflau mai aproape de sursa lor – şi-i lăsau pe retine imagini remanente emisferice purpurii, chiar şi când clipea.

— Te-ntrebi ce sunt, rosti un glas.

Rashmika se întoarse. Se aşteptase să-l vadă pe chestorul Jones, totuşi vocea nu avea timbrul său. Aparţinea unui bărbat mai tânăr, cu accent din sterpe.

Harbin? se întrebă ea o clipă. Era posibil să fie Harbin? Nu era însă fratele ei.

De fapt, nu-l recunoscu deloc pe bărbat. Era mai înalt

decât ea şi probabil mai vârstnic, deşi în expresia chipului său – mai precis în ochi – exista ceva care-l făcea să pară *mult* mai bătrân. Era destul de arătos. Avea faţa prelungă şi serioasă, cu pometi proeminenţi, şi maxilarul atât de ascuţit, încât părea tăios. Părul îi era tuns foarte scurt, mai scurt decât îi plăcea Rashmikăi, aşa că-i putea vedea forma exactă a craniului: era visul oricărui frenolog. Urechile mici erau ceva mai clăpăuge decât poate şi-ar fi dorit. Avea gâtul subţire şi mărul lui Adam ieşit în relief într-un fel care o alarma pe fată atunci când îl zărea, ca şi cum ceva din interiorul gâtului său s-ar fi deplasat din poziţia normală şi trebuia împins la loc înainte să-i provoace vreun rău.

— De unde ştii ce mă-ntreb eu? zise ea.

— Dar aşa este, nu?

Fata aproape că se strâmbă.

— Şi bănuiesc că tu ştii totul despre ele, da?

— Sunt încărcături explozive, răspunse bărbatul amabil, de parcă ar fi fost obişnuit cu felul acela de lipsă de politeţe. Explozibili nucleari utilizaţi pentru demolări. Sunt folosiţi de echipele Căii Permanente care curăţă terenul din faţa catedralelor. Focul Domnului.

Rashmika bănuise deja că exploziile aveau o legătură cu Calea.

— Nu credeam că se utilizează aşa ceva.

— Adevărat, în majoritatea cazurilor nu se utilizează. Nu mai sunt la curent cu ştirile, dar probabil că au întâlnit nişte obstacole neobişnuit de masive. Dacă nu i-ar zori nimeni, le-ar putea înlătura cu detonări convenţionale, urmate de excavări, dar desigur nici nu poate fi vorba de aşa ceva, întrucât catedralele se apropie întruna. Bănuiala mea este că a fost acţiunea premeditată a cuiva din ariergardă.

— Ah, te rog atunci să mă luminezi.

— Când catedralele din spate încep să piardă teren, ele sabotează uneori Calea în urma lor, ca să cauzeze probleme catedralelor din frunte, când vor reveni pe acolo la parcursul următor. Bineînţeles, nimeni nu poate dovedi

nimic niciodată…

Ea îi cercetă hainele: pantaloni şi cămaşă cu guler înalt şi mâneci largi; pantofi uşori, fără toc; totul era cenuşiu şi banal. Niciun însemn de rang, statut, bogăţie sau afiliere religioasă.

— Cine eşti? întrebă fata. Îmi vorbeşti ca şi cum ne-am cunoaşte deja, dar eu nu te ştiu.

— Ba mă ştii, replică tânărul.

Chipul lui arăta că spune adevărul sau cel puţin că nu crede că minte. Siguranţa lui o făcu pe Rashmika mai puţin dispusă să cedeze teren, deşi era o reacţie iraţională.

— Cred că te-nşeli.

— Vreau să spun că ne-am mai întâlnit. Şi cred că-mi datorezi un pic de recunoştinţă.

— Chiar aşa?

— Ţi-am salvat viaţa… când ai fost pe acoperiş, uitându-te în puţul de acces. Erai gata să cazi şi te-am prins.

— N-ai fost tu, zise fata. Ăla a fost un…

— Un Observator? Da, aşa a fost. Dar asta nu înseamnă că n-am fost eu.

— Termină cu prostiile.

— De ce nu mă crezi? Mi-ai văzut faţa?

— Nu… nu ţi-am văzut-o clar.

— Atunci, n-ai niciun motiv să crezi că *n-am fost* eu. Da, ştiu că acolo sus putea fi oricine, totuşi cine a mai văzut ce s-a-ntâmplat?

— Tu nu poţi să fii un Observator.

— Nu, în clipa de faţă nu pot să fiu.

Fata nu-i dorea compania. Nu compania lui în mod special, ci companie, în general. Ea voia doar să observe apropierea lentă de pod, să-şi concentreze gândurile în timpul traversării, să cartografieze mintal terenul dificil care se întindea în faţă. Nu dorea o conversaţie uşoară şi, în tot cazul, nu cu genul de persoană care pretindea tânărul că este.

— Ce vrei să zici? îl întrebă. Ori eşti Observator, ori nu eşti.

— Am fost, dar acum nu sunt.

Rashmika simţi un licăr de simpatie.
— Din cauza celor întâmplate pe acoperiş?
— Nu. Desigur, a contribuit cumva, totuşi îndoielile mele existau chiar mai dinainte.
— Ah.
Conştiinţa ei putea fi liniştită.
— Nu pot spune însă că tu n-ai jucat niciun rol.
— Poftim?
— Te-am văzut de prima dată când ai suit. Mă aflam pe platforma de observare, alături de ceilalţi. Trebuia să ne concentrăm asupra Haldorei, blocând toate distragerile exterioare. Ei ne-ar putea uşura sarcina, restricţionându-ne fizic vederea, silindu-ne ochii să stea aţintiţi asupra planetei, dar nu se procedează aşa. Trebuie să existe un element de disciplină, de autocontrol. Noi trebuia să ne uităm la Haldora în fiecare clipă a zilei, în ciuda oricăror distrageri. În căşti există dispozitive care monitorizează cât de bine o facem, care înregistrează fiecare deplasare a ochilor. Şi te-am văzut. La început, doar în vederea periferică. Ochiul mi s-a mişcat involuntar, pentru a se focaliza asupra ta şi am pierdut contactul cu Haldora pentru o fracţiune de secundă.
— Rău, comentă Rashmika.
— Chiar mai rău decât ai crede. Pentru această simplă nerespectare a misiunii mele, trebuia să existe o măsură disciplinară. Nu atât fiindcă mi-am întors privirea, cât mai degrabă pentru că ocupam pe acoperiş un loc ce putea fi folosit de altcineva mai vigilent. Ăsta era păcatul, fiindcă în clipa aceea exista posibilitatea – indiferent cât de infimă – ca Haldora să dispară. Iar unei persoane i se refuzase şansa de a asista la miracol deoarece eu fusesem atât de slab încât îmi desprinsesem privirea.
— Totuşi, planeta n-a dispărut. Nu mai eşti pasibil de pedeapsă.
— Te asigur că ei nu văd lucrurile aşa.
Tânărul îşi coborî ochii cu un aer aparent ruşinat.
— În fine, acum sunt simple speculaţii, pentru că eu am înrăutăţit situaţia. Nu m-am uitat înapoi spre Haldora nici

când am conştientizat că pierdusem contactul vizual. Am continuat să mă uit la tine, străduindu-mă să te menţin în câmpul vizual, fără să cutez să-mi clintesc vreo parte a corpului. Nu-ţi puteam zări faţa, ci doar felul cum te mişcai. Am ştiut că eşti femeie, iar când am înţeles asta, a fost cumva şi mai rău. Nu mai era o curiozitate inofensivă. Nu mai eram pur şi simplu distras de o bizarerie din peisaj.

Când el spuse „femeie”, Rashmika simţi un fior discret, dar speră că nu i se citea nimic pe chip. Oare când îi mai spusese cineva aşa, fără să înceapă cu precizarea „tânără” sau cu ceva la fel de depreciativ?

Se înroşi.

— Totuşi, era imposibil să fi ştiut cine eram.

— Bineînţeles, încuviinţă el, nu puteam fi sigur. Dar când ai suit din nou pe acoperiş, mi-am spus: „Trebuie să fie cineva cu o fire extrem de independentă.” În tot timpul cât stătusem pe acoperiş, nu mai apăruse nimeni. Iar când a fost cât pe ce să suferi accidentul… ei bine, atunci ţi-am zărit şi faţa. Nu clar, totuşi suficient cât să ştiu că te voi recunoaşte.

Făcu o pauză şi pentru o clipă privi peisajul vălurit dinaintea lor.

— Am avut într-adevăr dubii, continuă el, chiar şi când te-am văzut aici. Însă când am zărit fulgerele, am ştiut că trebuia să-mi asum riscul. Mă bucur c-am făcut-o. Pari să fii o persoană agreabilă şi acum practic ai recunoscut că te-am ajutat pe acoperiş. Te deranjează dacă te întreb cum te cheamă?

— Cu condiţia să-mi spui şi tu numele tău.

— Pe mine mă cheamă Pietr. Pietr Vale. Sunt din Skull Cliff, de pe Şesul Hyrrokkin.

— Eu sunt Rashmika Els, se prezentă ea cu oarecare reţinere. Din High Scree, în sterpele Vigrid.

— Mi s-a părut că recunosc accentul. Nu sunt tocmai un locuitor al sterpelor, totuşi, nu provenim din locuri foarte îndepărtate între ele, nu?

Fata se simţea sfâşiată între politeţe şi ostilitate.

— Cred că vei descoperi că suntem mult mai îndepărtaţi

decât îţi închipui.

— De ce spui asta? Amândoi mergem spre sud, nu? Amândoi suntem în caravană spre Cale. Cât de diferiţi putem fi?

— Foarte diferiţi, replică Rashmika. Eu nu sunt în pelerinaj. Sunt într-o… căutare.

Pietr zâmbi.

— Poţi să-i spui cum vrei.

— Am o treabă personală. O treabă personală şi profană. O treabă care n-are nicio legătură cu religia ta – în care, întâmplător, *nu cred* –, dar care are legătură cu binele şi cu răul.

— Am avut deci dreptate. Eşti într-adevăr o persoană serioasă şi decisă.

Fetei nu-i plăcu descrierea.

— N-ar trebui să te-ntorci la prietenii tăi?

— Nu mă vor mai primi, răspunse el. Poate că au tolerat un moment de neatenţie, poate chiar mi-au iertat o abatere de genul celei pe care am menţionat-o mai devreme, dar odată ce ai plecat de lângă ei – gata! Eşti contaminat. Nu există cale de-ntoarcere.

— Şi de ce ai plecat?

— Din cauza ta, cum am spus. Pentru că vederea ta acolo mi-a deschis o fisură de îndoială în armură. Nu cred că armura a fost vreodată impenetrabilă, fiindcă altfel nu te-aş fi observat. Însă a doua oară, când a fost cât pe-aici să cazi, nutream deja îndoieli că aveam convingerea necesară pentru a continua.

Rashmika dădu să spună ceva, tânărul ridică mâna şi adăugă:

— Nu trebuie să te învinovăţeşti. Acolo sus ar fi putut veni oricine altcineva. Credinţa mea n-a fost niciodată la fel de puternică precum a celorlalţi. Iar când m-am gândit la ce mă aşteaptă în viitor, la situaţia spre care mă îndreptam, am ştiut că nu am tăria să merg până la capăt.

Ea înţelese ce voia să spună. Rigorile acestei părţi din pelerinaj nici nu se comparau cu ceea ce urma să se întâmple după ce Pietr ajungea la catedrala care-i era

destinaţie. Acolo credinţa lui avea să fie ireversibil consolidată prin mijloace chimice. Iar ca Observator, avea să fie adaptat chirurgical şi neurologic pentru a putea urmări Haldora în toate clipele existenţei lui. Nu avea să existe somn, nu avea să existe neatenţie, nici chiar momentul de respiro al unei clipiri din ochi.

Doar observare mută, până la moarte.

— Nici eu n-aş avea tăria respectivă, zise ea. Chiar dacă aş crede.

— Şi de ce nu crezi?

— Pentru că eu cred în explicaţii raţionale. Nu cred că planetele încetează pur şi simplu să mai existe, fără un motiv bine întemeiat.

— Dar există un motiv bine întemeiat. Motivul cel mai bun cu putinţă.

— Lucrarea Domnului?

Pietr încuviinţă din cap. Rashmika îi privi fascinată mişcarea în sus şi în jos a mărului lui Adam, care apăsa pe marginea superioară a gulerului.

— Ce explicaţie mai bună ai putea să ceri?

— Dar de ce tocmai aici şi de ce tocmai acum?

— Pentru că acestea sunt Vremurile Finale, răspunse Pietr. Am avut războaie ale oamenilor şi epidemii ale oamenilor. Apoi am avut epidemii şi mai stranii şi rapoarte despre războaie şi mai stranii. Tu nu te-ntrebi de unde sosesc refugiaţii? Nu te-ntrebi de ce ei vin tocmai *aici,* dintre toate locurile posibile? Ei ştiu. Ei ştiu că acesta este locul unde va începe. Acesta este locul unde se va întâmpla.

— Mi s-a părut că ai spus că nu eşti credincios.

— Am spus că nu mai eram sigur de tăria credinţei mele. Nu-i chiar acelaşi lucru.

— Eu cred că, dacă Dumnezeu ar dori să transmită ceva, ar găsi o modalitate mai bună să procedeze decât prin dispariţiile aleatorii ale unei gigante gazoase aflată la ani-lumină de Pământ.

— Dar nu sunt aleatorii, replică Pietr ocolind restul afirmaţiilor ei. Aşa cred toţi, însă nu-i adevărat. Bisericile o

ştiu, iar cei care-şi fac timp să studieze arhivele o ştiu, de asemenea.

Fără să vrea, fata constată că dorea să audă ce avea el de spus. Pietr avea dreptate: bisericile se refereau permanent la dispariţiile Haldorei ca şi cum ar fi fost evenimente aleatorii, supuse tainicei programări divine. Iar partea neplăcută era că Rashmika acceptase întotdeauna informaţia ca atare, fără s-o pună vreodată sub semnul întrebării. Nu se gândise niciodată că adevărul putea fi mult mai complex. Fusese prea preocupată de studierea fugoşilor, ca să ridice ochii şi să privească în depărtare.

— Dacă nu sunt aleatorii, zise ea, atunci ce sunt?

— Nu ştiu cum le-ai denumi, dacă ai fi matematician sau savant. Eu nu sunt nici una, nici alta. Este adevărat că nu poţi să prevezi când va avea loc o dispariţie – din punctul ăsta de vedere, da, *sunt* aleatorii. Totuşi, intervalul mediu dintre dispariţii s-a redus de când Quaiche a fost martor la prima dintre ele. Atât doar că, până recent, nimeni n-a putut vedea una în mod clar. Acum nu le poţi rata, dacă studiezi dovezile.

Firişoarele de păr de pe ceafa Rashmikăi se zbârliră.

— Atunci, arată-mi dovezile – vreau să le văd.

Caravana coti brusc când intră în alt tunel săpat în stâncă.

— Îţi pot arăta dovezi, spuse el, dar este cu totul altceva dacă sunt sau nu corecte.

— Nu-nţeleg…

Caravana se frecă de pereţii tunelului strâmt, producând un hârşâit. Fata auzi bubuituri de la materialele dislocate din plafon – pietre şi gheaţă – care răpăiau pe acoperiş. Se gândi la Observatorii de acolo şi se întrebă cum era pentru ei.

— Vom ajunge la pod în patru-cinci ore, spuse Pietr. Când vom fi la jumătatea lui, aşteaptă-mă pe acoperiş, în locul unde am fost înainte. O să-ţi arăt ceva interesant.

— Şi de ce aş vrea să te aştept pe acoperiş? Pot avea încredere în tine?

— Bineînţeles, zise el.

Însă Rashmika îi acceptă cuvintele doar pentru că ştia că tânărul credea în ceea ce spusese.

Ararat, 2675

Khouri se trezi. Scorpio era lângă ea când deschise ochii, pe scaunul unde până atunci şezuse Valensin. Mai trecuse o oră şi el ratase şedinţa din Înalta Cochilie. Considera totuşi că era un schimb avantajos.

Femeia clipi repede de câteva ori şi se frecă la ochi. Buzele îi erau acoperite de cruste tari şi albe de salivă uscată.

— Cât am dormit?

— Este dimineaţa de după ziua în care am recuperat-o pe Aura. Ai dormit aproape tot timpul. Doctorul zice că oboseala te-a ajuns din urmă. Că, în tot timpul cât ai fost cu noi, ai funcţionat doar pe adrenalină.

Khouri întoarse capul spre cealaltă latură a patului.

— Aura?

— Doctorul zice că e bine. La fel ca tine, are nevoie doar de odihnă. Ţinând seama de toate mizeriile prin care a trecut, se descurcă excelent.

Femeia închise ochii. Suspină. În momentul acela, Scorpio văzu cum tensiunea se revarsă din ea. Era ca şi cum Khouri purtase o mască tot timpul cât fusese cu ei, încă din clipa când o scoseseră din capsulă. Acum masca fusese abandonată.

Ea deschise ochii din nou. Erau aidoma unor ferestre spre o femeie mai tânără. Hiperporcul îşi aminti cum era Khouri înainte de separarea celor două nave în sistemul Resurgam. Asta se petrecuse în urmă cu jumătate din viaţa lui.

— Mă bucur că e-n siguranţă, zise ea. Mulţumesc că m-aţi ajutat. Şi-mi pare rău pentru ce s-a-ntâmplat cu Clavain.

— Şi mie îmi pare rău, dar nu exista alternativă. Skade ne-a avut la mână. A pregătit cursa şi noi am intrat în ea.

După ce a înţeles că nu putea câştiga nimic din faptul c-o avea pe Aura, a fost pregătită să ne-o dea înapoi. Însă nu intenţiona s-o facă pe gratis. Simţea că Nevil îi rămăsese dator.

— Totuşi, ceea ce i-a făcut...

Scorpio o atinse blând pe cap.

— Nu te mai gândi acum la asta. Dacă poţi, ar fi bine să nu te mai gândeşti niciodată.

— Ţi-a fost prieten, nu?

— Aşa cred. În măsura în care eu am avut prieteni vreodată.

— Cred că ai avut, Scorp, şi cred că ai şi acum. Ba chiar încă doi, dacă-i accepţi.

— Cumva mamă şi fiică?

— Amândouă îţi suntem datoare.

— O să mă gândesc.

Femeia râse. Era bine să audă pe cineva râzând. Khouri fusese ultima de la care Scorpio se aşteptase la aşa ceva. Înainte de expediţia la aisberg, i se păruse o maniacă obsedată, o armă preprogramată cu un scop foarte precis, trimisă din ceruri. Acum însă înţelegea că era la fel de fragilă şi de umană ca ei toţi. Indiferent ce ar fi însemnat „uman” pentru un hiperporc.

— Te deranjează dacă te-ntreb ceva? zise el. Dacă ţi-e somn, pot să revin mai târziu.

— Dă-mi apa aia, te rog.

Scorpio îi aduse cana indicată şi Khouri bău jumătate, apoi îşi şterse crustele albe de pe buzele umede.

— Zi acum!

— Tu ai o legătură cu Aura, nu? O conexiune mentală, prin intermediul implanturilor pe care vi le-a pus Remontoire.

— Da, încuviinţă ea precaut.

— Tu înţelegi tot ce soseşte prin ea?

— Ce vrei să spui?

— Ai zis că Aura vorbeşte prin tine. Perfect, cred că asta înţeleg. Dar receptezi vreodată chestii neintenţionate?

— De pildă?

— Ştii „scurgerile” pe care le-am avut de la războiul cu lupii? Chestii care se strecoară prin liniile defensive? Tu capeţi vreodată „scurgeri” de la Aura, chestii care traversează interstiţiul dintre voi, dar pe care nu le poţi procesa?

— Nu mi-aş da seama.

Khouri părea acum mai puţin fericită decât fusese cu un minut în urmă. Se încruntase. Ferestrele se trântiseră, închizându-se din nou.

— La ce anume te gândeai, mai exact?

— Nu sunt sigur, răspunse Scorpio şi-şi frecă şaua nasului. E pur şi simplu o încercare la-ntâmplare. Când te-am scos din capsula aia, Valensin te-a sedat, fiindcă nu voiai să ne laşi să te examinăm. Te-a trimis rapid în lumea viselor, totuşi în somn ai repetat întruna un cuvânt.

— Serios?

— Ai spus „ela” sau aşa ceva. Părea să aibă un înţeles clar pentru tine, totuşi, când te-am întrebat ce este, mi-ai oferit ceva ce aş numi o negare plauzibilă. Sunt înclinat să cred că spuneai adevărul, că respectivul cuvânt nu însemna nimic pentru tine. În acelaşi timp însă, mă-ntreb dacă înseamnă ceva pentru Aura.

Femeia îl privi cu suspiciune, dar şi cu interes.

— Pentru tine înseamnă ceva?

— Absolut nimic cunoscut. În mod cert, nu înseamnă nimic pentru nimeni de pe Ararat. Dar în sfera mai largă a culturii umane? Ar putea însemna aproape orice. Există foarte multe limbi. Mulţi oameni şi multe locuri.

— Tot nu te pot ajuta.

— Am înţeles. Problema este că, în timp ce stăteam aici şi aşteptam să te trezeşti, ai mai spus ceva.

— Ce anume?

— Quaiche.

Khouri duse cana la buze şi termină apa.

— Nici cuvântul ăsta nu-mi spune nimic…

— Păcat. Speram că poate-ţi trezeşte vreo amintire.

— Este totuşi posibil să însemne ceva pentru Aura. Nu ştiu însă. Eu sunt doar mama ei. Remontoire n-a fost un

făcător de miracole. El ne-a conectat, dar asta nu-nseamnă că am acces la tot ce gândeşte ea. Aş înnebuni într-un astfel de caz, adăugă femeia şi făcu o pauză. Dar voi aveţi baze de date şi multe altele. De ce nu le interogaţi?

— O s-o fac după ce se mai potolesc lucrurile, răspunse Scorpio, ridicându-se de pe scaun. Încă un lucru: am înţeles că i-ai transmis lui Valensin o rugăminte anume?

— Da, am vorbit cu el. „Înţeleg de ce ai vrea aşa ceva. Îţi respect dorinţa şi am toată simpatia faţă de tine. Dacă ar exista o modalitate sigură…", cită Khouri pe un ton tărăgănat, parodiind, apoi închise ochii. Aura e fetiţa mea. Au furat-o de la mine. Acum vreau s-o nasc, aşa cum trebuia să se-ntâmple.

— Îmi pare rău, zise hiperporcul, dar nu pot îngădui aşa ceva.

— Nu se poate negocia?

— Mă tem că nici nu poate fi vorba.

Ea nu mai răspunse şi nici măcar nu-i întoarse spatele, dar urmă o retragere şi coborârea unei bariere, pe care hiperporcul o simţi fără să trebuiască s-o vadă.

Scorpio porni spre uşă şi ieşi fără grabă din cameră. Se aşteptase ca femeia să izbucnească în lacrimi când îi dădea vestea. Sau, dacă nu să plângă, atunci să fie isterică, să-l împroaşte cu insulte sau cu rugăminţi. Ea rămăsese însă nemişcată, tăcută, ca şi cum ar fi ştiut de la bun început că aşa se va întâmpla. Când se îndepărtase de pat, Scorpio simţise forţa demnităţii ei ca un fior pe ceafă. Totuşi, asta nu schimba nimic.

Aura era un prunc. În acelaşi timp însă, era un activ strategic.

DOUĂZECI ŞI ŞAPTE

Ararat, 2675

În adâncul navei, Antoinette se opri.

— John, rosti femeia, sunt tot eu. Am venit să stăm de vorbă. Ştia că el era în apropiere. Ştia că o privea, atent la orice gest. Când peretele se mişcă, transformându-se în basorelieful unei siluete în costum spaţial, îşi stăpâni reflexul firesc de tresărire. Nu era ceea ce se aşteptase, totuşi era o apariţie.

— Mulţumesc, îi spuse. Mă bucur să te revăd.

Silueta era mai degrabă o sugestie decât o reprezentare precisă. Imaginea tremură şi deformările peretelui suferiră schimbări constante şi rapide, pâlpâind şi zbuciumându-se ca un steag în furtună. Când imaginea se întrerupea ocazional, destrămându-se înapoi în textura neregulată a peretelui, părea să fi fost ascunsă de jerbe de praf marţian purtat de vânt, ce traversau orizontal peisajul.

Costumul ridică un braţ şi atinse mâna înmănuşată de vizorul îngust al căştii.

Antoinette ridică şi ea mâna în semn de salut, dar silueta de pe perete se mulţumi să repete gestul, mai apăsat.

Femeia îşi aminti atunci de ochelarii pe care Căpitanul îi dăduse anterior. Îi scoase din buzunar şi-i puse la ochi. Şi de data asta imaginea pe care o vedea prin ei era sintetică, dar cel puţin acum câmpul vizual nu-i era deloc editat. Asta o linişti. Nu o încântase senzaţia că elemente mari şi posibil periculoase din vecinătatea ei îi erau ascunse percepţiei. Era şocant să se gândească la faptul că oamenii acceptaseră de secole o asemenea manipulare a mediului lor înconjurător ca pe un aspect perfect normal al vieţii, fără să considere această filtrare perceptuală cu nimic mai remarcabilă decât purtarea ochelarilor de soare sau a acoperitoarelor de urechi. Era însă şi mai şocant să se gândească la faptul că ei le permiseseră maşinăriilor ce controlau filtrarea aceea să li se strecoare în capete, de

unde puteau executa trucul mult mai bine. Demarhiştii – de altfel, şi Agregaţii – erau cu adevărat indivizi foarte ciudaţi. Pe Antoinette o întristau multe, însă nu şi faptul că ea se născuse prea târziu pentru a participa la astfel de jocuri de modificare a realităţii. Îi plăcea ca atunci când întindea mâna spre ceva să ştie că obiectul acela exista cu adevărat acolo.

Ochelarii erau totuşi un rău necesar. Pe tărâmul Căpitanului, ea trebuia să se supună regulilor lui.

Imaginea-basorelief făcu un pas clar spre ea, apoi se desprinse din perete, solidă acum, căpătând formă şi detalii, exact ca şi cum o persoană fizică ar fi apărut dintr-o furtună de nisip extrem de localizată.

De data asta Antoinette tresări, deoarece iluzia prezenţei era izbitoare. Nu se putu stăpâni şi făcu un pas înapoi.

Manifestarea avea ceva diferit acum. Casca spaţială nu era la fel de veche precum cea pe care şi-o amintea femeia şi era acoperită cu alte simboluri. Costumul, deşi cu design vechi, nu era chiar atât de arhaic pe cât fusese cel anterior. Cutia de pe piept era mai plată şi întregul costum era mai mulat pe purtătorul său. Antoinette nu era expertă, însă estimă că acesta era cu vreo cincizeci de ani mai recent decât cel purtat de Căpitan data trecută.

Se întrebă ce însemna *asta.*

Era pe punctul de a se mai retrage un pas, când Căpitanul se opri şi ridică iarăşi o mână înmănuşată. Gestul reuşi s-o calmeze, aşa cum probabil intenţionase el. După aceea braţul coborî spre vizorul căştii, glisându-l în sus, cu un şuierat evident care anunţa egalizarea presiunilor.

Ea recunoscu imediat faţa din interiorul căştii, deşi aparţinea, de asemenea, unui bărbat mai vârstnic. Apăruseră riduri suplimentare, iar barba nerasă de câteva zile, ce continua să-i adumbrească obrajii, era acum sură. Existau cute în jurul ochilor, acum mai afundaţi în orbite. Şi aspectul gurii diferea, având colţurile arcuite în jos.

Când vorbi, glasul îi era mai gros, mai răguşit.

— Nu te laşi cu una, cu două, aşa-i?

— Ca regulă generală, nu. John, mai ţii minte ultima noastră discuţie?

— Suficient.

Cu o mână, tastă pe matricea de elemente de control amplasată pe suprafaţa superioară a cutiei de pe piept, introducând o serie de comenzi.

— Acum cât timp a fost?

— Te superi dacă te întreb cât timp crezi tu că a trecut de atunci?

— Nu.

Antoinette aşteptă. Căpitanul o privi inexpresiv.

— Cât timp crezi tu că a trecut de atunci? întrebă ea în cele din urmă.

— Două luni. Câţiva ani de timp scurs la bordul navei. Două zile. Trei minute. O milisecundă şi opt zecimi. Cincizeci şi patru de ani.

— Cam două zile.

— O să te cred pe cuvânt. După cum ţi-ai dat seama, memoria mea nu mai este chiar ascuţită ca briciul, cum a fost cândva.

— Şi totuşi, ţii minte că am mai venit aici. Asta înseamnă ceva, nu?

— Eşti o persoană foarte altruistă, Antoinette.

— John, nu mă surprinde că memoria ta funcţionează în mod ciudat, însă pentru mine este suficient că-ţi aminteşti cum mă cheamă. Mai ţii minte altceva din ce am vorbit?

— Dă-mi un indiciu.

— Vizitatorii? Prezenţele din sistem?

— Ei sunt încă aici, spuse Căpitanul.

Pentru o clipă fu distras din nou de funcţiile cutiei frontale. Părea mai degrabă vigilent decât îngrijorat. Femeia îl văzu ciocănind cu degetul în mica brăţară de control ce-i cuprindea încheietura, după care încuviinţă din cap, parcă satisfăcut de o schimbare subtilă în parametrii setărilor costumului.

— Da, rosti Antoinette.

— Şi, de asemenea, sunt mai aproape. Aşa este?

— Noi aşa credem, John. Asta-i ceea ce ne-a spus Khouri că se-ntâmplă, iar până acum tot ce ne-a spus s-a adeverit.

— În locul vostru, aş asculta-o.

— Nu-i vorba doar despre a o asculta pe Khouri. O avem pe fiica ei. Fiica ei ştie chestii, sau aşa ni s-a dat de înţeles. Credem că ar trebui să-ncepem să ascultăm ce ne spune să facem.

— Clavain vă va ghida. Ca şi mine, el înţelege însemnătatea trecutului istoric. Amândoi suntem fantome din trecut, care au ajuns într-un viitor pe care niciunul dintre noi nu se aştepta să-l vadă.

Antoinette îşi muşcă uşor buza inferioară.

— Îmi pare rău, dar trebuie să-ţi dau o veste proastă. Clavain e mort. A fost ucis pe când o salva pe fiica lui Khouri. Îl avem pe Scorpio, însă…

Căpitanul întârzie mult cu răspunsul şi Antoinette se întrebă dacă vestea morţii lui Clavain îl afectase mai mult decât anticipase. Nu se gândise niciodată că între Clavain şi Căpitan putea să existe vreo legătură apropiată, dar acum, după ce-l auzise exprimându-se în felul acela, înţelegea că ei doi aveau mai multe în comun decât avea fiecare cu majoritatea celorlalţi.

— Nu ai încredere deplină în felul de a conduce al lui Scorpio? întrebă el.

— Scorpio ne-a slujit bine. N-ai putea avea un conducător mai bun în vreme de criză, totuşi, el ar recunoaşte primul că nu gândeşte strategic.

— Atunci, găsiţi alt conducător.

În clipa aceea se petrecu ceva care o surprinse pe Antoinette. Nechemat, în mintea ei sosi un flashback de la şedinţa pe care o avuseseră mai devreme în Înalta Cochilie. Îl revăzu pe Blood făcând pe grozavul la începutul ei şi apoi îl revăzu pe Vasko Malinin sosind cu întârziere la aceeaşi şedinţă. Îl revăzu pe Blood certându-l pentru întârziere şi pe Vasko, ignorând mustrarea ca şi cum ar fi fost irelevantă. Şi atunci înţelese, retrospectiv, că ea acceptase indiferenţa tânărului ca pe un element implicit a ceea ce era el şi ceea ce avea să devină şi că

găsise asta admirabil la un anumit nivel.

Văzuse sclipind ceva strălucitor, aidoma oţelului.

— Nu-i vorba despre conducători, se grăbi să spună acum, ci e vorba despre tine, John. Intenţionezi să pleci?

— Tu ai sugerat să mă gândesc la varianta asta.

Antoinette îşi aminti nivelurile ridicate de neutrino.

— Se pare că ai făcut mai mult decât doar să te gândeşti.

— Poate că da.

— Trebuie să fim atenţi, zise femeia. Am putea fi forţaţi să ieşim în spaţiul cosmic pe nepregătite, însă trebuie să ne gândim şi la consecinţele pentru cei din jurul nostru. Vom avea nevoie de multe zile să-i îmbarcăm pe toţi, chiar dacă operaţiunile s-ar desfăşura impecabil.

— În prezent, la bord sunt câteva mii. Prioritatea mea ar trebui să fie supravieţuirea lor. Îmi pare rău de ceilalţi, dar, dacă nu vor ajunge aici la timp, s-ar putea să fie abandonaţi pe planetă. Ţi se pare nemilos din partea mea?

— Nu eu sunt cea care să emită judecăţi. Uite ce-i, unii vor alege oricum să rămână pe planetă. S-ar putea chiar să-i încurajăm noi s-o facă, dacă părăsirea Araratului se dovedeşte o eroare. Însă, dacă vei pleca acum, îi vei ucide pe toţi cei care nu sunt deja la bord.

— V-aţi gândit să-i aduceţi mai repede la bord?

— Facem tot ce putem şi am început să întocmim planuri de relocare a unui număr limitat de oameni cât mai departe de golf. Însă mâine la ora asta, tot vor fi minimum o sută de mii de persoane pe care nu le-am mutat.

Pentru o clipă, Căpitanul se topi în spate, în furtuna de nisip. Antoinette rămase privind textura de piele aspră a peretelui. Crezu că-l pierduse şi se pregătea să plece. Apoi însă el reapăru, aplecat spre înainte de parcă s-ar fi împotrivit unui vânt invizibil.

Ridică glasul, ca şi cum ar fi încercat să acopere un zgomot pe care numai el putea să-l audă.

— Îmi pare rău, Antoinette. Îţi înţeleg îngrijorarea.

— Asta înseamnă că ai ascultat ceva din ce ţi-am spus sau că n-o să ţii cont de asta şi-o să pleci atunci când îţi

convine?

El ridică braţul să-şi coboare vizorul.

— Ar trebui să faci tot ce poţi ca să-i duci pe ceilalţi la adăpost, indiferent dacă asta înseamnă în navă sau mai departe de golf.

— Deci ăsta-i răspunsul? Cei pe care nu apucăm să-i mutăm vor trebui să spere pur şi simplu în norocul personal?

— Nimic din toate astea nu este uşor pentru mine.

— N-ai muri dacă ai aştepta până-i ducem pe toţi în siguranţă.

— Dar s-ar putea, Antoinette. S-ar putea întâmpla exact asta.

Femeia se întoarse, dezgustată.

— Mai ţii minte ce ţi-am spus data trecută? M-am înşelat. Acum înţeleg, chiar dacă atunci nu mi-am dat seama.

— La ce anume te referi?

Ea îl privi din nou. Se simţea dispreţuitoare şi nesăbuită.

— Am spus că ai plătit pentru crimele pe care le-ai comis. Am spus că ai plătit de peste o sută de mii de ori pentru ele. A fost un vis frumos, John, dar deloc adevărat, aşa-i? Ţie nu ţi-a păsat câtuşi de puţin de oamenii aceia. Te-a interesat întotdeauna doar să te salvezi pe tine.

Căpitanul nu-i răspunse. Îşi coborî vizorul şi dispăru înapoi în furtună, continuând să-şi ţină corpul aplecat împotriva uriaşei forţe distrugătoare a vântului invizibil. Şi Antoinette începu să se întrebe dacă nu cumva vizita aceasta fusese o eroare gravă, exact genul de comportament nebunesc despre care tatăl ei îi atrăsese mereu atenţia.

— N-am reuşit nimic, le spuse tovarăşilor ei după ce reveni în Înalta Cochilie.

În jurul mesei stătea un cvorum de seniori din colonie; nu observă nicio absenţă notabilă, cu excepţia lui Pellerin, înotătoarea. Până şi Scorpio era prezent acum. Îl vedea prima dată după moartea lui Clavain şi i se păru că în

privirea lui exista ceva ce nu mai zărise până atunci. Chiar şi când hiperporcul o privea direct, ochii îi erau focalizaţi pe ceva îndepărtat şi aproape sigur ostil – sclipirea unui orizont închipuit, o velă inamică sau scânteierea unei armuri. Antoinette mai văzuse recent privirea aceea, dar îi trebuiră câteva clipe ca să-şi amintească unde anume. Bătrânul stătuse exact în acelaşi loc la masă, concentrat asupra aceleiaşi ameninţări îndepărtate. Clavain avusese nevoie de mulţi ani de dureri şi de suferinţe pentru a ajunge în starea aceea, dar hiperporcului îi fuseseră suficiente câteva zile.

Antoinette ştia că în aisberg se întâmplase ceva îngrozitor. Se ferise să afle detalii. Când ceilalţi îi spuseseră că nu era nevoie să ştie – că era mult mai bine să *nu* ştie –, ea decisese să-i creadă. Însă, deşi nu fusese niciodată pricepută la descifrarea expresiilor hiperporcilor, chipul lui Scorpio îi oferea deja jumătate din poveste, zugrăvită acolo pentru ca ea s-o examineze; oroarea era detaliată, dacă Antoinette ar fi ştiut să citească semnele.

— Ce i-ai spus? întrebă Scorpio.

— I-am spus că vor fi zeci de mii de victime, dacă va decide să decoleze.

— Şi?

— Practic a răspuns: „Ghinion!” Unica lui preocupare imediată o reprezintă cei aflaţi deja la bord.

— Paisprezece mii la ultima numărătoare, comentă Blood.

— Asta nu sună foarte rău, zise Vasko. Cât înseamnă – deja aproape o zecime din colonie?

Blood se juca întruna cu cuţitul de care nu se despărţea.

— Fiule, dacă vrei să vii şi să ne ajuţi să-i îndesăm şi pe următorii cinci sute de mii, eşti mai mult decât bine primit.

— E chiar atât de greu? întrebă tânărul.

— Devine tot mai greu cu fiecare transport. Poate că până în zori o să reuşim s-ajungem la douăzeci de mii, însă numai dacă o să-ncepem să-i tratăm ca pe nişte vite.

— Sunt oameni, spuse Antoinette, şi merită un tratament mai bun decât atât. Ce-i cu incintele pentru refrisomn? Nu

sunt de ajutor?

— Sarcofagele nu funcţionează la fel de bine ca în trecut, rosti Xavier Li, adresându-se soţiei sale ca oricărui alt senior din colonie. Odată ce sunt reci şi funcţionează, totul este OK, dar introducerea unui om într-un sarcofag înseamnă ore de supervizare şi reglaje. Este imposibil să-i pregătim suficient de repede.

Antoinette închise ochii şi-şi apăsă pleoapele cu vârfurile degetelor. Văzu cercuri turcoaz, aidoma undelor în apă.

— Este cum nu se poate mai rău, da? zise ea, apoi deschise ochii şi scutură din cap, încercând să-l limpezească. Scorp, am reuşit să stabilim vreun contact cu Remontoire?

— Nimic.

— Însă tu eşti convins că-i acolo sus, pe orbită?

— Nu sunt convins de nimic. Acţionez doar pe baza celor mai bune informaţii de care dispun.

— Şi crezi că, dacă el ar fi acolo, până acum am fi văzut vreun semn, ar fi existat o încercare de comunicare cu noi.

— Khouri a fost semnul acela, spuse hiperporcul.

— Atunci, de ce n-au trimis jos pe altcineva? replică Antoinette. Scorp, trebuie să ştim: rămânem pe poziţii sau o ştergem naibii de pe Ararat?

— Crede-mă, sunt pe deplin conştient de alternative.

— Nu putem aştepta o veşnicie, spuse femeia şi frustrarea i se strecură în glas. Dacă Remontoire pierde bătălia, vom avea un cer plin de lupi. Dacă se va întâmpla aşa, nu mai avem cum să plecăm, chiar dacă ei nu se ating de Ararat. Vom fi blocaţi aici.

— După cum am spus, sunt pe deplin conştient de alternative.

Ea îi desluşi ameninţarea din voce. Bineînţeles că era conştient.

— Scuză-mă, îi spuse. Pur şi simplu… nu ştiu ce altceva putem face.

O vreme nimeni nu zise nimic. Afară, un aparat de zbor trecu jos peste colonie, îndepărtându-se cu alt transport de refugiaţi.

Antoinette nu ştia dacă erau duşi la navă sau în capătul îndepărtat al insulei. După ce recunoscuseră necesitatea transportării oamenilor în siguranţă, efortul de evacuare fusese împărţit în două.

— Aura a oferit ceva util? întrebă Vasko.

Scorpio se întoarse spre el şi pielea uniformei scârţâi.

— La ce te gândeşti?

— Nu Khouri a fost semnul, zise tânărul, ci Aura. Poate Khouri ştie unele lucruri, însă Aura este „linia fierbinte". De fapt, cu ea trebuie să stăm de vorbă, ea ar putea şti care sunt acţiunile potrivite.

— Mă bucur că ai acordat atâta atenţie situaţiei, comentă Scorpio.

— Deci? insistă Vasko.

Antoinette se încordă. Niciodată atmosfera din sala de şedinţe nu fusese tocmai relaxată, dar acum îi zbârlea pur şi simplu firişoarele de păr de pe dosul palmei. Ea nu îndrăznise niciodată să-i vorbească lui Scorpio în felul ăsta şi nu cunoştea multe persoane care îndrăzneau.

Scorpio îi răspunse însă calm.

— Ea – Khouri – a spus din nou cuvântul.

— „Cuvântul"? repetă Vasko.

— Hela. L-a mai spus de câteva ori de când am trezit-o, dar n-am ştiut ce-nseamnă sau măcar dacă are vreo semnificaţie anume. Însă de data asta a mai fost un cuvânt.

Pielea scârţâi iarăşi când el se mişcă în scaun. Deşi părea deconectat de la evenimentele din cameră, violenţa de care era capabil era palpabilă şi aştepta în culise aidoma unui actor.

— Şi care a fost noul cuvânt? întrebă Vasko.

— Quaiche, răspunse hiperporcul.

Femeia merse spre ocean. Cerul era cenuşiu brutal, torturat, iar pietrele de sub tălpile ei erau lunecoase şi neiertătoare. Ea se înfioră, mai degrabă de nelinişte decât de frig, fiindcă aerul era umed şi apăsător. Privi în urmă, în lungul ţărmului, spre marginea neregulată a taberei. Clădirile de la periferia coloniei aveau un aer părăsit,

neglijat. Unele se prăbuşiseră şi nu mai fuseseră reocupate. Se gândi că era complet improbabil ca în jur să existe cineva care să-i observe prezenţa. Desigur, nici nu conta. Avea tot dreptul să fie aici şi avea tot dreptul să intre în ocean. Faptul că nu le-ar fi cerut niciodată asta înotătorilor ei nu însemna că acţiunile i-ar fi fost cumva împotriva regulilor coloniei sau chiar împotriva regulilor corpului de înotători. Nesăbuite, da, şi foarte probabil inutile, dar nu avea încotro. Presiunea de a acţiona îi crescuse în interior ca o durere sâcâitoare, până ce nu mai putuse fi ignorată.

Vasko Malinin fusese cel care o împinsese peste margine. Oare tânărul înţelegea efectul pe care-l avuseseră cuvintele lui?

Marl Pellerin se opri în locul unde ţărmul începea să se curbeze, descriind o curbă strânsă şi înconjurând apele golfului. Linia malului era o dungă vag cenuşie care se întindea cât vedeai cu ochii, până se pierdea în zidul de pâclă de deasupra oceanului şi de nori ce închidea golful din toate părţile. Turnul navei era vizibil doar intermitent în depărtarea argintie, iar mărimea şi izolarea sa variau de la o imagine la alta, în vreme ce creierul ei se străduia să facă faţă puţinelor dovezi de care dispunea. Marl ştia că turnul se ridica trei kilometri spre cer, totuşi uneori nu părea mai mare decât o structură mijlocie construită din material-cochilie sau decât una dintre antenele de comunicaţii ce înconjurau aşezarea. Îşi imagină rafalele de neutrino ce se revărsau din turn – de fapt, din partea sa scufundată, întrucât motoarele se aflau sub apă – ca o radiaţie sclipitoare, o lumină sfântă ce trecea prin ea ca tăişul unui cuţit. Particulele îi cântau prin membranele celulelor fără să producă nicio leziune, sprintând către spaţiul interstelar cu o viteză cu doar foarte puţin mai mică decât a luminii. Asta însemna că motoarele se pregăteau pentru decolare. Nimic organic nu putea detecta rafalele acelea, ci doar instrumentele cele mai sensibile. Dar oare chiar aşa să fi fost? Organismele Jongleri – luate în ansamblu, ca o unică entitate de

mărimea unei planete – erau o biomasă cu adevărat vastă. Organismele Jongleri de pe o singură planetă depăşeau de o sută de ori în greutate masa cumulată a întregii specii umane. Şi atunci, era oare atât de absurd să creadă că Jonglerii, în totalitatea lor, puteau să nu fie chiar insensibili faţă de fluxul de neutrino, aşa cum îşi imaginau oamenii? Poate că şi ei percepeau agitaţia Căpitanului. Şi poate că în felul lor lent, verde, aproape fără minte, înţelegeau într-o oarecare măsură ce va însemna plecarea sa.

Ceva de pe mal atrase atenţia femeii. Se îndreptă într-acolo să vadă ce era, sărind cu agilitate de pe un bolovan pe altul. Era o bucată de metal, înnegrită şi contorsionată ca o vată-de-zahăr parţial topită, cu suprafaţa însemnată de cute şi falduri ciudate. Din ea se ridica un firicel de fum. Obiectul zumzăia şi trosnea, iar o parte articulată a lui, care semăna cu coada secţionată a unui homar, zvâcnea oribil. Căzuse probabil recent pe ţărm, poate în ultima oră. De pe tot Araratul, de oriunde existau observatori umani, soseau rapoarte despre lucruri ce cădeau din cer. Numărul lor era prea mare în preajma acestor avanposturi pentru a fi accidental. Eforturile se concentrau asupra centrelor cu populaţie umană. Cineva – sau ceva – se străduia să ajungă aici. Ocazional, câte un fragment mic reuşea.

Obiectul o tulbura. Aparţinea oare oamenilor sau extratereştrilor? Era prietenos cu oamenii sau cu Agregaţii? Şi, de fapt, mai exista cineva care să facă deosebirea aceasta?

Mari trecu pe lângă obiect şi se opri la marginea apei. Se dezbrăcă. Pregătindu-se să intre în ocean, avu un flash mental straniu şi se văzu pe sine din perspectiva oceanului. Imaginea ei părea să se legene în sus şi în jos pe apă. Ea era o făptură dezbrăcată, slabă, o stea-de-mare decolorată în poziţie verticală, care stătea pe ţărm. Obiectul deformat trimise un fuior de fum în văzduh.

Marl îşi umezi mâinile în apa strânsă într-un mic bazin dintre roci. Se stropi apoi pe faţă şi-şi udă părul, dându-l peste cap. Apa îi înţepă ochii, înceţoşându-i de lacrimi.

Până şi apa aceasta din bălţile ocazionale abunda în forme de viaţă Jongleri. Pielea o furnica, mai ales în banda care-i traversa chipul, acolo unde se vedeau deja semne ale preluării de către Jongleri. Cele două colonii de microorganisme – cea din apă şi cea îngropată în faţa ei – se recunoşteau reciproc şi bolboroseau surescitate.

Cei care monitorizau asemenea situaţii o considerau pe Marl un caz marginal. Semnele ei de preluare nu erau nici pe departe cele mai rele văzute vreodată. Din punct de vedere statistic, ea n-ar fi trebuit să aibă probleme pentru minimum încă o duzină de intrări în ocean. Totuşi, existau întotdeauna excepţii. Uneori oceanul îi înghiţea pe aceia care prezentau doar urme foarte slabe de preluare. Rareori îi înghiţea pe cei complet noi, la prima lor intrare în apă.

Asta era de altfel esenţa Jonglerilor Minţii. Ei erau extratereştri şi deci străini omului. *Ea,* biomasa Jongler, era străină. Nu se supunea analizei umane, cauzelor şi efectelor precis delimitate. Era la fel de impulsivă şi de imprevizibilă ca un individ beat. Puteai să bănuieşti cum se va comporta în cadrul anumitor parametri, dar când şi când puteai să te înşeli în chip teribil.

Marl ştia asta. Nu pretinsese niciodată altceva. Ea ştia că orice intrare în ocean reprezenta un risc.

Până acum fusese norocoasă.

Se gândi la Shizuko, care aştepta în secţia psihiatrică una dintre vizitele ei – atât doar că, de fapt, nu aştepta în sensul uzual al cuvântului. Poate că Shizuko era conştientă de faptul că Marl trebuia să sosească şi poate că-şi varia activităţile în consecinţă, dar, atunci când Pellerin sosea, se mulţumea s-o privească doar cu interesul vag şi trecător al cuiva care vede în perete o fisură pe care nu şi-o mai aminteşte sau sugestia efemeră a unei forme pline de înţelesuri într-un nor. Licărul de interes dispărea aproape imediat ce-l observa Marl. Uneori Shizuko râdea, însă era râsul unui idiot, aidoma sunetului unor clopoţei nătângi.

Shizuko revenea la zgârieturile ei, cu degetele sângerând mereu sub unghii, ignorând creioanele şi

cretele ce-i erau oferite ca înlocuitori. Cu câteva luni în urmă, Marl încetase s-o mai viziteze. Odată ce înţelesese şi acceptase că ea nu mai însemna de acum nimic pentru Shizuko, se simţise uşurată, dar uşurarea aceea avea şi un contrapunct – un sentiment permanent de trădare şi de slăbiciune.

Femeia se gândi acum la Vasko. Se gândi la certitudinile lui ferme, la convingerea lui că doar frica stătea între înotători şi ocean.

Pentru asta, îl ura.

Făcu un pas în apă. La vreo zece metri mai departe, o plută de materie verde se răsuci drept răspuns, simţind-o că intrase pe tărâmul său. Marl inspiră adânc. Era groaznic de speriată. Mâncărimea de pe obraji i se transformase în arsură. O făcea să-şi dorească să leşine în apă.

— Sunt aici, rosti ea.

Apoi păşi spre masa de organisme Jongleri, afundându-se până la coapse, până la brâu, apoi mai adânc. În faţă, biomasa alcătuia forme tot mai rapid, astfel că briza transformărilor sufla peste femeie. Anatomii străine se amestecau în permutări nesfârşite. Era un bal mascat de monştri. Apa era prea adâncă acum să păşească, aşa că Marl se propulsă cu picioarele în fundul stâncos şi începu să înoate spre spectacol.

Vasko îi privi pe cei prezenţi.

— Quaiche? Asta nu-nseamnă pentru mine nimic mai mult decât primul cuvânt.

— Nici pentru mine nu-nseamnă nimic, încuviinţă Scorpio. Nu eram nici măcar sigur cum se scrie primul cuvânt. Dar acum sunt. Al doilea cuvânt îl defineşte. Înţelesul este lipsit de ambiguitate.

— Aşadar, rosti Liu, o să ne iluminezi şi pe noi?

Scorpio făcu un gest spre Orca Cruz.

— Scorp are dreptate, zise ea. Luat de unul singur, Hela nu-nseamnă nimic important. Dacă veţi interoga bazele de date pe care le-am adus cu noi de la Resurgam sau

Yellowstone, veţi găsi mii de explicaţii posibile. La fel şi dacă veţi încerca variante de scriere a cuvântului. Însă dacă veţi adăuga Quaiche, Hela devine cu totul altă mâncare de peşte. Nu există decât o singură explicaţie, oricât de bizară ar părea.

— Mor de nerăbdare s-o aud, comentă Liu.

Lângă el, Vasko aprobă din cap. Antoinette nu spuse nimic şi nu arătă niciun interes vizibil, însă curiozitatea îi era în mod evident la fel de mare.

— Hela este o lume, continuă Cruz. Nu cine ştie ce – de fapt, este un satelit de mărime mijlocie aflat pe orbita gigantei gazoase Haldora. Nici acum nu vă spune nimic?

Toţi cei din încăpere rămaseră tăcuţi.

— Şi ce este Quaiche? întrebă Vasko. Alt satelit?

Cruz clătină din cap.

— Nu. Quaiche este un om, cel care a botezat atât Hela, cât şi Haldora. În baza de date uzuală a nomenclaturii nu există nicio intrare pentru Quaiche sau pentru lumile lui, dar asta n-ar trebui să ne mire prea mult – au trecut mai bine de şaizeci de ani de când a fost actualizată prin contact direct cu alte nave. Totuşi, de când am ajuns pe Ararat, am receptat ocazional semnale rătăcite de la alte elemente Ultranaute. Ba chiar multe în ultima vreme – ei utilizează transmisiuni cu fascicul larg la distanţe mari mult mai frecvent decât în trecut şi, ocazional, unul dintre semnalele respective trece accidental peste noi.

— De ce şi-au schimbat tactica? întrebă Vasko.

— I-a speriat ceva, răspunse Cruz. Au devenit neliniştiţi şi nu mai vor să desfăşoare un comerţ direct, faţă în faţă. Probabil că unii Ultranauţi au întâlnit ceva ce nu le-a plăcut şi acum răspândesc vorba, trecând la comerţul cu date la distanţă, în locul obiectelor fizice.

— E clar pentru toţi ce anume i-a speriat, aprobă Vasko.

— Asta este însă în avantajul nostru, preciză Cruz. Poate că transmisiunile alea nu sunt demne de încredere, iar jumătate din cele pe care le interceptăm sunt presărate cu erori şi viruşi, dar, de-a lungul anilor, am reuşit să ne actualizăm baza de date într-o măsură mult mai mare

decât am sperat, ţinând seama de lipsa contactelor noastre cu elemente externe.

— În regulă, zise Vasko, deci ce ştim despre sistemul lui Quaiche?

— Nu chiar atât de multe pe cât ne-am dori. Nu au existat conflicte cu misiuni anterioare, ceea ce înseamnă că sistemul pe care l-a investigat Quaiche fusese foarte puţin explorat înainte de sosirea lui.

— Prin urmare, Aura se referă la ceva ce s-a întâmplat acum cincizeci-şaizeci de ani? întrebă tânărul.

— Cel puţin, răspunse Cruz.

Vasko îşi frecă bărbia. Era proaspăt rasă, netedă ca lemnul lustruit cu şmirghel fin.

— Atunci, nu poate însemna cine ştie ce pentru noi, nu?

— Ceva i s-a întâmplat lui Quaiche, zise Scorpio. Relatările variază. Se pare că el desfăşura activităţi de cercetare pentru Ultranauţi, o muncă murdară de explorare a mediilor planetare de care ei nu voiau să se apropie, şi a fost martor la ceva care avea legătură cu Haldora.

Scorpio îi privi pe toţi, pe rând – insistând asupra lui Vasko –, provocându-i să-l întrerupă ori să comenteze.

— El a văzut planeta dispărând. A văzut cum, pur şi simplu, Haldora a încetat să mai existe pentru o fracţiune de secundă. Şi din cauza asta a pus bazele unui soi de religie pe Hela, satelitul Haldorei.

— Asta este? întrebă Antoinette. Ăsta-i mesajul pentru transmiterea căruia Aura a străbătut atâta cale? Adresa unui lunatic religios?

— Mai sunt şi alte lucruri, zise hiperporcul.

— Sper din toată inima, replică ea.

— Quaiche a mai văzut şi alte dispariţii. Şi se pare că şi alţii le-au văzut.

— De ce nu mă surprinde? comentă femeia.

— Stai puţin, zise Vasko, ridicând o mână. Vreau s-aud până la capăt. Spune, Scorp!

Hiperporcul îl privi absolut inexpresiv.

— Crezi aşadar că aş avea nevoie de permisiunea ta?

— Nu aşa am vrut să sune. Doar că…

Vasko privi în jur, poate întrebându-se cui ar fi putut cere să-l susţină.

— Cred doar că n-ar trebui să ne grăbim aşa de tare să desconsiderăm orice am auzi de la Aura, indiferent cât de aparent ilogic ar părea.

— Nimeni nu desconsideră nimic, spuse Scorpio.

— Spune-ne, te rog, ce ai aflat, îi întrerupse Antoinette simţind că lucrurile erau pe punctul de a scăpa de sub control.

— Decenii la rând nu s-a întâmplat mare lucru, continuă Scorpio. Miracolul lui Quaiche a atras destui oameni spre Hela – unii s-au alăturat religiei, dar alţii au fost deziluzionaţi şi au rămas pe satelit ca mineri. Pe Hela există artefacte extraterestre – gunoaie aproape inutile, totuşi se exportă suficient încât să susţină financiar câteva aşezări. Ultranauţii le cumpără gunoaiele alea şi le revând colecţionarilor de curiozităţi. Probabil că totuşi cineva câştigă un bănişor din afacerea asta, dar puteţi bănui că nu-i vorba despre sărmanii idioţi care le dezgroapă.

— Artefacte extraterestre există pe alte câteva corpuri cereşti, zise Antoinette. Bănuiesc că societatea de pe Hela a cunoscut aceeaşi soartă ca amarantinii şi o duzină de alte civilizaţii?

— Bazele de date nu conţin multe despre cultura indigenă, spuse Scorpio. Cei care se află la conducerea lui Hela nu încurajează curiozitatea ştiinţifică dublată de libertatea gândirii. Însă, da, dacă vom citi printre rânduri, se pare că acea civilizaţie s-a întâlnit cu lupii.

— Şi a fost distrusă?

— Aşa se pare.

— Ajută-mă cu ceva, Scorp, rosti femeia. Ce crezi tu că *ar putea* însemna toate astea pentru Aura?

— Habar n-am, răspunse el.

— Poate că ea vrea ca noi să mergem acolo, spuse Vasko.

Toţi se uitară la el. Vorbise pe un ton rezonabil, ca şi cum ar fi exprimat ceva ce restul considerau de la sine

ştiut. Poate că era chiar adevărat, totuşi faptul că o rostise cineva părea o blasfemie măruntă, dar clară, în faţa unui auditoriu sacru.

— Să mergem acolo? repetă Scorpio şi se încruntă, iar pielea dintre rât şi frunte i se încreţi în pliuri. Adică să mergem *realmente* acolo?

— Da, dacă vom ajunge la concluzia că ea sugerează că asta ne-ar ajuta, spuse Vasko.

— Nu putem să mergem pur şi simplu acolo pe paza bolboroselilor delirante ale unei femei bolnave, interveni Hallatt, unul dintre seniorii coloniei de pe Resurgam, care nu avusese niciodată încredere în Khouri.

— Nu este bolnavă, preciză Valensin. Era foarte obosită şi a fost supusă unor traume. Atâta tot.

— Am auzit că vrea ca fătul să-i fie pus înapoi în uter, zise Hallatt şi pe chip îi apăru o grimasă revoltată, de parcă acela ar fi fost actul cel mai înjositor pe care şi-l putea imagina cineva.

— Aşa-i, încuviinţă Scorpio, şi m-am opus. Totuşi, n-a fost o cerere absurdă. Ea este mama copilului şi copilul a fost răpit înainte să-l fi putut naşte. Ţinând seama de circumstanţe, m-am gândit că era o dorinţă de-nţeles.

— Cu toate astea, ai respins-o, observă Hallatt.

— Nu putem risca s-o pierdem pe Aura. În niciun caz, după preţul plătit pentru ea.

— Atunci, ai fost păcălit, zise Hallatt. Preţul a fost prea mare. L-am pierdut pe Clavain şi-n locul lui ne-am ales cu un copil cu leziuni cerebrale.

— Vrei să spui că Nevil Clavain a murit degeaba? îl întrebă Scorpio şi vocea lui era ameninţător de calmă.

Momentul rămase suspendat, parcă, prelungindu-se ca un scurtcircuit într-o înregistrare. Cu o claritate oribilă, Antoinette înţelese că ea nu era singura care nu ştia ce se întâmplase în aisberg. Probabil că nici Hallatt nu avea habar de evenimentele de acolo, totuşi ignoranţa lui era infinit mai nesăbuită, călcându-şi în picioare şi siluindu-şi propriile limite.

— Nu ştiu cum a murit. Nu-mi pasă şi nu-i nevoie să ştiu.

Însă dacă preţul a fost doar Aura, atunci nu, n-a meritat. A murit degeaba.

Hallatt încrucişă degetele şi ţuguie buzele către hiperporc.

— Poate că nu-ţi place s-o auzi, dar asta-i situaţia.

Scorpio se uită spre Blood. Ceva trecu de la unul la celălalt: un schimb infim, prea subtil, prea familiar fiecărui participant pentru a fi vreodată înţeles de un outsider. Schimbul acela dură doar o clipită. Antoinette se întrebă dacă îl mai remarcase şi altcineva sau dacă nu cumva ea şi-l imaginase.

Dar, peste încă o clipă, Hallatt privea la ceva care i se înfipsese în piept.

Apatic, de parcă s-ar fi ridicat pentru a aranja un tablou care atârna strâmb pe perete, Blood se sculă de pe scaun. Merse către Hallatt, legănându-se cu ritmul lent şi lipsit de efort al unui metronom.

Hallatt emitea sunetele unui om care se sufocă. Degetele lui se prinseră neputincios de mânerul cuţitului lui Blood.

— Scoate-l de aici, ordonă Scorpio.

Blood trase cuţitul din pieptul bărbatului, îl şterse pe coapsă, apoi îl băgă în teacă. Din rană curse o cantitate surprinzător de mică de sânge.

Valensin dădu să se ridice.

— Stai pe loc, îl opri Scorpio.

Blood chemase deja două ajutoare din BS. Acestea sosiră în mai puţin de un minut, reacţionând la situaţie doar cu o tresărire scurtă de surprindere. În gând, Antoinette le atribui note maxime. Dacă ea ar fi intrat într-o încăpere şi ar fi găsit pe cineva care sângera de moarte din cauza unei evidente răni de cuţit, i-ar fi fost greu să rămână în picioare, cu atât mai puţin calmă.

— Mă duc după el, anunţă Valensin şi se sculă din nou de pe scaun după ce oamenii din BS îl scoaseră pe Hallatt.

— Am zis să stai pe loc, repetă Scorpio.

Doctorul izbi cu pumnul în masă.

— Tocmai ai omorât un om, brută idioată ce eşti! Sau cel

puţin omul acela va muri dacă nu primeşte imediat îngrijiri medicale. Chiar îţi doreşti crima asta pe conştiinţă, Scorpio?

— Stai locului.

Valensin făcu un pas spre uşă.

— Dă-i drumul, atunci. Opreşte-mă dacă asta-nseamnă aşa mult pentru tine. Ai mijloacele necesare.

Chipul lui Scorpio se contorsionă într-o mască de furie şi de ură pe care Antoinette n-o mai văzuse niciodată până atunci. O ului că hiperporcii aveau abilitatea necesară producerii unor expresii faciale extreme.

— O să te opresc, crede-mă.

Scorpio băgă mâna într-un buzunar, sau poate într-o teacă – oricum ceva care se găsea sub nivelul mesei –, şi-şi scoase cuţitul. Nu era cel pe care Antoinette îl mai văzuse. La o comandă din partea hiperporcului, lama se transformă într-o ceaţă.

— Scorpio, rosti ea şi se ridică de pe scaun, lasă-l să-şi facă treaba. Este medic.

— Să moară Hallatt.

— Au fost deja destule morţi, replică femeia. Una în plus nu va îmbunătăţi cu nimic lucrurile.

Cuţitul tremură în mâna lui Scorpio, de parcă n-ar fi fost complet îmblânzit. Antoinette se aştepta să-l vadă sărindu-i din mână dintr-o clipă în alta.

Ceva piui. Sunetul neaşteptat păru să-l surprindă pe hiperporc. Furia i se reduse cu un grad. Privi în jur după sursa zgomotului. Provenea de la brăţara lui de comunicaţii.

Opri cuţitul, care redeveni solid, şi îl strecură în teaca sau în buzunarul de unde apăruse.

Se uită apoi la Valensin şi rosti un singur cuvânt:

— Pleacă.

Medicul încuviinţă scurt din cap – cu furia citindu-i-se în continuare pe chip – şi ieşi grăbit după oamenii din BS care îl scoseseră pe rănit din încăpere.

Scorpio duse brăţara la ureche şi ascultă un glăscior îndepărtat, ascuţit. După un minut, se încruntă şi-i ceru

glasului să repete ce spusese. Când auzi a doua oară mesajul, încruntătura i se mai destinse, dar nu dispăru complet.

— Ce este? întrebă Antoinette.

— Nava, răspunse el. Se-ntâmplă ceva.

În zece minute, o navetă fusese chemată şi deviată de la efortul de evacuare. Coborî la mai puţin de un cvartal de Înalta Cochilie, strecurându-se printre clădiri. Oameni din Braţul Securităţii degajară zona, asigurând trecerea micului grup de seniori ai coloniei. Vasko sui ultimul la bord, după Scorpio şi Antoinette Bax, în timp ce Blood şi ceilalţi rămaseră pe sol, când aparatul decolă din nou. Naveta proiecta lumină albă şi pătrunzătoare pe laturile clădirilor, iar cetăţenii de dedesubt îşi puneau palmele streaşină la ochi, totuşi nu-şi fereau privirile. În Prima Tabără nu mai exista acum nimeni care să nu-şi dorească să ajungă cât mai repede altundeva. Însă în navetă era spaţiu doar pentru cei trei care se îmbarcaseră, deoarece cala era deja încărcată la capacitatea maximă cu evacuaţi.

Vasko simţi aparatul accelerând. Se prinse de un mâner din plafon, sperând că zborul va fi scurt. Evacuaţii îl priveau uluiţi, de parcă ar fi aşteptat o explicaţie pe care el nu avea căderea să le-o ofere.

— Unde trebuiau ei să meargă? îl întrebă pe responsabilul de transport.

— În exterior, răspunse bărbatul încetişor, referindu-se la interiorul uscatului, dar acum vor fi duşi în navă. Nu ne putem permite să irosim timp preţios.

Eficienţa rece a deciziei îl stupefie pe Vasko. În acelaşi timp se pomeni că o admiră.

— Şi dacă nu le place? întrebă el tot cu glas scăzut.

— Pot să facă plângere.

Zborul nu dură foarte mult. De data asta, aveau pilot; unele dintre zborurile de evacuare erau executate de vehicule autonome, însă acesta fusese considerat prea neobişnuit. Zburară la altitudine mică spre ocean, apoi dădură un ocol larg bazei navei. Vasko avea norocul să se

afle lângă perete. Făcu o fereastră în el şi privi în pâcla argintie. În jurul lui, evacuaţii se înghesuiră să vadă mai bine.

— Închide fereastra, rosti Scorpio.

— Poftim?

— M-ai auzit.

— În locul tău, l-aş asculta, zise Antoinette.

Vasko închise fereastra. Se gândi că aceasta nu era câtuşi de puţin o zi în care să te cerţi cu hiperporcul. Oricum, el nu văzuse nimic, ci mai degrabă simţise prezenţa uriaşă a navei.

Naveta sui, continuând probabil traiectoria în spirală ascendentă în jurul turnului, după care tânărul simţi cum încetineşte şi atinge o suprafaţă solidă. După un minut, o linie subţire de lumină semnală deschiderea uşii de la ieşirea de urgenţă şi evacuaţii fură scoşi. Vasko nu apucă să vadă prea bine ce se află în zona de recepţie. Întrezări doar paznici din Braţul Securităţii care-i dirijau pe nou-sosiţi cu o eficienţă care depăşea mult graba politicoasă. El se aşteptase ca oamenii să se enerveze fiindcă fuseseră duşi în navă, nu în adăpostul sigur de pe suprafaţa planetei, dar nu văzu decât acceptare docilă. Poate că încă nu-şi dădeau seama că aceasta era nava, şi nu o zonă de procesare de la sol, aflată în capătul opus al insulei. Dacă aşa stăteau într-adevăr lucrurile, Vasko nu dorea să fie în preajmă când aveau să afle că planul se schimbase.

În scurt timp, naveta se goli. Tânărul se aştepta pe jumătate să coboare şi ei, însă rămaseră toţi trei la bord, alături de pilot. Trapa de încărcare se închise din nou şi naveta părăsi compartimentul de andocare.

— Acum poţi să deschizi fereastra, rosti Scorpio.

Vasko făcu o fereastră mare în perete, suficientă ca să poată privi toţi trei afară, însă pentru moment nu exista nimic de văzut. Simţi naveta zguduindu-se şi virând, totuşi nu putea spune dacă rămâneau în apropierea *Nostalgiei* sau reveneau la Prima Tabără.

— Ai zis că se-ntâmplă ceva cu nava, rosti el. E vorba despre nivelurile de neutrino?

Scorpio se întoarse către Antoinette Bax.

— Cum arată?

— Mai ridicate decât ultima dată când am raportat, răspunse femeia, dar, potrivit staţiilor noastre de monitorizare, n-au crescut chiar cu aceeaşi viteză ca înainte. Poate că mica mea discuţie cu John a avut efect.

— Atunci, care-i problema? întrebă Vasko.

Scorpio arătă spre fereastră.

— Asta.

Vasko îi urmări privirea. Văzu turnul navei ivindu-se din pâcla argintie a mării. Coborâseră rapid şi acum aveau în faţă zona de unde nava se ridica din apă. În seara precedentă, aici observase el cercul de bărci şi pe căţărătorii care încercau să ajungă la punctele de intrare în navă. Însă totul se schimbase de atunci. Nu mai existau nici căţărători, nici bărci. În jurul navei nu mai era un inel de apă limpede, ci un strat gros şi impenetrabil de biomasă Jongleri solidă. Părea un puf verde, dar cu textură complexă. Stratul se întindea pe o rază de un kilometru, legându-se de alte grupuri de biomasă prin intermediul unor poduri plutitoare din acelaşi material verzui. Însă asta nu era tot. Porţiunea din jurul navei se înălţa pe lângă carcasă, formând un înveliş de biomasă, gros pe alocuri de zeci de metri şi cu alte zeci de metri mai gros în apropierea bazei. Potrivit estimării lui Vasko, în clipa aceea avea înălţimea de două-trei sute de metri. Limita superioară nu era un cerc perfect regulat, ci o linie neuniformă, în permanentă mişcare, care ridica tentacule şi franjuri iscoditoare. La cel puţin o sută de metri deasupra masei principale, se zăreau, neclar, vene verzui. Întreaga teacă se mişca sub ochii tânărului, târându-se inexorabil în sus. Probabil că masa principală avea viteza de aproape un metru pe secundă. Presupunând că ar fi fost în stare să menţină ritmul acela, ar fi acoperit toată nava în mai puţin de o oră.

— Când a-nceput? întrebă el.

— Acum treizeci-patruzeci de minute, zise Scorpio. Am fost alertaţi imediat ce concentraţia a început să se

acumuleze în jurul bazei.

— Şi de ce tocmai acum? Vreau să zic că nava a stat aici atâţia ani – de ce să o atace tocmai azi?

— Nu ştiu, răspunse hiperporcul.

— Nu putem fi siguri că-i un atac, spuse Antoinette încet.

Scorpio se întoarse spre ea.

— Ţie ce ţi se pare a fi?

— Ar putea fi orice. Vasko are dreptate – un atac ar fi lipsit de sens. Nu acum, după atâţia ani. Trebuie să fie altceva. Sper, adăugă Antoinette după o scurtă pauză.

— Ai pus punctul pe i, replică Scorpio.

Avionul continua să descrie cercuri în jurul turnului. Peste tot era la fel. Parcă ar fi urmărit filmarea accelerată a unui muşchi acoperind un edificiu enorm din piatră sau a coclelii care acoperă o statuie – o cocleală premeditată, deliberată.

— Asta schimbă situaţia, rosti Antoinette. Sunt îngrijorată, Scorp. Poate că nu-i un atac, dar dacă mă-nşel? Ce se va-ntâmpla cu cei aflaţi deja la bord?

Scorpio ridică brăţara şi vorbi cu glas scăzut.

— Pe cine suni? întrebă femeia.

El acoperi microfonul cu palma.

— Pe Marl Pellerin. Cred că-i timpul ca înotătorii să afle ce se-ntâmplă.

— Sunt de acord, aprobă Vasko. Părerea mea este că ei ar fi trebuit să înoate deja, imediat ce s-a înteţit activitatea Jonglerilor. Nu-i asta sarcina lor?

— N-ai mai vorbi aşa, zise Antoinette, dacă ar trebui să înoţi tu.

— Dar n-o fac eu. Asta-i meseria lor.

Scorpio continuă să vorbească încet în brăţară. Spunea acelaşi lucru, din nou şi din nou, ca şi cum l-ar fi repetat pentru diverşi oameni. În cele din urmă, clătină din cap şi-şi coborî mâneca.

— Nimeni n-o găseşte pe Pellerin, anunţă el.

— Trebuie să fie pe undeva, zise Vasko. E în stand-by sau altceva, aşteptând ordine. Ai încercat la Înalta

Cochilie?

— Da.

— Las-o, rosti Antoinette şi atinse mâneca hiperporcului. Acolo-i haos. Nu mă surprinde că liniile de comunicaţii se prăbuşesc.

— Dar restul corpului de înotători? întrebă Vasko.

— Ce-i cu ei? zise Scorpio.

— Dacă Pellerin nu poate fi deranjată să-şi facă meseria, ce-i cu ceilalţi? Auzim întruna că ei sunt esenţiali pentru securitatea Araratului. Acum au ocazia s-o demonstreze.

— Ori să moară încercând s-o facă, mormăi Scorpio.

Antoinette clătină din cap.

— Scorp, nu-i cere niciunuia să înoate! N-are rost! Ceea ce se-ntâmplă acolo, indiferent ce ar fi, este rezultatul unei decizii colective luate de biomasă. Doi înotători nu vor mai conta cine ştie ce acum.

— Atât doar că mă aşteptam la altceva din partea lui Marl, replică Scorpio.

— Ea îşi cunoaşte îndatoririle, zise femeia. Nu cred că ne va abandona, dacă ar avea de ales. Să sperăm doar că n-a păţit nimic.

Scorpio se îndepărtă de fereastră şi porni spre partea din faţă a aparatului de zbor. Chiar şi când naveta se înclina, răspunzând la curenţii termici imprevizibili ce spiralau în jurul navei uriaşe, hiperporcul aproape că nu se clintea. Scund şi lătăreţ, se ţinea mai bine pe picioare în condiţii de turbulenţă decât oricare dintre tovarăşii lui umani.

— Unde te duci? întrebă Vasko.

Scorpio întoarse capul.

— Îi spun să schimbe planul de zbor. Ar fi trebuit să ne-ntoarcem să încărcăm alţi refugiaţi.

— Şi n-o s-o facem?

— După aceea. Mai întâi, vreau s-o ridic pe Aura de pe planetă. Cred că, în clipa de faţă, cerul poate fi locul cel mai sigur.

DOUĂZECI ŞI OPT

Ararat, 2675

Vasko şi Scorpio se ocupară de incubator, ducându-l cu grijă în cala goală din pântecul navetei. Cerul se întuneca acum şi matricea termică a suprafeţei de încălzire a navetei strălucea într-un vişiniu-închis furios, iar elementele şuierau şi ticăiau. Khouri îi urmă cu precauţie, gârbovindu-se înaintea păturii apăsătoare de aer cald prinsă sub aripile curbate în jos ale navetei. Nu scosese niciun cuvânt de când se trezise, mişcându-se ca o somnambulă, supusă, dar circumspectă. Valensin venea după pacienţii lui, acceptând posac situaţia. Cei doi servitori medicali rulau în spate, legaţi de stăpânul lor prin obligaţiile inviolabile de ascultare.

— De ce nu mergem la navă? repeta întruna medicul.

Hiperporcul nu-i răspunsese. Discuta cu cineva tot prin intermediul brăţării, probabil cu Blood sau cu un aghiotant. Scorpio clătină din cap şi mârâi o înjurătură. Indiferent care ar fi fost vestea, Vasko se îndoia că era bună.

— Mă duc în faţă, anunţă Antoinette, să văd dacă pilotul are nevoie de ajutor.

— Spune-i să meargă încet şi constant, ordonă Scorpio. Să nu-şi asume absolut niciun risc. Şi să fie pregătit să se îndepărteze cu maximum de viteză dacă se va ajunge la aşa ceva.

— Presupunând că naveta asta mai poate ajunge pe orbită.

Decolară. Vasko îi ajută pe medic şi pe ajutoarele sale mecanice să fixeze incubatorul, iar Valensin îi arătă cum puteau fi convinşi pereţii interiori ai navetei să formeze excrescenţe şi nişe cu diverse calităţi adezive. În scurt timp, incubatorul fu lipit de podea, iar cei doi servitori rămaseră să-i monitorizeze funcţiile. Aura, vizibilă în interiorul plasticului fumuriu ca o creatură zbârcită

înfăşurată în electrozi şi tuburi, părea indiferentă la toată agitaţia.

— Unde mergem? întrebă Khouri. La navă?

— De fapt, răspunse Scorpio, cu nava este o mică problemă. Haide să vezi! Cred că ţi se va părea interesant.

Ocoliră din nou *Nostalgia,* la aceeaşi altitudine ca înainte şi Khouri privi cu ochi mari, neînţelegători. Vasko n-o învinuia deloc. Când văzuse el însuşi nava, cu numai treizeci de minute mai devreme, aceasta era în etapele iniţiale ale înghiţirii de către biomasa de Jongleri. Deoarece procesul abia începuse, fusese destul de uşor de înţeles ce se întâmpla. Însă acum nava *dispăruse.* În locul ei era un turn uriaş şi neregulat, de un verde nebulos. El ştia că sub masa aceea se afla o navă, dar putea doar să ghicească oarecum cât de straniu era spectacolul pentru cineva care nu văzuse fazele iniţiale ale învăluirii ei de către Jongleri.

Dar mai exista şi altceva, nu? Ceva ce Vasko observase aproape imediat, dar pe care-l ignorase ca fiind doar o iluzie optică produsă de poziţia sa înclinată în interiorul navetei. Acum însă, când putea să vadă orizontul, acolo unde răzbătea prin sfâşierile pâclelor de pe ocean, devenea evident că nu era o iluzie şi că tot ce vedea tânărul nu avea nicio legătură cu poziţia sa.

Nava se înclina. Era o abatere uşoară de la verticală, doar câteva grade, totuşi îndeajuns pentru a inspira teroare. Edificiul, care constituia de atâta vreme un reper al peisajului, aparent la fel de vechi ca geografia însăşi, se apleca într-o parte.

Era apăsat de biomasa colectivă a organismelor Jonglerii Minţii.

— Asta nu-i bine, rosti Vasko.

— Ce se-ntâmplă? întrebă Khouri de lângă el.

— Nu ştim, răspunse Scorpio. A început cu o oră în urmă. Oceanul s-a îngroşat în jurul bazei şi materialul a-nceput să-nghită nava. Acum se pare că Jonglerii vor s-o răstoarne.

— Ar putea s-o facă?

— Poate că da. Nu ştiu. Nava trebuie să cântărească milioane de tone, dar nici masa Jonglerilor nu este neglijabilă. Pe mine nu m-ar îngrijora totuşi răsturnarea navei.

— Nu?

— Mă nelinişteşte mai degrabă posibilitatea ruperii ei. Este o luminălucă. A fost concepută să tolereze acceleraţii de unu sau mai multe *g*-uri în lungul axei. Faptul că stă vertical pe suprafaţa unei planete nu-i impune mai multe tensiuni decât zborul stelar obişnuit. Totuşi, navele astea nu sunt construite să reziste la tensiuni laterale, să rămână întregi când forţele acţionează dintr-o parte. Dacă se mai înclină câteva grade, o să-ncep să mă nelinişteșc. Este posibil să se rupă.

— Scorp, zise Khouri, noi avem nevoie de nava asta. Este unicul mod în care putem pleca de pe planetă.

— Mulţumesc pentru informaţie, replică hiperporcul, dar în clipa de faţă aş zice că nu pot să fac prea multe – doar dacă nu cumva vrei să mă lupt cu Jonglerii Minţii.

Ideea în sine era extremă, aproape absurdă. Jonglerii Minţii erau cu totul inofensivi pentru oricine, cu excepţia câtorva, puţini, indivizi ghinionişti. În mod colectiv, ei nu arătaseră niciodată intenţii rele faţă de omenire. Erau arhive de cunoştinţe pierdute, de minţi pierdute. Însă dacă Jonglerii încercau să distrugă *Nostalgia,* ce altceva puteau face oamenii decât să recurgă la represalii? Aşa ceva nu putea fi pur şi simplu îngăduit.

— În naveta asta aveţi arme? întrebă Khouri.

— Câteva, încuviinţă Scorpio, în principal armament uşor de tip navă contra navă.

— Există ceva ce am putea folosi împotriva biomasei?

— Sunt şi arme cu fascicule de particule, însă ele n-ar funcţiona prea grozav în atmosfera Araratului. Restul? Probabil că ar rupe şi bucăţi din navă. Am putea încerca fasciculele cu particule…

— Nu!

Glasul se auzi din gura lui Khouri. Dar ieşi exploziv, ca o silabă vomitată. Aproape că nu semăna deloc cu vocea ei.

— Păi tocmai ai zis… începu Scorpio.

Khouri se aşeză brusc, căzând – ca epuizată – în una dintre cuşetele pe care le materializase naveta. Îşi apăsă o palmă pe frunte.

— Nu, repetă ea, dar mai puţin strident acum. Nu. Plecaţi. Plecaţi singuri. Ne ajută.

Fără un cuvânt, Vasko, Scorpio, Valensin – şi Khouri – se întoarseră şi priviră incubatorul, în care Aura zăcea ca într-o criptă, în grija maşinăriilor. Forma micuţă roşie-trandafirie din interior se mişca, contorsionându-se slab împotriva restricţionărilor.

— Ne ajută? repetă Vasko.

Khouri răspunse, dar, o dată în plus, cuvintele păreau să se facă auzite fără voia femeii, care trebuia să-şi tragă răsuflarea între silabe.

— Ei. Ne ajută. Vor.

Vasko se apropie de incubator. Privea de la Khouri la fiica ei. Maşinăriile lui Valensin se agitară. Nu ştiau ce să facă şi braţele lor articulate tresăreau de indecizie nervoasă.

— Ei? zise Vasko. Ei, adică Jonglerii Minţii?

Forma trandafirie zvâcni din picioruşe şi ciotul minuscul, perfect format, al unui pumn se încleştă în dreptul strâmbăturii miniaturale a chipului ei. Ochii Aurei erau fante lipite.

— Da. Ei. Jonglerii Minţii, spuse Khouri.

Vasko se întoarse către Scorpio.

— Cred că am înţeles totul greşit, spuse el.

— Tu?

— Aşteaptă. Trebuie să vorbesc cu Antoinette.

Se duse în partea din faţă a navetei, fără să mai aştepte permisiunea hiperporcului. În cockpit îi găsi pe Antoinette şi pe pilot fixaţi cu centuri în cuşetele de comandă. Făcuseră întregul cockpit transparent, aşa că păreau să plutească în văzduh, însoţiţi doar de console şi de elemente de comandă independente. Vasko se trase un pas înapoi, simţind că ameţeşte, apoi se stăpâni.

— Putem pluti staţionar? întrebă el.

Antoinette îl privi peste umăr.
— Bineînţeles.
— Atunci, fă-o. Ai echipamente de detecţie de la distanţă? Senzori anticoliziune… chestii de felul ăsta?
— Bineînţeles, repetă ea ca şi cum ambele întrebări ar fi fost printre cele mai lipsite de inteligenţă pe care le auzise de multă vreme.
— Atunci, orientează-le spre navă.
— Vasko, există vreun motiv anume pentru asta? E foarte clar pentru toţi că blestemăţia se înclină.
— Fă ce ţi-am spus, ai înţeles?
— Da, domnule, să trăiţi.
Degetele subţiri, zornăind de bijuterii, ale femeii goniră peste elementele de comandă ce pluteau deasupra cuşetei. Vasko simţi naveta oprindu-se. Vederea frontală se roti, aducând turnul înclinat drept în faţa lor.
— Rămâi aşa, ceru tânărul. Acum orientează echipamentul ăla – indiferent ce este el – spre navă. Spre bază, dacă-i posibil.
— Asta nu ne va ajuta să stabilim unghiul de înclinare, zise Antoinette.
— Nu înclinarea mă interesează. Nu cred că Jonglerii vor de fapt s-o răstoarne.
— Nu crezi?
Vasko surâse.
— Cred că înclinarea este un efect secundar. Ei încearcă s-o mişte.
Aşteptă ca Antoinette să seteze dispozitivul de detecţie. Un display sferic pulsator pluti în faţa ei, plin de structuri verzi-fumurii şi de numere.
— Asta-i nava, indică ea forma cea mai mare de pe ecranul radar.
— Bun. Cât de departe este?
— Patru sute patruzeci de metri, sosi răspunsul după o clipă. Asta-i o medie, însă. Substanţa verde îşi modifică permanent grosimea.
— Bine. Fii cu ochii pe valoarea aia.
— Creşte, anunţă pilotul.

Vasko simţi o răsuflare fierbinte în ceafă. Se întoarse şi-l văzu pe hiperporc privind peste umărul lui.

— Vasko a găsit ceva, comentă Antoinette. Distanţa până la turn este acum de… patru sute cincizeci de metri.

— Ne-am mişcat noi, zise Scorpio.

— Nu, nici vorbă, replică femeia pe un ton puţin ofensat. Noi stăm complet nemişcaţi, cel puţin în marjele de măsurătoare. Vasko are dreptate, Scorp – nava se mişcă. Ei o trag spre larg.

— Cât de repede se deplasează? întrebă Scorpio.

— Acum e prea devreme să spun cu certitudine. Un metru, poate doi, pe secundă, răspunse Antoinette şi îşi privi scurt brăţara-comunicator. Nivelurile de neutrino continuă să crească. Nu ştiu sigur cât mai avem, cu exactitate, totuşi nu cred că mai mult de câteva ore.

— Caz în care nava se va afla doar cu câţiva kilometri mai departe când va decola, comentă Scorpio.

— Oricum e mai bine decât deloc, răspunse Antoinette. Dacă Jonglerii reuşesc s-o scoată măcar în afara curburii golfului, ca să putem avea o oarecare protecţie faţă de valurile mareice… tot va fi mai bine decât nimic, nu?

— O s-o cred când o s-o văd, zise hiperporcul.

Vasko simţi un fior surescitant de confirmare.

— Aura a avut dreptate. Jonglerii nu vor să ne facă rău. Vor doar să ne salveze, îndepărtând nava de golf. Sunt de partea noastră.

— Teoria e foarte frumoasă, comentă Scorpio, dar prima întrebare este de unde ştiu Jonglerii că noi am dat de bucluc? N-a intrat nimeni în apă să le explice. Pentru aşa ceva, cineva ar fi trebuit să înoate în ocean.

— Poate că a înotat cineva, zise Vasko. Mai are vreo importanţă acum? Nava se deplasează. Asta-i tot ce contează.

— Mda, încuviinţă Scorpio. Să sperăm doar că nu-i prea târziu să conteze cu adevărat.

Antoinette se întoarse către pilot.

— Crezi că ne poţi apropia de chestia aia? Substanţa verde nu pare prea groasă spre vârf. Ar fi încă posibil să

intrăm în compartimentul de andocare.

— Cred că glumeşti, zise pilotul privind-o stupefiat.

Antoinette clătină din cap. Îi predă pilotului şi comenzile ei.

— Mă tem că nu, amice. Dacă vrem ca John să se-nfrâneze până ce nava se va-ndepărta de golf, atunci cineva trebuie să coboare şi să stea de vorbă cu el. Şi ia ghici cine tocmai a tras paiul ăla?

— Cred că vorbeşte serios, încuviinţă Vasko.

— Fă-o, zise Scorpio.

Hela, 2727

Caravana se strecură precaut prin tuneluri şi înaintă încetişor în lungul unor cornişe ridicol de înguste. Coti şi se întoarse, făcând pe alocuri viraje de o sută optzeci de grade, astfel încât părţile din spate avansau, pe când cele din frunte se întorceau. O dată, pe când urmau un asemenea ac-de-păr ascendent, cu motoarele şi membrele de tracţiune muncind din greu, o parte din caravană trecu peste restul convoiului şi Rashmika putu să vadă de sus stelajele cu Observatori.

În tot acest timp, podul se mări întruna. Când fata îl zărise prima dată, părea dantelat şi scund, pictat pe un fundal negru şi plat cu cerneluri iridescente strălucitoare. Acum, treptat, căpăta o soliditate tridimensională uşor ameninţătoare. Nu era un miraj, nu era o iluzie optică aparte, provocată de lumini şi de atmosferă, ci un obiect real, iar caravana avea într-adevăr să-l traverseze.

Tridimensionalitatea aceea o alarma şi în acelaşi timp o liniştea pe Rashmika. Podul părea să fie deja mai mult decât un simplu ansamblu de linii infinit de subţiri şi, deşi destule dintre părţile lui componente continuau să se vadă foarte înguste în secţiune transversală, acum, deoarece le vedea sub un unghi oblic, nu păreau chiar atât de delicate. Dacă podul se putea susţine pe sine, atunci cu certitudine putea susţine şi caravana. Aşa spera ea.

— Domnişoară Els?

Fata privi în jur. De data asta nu era decât chestorul Jones.

— Da, zise ea nemulţumită de atenţia pe care el i-o acorda.

— În curând vom sui pe pod. Ţi-am promis că experienţa va fi spectaculoasă, nu?

— Aşa este, zise ea, dar n-ai explicat de ce nu toţi urmează scurtătura asta, dacă este atât de utilă cum afirmi.

— Din superstiţie, răspunse bărbatul, dublată de precauţie excesivă.

— Precauţia excesivă mi se pare foarte nimerită în privinţa acestui pod.

— Ţi-e frică, domnişoară Els? N-ar trebui. Caravana atârnă abia cincizeci de mii de tone, iar prin însăşi natura ei greutatea este distribuită pe o lungime foarte mare. Nu este ca şi cum am trece o *catedrală* peste pod. Aşa ceva ar fi *cu adevărat* o nebunie.

— Nimeni n-ar face-o.

— Nimeni întreg la minte. Şi mai ales după ce au văzut ce s-a-ntâmplat ultima dată. Dar asta nu trebuie să ne preocupe câtuşi de puţin. Podul va susţine caravana. A făcut-o şi în trecut. Eu n-aş avea niciun fel de reţineri să-l traversez la fiecare expediţie îndepărtată de Cale, dar adevărul este că, în majoritatea timpului, nu ne-ar ajuta. Ai văzut cât de laborioasă e apropierea. În cele mai multe cazuri, utilizarea podului ne-ar costa mai mult timp decât ar economisi. Doar o constelaţie specifică de circumstanţe a făcut-o posibilă în această ocazie.

Chestorul îşi împreună mâinile cu un gest hotărât.

— Şi acum – despre afaceri. Cred că ţi-am făcut rost de un post într-o echipă de curăţare ataşată unei catedrale adventiste.

— Lady Morwenna?

— Nu. O catedrală ceva mai mică, Ecaterina de Fier. Toţi trebuie să înceapă de undeva. Şi de ce eşti atât de grăbită să ajungi la Lady Morwenna? Vicarul Quaiche are ciudăţeniile lui. Vicarul Ecaterinei este un om cumsecade.

Are un trecut foarte bun în privinţa securităţii şi cei care-l slujesc au parte de o îngrijire excelentă.

— Mulţumesc, chestore, rosti fata sperând că dezamăgirea nu-i era prea evidentă; sperase totuşi că el îi putea găsi un job de funcţionar, departe de activităţile de curăţire. Ai dreptate – ceva este mai bun decât nimic.

— Ecaterina se găseşte în grupul principal de catedrale care înaintează spre rift din partea vestică. Ne vom alătura lor după ce vom traversa podul, cu puţin înainte ca ele să înceapă să coboare Scara Diavolului. Eşti privilegiată, domnişoară Els: foarte puţini oameni beneficiază de ocazia de a traversa Hăul Ispăşirii de două ori într-un an, ca să nu mai zic că tu o vei face în decurs de numai câteva zile.

— Mă voi considera norocoasă.

— Repet totuşi ce am mai spus: munca e dificilă, periculoasă şi prost plătită.

— O să accept ce este disponibil.

— În acest caz, vei fi transferată în echipa aceea de îndată ce vom ajunge la Cale. Fii corectă şi cuminte şi sunt sigur că te vei descurca foarte bine.

— O să ţin seama de sfatul tău.

Bărbatul duse un deget la buze şi dădu să se întoarcă, parcă amintindu-şi altă problemă, apoi se opri. Ochii animalului său verde, care îi stătuse tot timpul pe umăr, rămaseră fixaţi asupra Rashmikăi, la fel de inexpresivi ca două ţevi de armă.

— Încă un lucru, domnişoară Els, zise chestorul uitându-se la ea peste umăr.

— Da?

— Cel cu care ai stat de vorbă mai devreme.

El îşi miji ochii, studiind expresia fetei.

— În locul tău, eu n-aş face-o.

— Ce anume n-ai face?

— Nu m-aş încurca deloc cu cei de teapa lui, răspunse chestorul, privind în depărtare. Ca regulă generală, nu-i niciodată înţelept să circuli printre Observatori sau printre orice alţi pelerini dintr-o ramură similar devotată a credinţei. Dar, din experienţa mea, este lipsit de

înţelepciune *mai ales* să te asociezi cu cei care oscilează între credinţă şi negare.

— Chestore, în mod clar eu hotărăsc cu ce persoane stau de vorbă.

— Bineînţeles, domnişoară Els, şi te rog să nu fii ofensată. Eu ofer doar sfaturi din adâncul acestui izvor de bunătate care este inima mea.

Îi oferi animalului său o bucăţică de mâncare.

— Nu-i, aşa, Peppermint?

— Cel fără de păcat dintre voi să arunce cel dintâi piatra, declamă creatura.

Caravana suia pe drumul estic din apropiere de pod. La un kilometru de pila estică a podului, drumul coti în latura stâncii, suind printr-un defileu abrupt care – prin intermediul unor curbe în ac de păr, pante periculoase şi intervale scurte de tuneluri şi cornişe – îi aduse la nivelul căii de circulaţie a podului. Îndărătul lor, peisajul era un haos aparent de netrecut de bolovani de gheaţă. În faţă, calea podului se întindea ca un exemplu de manual despre perspectivă, dreaptă ca ţeava unei puşti, fără parapete pe părţi, uşor bombată spre centru, strălucind cu luciul discret de diamant al gheţii luminate de stele.

Sporindu-şi viteza acum, după ce ajunsese pe teren plat şi fără nicio grijă imediată de obstacole, caravana goni către punctul unde solul dispărea de ambele părţi. Sub convoi, drumul deveni mai neted şi mai larg, fără să mai aibă şleauri ori să fie întrerupt de căderi de pietre sau de fisuri adânci cât un stat de om. Iar aici, în sfârşit, erau foarte puţini pelerini ce trebuiau evitaţi. Majoritatea lor nu mergeau pe pod, aşa încât exista un risc minim ca vreun ghinionist să-şi găsească sfârşitul strivit de maşini.

Înţelegerea de către fată a scării de mărime a structurii se schimbă de câteva ori. Ea îşi aminti că, din depărtare, calea podului formase un arc cu săgeată mică. De la distanţa asta însă, părea netedă şi dreaptă, parcă aliniată cu laserul, până în punctul unde dispărea în convergenţă, hăt departe. Încerca să rezolve acest paradox, când

înţelese – şi o cuprinse ameţeala – că în clipa aceea ea nu zărea decât o părticică din lungimea totală a căii de rulare. Era ca şi cum ar fi suit un deal cu o curbă lină: vârful era mereu frustrant de aproape.

Îşi schimbă unghiul din care privea şi se uită înapoi. Primele şase vehicule ale acestui flanc al caravanei intraseră deja pe pod şi pereţii verticali de piatră rămăseseră în urmă, oferindu-i prima ocazie de a aprecia adâncimea riftului.

Aceasta creştea cu o iuţeală de-a dreptul indecentă. Pereţii de stâncă erau săpaţi şi spintecaţi de titanice urme de gheare geologice, aici verticale, dincolo orizontale, altundeva diagonale sau curbate şi suprapuse într-o etalare de fluiditate obscenă. Pereţii scânteiau şi sclipeau de gheaţă albastru-cenuşie şi de vene mai murdare de sedimente întunecate. Cornişa pe care o traversase caravana, vizibilă acum în stânga, părea mult prea îngustă şi periculoasă ca să fie utilizată drept drum, cu atât mai puţin de un convoi care cântărea cincizeci de mii de tone. Rashmika văzu că stânca se arcuia frecvent spre interior sub cornişă, într-o măsură îngrijorătoare. Nu se prea simţise niciodată în siguranţă în timpul traversării, dar se convinsese că solul de sub ei continua în jos cel puţin alte câteva zeci de metri.

Nu-l mai revăzu pe chestor în timpul traversării. După mai puţin de o oră, fata consideră că peretele opus al riftului părea doar cu puţin mai departe decât cel care se îndepărta în urma lor. Probabil că se apropiau de mijlocul podului. De aceea, iute, dar fără să se agite, îşi îmbrăcă atunci costumul de vid şi se sui pe furiş pe acoperişul caravanei.

De acolo totul părea foarte diferit de scena curată şi vag ireală pe care o observase din compartimentul presurizat. Acum avea o vedere panoramică a întregului rift şi era mult mai uşor să-i zărească fundul, aflat la peste zece kilometri sub ea. Din perspectiva aceasta, fundul riftului părea că înaintează foarte încet, pe măsură ce panglica netedă a căii podului rămânea în spate, sub caravană.

Contradicţia o ameţi imediat şi fata simţi dorinţa imperioasă de a se întinde pe burtă pe acoperişul maşinii, cu membrele răşchirate, astfel ca să nu cadă cumva peste margine. Dar, deşi îndoise genunchii, coborându-şi centrul de greutate, Rashmika izbuti să-şi adune curajul de a rămâne în picioare.

Calea de circulaţie a podului părea doar cu puţin mai lată decât caravana. Ei înaintau pe mijlocul său, doar ocazional virând într-o parte sau alta, ca să evite petice de gheaţă mai groasă sau alte obstacole. Pe suprafaţa îngheţată existau pietre, depozitate acolo de erupţiile vulcanice din alte locuri de pe Hela. Unele dintre ele ajungeau până la jumătatea roţilor caravanei. Faptul că ele se prăbuşiseră din văzduh pe pod fără a-l afecta îi dădu fetei un licăr infim de speranţă. Şi întrucât calea era largă doar cât să aibă loc cele două şiruri de vehicule ce alcătuiau convoiul, atunci în mod clar era absurd să creadă că o catedrală putea străbate acelaşi drum.

În clipa aceea, zări jos, pe fundul riftului, o pată uriaşă de sfărâmături, cu diametrul de peste un kilometru. Era neagră şi stelată şi, din câte îşi dădea seama ea, centrul se afla aproape direct sub pod. Lângă centrul stelei existau urme vagi de structuri distruse. Rashmika văzu ceva care i se păru că ar fi partea superioară a unei turle, răsturnată pe o parte. Întrezări, de asemenea, resturi vagi de maşinării zdrobite, transformate în praf şi sfărâmături.

Aşadar cineva încercase să traverseze podul cu o catedrală.

Fata trecu de la un vehicul la altul, focalizându-şi privirea drept înainte în timp ce efectua propria ei traversare. Observatorii continuau să fie pe stelaje, înclinaţi spre sfera bulbucată a Haldorei. Vizoarele lor oglinzi o duseră cu gândul la zeci de ouă din titan, atent ordonate.

Apoi văzu altă siluetă în costum, care aştepta pe următorul vehicul, rezemată de o balustradă laterală a acoperişului. Silueta deveni conştientă de prezenţa fetei cam tot atunci când o zărise Rashmika, deoarece se

întoarse spre ea şi-i făcu semn să se apropie.

Ea trecu de Observatori, după care traversă altă conexiune legănătoare. Caravana se clătină alarmant pentru a urma şicana dintre două căderi de pietre, după care oscilă şi pendulă, strivind în cale o serie de obstacole mai mici.

Silueta purta un costum de vid cu design banal. Rashmika nu ştia dacă era acelaşi model pe care-l purtau toţi Observatorii, deoarece ea nu văzuse niciodată ce purtau pe sub mantii. Vizorul de oglindă argintată nu trăda nimic.

— Pietr? întrebă pe canalul general.

Nu primi niciun răspuns, dar silueta îi făcu semn şi mai energic să se apropie. Dacă era un soi de cursă? Chestorul ştia de conversaţia pe care ea o purtase cu tânărul. Era foarte probabil să ştie, de asemenea, de ieşirea ei anterioară pe acoperiş. Fata nu se îndoia că avea să-şi facă duşmani în cursul investigaţiilor, totuşi nu credea că-şi făcuse deocamdată vreunul, fără a-l pune la socoteală pe chestor. Dar, întrucât el îi aranjase de acum să lucreze într-o echipă de curăţire, bănuia că avea tot interesul s-o ducă teafără la Calea Permanentă.

Rashmika se apropie de siluetă, continuând să cântărească posibilităţi. Costumul celălalt era un model cu înveliş dur, care urmărea îndeaproape anatomia purtătorului său. Casca şi părţile ce acopereau membrele erau de un verde-măsliniu, iar articulaţiile-burduf sclipeau argintiu. Spre deosebire de costumele văzute de ea la pelerinii ce mergeau pe jos, acesta era complet lipsit de ornamente sau însemne religioase.

Vizorul se întoarse către ea. Pentru o clipă, fata distinse trăsăturile unei feţe în spatele sticlei, umbrele pronunţate de sub pometţii bine definiţi.

Pietr întinse un braţ şi cu cealaltă mână deschise o clapă de pe încheietură. Derulă o fibră optică subţire şi-i oferi Rashmikăi celălalt capăt.

Desigur. Comunicaţii protejate. Ea luă fibra şi o cuplă la mufa similară a costumului ei. Fibrele acestea erau

concepute pentru comunicaţii inter-costume, în eventualitatea unor defecţiuni radio sau a reţelei generale. De asemenea, erau ideale pentru intimitate.

— Mă bucur c-ai reuşit, zise Pietr.

— Aş vrea să-nţeleg motivul acestei acţiuni desprinse din aventurile cu spioni.

— Paza bună trece primejdia rea. De fapt, n-ar fi trebuit să vorbesc deloc cu tine despre dispariţii, cel puţin nu jos, în caravană. Crezi că ne-a auzit cineva?

— Chestorul a venit şi a discutat între patru ochi cu mine, după ce ai plecat.

— Nu mă surprinde, încuviinţă Pietr. El nu-i un individ religios, dar ştie bine care parte a feliei lui de pâine este unsă cu dulceaţă. Catedralele îi plătesc solda, aşa că nu vrea ca nimeni să facă valuri cu zvonuri eretice.

— N-aş zice că ai cerut abolirea bisericilor, replică Rashmika. Din câte îmi amintesc, n-am discutat decât despre dispariţii.

— Să ştii că şi asta-i destul de periculos în ochii unora. Şi apropo de asta – la ce se vede mă refer –, ce părere ai?

Pietr se răsuci pe călcâie, ilustrându-şi întrebarea cu un gest larg al mâinii libere.

Fata surâse văzându-i entuziasmul.

— Nu sunt sigură. Eu nu mă dau în vânt după înălţimi.

— Haide-haide! Uită toate chestiile alea despre dispariţii, uită de investigaţia ta – sau ce-i ea –, măcar pentru moment. Admiră panorama. Milioane de oameni nu vor vedea niciodată ceea ce vezi tu acum.

— Am senzaţia că suntem nişte intruşi aici, spuse Rashmika, şi că fugoşii au construit podul ăsta doar pentru a fi admirat, nu pentru a fi utilizat vreodată.

— Nu ştiu multe despre ei, aşa că n-am habar ce gândeau sau măcar dacă ei l-au construit într-adevăr. Pe de altă parte, podul există, nu? Pare teribil de păcat să nu-l folosim, chiar dacă numai la răstimpuri.

Fata privi din nou spre fundul riftului, spre pata stelată.

— Este adevărat ce mi-a spus chestorul? Cineva a încercat, cândva, să ducă o catedrală peste pod?

— Aşa se spune. Bineînţeles, în arhivele ecumenice nu vei găsi nimic.

Ea strânse şi mai tare balustrada între degete, continuând să fie vrăjită de depărtarea solului aflat atât de departe, de jos.

— Dar s-a-ntâmplat, nu?

— A fost o sectă fracţionară, zise Pietr. O biserică aparte, cu o catedrală mică. Se intitulau Numericiştii. Nu erau afiliaţi la niciuna dintre organizaţiile ecumenice şi aveau acorduri comerciale foarte limitate cu celelalte biserici. Credinţa lor era… stranie. Nu era vorba doar despre faptul că doctrina lor era în conflict cu absolut toate celelalte biserici. În primul rând, erau politeişti. Majoritatea bisericilor sunt strict monoteiste, cu legături puternice cu vechile religii avraamice. Eu le numesc bisericile focului iadului şi ale pucioasei. Un Dumnezeu, un rai, un iad. Însă cea care s-a prăbuşit acolo… a fost mult mai ciudată. Nu numai că erau singurii politeişti, dar întreaga lor viziune despre lume – întreaga lor cosmologie – era atât de iremediabil eretică, încât nu exista nicio posibilitate de dialog interecumenic. Numericiştii erau matematicieni devotaţi. Ei considerau studiul numerelor ca fiind vocaţia supremă, unicul mod valid de a te apropia de transcendental. Credeau că pentru fiecare clasă de numere exista un Dumnezeu: un Dumnezeu al numerelor întregi, un Dumnezeu al numerelor reale, un Dumnezeu al lui zero. Aveau de asemenea divinităţi subsidiare: un zeu mai mic al numerelor iraţionale, un zeu mai mic al numerelor prime diofantice. Celelalte biserici nu puteau înghiţi ceva atât de ciudat. De aceea Numericiştii au fost ostracizaţi şi în scurt timp au devenit izolaţi şi paranoici.

— Deloc surprinzător, date fiind circumstanţele.

— Mai e însă ceva. Ei erau interesaţi de interpretarea statistică a dispariţiilor, pentru care utilizau nişte teorii probabilistice destul de ezoterice. Era dificil. Până la momentul acela nu existaseră aşa multe dispariţii, astfel că datele erau sărăcăcioase, însă metodele lor – aşa susţineau ei – erau îndeajuns de robuste pentru a le procesa. Iar

rezultatul pe care l-au oferit a fost devastator.

— Continuă, zise Rashmika.

Înţelegea în sfârşit de ce tânărul dorise ca ea să suie pe acoperiş undeva pe la jumătatea traversării.

— Ei au fost primii care au afirmat că frecvenţa dispariţiilor creştea, însă era greu de demonstrat din punct de vedere statistic. Existau deja dovezi subiective că dispariţiile ar fi avut loc în grupuri strânse, dar acum, cel puţin aşa susţineau Numericiştii, intervalele dintre grupurile respective se reduceau. Ei mai afirmau că dispariţiile în sine îşi creşteau durata, deşi recunoşteau că dovezile erau mult mai puţin „importante”, statistic vorbind.

— Dar aveau dreptate, nu-i aşa?

Pietr încuviinţă din cap şi peisajul reflectat se mişcă pe vizorul său, înclinându-se.

— Cel puţin în privinţa primei părţi. Este adevărat că până şi metodele statistice rudimentare ar fi dus la acelaşi rezultat. În mod clar, dispariţiile deveneau mai frecvente.

— Şi în privinţa celei de-a doua?

— N-au fost dovedite. Totuşi, noile date nici nu le-au respins. Fata riscă din nou o privire către pata de pe fundul riftului.

— Dar ce li s-a-ntâmplat? Cum au ajuns acolo?

— Nimeni nu ştie cu adevărat. Cum spuneam mai devreme, bisericile nici măcar nu recunosc că a existat vreodată o tentativă de traversare a podului. Dacă vei scotoci mai adânc, vei găsi confirmări ezitante ale fostei existenţe a Numericiştilor – de pildă, lucrări asociate rarelor lor acorduri comerciale –, dar nimic despre tentativa lor de a trece peste Hăul Ispăşirii.

— Şi totuşi, a existat.

— Da, au încercat s-o facă. Cred că nimeni nu va afla niciodată motivul. Poate că a fost o ultimă şi disperată tentativă de a răpi o parte din prestigiul bisericilor care-i ostracizaseră. Poate calculaseră o scurtătură care să-i aducă în fruntea alaiului principal, fără să scape nicio clipă din ochi Haldora. De fapt, nici nu contează. Au avut un

motiv, au încercat traversarea şi au eşuat. Întrebarea *de ce* au eşuat este desigur cu totul altceva.

— N-a cedat podul, spuse Rashmika.

— Nu, nu pare să fi fost asta. Catedrala lor era mică, judecând după standardele celor principale. Luând în consideraţie punctul de impact, putem spune că parcurseseră o bucată destul de mare din pod, înainte să cadă de pe el, aşa că nu poate fi vorba despre o defecţiune a podului. Eu bănuiesc că, întrucât catedrala se extindea de o parte şi de cealaltă a căii de rulare, era permanent necesară o acţiune delicată de echilibrare şi că, pe la jumătatea traversării, au pierdut controlul navigaţiei suficient cât să se răstoarne. Cine ştie?

— Crezi totuşi că ar exista şi altă posibilitate.

— Din cauza tuturor statisticilor legate de dispariţii, Numericiştii nu erau foarte populari. Ţii minte ce ţi-am spus că toate celelalte biserici nu doreau să se afle despre creşterea frecvenţei?

— Ele nu doresc o schimbare a lumii.

— Exact. Modul ei actual de organizare şi funcţionare le convine. Să-i dea ocol întruna lui Hela, să monitorizeze întruna Haldora, să-şi câştige existenţa din exportarea relicvelor de lugoşi în restul spaţiului populat de oameni. În eşaloane superioare ale Bisericii, situaţia actuală este foarte bună şi de aceea nu trebuie modificată. Ele nu vor ca vreun zvon despre apocalipsă să le afecteze sursa facilă de venituri.

— Aşadar, tu crezi că a distrus cineva catedrala Numericiştilor.

— Cum ziceam, nu încerca să dovedeşti nimic. Sigur că da, este posibil să fi fost un accident. Nimeni n-a afirmat vreodată că ducerea unei catedrale peste Hăul Ispăşirii ar fi o acţiune *inteligentă.*

— Şi cu toate astea, tu continui să nutreşti credinţă?

Ea văzu cum degetele lui Pietr strânseră încă şi mai puternic balustrada.

— Eu cred că dispariţiile sunt un mesaj într-o epocă de criză. Nu doar o declaraţie mută de putere divină, aşa cum

doresc bisericile să susţină – un miracol de dragul miracolului –, ci ceva mult mai important. Cred că ele sunt un soi de ceas, o numărătoare inversă, şi că ora zero este mai aproape decât ar vrea să recunoască autorităţile. Numericiştii ştiau asta. Mă întrebi dacă sunt de părere că putem crede în biserici? În general, nu – cu una-două excepţii. Eu mă încred în ele cam tot atât cât pot urina în vid. Pe de altă parte însă, continui să am credinţa mea, care nu s-a schimbat.

Fetei i se păru că el spune adevărul, dar fără a-i desluşi limpede chipul, rămânea o simplă presupunere.

— Mai există ceva, nu? Ai spus că bisericile nu pot ascunde toate dovezile modificării dispariţiilor.

— Nu, nu pot, dar într-adevăr există o anomalie.

Pietr îşi desfăcu mâinile de pe balustradă cât să-i întindă ceva fetei. Era un cilindru metalic mic, al cărui capac se putea deşuruba.

— Ar trebui să vezi asta, zise el. Cred că ţi se va părea interesant. Înăuntru este o foaie cu nişte semne. Nu sunt adnotate, deoarece asta le-ar face mai periculoase dacă vreodată cineva cu autoritate ar înţelege ce sunt.

— Cred că trebuie să-mi dai mai mult decât atât, ca să mă convingi.

— În Skull Cliff, locul de unde vin eu, trăia un tip pe nume Saul Tempier. L-am cunoscut destul de bine. Era un pustnic bătrân care locuia într-un puţ abandonat al fugoşilor, la periferia aşezării. Îşi câştiga pâinea reparând echipamente de excavat. Nu era nebun sau violent, nici măcar nu pot spune că era antisocial – pur şi simplu, nu se prea înţelegea cu restul sătenilor şi se ţinea departe de ei. Avea o latură metodică, obsesivă chiar, care-i făcea pe alţii să nu se simtă în largul lor. Nu era interesat de soţii, amante sau prieteni.

— Şi totuşi, nu-l consideri antisocial?

— Păi… de fapt, nu era nici grosolan, nici neospitalier. Era mereu curat şi nu avea – după ştiinţa mea, cel puţin – vreun obicei cu adevărat dezgustător. Dacă-l vizitai, îţi oferea întotdeauna ceai dintr-un samovar mare şi vechi.

Avea o lăută neurală veche la care mai cânta uneori. De fiecare dată dorea să ştie ce crezi despre felul cum cânta.

Rashmika zări fulgerul unui surâs prin vizorul căştii tânărului.

— De fapt, cânta groaznic, dar n-am avut niciodată inima să i-o spun.

— Şi cum ai ajuns să-l cunoşti?

— Treaba mea era să întreţin echipamentele de excavat. În principal, reparaţiile le efectuam chiar noi, dar, când eram presaţi de timp sau când exista ceva ce nu izbuteam pur şi simplu să repunem în funcţiune, unul dintre noi ducea utilajul respectiv la grota lui Tempier. Cred că-l vizitam cam de două-trei ori pe an. Să fiu sincer, nu mă deranja, ba chiar îmi plăcea moşul, deşi cânta prost la lăută şi era retras. Oricum, îmbătrânea şi la una dintre ultimele noastre întâlniri – cred că acum unsprezece-doisprezece ani – mi-a spus că dorea să-mi arate ceva. Chiar m-a surprins că avea atâta încredere în mine.

— Nu ştiu ce să zic, comentă fata, şi mie-mi pari genul de persoană în care cuiva i-ar fi destul de uşor să aibă încredere.

— Asta ai vrut să fie un compliment?

— Nu sunt sigură.

— În cazul ăsta, zise Pietr, o să-l consider ca atare. Unde rămăsesem?

— Tempier a spus că dorea să-ţi arate ceva.

— Aşa – era hârtia pe care ţi-am dat-o acum... mai precis, hârtia este o copie executată cu multă grijă după original. Am aflat atunci că Tempier se ocupase mare parte din viaţă cu consemnarea dispariţiilor. Făcuse şi multă cercetare – comparase şi găsise deosebiri între arhivele publice ale bisericilor principale, ba chiar vizitase Calea, ca să cotrobăie prin acele arhive care nu sunt de obicei accesibile. Era foarte meticulos şi cumva obsedat, cum am zis deja, iar când i-am văzut însemnările, mi-am dat seama că era de departe cea mai bună sinteză personală a dispariţiilor pe care o văzusem vreodată. Cu toată sinceritatea, mă îndoiesc că pe Hela ar exista undeva o

compilaţie mai bună făcută de un amator. Fiecare dispariţie era însoţită de un set uriaş de materiale asociate – notiţe despre martori, calităţile martorilor respectivi şi multe alte seturi de date doveditoare. Dacă o erupţie vulcanică avusese loc cu o zi înainte, el o notase şi pe aceea. Consemnase orice detaliu neobişnuit – indiferent cât de irelevant ar fi părut.

— Înţeleg aşadar că descoperise ceva. Acelaşi lucru pe care-l descoperiseră şi Numericiştii?

— Nu, clătină Pietr din cap. Mai mult decât atât. Tempier ştia foarte bine ce susţineau Numericiştii, iar datele lui nu le contraziceau deloc pe ale lor. Ba chiar lui i se părea absolut evident că dispariţiile îşi înmulţiseră frecvenţa.

— Bine… Prin urmare, ce a descoperit?

— Că existau diferenţe între consemnările publice şi cele oficiale.

Rashmika simţi un val de dezamăgire. Se aşteptase la ceva mai spectaculos.

— Mare chestie, comentă ea. Nu mă surprinde că Observatorii pot zări ocazional o dispariţie, când nimeni n-o mai vede, mai ales dacă se întâmplă în cursul altor evenimente ce distrag…

— Înţelegi greşit, rosti Pietr aspru şi fata percepu pentru prima dată iritare în glasul lui. Nu era vorba despre biserici care să revendice o dispariţie pe care toţi ceilalţi o rataseră. A fost chiar invers. Cu opt ani în urmă – aşadar acum douăzeci de ani –, a existat o dispariţie care n-a fost consemnată în documentele oficiale ale bisericilor. Înţelegi ce spun? A avut loc o dispariţie care a fost notată de observatori publici, ca Tempier, dar care n-a existat potrivit bisericilor.

— N-are sens. De ce ar şterge bisericile datele unei dispariţii?

— Tempier şi-a pus exact aceeaşi întrebare.

Poate că excursia ei pe acoperiş nu fusese chiar inutilă.

— A existat ceva în legătură cu dispariţia aceea care ar putea explica motivul pentru care n-a fost admisă în

documentele oficiale? Ceva care să fi sugerat că ea nu satisfăcuse criteriile uzuale?

— De pildă…?

Rashmika strânse din umeri.

— Nu ştiu… Poate c-a fost foarte scurtă?

— Ca fapt divers – şi dacă însemnările lui Tempier sunt corecte – a fost una dintre cele mai lungi dispariţii consemnate vreodată. A durat o secundă şi două zecimi.

— În cazul ăsta, nu-nţeleg. Ce-a avut Tempier de spus în privinţa asta?

— Asta-i o întrebare bună, încuviinţă Pietr, dar la care este puţin probabil să aflăm răspunsul. Mă tem că Saul Tempier nu mai este printre noi. A murit acum şapte ani.

— Îmi pare rău… am impresia că ai ţinut la el. Pe de altă parte, ai spus-o chiar tu: îmbătrânea.

— Aşa-i, dar îmbătrânirea n-a avut nicio legătură cu moartea. L-au găsit mort, electrocutat în timp ce repara o maşină.

— Bun, zise fata sperând că nu părea complet indiferentă, aşadar devenise neglijent.

— Nu Saul Tempier, clătină Pietr din cap. Pentru el nu exista conceptul de neglijenţă. Aici s-au înşelat ei.

Rashmika se încruntă.

— „Ei”?

— Cei care l-au omorât.

Pentru o vreme rămaseră tăcuţi. Caravana ajunse în punctul cel mai de sus al podului, după care începu coborârea lungă şi lină spre malul opus al riftului. Stâncile îndepărtate crescură, iar cutele şi straturile geologiei torturate deveniră perfect clare. Spre stânga, pe faţa sud-vestică a riftului, Rashmika zări altă cornişă în serpentină. Părea să fi fost desenată nesigur pe perete, o precursoare şovăitoare a lucrării propriu-zise ce avea să urmeze. Şi totuşi, *aceea* era cornişa. În foarte scurt timp, aveau să ajungă pe ea, iar traversarea se va fi încheiat. Podul rezistase şi totul avea să fie bine în lume… sau cel puţin atât de bine pe cât fusese când începuseră traversarea.

— De aceea ai venit tu de fapt aici? îl întrebă pe Pietr. Ca să afli de ce l-au ucis „ei” pe bătrân?

— Aşa cum te-ai exprimat, parcă ar fi alta dintre căutările tale profane, replică tânărul.

— Şi dacă nu-i asta, ce ar putea fi?

— Aş vrea să ştiu motivul pentru care l-au ucis pe Saul, dar şi mai mult aş vrea să ştiu motivul pentru care au simţit nevoia să mintă despre cuvântul Domnului.

Ea îl întrebase deja despre convingerile lui, totuşi simţea încă nevoia de a-i testa limitele onestităţii. Trebuia să existe o fisură, gândi Rashmika, o crăpătură de nesiguranţă în scutul credinţei sale.

— Aşadar, asta crezi tu că sunt dispariţiile?

— Absolut – la fel de ferm pe cât cred orice altceva.

— Caz în care… dacă adevăratul şablon al dispariţiilor diferă de relatarea oficială, atunci tu crezi că mesajul adevărat este ascuns şi cuvântul Domnului nu este comunicat oamenilor în forma sa integrală.

— Exact.

Pietr păru foarte încântat de fată, recunoscător că acum exista o punte peste un vast abis de înţelegere. Rashmika avu senzaţia că o povară dispăruse de pe umerii lui pentru prima oară după foarte mult timp.

— Iar greşeala mea, urmă el, a fost să cred că mi-aş putea amuţi îndoielile cufundându-mă într-o observare lipsită de raţiune. Dar n-a funcţionat. Te-am văzut pe tine, stând acolo cu independenţa ta pătimaşă şi mi-am dat seama că trebuie să fac asta pe cont propriu.

— Asta-i… aşa cum simt eu câteodată.

— Povesteşte-mi despre căutarea ta, Rashmika.

Fata îi povesti. Îi povesti despre Harbin şi despre părerea ei că fratele îi fusese luat de una dintre biserici. Mai mult ca sigur, preciză ea, fusese îndoctrinat cu forţa. Nu era o posibilitate pe care dorea cu adevărat s-o exploreze, totuşi partea ei raţională n-o putea ignora. Îi povesti că restul familiei acceptase credinţa lui Harbin cu ceva vreme în urmă, dar că ea nu putuse să-şi lase fratele să dispară cu atâta uşurinţă.

— Trebuia s-o fac, zise Rashmika. Trebuia să plec în pelerinajul ăsta.

— Am crezut că tu nu eşti pelerin.

— O greşeală de exprimare, spuse fata.

Nu era însă sigură dacă lucrurile mai stăteau într-adevăr aşa.

Ararat, 2675

Punţile superioare ale *Nostalgiei* erau ticsite cu refugiaţi. Antoinette dorea să evite să se gândească la ei ca la nişte vite, dar, de îndată ce ajunse la masa principală de corpuri înghesuite şi constată că înaintarea îi era blocată sau stânjenită, fu copleşită de frustrare. Erau fiinţe omeneşti, îşi repeta întruna, oameni obişnuiţi, prinşi ca şi ea în fluxul unor evenimente pe care abia dacă le pricepeau. În alte circumstanţe, s-ar fi putut afla cu uşurinţă printre ei, la fel de speriată şi de buimăcită. Tatăl ei subliniase mereu că este foarte uşor să te trezeşti de partea greşită a gardului. Nu era vorba întotdeauna despre cine avea inteligenţa cea mai ascuţită sau hotărârea cea mai fermă. Nu era vorba întotdeauna despre curaj sau despre vreo bunătate interioară remarcabilă. La fel de bine putea fi vorba despre poziţia numelui tău într-o înşiruire alfabetică, despre chimia sângelui tău sau despre norocul de a fi fata celui care deţinea nava.

Îşi impuse să nu treacă în forţă prin mulţimile de oameni ce aşteptau să fie înregistraţi, străduindu-se din răsputeri să înainteze politicos, stabilind contact vizual şi cerându-şi scuze, zâmbind şi tolerându-i pe cei care nu se dădeau imediat la o parte. Totuşi, gloata – în ciuda intenţiilor ei celor mai bune, îi era imposibil să nu se gândească aşa la ea – era atât de mare, atât de stupidă în ansamblul ei, încât răbdarea femeii dură numai două punţi. După aceea, ceva dinăuntrul ei se rupse şi începu să împingă cu toată puterea, scrâşnind din dinţi, ignorând insultele şi scuipăturile ce o urmau.

Răzbătu într-un final prin mulţime şi coborî trei niveluri

minunat de pustii pe scări şi prin puţuri interpunţi. Se deplasa în beznă aproape completă, navigând de la o sursă întâmplătoare de lumină până la următoarea, blestemându-se în gând că nu luase o lanternă. Apoi încălţările îi plescăiră prin doi-trei centimetri de fluid vâscos şi se bucură că nu putea să vadă ce era.

Ajunse într-un târziu la un elevator funcţional din coloana vertebrală principală a navei şi acţionă elementul de comandă ca să-l cheme. Înclinarea navei era neliniştitor de vizibilă – era parte din problema continuării înregistrării imigranţilor –, dar deocamdată funcţiile majore ale navei nu păreau afectate. Auzi cabina vuind spre ea, zăngănind pe şinele de inductanţă şi aruncă o privire scurtă unităţii de la încheietură, pentru a vedea nivelul de neutrino. Presupunând că mai putea avea încredere în monitorizările la nivel planetar, nava se găsea acum la numai cinci-şase la sută de pragul critic al propulsiilor. Odată atins pragul, *Nostalgia* ar fi dispus de suficientă energie înmagazinată pentru a se ridica de pe suprafaţa Araratului, pe orbită.

Numai cinci-şase la sută. Existaseră momente când fluxul de neutrino crescuse cu atât în doar câteva minute.

— Nu te grăbi, John, rosti ea cu glas tare. Niciunul dintre noi nu-i chiar atât de grăbit.

Elevatorul încetini şi se opri într-un vacarm arogant de mecanisme zăngănitoare. Uşile se deschiseră şi un fluid se scurse în puţ când Antoinette păşi în cabina ce aştepta goală. Se întrebă din nou cum de uitase să ia o lanternă. Începuse să devină neglijentă, considerând de la sine înţeles că va fi primită pe tărâmul Căpitanului ca un musafir familiar. *Haide, intră! Poţi să stai şi cu picioarele pe masă. Cum mai merge treaba?*

Şi dacă de data asta el nu mai era atât de încântat să aibă companie?

Niciunul dintre sistemele de comenzi vocale ale elevatorului nu mai funcţiona corespunzător. Cu dexteritate exersată, Antoinette desfăcu un panou de acces, scoţând la iveală comenzile manuale. Degetele îi

şovăiră deasupra opţiunilor. Erau etichetate cu scriere străveche, totuşi acum era suficient de familiarizată cu ea. Cabina avea s-o coboare doar pe o porţiune din drumul ei spre locurile pe care obişnuia să le frecventeze Căpitanul. La un moment dat, trebuia să ia alt elevator, ceea ce ar fi însemnat să meargă minimum câteva sute de metri de-a latul navei, presupunând că pe ruta aceea nu apăruse niciun blocaj de la ultima ei vizită. Oare ar fi fost mai bine să fi suit întâi şi apoi să fi coborât pe alt traseu? Pentru o clipă, posibilităţile se ramificară şi Antoinette deveni dureros de conştientă de faptul că un minut aici sau acolo putea fi extrem de important de data asta.

După care elevatorul se puse în mişcare. Ea nu dăduse nicio comandă.

— Salut, John! rosti Antoinette.

DOUĂZECI ŞI NOUĂ

Ararat, 2675

Naveta plutea staţionar deasupra Primei Tabere.

Soarele apusese aproape complet. În ultimele raze slabe de lumină, Vasko şi tovarăşii lui priviră cum turla învăluită în verde trecu de promontoriu. Nava uriaşă îşi proiectase umbra piezişă în ultimele minute ale zilei, o umbră care nu-şi schimba locul odată cu coborârea soarelui, ci şi în funcţie de modificarea poziţiei şi a înclinării *Nostalgiei.* Deplasarea era aproape prea lentă ca să fie vizibilă de la o clipă la alta. Era ca şi cum ai fi privit limba ce indica orele pe cadranul unui ceas: mişcarea era realmente clară doar atunci când n-o priveai un minut sau două. Totuşi, nava *se deplasa,* fiind târâtă de mantia de biomasă, iar acum între navă şi golf se interpusese o limbă de pământ. Nu era prea întinsă, cuprindea doar ultima sută de metri a promontoriului, cu certitudine insuficient pentru a devia valurile mareice anticipate, însă avea să conteze şi, pe măsură ce nava se îndepărta mai mult pe cursul ei actual, efectul de protejare avea să crească.

— Oare Antoinette a ajuns la bord? întrebă Khouri, holbându-se în gol.

Aura părea să doarmă din nou şi Khouri vorbea acum realmente doar în numele ei.

— Da, încuviinţă Vasko.

— Sper că-l va putea convinge.

— Ce s-a-ntâmplat acolo… zise Vasko.

O privi pe Khouri, aşteptând-o să spună ceva, dar femeia rămase tăcută.

— Când ne-a vorbit Aura…? adăugă el.

— Da?

— A fost cu adevărat ea?

Khouri îl privi şi miji un singur ochi.

— Asta te tulbură? Te nelinişteşte fiica mea?

— Vreau doar să ştiu. Ea doarme acum, nu?

— Nu-i în capul meu.
— Dar a fost?
— Unde vrei s-ajungi, Malinin?
— Vreau să ştiu cum funcţionează, răspunse tânărul. Cred că ea ne-ar putea fi utilă. Ne-a ajutat deja, dar acesta nu-i decât începutul, corect?
— V-am spus deja, zise Khouri, Aura ştie chestii. Noi trebuie doar să ascultăm.

Hela, 2727

Rashmika stătea singură în cabina ei în seara de după traversarea podului. Deschise recipientul micuţ din metal pe care i-l dăduse Pietr, cu degete tremurătoare, temându-se – fără să vrea – de o înşelătorie sau un truc. Dar în cilindru nu se afla decât un sul strâns rulat de hârtie subţire, galbenă. Când îl luă în mâini, i se păru că avea culoarea tutunului. Netezi hârtia cu grijă, apoi inspectă seria abia vizibilă de semne gri de pe una dintre feţe.

Pentru un ochi neinstruit, ele nu însemnau absolut nimic. La început îi amintiră fetei de ceva şi trebui să se gândească o vreme ca să-şi dea seama de ce anume. Liniuţele verticale, adunate în grupuri ce deveneau tot mai compacte pe măsură ce privirea ei se mişca de la stânga spre dreapta, îi evocau o analiză spectrală chimică – linii de absorbţie din spectrul unei stele ce se îndeseau spre un continuum de stări ce părea aproape o pată mâzgălită. Însă liniile acestea reprezentau dispariţii individuale, iar continuumul mâzgălit se afla în viitor. Dar ce semnificau ele oare? Dispariţiile aveau să devină un fenomen normal, cu Haldora apărând şi dispărând din realitate ca pâlpâielile unei lămpi electrice defecte? Sau planeta avea, pur şi simplu, să dispară?

Examină din nou hârtia. Deasupra seriei de semne exista o altă serie, destul de asemănătoare cu prima, cu excepţia unui punct în care seria de jos avea o dungă verticală suplimentară, care nu figura deasupra.

Acum douăzeci de ani, spusese Pietr.

Acum douăzeci de ani, Haldora dispăruse de pe cer pentru o secundă şi două zecimi. Un clipit cosmic lung. Nu doar un moment de neatenţie divină, ci o adevărată picoteală deificată.

Iar în cursul acelei absenţe se petrecuse ceva ce nu le plăcuse bisericilor. Ceva care ar fi putut chiar să merite viaţa unui bătrân inofensiv.

Rashmika privi din nou hârtia şi pentru prima dată se întrebă de ce i-o dăduse Pietr şi cum ar fi trebuit s-o folosească.

Ararat, 2675

Elevatorul cobora de câteva minute când Antoinette simţi o zguduitură cauzată de abaterea cabinei de la ruta ei obişnuită. Femeia ţipă, crezând că va urma un accident, totuşi călătoria continuă lin pentru o duzină de secunde înainte să se simtă altă serie de zguduituri şi viraje, când schimbară iarăşi drumul. Nu putea să ghicească unde se afla, doar că pătrunsese adânc în navă. Poate că se găsea sub linia oceanului, pe ultimele câteva sute de metri ale carcasei scufundate. Orice hartă ar fi adus cu ea – deşi, desigur, nu adusese nimic – ar fi fost complet inutilă de acum. Nu numai că nivelurile acestea umede erau greu de accesat de pe punţile superioare, dar erau de asemenea predispuse la modificări convulsive şi confuze ale arhitecturii locale. Mult timp se presupusese că liniile elevatoarelor rămâneau stabile când absolut totul se schimba, însă Antoinette ştia că nu era cazul şi că n-ar fi avut rost să încerce să se deplaseze orientându-se după puncte de referinţă aparent familiare. Dacă ar fi adus o busolă inerţială şi un gravitometru, poate că ar fi fost în stare să-şi stabilească poziţia cu o marjă de câteva zeci de metri în spaţiul tridimensional… dar n-o făcuse, astfel încât nu avea de ales decât să-l creadă pe Căpitan.

Elevatorul ajunse la destinaţie. Uşa se deschise şi ultimele resturi de fluid se revărsară afară. Femeia tropăi violent, pentru a-şi scutura încălţămintea de resturile de

lichid şi simţi umezeala neplăcută a pantalonilor pe pielea gambelor. Nu era îmbrăcată tocmai adecvat pentru o întâlnire cu Căpitanul. Ce avea el să creadă?

Privi afară din cabină şi trebui să-şi stăpânească un icnet involuntar de surprindere şi de încântare. Deşi ştia prea bine că fiecare moment era preţios, îi era imposibil să nu se simtă mişcată de ceea ce vedea. Întrucât se afla aşa adânc în navă, se aşteptase la altă incintă întunecoasă şi umedă. Presupusese că manifestarea Căpitanului se va face prin intermediul manipulării de resturi şi gunoaie locale ori printr-o deformare a suprafeţei pereţilor. Sau altceva, desigur, dar calitativ similar.

Însă Căpitanul o adusese în cu totul alt loc. Era o sală uriaşă, un spaţiu care, la prima vedere, părea să nu aibă limite. Deasupra un cer nesfârşit etala un albastru heraldic bogat. În orice direcţie ar fi privit, Antoinette vedea numai terase cu copaci ce se ridicau ca treptele unui amfiteatru spre infinitul verde-albastru. Simţea o briză uşoară, parfumată, iar de pe ramurile înalte ale celor mai apropiaţi copaci răzbăteau zgomote de animale. Dedesubtul ei, zări o poieniţă minunată, spre care ducea o scară rustică de lemn, şerpuită. Pe o latură a poieniţei, într-un iaz mic, curgea susurând o cascadă. Cu excepţia porţiunii unde era răscolită de cascadă, devenind albă ca frişca, apa era neagră ca adâncul spaţiului cosmic, totuşi culoarea întunecată nu sugera murdărie, ci o făcea să pară minunat de răcoroasă şi de atrăgătoare.

Puţin mai departe de malul iazului, pe o pajişte perfect întreţinută, se găsea o masă de lemn. Pe toate laturile ei erau buşteni lungi în chip de bănci.

Involuntar, femeia păşi înainte, depărtându-se de elevator. În urma ei, uşa cabinei se închise. Antoinette nu văzu altă alternativă decât să coboare pe trepte până pe pajişte, unde iarba sclipea în toate nuanţele de verde şi de galben pe care ea şi le imaginase vreodată.

Auzise de locul acesta. Îşi amintea că Nevil Clavain pomenise odată de el. O poiană în interiorul *Nostalgiei pentru Infinit.* Cândva, poziţia îi fusese cartografiată cu

precizie, dar după ce uriaşa navă fusese golită în zilele de după aterizarea pe Ararat, nimeni nu mai reuşise să dea de luminiş. Multe grupuri bântuiseră prin zonele unde se presupunea că ar fi existat, dar nu găsiseră nimic.

Poiana era enormă. Părea incredibil să ratezi un loc atât de mare, însă *Nostalgia* era vastă. Iar dacă nava însăşi nu dorea să găseşti ceva… Căpitanul dispunea cu siguranţă de mijloace să ascundă orice ar fi vrut. Coridoarele de acces şi liniile pentru elevatoare puteau fi redirecţionate. Întregul loc – întreaga sală, cu poieniţă cu tot – putea chiar să fie deplasat prin navă, aşa cum auzeai despre gloanţe vechi, care se deplasau lent, pe rute întortocheate, prin corpurile oamenilor, mulţi ani după ce intraseră.

Antoinette nu credea că va afla vreodată locul în care se găsea. Căpitanul o adusese aici în conformitate cu propriii lui termeni stricţi şi poate că n-avea să-i mai îngăduie să-l revadă vreodată.

— Antoinette.

Glasul era un şuierat, o modulare a cascadei care clipocea.

— Da?

— Iar ai uitat ceva, aşa-i?

Se referea oare la lanternă? Nu, bineînţeles. Femeia surâse. Nu fusese chiar atât de uitucă pe cât se temuse.

Îşi puse ochelarii. Prin ei, vedea aceeaşi poieniţă. Ba chiar culorile erau mai strălucitoare. Prin aer zburau păsări, forme mişcătoare galbene şi roşii pe fundalul albastru al cerului. Păsări! Era minunat să vadă iar păsări, deşi ştia că erau o creaţie a ochelarilor.

Uitându-se în jur, Antoinette tresări când constată că nu era singură. La masă, mai exact pe buştenii din jurul ei, stăteau oameni.

Nişte oameni ciudaţi. Nişte oameni *foarte* eludaţi.

— Vino! rosti unul dintre ei, invitând-o să se aşeze pe singurul loc rămas liber.

Bărbatul care o chema era John Brannigan; Antoinette nu se îndoi nicio clipă. Dar, o dată în plus, el se manifesta într-o formă uşor diferită.

Antoinette se gândi la primele lui două apariţii. Ambele evocaseră planeta Marte – prima oară, Căpitanul purtase un costum spaţial atât de vechi, încât ea aproape se aşteptase să aibă o uşiţă pentru a fi alimentat cu cărbuni. A doua oară, costumul fusese doar puţin mai recent: nu modern, oricât te-ai fi străduit să-ţi închipui aşa ceva, totuşi cu cel puţin o generaţie după celălalt. De asemenea, John Brannigan arătase atunci mai bătrân – cu minimum zece-douăzeci de ani, estimase ea. Iar acum Antoinette privea un omolog al Căpitanului încă şi mai vârstnic, care purta un costum al cărui model înaintase prin timp cu vreo jumătate de secol.

De fapt, abia putea fi numit costum, fiind mai degrabă un soi de cocon dintr-un material ce semăna cu salivă întărită, gri-argintie, de insectă, cu care fusese grijuliu învelit. Prin materialul transparent, femeia întrezări o complexitate densă de mecanisme cu aspect organic: proeminenţe de forma unor rinichi şi mase purpurii ce aduceau cu nişte plămâni; configuraţii ce pulsau şi zvâcneau. Observă fluide de un verde-strălucitor ce se prelingeau prin kilometri de intestine în zigzag. Dedesubtul lor, Căpitanul era complet gol, astfel că Antoinette putea să vadă perfect mecanica dezgustătoare a cateterelor şi a sistemelor de eliminare a excreţiilor. Brannigan părea indiferent. Antoinette se uita la un bărbat dintr-un secol foarte îndepărtat; unul care – pe ansamblu – părea mai distant şi mai straniu decât perioadele anterioare pe care ea le întrezărise la primele două apariţii.

Costumul îi lăsa capul neacoperit. Acum părea mai bătrân. Pielea arăta ca şi cum ar fi fost absorbită de craniu într-un proces de vidare, astfel încât fiecare adâncitură şi fisură se conturau perfect. Venele de sub piele îi puteau fi distinse cu precizie chirurgicală. Brannigan părea delicat, ca un obiect pe care ea l-ar fi putut strivi în mâini.

Antoinette se aşează pe locul care-i fusese oferit. Ceilalţi din jurul mesei purtau acelaşi model de costum, cu variaţii minore în privinţa detaliilor. Ei însă nu semănau unul cu

celălalt. Unora le lipseau chiar bucăţi întregi. În corpurile lor existau cavităţi pe care costumele le invadaseră, ticsindu-le cu aceeaşi complexitate de maşinării organice şi tuburi verde-strălucitor pe care le putea distinge în costumul Căpitanului. O femeie nu avea un braţ. În locul său, sub stratul de salivă întărită al costumului, se afla matriţa din sticlă a unui braţ, umplută cu o structură aproximativă de os, carne şi fibre nervoase. Un bărbat avea faţa din sticlă, iar ţesuturile organice dinăuntru apăsau pe suprafaţa interioară a acesteia. Altul părea relativ normal la prima vedere, atât doar că trupul avea două capete: un cap de femeie aflat aproximativ la locul cuvenit şi un al doilea – de bărbat tânăr – ataşat deasupra umărului ei drept.

— Nu-i băga în seamă, spuse Căpitanul.

Antoinette îşi dădu seama că se holba la ei.

— Nu voiam…

John Brannigan zâmbi.

— Sunt soldaţi. Elemente avansate pentru misiune din Coaliţia pentru Puritate Neurală.

Dacă asta însemnase ceva vreodată pentru Antoinette, atunci era istoria pe care o uitase de mult.

— Şi tu? întrebă ea.

— Şi eu am fost la fel o vreme. Când mi-a convenit pentru nevoile mele imediate. Am fost pe Marte şi ne-am luptat cu Agregaţii, dar nu pot spune că eram devotat cu trup şi suflet.

Antoinette se aplecă înainte. Cel puţin masa era complet reală.

— John, trebuie neapărat să vorbim despre ceva!

— Oh, nu-mi strica cheful! Abia începusem să schimb o vorbă cu vechii mei camarazi.

— John, toţi ăştia sunt morţi. Au murit acum trei-patru sute de ani, cu o estimare foarte precaută. Aşa că abandonează amintirile nostalgice, da? Trebuie să te concentrezi asupra circumstanţelor prezente, aici şi acum.

Brannigan îi făcu cu ochiul şi arătă din cap spre unul dintre cei de la masă.

— O vezi pe Kolenkow de-acolo? Cea cu două capete?

— Ar fi greu s-o ratez, oftă Antoinette.

— Cel de pe umăr este fratele ei. S-au înrolat împreună. El a fost lovit, l-a pocnit un păianjen baleiator de oameni. Decapitare imediată. Au început să-i crească un corp nou în Deimos şi, între timp, i-ar fi putut cupla capul la o maşină, dar întotdeauna e mai bine să fii conectat la un corp adevărat.

— Pun prinsoare că da. Căpitane…

— În consecinţă, Kolenkow poartă capul fratelui ei până e gata corpul. S-ar putea chiar ca ei să intre în bătălie în felul ăsta. Am mai văzut aşa ceva. Puţine chestii îi sperie pe păianjeni, totuşi cred că soldaţii cu două capete ar putea avea succes.

— Căpitane. John. Ascultă-mă! Trebuie să te concentrezi asupra prezentului. Ne confruntăm cu o situaţie aici, pe Ararat, da? Ştiu că tu ştii despre ea – am discutat deja.

— Ah, chestia aia, zise el, vorbind ca un copil căruia i se reaminteşte de tema pentru acasă în prima zi de vacanţă.

Antoinette izbi atât de violent cu pumnul în masă, încât lemnul îi zgârie pielea.

— John, ştiu că nu vrei să ai nimic de-a face cu asta, totuşi trebuie să discutăm. Nu poţi să decolezi pur şi simplu când ai chef. Poate că vei salva câteva mii de oameni, dar în cursul acţiunii vor muri mult mai mulţi.

Mesenii se schimbară. Ea continua să stea la masă, înconjurată de soldaţi – chiar recunoscu unele feţe –, dar acum toţi păreau că trecuseră prin câţiva ani de război. Un război care părea să fi fost greu. În locul braţului teafăr dinainte, Căpitanul avea un braţ-proteză care zăngănea. Costumele nu mai erau făcute din salivă de insecte, ci erau ansambluri de plăci lubrifiate, glisante. Erau de asemenea hiperreflective, ca nişte cruste de mercur încremenit.

— Nenorociţii de Demarhişti, comentă Căpitanul. Ne-au îngăduit să păstrăm toate şmecheriile alea biotehnologice până când am avut nevoie cu adevărat de ele. Le-o trăgeam serios păianjenilor. După care ne-au retras licenţele, spunând că am încălcat termenii de utilizare.

Toate chestiile alea tari de tot s-au *topit* pur şi simplu peste noapte. Bioarme, costume – au dispărut. Uită-te şi tu cu ce trebuie să lucrăm acum.

— Sunt sigură c-o să vă descurcaţi, replică Antoinette. Căpitane, ascultă-mă! Jonglerii Minţii deplasează nava într-un loc sigur. Trebuie să le mai acorzi timp.

— Au avut timp, zise el.

Era un moment încurajator de luciditate, o conexiune cu prezentul.

— Nu suficient, spuse femeia.

Pumnul de oţel al noului braţ al Căpitanului se încleştă.

— Nu-nţelegi. Trebuie să plecăm de pe Ararat. Deasupra noastră se deschid ferestre.

Ea simţi că i se zbârlesc firişoarele de păr de pe ceafă.

— Ce ferestre, John?

— Le simt. Eu simt multe chestii. Eu sunt o *navă,* ce mama dracului!

Brusc erau singuri. Doar Căpitanul şi Antoinette. În reflexia luminoasă a blindajului costumului său, ea văzu o pasăre străbătând cerul.

— Eşti o navă. Perfect. Atunci încetează să te mai vaiţi şi comportă-te ca atare, începând cu responsabilitatea faţă de echipajul tău. Iar asta mă include şi pe mine. Ce sunt ferestrele alea?

Brannigan nu răspunse imediat. Antoinette se întrebă dacă ajunsese oare până la el sau îl împinsese să se refugieze şi mai adânc în labirinturi de regresie?

— Oportunităţi pentru evadare, rosti Căpitanul în cele din urmă. Canale sigure. Se deschid întruna, dar apoi se închid.

— S-ar putea să te-nşeli. Ar fi foarte, foarte rău dacă te-ai înşela.

— Nu cred că mă-nşel.

— Noi am tot aşteptat, sperând la un semn, zise Antoinette. La un mesaj de la Remontoire. Dar n-a sosit niciunul.

— Poate că mesajul lui nu poate să răzbată. Poate că el încearcă, dar ăsta-i lucrul cel mai bun pe care-l veţi

căpăta.

— Mai acordă-ne câteva ore, spuse ea. Asta-i tot ce-ţi cerem. Doar timpul necesar ca Jonglerii să mute nava la o distanţă sigură. Te rog, John.

— Spune-mi despre fată, despre Aura.

Femeia se încruntă. Îşi amintea că pomenise de fată, dar nu credea că-i spusese vreodată Căpitanului cum o chema.

— Aura e bine, răspunse cu reţinere. De ce?

— Ea ce are de spus în privinţa asta?

— Crede că ar trebui să avem încredere în Jongleri, zise Antoinette.

— Şi după aceea?

— Vorbeşte întruna despre un loc care se numeşte Hela. Ceva care are legătură cu un bărbat pe nume Quaiche.

— Atâta tot?

— Atâta tot. Poate că nu înseamnă chiar nimic. De fapt, Aura nici măcar nu ne vorbeşte direct, ci totul ne parvine prin intermediul mamei sale. Nu cred că Scorpio o priveşte cu prea multă seriozitate. Să fiu sinceră, nu sunt sigură nici în privinţa mea. Ei vor neapărat să creadă că Aura este valoroasă, din cauza a ceea ce i-a costat. Dar dacă ea nu-i valoroasă? Dacă pur şi simplu nu-i decât un copil? Dacă ea ştie ceva, dar nici pe departe atât de mult pe cât doresc toţi să ştie?

— Malinin ce crede?

Întrebarea o surprinse pe femeie.

— De ce tocmai Malinin?

— Ei vorbesc despre el. Îi aud. În acelaşi fel am auzit şi despre Aura. Toate miile de oameni din interiorul meu, toate şoaptele lor, toate secretele lor. Au nevoie de un conducător nou. Ar putea fi Malinin, ar putea fi Aura.

— N-a existat niciun comunicat oficial despre existenţa Aurei, zise Antoinette.

— Tu chiar crezi că asta ar conta câtuşi de puţin? Ei o ştiu, toţi o ştiu. Antoinette, un astfel de secret nu poate fi ascuns.

— Au deja un conducător.

— Vor pe cineva nou şi sclipitor şi care să-i înfricoşeze

într-o oarecare măsură. Cineva care să audă voci, cineva pe care să-l lase să-i conducă într-o perioadă de incertitudini. Scorpio nu este conducătorul acela.

Căpitanul tăcu şi-şi mângâie mâna falsă cu degetele acoperite de cicatrice ale celeilalte mâini.

— Ferestrele continuă să se deschidă şi să se închidă. Simt o urgenţă care creşte. Dacă Remontoire este în spatele lor, poate că nu va reuşi să ne ofere multe alte oportunităţi de evadare. În curând, foarte curând, va trebui să acţionez.

Antoinette înţelese că pierduse timpul degeaba. La început crezuse că, arătându-i locul acesta, Brannigan o invitase să împărtăşească un nou nivel de intimitate, însă poziţia lui nu se schimbase deloc. Ea îşi expusese cazul, iar Căpitanul nu făcuse altceva decât s-o asculte.

— N-ar fi trebuit să mă mai obosesc, rosti ea.

— Antoinette, ascultă-mă cu atenţie. Te plac mai mult decât îţi dai tu seama. M-ai tratat mereu cu bunătate şi compasiune. De aceea ţin la tine şi vreau să supravieţuieşti.

Ea îl privi drept în ochi.

— Ce vrei să spui prin asta, John?

— Poţi să pleci. Mai e timp. Dar nu mult.

— Mulţumesc. Dar – dacă nu ai nimic împotrivă – cred că o să rămân pentru călătorie.

— Ai vreun motiv anume?

— Da, făcu femeia privind în jur. Asta-i singura navă decentă din oraş.

Scorpio înaintă prin navetă. Comutase pe transparenţă aproape toate suprafeţele fuzelajului, cu excepţia unei benzi care marca podeaua şi a unei porţiuni unde aştepta Valensin alături de Khouri şi de fiica ei. Deoarece toate sursele de lumină neesenţiale fuseseră dezactivate, hiperporcul vedea lumea din exterior aproape ca şi cum ar fi plutit în văzduhul serii.

Odată cu lăsarea întunericului, devenise evident că bătălia spaţială se ducea acum foarte aproape de Ararat.

Norii se risipiseră, poate din cauza energiilor uriaşe ce erau purjate în atmosfera superioară a planetei. Raportările despre obiecte care coborau din înalt soseau prea rapid pentru a fi procesate. La fiecare câteva minute, dâre de foc se întindeau de la un orizont la celălalt, când obiecte neidentificate – vehicule spaţiale, rachete sau poate aparate pentru care coloniştii nici nu aveau denumiri – pătrundeau adânc în spaţiul aerian al Araratului. Uneori soseau în rafale; alteori se deplasau în formaţiuni straniu de ordonate. Traiectoriile descriau viraje în ac de păr şi întoarceri violente ce păreau de-a dreptul imposibile. Era limpede că protagoniştii importanţi ai bătăliei utilizau maşinării de suprimare a inerţiei cu o nesăbuinţă care-l îngrozea pe Scorpio. Aura le spusese deja asta, prin intermediul mamei ei. În mod clar, tehnologia extraterestră pe care şi-o însuşiseră era ceva mai controlabilă decât fusese atunci când Clavain şi Skade îşi testaseră nervii reciproc în cursul lungii urmăriri de la Yellowstone la Resurgam. Şi totuşi, existau oameni care relatau poveşti îngrozitoare despre disfuncţii ale acelei tehnologii. Împinse la limitele lor instabile, maşinăriile de suprimare a inerţiei făceau lucruri abominabile asupra corpurilor şi a minţilor deopotrivă. Dacă ei foloseau tehnologia aceea ca pe alt instrument militar de rutină – ca pe altă jucărie din groapa cu nisip –, atunci el se temea să se întrebe ce anume considerau în prezent ca fiind periculos şi de ultimă generaţie.

Pentru o clipă, se gândi la Antoinette, sperând că femeia va reuşi să obţină ceva de la Căpitan, deşi nu era foarte optimist că avea să-l determine să se răzgândească, odată ce el luase o hotărâre. Nu era totuşi perfect clar dacă Brannigan intenţiona sau nu să decoleze. Poate că activarea propulsiilor Agregate reprezenta doar modul prin care se asigura că erau în stare de funcţiune, dacă ar fi fost necesare într-un moment viitor. Asta nu însemna că *Nostalgia* urma să plece în următoarele câteva ore.

Genul acesta de optimism disperat, de dorinţă arzătoare, îi era străin hiperporcului chiar şi acum şi i-ar fi fost

complet străin în anii petrecuţi în Oraşul Abisului. În adâncul sufletului, era pesimist. Poate că de aceea nu se prea pricepuse niciodată să planifice, să gândească mai departe de câteva zile. Dacă în sinea ta ai tendinţa să crezi că lucrurile merg întotdeauna din rău în mai rău, ce rost mai are să încerci să intervii? Nu-ţi mai rămâne decât să scoţi tot ce-i mai bun din situaţia imediată.

Şi totuşi, Scorpio spera acum – în ciuda numeroaselor dovezi contrarii – că nava o să rămână pe Ararat. Ceva era în neregulă cu el, dacă începuse să gândească aşa. Ceva îl îngrijora. Şi nu trebuia să privească prea departe pentru a găsi motivul.

Cu numai câteva ore în urmă, abandonase douăzeci şi trei de ani de disciplină autoimpusă. În prezenţa lui Clavain, Scorpio depusese toate eforturile pentru a se ridica la înălţimea standardelor bătrânului. Ani în şir, îi urâse pe oamenii standard pentru cele ce-i făcuseră în perioada cât îl ţinuseră în sclavie. Iar dacă asta nu era suficient ca să-i aţâţe ostilitatea, atunci ajungea să se gândească la ceea ce era el: o corcitură ridicolă între om şi porc, cu mers legănat, un compromis care avea toate defectele ambelor rase şi niciunul dintre avantajele vreuneia. Scorpio îşi ştia lista dezavantajelor. El nu putea să umble la fel de sprinten ca un om. Nu putea să ţină obiectele aşa cum o făceau oamenii. Nu putea să vadă ori să audă la fel de bine ca ei. Existau culori pe care nu avea să le cunoască niciodată. Nu putea gândi la fel de coerent ca ei şi-i lipsea capacitatea bine dezvoltată pentru a vizualiza relaţii abstracte. Când asculta muzică, nu auzea decât succesiuni complexe de sunete, cărora le lipsea orice componentă emoţională. Potrivit celei mai optimiste predicţii, speranţa lui de viaţă era cam de două treimi din a unui om care nu se bucurase de terapii de longevitate sau de modificări ale liniei genetice. Şi – după cum spuneau unii oameni, atunci când credeau că nu se află în raza auditivă a unui hiperporc – semenii lui nici măcar nu aveau *gustul* natural.

Asta durea. Asta durea *al dracului* de rău.

Totuşi, Scorpio cutezase să creadă că lăsase în urmă toate resentimentele acelea. Sau dacă nu în urmă, măcar într-un compartiment mintal mic şi sigilat, pe care să-l deschidă doar în momente de criză.

Şi chiar şi atunci îşi ţinea resentimentele sub control, le utiliza pentru a-i da putere şi hotărâre. Aspectul pozitiv era faptul că-l forţase să încerce să fie mai bun decât se aşteptau ei. Îl făcuse să scotocească prin adâncurile sale după calităţi de lider şi sentimente de compasiune pe care nu şi le bănuise niciodată. Avea să le arate de ce era capabil un hiperporc. Avea să le arate că un hiperporc putea fi un politician la fel de bun ca şi Clavain; la fel de principial şi de orientat spre viitor; la fel de crud şi la fel de blând după cum o cereau circumstanţele.

Şi vreme de douăzeci şi trei de ani, avusese succes. Resentimentele făcuseră din el o persoană mai bună. Dar în tot acel răstimp, înţelegea acum Scorpio, rămăsese în umbra lui Clavain. Nici chiar atunci când plecase pe insula lui, bătrânul nu renunţase de fapt la putere.

Atât doar că acum Clavain nu mai exista şi la numai câteva zeci de ore după începerea noului regim, la numai câteva zeci de ore după ce intrase sub privirile scrutătoare ale adevăratei conduceri, Scorpio dăduse greş. Se dezlănţuise împotriva lui Hallatt, împotriva unui om care, în clipa aceea de furie, personificase întreaga omenire standard. Ştia că Blood fusese cel care aruncase cuţitul, dar propria lui mână se aflase în aceeaşi măsură înapoia acelei aruncări. Blood nu fusese decât o extensie a intenţiei sale.

Scorpio ştia că, la drept vorbind, nu-l plăcuse niciodată pe Hallatt. În privinţa asta nu se schimbase absolut nimic. Individul era compromis de implicarea sa în guvernarea totalitaristă de pe Resurgam. Nimic nu putea fi dovedit, dar era mai mult ca sigur că Hallatt ştiuse, cel puţin, de interogatorii şi de bătăi, de execuţiile aprobate de stat. Totuşi, refugiaţii de pe Resurgam trebuiau să fie reprezentaţi sub o formă sau alta. De asemenea, Hallatt făcuse multe lucruri bune în zilele finale ale exodului.

Oameni pe care Scorpio îi considera rezonabili şi de încredere erau dispuşi să depună mărturie în sprijinul lui. Era pătat, dar nu era incriminat. Şi – când priveai mai atent datele – aproape în trecutul tuturor celor veniţi de pe Resurgam exista câte ceva regretabil. Unde trebuia să te opreşti şi să tragi linie? O sută şaizeci de mii de evacuaţi sosiseră pe Ararat din lumea veche şi despre foarte puţini dintre ei se putea spune că nu avuseseră nicio asociere cu guvernul. Într-un astfel de stat, maşinăria guvernamentală atingea mai multe vieţi decât ignora. Nu puteai să mănânci, să dormi ori să respiri fără să fii, chiar şi într-un chip mărunt, complice la funcţionarea maşinăriei.

Bun, aşadar el nu-l plăcea pe Hallatt. Totuşi, bărbatul nu era nici monstru, nici evadat. Prin urmare, în acea clipă de furie incandescentă, el lovise un individ în esenţă decent, pe care se întâmplase să nu-l placă. Hallatt fusese picătura ce umpluse paharul prin scepticismul său lesne de înţeles în privinţa Aurei, iar Scorpio îngăduise ca provocarea să-l atingă acolo unde îl durea. Îl atacase pe Hallatt, dar în locul bărbatului putea să fi fost oricine. Ba chiar, dacă provocarea s-ar fi dovedit suficient de severă, putea să fi fost o persoană pe care el s-o placă, precum Antoinette, Xavier Liu sau altul dintre seniori.

Ceea ce aproape că înrăutăţea lucrurile era felul cum reacţionaseră ceilalţi. După ce mânia i se stinsese, după ce începuse să înţeleagă enormitatea actului pe care-l comisese, Scorpio se aşteptase la revoltă. Se aşteptase ca, în cazul cel mai fericit, să fie întrebat deschis despre capacităţile lui de conducător.

Nu se întâmplase însă absolut nimic. Parcă toţi închiseseră ochii, regretând fapta lui Scorpio, totuşi acceptând că respectiva dezlănţuire fulgerătoare de nebunie făcea parte din el. Era hiperporc şi cu hiperporcii trebuia să tolerezi asemenea răbufniri.

Scorpio nu se îndoia că aşa gândeau toţi ceilalţi. Poate chiar şi Blood.

Hallatt supravieţuise. Cuţitul nu atinsese niciun organ major. Scorpio nu ştia dacă să pună asta pe seama

preciziei spectaculoase a lui Blood sau mai degrabă a impreciziei lui spectaculoase.

Şi nici nu voia să ştie.

După cum se dovedi, nimeni nu-l plăcea de fapt pe Hallatt. Zilele sale ca senior al coloniei apuseseră, iar neîncrederea declarată faţă de Khouri nu-l ajutase. Dar, întrucât reprezentanţii Resurgamului erau oricum rotiţi în funcţii, retrogradarea forţată a lui Hallatt nu constituise un eveniment chiar aşa dramatic pe cât s-ar fi putut. Circumstanţele retragerii sale aveau să rămână secrete, totuşi ceva avea să se afle în mod inevitabil. Aveau să existe zvonuri despre violenţe şi în mod cert numele lui Scorpio avea să apară pe undeva în relatări.

Nu conta. El putea să trăiască fără să-l doară capul. În trecut existaseră episoade violente, iar zvonurile despre ele fuseseră bineînţeles exagerate pe măsură ce se răspândiseră. Pe termen lung, nu-i făcuseră niciun rău.

Însă episoadele acelea violente fuseseră justificate. Înapoia lor nu existaseră nici ură şi nici vreo tentativă de a răzbuna păcatele abătute asupra lui Scorpio şi a semenilor săi de către oameni. Ele fuseseră gesturi necesare. În schimb, atacul hiperporcului asupra lui Hallatt fusese ceva personal, ceva care nu avusese nicio legătură cu securitatea planetei.

Scorpio se dezamăgise pe sine şi astfel dezamăgise de asemenea Araratul.

— Scorp? Te simţi bine?

Era Khouri, aflată în porţiunea întunecată a navetei. Servitorii lui Valensin continuau să monitorizeze incubatorul Aurei, totuşi femeia avea propria veghe. O dată sau de două ori, hiperporcul o auzi vorbindu-i în şoaptă copilei, ba chiar cântându-i. I se păruse straniu, ţinând seama de faptul că ele erau deja conectate la nivel neural.

— Da, sunt bine, îi răspunse.

— Pari preocupat. E din cauza celor întâmplate în aisberg?

Întrebarea ei îl surprinse. În majoritatea timpului,

expresiile chipului hiperporcului erau complet impenetrabile pentru cei din exterior.

— Păi, ar fi chestia asta măruntă a războiului în care suntem prinşi şi faptul că nu-s sigur că vreunul dintre noi va mai apuca săptămâna viitoare, dar în rest…

— Toţi suntem neliniştiţi din cauza războiului, zise femeia, dar cu tine e altceva. Nu mi-am dat seama de asta înainte de a pleca în căutarea Aurei.

El îi ceru navetei să-i formeze un scaun, ceva de înălţimea potrivită pentru un hiperporc, şi se aşeză lângă Khouri. Observă că Valensin picotea, tresărind şi ridicând brusc capul la intervale regulate, străduindu-se să rămână treaz. Toţi erau epuizaţi, la capătul puterilor.

— Sunt surprins că vrei să vorbeşti cu mine, zise Scorpio.

— De ce n-aş vrea?

— Pentru că m-ai rugat ceva, iar eu te-am refuzat.

Pentru eventualitatea că nu fusese suficient de clar, arătă spre Aura.

— Credeam c-o să mă urăşti pentru asta. Ai fi avut tot dreptul.

— Recunosc, nu mi-a plăcut.

— Ei bine, atunci…

Deschise palmele spre femeie, acceptându-şi soarta.

— Dar nu e vorba despre *tine,* Scorp. Tu nu m-ai oprit s-o iau înapoi în mine. E vorba despre situaţie, despre nenorocirea în care ne aflăm. Tu te-ai comportat pur şi simplu în unicul mod logic pentru tine. Sunt încă necăjită, totuşi nu te învinui prea mult din cauza asta. Aşa e-n război. Sentimentele pot fi rănite. Pot face faţă. Eu tot mă bucur de fiica mea.

— E frumoasă, zise Scorpio.

Nu credea asta, dar părea genul de cuvinte pe care să le spună în astfel de circumstanţe.

— Serios? întrebă Khouri.

El se uită la pruncul roşu-trandafiriu, zbârcit.

— Serios.

— Eram îngrijorată c-o vei urî, din cauza a ceea ce a

costat.

— Clavain n-ar fi urât-o, zise hiperporcul, iar asta-i suficient pentru mine.

— Mulţumesc, Scorp.

Rămaseră tăcuţi un minut sau poate mai mult. Deasupra lor, spectacolul de lumini continua perfect vizibil prin carcasa transparentă. Ceva – o armă sau un dispozitiv din spaţiul vecin planetei – grava linii pe cer. Erau arcuri, unghiuri şi linii rectilinii, iar fiecare trăsătură avea nevoie de câteva secunde înainte de a se topi în fundalul negru-purpuriu. Scorpio se gândi că liniile acelea aveau ceva sâcâitor, lăsau impresia că poartă un înţeles implicit, dacă el ar fi avut mintea destul de ageră ca să-l extragă de acolo.

— Mai e ceva, rosti el încet.

— Referitor la Aura?

— Nu. De fapt, mă priveşte pe mine. Tu n-ai fost de faţă, dar azi am rănit un om.

Îşi coborî privirea spre încălţările lui, mici ca pentru copii. Calculase greşit înălţimea scaunului, astfel că tălpile nu-i atingeau podeaua.

— Sunt sigură că ai avut motive, zise Khouri.

— Asta-i problema… n-am avut. I-am făcut rău din furie oarbă. Ceva dinăuntrul meu s-a rupt, ceva despre care mă amăgisem că-l controlam în ultimii douăzeci şi trei de ani.

— Toţi mai avem şi zile din astea, spuse ea.

— Eu încerc să nu am. Douăzeci şi trei de ani, n-am încercat decât să trăiesc fiecare zi fără să comit genul ăsta de eroare. Iar azi am dat greş. Azi am distrus totul, printr-un singur moment de slăbiciune.

Khouri nu comentă şi hiperporcul luă asta ca pe o permisiune de a continua.

— Obişnuiam să-i urăsc pe oameni. Mă gândeam că am motive suficient de bune.

Ridică un braţ şi-şi descheie tunica din piele, dezvelindu-şi umărul drept. Trei decenii scurse de atunci – ca să nu mai amintească de acumularea lentă de răni ulterioare – făceau cicatricea mai puţin evidentă. Cu toate acestea, ea

îşi feri ochii o clipă, după care reveni ferm cu privirea.

— Ei ţi-au făcut asta?

— Nu. Mi-am făcut-o chiar eu, cu un laser.

— Nu-nţeleg…

— Am ars altceva.

Îşi plimbă degetul pe linia de coastă a cicatricei, urmărind fiecare golfuleţ şi peninsulă de piele ridicată.

— Aici a existat un tatuaj – un scorpion verde. Era însemnul proprietarului meu. La început n-am înţeles asta. Îmi închipuiam că era un simbol onorabil, ceva de care să fiu mândru.

— Îmi pare rău…

— I-am urât pentru asta şi pentru ceea ce eram eu. Dar m-am răzbunat, Ana. Dumnezeu ştie că m-am răzbunat cu vârf şi îndesat.

Începu să-şi încheie tunica. Khouri se aplecă şi-l ajută cu nasturii. Erau mari, concepuţi pentru degete stângace.

— Ai avut tot dreptul, spuse ea.

— Credeam că s-a terminat. Credeam că mi-am scos-o din sistem.

Femeia clătină din cap.

— Asta nu se va-ntâmpla niciodată, Scorp. Ascultă-mă ce-ţi spun: nu vei scăpa niciodată de furia aia. Ce mi s-a-ntâmplat mie nu se poate compara cu ce ţi-au făcut ţie – nici vorbă să afirm aşa ceva. Ştiu însă cum e să urăşti ceva ce nu poţi distruge niciodată, ceva la care ţi-e imposibil să ajungi. Mie mi-au luat soţul, Scorp. Nişte funcţionari militari anonimi au comis o greşeală şi mi l-au luat pentru totdeauna.

— A murit?

— Nu. A fost însă trimis la capătul greşit, şi intangibil, al unei călătorii de treizeci de ani cu o navă stelară. Practic, cam acelaşi lucru. Atât doar că, bănuiesc, nu la fel de rău.

— Atunci te-nşeli, spuse hiperporcul. Este la fel de rău ca tot ce mi-au făcut mie.

— Poate. Nu ştiu. Nu sunt cea mai în măsură să fac asemenea comparaţii. Ştiu însă că am încercat să iert şi să uit. Am acceptat că eu şi Fazil nu ne vom revedea

niciodată. Am acceptat până şi faptul că Fazil a murit probabil de mult, indiferent unde ar fi ajuns în cele din urmă. Am o fiică de la alt bărbat. Bănuiesc că asta poate fi considerată o acceptare tacită a realităţii.

Scorpio ştia că şi tatăl Aurei era mort, însă asta nu fusese evident în tonul vocii lui Khouri.

— Nu-i o acceptare, Ana, ci doar supravieţuire.

— Ştiam că tu vei înţelege, Scorp. Dar în acelaşi timp înţelegi ce-ţi spun despre iertare şi uitare, da?

— Asta nu se va-ntâmpla, replică hiperporcul.

— Nu, nici într-un milion de ani. Dacă unul dintre oamenii ăia ar apărea în cabina asta – unul dintre idioţii care mi-au nenorocit viaţa într-un moment de neatenţie –, nu cred că m-aş putea stăpâni. Vreau să spun că mânia nu dispare pur şi simplu. Da, se face mai mică, dar în acelaşi timp devine mai ascuţită. Noi doar o ţinem ascunsă în adânc, însă la răstimpuri o înteţim, suflăm peste ea ca şi cum ar fi un foc mic pe care nu-l lăsăm niciodată să se stingă. Asta ne ajută să continuăm, Scorp.

— Şi totuşi, eu n-am izbutit.

— Nici vorbă! Te-ai descurcat al naibii de bine înăbuşind-o douăzeci şi trei de ani. Bun, azi nu te-ai mai putut stăpâni, continuă femeia devenind brusc mânioasă. Şi ce dacă? Şi *ce* dacă, futu-i? În aisbergul ăla, tu ai trecut prin ceva ce n-aş dori niciunuia dintre funcţionarii ăia. Ştiu bine ce-nsemna Clavain pentru tine. Pe Pământ, tu ai trăit într-un adevărat iad. Mă miră nu că ţi-ai pierdut cumpătul o dată, ci că ai izbutit să te stăpâneşti atâta vreme. Vorbesc sincer, Scorp.

Mânia i se preschimbă în insistenţă.

— Ar trebui să fii mai indulgent cu tine însuţi. Ce s-a-ntâmplat acolo n-a fost o plimbare în parc. Ţi-ai câştigat dreptul de a trage cuiva un pumn, da?

— A fost ceva mai mult decât un simplu pumn.

— Va supravieţui?

— Da, încuviinţă hiperporcul fără chef.

Khouri strânse din umeri.

— Atunci, relaxează-te. Oamenii ăştia au nevoie acum de

un conducător, nu de cineva care să târască după el o conştiinţă vinovată.

Scorpio se ridică în picioare.

— Mulţumesc, Ana. Mulţumesc.

— Te-am ajutat cu ceva sau am distrus şi mai rău totul?

— M-ai ajutat.

Scaunul se topi înapoi în perete.

— Mă bucur. Pentru că, să ştii, nu sunt chiar persoana cea mai elocventă. În adâncul sufletului sunt o infanteristă. Mă aflu departe de casă, mi s-au implantat în cap nişte chestii stranii şi am o fiică pe care nu sunt sigură c-o voi înţelege vreodată. Dar, dincolo de toate astea, nu sunt decât o infanteristă.

— Nu i-am subestimat niciodată pe infanterişti, replică Scorpio; în mod inevitabil, acum era rândul lui să se simtă lipsit de elocinţă. Îmi pare rău de tot ce ţi s-a întâmplat. Sper că-ntr-o bună zi…

Privi în jur şi văzu că Vasko înainta pe dunga opacă de podea, spre nişa Aurei.

— Mă rog, de fapt, nu ştiu. Sper doar să găseşti ceva care să-ţi facă mânia aia şi mai mică, şi mai ascuţită. Poate că, atunci când va deveni suficient de mică şi de ascuţită, va dispărea de la sine.

— Crezi că asta ar fi bine?

— Nu ştiu.

Femeia surâse.

— Nici eu nu ştiu, dar cred că noi doi suntem cei care vom afla.

— Scorpio? zise Vasko.

— Da.

— Ar trebui să vezi chestia asta. Şi tu, Ana.

Îl treziră pe Valensin. Vasko îi conduse în altă parte a navetei, apoi aduse carcasei câteva modificări, pentru a spori vizibilitatea cerului nopţii, materializând pereţi despărţitori şi amplificând strălucirea luminii transmise pentru a compensa reflexiile provenite de la aripile navetei. Făcu asta cu o uşurinţă care sugera că lucrase cu asemenea sisteme jumătate din viaţă, nu doar câteva zile,

aşa cum era de fapt.

Deasupra lor, Scorpio văzu aceleaşi linii luminoase ce apăreau şi dispăreau ca şi mai înainte. Sentimentul sâcâitor că ele semnificau ceva continua să-l roadă, totuşi sensul nu-i era mai clar decât fusese anterior.

— Nu văd nimic, Vasko.

— O să îi cer carcasei să adauge o latenţă, pentru ca estomparea să nu fie aşa de rapidă.

Scorpio se încruntă.

— Poţi să faci asta?

— E uşor, răspunse Vasko şi bătu cu palma în suprafaţa rece şi netedă a fuzelajului interior. Maşinile astea vechi pot face aproape orice, dacă ştii cum să le ceri.

— Fă-o atunci! încuviinţă hiperporcul.

Toţi patru îşi ridicară capetele. Până şi Valensin era complet treaz acum, cu ochii ca două fante îndărătul lentilelor ochelarilor.

Deasupra lor, liniile luminoase se destrămau mai lent. Până atunci, doar două-trei fuseseră vizibile simultan. Acum, pe cer se zăreau zeci, strălucitoare ca imaginile întipărite pe retină de soarele care apune. Şi, în mod cât se poate de clar, însemnau ceva.

— Dumnezeule! murmură Khouri.

TREIZECI

Ararat, 2675

În poieniţă, totul se schimbă. Cerul de deasupra devenise negru ca-n miez de noapte, nicio pasăre nu mai zbura de la un copac la altul, iar arborii înşişi formau doar un cadru mai întunecat pentru cerul nopţii, înălţându-se din toate părţile ca norii de furtună ce se apropiau, înconjurându-i. Animalele amuţiseră şi Antoinette nu mai auzea şuierul clocotitor al cascadei. Care poate că nici nu fusese reală vreodată.

Când îşi îndreptă din nou atenţia spre Căpitan, acesta stătea singur la masă. Vârsta îi înaintase din nou cu câţiva ani, făcând trimitere la altă felie de istorie. Ultima dată când femeia îl văzuse, în costumul cu blindaj argintiu, unul dintre braţele lui fusese o proteză mecanică. Acum procesul mecanizării avansase. Din cauza costumului, era greu de apreciat ce parte din el fusese înlocuită de componente protetice, dar Antoinette îi putea vedea măcar capul, deoarece casca stătea aşezată pe masă, în faţa lui.

Era pleşuv şi spân, cu excepţia mustăţii ale cărei colţuri coborau de o parte şi de alta a gurii. Gura era aceeaşi pe care femeia şi-o amintea de la prima apariţie: compactă, dreaptă, probabil nu prea predispusă la flecăreli. Era însă singurul punct de referinţă pe care ea îl recunoştea. Nu-i putea zări deloc ochii, ascunşi sub un fel de bandă orizontală cu aspect complicat, care îi traversa faţa dintr-o parte în alta. Sub materialul perlat al benzii, scânteiau elemente optice. Scalpul îi era brăzdat în toate direcţiile de linii subţiri, albe. Pielea era atât de întinsă pe craniu, încât dezvăluia plăci neregulate, ce se ridicau imediat sub ea.

— Ceva nu-i în regulă, aşa-i? întrebă Antoinette.

— Priveşte cerul!

Ea se supuse şi văzu imediat că se schimbase în puţinele minute cât studiase cea mai recentă manifestare a

Căpitanului. Dâre de lumină străbăteau văzduhul. Antoinette avea impresia că făcea cineva incizii într-o piele moale, repede, perfect, cu măiestria unui măcelar. Dârele părură aleatorii iniţial, apoi femeia începu să discearnă apariţia unui tipar.

— John…

— Uită-te!

Dârele îşi sporiră frecvenţa. Deveniră o pâlpâire, apoi o frenezie, după care se transformară în ceva aproape permanent.

Dârele formară litere.

Literele formară cuvinte.

Cuvintele spuneau: PLECAŢI ACUM.

— Voiam doar să ştii, zise John Brannigan.

În clipa următoare, Antoinette simţi cum solul poieniţei huruia. Abia avu timp să înregistreze asta şi percepu creşterea greutăţii. Era apăsată în scaunul din lemn grosolan modelat. Blândeţea apăsării nu constituia însă o surpriză. O navă cu masa de câteva milioane de tone nu ţâşnea, pur şi simplu, în spaţiu. Mai ales după ce stătuse douăzeci şi trei de ani într-un kilometru de apă.

De cealaltă parte a golfului, iluminând oceanul şi uscatul până la orizont, o zi temporară sosise pe Ararat. La început, Vasko nu văzu decât un munte de aburi, o erupţie clocotitoare de apă supraîncălzită care cuprinse, mai întâi, flancurile inferioare ale navei şi apoi întreaga structură învelită în verde. Prin aburi răzbătea o lumină alb-albastră, aidoma unei lanterne printr-un morman de şerveţele din hârtie. Era dureros de strălucitoare, chiar şi prin filtrul de întunecare al fuzelajului navetei. Bătea în violet şi-i lăsa pe retină umbre roz neregulate. Apa sclipea într-un turcoaz luminos până foarte departe de marginile coloanei de aburi. Era frumos şi straniu şi nu semăna cu nimic din ce văzuse tânărul în cei douăzeci de ani de existenţă ai săi.

Apa bolborosea în jurul navei, iar suprafaţa i se ridica multe sute de metri. Energii teribile erau eliberate în adânc, dând naştere unor bule dilatatoare de plasmă

superdensă şi superfierbinte.

Peretele acela de apă năvăli dinspre *Nostalgia* în două talazuri concentrice.

— Au ajuns suficient de departe de promontoriu? întrebă el.

— Vom afla în curând, răspunse Scorpio.

Suprafaţa apei era acoperită cu o peliculă de biomasă verde, rigidă. Văzură cum pelicula se crăpă în plăci disociate, care nu se puteau flexa suficient de rapid pentru a se adapta deformării, când trecu talazul, care înainta cu sute de metri pe secundă. În numai câteva momente, avea să izbească pavezele de stânci joase ale golfului.

Vasko reveni cu ochii la sursa talazului aceluia ca un tsunami. Nava începea să se ridice şi vârful i se ivea din stratul de aburi. Mişcarea era fascinant de lină, aproape ca şi cum ar fi privit un punct de referinţă fix de pe uscat – poate un turn străvechi erodat de furtuni de pe un promontoriu înalt –, care era dezvăluit de retragerea ceţii matinale.

Se uită cum kilometrul superior al *Nostalgiei* ieşea din aburi şi duse o mână pavăză la ochi împotriva strălucirii. Nava aproape că se eliberase complet de biomasa Jonglerilor: se mai zăreau doar câteva funii verzi încă prinse de carcasă. Apoi se ivi următorul kilometru. Fuioare împletite de biomasă – mai groase decât casele – lunecau, desprinzându-se, pierzând aderenţa pe vehiculul spaţial ce accelera.

Strălucirea deveni insuportabilă. Carcasa navetei se întunecă, protejându-şi ocupanţii. Acum întreaga navă ieşise din ocean. Prin fuzelajul aproape opac al navetei, Vasko zări doar două puncte dure de radianţă, care se înălţau lent.

— De acum nu mai există întoarcere, comentă el.

Scorpio se răsuci către Khouri.

— O voi urma, dacă n-ai nimic împotrivă.

Khouri îşi privi fiica.

— Nu recepţionez nimic de la Aura, dar sunt sigură că aici e mâna lui Remontoire. El a spus mereu că va exista

un mesaj. Nu cred că avem altă alegere decât să ne încredem în el.

— Să sperăm atunci că-i Remontoire, zise Scorpio.

Era însă clar că hiperporcul ajunsese deja la o hotărâre. Le spuse tuturor să-şi materializeze fotolii şi să se pregătească pentru orice aveau să găsească pe orbita Araratului. Vasko se duse în spate să-şi aranjeze fotoliul, dar, înainte de a se instala, văzu că podeaua fuzelajului redevenise transparentă. Mult dedesubt, luminată de flama navei care se ridica, Prima Tabără se desena în detalii halucinante, cu caroiajul străzilor şi al clădirilor distingându-se cu o claritate monocromă. Zări umbrele mici şi mişcătoare ale oamenilor ce alergau printre clădiri. După aceea, se uită către golf. Talazul de apă izbise bariera promontoriului, disipându-şi mare parte din forţă, totuşi nu fusese complet blocat. Cu un sentiment agonizant de detaşare, tânărul văzu cum restul talazului traversă golful, încetinind şi câştigând înălţime când ajunse la panta uşor ascendentă a fundului. Apoi înghiţi linia ţărmului, redefinind-o instantaneu, trecând peste străzi şi clădiri. Potopul se opri puţin, parcă şovăielnic, după care se retrase, trăgând cu el resturi şi gunoaie. În urma lui rămaseră sfărâmături şi dreptunghiuri goale, acolo unde clădiri întregi dispăruseră pur şi simplu. Structuri mari din material-cochilie, inadecvat ancorate sau balastate, erau purtate la suprafaţă apei, revenind în ocean.

În interiorul golfului, valul mareic reverberase, izbindu-se de sine, şi crease câteva talazuri mai mici, totuşi niciunul dintre ele nu cauză la fel de multe distrugeri ca primul. După vreun minut, totul redeveni tăcut şi liniştit, însă Vasko aprecie că un sfert din Prima Tabără încetase să mai existe. Spera doar că majoritatea cetăţenilor din locurile vulnerabile de pe ţărm fuseseră trataţi cu prioritate în efortul de evacuare.

Strălucirea orbitoare scădea în intensitate. De acum nava era deja mult deasupra lor şi-şi sporea viteza, căţărându-se spre atmosfera rarefiată şi, finalmente, spre spaţiul interplanetar. Lipsit de punctul acela unic de

referinţă, golful părea nefamiliar. Vasko trăise aici toată viaţa, însă acum era un teritoriu străin, un loc pe care abia îl recunoştea. Era sigur că n-avea să-l mai simtă niciodată drept un cămin. Totuşi, lui îi venea uşor să simtă aşa, nu? El se găsea în poziţia privilegiată de a nu fi nevoit să se întoarcă şi să-şi reconstruiască viaţa printre ruine. El pleca deja, îşi lua rămas-bun de la Ararat, de la lumea care-l făcuse ceea ce era.

Se cuibări în nişa pe care o crease şi îngădui carcasei să-l cuprindă mai strâns, mai intim, conformându-se cu exactitate formei sale. Aproape imediat, simţi cum naveta îşi începe propriul suiş abrupt.

Nu avură nevoie de mult timp să ajungă din urmă *Nostalgia.* Tânărul îşi aminti ce-i spusese Antoinette, când o întrebase dacă Brannigan era cu adevărat capabil să părăsească Araratul. Ea îi explicase că plecarea era posibilă, însă nu avea să fie rapidă. Ca majoritatea navelor de felul ei, uriaşa luminălucă fusese concepută pentru a accelera întruna cu 1 *g,* până foarte aproape de viteza luminii. Însă la nivelul mării, gravitaţia Araratului era deja aproape egală cu 1 *g.* La acceleraţia normală de croazieră, nava era capabilă la limită să se echilibreze împotriva acelei forţe, plutind staţionar la o altitudine fixă. De aceea, aterizarea nu fusese o problemă, ci pur şi simplu o chestiune de a permite gravitaţiei să învingă, desigur, în mod lent şi controlat. Decolarea era cu totul altceva: acum nava trebuia să învingă atât forţa de gravitaţie, cât şi rezistenţa aerului. Existau rezerve energetice pentru manevre de urgenţă – până la 10 *g* sau mai mult –, însă capacitatea de rezervă era concepută pentru o utilizare de numai câteva secunde, în niciun caz pentru multele minute ce ar fi fost necesare ajungerii pe orbită sau atingerii vitezei de evadare de pe planetă. Ca atare, pentru a pleca de pe Ararat, motoarele trebuiau împinse aproape de limita normală de 1 *g,* conferind un mic impuls suplimentar, însă nu atât cât să le supraîncarce. Suplimentul acela era cam o zecime de *g* de acceleraţie.

Ar fi fost o plecare mai lentă decât cea mai primitivă

rachetă cu combustibil chimic, adăugase Antoinette, mai lentă chiar decât faimoasa petardă care-l purtase pe orbită pe primul astronaut (ea îi spusese că numele lui fusese Neal Gagarin şi Vasko o crezuse). Însă *Nostalgia* cântărea de câteva mii de ori mai mult decât cea mai grea rachetă chimică. Iar vechile rachete chimice trebuiau să ajungă foarte rapid la viteza cosmică, întrucât aveau combustibil doar pentru câteva minute de acceleraţie. Pe de altă parte, *Nostalgia* putea accelera întruna, cu aceeaşi valoare, ani şi ani.

Rezistenţa atmosferică se reduse pe măsură ce nava sui. Începu apoi să accelereze mai susţinut, totuşi naveta nu avea deocamdată nicio dificultate în a menţine pasul. Evadarea părea relaxată şi desprinsă dintr-un vis. Iar asta, Vasko o ştia prea bine, era probabil o concepţie greşită foarte periculoasă.

Satisfăcut că înaintarea va fi probabil lină şi predictibilă, tânărul îşi părăsi nişa şi merse în partea din faţă a navetei. Scorpio şi pilotul erau în cuşetele de comandă.

— Vreo transmisie de la *Nostalgia?* întrebă el.

— Nimic, răspunse pilotul.

— Sper că Antoinette e bine, rosti tânărul.

Apoi îşi aminti de ceilalţi oameni – paisprezece mii, potrivit ultimei numărători – care fuseseră deja urcaţi în navă.

— O să se descurce ea, zise Scorpio.

— Cred că în câteva minute vom afla dacă mesajul acela a fost într-adevăr de la Remontoire. Eşti îngrijorat?

— Nu, răspunse hiperporcul. Şi ştii de ce? Fiindcă nici eu, nici tu, nici nimeni altcineva nu poate face nimic în cazul ăsta. Nu putem opri *Nostalgia* şi nu putem face nimic în privinţa celor ce ne aşteaptă pe orbită.

— Putem totuşi alege dacă s-o urmăm sau nu, zise Vasko.

Scorpio îl privi cu ochi mijiţi fie de oboseală, fie de dispreţ.

— Nu, spuse el, aici greşeşti. *Noi* putem alege, da – adică eu şi Khouri. Dar nu şi tu. Tu eşti aici doar ca

pasager.

Vasko se gândi să revină la locul său, apoi decise să insiste. Deşi era noapte, acum vedea clar curbura planetei. Pătrundea în spaţiul cosmic. Asta îşi dorise mereu, în mare parte din viaţă. Dar nu-şi imaginase niciodată că va fi aşa sau că destinaţia în sine va implica asemenea pericole şi incertitudini. În loc de fiorul evadării de pe Ararat, simţea doar un ghem de tensiune în stomac.

— Mi-am câştigat dreptul de a fi aici, rosti el încet, totuşi suficient să fie auzit de hiperporc. Am un rol în viitorul Aurei.

— Malinin, eşti un tip isteţ, dar acum eşti cu totul depăşit de situaţie.

— Sunt şi eu implicat.

— Ai fost amestecat. Nu-i tocmai acelaşi lucru.

Vasko dădu să spună ceva, dar pe toate display-urile de afişare ce pluteau în jurul pilotului apăru un licăr repetat de paraziţi. Simţi cum naveta se zguduie.

— Interferenţe pe toate frecvenţele de comunicaţii, anunţă pilotul. Am pierdut toate contactele cu transponderele de pe suprafaţă şi toate legăturile cu Prima Tabără. Aici este foarte mult zgomot electromagnetic – mai mult decât cel cu care eram obişnuiţi. Plus alte chestii, pe care senzorii nici măcar nu le pot interpreta. Avionica răspunde cu întârziere. Cred că intrăm într-un fel de zonă de bruiaj.

— Ne poţi menţine aproape de *Nostalgia?* întrebă Scorpio.

— De acum pilotez practic manual. Dacă voi mai avea nava ca punct de referinţă, n-o să ne rătăcim, totuşi, nu promit nimic.

— Altitudinea?

— O sută douăzeci de kilometri. Intrăm în sfera inferioară a bătăliei.

Deasupra lor, imaginea nu se schimbase spectaculos de la decolarea *Nostalgiei.* Dungile de lumină se destrămaseră, poate pentru că Remontoire înţelesese că mesajul îi fusese recepţionat şi se acţionase pe baza lui. Se

mai zăreau străfulgerări de lumină, sfere şi arcuri ce se extindeau, ca şi obiecte ocazionale ce treceau tangenţial peste atmosferă, lăsând siaje arzătoare, totuşi, cu excepţia faptului că bezna căpăta o nuanţă de negru mai intensă, mai profundă, nu exista o diferenţă reală faţă de imaginea pe care o avuseseră de pe suprafaţa Araratului.

Khouri apăru şi veni lângă ei.

— O aud pe Aura, anunţă ea. S-a trezit.

— E bine, începu Scorpio.

— Dar asta nu-i tot. Eu văd… lucruri. La fel şi Aura. Cred că sunt de felul celor pe care le-am văzut cu Clavain înainte ca situaţia să devină realmente serioasă – „scurgeri” de la război. Răzbat din nou.

— Probabil că suntem aproape, încuviinţă Vasko. Cred că lupii au blocat semnalele când au putut, pentru a-l opri pe Remontoire să expedieze mesajul. Acum, după ce ne-am apropiat atât de mult, nu le mai pot opri pe toate.

De undeva, Vasko auzi un zgomot pe care nu-l recunoscu. Era ascuţit, neregulat, dureros, pe jumătate înăbuşit de plastic, îşi dădu seama că era plânsul Aurei.

— Nu-i place, zise Khouri. E dureros.

— Contacte, anunţă pilotul. Semnale radar – se apropie. Sunt la cincizeci de kilometri. Acum o clipă, acolo nu exista nimic.

Naveta viră violent, aruncându-i pe Vasko şi pe Khouri într-o parte. Pereţii se deformară pentru a atenua impactul, totuşi tânărul simţi cum plămânii i se golesc de aer.

— Ce se-ntâmplă? întrebă el cu răsuflarea întretăiată.

— *Nostalgia* execută manevre evazive. A văzut aceleaşi semnale radar. Eu încerc doar să mă menţin pe urmele ei, explică pilotul, aruncând o privire spre afişaj. Treizeci de kilometri. Douăzeci, şi încetinesc. Bruiajul este şi mai puternic. Oameni buni, nu sună a bine.

— Fă tot ce poţi, zise Scorpio. Toţi ceilalţi – fixaţi-vă bine. O să se lase cu zgâlţâieli.

Vasko şi Khouri reveniră în locul unde Valensin şi maşinile lui o vegheau pe Aura. Fetiţa continua să se

mişte, dar cel puţin se oprise din plâns. Vasko îşi dori să fi putut s-o ajute cu ceva, să fi existat vreun mod în care să liniştească vocile ce ţipau în mintea ei. Nu-şi imagina cum putea fi pentru Aura. În mod normal, ea n-ar fi trebuit nici măcar să se fi născut; abia dacă ar fi trebuit să aibă o percepţie a propriei individualităţi sau a lumii mai vaste în care exista. Aura nu era un prunc obişnuit, asta era foarte clar – după estimarea lui Vasko, ea avea deja capacitatea de a vorbi a unui copil de doi-trei ani –, dar în acelaşi timp era puţin probabil ca toate părţile minţii să i se fi dezvoltat cu aceeaşi rată accelerată. În căpşorul acela cu feţişoară zbârcită exista loc doar pentru un anumit grad de complexitate; probabil că ea continua să vadă multe lucruri ca orice alt prunc. Când Vasko însuşi fusese cu doi ani mai mare decât Aura, imaginea lui despre lume nu depăşise cele câteva camere ale casei lui. Orice altceva fusese înceţoşat, lipsit de importanţă, subiectul unor neînţelegeri comice.

Nostalgia se afla acum mai departe decât oricând de navetă: erau la minimum câteva zeci de kilometri. Carcasa navetei încă nu redevenise complet transparentă, dar, în lumina emisă de motoarele ei, tânărul zări reflexiile unor *forme* ce se apropiau. Nu doar se mişcau, înaintând, ci pâlpâiau, se învolburau, se divizau şi se uneau iar, retrăgându-se şi avansând în valuri pulsatile.

Se apropiau. Acum strălucirea motoarelor dezvăluia indiciile unor structuri în trepte: zigurate, contururi, muchii în zigzag. Era aceeaşi maşinărie pe care o găsiseră în nava lui Skade, acelaşi material care coborâse din nori şi rupsese corveta în bucăţi, însă acum scara era incomensurabil mai mare – cuburile acestea erau aproape cât nişte case, formând structuri cu dimensiuni de sute de metri. Cuburile-lupi erau într-o mişcare constantă de glisare: lunecând unele peste altele, dilatându-se şi contractându-se, structuri ce se organizau şi se disipau cu fluiditate hipnotică. Filamente de cuburi se întindeau între structurile mai mari; grupuri formate din ele treceau dintr-un punct în altul aidoma unor mesageri. Scara de mărime

era greu de evaluat, totuşi cuburile convergeau din aproape toate părţile şi lui Vasko i se părea că ele formaseră deja un înveliş aproximativ în jurul navetei şi al *Nostalgiei* deopotrivă. *Sigur* era faptul că învelişul ca un cocon se strângea, că interstiţiile deveneau mai mici.

— Ana, rosti tânărul, tu ai mai văzut chestiile astea, nu-i aşa? Ţi-au atacat nava. Aşa începe?

— Avem probleme, confirmă ea.

— Ce se va-ntâmpla dacă nu putem scăpa?

— Vor intra, răspunse ea şi glasul îi sună spart, ca un clopot fisurat. Îţi invadează nava, apoi îţi invadează capul. Nu-ţi doreşti să se-ntâmple aşa ceva, crede-mă!

— Şi dacă ajung la navă, de cât timp mai dispunem?

— Dacă avem noroc, de câteva secunde. Poate nici măcar atât.

Se contorsionă brusc, o mişcare ca şfichiuirea unui bici, care-i izbi corpul de suprafaţa restrictivă pe care nava o crease în jurul ei. Ochii i se închiseră, apoi se redeschiseră, cu pupilele îndreptate spre plafon, cu albul lor strălucind înspăimântător.

— Omoară-mă. Acum.

— Ana?

— Aura, zise ea. Omoară-mă. Omoară-ne pe *amândouă.* Acum.

— Nu, rosti Vasko.

Privi către Valensin, sperând într-o explicaţie, însă doctorul se mulţumi să clatine din cap.

— N-o s-o fac. Indiferent ce ar dori ea, nu voi curma o viaţă.

— Ascultă-mă, insistă ea. Ce ştiu eu – e prea important. Ei nu trebuie să afle. Ne vor citi minţile. Nu pot permite asta. Omoară-ne acum.

— Nu, Aura, zise Vasko, n-o voi face. Nici acum şi nici altă dată.

Servitorii lui Valensin se apropiară de incubator. Membrele lor articulate zvâcneau, clicăind când se atingeau de corpuri. Unul dintre ei extinse un manipulator spre incubator, apucându-l. După aceea se retrase,

încercând să-l tragă din nişă.

Vasko sări şi încercă să-l îndepărteze de prunc. Maşina era mai uşoară decât părea din exterior, însă mult mai puternică decât anticipase. Numeroasele ei membre îl loveau, împingându-l, iar metalul dur şi articulat îi împungea pielea.

— Valensin! răcni el. Fă ceva!

— Nu-i pot controla, zise doctorul calm ca şi cum tot ce avea să urmeze nu mai era treaba sa.

Vasko îşi supse mult pieptul, îndepărtându-şi corpul de maşină ca să evite trecerea rapidă a unui manipulator cu lame tăioase. Nu se mişcă totuşi suficient de rapid. Simţi cum hainele îi fură spintecate, apoi o răceală instantanee îl anunţă că fusese rănit.

Se retrase, atinse peretele şi încercă să lovească cu piciorul în baza servitorului. Maşina se răsturnă şi se izbi zăngănind de tovarăşa ei. Membrele celor două se împletiră, bisturiele scânteind printre bisturie.

Tânărul îşi pipăi pieptul, strecurându-şi degetele prin ţesătura tăiată. Când le scoase, erau mânjite de sânge.

— Cheamă-l pe Scorpio, i se adresă el lui Valensin.

Însă hiperporcul sosise deja. Ceva sclipea în mâna lui dreaptă: o ceaţă metalică zumzăitoare, o pată argintie de forma unui cuţit. Văzu maşinile şi-l văzu pe Vasko cu degetele însângerate. Servitorii se despărţiseră şi cel care rămăsese în poziţie verticală prinsese baza incubatorului, încercând să-l deschidă cu forţa. Scorpio mârâi şi vârî cuţitul în blindajul maşinii. Arma trecu prin carapacea verde mată de parcă nici n-ar fi existat. Se auzi un sfârâit de circuite scurtcircuitate, apoi un bâzâit neregulat de mecanisme avariate. Cuţitul urlă şi se smulse din strânsoarea lui Scorpio, apoi căzu pe podea, unde continuă să zumzăie şi să se rotească în loc.

Servitorul fusese scos din funcţiune. Rămăsese încremenit, cu membrele extinse, dar imobil.

Hiperporcul se aplecă şi recuperă piezocuţitul, dezactivă lama şi-l puse înapoi în teacă.

În exteriorul navetei, zidul de maşinării Inhibitoare

părea suficient de aproape pentru a fi atins. Fulgere albastre-trandafirii pâlpâiau şi dansau între anumite porţiuni ale sale.

— Îmi spune şi mie cineva ce se-ntâmplă? se răsti Scorpio.

— Aura, răspunse Vasko, ştergându-şi degetele însângerate de pantaloni. Aura a-ncercat să-ntoarcă servitorii împotriva ei.

Tânărul gâfâia, silindu-se să pronunţe fiecare cuvânt printre inspiraţiile neregulate de aer.

— A-ncercat să se sinucidă. Nu vrea ca lupii să ajungă la ea cât este vie.

Khouri tuşi. Avea ochii ca ai unui animal încolţit.

— Omoară-mă, Scorp. Încă nu-i târziu. Trebuie s-o faci.

— După toate prin câte am trecut împreună? replică hiperporcul.

— Trebuie s-ajungi la Hela, urmă femeia. Să-l găseşti pe Quaiche. Să negociezi cu umbrele. *Ele* vor şti.

— Rahat, zise Scorpio.

Vasko se uită cum hiperporcul scoase din nou cuţitul din teacă. Scorpio privi lama acum nemişcată şi buzele i se răsfrânseră într-o expresie de dezgust. Oare chiar intenţiona să-l utilizeze sau se gândea să-l arunce pur şi simplu, înainte să fie silit, din nou, de circumstanţe să-l folosească împotriva cuiva la care ţinea?

Fără să vrea, deşi simţea cum propriile puteri se topesc, Vasko se întinse şi-l prinse de mânecă.

— Nu, zise el. N-o face. Nu le ucide.

Expresia hiperporcului era mai presus de furia simplă, dar Vasko îl blocase. Scorpio nu putea să activeze cuţitul cu o singură mână, deoarece anatomia sa nu i-o îngăduia.

— Malinin, dă-mi drumul imediat.

— Scorp, ascultă-mă. Trebuie să existe şi altă cale. Preţul pe care l-am plătit pentru ea… nu putem renunţa acum la ea, indiferent cât de mult ar dori-o.

— Crezi că eu nu ştiu cât ne-a costat?

Vasko clătină din cap. Nu ştia ce altceva să spună. Puterile îi secaseră aproape complet. Nu credea că fusese

serios rănit, totuşi rana era adâncă şi el era deja îngrozitor de obosit.

Scorpio încercă să se lupte cu el. Se priveau în ochi. Hiperporcul avea avantajul forţei, dar Vasko deţinea de partea lui dexteritatea şi poziţia mai bună.

— Lasă cuţitul, Scorp.

— Te omor, Malinin!

— Staţi aşa, rosti Valensin încetişor, luându-şi ochelarii de la ochi şi lustruindu-i cu poala tunicii sale. Voi doi, staţi aşa! Mai bine, uitaţi-vă afară.

Fără să înceteze a se strădui să obţină controlul cuţitului, cei doi făcură aşa cum li se sugerase.

Se petrecea ceva ce rataseră complet în surescitarea încleştării. *Nostalgia* începuse să lupte. Din carcasa ei apăruseră arme, strecurându-se prin aglomerarea complexă de detalii ce marcau transformările Căpitanului. Nu erau armele-cache, îşi dădu seama Vasko, nu era armamentul Agregat important pe care nava îl avea în adâncurile sale. Erau armele convenţionale pe care ea le avusese în mare parte din existenţa proprie, concepute în primul rând pentru a-i intimida pe clienţii comerciali şi a-i alunga pe potenţialii rivali sau piraţi. Aceleaşi arme ce fuseseră utilizate împotriva coloniei de pe Resurgam, când nu se grăbise să-l predea pe Dan Sylveste.

Scorpio îi dădu drumul lui Vasko şi, fără grabă, puse cuţitul înapoi în teacă.

— Asta nu va conta prea mult, rosti el.

— Câştigă timp, zise tânărul.

Şi el îi dădu drumul hiperporcului. Cei doi schimbară priviri ucigaşe. Vasko ştia că tocmai trecuse de altă linie, înapoia căreia nu se mai putea întoarce niciodată.

Aşa să fie atunci. El fusese serios când îi făgăduise lui Clavain că o va proteja pe Aura.

Linii de foc ţâşneau din *Nostalgia,* măturând spaţiul din jur şi secerând în zidul de maşini-lupi ce se apropia. Acum se aflau mult deasupra Araratului şi exista prea puţină atmosferă pentru ca traiectoriile armelor cu fascicule – sau ce erau ele – să fie vizibile pe distanţe mai mari de câteva

zeci de metri. Vasko bănuia că, după atâta timp petrecut în atmosferă, din nava uriaşă continuau să se prelingă aer şi apă, rămase în „buzunarele” din fisurile şi faldurile carcasei sale. Se uită cum cheagurile negre de maşini-lupi se retrăgeau de la punctele de impact ale fasciculelor, aidoma pilituri de fier respinse de un magnet. Fasciculele se deplasau repede, totuşi, cuburile erau încă şi mai iuţi, lunecând de la un punct la altul cu rapiditate ameţitoare. Descurajat, Vasko înţelese că Scorpio avea dreptate. Era un act de sfidare – nimic mai mult. Tot ce aflaseră ei despre lupi, în toate contactele scurte de până atunci, îi învăţaseră că armele umane convenţionale nu aveau aproape niciun efect asupra lor. Eventual, aveau să încetinească coconul, dar nimic mai mult.

Poate că Aura avusese dreptate de la bun început. Poate că era mai bine ca ea să moară acum, înainte ca maşinile să-i golească mintea de toate cunoştinţele. Ea le spusese că Hela era important. Poate că nimeni n-avea să supravieţuiască pentru a acţiona pe baza informaţiei aceleia. Totuşi, dacă cineva ar fi supravieţuit, ar fi trebuit să poată acţiona fără ca lupii să-i cunoască intenţiile. Se uită la teaca în care hiperporcul îşi ţinea cuţitul. Nu. Trebuia să existe şi altă cale. Dacă ei începeau să omoare copii pentru a obţine un avantaj tactic, atunci Inhibitorii câştigaseră războiul încă de pe acum.

— Se retrag, zise Valensin. Uitaţi! Ceva le face rău, deşi nu cred că-i *Nostalgia.*

Zidul de maşini era presărat cu goluri ce se căscau, neregulate. Din nucleele structurilor de cuburi fulgerau garoafe de lumină albă. Porţiuni mari de maşinării cubice se loveau unele de altele sau dispăreau complet din vedere. Tentacule de cuburi se zvârcoleau fără scop. Fulgere pulsau în forme hâde, neregulate. Şi, brusc, prin găuri ţâşniră maşini.

Vasko recunoscu liniile fluide, line, puternice ale unor vehicule spaţiale ce aduceau mult cu naveta lor. Se mişcau aidoma unor proiecţii, nu ca nişte obiecte solide, încetinind aproape instantaneu.

— Remontoire, murmură Khouri.

Dincolo de coconul zdrenţuit de maşini Inhibitoare, tânărul întrezări o bătălie mult mai vastă, care se întindea probabil pe multe secunde-lumină de spaţiu în jurul Araratului. Văzu erupţii impresionante de lumină, fulgere care se intensificau şi se topeau cu încetinitorul. Văzu apărând sfere purpuriu-întunecat, vizibile doar când se formau pe un fundal mai luminos, dăinuind câteva secunde, cu suprafeţele lor cutate unduind, înainte de a dispărea brusc.

Vasko leşină. Când îşi recăpătă cunoştinţa, Valensin îi inspecta rana.

— Este curată şi nu prea adâncă, dar va trebui îngrijită, îl anunţă.

— Dar nu-i ceva serios, nu?

— Nu. Nu cred că Aura a vrut cu adevărat să-ţi facă rău.

Tânărul simţi cum o parte din tensiune îi părăsea corpul. Apoi îşi dădu seama că Scorpio vorbise foarte puţin după încăierarea lor pe cuţit.

— Scorp, începu el, n-o putem ucide pur şi simplu aşa.

— E uşor să spui asta acum. Contează ce a dorit ea de la noi.

Valensin îi dezinfecta rana cu ceva care-l ustura. Vasko inspiră şuierat printre dinţi.

— Ce-a vrut să spună? A pomenit de nişte umbre.

Expresia lui Scorpio nu trăda nimic. Deşi hiperporcul părea acum perfect calm, Vasko nu credea că-l iertase pentru înfruntare.

— Nu ştiu, răspunse Scorpio, dar nu prea mi-a plăcut cum suna.

— Ceea ce contează este Hela, interveni Khouri.

Oftă şi-şi frecă cearcănele întunecate. Vasko presupunea că acum aveau de-a face cu Ana, nu cu Aura.

— Şi chestia cealaltă – cea cu umbrele?

— Vom afla când vom ajunge acolo.

Un glas răsună din cabina de comandă.

— Am receptat o transmisie de la *Nostalgia,* anunţă pilotul. Suntem invitaţi la bord.

— De către cine? întrebă Scorpio.

— Antoinette Bax, răspunse pilotul. Cu... ăăă, complimentele Căpitanului John Brannigan, adăugă şovăitor.

— Pentru mine e suficient de bine, încuviinţă hiperporcul.

Vasko simţi cum naveta virează şi se îndreaptă către nava mult mai mare. În acelaşi timp, una dintre navele mici şi zvelte controlate de oameni se desprinse de vecinele ei şi-i însoţi, cu un efort aproape dureros de a nu-i depăşi în viteză.

Hela, 2727

Un alt incident rămase în mintea Rashmikăi înainte de sosirea caravanei la Calea Permanentă. Era a doua zi după trecerea podului şi caravana suise în cele din urmă afară din rift pentru a se îndrepta către platoul neted şi alb ca osul al Câmpiilor Jarnsaxa. Spre nord, limitele sudice ale Şesului Vestic Hyrrokkin erau vizibile ca o linie neregulată la orizont, pe când spre est, după cum ştia Rashmika, se întindeau sistemele vulcanice Glistenheath şi Ragnarok, în prezent inactive. Spre deosebire de ele, Câmpiile Jarnsaxa erau netede ca oglinda şi stabile geologic. În zona aceasta nu existau excavaţii pentru fugoşi – indiferent care ar fi fost procesul geologic ce crease Câmpiile, el ştersese, de asemenea, sau afundase prin subducţie orice relicve de fugoşi în partea aceasta de pe Hela –, dar erau multe comunităţi mici ce trăiau direct de pe urma proximităţii lor faţă de Cale. La răstimpuri, caravana trecea pe lângă unul dintre cătunele acelea mohorâte format din corturi-bule de suprafaţă sau gonea pe lângă un altar de pe drum, ce comemora o tragedie recentă, însă nespecificată. Ocazional zăreau pelerini ce-şi trăgeau peste gheaţă sistemele penitente de menţinere a funcţiilor vitale. Fetei i se păreau că semănau cu nişte vânători ce reveneau spre casă într-un tablou în nuanţe maronii pictat de Bruegel, cu sănii învârfuite cu provizii pentru iarnă.

Clădirile, altarele şi siluetele oamenilor lunecau de la un orizont la celălalt cu viteză indecentă. Deoarece drumul era lat şi drept, caravana putuse înainta câteva ore cu viteză maximă, iar acum părea să se fi stabilit la un ritm, o năvală de neoprit de maşini. Roţile se învârteau, şenile rulau, membrele de tracţiune dispăreau într-o pâclă de mişcări de pistoane. Haldora se apropia vizibil de zenit, până ce – potrivit estimării lui Rashmika – nu puteau fi mai departe de numai câteva zeci de kilometri de Cale.

Foarte curând aveau să fie vizibile catedralele, cu turlele ridicându-se deasupra orizontului.

Dar înainte să vadă catedralele, fata văzu alte maşini, începură să apară ca puncte în depărtare, ridicând penaje balistice alb-imaculat de sub roţile şi şenilele lor uruitoare. Multe minute nu părură să înainteze absolut deloc şi Rashmika se întrebă dacă nu cumva caravana ajungea pur şi simplu din urmă convoaie similare ce soseau la Cale din alte părţi de pe Hela. Aşa ceva părea logic, întrucât multe drumuri se alăturaseră celui pe care se aflau ei de când ieşiseră din rift.

Apoi însă îşi dădu seama că vehiculele veneau de fapt spre ei. Nici asta nu i se păru totuşi demn de atenţie, însă apoi simţi cum caravana încetineşte şi începe să oscileze dintr-o parte în alta a drumului, ca şi cum n-ar fi fost sigură unde ar fi trebuit să se găsească. Legănările acelea bruşte îi ridicau stomacul în gură. Era aproape singură în zona de observare, totuşi personalul din caravană pe care-l zări ocazional părea, de asemenea, neliniştit.

Maşinile continuau să gonească spre ei şi în câteva clipe crescură la dimensiuni enorme. Erau mult mai mari decât oricare dintre componentele caravanei. Rashmika zări o ceaţă de şenile şi de roţi late, cu o suprastructură de maşinării cu aspect periculos, destinate îndepărtării gheţii şi bolovanilor. Maşinile erau vopsite în galben prăfos, cu dungi negre aidoma albinelor, şi aveau girofaruri de avertizare. Multe componente îi erau pe jumătate familiare: omoloage la scară mult mai mare a echipamentelor grele de excavare pe care sătenii din

aşezarea ei le utilizau la săpăturile după relicve de fugoşi.

Fata identifică funcţiile, deşi dimensiunile erau impresionante. Existau gheare cu colţi şi cupe de dragline ce aduceau cu nişte fălci prelungi. Văzu lame de gredere şi ciocane percutoare uriaşe. Benzi rulante înclinate ce păreau spinări osoase de dinozauri. Foreze rotative blindate, ale căror discuri dinţate imense aveau aceleaşi dimensiuni cu oricare dintre vehiculele caravanei. Lămpi de fuziune, lasere, tăietoare cu jeturi de apă de înaltă presiune, sfredelitoare cu abur. Cabine minuscule, cocoţate pe macarale articulate. Buncăre vaste pentru minereuri şi maşinării cu radiatoare şi turnuri de răcire pe care Rashmika nici măcar nu le putea identifica. Generatoare, transportoare de echipamente şi cabine de odihnă, vopsite în acelaşi galben-prăfos.

Toate rulau, maşină după maşină, ocupând drumul, pe când caravana înainta zgâlţâindu-se printr-un făgaş lateral.

Fata simţi o umilire apăsătoare.

Mai târziu, când convoiul reveni pe drum, ea încercă să afle ce se petrecuse. Se gândea că Pietr ar putea şti, dar nu-l găsi nicăieri. Chestorul Jones, când Rashmika îi dădu de urmă, trată problema ca şi când n-ar fi avut mare importanţă. În acelaşi timp însă, nu-i spuse ce dorea ea să afle.

— Nu era o caravană ca a noastră, zise fata.

— Puterile tale de observaţie merită toată lauda.

— Atunci, pot întreba încotro se îndrepta?

— Aş fi crezut că asta era limpede, mai ales ţinând seama de intenţia ta de a lucra pe Calea Permanentă. În mod evident, făceau parte dintr-un grup operativ major al Căii. Fără doar şi poate, mergeau să înlăture un blocaj ori să repare o avarie a infrastructurii.

Chestorul Rutland Jones îşi încrucişă braţele la piept, ca şi când chestiunea ar fi fost soluţionată.

— Înseamnă că erau afiliate unei biserici, nu? Poate că nu ştiu eu prea multe, însă ştiu că toate echipele de lucru sunt legate de biserici specifice.

— Desigur, încuviinţă el şi începu să bată darabana cu

degetele pe biroul din faţa sa.

— În cazul acesta, cărei biserici îi aparţineau? Am văzut toate maşinile când au trecut pe lângă noi, dar pe niciuna n-am observat vreun simbol cleric.

Chestorul ridică din umeri, puţin cam emfatic după părerea Rashmikăi.

— Este o treabă murdară – aşa cum vei descoperi şi singură în curând. Când o echipă acţionează contracronometru, mă îndoiesc că refacerea însemnelor de pe carcase figurează prea sus pe lista de priorităţi.

Fata îşi aminti că maşinile de excavat erau prăfuite şi decolorate. Spusele chestorului erau neîndoios adevărate, în sens general, dar, în opinia ei, niciuna dintre maşinile acelea nu purtase vreodată un simbol cleric… cel puţin de când fuseseră vopsite ultima dată.

— Încă ceva, chestore.

— Da, încuviinţă el cu un aer obosit.

— Noi ne îndreptăm spre Cale, fiindcă am folosit scurtătura peste Hăul Ispăşirii. Venim dinspre nord. Mi se pare că, dacă maşinile acelea ar fi mers într-adevăr pentru a îndepărta un blocaj, n-ar fi trebuit să urmeze aceeaşi rută ca noi, nici chiar în sens invers.

— Ce sugerezi, domnişoară Els?

— Mi se pare mult mai probabil să fi mers în cu totul altă direcţie. Într-un loc care nu are absolut nicio legătură cu Calea.

— Aşadar, asta este opinia ta bine cântărită, da? Bazată, desigur, pe numeroşii tăi ani de experienţă cu problemele Căii şi cu complexităţile operaţionale ale întreţinerii ei?

— Chestore, nu cred că e nevoie de sarcasm.

Bărbatul clătină din cap şi întinse mâna spre un compad, oferind un spectacol deliberat din a-şi relua munca în care fusese cufundat înainte ca fata să-l întrerupă.

— Domnişoară Els, rosti el, bazându-mă pe propria-mi experienţă limitată, viitorul tău oferă două posibilităţi. Fie vei ajunge foarte departe, fie în scurt timp îţi vei găsi un sfârşit foarte nefericit în ceea ce, aparent, va putea fi considerat un regretabil accident pe gheaţă. Sunt sigur

totuşi de ceva: până vei ajunge în oricare viitor dintre acestea, vei izbuti să iriţi foarte multe persoane.

— Cel puţin voi fi jucat un rol important, replică fata cu o bravură pe care n-o simţea nici pe departe.

Se întoarse să iasă.

— Domnişoară Els.

— Da, chestore.

— Dacă vreodată vei decide să te întorci în sterpe… ai fi de acord să-mi faci o unică favoare?

— Ce anume?

— Să găseşti un alt mijloc de transport care să te ducă înapoi, zise el, apoi reveni cu atenţia la treburile ce-l aşteptau.

TREIZECI ŞI UNU

Lângă Ararat, 2675

Scorpio ieşi prin sasul pneumatic imediat ce naveta atinsese suportul de andocare, fixându-se ferm în compartimentul de primire. Parcat alături, vehiculul care-i însoţise – mult mai mic şi mai subţire – se vedea ca o dungă neagră. Hiperporcul nu-i putea distinge decât silueta de forma unui vârf de săgeată, parcă desprinsă dintr-un text psihologic care-ţi prezenta pete aleatorii de cerneală. Stătea nemişcat, şuierând şi degaja un iz pătrunzător şi antiseptic de dulăpior cu medicamente. Părea complet bidimensional, ca şi cum fusese ştanţat dintr-o foaie de metal negru şi subţire.

Părea ceva în care te-ai fi putut tăia.

Tipii din Braţul Securităţii închiseseră deja prin cordoane accesul la ambele aparate. Recunoscuseră naveta, dar priveau bănuitor celălalt vehicul. Scorpio presupunea că şi primise aceeaşi invitaţie, totuşi paramilitarii nu-şi asumau niciun risc. Le spuse celor mai mulţi că puteau să plece, păstrând doar doi în preajmă pentru eventualitatea în care nava conţinea într-adevăr o surpriză neplăcută.

Ridică mâneca şi vorbi în comunicator:

— Antoinette? Eşti aici?

— Am pornit spre voi, Scorp. Ajung într-un minut. Îl ai şi pe musafirul nostru?

— Nu sunt sigur, răspunse el.

Se apropie de nava întunecată. Nu era mult mai mare decât capsula în care coborâse Khouri; Scorpio estima că înăuntru puteau să încapă maximum două persoane. Ciocăni cu încheieturile degetelor în suprafaţa neagră şi o simţi rece la atingere. Firişoarele de păr de pe dosul degetelor i se zbârliră de şoc.

O fisură de lumină trandafirie despică maşina neagră pe mijloc, de sus în jos şi o secţiune din carcasă glisă în

lateral, dezvăluind interiorul slab iluminat. Un bărbat se ridica deja din temniţa formată de cuşeta de acceleraţie şi consolele de comenzi ce-l înconjuraseră. Era Remontoire, aşa cum bănuise Scorpio. Arăta mai bătrân decât îşi amintea hiperporcul, totuşi în esenţă rămăsese la fel: un bărbat foarte slab, foarte înalt şi cu desăvârşire chel, îmbrăcat complet în haine negre ce slujeau doar la a-i sublinia aspectul de păianjen. Craniul avea o formă aparte: alungit ca o picătură de apă.

Scorpio se aplecă spre cavitatea navei, pentru a-l ajuta să iasă.

— Domnul Pink, presupun, zise Remontoire.

Hiperporcul şovăi o clipă. Numele acela însemna ceva, dar asocierea era îngropată în trecut, sub zeci de ani. Trase de firele memoriei, până ce unul se desprinse. Îşi aminti cum el şi Remontoire călătoriseră incognito prin Centura Ruginită şi Oraşul Abisului, urmărindu-l pe Clavain când acesta dezertase prima dată de la Agregaţi. Scorpio călătorise atunci sub numele de „domnul Pink”. Dar cum îşi spunea pe atunci Remontoire? Se strădui să-şi amintească.

— Domnul Clock, zise el în cele din urmă, exact când pauza începuse să devină stânjenitoare.

Pe atunci, ei doi se urâseră reciproc, ceea ce, de fapt, fusese inevitabil. Lui Remontoire nu-i plăceau hiperporcii (în trecutul lui existase ceva neplăcut, un incident în care fusese torturat de unul dintre ei), însă fusese silit să-l angajeze pe Scorpio din cauza utilelor lui cunoştinţe locale. Lui Scorpio nu-i plăceau Agregaţii (practic nimănui nu-i plăceau, decât dacă erau ei înşişi Agregaţi) şi mai ales nu-l plăcea pe Remontoire. Fusese însă şantajat să-i ajute, i se făgăduise libertatea dacă o făcea. Refuzul ar fi însemnat să fie predat autorităţilor, care-i plănuiseră deja o înscenare drăguţă de proces.

Nu, nu-şi începuseră deloc relaţia ca prieteni, totuşi, ura se evaporase treptat, ajutată de respectul lor comun pentru Clavain. Acum Scorpio era chiar bucuros să-l vadă pe bărbat, o reacţie care l-ar fi stupefiat pe sinele său mai

tânăr.

— Noi doi suntem o adevărată pereche de relicve, comentă Remontoire.

Se ridică şi-şi întinse membrele, răsucindu-le pe îndelete în toate părţile, ca şi cum ar fi verificat dacă vreunul se dislocase.

— Mă tem că am veşti proaste, spuse Scorpio.

— Clavain?

— Îmi pare rău.

— Am bănuit, bineînţeles. În clipa când te-am văzut, am ştiut că el trebuie să fie mort. Când s-a-ntâmplat?

— Acum două zile.

— Şi cum a murit?

— Foarte urât. Dar a murit pentru Ararat. A fost un erou până la sfârşit, Rem.

Pentru o clipă, Remontoire fu altundeva, rătăcind printr-un peisaj de reflecţii accesibil doar Agregaţilor. Închise ochii, rămase aşa poate zece secunde, după care îi redeschise. Acum străluceau vioi, fără vreo urmă de tristeţe vizibilă.

— Bun, am jelit, rosti el.

Scorpio ştia că n-ar fi avut niciun rost să-i pună la îndoială cuvintele; pur şi simplu acela era felul în care funcţionau Agregaţii. Fusese chiar o dovadă a respectului lui Remontoire faţă de vechiul lui prieten şi aliat faptul că el considerase necesară o perioadă de jelire. Ar fi putut foarte simplu să-şi editeze propria minte într-o stare de acceptare senină. Îngăduindu-şi să simtă durere, el îi adusese un omagiu uriaş şi smerit lui Clavain, chiar dacă durase numai zece sau douăsprezece secunde.

— Suntem în siguranţă? întrebă Scorpio.

— Deocamdată, da. Am plănuit cu grijă evadarea voastră, creând o diversiune majoră prin utilizarea ultimelor noastre active. Ştiam că lupii vor fi în stare să-şi redistribuie unele resurse pentru a vă doborî, totuşi prognozele noastre arătau că le putem face faţă, cu condiţia ca voi să plecaţi exact la momentul potrivit.

— Puteţi să-i învingeţi pe lupi?

— Nu, nu-i putem învinge, răspunse Remontoire pe un ton profesoral, cu o uşoară undă de reproş. Putem copleşi un număr mic de maşini-lupi într-un loc precis, prin utilizarea unei concentrări deliberate de putere. Putem provoca unele daune, putem să-i împingem înapoi, să-i silim să se regrupeze. Dar, ca să fiu sincer, este ca şi cum am arunca pietricele într-o haită de câini, iar împotriva unui grup mai mare putem face încă şi mai puţine. Iar pe termen lung – aşa ne anunţă prognozele – vom fi învinşi.

— Dar până acum aţi supravieţuit.

— Cu armele şi cu tehnicile pe care ni le-a dat Aura, da. Însă sursa aceea este aproape secată, iar lupii au dovedit o predispoziţie remarcabilă de a ne răspunde la acelaşi nivel, explică Remontoire şi ochii îi sclipiră admirativ. Maşinile astea sunt foarte eficiente.

Scorpio râse. După toate prin câte trecuse, acesta era finalul pe care-l anunţa Remontoire?

— În cazul ăsta, am încurcat-o, da?

— Pe termen lung, cel puţin în conformitate cu previziunile curente, prognoza nu este bună.

În spatele lui Remontoire, nava neagră se autoetanşă, redevenind o umbră cu margini precis delimitate.

— Atunci, de ce nu renunţăm pur şi simplu acum?

— Pentru că există probabilitatea – ce-i drept, foarte redusă – ca prognoza să fie complet greşită.

— Cred că trebuie să stăm de vorbă, zise Scorpio.

— Iar eu ştiu locul cel mai bun, rosti Antoinette Bax, apărând în compartimentul de andocare.

Înclină uşor din cap spre Remontoire, ca şi cum ei doi se văzuseră cu doar câteva minute în urmă.

— Urmaţi-mă – amândoi. Cred c-o să vă placă chestia asta.

Hela, 2727

Rashmika văzu catedralele.

Nu se întâmpla aşa cum îşi imaginase când repetase în minte sosirea la Cale. În închipuirea ei, era pur şi simplu

acolo, fără o apropiere prealabilă, fără oportunitatea de a vedea catedralele micuţe în depărtare, înşiruite pe linia orizontului ca nişte ornamente. Acum însă le zărea – încă la zece-doisprezece kilometri depărtare, totuşi, perfect vizibile. Parcă s-ar fi uitat la corăbiile cu pânze din trecut, la felul cum gabiile lor apăreau deasupra orizontului cu mult înaintea bordajelor. Ar fi putut să întindă mâna şi, deschizând palma, să prindă oricare catedrală în curba dintre degetul mare şi arătător. Putea închide un ochi, iar atunci lipsa de perspectivă ar fi transformat catedrala într-o jucărioară frumoasă, un giuvaier delicat creat prin magie.

Şi la fel de uşor se putea imagina strângând pumnul peste ea.

Erau prea multe să le numere. Treizeci… patruzeci, cel puţin. Unele alcătuiau grupuri strânse, ca nişte galioane ce schimbau lovituri de tun din imediata vecinătate. Când erau aşa apropiate, îi venea greu să separe învălmăşeala de turnuri şi de turle în structuri individuale. Unele catedrale aveau doar o turlă ori doar un turnuleţ; altele semănau cu parohii de oraşe adunate laolaltă şi lăsate să plutească. Rashmika zări turnuri crenelate şi minarete opulente. Zări turle – ţepoase, îmbinate şi cu contraforţi. Vitralii înalte de sute de metri. Rozase atât de largi, încât prin ele ar fi putut trece un avion. Scânteieri de metale rare, mii de metri pătraţi de aliaje fabuloase. La jumătatea înălţimii unor catedrale, existau chestii ce păreau lipitori, obiecte a căror scară o estimă cu totul eronat, până ajunse suficient de aproape ca să-şi dea seama că erau, de fapt, alte clădiri, cocoţate unele peste altele.

Gândul o purtă din nou la Bruegel.

Pe măsură ce caravana îşi continuă apropierea de Cale, treptat, deveni vizibilă o proporţie tot mai mare din fiecare catedrală. În acelaşi timp, altele răsăreau de după orizont, mult în spatele lor, totuşi, Rashmika înţelese că acesta era grupul principal: avangarda alaiului.

Deasupra lor, Haldora stătea perfect la zenit, în vârful cupolei celeste.

Fata aproape că ajunsese.

Lângă Ararat, 2675

Scorpio stătea la masa de lemn din poieniţă. Privea în jur, dornic să absoarbă toate detaliile, dar spera în acelaşi timp să nu pară prea impresionat. Într-adevăr, locul acesta nu semăna cu niciunul în care fusese vreodată. Cerul era albastru pur, de cornee, mai profund şi mai bogat decât orice îşi reamintea de pe Ararat. Arborii erau uluitor de complecşi, vibrând de detalii. Respirau de-a dreptul. Hiperporcul nu văzuse până atunci decât imagini ale copacilor, dar acelea nu izbutiseră nici pe departe să transmită complexitatea lor ameţitoare. Era ca atunci când văzuse prima dată oceanul: abisul dintre aşteptare şi realitate era vast şi năucitor. Nu însemna pur şi simplu extinderea unui obiect local, familiar, ca un pahar cu apă. Exista o întreagă esenţă de *oceanicitate* pe care el n-ar fi putut s-o prevadă niciodată.

Sincer vorbind, copacii îl alarmau. Erau gigantici, vii. Dacă ei decideau brusc că nu-l plăceau pe Scorpio?

— Scorp, rosti Antoinette, vrei, te rog, să-ţi pui ăştia?

El luă ochelarii şi-i privi încruntat.

— Există vreun motiv anume ca să-i port?

— Ca să poţi vorbi cu John. Cei dintre noi care n-au maşinării în cap nu-l pot vedea în majoritatea timpului. Nu-ţi face griji, nu vei fi singurul care va arăta caraghios.

Scorpio îşi fixă ochelarii. Fuseseră concepuţi pentru oameni, nu pentru hiperporci, dar nu erau prea incomozi, când îi ajustă pentru forma feţei sale. Privi prin ei şi nu se întâmplă nimic.

— John o să apară imediat, îl linişti Antoinette.

Întâlnirea fusese stabilită foarte rapid. Pe lângă hiperporc şi Antoinette, în jurul mesei se mai aflau Vasko Malinin, Ana Khouri şi fiica ei – într-un incubator portabil pe care Khouri îl ţinea în poală –, doctorul Valensin şi trei reprezentanţi de grad mic ai coloniei. Erau pur şi simplu cei mai vârstnici dintre cei aproximativ paisprezece mii de

cetăţeni aflaţi deja la bordul *Nostalgiei.* Adevăraţii membri seniori – printre care se numărau Orca Cruz, Blood şi Xavier Liu – rămăseseră pe Ararat. Remontoire se aşeză vizavi de hiperporc, lăsând doar un loc gol.

— Să fie o discuţie scurtă, zise Agregatul. Trebuie să plec în mai puţin de o oră.

— Nu rămâi la masă? întrebă Scorpio, amintindu-şi cu întârziere că Remontoire nu avea simţul umorului.

Agregatul clătină capul ce semăna cu un ou cu vinişoare delicate.

— Mă tem că nu. *Lumina Zodiacală* şi celelalte active Agregate vor rămâne în sistemul acesta, cel puţin până voi veţi ieşi în spaţiul interstelar. Îi vom atrage pe Inhibitori, ca să nu pornească după voi. Este posibil ca unele dintre elementele lor să vă urmărească, totuşi, în mod aproape sigur, nu vor constitui forţa principală.

Îşi uni vârfurile degetelor cu oase subţiri ale mâinilor.

— Ar trebui să vă descurcaţi.

— Pare un soi de autosacrificiu, comentă Antoinette.

— Nu este. Sunt pesimist, dar nu complet lipsit de speranţe. Mai există arme pe care nu le-am utilizat, ba chiar şi unele pe care nici măcar nu le-am construit încă. Unele dintre ele ar putea conta într-o oarecare măsură, măcar pe plan local.

Făcu o pauză şi căută într-un buzunar invizibil al tunicii. Degetele îi dispărură în materialul acesteia, de parcă ar fi făcut o scamatorie, apoi apărură ţinând o aşchie micuţă gri-ardezie, pe care o puse pe masă şi ciocăni în ea cu vârful degetului.

— Să nu uit – astea sunt planurile pentru câteva tehnologii utile militar. Este posibil ca Aura sau Khouri să le fi menţionat deja pe unele. Bineînţeles, le datorăm pe toate Aurei, însă, deşi ea ne-a arătat calea pe care s-o urmăm şi ne-a oferit indicii despre principiile de bază, au mai rămas multe pe care a trebuit să le dezvoltăm de la zero. Fişierele astea ar trebui să fie compatibile cu protocoalele standard de manufacturare.

— Nu avem manufacturi, zise Antoinette. Toate au

încetat să funcţioneze cu ani în urmă.

Remontoire ţuguie buzele.

— Atunci, o să vă dăm unele noi, protejate împotriva majorităţii variantelor de Epidemie. O să vi le trimit înainte să părăsiţi sistemul, alături de medicamente şi de componente pentru refrisomn. Introduceţi fişierele şi ele vor produce arme şi dispozitive. Dacă aveţi întrebări, adresaţi-i-le Aurei, formulate corespunzător, şi ea ar trebui să vă poată ajuta.

— Mulţumim, Rem, zise Antoinette.

— Acesta este un cadou, continuă el. Vi-l dăm gratuit, tot aşa cum suntem de acord s-o luaţi pe Aura. Ea este acum a voastră. Totuşi, *există* ceva ce ne-aţi putea oferi în schimb.

— Spune, încuviinţă Antoinette.

Însă Remontoire nu mai zise nimic. Privi înapoi, peste umăr, către o siluetă ce înainta spre ei, prin iarbă.

— Bună, John! rosti Antoinette.

Pe bancă, Scorpio se îndreptă rigid de spate în vreme ce silueta se apropia. La prima vedere, abia dacă aducea cu o fiinţă umană. Păşea, avea braţe, picioare şi cap, dar aici se oprea orice asemănare. Jumătate din corpul său – un braţ, un picior şi o jumătate de trunchi – era, din câte îşi dădea seama hiperporcul, aproximativ organică. Însă cealaltă jumătate era greoaie şi mecanică, în mod grotesc, fără să se fi depus nici cel mai mic efort pentru crearea unei iluzii de simetrie. Se vedeau pistoane şi articulaţii uriaşe, plăci metalice glisante ce străluceau de lustruire şi lubrifiere constantă. Braţul din partea mecanică atârna până la nivelul genunchiului, sfârşindu-se printr-un sistem multifuncţional complex de instrumente. Efectul general era că un echipament de construcţii intrase în coliziune, la viteză mare, cu un bărbat şi fuzionaseră în urma procesului.

Prin contrast, capul era aproape normal. Dar numai prin contrast. Videocamere roşii multifaţetate îi erau îndesate în orbite. Din nări îi ieşeau tuburi ce se curbau peste pomeţi spre înapoi, pentru a se conecta la un mecanism invizibil. O grilă ovală, prinsă în carnea feţei, îi acoperea

gura. Era chel, cu excepţia unei duzini de şuviţe încâlcite ce-i răsăreau din creştet. Acestea erau înnodate la spate, într-o coadă care-i atârna pe ceafă. Nu avea urechi. Ba chiar, observă Scorpio, nu avea absolut niciun orificiu vizibil. Poate că fusese reconceput pentru a tolera vidul cosmic fără protecţia unei căşti spaţiale.

Glasul păru să-i răsune din grilă. Era subţire şi slab, ca al unei jucării stricate.

— Hei! Toată gaşca-i aici.

— Ia loc, John, zise Antoinette. Trebuie să te pun la curent? Remontoire tocmai ne explica detaliile unui troc tehnic. El o să ne dea nişte jucării noi şi cool.

— În schimbul a ceva, bănuiesc.

— Nu, spuse Remontoire. Planurile tehnice şi celelalte articole sunt realmente un cadou. Însă, dacă sunteţi dispuşi să ne oferiţi la rândul vostru un cadou, am avea, într-adevăr, ceva în minte.

Brannigan îşi ocupă locul, aşezându-se cu şuierat şi pufnet de pistoane culisante.

— Vrei restul armelor-cache, rosti el.

Remontoire răspunse printr-o aprobare din cap.

— Ne-ai ghicit bine dorinţa.

— De ce le vreţi? întrebă Căpitanul.

— Prognozele noastre arată că vom avea nevoie de ele, dacă intenţionăm să creăm o diversiune utilă. Există, inevitabil, un element de incertitudine. Nu sunt cunoscute toate proprietăţile armelor, dar noi putem face unele presupuneri utile.

— Şi noi vom fugi din faţa maşinilor, interveni Scorpio. Cine poate afirma că nu vom avea nevoie şi noi de armele alea?

— Nimeni nu poate afirma aşa ceva, aprobă Remontoire, perfect calm şi inexpresiv ca întotdeauna, aidoma unui adult care le sugera jocuri de societate unor copii. Este foarte posibil să aveţi nevoie de ele. Însă voi *veţi fugi* de lupi, nu veţi fi angajaţi în luptă cu ei. Dacă sunteţi atenţi, veţi evita orice întâlniri, cât timp va fi posibil.

— Ai spus că s-ar putea totuşi să avem lupi pe urmele

noastre, îi reaminti Antoinette. Ce facem în privinţa lor? Îi rugăm cu frumosul să plece?

Remontoire ciocăni din nou cu degetul în suportul de date pe care-l pusese pe masă.

— El vă va arăta cum să construiţi un sistem de arme hipometrice. Prognozele noastre arată că trei asemenea arme vor fi suficiente pentru a împrăştia un număr mic de lupi care v-ar urmări.

— Şi dacă prognozele voastre se dovedesc eronate? întrebă Scorpio.

— Veţi dispune de alte resurse.

— Nu-i suficient, clătină din cap hiperporcul. Nu uita că armele-cache au fost exact motivul pentru care am străbătut tot drumul până la sistemul Resurgam. Ele ne-au băgat până la gât în rahatul ăsta. Iar acum tu ne spui că trebuie să renunţăm pur şi simplu la ele?

— Continui să fiu aliatul vostru, zise Remontoire. Nu fac altceva decât să propun ca armele respective să fie realocate în punctul de maximă utilitate.

— Nu-nţeleg ceva, zise Antoinette şi arătă din cap spre aşchia cu date de pe masă. Voi dispuneţi de mijloace pentru a produce chestii la care noi nici măcar nu putem visa deocamdată şi totuşi vreţi armele din arsenalul ăla vechi şi mucegăit?

— Nu putem subestima depozitul-cache, răspunse Remontoire. El este un cadou sosit din viitor. Până când armele respective nu vor fi testate exhaustiv, nu putem presupune că ar fi inferioare oricăror lucruri primite de la Aura. Trebuie să fiţi de acord cu raţionamentul acesta.

— Eu zic că are dreptate, încuviinţă Antoinette.

Forma proiectată a lui Brannigan se mişcă însoţită de un şuierat de sisteme locomotorii. Poate că imaginaţia lui Scorpio era de vină, dar hiperporcului i se păru că simte iz de lubrifiant. Căpitanul vorbi iarăşi, cu glăsciorul piţigăiat:

— Poate că are dreptate, dar nici capacităţile Aurei n-au fost testate. Măcar noi am desfăşurat câteva arme-cache şi am constatat că sunt funcţionale. Nu pot aproba cedarea celorlalte.

— Atunci, va trebui să ajungem la un compromis, zise Remontoire.

Căpitanul îl privi; chipul său cu gura-grilă era lipsit de orice expresie.

— Sunt numai urechi, spuse el.

— Prognozele noastre indică o probabilitate de succes redusă, totuşi importantă statistic, prin utilizarea doar a unui subset din armele disponibile în depozitul-cache.

— Adică să primiţi câteva dintre ele, dar nu pe toate? întrebă Antoinette.

Remontoire înclină o singură dată din capul pleşuv.

— Da, totuşi, nu consideraţi că am ajuns cu uşurinţă la acceptul acesta. Dispunând doar de un număr redus de arme-cache, s-ar putea să nu reuşim să împiedicăm o unitate-lupi mai mare să pornească după voi.

— Da, zise Antoinette, dar, pe de altă parte, noi vom avea atunci mai multe arme cu care să-i lovim, corect?

— Corect, aprobă Remontoire, însă nu subestimaţi riscul eşecului.

— Ni-l vom asuma, replică Scorpio.

— Staţi, rosti Khouri.

Tremura; cu o mână ţinea fix incubatorul din poală, iar cu cealaltă mână strângea puternic marginea mesei din lemn, zgâriind-o.

— Staţi. Eu… Aura…

Ochii i se dădură peste cap, lăsând să se zărească numai albul lor, iar tendoanele gâtului se reliefară ca nişte corzi.

— Nu, zise ea. Nu. În mod clar – nu.

— Nu… ce? întrebă Scorpio.

— Nu. *Nu.* Faceţi cum spune Remontoire. Daţi toate armele. Va conta într-adevăr. Aveţi încredere în el.

Unghiile ei scrijeliră lemnul, trasând dâre albe.

Vasko se apleacă în faţă şi vorbi pentru prima dată de la începutul întâlnirii.

— S-ar putea ca Aura să aibă dreptate, zise el.

— Am dreptate, rosti Khouri.

— Ar trebui s-o ascultăm, adăugă tânărul. S-a exprimat destul de clar.

— De unde ştie ea? întrebă Scorpio. Da, sunt dispus să cred că ştie unele lucruri, dar nimeni n-a zis vreodată că vede în viitor.

Toţi seniorii încuviinţară la unison din capete.

— În privinţa asta, sunt de partea lui Scorp, zise Antoinette. Nu-i putem da lui Rem toate armele. Trebuie să păstrăm unele şi pentru noi. Dacă nu putem pune în funcţiune manufacturile? Şi dacă nu va funcţiona nici ceea ce vor produce ele?

— Vor funcţiona, rosti Remontoire complet calm şi relaxat, deşi erau în joc atâtea destine.

Hiperporcul clătină din cap.

— Nu-i suficient. Vă vom da unele dintre arme, dar nu pe toate.

— Perfect, zise Remontoire, atât timp cât suntem de acord.

— Scorpio… interveni Vasko.

Hiperporcul nu mai rezistă. Aceasta era colonia sa, nava sa, criza sa. Ridică mâna şi-şi smulse ochelarii, izbutind să-i rupă.

— S-a decis! se răsti el.

Remontoire desfăcu larg degetele.

— Vom face atunci aranjamentele. Vor fi trimise remorchere pentru transferul armelor. Altă navetă va sosi cu noile manufacturi şi unele articole prefabricate. Vor veni Agregaţi care să ajute la instalarea armelor hipometrice şi a celorlalte tehnologii noi. Este necesar să mai evacuăm personal de pe suprafaţa Araratului?

— Da, răspunse Antoinette.

— Nu poate fi vorba despre o evacuare majoră, preciză Remontoire. Putem deschide coridoare sigure spre suprafaţă încă o dată, posibil de două ori – suficient pentru două zboruri de navete, dar nimic mai mult.

— Va fi suficient, încuviinţă femeia.

— Şi restul? întrebă unul dintre seniori.

— Li s-a oferit o şansă şi n-au profitat de ea, replică Scorpio.

Remontoire surâse înţelegător, ca şi cum cineva

comisese o gafă într-o companie politicoasă.

— Ei nu se află implicit în pericol imediat, zise el. Dacă Inhibitorii ar fi vrut să distrugă biosfera Araratului, ar fi putut s-o facă deja.

— Dar vor rămâne prizonieri pe planetă, interveni Antoinette. Lupii nu le vor permite niciodată să plece.

— Vor supravieţui însă, îi aminti Remontoire. Şi este posibil ca noi să avem o şansă să reducem prezenţa lupilor în jurul Araratului. Pe de altă parte, aşa ceva nu poate fi garantat fără acces la toate armele-cache.

— Şi cu toate armele o puteţi garanta? întrebă Scorpio.

După o clipă de gândire, Remontoire clătină din cap.

— Nu, zise el. Nu putem oferi nicio garanţie, nici chiar în circumstanţele respective.

Scorpio privi în jur, la delegaţii adunaţi acolo, observând pentru prima dată că el era singurul hiperporc. În locul unde stătuse Căpitanul era acum un spaţiu gol, un punct spre care atenţia tuturor celorlalţi era atrasă în mod subtil. Brannigan continua să fie acolo, gândi el, continua să asculte. I se păru chiar că poate simţi izul de lubrifiant.

— Atunci n-o să mă stresez prea tare, spuse Scorpio.

Antoinette îl căută pe Scorpio după întâlnire. Hiperporcul luase elevatorul şi revenise în partea de sus a navei, să ajute la eforturile de organizare a evacuaţilor. Aceştia erau peste tot, ghemuiţi pe coridoarele murdare, umede şi întortocheate, cât vedeai cu ochii.

Scorpio străbătu unul dintre coridoarele acelea, privind feţele speriate, răspunzând la întrebări când putea, totuşi fără să pomenească de planurile mai vaste pentru navă şi pentru pasagerii ei. Le spuse doar că se va avea grijă de ei, că unii urmau să fie îngheţaţi, dar că se vor depune toate eforturile ca procesul să fie cât mai sigur şi mai lipsit de dureri. Pentru o vreme, crezu el însuşi toate astea. Dar apoi, după ce parcurse încă un coridor, înţelese brusc că văzuse doar câteva sute de evacuaţi din miile despre care se presupunea că se aflau la bord.

Se întâlni cu Antoinette într-o intersecţie, unde

paramilitari din Braţul Securităţii îi direcţionau pe evacuaţi spre elevatoare funcţionale, care aveau să-i ducă în alte centre de repartizare, mult mai adânc în navă.

— O să fie bine, Scorp, zise femeia.

— Aşa de uşor mă poţi citi?

— Pari îngrijorat, de parcă ai purta pe umeri povara întregii lumi.

— Interesant, cam aşa mă şi simt.

— O să te descurci tu. Ţi-l aminteşti pe Clavain când am fost în Château al lui Mademoiselle?

— A trecut ceva timp de atunci.

— Ei bine, eu ţin minte, chiar dacă tu ai uitat. Clavain arăta exact aşa cum arăţi tu acum, Scorp, de parcă întreaga lui viaţă fusese o succesiune de erori, culminând cu acel moment de eşec suprem. Atunci a fost gata să cedeze. Dar *n-a făcut-o.* Şi-a păstrat cumpătul. Şi a funcţionat. În cele din urmă, succesiunea respectivă de erori s-a dovedit a fi exact setul corect de alegeri.

Hiperporcul zâmbi.

— Mulţumesc pentru discursul de îmbărbătare.

— M-am gândit că ar trebui s-o ştii, zise Antoinette. Lucrurile se complică, Scorp, şi ştiu că uneori tu nu crezi că-i tocmai mediul tău ideal, dacă-nţelegi ce vreau să spun. Dar greşeşti. Felul tău de a conduce este exact ce ne trebuie acum: direct şi la subiect. Tu nu eşti politician. Slavă Cerului! Clavain ar fi fost de acord, să ştii.

— Crezi?

— *Ştiu.* Îţi spun doar să nu declanşezi o criză. Nu acum.

— O să încerc.

Ea oftă şi-l lovi cu pumnul în braţ în joacă.

— Am vrut doar să ştii asta înainte să plec.

— Să pleci?

— M-am decis: mă-ntorc pe Ararat cu una dintre navetele lui Remontoire. Xavier este acolo.

— Va fi riscant, o avertiză el. De ce nu-l laşi pe Remontoire să-l aducă pe Xavier aici? El a fost deja de acord s-o aducă pe Orca de pe Ararat. Detest să fiu brutal de direct – scuze! –, dar cel puţin aşa l-am pierde doar pe

unul dintre voi, dacă lupii ar doborî naveta.

— Pentru că nu mă mai întorc, zise ea. Cobor pe Ararat şi rămân acolo.

Hiperporcul avu nevoie de câteva clipe să înţeleagă.

— Dar abia ai scăpat de acolo.

— Nu, Scorp, am venit cu *Nostalgia* pentru că nu aveam multe opţiuni. Însă responsabilităţile mele sunt acolo jos, cu miile pe care-i vom abandona în urma noastră. Da, sigur că da, probabil că, de fapt, ei nu vor avea nevoie cu adevărat de mine, dar vor avea nevoie în mod clar de Xavier. El este cam singurul care ştie să repare orice când se strică.

— Sunt convins că şi tu te vei face utilă, surâse Scorpio.

— Păi, dacă mă vor mai lăsa să pilotez când şi când, cred că n-o să-nnebunesc complet.

— Ai putea fi însă de folos şi aici. Mie mi-ar fi oricând util un aliat.

— Tu ai aliaţi, Scorp, atât doar că încă n-o ştii.

— Faci un lucru foarte curajos, zise hiperporcul.

— Ararat nu-i un loc chiar aşa oribil, răspunse ea. De aceea nici nu mă simt vreo martiră. Planeta nu m-a deranjat chiar niciodată. Mi-au plăcut apusurile de soare. Ba după atâţia ani a început să-mi placă şi ceaiul de iarbă-de-mare. Practic, nu fac altceva decât să stau acasă.

— O să-ţi ducem dorul.

Antoinette coborî ochii şi Scorpio avu senzaţia că ea nu-l putea privi în faţă.

— Nu ştiu ce se va-ntâmpla acum, Scorp. Poate că vei duce nava asta la Hela, aşa cum zice Aura. Poate că vei merge altundeva. Am însă sentimentul că nu ne vom mai reîntâlni. Universul este mare şi probabilitatea ca potecile noastre să se mai încrucişeze vreodată…

— Este mare, da, totuşi, pe de altă parte, cred că asta îngăduie şi câteva coincidenţe.

— Pentru unii, poate, dar nu pentru cei ca tine şi ca mine, Scorp, zise Antoinette, ridicând ochii şi fixându-l cu privirea. Am fost speriată de tine când te-am întâlnit, nu mi-e ruşine s-o recunosc acum. Speriată şi ignorantă. Dar

sunt bucuroasă că totul s-a-ntâmplat aşa cum s-a-ntâmplat. Sunt bucuroasă că am apucat să te cunosc pentru câţiva ani.

— A fost jumătate din viaţa mea.

— Au fost ani buni, Scorp. N-o să-i uit.

Plecă din nou ochii şi hiperporcul se întrebă dacă Antoinette se uita la pantofii lui micuţi, ca de copil. Brusc deveni conştient de sine şi-şi dori să fi fost mai mare, mai uman, mai puţin ca un porc şi mai mult ca un om.

— Remontoire va termina curând pregătirea navetei, zise femeia. Mă duc acolo. Să ai grijă de tine, da? Eşti un om bun. Un porc bun.

— O să-ncerc, spuse Scorpio.

Ea îl îmbrăţişă şi îl sărută.

Apoi plecă. Scorpio n-o mai revăzu niciodată.

TREIZECI ŞI DOI

Hela, 2727

Caravana se menţinu pe marginea Căii, depăşind pe rând catedralele. Maşinării monstruoase se înălţau uriaşe deasupra Rashmikăi. Fata se simţea prea copleşită pentru a înregistra totul, reţinând doar impresia înceţoşată a unor gigantice mecanisme cenuşiu-închis, proiectate la o scară inumană. Pe măsură ce caravana se strecura printre ele, catedralele păreau să stea complet nemişcate, la fel de înrădăcinate în peisaj ca şi clădirile văzute pe Câmpiile Jarnsaxa. Atât doar că, desigur, clădirile acestea erau adevăraţi zgârie-nori, degete colţuroase ce zgâriau faţa Haldorei. Iar nemişcarea, Rashmika o ştia, nu era decât o iluzie generată de viteza caravanei. Dacă s-ar fi oprit, una sau alta dintre catedrale ar fi rulat peste ei în câteva minute.

Se spunea despre catedrale că nu se opreau niciodată. De asemenea, se mai spunea că se abăteau rareori de la rutele lor, cu excepţia cazurilor când un obstacol era prea mare pentru a fi zdrobit sub mecanismele lor de tracţiune fără pericolul răsturnării.

Calea era mult mai îngustă decât se aşteptase fata. Îşi aminti ce spusese chestorul Jones: că nu depăşea niciodată lăţimea de două sute de metri şi că, în general, era mult mai strâmtă. În absenţa oricăror puncte de referinţă familiare, distanţele erau greu de estimat, totuşi ea nu credea că, în vreun punct de pe porţiunea aceasta, Calea ar fi depăşit în lăţime o sută de metri. Unele catedrale mai mari erau ele însele atât de late, încât se ghemuiau peste toată lărgimea Căii ca nişte broscoi mecanici. Catedralele mai mici se puteau deplasa şi câte două, una lângă alta, dar numai îngăduind ca părţi din suprastructurile lor să se aplece peste marginile Căii. Aici nu prea conta. Calea nu era decât o bandă curăţată şi netezită peste întinderea altfel plată şi lipsită de obstacole a Câmpiilor. Oricare

dintre catedrale s-ar fi putut abate de la ea, încercându-şi şansele pe terenul ceva mai denivelat din laterale, însă era clar că azi nimeni nu-şi asuma un astfel de risc, iar ordinea relativă a alaiului părea că va rămâne deocamdată necontestată. Acesta era modul firesc de mers: împingerile, lovirile şi vicleşugurile murdare despre care auzeai în sterpe constituiau de obicei excepţia, nu regula, iar asemenea poveşti, Rashmika bănuise de mult, cunoşteau un grad de exagerare pe măsură ce călătoreau spre nord.

În consecinţă, deocamdată flotilele de catedrale aveau să se târască pe Cale într-o formaţie mai mult sau mai puţin fixă. Dacă fata se gândea la ele ca la oraşe-state, atunci acum ar fi fost o perioadă de comerţ şi de diplomaţie, nu de război. Neîndoios ar fi existat acţiuni de spionaj şi mişcări tactice şi neîndoios s-ar fi întocmit întruna planuri pentru situaţii neprevăzute. Însă pentru moment prevala o stare de cordialitate binevoitoare, cu toate politeţurile încordate ce erau de aşteptat în mod obişnuit între rivali istorici.

Asta îi convenea fetei: i-ar fi fost greu să se încadreze în echipa de reparaţii şi fără să aibă de-a face cu crize şi complicaţii suplimentare.

Primise ordin să-şi strângă lucrurile – puţine câte avea – şi să rămână într-un vehicul anume din convoi. În scurt timp, motivul deveni evident, întrucât caravana se diviză într-o mulţime de componente mai mici. Rashmika se uită cum lucrătorii chestorului săriră de la un vehicul la altul, demontând legături ombilicale şi cuplaje cu o degajare indiferentă faţă de riscurile uluitoare pe care le înfruntau.

Unele dintre aceste subcaravane continuau să fie formate din câteva vehicule şi fata văzu cum ele se desprinseră pentru a se întâlni cu catedralele mai mari sau cu grupuri de catedrale. Spre dezamăgirea ei, vehiculul în care fusese repartizată plecă singur. Mai erau şi alţi ocupanţi – zece-doisprezece pelerini şi muncitori migranţi care aşteptau cu ea –, dar orice speranţă că Ecaterina de Fier s-ar putea număra printre catedralele cele mai mari

se spulberă iute, dacă nu merita decât un vehicul din caravană.

Ei bine, aşa cum spusese chestorul, tot trebuia să înceapă de undeva.

Vehiculul se îndepărtă de catedralele majore, hurducându-se şi legănându-se prin făgaşele şi minicraterele lăsate de acestea.

— Salut! li se adresă Rashmika celorlalţi călători, oprindu-se în faţa lor cu mâinile în şolduri. Care dintre alea este Lady Morwenna?

Unul dintre tovarăşii de drum îşi şterse mucii adunaţi pe buza superioară.

— Niciuna, scumpo.

— Una dintre ele trebuie să fie, insistă Rashmika. Ăsta-i grupul principal. Locul cel mai dorit este chiar aici.

— Da, e grupul principal, dar nimeni n-a spus că Lady Morwenna face parte din el.

— Acum o dai cotită, numai de-al naibii.

— I-auzi la ea, zise altcineva. Viţică obraznică!

— Bun, ripostă fata, dacă Lady Morwenna nu-i acolo, unde este?

— De ce eşti atât de interesată? întrebă primul dintre bărbaţii care-i răspunseseră.

— E cea mai veche catedrală de pe Cale, răspunse Rashmika. Ar fi cam ciudat să *nu* vreau s-o văd, nu crezi?

— Scumpo, noi nu vrem altceva decât să avem de muncă. Nu contează care dintre ele ne angajează. E aceeaşi gheaţă *de rahat* pe care trebuie s-o dai la o parte din drum.

— Pe mine mă interesează oricum.

— Nu-i niciuna dintre ele, se auzi alt glas, plictisit, totuşi nu dezaprobator şi Rashmika văzu un bărbat aflat mai în spate, întins pe o canapea, cu o ţigară într-o mână şi cu mâna cealaltă afundată în pantaloni, scărpinându-se de zor. Dar o poţi vedea.

— Unde?

— Aici, fetiţo.

Ea făcu un pas spre bărbat.

— Ai grijă, interveni altcineva. N-o să mai scapi de el.

Rashmika şovăi. Bărbatul îi făcu semn cu ţigara să se apropie, apoi scoase mâna din pantaloni; se termina printr-o gheară metalică grosolană. Transferă ţigara în ea şi-şi repetă gestul de chemare cu mâna teafără.

— E-n regulă. Miros eu niţel, dar nu muşc. Voiam doar să ţi-o arăt pe Lady Mor, atâta tot.

— Ştiu, zise fata şi înaintă printre trupuri.

Bărbatul arătă spre o ferestruică zgâriată dinapoia sa. Apoi o şterse cu mâneca.

— Priveşte pe-aici. Mai poţi să-i zăreşti vârful turlei.

Rashmika se uită, dar nu văzu decât relieful.

— Nu…

— Acolo.

Bărbatul îi împinse uşor bărbia, până când Rashmika privi exact în direcţia cuvenită.

— Între promontoriile alea – vezi ceva ce se ridică deasupra lor?

— Ţi se ridică ţie, comentă cineva.

— Gura! se răsti fata.

Probabil că în tonul ei existase o nuanţă anume, deoarece avu exact efectul dorit.

— Vezi acum? întrebă bărbatul.

— Da, dar ce face tocmai acolo? Nu poate să se afle tocmai pe Calea Permanentă.

— Ba da, zise el, însă nu pe porţiunea pe care o urmăm noi de obicei.

— Ea nu ştie? întrebă cineva.

— Dacă aş fi ştiut, n-aş fi întrebat, replică Rashmika sarcastic.

— Calea se ramifică în apropiere de locul ăsta, explică bărbatul răbdător, aşa cum ai face cu un copil.

Rashmika decise că, la urma urmelor, nu-l prea plăcea. Da, o ajuta, totuşi conta şi cum proceda. Uneori, refuzul este preferabil unui ajutor dat în silă.

— Se desparte în două, continuă el. O rută este cea pe care o urmează de obicei catedralele. Cea care le duce la Scara Diavolului.

— O ştiu, zise fata. Rampe în zigzag, tăiate în pereţii riftului. Catedralele coboară pe ele până pe fundul riftului, îl traversează, apoi suie pe peretele opus.

— Exact. Crezi că poţi ghici unde duce cealaltă rută?

— Presupun că traversează podul.

— Eşti o fetiţă isteaţă.

Rashmika se îndepărtă de ferestruică.

— Dacă există o ramificaţie a Căii de la pod până aici, de ce n-am urmat-o şi noi?

— Pentru că nu-i ruta cea mai rapidă pentru un convoi. Caravanele pot s-o ia pe scurtături, să suie pante şi să urmeze curbe strânse. Catedralele nu pot asta. Ele trebuie să ocolească pe drumul cel mai lung în jurul oricărui obstacol pe care nu-l pot detona. Oricum, ruta spre pod nu-i prea întreţinută. Este posibil să nu observi că-i parte din Cale, chiar dacă eşti pe ea.

— Atunci Lady Morwenna se va îndepărta întruna de grupul principal de catedrale, zise Rashmika. Dar asta nu-nseamnă că Haldora nu va mai fi deasupra ei?

— Nu tocmai, răspunse bărbatul şi-şi scărpină obrazul cu gheara, iar metalul hârşâi pe ţepii neraşi ai bărbii. Însă nici Scara Diavolului nu-i exact pe ecuator. A fost săpată acolo unde s-a putut săpa, nu acolo pe unde ar fi trebuit să treacă. Şi încă ceva – când cobori pe Scara Diavolului, ai de-a face cu streşini de gheaţă ce atârnă deasupra. Nu-s bune pentru Observatori, fiindcă le blochează vederea planetei. Iar Scara e locul unde catedralele au şansa cea mai bună de a trece una înaintea celeilalte. Însă dacă vreuna dintre ele ar izbuti vreodată să traverseze podul, ar fi atât de departe în faţa grupului, încât ar trebui să se oprească pentru ca restul s-o ajungă. Iar după aceea nimic nu i-ar mai lua-o vreodată înainte. S-ar putea lăţi cât de mult ar vrea. Ca să nu mai zic de gloria de a fi traversat podul. Catedrala aia ar conduce Calea.

— Totuşi, nicio catedrală n-a traversat podul niciodată, spuse fata, apoi îşi aminti de craterul plin de resturi pe care îl văzuse de pe acoperişul caravanei. Ştiu că una a încercat odată, dar…

— Nimeni n-a susţinut că n-ar fi o nebunie, scumpo, dar aici vorbim despre bătrânul vicar Quaiche, cel cu ochii beliţi. Ar trebui să fii fericită c-ajungi la Cati de Fier. Se zice că şobolanii au început deja să plece din Lady Mor.

— Probabil vicarul crede că are o şansă reală de a reuşi, zise ea.

— Sau că nu-i în toate minţile, rânji bărbatul, arătându-şi dinţii galbeni ca nişte pietre funerare ciobite. Alege ce-ţi place.

— Nu trebuie să aleg, replică Rashmika. De ce ai zis că are ochii beliţi?

Toţi izbucniră în hohote de râs în jur. Unul dintre ei făcu rotocoale din degete şi le ridică în dreptul ochilor, sugerând nişte ochelari.

— Fata mai are multe de învăţat, comentă altcineva.

Ecaterina de Fier era una dintre catedralele cele mai mici ale alaiului şi călătorea singură la câţiva kilometri în urma grupului principal. În spatele ei mai existau şi altele, dar nu se vedeau decât sub forma unor turle la orizont. Cu siguranţă se străduiau să le ajungă pe celelalte şi să se apropie cât mai mult posibil de punctul abstract şi mişcător de pe Cale ce corespundea cu Haldora aflată exact deasupra. Ruşinea supremă, din punctul de vedere al unei catedrale, era să rămână atât de mult în urmă, încât până şi un observator neoficial să-şi dea seama că Haldora nu era tocmai la zenit. Mai rău decât asta – inimaginabil mai rău – era stigmatul care depăşea ruşinea şi care era soarta suferită de orice catedrală care pierdea Haldora complet din vedere. De aceea activitatea echipelor de muncă de pe Calea Permanentă era tratată cu atâta seriozitate. O zi de întârziere ici şi colo nu însemna nimic, însă multe astfel de întârzieri puteau avea un efect catastrofic asupra înaintării unei catedrale.

Vehiculul Rashmikăi încetini în apropierea Ecaterinei de Fier, apoi o ocoli să ajungă în partea din spate. Circumnavigaţia aceea parţială îi oferi fetei o imagine excelentă a locului ce urma să-i fie cămin. Deşi catedrala

unde fusese repartizată era neîndoios mică, nu reprezenta un exemplu atipic al stilului lor general.

Baza plată era un dreptunghi lat de treizeci de metri şi lung de aproape o sută de metri. Deasupra bazei se înălţa suprastructura; dedesubtul ei – parţial ascunse de mantale metalice – se aflau motoarele şi sistemele de tracţiune masive. Catedrala înainta încet pe Cale utilizând seturi paralele de şenile. În prezent, o întreagă unitate de tracţiune fusese ridicată pe un flanc, la zece metri deasupra gheţii. Muncitori în costume erau legaţi de partea inferioară imobilă a unei plăci din şenilă, iar aparatele lor de tăiat şi de sudat străluceau în culori albastre-violete frumoase, în timp ce lucrau. Fata nu se întrebase niciodată cum rezolvau catedralele problema unor asemenea revizii, iar caracterul rudimentar şi *brutal* al soluţiei – repararea tracţiunii în timp ce catedrala continua să se deplaseze – o impresionă.

Abia acum observă că de jur-împrejurul catedralei se derulau multe activităţi similare; schelele acopereau mare parte din suprastructură. Siluete micuţe lucrau oriunde ar fi privit. Felul cum ieşeau şi intrau brusc prin trape, hăt deasupra solului, o ducea cu gândul la figurinele mecanice din turnurile cu ceas.

Deasupra bazei netede, catedrala se conforma mai mult sau mai puţin aşteptărilor arhitecturale tradiţionale. Văzută de deasupra, era aproximativ cruciformă, formată dintr-o navă lungă, cu două transepturi mai late şi mai scurte ce ieşeau de o parte şi de alta, iar în vârful crucii se găsea o capelă mică. La intersecţia navei şi a transepturilor, un turn cu bază pătrată se înălţa pe o sută de metri – aproape egal cu lungimea catedralei –, după care se îngusta într-o turlă cu patru laturi, înaltă la rândul ei de cincizeci de metri. Muchiile turlei erau serate şi în vârful ei se afla un ansamblu de antene de comunicaţii şi heliografe. De pe baza de tracţiune se ridicau, înclinate spre interior pentru a se conecta la partea superioară a navei, o duzină de contraforţi din schelete de grinzi cu zăbrele. Unu sau doi erau, în mod evident, incompleţi. De

fapt, mare parte din catedrală avea un aspect haotic, diverse părţi ale arhitecturii fiind în armonie doar relativă cu cele din imediata lor vecinătate. Secţiuni întregi păreau să fi fost înlocuite în grabă sau cu cheltuieli minime ori poate cu o combinaţie a celor două. Turla era uşor înclinată şi proptită dintr-o parte de o schelă.

Rashmika nu ştia dacă să se simtă întristată sau uşurată. Acum, ştiind ceea ce ştia despre planurile pe care vicarul Quaiche le avea pentru Lady Morwenna, era bucuroasă că nu fusese repartizată acolo. Putea să se gândească la orice fantezii, însă nu exista absolut nicio şansă de a-şi salva fratele înainte ca Lady Morwenna să ajungă la pod. Trebuia să se considere norocoasă dacă până atunci reuşea să se infiltreze la orice nivel al catedralei.

Noţiunea de „infiltrare” îi răsuna în cap. Parcă rezonase cu ceva intim şi personal, ceva aflat tot atât de profund înăuntrul ei ca măduva. Oare de ce ideea aceea căpătase brusc o asemenea forţă, devenind atât de serioasă şi urgentă? Rashmika bănuia că întreaga ei misiune fusese o formă de infiltrare, din clipa când îşi părăsise satul şi pornise să se alăture caravanei. Ascensiunea în ierarhia catedralei până avea să-l localizeze pe Harbin reprezenta doar un aspect ulterior, şi mai periculos, al unei acţiuni în care se lansase deja. Făcuse primul pas cu săptămâni în urmă, când auzise pentru prima dată de trecerea caravanei atât de aproape de sterpe.

Dar, de fapt, totul începuse mai devreme.

Mult mai devreme.

Simţi că ameţeşte. Întrezărise ceva acolo, un moment de claritate care apăruse şi dispăruse aproape imediat. Ea însăşi îl blocase, aşa cum ai trânti o uşă, ca să nu mai auzi un zgomot puternic sau să nu mai vezi o lumină orbitoare. Fata întrezărise un plan – o idee de infiltrare – diferit de cel pe care crezuse că-l ştia. Era în afara aceluia şi mai presus de el, cuprinzându-l în întregime. Un plan de infiltrare atât de uriaş şi de ambiţios, încât până şi călătoria aceasta pe Hela nu era decât un simplu capitol din ceva mult mai lung.

Un plan în care ea nu era pur şi simplu o marionetă, o păpuşă, ci, de asemenea, păpuşarul. Un gând sclipea, răzbătând cu limpezime dureroasă: *Tu însăţi l-ai determinat.*

Tu ai vrut să se-ntâmple în felul ăsta.

Se forţă să-şi abată gândurile în altă direcţie. Cu un efort de voinţă îşi sili mintea să revină la problema imediată a catedralelor. O neglijenţă acum sau un moment de neatenţie putea să schimbe totul.

O umbră căzu peste vehicul. Ajunseseră sub Ecaterina de Fier şi se deplasau printre rândurile uriaşe de şenile. Roţi de antrenare şi plăci articulate se mişcau cu o lentoare de neoprit, inexorabilă. Momentele ei de neatenţie erau complet lipsite de importanţă: acum trebuia să se încreadă în pilot.

Trecu în cealaltă parte a cabinei. În faţă, coborând din partea ventrală a catedralei, se vedea o rampă ale cărei margini erau marcate prin lumini roşii, pulsatorii. Capătul inferior al rampei atingea solul, hârşâind şi lăsând o urmă netedă. Subcaravana sui pe pantă, roţile se învârtiră o clipă în gol, după care căpătară aderenţă şi urcă pe rampă în întregime. Fata se prinse de un mâner pentru a-şi menţine echilibrul când vehiculul porni pe suprafaţa destul de înclinată. Prin metalul pereţilor cabinei, putea să simtă fiecare scrâşnet al angrenajelor ce îi propulsau în sus.

În scurt timp, ajunseră în vârful rampei. Subcaravana reveni în poziţie orizontală şi ieşi într-o zonă de primire abia luminată. Acolo mai erau parcate două vehicule, alături de o mulţime de echipamente complet necunoscute, cu aspect vechi. Siluete în costume de vid se mişcau de colo până colo. Trei dintre ele fixară un sas-burduf ombilical de flancul subcaravanei, moşmondind cu elementele de interconectare de parcă ar fi fost o operaţiune pe care n-o mai efectuaseră niciodată.

Rashmika auzi brusc şuierături şi bufnete, apoi glasuri. Tovarăşii ei începură să-şi strângă lucrurile, să se ridice şi să pornească spre sas. Îşi luă şi ea bocceluţa şi se pregăti să li se alăture. O vreme, nu se mai întâmplă nimic.

Glasurile răsunau mai ridicate, ca şi cum ar fi fost o dispută. Stând lângă fereastră, fata putea să vadă mai bine ce se întâmpla afară. În partea depresurizată a incintei, observă o siluetă care stătea în picioare, nemişcată. Prin vizorul căştii extravagante, izbuti să-i zărească chipul: era inexpresiv, totuşi, nu complet nefamiliar.

Individul necunoscut privea tăcut desfăşurarea procedurilor, sprijinindu-se cu o mână într-un baston.

Gălăgia continuă câteva momente la aceeaşi intensitate, într-un târziu, se stinse şi tovarăşii Rashmikăi începură să treacă prin sas, punându-şi căştile costumelor de vid. Toţi păreau mult mai puţin vioi decât cu cinci minute în urmă. Realitatea sosirii în Ecaterina de Fier însemna sfârşitul călătoriei. Judecând după expresiile lor, incinta aceasta slab iluminată, murdară şi cu aspect mohorât, plină cu vechituri abandonate şi lucrători cu chipuri plictisite, nu era tocmai ceea ce-şi imaginaseră când plecaseră la drum; pe de altă parte, fata îşi amintea ce spusese chestorul: că vicarul Ecaterinei de Fier era un om cumsecade care-i trata bine pe lucrători şi pe pelerini. În cazul ăsta, toţi ar fi trebuit să se considere norocoşi. Mai bine o catedrală prăpădită, condusă de un om bun, decât azilul de nebuni sortit pieirii al lui Lady Morwenna, chiar dacă Rashmika trebuia să ajungă până la urmă la ea.

Îi venise rândul şi se pregătea să iasă pe uşă, când o mână îi atinse pieptul împiedicând-o să înainteze. Ridică ochii şi văzu un oficial Adventist, gras la faţă.

— Rashmika Els? întrebă el.

— Da.

— A avut loc o schimbare de plan. Mă tem că va trebui să rămâi în caravană.

O luară din Ecaterina de Fier, îndepărtând-o de drumul neted al Căii Permanente. Ea era singurul pasager din subcaravană, cu excepţia bărbatului în costum şi cu baston. Acesta continua să stea în picioare, fără să-şi scoată casca, lovind uşor cu bastonul în călcâiul cizmei. În majoritatea timpului, Rashmika nu-i putea zări faţa.

Vehiculul se hurducă multe minute prin făgaşele de gheaţă, iar grupul principal de catedrale se pierdu în zare.

— Mergem la Lady Morwenna, nu-i aşa? întrebă fata fără să aştepte cu adevărat un răspuns.

Nici nu primi vreunul. Bărbatul strânse doar mai ferm degetele pe măciulia bastonului, înclinând uşor capul, astfel încât lumina reflectată făcea din vizorul său o mască perfect impenetrabilă. Fetei i se făcu rău până ajunseră pe teren mai neted şi începură să meargă paralel cu catedrala. Răul nu era cauzat exclusiv de mişcarea subcaravanei, ci şi de senzaţia respingătoare a existenţei unei capcane. Ea dorise să vină la Lady Morwenna, însă nu dorise ca Lady Morwenna s-o atragă în interiorul său, împotriva vrerii ei.

Vehiculul înaintă pe lângă muntele încet mişcător al catedralei. Dacă Ecaterina de Fier se târa în jurul lui Hela pe şenile de buldozer, Lady Morwenna practic păşea, deplasându-se pe douăzeci de tălpi trapezoidale imense. Alcătuiau două şiruri paralele de câte zece tălpi, iar fiecare şir era lung de două sute de metri. Întreaga masă a structurii principale, care se înălţa uriaşă deasupra, era conectată de tălpi prin giganticele coloane telescopice ale contraforţilor catedralei. În realitate, nu erau contraforţi, ci mai degrabă picioarele tălpilor: componente mecanice complexe, ale căror tendoane erau pistoanele şi punctele de articulare, venele fiind segmentele groase de cabluri şi de fire electrice. Erau acţionate de arbori în mişcare ce ieşeau prin pereţii structurii principale ca ramele orizontale ale unei galere propulsate de vâslaşi. Pe rând, fiecare talpă se ridica trei-patru metri de la sol, se deplasa puţin în faţă, apoi cobora iarăşi. Drept urmare, întreaga structură înainta lin, parcă lunecând, cu viteza de treizeci de centimetri pe secundă.

Catedrala era, fata o ştia bine, foarte veche. Crescuse dintr-o sămânţă micuţă, semănată în primele zile ale colonizării umane a lui Hela. Oriunde ar fi privit Rashmika, vedea urme de avarii şi de reparaţii, de reproiectare şi de extindere. Era mai puţin o clădire şi mai degrabă un oraş

care fusese supus la proiecte civice şi la planuri de îmbunătăţire urbană grandioase, fiecare respingând planul anterior. Printre maşinăriile acelea, şi coexistând cu ele, se vedea o populaţie de forme sculptate: garguie şi grifoni, dragoni şi demoni, chipuri gravate în piatră sau în metal. Unele erau animate, fiind acţionate de mişcarea picioarelor, astfel încât fălcile figurilor gravate se căscau larg şi se închideau brusc, pocnind, la fiecare pas al catedralei.

Rashmika privi şi mai sus, căznindu-se să distingă ferestrele vehiculului. Sala cea mare a catedralei se ridica mult deasupra punctului în care contraforţii articulaţi se curbau spre interior pentru a se uni cu ea. Vitralii enorme se înălţau deasupra ei, orientate spre faţa Haldorei. Părţile ieşite în afara zidăriei şi a metalului erau încununate de grifoni şezând pe vine sau de alte creaturi heraldice. Acolo se afla Turnul-Ceasului însuşi, umilind până şi sala, un deget subţire de fier care se ridica mai mult decât orice structură văzuse fata vreodată. Ea putea distinge istoria catedralei în turnul acela, deoarece straturile perioadelor de creştere erau perfect vizibile, arătând cum se extinsese structura vastă până la dimensiunea actuală. Observă nebunii şi planuri abandonate; meandre proeminente ce nu duceau nicăieri şi nivelări bizare acolo unde probabil că turla fusese îngustată spre capăt, după care se decisese să mai fie înălţată cu o sută de metri. Iar undeva aproape de vârf – greu de zărit din poziţia actuală a fetei – se afla o cupolă sub care ardeau luminile galbene inconfundabile ale unei încăperi locuite de oameni.

Vehiculul viră şi se apropie mai mult de şirul de tălpi ce tropăiau. Se auzi un zăngănit, apoi vehiculul se desprinse de sol, fiind ridicat de pe suprafaţă, la fel cum gheţiola lui Crozet fusese ridicată de caravană.

Bărbatul în costum de vid începu să-şi desprindă casca. O făcea cu un soi de răbdare maniacă, de parcă actul în sine era o penitenţă necesară.

Casca fu scoasă. Bărbatul îşi trecu o mână înmănuşată prin smocul de păr alb, făcându-l să stea perpendicular pe

scalp. Vârfurile firelor de păr erau tunse cu precizie matematică, formând o suprafaţă perfect orizontală. O privi pe fată; avea trăsături prelungi şi aplatizate, care o duceau cu gândul pe Rashmika la un buldog. Era convinsă că-l mai văzuse undeva, dar deocamdată nu-şi putea reaminti unde anume.

— Bun sosit în Lady Morwenna, domnişoară Els! zise bărbatul.

— Nu ştiu cine eşti dumneata sau de ce mă aflu eu aici.

— Eu sunt chirurgul-general Grelier, iar tu te afli aici fiindcă noi am vrut să te afli aici.

Indiferent ce ar fi însemnat cuvintele acelea, el spunea adevărul.

— Acum, vino cu mine, continuă bărbatul. Trebuie să cunoşti pe cineva. Apoi putem discuta termenii de angajare.

— Angajare?

— Ai venit aici să munceşti, nu?

Ea încuviinţă supusă.

— Da.

— Atunci este posibil să avem ceva care să ţi se potrivească de minune.

TREIZECI ŞI TREI

Lângă Ararat, 2675

Scorpio sperase să aibă parte de puţină odihnă, dar zilele ce urmară plecării lui Antoinette se dovediră la fel de obositoare ca oricare dintre cele anterioare. El rămase treaz aproape tot timpul, asistând la sosiri şi la plecări de navete şi de remorchere, supervizând organizarea noilor evacuaţi şi venirea şi plecarea tehnicienilor lui Remontoire.

Se simţea vlăguit dincolo de limită, nefiind niciodată sigur dacă nu ajunsese la o răsuflare sau două de colaps. Cu toate acestea, continua să lucreze, susţinut de cuvintele lui Antoinette şi de propriul refuz încăpăţânat de a arăta până şi cea mai mică urmă de slăbiciune în preajma oamenilor. Devenea tot mai greu. Într-o măsură tot mai mare, i se părea că ei aveau o energie care lui îi lipsea, că nu erau niciodată în pragul epuizării sau al prăbuşirii complete, cum se simţea el. În tinereţe, Scorpio fusese cu totul altfel. Pe atunci era un dinam de neoprit, mai puternic nu doar decât oamenii din cercul său, ci şi decât mulţi hiperporci. Fusese naiv să-şi imagineze că acesta avea să fie tiparul pentru toată viaţa sa, că avea să deţină mereu avantajul respectiv. Nu sesizase niciodată momentul exact când îl ajunseseră din urmă; poate că se întâmplase cu luni sau cu ani în trecut, dar acum era sigur că oamenii i-o luaseră înainte. Pe termen scurt, continua să deţină o forţă impulsivă şi furioasă care le lipsea lor, dar la ce era bună acum rapiditatea grosolană de bătăuş? Contau doar puterea calculată, cu ardere lentă, rezistenţa şi prezenţa de spirit. Oamenii gândeau mai iute decât el şi erau mai puţin predispuşi la greşeli. Oare ei înţelegeau asta? se întrebă Scorpio. Poate că nu imediat, întrucât se străduia din răsputeri să-şi compenseze slăbiciunea intrinsecă. Dar, mai devreme sau mai târziu, efortul avea să-şi spună cuvântul şi atunci ei aveau să înceapă să-i

observe erorile. Mulţi dintre ei – aliaţii de care amintise Antoinette – aveau să încerce să-i ignore insuficienţa crescândă, găsindu-i scuze pentru eşecuri. Dar, din nou, procesul respectiv putea continua doar un timp limitat. În mod inevitabil, avea să sosească un moment când inamicii lui aveau să-i detecteze slăbiciunea aceea insidioasă şi s-o folosească împotriva sa. Scorpio se întrebă dacă va avea curajul să se retragă primul, înainte ca realitatea să devină prea evidentă. Nu ştia. Era prea greu să se gândească la asta, fiindcă se apropia prea mult de esenţa fiinţei sale şi de ceea ce el nu putea să fie niciodată.

Antoinette nu intenţionase să fie crudă când se referise la perioada petrecută de ei pe Ararat ca fiind „ani buni”. O spusese cu toată sinceritatea, iar douăzeci şi trei de ani reprezentau o durată însemnată din viaţa oricui. Dar Antoinette era om. De acord, ea nu avea acces la toate procedurile de prelungire a vieţii ce fuseseră uzuale cu vreo două sute de ani în urmă – nimeni nu mai recurgea în prezent la ele –, totuşi continua să deţină atuuri care-i lipseau lui Scorpio. Genele moştenite de ea fuseseră modificate cu multe sute de ani în trecut, eliminându-se majoritatea cauzelor obişnuite de deces. Se putea aştepta să trăiască aproximativ de două ori mai mult decât ar fi trăit dacă strămoşii ei n-ar fi trecut niciodată prin schimbările acelea. O speranţă de viaţă de o sută cincizeci de ani nu era de neimaginat pentru femeie. Cu un noroc excepţional, ar fi putut ajunge chiar la două sute de ani. Destul de mult, poate, ca să fie martoră şi chiar să beneficieze de pe urma unei renaşteri a celorlalte tipuri de medicină de prelungire a vieţii, al căror număr se redusese masiv după Epidemia Fuziunii. Desigur, criza actuală nu făcea probabil un asemenea rezultat, totuşi rămânea o posibilitate îndepărtată, ceva la care Antoinette putea încă să spere.

Scorpio avea acum cincizeci de ani. Putea să se considere norocos dacă avea să apuce şaizeci. Nu auzise niciodată de vreun hiperporc care să fi trăit mai mult de şaptezeci şi cinci de ani, iar cel mai bătrân pe care-l

cunoscuse personal avusese şaptezeci şi unu de ani. Hiperporcul acela murise după încă un an, când o serie de boli ca nişte bombe cu ceas îl dezintegraseră în câteva luni.

Chiar dacă, printr-un noroc neaşteptat, ar fi găsit o unitate medicală care să mai aibă acces la vechi tratamente de reîntinerire şi de extindere a vieţii, acestea ar fi fost inutile pentru el, întrucât fuseseră prea fin acordate pentru biochimia umană. Scorpio auzise despre hiperporci care încercaseră aşa ceva, iar eforturile lor se dovediseră invariabil lipsite de succes. În majoritatea cazurilor, muriseră prematur, deoarece procedurile declanşau efecte secundare fatale de iatrogenie.

Nu era o opţiune. De fapt, unica opţiune era *moartea* în zece-cincisprezece ani. Douăzeci de ani, dacă era incredibil de norocos. Chiar şi atunci, ar fi însemnat mai puţin timp decât petrecuse deja pe Ararat.

„A fost jumătate din viaţa mea”, îi spusese lui Antoinette, dar nu credea că femeia înţelesese exact la ce se referise. Nu doar jumătate din viaţa pe care el o trăise până la momentul respectiv, ci o parte însemnată din viaţa pe care putea spera s-o trăiască vreodată. Oricum, primii douăzeci de ani din viaţa lui abia dacă contaseră cu adevărat. Scorpio se născuse practic atunci când îşi aţintise laserul asupra umărului şi arsese scorpionul verde, transformându-l în ţesut cicatrizat. Oamenii făceau planuri pentru decenii. El gândea în termeni de ani şi nici măcar atunci nu se bizuia pe nimic.

Întrebarea era dacă avea curaj să recunoască asta. Dacă s-ar fi retras acum de la conducere şi ar fi anunţat clar că o făcea din cauza moştenirii sale genetice – din cauza apropierii morţii premature care era parte integrantă din natura hiperporcilor –, nimeni nu l-ar fi criticat. Toţi ar fi înţeles şi Scorpio ar fi fost privit cu simpatie şi cu înţelegere. Dar dacă greşea renunţând acum la putere, doar fiindcă simţea ajungându-l umbra morţii? Umbra era încă slabă. I se părea foarte probabil ca numai el s-o fi văzut clar. În mod cert, ar fi fost un soi de laşitate să bată

în retragere acum, când mai putea fi util cinci-zece ani. Cu siguranţă, el datora Araratului – sau refugiaţilor de pe Ararat – mai mult decât atât. Da, Scorpio era în multe feluri – violent, încăpăţânat, loial –, însă nu fusese niciodată laş.

Se gândi după aceea la Aura. Gândul se contură cu o limpezime de cristal: ea avea să fie urmată de ceilalţi. Era o copilă care vorbea despre lucruri aflate dincolo de raza ei de acţiune. Într-un fel, Aura salvase deja mii de vieţi, împiedicându-l pe Scorpio să-i atace pe Jongleri, atunci când încercau să ducă *Nostalgia* la o distanţă sigură de Prima Tabără. Ea ştiuse care era soluţia cea mai bună.

Acum era doar o făptură micuţă, închisă în leagănul transparent al incubatorului, dar creştea. Peste zece ani, cum avea să fie? Pe Scorpio îl durea să se gândească aşa departe în viitor, totuşi o făcu. Întrezări o imagine fugară a Aurei, o fată care arăta mai bătrână decât vârsta pe care o avea, a cărei expresie facială se afla undeva între certitudinea senină şi masca rigidă a unei fanatice, neperturbată nici de cel mai mic licăr de îndoială. Avea să fie frumoasă, în termeni umani, şi avea să aibă adepţi. Scorpio o văzu purtând armura lui Skade – armura aşa cum fusese când o găsiseră pe Skade în nava prăbuşită, reglată pe alb, cu cameleonuflajul blocat permanent pe setarea respectivă.

Hiperporcul se gândi apoi că era posibil ca Aura să aibă dreptate. S-ar fi putut ca ea să ştie exact ce trebuia întreprins pentru a schimba ceva în relaţia cu Inhibitorii. Ţinând seama de ceea ce îi costase deja, el spera cu disperare ca aşa să stea lucrurile. Dar dacă fata se înşela? Dacă era de fapt o armă implantată în mijlocul lor? Dacă unica ei funcţie era de a-i conduce pe toţi spre extincţie, prin mijloacele cele mai eficiente?

Cu toate acestea, lui Scorpio nu i se părea verosimil. Dacă i s-ar fi părut, ar fi omorât-o deja şi după aceea poate s-ar fi sinucis. Totuşi, şansa exista. Ea putea fi inocentă, dar tot *să greşească.* Din unele puncte de vedere, posibilitatea asta era chiar mai periculoasă.

Vasko Malinin trecuse deja de partea ei. La fel, credea Scorpio, şi mulţi dintre seniori. Alţii nu luaseră nicio decizie, însă ar fi putut s-o facă în zilele următoare. Pentru situaţia aceea, pentru charisma fetei, care avea să fie cu certitudine hipnotică, trebuia să existe o contragreutate, cineva impasibil şi lipsit de imaginaţie, care să nu fie înclinat spre cruciade sau adorare fanatică. El nu se putea retrage de la conducere. Poate că avea să-l uzeze încă şi mai devreme, dar – într-un fel sau altul – trebuia să fie acolo. Nu neapărat ca un adversar al Aurei, ci ca o frână. Iar dacă avea să se ajungă la o confruntare cu Aura sau cu unul dintre susţinătorii ei (hiperporcul îi putea întrezări deja, adunându-se înapoia fetei în armură albă), atunci asta avea să-i justifice decizia de a rămâne.

Singurul lucru pe care Scorpio îl ştia cu certitudine despre sine era că, dacă lua o decizie, o ducea până la capăt. Din punctul acesta de vedere, gândea el, avea multe în comun cu Nevil Clavain, care avusese o capacitate de a gândi în perspectivă mult mai mare decât el, dar la sfârşit – atunci când îşi întâlnise moartea în aisberg – întreaga lui viaţă se rezumase la o suită de respectări încăpăţânate ale unor hotărâri.

Existau, concluzionă Scorpio, şi moduri mai rele de a trăi.

— Eşti mulţumit aşa? îl întrebă Remontoire pe Scorpio.

Erau doar ei doi într-un salon de inspecţie cu picioare de păianjen, o cabină presurizată, agăţată de suprafaţa ca un perete vertical de stâncă a navei stelare care accelera. Dintr-o apertură situată mai jos – o poartă de andocare încadrată de structuri osoase ce semănau cu nişte vertebre spinale lipite –, erau descărcate armele-cache. Operaţiunea ar fi fost delicată chiar şi în condiţii optime, dar, pentru că *Nostalgia* continua să accelereze, îndepărtându-se de Ararat pe traiectoria stabilită de Remontoire şi de proiecţiile sale, ea necesita o atenţie deosebită pentru detalii.

— Sunt mulţumit, rosti Scorpio. Credeam că tu vei fi cel

care va obiecta, Rem. Tu doreai toate chestiile astea, iar eu nu te lăsam să le iei. Asta nu te irită?

— Să mă irite?

Pe chipul celuilalt apăru un surâs fin, cunoscător. Remontoire pregătise un recipient cu ceai şi acum turna în păhărele minuscule de sticlă.

— De ce m-ar irita? Riscul este împărţit egal. Şansa voastră de supravieţuire – cel puţin potrivit prognozelor noastre – este acum redusă semnificativ. Bineînţeles că regret situaţia, dar pot înţelege reticenţa voastră de a ceda toate armele. Aşa ceva ar fi necesitat un act de credinţă fără precedent.

— Eu nu le am cu credinţa, zise hiperporcul.

— De fapt, s-ar putea ca armele-cache să nu conteze prea mult pe termen lung. N-am vrut să spun asta mai devreme, m-am temut să nu-i descurajez pe asociaţii noştri, dar este posibil ca prognozele noastre să fie prea optimiste. Când Ilia Voliova a pilotat *Pasărea-Furtunii* în centrul concentrării de lupi din jurul lui Delta Pavonis, armele-cache pe care le-a utilizat ea au avut un impact extrem de redus.

— Asta, din câte ştim noi. Poate că ea a încetinit puţin lucrurile.

— Sau poate că n-a utilizat armele în modul cel mai eficient – în fond, era bolnavă – ori poate că acelea nu erau cele mai periculoase arme din depozitul-cache. Nu vom cunoaşte niciodată răspunsul.

— Dar celelalte arme, întrebă Scorpio, cele pe care ei le fac acum pentru noi?

— Cele hipometrice? S-au dovedit utile. Ai văzut cum a fost dispersată concentrarea de lupi din jurul navetei voastre şi a *Nostalgiei.* Eu am utilizat o armă hipometrică şi împotriva aglomerării de lupi care v-a cauzat dificultăţi pe suprafaţa Araratului.

Scorpio sorbi din ceai, ţinând păhărelul – abia dacă era mai mare decât un degetar – în menghina stângace a mâinilor sale. Simţea că dintr-o clipă în alta avea să-l spargă.

— Astea sunt cele pe care v-a arătat Aura cum să le construiţi?

— Da.

— Şi totuşi, nu ştiţi cum funcţionează de fapt?

— Haide să zicem că, în cazul de faţă, teoria a cam rămas în urma practicii, de acord?

— Bine. Nu-i ca şi cum aş fi în stare să-nţeleg, chiar dacă tu ai şti să-mi explici. Mă întreb însă ceva. Dacă rahatul ăsta este atât de util, atunci de ce nu-l folosesc lupii împotriva noastră?

— Nu ştim nici asta, recunoscu Remontoire.

— Nu te îngrijorează? Nu te preocupă faptul că s-ar putea să existe o problemă pe termen lung cu tehnologia asta nouă despre care voi nu ştiţi mare lucru?

Remontoire arcui o sprânceană.

— Gândeşti în viitor, Scorpio? Oare ce altceva vei mai face în continuare?

— Este o întrebare firească.

— De acord. Şi, da, printre altele mă pune pe gânduri. Totuşi, dacă ar fi să aleg între extincţie acum şi abordarea ulterioară a unei probleme nespecificate… aş zice că alegerea este evidentă, nu-i aşa?

Remontoire privi prin sticla chihlimbarie a păhărelului său şi un ochi i se dilată distorsionat.

— Oricum, mai există o posibilitate – ca lupii să nu deţină tehnologia asta.

Dincolo de păianjenul de observaţie, încadrată de ochiul în ramă de alamă al unuia dintre hublourile sale, Scorpio văzu o armă ieşind din depozitul-cache. Avea lustru verzui de bronz coclit şi flanşe art deco ca un aparat vechi de radio sau de cinema şi era fixată într-un suport presărat cu duzele jeturilor de poziţionare. La rândul său, cadrul era ţinut de patru remorchere Agregate.

— Atunci, de unde provine tehnologia asta?

— De la cei morţi. Memoriile colective a nenumărate culturi dispărute prin extincţie, adunate laolaltă în matricea crustă-neutronică a computerului Hades. În mod clar, ele n-au fost suficiente pentru speciile acelea

dispărute; poate că niciuna dintre celelalte tehnici pe care ni le-a dat Aura nu va conta pentru viitorul nostru. Dar poate că au slujit la încetinirea desfăşurării evenimentelor. Este posibil ca noi să nu avem nevoie decât de timp. Dacă în univers mai există ceva – ceva mai important şi mai puternic decât lupii atunci avem nevoie de timp să-l descoperim.

— Crezi că e Hela, aşa-i?

— Pe tine nu te face curios, Scorpio? Nu vrei să mergi acolo şi să vezi ce găseşti?

— Am examinat toate informaţiile disponibile, Rem. Hela este un bulgăre de gheaţă, căminul unor lunatici religioşi care au viziuni declanşate de sângele contaminat al unui purtător de virus îndoctrinal.

— Şi totuşi, ei vorbesc despre miracole.

— Despre o planetă care dispare. Atât doar că nimeni în care ai avea încredere să repare etanşarea unui costum de vid n-a văzut *niciodată* o dispariţie.

— Mergeţi şi aflaţi. Sistemul este 107 Piscium. Potrivit tuturor relatărilor, Inhibitorii încă n-au ajuns acolo.

— Mulţumesc pentru informaţie.

— Va fi decizia ta, Scorpio. Tu ştii deja ce va recomanda Aura, dar nu trebuie să fii influenţat de asta.

— Nu voi fi.

— Pe de altă parte, nu trebuie să uiţi un lucru: 107 Piscium este un sistem îndepărtat. Raportările despre incursiunile lupilor în spaţiul uman sunt fragmentare în cel mai bun caz, dar poţi fi sigur că *atunci* când vor ataca, toate coloniile centrale – lumile aflate la zece-doisprezece ani-lumină de Pământ – se vor prăbuşi primele. Aşa acţionează ei: identifică nodurile, le atacă şi le distrug. După aceea se ocupă de coloniile de pe sateliţi şi de toţi cei care încearcă să fugă mai adânc în galaxie.

Scorpio ridică din umeri.

— Prin urmare, nimeni nu se află în siguranţă.

— Nu, dar, ţinând seama de responsabilităţile tale – de cei şaptesprezece mii de indivizi de care ai grijă acum –, ar fi mult mai sigur să te îndrepţi spre exterior, nu spre

lumile centrale. Simt totuşi că ai altă părere.

— Mai am nişte chestii neterminate acasă, răspunse hiperporcul.

— Sper că nu te referi la Ararat…

— Mă refer la Yellowstone. Mă refer la Centura Ruginită. Mă refer la Oraşul Abisului şi la Mulci.

Remontoire îşi termină ceaiul, consumând ultima picătură cu atenţia minuţioasă a unei pisici.

— Înţeleg că mai ai legături emoţionale cu locul acela, totuşi nu subestima pericolul revenirii acolo. Dacă lupii au cules informaţii despre noi, nu le va trebui mult timp să identifice Yellowstone ca fiind un nod esenţial. Va figura sus pe lista lor de priorităţi. Este posibil ca ei să se afle deja acolo, construind un Cântăreţ, aşa cum au făcut lângă Delta Pavonis.

— Caz în care mulţi oameni vor trebui să scape din locul acela.

— Tu nu poţi să joci un rol atât de important, încât să justifice riscul, îi spuse Remontoire.

— Pot să-ncerc, replică hiperporcul şi arătă pe fereastra păianjenului de inspecţie, spre forma imensă a navei. *Nostalgia* a adus o sută şaizeci de mii de oameni de la Resurgam. N-oi fi eu matematician, dar cu numai şaptesprezece mii la bord acum înseamnă că mai avem ceva spaţiu disponibil.

— Vei periclita toate vieţile pe care le-ai salvat deja.

— Ştiu.

— Vei irosi orice avantaj câştigat în următoarele zile, când noi vom îndepărta maşinile de voi.

— Ştiu, repetă Scorpio.

— Îţi vei risca, de asemenea, propria viaţă.

— Ştiu şi asta şi nu va conta deloc, Rem. Cu cât insişti să mă convingi să n-o fac, cu atât mai mult ştiu că o voi face.

— Dacă ai susţinerea seniorilor tăi.

— Ei fie mă susţin, fie mă demit. E alegerea lor.

— În plus, nava trebuie să fie de acord.

— O s-o rog frumos.

Remorcherele duseră arma-cache la o distanţă sigură de

navă. Scorpio se aşteptase să vadă activându-li-se propulsiile principale, suliţe strălucitoare de lumină împrăştiată de la eşapările de plasmă, dar întregul ansamblu acceleră pur şi simplu ca mişcat de o mână invizibilă.

— Nu sunt de acord cu poziţia ta, zise Remontoire, dar o respect. Îmi aminteşti de Nevil, în unele feluri.

Scorpio îşi aminti episodul ridicol de scurt al „jelirii" lui Remontoire.

— Credeam că ai depăşit deja momentul respectiv.

— Niciunul dintre noi nu l-a depăşit, răspunse scurt celălalt, apoi arătă spre recipient şi se destinse vizibil. Mai vrei ceai, domnule Pink?

Scorpio nu ştia ce să spună. Se uită la Agregatul inexpresiv şi dădu din umeri.

— Dacă nu ţi-e greu, domnule Clock.

Hela, 2727

Chirurgul-general o conduse pe Rashmika prin interiorul labirintic al lui Lady Morwenna. În mod clar, nu era un tur de prezentare. Deşi fata trăgea de timp când putea – încetinind, pentru a se uita la vitralii sau la ceva la fel de interesant –, Grelier o zorea mereu cu o insistenţă politicoasă, lovind cu capătul bastonului în pereţi şi în podea pentru a sublinia caracterul urgent al misiunii sale.

— Timpul este esenţial, domnişoară Els, repeta el. Suntem niţeluş cam grăbiţi.

— Ar fi util dacă mi-ai spune despre ce este vorba, zise fata.

— Nu, n-ar fi, replică el. De ce ar fi util? Tu eşti aici şi noi ne vedem de drum.

Ea presupuse că avea probabil dreptate, atât doar că nu-i plăcea foarte mult.

— Ce s-a-ntâmplat cu Ecaterina de Fier? întrebă Rashmika, decisă să nu cedeze cu atâta uşurinţă.

— Nu ştiu să se fi întâmplat ceva cu ea. O repartizare a fost modificată. Nimic important. La urma urmelor, tu

continui să fii angajată de Prima Biserică Adventistă. Noi te-am transferat de la o catedrală la alta.

Bărbatul se bătu uşor peste nas, ca şi cum i-ar fi împărtăşit ceva extrem de confidenţial.

— Să fiu sincer, te-ai descurcat destul de bine. Nu ştii cât de greu este să ajungi în Lady Morwenna în ziua de azi. Toţi vor să lucreze în cea mai veche catedrală de pe Cale.

— Mi s-a dat de înţeles că popularitatea ei este în scădere în ultima vreme.

Grelier o privi cu atenţie.

— Ce vrei să zici, domnişoară Els?

— Vicarul o duce peste pod. Cel puţin aşa spune lumea.

— Şi dacă ar fi aşa?

— N-aş fi surprinsă dacă oamenii n-ar mai fi la fel de încântaţi să rămână la bord. Cât de departe suntem de începutul traversării?

— Nu mă prea pricep la navigaţie.

— Ştii cu exactitate la ce distanţă suntem, zise fata.

El îi aruncă un zâmbet şi Rashmika decise că nu-i plăceau deloc zâmbetele lui. Erau prea sălbatice.

— Eşti bună, domnişoară Els. Pe cât de bună am sperat să fii.

— „Bună”?

— Chestia cu minţitul. Capacitatea de a citi chipuri. Ăsta-i micul tău atu, nu-i aşa? Şiretlicul cu care te impui în societate.

Ajunseră la ceea ce fata considera că era baza Turnului-Ceasului. Chirurgul-general scoase o cheie, o introduse în broasca de lângă o uşă din lemn şi intrară într-un compartiment evident privat, cu laturile din fier forjat. După ce intrară, Grelier apăsă succesiv pe nişte manete din alamă şi începură să urce. Prin împletiturile din fier forjat, Rashmika privi cum lunecau în jos pereţii puţului de ascensor. Apoi pereţii deveniră vitralii şi, pe măsură ce trecură pe lângă fiecare faţetă colorată, lumina se modifică în compartiment: din verde în roşie, din roşie în aurie, din aurie într-un albastru-cobalt care făcu smocul de păr alb al chirurgului-general să strălucească de parcă ar fi fost

electrizat.

— Tot nu ştiu despre ce-i vorba, insistă ea.

— Ţi-e frică?

— Puţin.

— Nu trebuie să-ţi fie frică.

Rashmika văzu că bărbatul spunea adevărul, cel puţin aşa cum îl percepea el. Asta o calmă într-o oarecare măsură.

— Te vom trata foarte bine, urmă Grelier. Eşti prea valoroasă pentru noi ca să fii tratată altfel.

— Şi dacă voi decide că nu vreau să rămân aici?

El îşi luă privirea de la fată şi se uită pe fereastră, afară. Lumina îi contura trăsăturile ca un foc pe cale de-a se stinge. Ceva din aspectul lui general – corpul îndesat şi musculos, faţa de buldog – o ducea cu gândul la circarii pe care-i văzuse în sterpe, care erau de fapt mineri şomeri ce umblau din sat în sat pentru a-şi suplimenta veniturile. Grelier putea să fie un înghiţitor de flăcări sau un acrobat.

— Atunci, poţi să pleci, rosti bărbatul, îndreptându-şi iar atenţia spre ea. N-ar avea niciun rost să te ţinem aici fără permisiunea ta. Utilitatea pe care o ai pentru noi depinde în exclusivitate de colaborarea ta.

Poate că Rashmika îl citea incorect, dar nu credea că minţea nici în privinţa asta.

— Tot nu-nţeleg… începu ea.

— Mi-am făcut temele cu mare grijă, rosti Grelier. Domnişoară Els, tu eşti o *rara avis.* Deţii o însuşire pe care n-o are nici măcar un om dintr-o mie. Şi ai însuşirea aceasta într-un grad remarcabil. Eşti în afara scării de măsurare. Mă îndoiesc că pe Hela mai există cineva ca tine.

— Eu văd doar când mint oamenii, zise fata.

— Vezi mai mult decât atât. Uită-te la mine acum, îi ceru el şi surâse din nou. Domnişoară Els, eu zâmbesc pentru că sunt cu adevărat fericit?

Era acelaşi zâmbet sălbatic pe care ea îl observase mai devreme.

— Nu cred.

— Ai dreptate. Ştii de ce-ţi poţi da seama?

— Pentru că este evident, replică ea.

— Dar nu pentru toţi oamenii. Când eu zâmbesc la cerere – aşa cum am făcut adineauri utilizez un singur muşchi al feţei: zigomaticul mare. Când zâmbesc spontan – ceea ce, mărturisesc, nu se întâmplă foarte des –, flexez nu numai zigomaticul mare, ci şi muşchiul orbicular al ochiului, partea laterală, explică Grelier, atingându-şi tâmpla cu vârful unui deget. Acesta este muşchiul care încercuieşte ochiul. Majoritatea oamenilor nu pot contracta în mod voluntar muşchiul acela. Eu, în tot cazul, n-o pot face. În mod similar, majoritatea oamenilor nu-i pot opri contracţia atunci când sunt sincer încântaţi.

Surâse încă o dată; ascensorul încetinea.

— Mulţi nu văd diferenţa sau, dacă o văd, o percep la nivel subliminal, iar informaţia se pierde în cascada de alte inputuri senzoriale. Datele esenţiale sunt ignorate. Pentru tine însă, toate detaliile acestea sunt stridente. Ele au sonoritatea unor trompete. Îţi este pur şi simplu imposibil să le ignori.

— Acum mi-am amintit de tine, spuse Rashmika.

— Da, am fost prezent când fratele tău a susţinut interviul de angajare. Ţin minte perfect ce tărăboi ai făcut când l-au minţit.

— Deci l-au minţit într-adevăr.

— Ai ştiut-o mereu.

Fata îl privi drept în faţă, atentă la toate nuanţele.

— Ştii ce s-a-ntâmplat cu Harbin?

— Da, răspunse el.

Cabina din fier forjat se hurducă şi se opri.

Grelier o conduse în mansarda vicarului. Încăperea hexagonală era plină de oglinzi. Rashmika îşi zări propria expresie surprinsă, întoarsă spre ea, fragmentată aidoma unui portret cubist. În confuzia aceea de reflexii, nu-l remarcă imediat pe vicar. Dincolo de ferestre văzu peisajul, curba albă a orizontului lui Hela îi reaminti cât de mică era lumea pe care trăia, şi observă costumul ciudat şi

bizar sudat pe care-l recunoscu din însemnele Adventiste. Simţi cum i se zbârlesc firişoarele de păr de pe ceafă: simpla vedere a costumului o tulbura. Dinspre el radia ceva, o senzaţie de rău care se întindea în linii invizibile şi umplea încăperea, senzaţia acută a unei prezenţe, ca şi cum costumul în sine întrupa alt vizitator al mansardei.

Rashmika trecu pe lângă costum. Când se apropie de el, senzaţia de rău spori perceptibil, aproape ca şi cum raze invizibile de răutate i-ar fi sfredelit ţeasta, infiltrându-se în cavităţile intime ale minţii ei. Nu-i stătea în fire să reacţioneze atât de iraţional faţă de un obiect evident neînsufleţit, totuşi, costumul deţinea o putere de netăgăduit. Poate că, îngropat în adâncul lui, exista un mecanism pentru inducerea neliniştii. Ea auzise de aşa ceva: instrumente esenţiale în unele domenii de negocieri, care atingeau părţile creierului responsabile cu stimularea fricii şi cu observarea prezenţelor ascunse.

Acum, când credea că putea să explice puterea costumului, se simţi mai puţin tulburată de el. În acelaşi timp însă, se bucură când ajunse în partea opusă a mansardei, unde putea să-l vadă în întregime pe vicar. Iniţial, crezu că era mort. Stătea întins pe spate în patul său, cu mâinile încrucişate peste pieptul acoperit cu pătura, în poziţia celor recent decedaţi. Apoi pieptul i se mişcă. Şi ochii – larg holbaţi pentru examinare – erau oribil de vii în interiorul orbitelor. Tremurau ca nişte ouă mici şi calde, aflate pe punctul de a ecloza.

— Bună ziua, domnişoară Els! rosti vicarul. Sper că ai avut o călătorie plăcută până aici.

Fetei nu-i venea să creadă că se afla cu adevărat în prezenţa lui.

— Bună ziua, domnule vicar Quaiche! răspunse ea. Auzisem… credeam…

— Că sunt mort?

Glasul îi era un hârşâit, genul de sunet pe care l-ar fi putut produce o insectă care-şi freca suprafeţele chitinoase.

— Domnişoară Els, nu mi-am ascuns niciodată

existenţa... de atâţia ani. Congregaţia m-a văzut cu regularitate.

— Zvonurile sunt de înţeles, interveni Grelier, care deschisese un dulăpior de medicamente de pe perete şi acum cotrobăia prin el. Nu-ţi arăţi faţa în afara catedralei Lady Morwenna, aşa că de unde să ştie restul populaţiei care este adevărul?

— Călătoriile sunt dificile pentru mine, zise Quaiche şi arătă cu mâna spre o măsuţă hexagonală situată între oglinzi. Serveşte-te cu ceai, domnişoară Els. Şi ia loc, menajează-ţi picioarele. Avem multe de discutat.

— Nu ştiu de ce mă aflu aici, domnule vicar.

— Grelier nu ţi-a spus nimic? Grelier, ţi-am zis s-o informezi pe tânăra domnişoară. Ţi-am zis să n-o ţii în beznă.

Chirurgul-general termină de căutat în dulăpior, se întoarse şi se apropie de Quaiche, aducând sticluţe şi tampoane.

— I-am spus exact ceea ce mi-ai zis să-i spun: că avem nevoie de serviciile ei şi că utilitatea ei pentru noi depinde în mod esenţial de sensibilitatea pe care o are faţă de microexpresiile faciale.

— Ce altceva i-ai mai spus?

— Absolut nimic.

Rashmika se aşeză şi-şi turnă ceai. Un refuz n-ar fi însemnat mare lucru. Şi abia acum, după ce i se oferise ceva de băut, îşi dădu seama cât de însetată era.

— Bănuiesc că doriţi să vă ajut, presupuse ea cu glas tare. Dintr-un motiv sau altul, aveţi nevoie de abilitatea mea. Există cineva în care nu sunteţi siguri că vă puteţi încrede.

Sorbi din ceai; indiferent ce părere ar fi avut despre gazdele ei, băutura era destul de bună.

— M-am apropiat de adevăr?

— Chiar într-o măsură foarte mare, domnişoară Els, încuviinţă Quaiche. Dintotdeauna ai fost aşa isteaţă?

— Dacă aş fi fost cu adevărat isteaţă, sunt sigură că nu m-aş fi aflat aici.

Grelier se aplecă deasupra vicarului şi începu să-i tamponeze albul expus al ochilor. Fata nu putea zări chipul niciunuia dintre bărbaţi.

— După cum vorbeşti, zise vicarul, se pare că ai îndoieli, însă toate dovezile sugerează că erai destul de nerăbdătoare să ajungi la Lady Morwenna.

— Asta a fost înainte să aflu unde merge. Cât de aproape suntem de pod, domnule vicar? Dacă nu te deranjează întrebarea mea.

— Ne aflăm la două sute cincizeci şi şase kilometri, răspunse el.

Rashmika îşi îngădui o clipă de uşurare. Mai luă o gură de ceai. La viteza de târâtoare pe care o menţineau catedralele, era o distanţă suficient de mare ca să nu fie îngrijorată pentru moment. Însă chiar pe când se bucura de liniştea aceea, o altă parte a minţii o informă discret că era de fapt mult mai aproape decât se temea. Treizeci de centimetri pe secundă nu părea cine ştie ce viteză, dar într-o zi existau o mulţime de secunde.

— Vom fi acolo în zece zile, adăugă vicarul.

Fata puse jos ceaşca de ceai.

— Zece zile nu-i un timp foarte lung, domnule vicar. Este adevărat ce se spune – c-o vei duce pe Lady Morwenna peste Hăul Ispăşirii?

— Cu voia Domnului, da.

Acela era ultimul lucru pe care dorise ea să-l audă.

— Scuză-mă, domnule vicar, dar, când am venit aici, nu m-am gândit în niciun caz să mor într-o nebunie sinucigaşă.

— Nu va muri nimeni, replică el. S-a dovedit că podul poate susţine greutatea unei întregi caravane de aprovizionare. Măsurătorile n-au detectat niciodată un angstrom de încovoiere, indiferent de sarcină.

— Totuşi, nicio catedrală n-a trecut peste pod.

— De-a lungul timpului, doar una a încercat şi a dat greş din cauza controlului direcţiei, nu a vreunei probleme structurale a podului.

— Să înţeleg că dumneata vei avea mai mult succes?

— Eu am cei mai buni ingineri de catedrale de pe Cale. Şi, de asemenea, cea mai bună catedrală. Da, vom avea succes, domnişoară Els. Vom traversa podul şi într-o bună zi le vei spune copiilor tăi cât de norocoasă ai fost să intri în serviciul meu sub asemenea auspicii.

— Sper în mod sincer să ai dreptate.

— Grelier ţi-a spus că eşti liberă să pleci oricând doreşti?

— Da, rosti ea şovăielnic.

— E adevărat. Poţi să pleci chiar acum, domnişoară Els. Termină-ţi ceaiul şi poţi pleca. Nimeni nu te va opri şi voi face aranjamentele necesare pentru a fi angajată în Ecaterina de Fier. Ba chiar să ai o slujbă bună.

Fata dădu să-l întrebe dacă avea să fie o slujbă la fel de bună precum cea făgăduită fratelui ei, dar n-o făcu. Era prea devreme să insiste cu alte întrebări despre Harbin. Ea ajunsese departe şi fie un noroc extraordinar, fie un ghinion extraordinar o adusese în inima Ordinului lui Quaiche. Tot nu înţelesese exact ce doreau bărbaţii aceştia de la ea, dar ştia că i se acordase o şansă pe care nu trebuia s-o spulbere printr-o întrebare prostească şi iritată. În plus, mai exista un motiv pentru care să nu întrebe: se temea de posibilul răspuns.

— Voi rămâne, rosti ea şi adăugă repede: Deocamdată. Până vom discuta lucrurile aşa cum se cuvine.

— Foarte înţelept, domnişoară Els, zise Quaiche. Acum, mi-ai putea face o mică favoare?

— Depinde, răspunse ea.

— Nu doresc decât să stai acolo şi să-ţi bei ceaiul. În camera aceasta va sosi un domn, cu care voi purta o mică discuţie. Aş vrea să-l observi pe domnul acela – cu atenţie, totuşi discret – şi să-mi raportezi observaţiile tale după plecarea lui. Nu va dura mult şi nu este necesar ca tu să spui ceva cât timp el va fi prezent. Ba chiar ar fi mai bine dacă n-ai face-o.

— Pentru asta mă doreşti?

— În parte, da. Putem discuta ulterior termenii de angajare. Consideră episodul respectiv ca parte din

interviul tău de angajare.

— Şi dacă voi da greş?

— Nu este un test, domnişoară Els. Aptitudinile ţi-au fost deja testate şi ai primit calificative maxime. În cazul de faţă, doresc doar o observaţie onestă. Grelier, tot n-ai terminat? Încetează cu mocăiala! Eşti ca o fetiţă care se joacă întruna cu păpuşa ei.

Grelier începu să-şi strângă tampoanele şi sticluţele.

— Am terminat, rosti el sec. Abcesul acela aproape că a încetat să supureze.

— Domnişoară Els, mai doreşti ceai înainte de sosirea domnului despre care ţi-am vorbit?

— Îmi ajunge ăsta, zise ea arătând ceaşca goală.

— Grelier, poţi să pleci şi trimite-l pe reprezentantul Ultranaut.

Chirurgul-general încuie dulăpiorul, îşi luă rămas-bun de la Rashmika şi părăsi încăperea prin altă uşă decât cea prin care intraseră. Ţăcănitul bastonului său se pierdu în depărtare.

Rashmika aşteptă. După plecarea lui Grelier, constată că nu se simţea în largul ei în prezenţa lui Quaiche. Nu ştia ce să spună. Ea nu dorise niciodată să ajungă la el în mod specific. Găsea ideea extrem de neplăcută. Dorise numai să se infiltreze în Ordinul lui şi doar atât cât ar fi fost necesar pentru a-l găsi pe Harbin. Era adevărat că nu-i păsa ce pagube ar fi lăsat în urmă, totuşi Quaiche în sine n-o interesase niciodată. O preocupa doar propria misiune, doar soarta fratelui ei. Dacă Biserica Adventistă continua să cauzeze mizerii şi greutăţi populaţiei lui Hela, asta nu era problema ei, ci a oamenilor acelora. Ei erau complici la situaţie, constituiau o parte a problemei în aceeaşi măsură precum Quaiche. Iar Rashmika nu venise să schimbe ceva, decât dacă îi stătea în drum.

Într-un târziu, reprezentantul sosi. Fata îi observă intrarea, amintindu-şi că i se spusese să nu vorbească. Bănuia că asta însemna nici să nu-i adreseze vreun cuvânt de salut.

— Intră, triumvire, zise Quaiche şi patul lui se ridică

până aproape de o poziţie în şezut. Intră, şi nu te speria. Ea este Rashmika Els, asistenta mea. Rashmika, el este triumvirul Guro Harlake din luminăluca *Efemeritate,* recent sosită de la Atuul lui Sky.

Ultranautul sosise într-un dispozitiv de mobilitate roşu, care înainta târşâit. Pielea lui avea albul neted al unui pui de reptilă, vag tatuată cu solzi, iar ochii îi erau parţial ascunşi înapoia lentilelor de contact galbene, ca nişte fante. Părul alb şi scurt îi cobora pe faţă într-un breton rigid, decadent. Avea unghii verzi, lungi, cu aspectul periculos al unor coase, care clincăneau pe armătura dispozitivului de mobilitate.

— Noi am fost ultima navă a evacuării, rosti el. Am fost urmaţi şi de alte nave, dar ele n-au mai reuşit să iasă.

— Câte sisteme au căzut până acum? întrebă Quaiche.

— Opt… nouă. Poate deja mai multe. Informaţiile au nevoie de decenii să ajungă până la noi. Se spune că Pământul este încă intact, dar au fost confirmate atacuri împotriva lui Marte şi a entităţilor politice joviene, inclusiv Demarhia europeană şi Ghilgameş Isis. Nu s-a mai primit nicio veste de la Zion şi Prospekt. Se spune că, până la urmă, vor cădea toate sistemele. Va fi doar o chestiune de timp până ne vor găsi pe toţi.

— În cazul acesta, de ce te-ai oprit aici? N-ar fi fost mai bine să-ţi continui drumul, îndepărtându-te de ameninţare?

— N-am avut de ales, răspunse Ultranautul; glasul îi era mai gros decât se aşteptase Rashmika. Potrivit contractului nostru, trebuia să ne aducem pasagerii pe Hela. Pentru noi, contractele sunt foarte importante.

— Un Ultranaut onest! Încotro se îndreaptă lumea asta?

— Nu toţi suntem vampiri. Oricum, a trebuit să ne oprim şi pentru alt motiv, nu doar pentru că adormiţii noştri doreau să vină aici ca pelerini. Am avut dificultăţi cu ecranele protectoare. Fără reparaţii majore, nu putem întreprinde altă călătorie interstelară.

— Iar reparaţiile sunt costisitoare, bănuiesc, zise Quaiche.

Triumvirul plecă fruntea.

— De aceea purtăm această conversaţie, vicare. Am auzit că ai nevoie de serviciile unei nave bune. Pentru protecţie. Te simţi ameninţat.

— Nu mă simt ameninţat, răspunse Quaiche, totuşi, în vremurile acestea… am fi nesăbuiţi să nu vrem să ne protejăm activele, nu?

— Lupii sunt la uşă, zise Ultranautul.

— Lupi?

— Aşa au numit Agregaţii maşinile Inhibitoare, chiar înainte de a evacua spaţiul uman. Asta s-a întâmplat acum un secol. Dacă am fi fost raţionali, i-am fi urmat cu toţii.

— Domnul ne va apăra, spuse Quaiche. Tu crezi asta, nu? Şi chiar dacă tu n-o crezi, o cred pasagerii tăi, altfel nu s-ar fi îmbarcat pentru un pelerinaj aici. Ei ştiu că se va întâmpla ceva, triumvire. Suita de dispariţii la care am asistat aici este doar precursoarea – numărătoarea inversă, să spun aşa – a ceva cu adevărat miraculos.

— Sau a ceva cu adevărat catastrofal, replică Ultranautul. Vicare, noi nu ne aflăm aici să discutăm interpretarea unui fenomen astronomic anormal. Noi suntem strict pozitivişti. Noi credem doar în nava noastră şi în costurile de funcţionare. Şi avem neapărată nevoie de un ecran protector nou. Care sunt termenii tăi de angajare?

— Veţi aduce nava pe orbită aproape de Hela. Armele vă vor fi inspectate pentru eficienţă operativă. Bineînţeles, o echipă de delegaţi Adventişti va rămâne la bordul navei voastre pe durata contractului. Ei vor avea control complet asupra armelor, decizând cine şi ce reprezintă o ameninţare pentru securitatea lui Hela. Din orice alte puncte de vedere, nu vă vor sta deloc în cale. Iar în calitate de protectori ai noştri, vă veţi afla într-o poziţie foarte avantajoasă când se va ajunge la chestiuni comerciale.

Quaiche flutură din mână, ca şi cum ar fi alungat o insectă.

— Dacă îţi joci cărţile bine, poţi pleca de aici nu doar cu un ecran protector.

— Este o propunere foarte ispititoare, zise Ultranautul,

răpăind cu unghiile pe placa pectorală a dispozitivului său de mobilitate. Nu subestima totuşi riscul pe care-l implică apropierea navei noastre de Hela. Ştim toţi ce s-a întâmplat cu... *Înălţarea Gnostică,* adăugă el după o scurtă pauză.

— Tocmai de aceea termenii noştri sunt atât de generoşi.

— Şi chestiunea delegărilor Adventişti? Ştii probabil că este neobişnuit ca oamenilor standard să li se permită accesul în una dintre navele noastre. Poate că am accepta trei reprezentanţi selectaţi individual, dar numai după ce au trecut printr-o verificare amănunţită.

— Partea respectivă nu este negociabilă, rosti Quaiche brusc. Îmi pare rău, triumvire, dar totul se rezumă la un singur lucru: cât de mult vă doriţi ecranul protector?

— Va trebui să ne gândim la asta, răspunse UltranautuL

După aceea, Quaiche o întrebă pe Rashmika ce observase. Ea îi spuse ce detectase, limitându-şi remarcile la aspecte de care era sigură, evitând intuiţiile vagi.

— A spus adevărul, zise ea, până când ai pomenit de arme. A ascuns ceva. Expresia i s-a schimbat, doar pentru o clipă. N-aş putea preciza ce a fost, cu exactitate, dar ştiu ce înseamnă.

— Probabil o contracţie a zigomaticului mare, comentă Grelier.

Îşi ţinea vârfurile degetelor unite în dreptul feţei. Cât lipsise, îşi scosese costumul de vid şi acum purta un veşmânt Adventist gri simplu.

— La care se adaugă o coborâre a buzelor, utilizând muşchiul rizorius. De asemenea, o încordare a muşchiului mental – ridicarea bărbiei.

— Ai văzut toate astea, chirurgule-general? întrebă fata.

— Doar prin redarea cu încetinitorul a videocamerei de observaţie şi rularea unui program de interpretare a feţei, lung şi oarecum nesigur. Pentru un Ultranaut, s-a dovedit destul de expresiv. Dar nu s-a desfăşurat în timp real, iar eu unul n-am observat niciun indiciu, nici chiar atunci când

programul le-a detectat. Nu visceral, aşa cum ai văzut tu, Rashmika: instantaneu, parcă scris acolo cu litere strălucitoare.

— El ascundea ceva, zise fata. Dacă ai fi insistat pe subiectul armelor, te-ar fi minţit în faţă.

— Aşadar, spuse Quaiche, armele lui nu sunt ceea ce afirmă el.

— Atunci, nu ne este de niciun folos, conchise Grelier. Taie-l de pe listă.

— Îl vom păstra totuşi, pentru orice eventualitate. Dacă decidem că ar fi necesar, îi putem oricând augmenta armele.

Grelier îşi privi stăpânul peste vârfurile degetelor unite.

— Asta nu contravine însă scopului?

— Poate, răspunse Quaiche, părând iritat de intervenţia chirurgului. În tot cazul, există şi alţi candidaţi. Încă doi aşteaptă deja în catedrală. Rashmika, bănuiesc că ai fi de acord să participi la alte două interviuri.

Fata îşi mai turnă ceai.

— Trimite-i înăuntru, zise ea. Mare lucru n-am de făcut.

TREIZECI ŞI PATRU

Spaţiul interstelar, în apropiere de p Eridani 40, 2675

Scorpio umbla de câteva ore prin navă. Aceasta continua să fie haotică la nivelurile superioare, unde erau procesate sosirile cele mai recente. Într-o duzină de alte locuri, existau zone mai mici de haos. Totuşi, *Nostalgia* era o navă spaţială cu adevărat enormă şi era remarcabil cât de puţine dovezi ale celor şaptesprezece mii de nou-sosiţi existau odată ce hiperporcul se îndepărtase de zonele de procesare strict controlate. În mare parte din volumul navei, totul era pustiu şi la fel de plin de ecouri cum fusese mereu, ca şi cum toţi acei nou-sosiţi fuseseră nişte spectre imaginate.

Nava nu era însă complet părăsită, nici chiar departe de zonele de procesare. Scorpio se opri acum la o fereastră care dădea spre un puţ vertical adânc. O lumină roşie scălda interiorul, proiectând o nuanţă trandafirie pe structura metalică ce căpăta formă înăuntrul ei. Structura era complet nefamiliară, totuşi, îi amintea intens de ceva – de unul dintre arborii pe care-i văzuse în poieniţă. Atât doar că acela de aici era format din nenumărate componente aidoma unor lame, frunze subţiri ca hârtia, dispuse în şiruri spiralate în jurul unui miez îngust ce se întindea pe toată lungimea puţului. Detaliile erau prea numeroase pentru a fi reţinute; exista prea multă geometrie, prea multă perspectivă. Hiperporcul simţea că-l doare capul dacă se uita la obiect ca la un copac, ca şi cum întreaga formă sculpturală era o armă concepută să distrugă percepţia.

Servitorii alergau printre frunze ca gândaci negri, cu mişcări metodice şi precaute, în timp ce siluete umane în costume negre atârnau în harnaşamente, la distanţă de convoluţiile delicate ale structurii ce se forma. Servitorii transportau în spate componente din foiţă metalică, pe

care le introduceau apoi în aperturi precis prelucrate. Oamenii – erau Agregaţi – nu păreau să facă mare lucru, decât să atârne în harnaşamente şi să observe maşinile. În mod clar însă, ei direcţionau acţiunile la un nivel fundamental, intens concentraţi, cu minţile capabile să urmărească fire paralele de gândire.

Aceştia erau doar unii dintre Agregaţii aflaţi la bordul navei. Mai existau alte zeci. Chiar sute. Scorpio abia dacă-i putea deosebi între ei. Cu excepţia unor variaţii minore în nuanţa pielii, structura osaturii şi sex, toţi păreau să fi coborât de pe aceeaşi linie de producţie. Erau din cei cu creste, specimene avansate din grupul operativ al lui Skade. Nu vorbeau deloc între ei şi nu se simţeau în largul lor când erau siliţi să discute cu non-Agregaţi. Se bâlbâiau şi comiteau erori elementare de pronunţie, gramatică şi sintaxă: lucruri de care un hiperporc s-ar fi ruşinat. Scorpio ştia că ei funcţionau şi comunicau la un nivel complet nonverbal. Pentru ei comunicarea verbală – chiar şi accelerată de conexiunea dintre minţi – era la fel de primitivă ca semnalele cu fum. Prin comparaţie cu ei, Clavain şi Remontoire păreau nişte relicve mormăitoare din Epoca de Piatră. Până şi Skade trebuie să fi simţit un fior de distonanţă în preajma acestor creaturi noi şi elegante.

Dacă lupii ar pierde, se gândi Scorpio, iar unicii oameni rămaşi să sărbătorească victoria ar fi Agregaţii ăştia tăcuţi, oare ar fi meritat efortul?

Nu era uşor de răspuns.

Dincolo de stranietatea lor silenţioasă, de mişcările rigid economice şi de completa absenţă a oricăror expresii faciale, cel mai mult îl îngrozea la tehnicienii Agregaţi uşurinţa nepăsătoare cu care-şi schimbaseră loialitatea, trecând de partea lui Remontoire. Ei nu recunoşteau nicio clipă că obedienţa lor faţă de Skade fusese eronată, ci susţineau că nu fac decât să urmeze calea minimei rezistenţe când este vorba despre binele superior al Cuibului-Mamă. O vreme, calea aceea implicase cooperarea pentru planurile lui Skade. Acum însă erau

mulţumiţi să se alinieze cu Remontoire. Scorpio se întrebă cât din asta avea de-a face cu solicitările pure ale situaţiei şi cât cu respectul faţă de tradiţiile şi istoria Cuibului. Deoarece Galiana şi Clavain erau morţi, probabil că Remontoire era acum Agregatul cel mai bătrân aflat în viaţă.

Scorpio nu avea de ales decât să-i accepte pe Agregaţi. În tot cazul, ei nu erau o prezenţă permanentă; în mai puţin de opt zile, aveau să plece dacă doreau să revină acasă, în *Lumina Zodiacală* şi celelalte nave care le rămăseseră. Deja erau mai puţine decât fuseseră iniţial.

Ei ajutaseră la reinstalarea manufacturilor nanotehnologice, protejate împotriva Epidemiei, astfel încât aveau să continue să funcţioneze chiar şi în mediul contagios al *Nostalgiei.* Alimentate cu planuri şi cu materii prime, produceau tehnologii noi-nouţe cu funcţii în general nefamiliare. Aceleaşi planuri arătau felul în care componentele nou-create urmau să fie asamblate în forme noi şi mai mari. În puţuri evacuate ce se întindeau pe toată lungimea *Nostalgiei* – similare celui în care el privea acum –, ansamblurile acelea creşteau întruna. Obiectul care semăna cu un arbore argintiu alungit – sau o turbină ameţitor de complicată ori o variantă extraterestră bizară de ADN – era o armă hipometrică. Poate că, simţindu-le valoarea, Căpitanul tolerase activităţile, deşi ar fi putut să-şi refacă în orice clipă arhitectura interioară, distrugând pur şi simplu puţurile.

În alte părţi, Agregaţii se târau prin învelişul navei, instalând o reţea de motoare crio-aritmetice. Micuţ cât o inimă, fiecare motor asemănător unei lipitori însemna o rană deschisă în corpusul termodinamicii clasice. Scorpio îşi amintea ce se întâmplase cu corveta lui Skade când motoarele crio-aritmetice avuseseră probleme. Probabil că răcirea scăpată de sub control începuse cu o aşchie de gheaţă nu mai mare decât un fulg de zăpadă. Crescuse însă mereu, pe măsură ce motoarele se blocaseră în bucle de feedback nebuneşti, în spirală, distrugând mai multă căldură cu fiecare ciclu computaţional, iar frigul

alimentase frig. În spaţiul cosmic, nava s-ar fi răcit pur şi simplu până la o aruncătură de băţ cuantic de zero absolut. Pe Ararat însă, unde exista un ocean, ea crescuse un aisberg în jur.

Alţi Agregaţi se târau prin motoarele originale ale navei, modificând reacţiile sacrosancte din miezul lor. Şi mai mulţi erau afară, pe carcasă, prinşi de arhitectura încrustată a tiparelor de creştere a Căpitanului. Instalau arme suplimentare şi dispozitive de blindare. Încă şi mai mulţi – izolaţi adânc în navă, hăt departe de orice focar de activitate – asamblau dispozitivele supresoare de inerţie ce fuseseră testate în timpul zborului *Luminii Zodiacale* de la Yellowstone la Resurgam. Scorpio ştia că aceea era tehnologie extraterestră, maşini pe care oamenii le dobândiseră fără ajutorul Aurei, totuşi nu izbutiseră niciodată să le facă să funcţioneze corespunzător. Se părea că Aura le arătase cum să le modifice pentru operaţiuni relativ sigure. În disperare de cauză, Skade încercase să utilizeze aceeaşi tehnologie pentru viteză superluminică. Efortul ei eşuase catastrofal şi Aura refuzase să dezvăluie orice secrete care ar fi făcut posibilă altă tentativă. Printre cadourile ei nu avea să figureze tehnologia superluminică.

Hiperporcul se uită la servitorii care montau altă lamă la locul ei. Dispozitivul păruse terminat cu o zi în urmă, însă de atunci ei adăugaseră de trei ori mai multe maşinării. Şi totuşi, în mod ciudat, structura părea chiar mai dantelată şi mai fragilă decât înainte. Scorpio se întrebă când va fi gata – şi ce *va face* exact atunci –, după care dădu să se întoarcă imediat cu spatele la fereastră; neliniştea continua să-i apese pieptul.

— Scorp!

Nu se aştepta la companie, aşa că se miră să-şi audă numele. Se miră chiar şi mai mult să-l vadă pe Vasko Malinin.

— Salut, Vasko! rosti Scorpio şi-i zâmbi neutru. Ce te aduce aici jos?

— Te căutam.

Vasko purta o uniformă a Braţului Securităţii ce arăta

nouă-nouţă şi proaspăt călcată. Până şi cizmele îi erau curate, un miracol la bordul *Nostalgiei.*

— Acum m-ai găsit.

— Mi s-a spus că probabil eşti aici jos, pe undeva.

Chipul lui era iluminat dintr-o parte de strălucirea roşie revărsată din puţul armei hipometrice. Îl făcea să pară alternativ tânăr şi feroce. Vasko se uită pe fereastră.

— Remarcabilă, nu?

— O să cred că funcţionează atunci când o să văd că face şi altceva decât să stea acolo şi să arate frumos.

— Eşti tot sceptic?

— Cineva trebuie să fie.

În clipa aceea, Scorpio îşi dădu seama că Vasko nu era singur. În spatele lui se înălţa o siluetă. Cu ani în urmă, ar fi văzut clar persoana respectivă, dar acum îi venea greu să distingă detaliile în condiţii de iluminat slab.

Miji ochii.

— Ana?

Khouri pătrunse în cercul de lumină. Purta o haină groasă şi mănuşi, cizme enorme îi acopereau picioarele până la genunchi – erau mult mai murdare decât ale lui Vasko – şi ţinea ceva în braţe, sprijinit pe cotul îndoit. Era un soi de boccea, o formă înfăşurată într-o pătură vătuită argintie. La capătul superior al bocceluţei, în apropiere de îndoitura cotului, se vedea o deschidere micuţă.

— Aura? adăugă Scorpio surprins.

— Acum nu mai are nevoie de incubator, zise Khouri.

— Poate că nu, totuşi...

— Doctorul Valensin a spus că incubatorul o ţinea în loc. Este prea puternică pentru aparat. Îi făcea mai mult rău decât bine.

Îşi îndreptă ochii spre capătul deschis al bocceluţei şi se uită la ochii ascunşi ai fetiţei.

— Şi ea mi-a spus că voia să iasă de acolo.

— Sper că Valensin ştie ce face, comentă Scorpio.

— Ştie, Scorp. Iar mai important e faptul că Aura însăşi ştie.

— Ea nu-i decât o copilă, zise hiperporcul menţinând

tonul vocii coborât. Abia o copilă.

Khouri făcu un pas înainte.

— Ţine-o.

Îi oferea deja bocceluţa. Hiperporcul ar fi vrut s-o refuze. Nu doar pentru că nu avea încredere în el însuşi să ţină ceva atât de preţios şi de fragil ca un prunc, ci şi pentru că mai exista ceva: un glas care-l avertiza să nu stabilească acea conexiune fizică între el şi Aura. Un alt glas – mai discret – îi reamintea că el era deja legat de copil prin sânge. Ce rău se mai putea întâmpla de acum?

O luă pe Aura. O lipi de piept, suficient de strâns ca să simtă că o ţinea în siguranţă. Era incredibil de uşoară. Îl şocă faptul că fetiţa aceasta – activul acesta pentru recuperarea căruia ei îşi pierduseră conducătorul – putea fi atât de imaterială.

— Scorpio.

Vocea nu era a lui Khouri. Nu era o voce de adult; abia dacă era o voce de copil. Se auzise mai degrabă ca un croncănit bolborosit, care aproximase sunetul numelui său.

Se uită la bocceluţă, în deschizătura ei. Faţa Aurei se întoarse spre el. Ochii îi erau încă strâns închişi, ca nişte fante lipite. Dintre buze îi ieşea o băşicuţă de salivă.

— Doar nu mi-a spus numele… rosti el nevenindu-i să creadă.

— Ba da, zise Aura.

Preţ de o bătaie de inimă, hiperporcul simţi impulsul de a da drumul bocceluţei. În braţele lui se afla ceva *anormal,* ceva care nu avea niciun drept să existe în universul acesta. Dar reflexul stânjenitor trecu, la fel de repede pe cât apăruse. Îşi luă ochii de la feţişoara rozalie şi se uită la Khouri.

— Nici măcar nu mă poate vedea, spuse el.

— Nu, confirmă femeia, nu poate. Deocamdată ochii ei nu funcţionează ca atare. Însă ai mei da şi asta-i tot ce contează.

În toată nava, tehnicienii lui Scorpio lucrau zi şi noapte instalând dispozitive de ascultare. Lipeau de pereţi şi de

plafoane microfoane şi barometre recent produse, apoi derulau kilometri de cabluri, trecându-le prin canalele şi tunelurile naturale ale anatomiei Căpitanului, matisându-le la noduri, împletindu-le în linii conectoare groase, care făceau legătura cu puncte de procesare centrală. Îşi testau dispozitivele, ciocănind în montanţi şi în batardouri, deschizând şi închizând uşi de presiune pentru a crea curenţi bruşti de aer între părţi ale navei. Căpitanul îi tolera, ba chiar părea că se străduieşte să le uşureze eforturile. Nu avea totuşi mereu controlul complet asupra procesului său de remodelare. Linii de fibră optică erau retezate în mod repetat; microfoane şi barometre erau absorbite şi trebuiau reconstruite. Tehnicienii acceptau totul cu stoicism, coborând din nou în măruntaiele navei, ca să întindă iarăşi un kilometru de cabluri pe care abia le fixaseră; ba uneori repetau procesul de trei-patru ori, până găseau o rută mai puţin bună, mai puţin vulnerabilă.

În niciun moment însă ei nu întrebară de ce făceau asta. Scorpio le spusese să nu întrebe, le spusese că nu doreau să ştie, iar, dacă totuşi ar fi întrebat, nu le-ar fi dezvăluit adevărul. Nu l-ar fi mărturisit decât atunci când motivul activităţii lor ar fi încetat să existe şi situaţia ar fi redevenit pe cât de sigură putea fi.

Dar el cunoştea motivul respectiv şi, când se gândea la ce urma să se întâmple, nu putea decât să le invidieze ignoranţa.

Hela, 2727

Interviurile cu Ultranauţii continuară, iar Rashmika asistă şi-şi comunică observaţiile. Sorbea ceai şi-şi privea propria reflexie spartă plutind în oglinzi. Se gândea că fiecare oră o apropia cu peste un kilometru de Hăul Ispăşirii. În mansardă nu existau însă ceasuri, aşa că nu avea nicio modalitate evidentă de estimare a deplasării catedralei.

După fiecare interviu, fata îi spuse lui Quaiche ce credea că văzuse, având grijă nici să nu înflorească, nici să nu

omită ceva ce putea fi esenţial. Până la sfârşitul celui de-al treilea interviu, îşi formase o impresie despre ce se întâmpla. Quaiche dorea ca Ultranauţii să-şi aducă nava pe orbită aproape de Hela, pentru a juca rol de bodyguard.

Nu putea bănui totuşi de ce anume se temea vicarul. El le spusese Ultranauţilor că dorea protecţie împotriva altor elemente călătoare prin spaţiu şi că în ultima vreme dejucase o serie de comploturi care intenţionau să preia controlul asupra lui Hela şi a furnizării de relicve de fugoşi de la autorităţile Adventiste. Dacă pe orbita satelitului s-ar fi aflat o luminălucă înarmată complet, afirma vicarul, inamicii lui s-ar fi gândit de două ori înainte de a se amesteca în afacerile de pe Hela. Pentru rolul jucat de ei, Ultranauţii s-ar fi bucurat de statutul de traderi favorizaţi, o compensaţie necesară pentru riscul implicat în aducerea navei lor valoroase atât de aproape de lumea care distrusese *Înălţarea Gnostică.* Rashmika le percepea neliniştea: deşi ei nu coborau pe Hela decât în navete, lăsând nava-mamă parcată în siguranţă la marginea sistemului, nu doreau să petreacă în Lady Morwenna nici măcar un minut mai mult decât era necesar.

Fata suspecta însă că planul lui Quaiche nu se limita la simpla protecţie şi era convinsă că vicarul ascundea ceva. Aceasta însă era doar o intuiţie, nu ceva ce văzuse pe faţa lui. Bărbatul era absolut imposibil de citit şi nu numai din cauza dispozitivului mecanic care-i ţinea ochii permanent deschişi, ascunzând toate nuanţele de expresie pe care se bizuia Rashmika. Chipul lui avea, de asemenea, încremenirea unei măşti, ca şi cum nervii ce-i acţionau muşchii ar fi fost retezaţi sau paralizaţi. Când fata trăgea cu ochiul la el, vedea o inexpresivitate totală. Iar expresiile pe care le afişa totuşi erau rigide şi exagerate, ca ale unei marionete. Era o ironie a sorţii, gândea ea, că o adusese să citească feţele oamenilor tocmai un individ a cărui faţă era, în esenţă, impenetrabilă. Şi, de fapt, aproape în mod deliberat.

Într-un târziu, interviurile din ziua aceea luară sfârşit. Ea îi raportase lui Quaiche ce observase, iar bărbatul o

ascultase apreciativ. Intenţiile lui erau imposibil de ghicit, dar n-o chestionă şi nici n-o contrazise vreodată. Se mulţumi să încuviinţeze entuziast şi să-i spună că fusese foarte folositoare.

O asigură pe fată că aveau să mai fie intervievaţi şi alţi Ultranauţi, dar deocamdată asta fusese tot.

— Acum poţi pleca, domnişoară Els. Chiar dacă vei decide să părăseşti catedrala, tot mi-ai fost foarte utilă şi voi avea grijă ca eforturile să-ţi fie răsplătite. Am menţionat cumva o poziţie bună în Ecaterina de Fier?

— Da, vicare.

— Este doar una dintre posibilităţi. O alta ar fi să te întorci în regiunea Vigrid. Înţeleg că ai familia acolo, da?

— Da, zise ea.

Însă chiar în clipa când cuvântul îi ieşi de pe buze, propria familie i se păru brusc îndepărtată şi abstractă, ca un lucru despre care doar auzise informaţii. Îşi putea aminti camerele din casă, chipurile şi glasurile părinţilor, însă amintirile erau subţiri şi translucide, ca faţetele vitraliilor.

— Te-ai putea întoarce la ei cu o sumă frumoasă… să zicem, cinci mii de ecu. Cum ţi se pare?

— Ar fi foarte generos, răspunse fata.

— Cealaltă posibilitate – cea preferată de mine – ar fi să rămâi în Lady Morwenna şi să continui să mă asişti la interviurile cu Ultranauţii. Pentru ele, îţi voi plăti câte două mii de ecu pentru fiecare zi de muncă. Până vom ajunge la pod, vei câştiga dublu faţă de ce i-ai putea duce familiei tale, dacă te-ai întoarce azi la ei. Şi nu trebuie să te opreşti acolo. Va exista de lucru cât timp vei dori să lucrezi. Gândeşte-te cât ai putea câştiga într-un an de serviciu.

— Nu valorez atât de mult pentru nimeni.

— Ba da, domnişoară Els. N-ai auzit ce a spus Grelier? Una dintr-o mie. Poate una dintr-un milion, ţinând seama de gradul tău de receptivitate. Eu cred că aşa ceva te face să valorezi două mii de ecu pe zi din banii oricui.

— Şi dacă sfaturile mele nu sunt corecte? întrebă

Rashmika. Sunt şi eu om. Fac greşeli.

— Nu vei greşi, spuse Quaiche cu mai multă certitudine decât îi plăcu fetei. Rashmika, eu cred în puţine lucruri în afară de Domnul însuşi. Dar tu eşti unul dintre lucrurile acelea. Soarta te-a adus la catedrala mea. Aproape ca pe un dar de la Dumnezeu. Aş fi nebun să-l refuz, nu crezi?

— Eu nu mă simt ca fiind un dar din partea nimănui.

— Dar cum te simţi atunci?

„Ca un înger răzbunător”, gândi ea, dar spuse:

— Mă simt obosită şi departe de casă şi nu ştiu sigur ce ar trebui să fac în continuare.

— Lucrează cu mine. Vezi cum merge. Dacă nu-ţi place, poţi să pleci oricând.

— Este o promisiune, vicare?

— Domnul îmi este martor.

Rashmika tot nu-şi putea da seama dacă el minţea sau nu. În spatele lui Quaiche, Grelier se ridică, iar articulaţiile genunchilor îi trosniră. Îşi trecu o mână prin părul alb-neon.

— Te voi conduce atunci la cabina ta, spuse el. Să înţeleg că ai decis să rămâi?

— Deocamdată, spuse fata.

— Bun. O alegere înţeleaptă. Sunt convins că o să-ţi placă aici. Vicarul are dreptate: eşti cu adevărat privilegiată că ai sosit într-un moment atât de favorabil. Bun venit la bord! adăugă el întinzându-i mâna.

— Asta-i tot? întrebă Rashmika, strângându-i-o. Nicio formalitate? Niciun ritual de iniţiere?

— Nu pentru tine, spuse Grelier. Tu eşti o specialistă laică, domnişoară Els, la fel ca mine. N-am dori să-ţi înceţoşăm creierul cu toate preceptele acelea religioase, nu?

Ea se uită la Quaiche. Faţa lui cu ochelari metalici era indescifrabilă ca întotdeauna.

— Cred că nu.

— Există totuşi un aspect, adăugă Grelier. Dacă nu te deranjează, trebuie să-ţi iau o mostră de sânge.

— Sânge? repetă fata, brusc neliniştită.

Chirurgul-general aprobă din cap.

— Strict în scopuri medicale. În ziua de azi există o mulţime de microbi şi viruşi păcătoşi, mai ales în regiunile Vigrid şi Hyrrokkin. Dar nu-ţi face griji.

Porni către dulăpiorul medical montat pe perete.

— N-am nevoie decât de niţeluş.

Spaţiul, interstelar, lângă p Eridani 40, 2675

Energii ciuruiau spaţiul în jurul Araratului. Scorpio privea bătălia îndepărtată, care se micşora treptat, din capsula de observaţie în formă de păianjen, stând în siguranţă în pluşul cald şi capitonat al căptuşelii ei.

Garoafe de lumină înfloreau şi se destrămau de-a lungul multor secunde, lent şi stăruitor ca nişte acorduri de vioară. Luminile erau concentrate într-un volum compact, aproximativ sferic, centrat pe planetă. În jurul lor era o beznă mai vastă. Strălucirea şi estomparea ei înceată, caracterul ei aleatoriu plăcut îi stârneau o amintire – probabil indirectă – de creaturi oceanice care comunicau în adâncuri bentonice, expediind una spre alta tipare de bioluminiscenţă. Nu era deloc o bătălie, ci o reuniune rară şi intimă, o sărbătorire a tenacităţii vieţii în întunericul rece al străfundului maritim.

În primele etape ale războiului spaţial din sistemul p Eridani A, bătălia se purtase potrivit tiparului conducător al camuflajului maxim. Toate părţile implicate, Inhibitori şi oameni, îşi deghizaseră activităţile, utilizând propulsii, instrumente şi arme ce radiau energie – dacă radiau ceva – doar în petele oarbe înguste şi înghesuite dintre benzile senzoriale convenţionale. După cum o descrisese Remontoire, bătălia fusese ca o înfruntare între doi spadasini aflaţi într-o încăpere întunecată, care se deplasau silenţios şi loveau aproape aleatoriu în beznă. Când unul dintre ei era rănit, nu putea să strige, de teamă să nu-şi dezvăluie poziţia. De asemenea, nu putea nici să sângereze ori să opună rezistenţă tangibilă lamei. Iar când celălalt lovea, el trebuia să-şi retragă iute sabia, pentru a

nu-şi semnala poziţia. O analogie excelentă; încăperea se întinsese pe ore-lumină, spadasinii fuseseră vehicule spaţiale controlate de oameni şi maşini-lupi, iar armele continuaseră să crească în dimensiuni şi rază de acţiune, cu fiecare eschivă şi paradă. Navele îşi întunecaseră carcasele până la temperatura de fundal a spaţiului cosmic, îşi mascaseră emisiile propulsiilor şi utilizaseră arme ce lunecau nedetectate prin întuneric şi ucideau cu aceeaşi discreţie.

Cu toate acestea, se ajunsese, inevitabil, într-un punct în care pentru unul sau altul dintre combatanţi devenise convenabil să abandoneze stratagema camuflajului. Odată ce unul o abandonase, ceilalţi trebuiseră să-i urmeze exemplul. Acum nu mai era un război al camuflajului, ci al transparenţei maxime. Arme, maşini şi forţe erau aruncate în luptă cu nepăsare.

Privind bătălia din capsula de observare, Scorpio îşi aminti ce-i spusese Clavain nu doar o dată, pe când se uitau la o încleştare îndepărtată: războiul era frumos când aveai norocul să nu fii implicat în el. Războiul însemna sunet şi furie, culoare şi mişcare, un asalt concentrat asupra simţurilor. Însemna bravură şi teatralitate, ceva ce te făcea să icneşti. Era surescitant şi romantic, când erai doar spectator. Dar, îşi aminti hiperporcul, ei *erau* implicaţi. Nu în sensul că ar fi participat la disputa din jurul Araratului, ci pentru că soarta lor depindea esenţial de rezultatul războiului. Iar într-o măsură însemnată, el era responsabil pentru ce se întâmpla. Remontoire dorise să-i fie predate toate armele-cache, iar el îl refuzase. Motiv pentru care Remontoire nu putea garanta că acţiunea de acoperire va fi încununată de succes.

Consola piui, anunţând că o cantitate specifică de radiaţie gravitaţională tocmai trecuse pe lângă *Nostalgia.*

— Asta a fost, rosti Vasko cu glas încet, dar pe un ton pragmatic. Ultima armă-cache, presupunând că n-am pierdut numărătoarea.

— N-ar fi trebuit să le folosească aşa rapid, comentă Khouri, care stătea cu el în capsula de observaţie, ţinând-o

pe Aura în braţe. Cred că s-a-ntâmplat ceva rău.

— Aşteaptă să vezi, spuse Scorpio. E posibil ca Remontoire să fi schimbat planul, fiindcă a întrezărit o strategie mai bună.

Priviră toţi cum o rază de *ceva* – din care răzbătea în lateral lumină vizibilă, evidentă chiar şi în vid – străbătu cu lentoare elegantă teatrul de luptă. În felul cum se extindea exista ceva obscen şi asemănător unei limbi, îndreptându-se către o invizibilă ţintă lup aflată în capătul opus al bătăliei. Scorpio nu dorea să se gândească deloc cât de strălucitoare trebuie să fi fost raza aceea din apropiere, pentru că acum era vizibilă fără amplificare optică sau îmbunătăţirea intensităţii. El stinsese toate luminile din capsula de observaţie şi diminuase comenzile de navigaţie, astfel încât aveau cea mai bună imagine a luptelor. Scuturi protectoare fuseseră atent poziţionate pentru a ecrana strălucirea şi radiaţia dinspre motoare.

Capsula se cutremură; ceva se rupsese şi se desprinsese de nava mai mare. Scorpio învăţase să nu tresară când se întâmpla aşa ceva. Aşteptă în vreme ce capsula se reorientă, îndreptându-se către alt loc de popas, cu grija lipsită de grabă a unei tarantule, urmând dictatele unui algoritm străvechi de evitare a coliziunilor.

Khouri se uită pe un hublou, ridicând-o şi pe Aura acolo, deşi ochii copilei erau tot închişi.

— E ciudat aici, jos, zise ea. Nu seamănă cu nicio altă parte din navă. Cine a făcut asta? Căpitanul sau oceanul?

— Cred că oceanul, răspunse Scorpio, deşi nu ştiu dacă Jonglerii au avut sau nu vreo legătură. Dedesubtul Jonglerilor exista o întreagă ecologie oceanică înfloritoare, la fel ca pe orice altă planetă acvatică.

— De ce şopteşti? întrebă Vasko. El ne poate auzi aici?

— Şoptesc fiindcă e minunat şi straniu, răspunse Scorpio. În plus, am o migrenă. E ceva specific hiperporcilor, deoarece craniile noastre sunt prea mici pentru creieri. Starea se înrăutăţeşte cu cât înaintăm în vârstă. Nervii optici sunt comprimaţi şi orbim, dacă nu cumva până atunci ne loveşte degenerarea maculară.

Surâse în întuneric. Frumoasă panoramă, nu?

— Eu doar am întrebat.

— Nu i-ai răspuns la întrebare, zise Khouri. El ne poate auzi aici?

— John? Nu ştiu, zise Scorpio, ridicând din umeri. Sunt înclinat să-i acord prezumţia de nevinovăţie. Aşa ar fi politicos, este?

— Nu credeam că eşti adeptul politeţii, comentă femeia.

— Mă străduiesc.

Aura ganguri.

Capsula îşi rigidiză picioarele şi se apropie de carcasă, scoţând un clinchet delicat la contactul dintre suprafeţe. Atârna suspendată dedesubtul părţii ventrale a navei, acolo unde *Nostalgia* se odihnise pe fundul oceanic al Araratului. De jur-împrejur se vedeau formaţiuni bizare aidoma unor corali, în nuanţe pastelate. Erau structuri verzi-cenuşii mari cât nişte nave, păduri de degete noduroase, îndreptate în jos, precum candelabre din piatră. Toate excrescenţele se formaseră în cursul celor douăzeci şi trei de ani de imersiune a navei, alcătuind o fermecătoare grădină cu pietre decorative în contrapunct cu transformările brutale cauzate carcasei de procesele de remodelare ale căpitanului determinate de Epidemie. Ele rămăseseră intacte chiar şi după ce Jonglerii mutaseră *Nostalgia* la apă mai adâncă, după care supravieţuiseră atât plecării de pe Ararat, cât şi interacţiunii ulterioare cu forţe ale lupilor. Fără doar şi poate, Brannigan le-ar fi putut elimina, tot aşa cum remodelase extremităţile inferioare ale navei pentru a-i permite să aterizeze pe Ararat. Întreaga navă era o manifestare a psihicului său, un edificiu dăltuit în vinovăţie, oroare şi dorinţă de mântuire.

Totuşi, aici nu existau semne că s-ar fi petrecut alte transformări. Poate că, reflectă Scorpio, Căpitanul dorea să poarte aceşti negi şi cruste de viaţă oceanică moartă, la fel cum hiperporcul dorise să poarte cicatricea pe umărul său, unde ştersese scorpionul tatuat. Dacă dovada cicatricei ar fi dispărut, ar fi dispărut şi o parte din ceea ce

îl făcea să fie Scorpio. La rândul său, Ararat îl schimbase pe Căpitan. Scorpio era sigur în privinţa asta şi era, de asemenea, sigur că aşa simţea şi Brannigan. Dar cum anume, exact, îl schimbase? În scurt timp, îşi spuse, avea să fie necesar să-l supună pe Căpitan testului.

Făcuse deja aranjamentele necesare. În buzunar avea un pumn de praf roşu-strălucitor.

Vasko se foi şi tapiţeria scârţâi.

— Da, zise tânărul, ar merita să fim politicoşi cu el. La urma urmelor, fără acordul lui, aici nu se va întâmpla nimic. Cred că toţi recunoaştem asta.

— Vorbeşti de parcă ai crede că va avea loc o ciocnire a voinţelor, spuse Scorpio.

Continua să nu scape din ochi raza armei-cache, privind-o cum se extindea, trasând o zgârietură strălucitoare peste volumul bătăliei. Zgârietura era acum de lungime finită şi înainta încet prin spaţiu. În locul unde fusese arma mai exista doar o pată vagă de materie muribundă. Arma fusese de unică folosinţă, dispensabilă.

— Şi crezi că nu va fi aşa? întrebă Vasko.

— Eu sunt optimist. Cred că vom fi toţi raţionali.

— Ai câştigat înfruntarea în privinţa armelor-cache, zise Vasko. Remontoire a fost de acord, ca şi nava. Asta nu mă surprinde: nava se simţea mai în siguranţă să aibă armele, decât să le piardă. Noi tot nu ştim însă dacă a fost acţiunea corectă. Ce va fi data viitoare?

— Data viitoare? Nu întrezăresc nicio dispută la orizont, spuse Scorpio.

Afirmaţia nu era însă adevărată, iar el se simţea izolat acum, când nu mai erau Remontoire şi Antoinette. Remontoire şi ultimul Agregat plecaseră cu o zi în urmă, luându-şi cu ei servitorii, maşinile şi ultimele arme-cache pe care le negociaseră. În locul lor, lăsaseră manufacturi funcţionale şi obiectele mari şi strălucitoare la asamblarea cărora asistase Scorpio. Remontoire explicase că armele şi mecanismele fuseseră testate doar în mod foarte limitat. Înainte de a putea fi utilizate, aveau să necesite o calibrate minuţioasă, conform unui set de instrucţiuni lăsate de

tehnicienii Agregaţi. Aceştia nu putuseră rămâne la bord pentru a face ei înşişi calibrările: dacă ar mai fi întârziat, navele lor micuţe nu s-ar mai fi putut întoarce la grupul principal de luptă din jurul Araratului. Chiar şi cu sistemele de suprimare a inerţiei, continuau să fie oribil de constrânşi de exigenţele rezervelor de combustibil şi de marjele delta-v. Legile fizicii rămâneau valide. Ei nu erau preocupaţi exclusiv de propria supravieţuire, ci şi de utilitatea pe care o aveau pentru Cuibul-Mamă. Aşa că plecaseră, luându-l cu ei pe singurul individ despre care Scorpio simţea că ar fi avut puterea şi voinţa de a se împotrivi Aurei, dacă circumstanţele ar fi cerut-o.

În felul ăsta, am rămas doar eu, gândi hiperporcul.

— Eu întrevăd cel puţin o dispută în viitorul foarte apropiat, zise Vasko.

— Luminează-mă.

— Va trebui să cădem de acord cu privire la locul unde vom merge – indiferent dacă va fi spre adâncul spaţiului, spre Hela, sau înapoi spre Yellowstone. Noi toţi ştim care-i părerea ta.

— Acum s-a ajuns la „noi”?

— Eşti în minoritate, Scorp. E pur şi simplu o constatare a realităţii.

— Nu va fi în mod necesar o confruntare, rosti Khouri cu glas încet şi liniştitor. Vasko nu vrea să spună decât că majoritatea seniorilor cred că Aura deţine informaţii secrete şi că tot ce ne spune ar trebui privit cu seriozitate.

— Asta nu-nseamnă că au dreptate. Nu-nseamnă că noi vom găsi ceva util când vom ajunge la Hela, susţinu Scorpio.

— Ceva trebuie să fie în sistemul ăla, spuse Vasko. Dispariţiile… ele trebuie să-nsemne *ceva.*

— Înseamnă psihoză în masă, aia-nseamnă, replică Scorpio. Înseamnă că oamenii văd chestii când sunt disperaţi. Tu crezi că pe lumea aia există ceva util? Perfect! Du-te acolo şi află. Şi explică-mi de ce chestia aia utilă nu i-a ajutat absolut deloc pe băştinaşi.

— Sunt numiţi fugoşi, zise Vasko.

— Nu-mi pasă cum sunt numiţi. Ei au fost extirpaţi, ce dracu'! Asta nu-ţi spune chiar nimic? Nu crezi că, dacă ar fi existat ceva util în sistemul ăla, ei l-ar fi utilizat deja şi ar fi încă în viaţă?

— Poate că nu-i ceva care să poată fi utilizat chiar aşa uşor, insistă tânărul.

— Grozav! Şi tu vrei să mergi acolo şi să cauţi chestia de care ei au fost prea speriaţi ca s-o folosească, deşi alternativa era extincţia? Te rog, eşti invitatul meu! Trimite-mi o carte poştală. Eu voi fi cam la douăzeci de ani-lumină depărtare.

— Ţi-e frică, Scorpio? întrebă Vasko.

— Nu, nu mi-e frică, răspunse hiperporcul cu un calm pe care îl găsi el însuşi surprinzător. Sunt însă prudent. Între frică şi prudenţă există o diferenţă. Într-o bună zi, o vei înţelege şi tu.

— Vasko vrea doar să spună că nu putem formula simple ipoteze despre ceea ce s-a-ntâmplat cu adevărat acolo, până nu examinăm locul, interveni Khouri. În momentul de faţă, nu ştim aproape nimic despre Hela sau despre fugoşi. Bisericile nu îngăduie apropierea echipelor ştiinţifice convenţionale. Ultranauţii nu-şi bagă nasurile prea adânc, fiindcă se bucură de un profit frumuşel din exportarea relicvelor inutile rămase de la fugoşi. Noi trebuie să aflăm totuşi mai multe.

— Mai multe, repetă Aura, apoi râse.

— Dacă ea ştie că trebuie să mergem acolo, atunci de ce nu ne spune motivul? întrebă Scorpio şi făcu semn cu bărbia spre forma vagă, cenuşiu-lăptoasă a copilei. Toate chestiile astea trebuie să existe undeva acolo, nu?

— Ea nu ştie, spuse Khouri.

— Vrei să zici că nu ne va spune deocamdată sau că nu va şti niciodată?

— Nici una, nici alta, Scorpio. Vreau să spun că toate astea n-au fost încă descuiate pentru ea.

— Nu-nţeleg, făcu hiperporcul.

— Ţi-am spus ce-a zis Valensin: în fiecare zi se uită la Aura şi în fiecare zi emite altă ipoteză despre starea ei de

dezvoltare. Dacă ar fi fost un copil normal, nu s-ar fi născut încă. N-ar fi vorbit. Nici măcar n-ar fi respirat. În unele zile, pare că ar avea capacitatea verbală a unui copil de trei ani. În alte zile, abia dacă ar fi trecut de un an. El vede structuri cerebrale care apar şi dispar ca norii pe cer. Aura se schimbă chiar în timp ce noi vorbim aici, acum. Capul îi este ca un furnal. Ţinând seama de toate astea, eşti cu adevărat surprins că ea nu-ţi poate spune exact de ce trebuie să mergem la Hela? E ca şi cum ai întreba un copil de ce are nevoie de mâncare. El îţi poate spune doar că-i este foame. Atâta tot.

— Ce vrei să zici cu „descuiatul”?

— Vreau să zic că totul există acolo, toate răspunsurile, sau cel puţin tot ce va trebui să ştim pentru a le deduce. Dar sunt codificate, arhivate prea compact pentru a fi descâlcite de creierul unui copil, chiar de doi-trei ani. Aura nu va începe să înţeleagă memoriile acelea până nu va fi mai mare.

— Tu eşti mai mare, spuse Scorpio. Tu poţi să vezi în mintea ei. Descâlceşte-le tu.

— Nu merge aşa. Eu văd doar ce înţelege ea. Ce obţin eu de la ea – mă rog, în majoritatea timpului – este modul în care vede un copil lumea. Simplă, cristalină, strălucitoare. Numai culori primare.

În semiîntuneric, hiperporcul îi zări sclipirea surâsului.

— Ar trebui să vezi cât de strălucitoare sunt culorile pentru un copil, adăugă Khouri.

— În primul rând, eu nu disting chiar aşa bine culorile.

— Măcar pentru cinci minute, poţi să nu mai aminteşti că eşti porc? întrebă Khouri. Ar fi realmente de ajutor să nu revină orice la asta mereu.

— La mine revine, n-am ce să fac. Regret dacă te ofensează.

O auzi suspinând.

— Scorp, nu spun decât că noi nu putem începe să bănuim cât de important este Hela până nu ajungem acolo. Şi va trebui să mergem cu grijă, nu să dăm buzna, trăgând cu tot armamentul disponibil. Va trebui să aflăm ce anume

ne trebuie, înainte de a cere. Şi va trebui să fim pregătiţi să-l luăm, la nevoie, şi să ne asigurăm că vom proceda bine de prima oară. Dar mai întâi şi mai întâi, trebuie să mergem acolo.

— Şi dacă mersul acolo este cel mai prost lucru pe care-l putem face? Dacă totul nu-i decât o înscenare, care să uşureze treaba Inhibitorilor?

— Scorpio, Aura lucrează pentru noi, nu pentru ei.

— Asta-i o ipoteză, replică hiperporcul.

— Ea este fiica mea. Nu crezi că am o idee despre intenţiile ei?

Vasko îi întrerupse, atingându-l pe Scorpio pe umăr.

— Cred că trebuie să vezi asta, rosti el.

Scorpio se uită spre bătălie şi observă imediat ce văzuse tânărul. Nu era bine. Fasciculul armei-cache era deviat de la traiectoria iniţială, aidoma unei raze de lumină ce loveşte apa. În locul unde fasciculul îşi schimba direcţia nu se zărea absolut nimic, dar nu era necesară multă imaginaţie să tragi concluzia că exista un focar ascuns de energie Inhibitoare ce-l abătea. De acum nu mai rămăsese nicio armă cu care să re-ţintească şi să tragă; tot ce puteau face era să încrucişeze braţele la piept şi să se uite ce se întâmpla cu fasciculul deviat.

Cumva Scorpio ştiu că acesta nu va dispărea pur şi simplu în spaţiul interstelar, pierzându-se inofensiv în bezna cosmică.

Inamicul nu proceda aşa.

Nu trebuiră să aştepte mult. Văzută în amplificare, raza atinse tangenţial satelitul natural cel mai apropiat al Araratului, spintecă prin sute de kilometri de crustă şi ieşi de partea cealaltă. Satelitul începu să se dezintegreze ca un puzzle spart. Lavă de roci topite, roşu-strălucitor de fierbinte, se prelinse din rană cu o încetineală ca în vis. Era precum deschiderea filmată accelerat a unei flori cu corolă roşie, în zori.

— Nu-i bine, murmură Khouri.

— Mai crezi că totul merge conform planului? întrebă Vasko.

Satelitul lovit extindea un tentacul vişiniu de dejecţie vâscoasă care se răcea în lungul traiectoriei sale orbitale. Scorpio îl privi stupefiat, întrebându-se ce va însemna pentru oamenii de pe suprafaţa Araratului. Până şi cele câteva milioane de tone care aveau să lovească oceanul ar fi avut consecinţe teribile pentru cei rămaşi acolo, dar volumul de sfărâmături dinspre satelit avea să fie mult mai groaznic.

— Nu ştiu, rosti el.

Puţin mai târziu, dinspre consolă răsună un piuit diferit.

— Mesaj încriptat de la Remontoire, anunţă Vasko. Îl pun pe redare?

Scorpio încuviinţă şi pe consolă apăru o imagine înceţoşată şi pixelată a Agregatului. Transmisia era superarhivată, astfel că existau momente în care imaginea încremenea, deşi glasul lui Remontoire continua să se audă.

— Îmi pare rău, rosti el, dar n-a mers chiar atât de bine pe cât speram.

— Cât poate fi de rău? murmură Scorpio.

Remontoire parcă îl auzise.

— Se pare că vă urmăreşte un grup mic de maşini Inhibitoare, continuă el. Nu este la fel de mare precum cel care ne-a urmărit de la Delta Pavonis, totuşi nu poate fi ignorat. Aţi terminat testările armelor hipometrice? Ele ar trebui să fie prioritatea voastră acum. Şi poate că n-ar fi o idee rea să activaţi şi restul maşinilor.

Remontoire făcu o pauză, iar imaginea lui se descompuse şi se recompuse.

— Trebuie să ştiţi ceva, urmă el. Eşecul a fost din vina mea. N-a avut nicio legătură cu numărul de arme-cache de care dispuneam noi. Chiar dacă mi le-aţi fi dat pe toate, rezultatul ar fi fost acelaşi. De fapt, a fost mai bine că nu mi le-aţi dat. Instinctul te-a slujit bine, domnule Pink. Mă bucur că am purtat conversaţia aceea scurtă înainte de plecarea mea. Voi mai aveţi o şansă.

Surâse şi expresia aceea păru la fel de forţată ca întotdeauna, totuşi Scorpio o salută.

— Poate că veţi fi tentaţi să răspundeţi la această transmisie. Vă recomand să n-o faceţi. Lupii vor încerca să perfecţioneze triangulaţia voastră, iar o transmisie clară nu vă favorizează deloc. La revedere şi mult noroc.

Asta fusese: mesajul se terminase.

— Domnul Pink? repetă Vasko. Cine-i domnul Pink?

— Noi doi ne cunoaştem de mult timp, zise hiperporcul.

— N-a spus nimic despre situaţia lor, comentă Khouri. Nimic despre ce intenţionează ei să facă.

— Cred că a considerat informaţia respectivă ca fiind irelevantă, spuse Scorpio. La urma urmelor, noi nu putem face nimic pentru a-i ajuta. Ei au făcut ce au putut pentru noi.

— Dar n-a fost suficient, zise Malinin.

— Poate că n-a fost, replică Scorpio, totuşi, dacă m-ai întreba pe mine, aş zice că a fost mult mai bine decât nimic.

— Despre ce a fost vorba în conversaţia pe care a menţionat-o? întrebă Khouri.

— A fost o discuţie privată între mine şi domnul Clock, răspunse Scorpio.

Hela, 2727

După ce îi luase proba de sânge, chirurgul-general o conduse la cabina ei. Era o cămăruţă aflată cam la o treime din înălţimea Turnului-Ceasului, pornind de la bază. Avea o fereastră cu vitralii, un pat mic cu aspect auster şi o noptieră. În anexă, era o chiuvetă şi grupul sanitar. Pe noptieră se găseau câteva mostre de broşuri quaicheiste.

— Sper că nu te aşteptai la culmea luxului, zise Grelier.

— Nu mă aşteptam la nimic, replică fata. Până acum câteva ore, mă aşteptam să lucrez într-o echipă de curăţire pentru Ecaterina de Fier.

— Atunci nu te poţi plânge, nu?

— Nici nu intenţionam s-o fac.

— Joacă-ţi bine cărţile şi vom găsi ceva mai mare, zise bărbatul.

— Nu-mi trebuie altceva.

Grelier surâse şi plecă. Rashmika nu-i mai adresă niciun cuvânt. Nu-i plăcuse că-i luase mostra de sânge, dar se simţise prea lipsită de puteri să se împotrivească. Problema nu era doar că *toată* povestea cu bisericile şi sângele o îngreţoşa – ştia multe despre virusurile îndoctrinale, care erau parte integrantă din credinţa Adventistă –, ci şi altceva, ceva asociat cu propriul sânge şi cu faptul că se simţise ca violată când i-l recoltase. Seringa fusese goală, ceea ce însemna – presupunând că acul fusese steril – că Grelier nu încercase să-i inoculeze virusul îndoctrinal. Aşa ceva ar fi însemnat o violare de alt ordin, dar nu neapărat mai rea. Gândul că-i luase sânge era la fel de tulburător.

Şi totuşi de ce, se întrebă Rashmika, o neliniştea atât de mult? Era un act perfect rezonabil, cel puţin în interiorul lui Lady Morwenna. Aici totul funcţiona pe bază de sânge, aşa încât nu putea obiecta că i se ceruse să doneze o mostră de sânge. Ba chiar ar fi trebuit să fie recunoscătoare că totul se oprise acolo.

Ea nu era însă recunoscătoare. Era speriată şi nu înţelegea motivul exact.

Se aşeză şi se gândi. În liniştea odăiţei, scăldată în lumina sepulcrală dinspre fereastra cu vitraliu, se simţea disperat de singură. Se întrebă dacă nu cumva totul fusese o eroare. Acum, când ajunsese în inima clocotitoare a bisericii, aceasta nu mai părea o entitate distantă şi abstractă, ci lăsa mai degrabă impresia unei maşini, un obiect capabil să le facă rău oamenilor ce se apropiau prea mult de părţile sale aflate în mişcare. Deşi Rashmika nu-şi propusese în mod cu totul special să ajungă la Quaiche, i se păruse evident că numai cineva aflat foarte sus în ierarhia Adventistă i-ar fi putut dezvălui adevărul despre Harbin. Însă ea prevăzuse, de asemenea, că drumul până acolo avea să fie periculos şi îndelungat. Se resemnase la gândul unei investigaţii lungi şi lente, care s-o secătuiască de energie, o înaintare înceată prin straturi administrative. Ar fi început munca într-o echipă de curăţire, de pe poziţia

cea mai de jos.

În loc de aşa ceva, acum se afla în serviciul direct al lui Quaiche. Ar fi trebuit să fie încântată de norocul pe care-l avusese, dar se simţea manipulată fără să-şi dea seama, de parcă pornise să joace în mod corect un joc, după care cineva închisese ochii şi o lăsase să câştige în urma unui ordin oficial. Într-un fel, dorea să-l învinovăţească pe Grelier, totuşi ştia că nu se rezumă totul la chirurgul-general. Mai era ceva. Oare ea bătuse atâta drum pentru a-l găsi pe Harbin sau pentru a-l întâlni pe Quaiche?

Pentru prima dată nu era complet sigură.

Începu să răsfoiască broşurile quaicheiste, căutând un indiciu care să fi descifrat misterul. Însă acestea conţineau obişnuitele gunoaie pe care le dispreţuise din clipa când învăţase să citească: dispariţiile Haldorei considerate un mesaj de la Dumnezeu, o numărătoare inversă spre un eveniment vag definit, a cărui natură depindea de funcţia textului în care era menţionat.

Mâna îi şovăi pe coperta uneia dintre broşuri. Aici era simbolul Adventist: costumul spaţial ciudat care radia lumină, ca şi cum silueta i s-ar fi conturat pe fondul unui răsărit de soare, cu razele luminoase răzbătând prin deschizăturile din material. În mod ciudat, costumul părea sudat, întrucât nu erau vizibile articulaţii sau îmbinări. În mintea Rashmikăi nu mai încăpea îndoială că era acelaşi costum pe care-l văzuse în mansarda vicarului.

Apoi fata se gândi la numele catedralei: Lady Morwenna.

Bineînţeles! Totul se legă în mintea ei, cu o claritate uimitoare. Morwenna fusese iubita lui Quaiche, înainte ca el să ajungă pe Hela. Asta o ştia oricine citise scriptura. Aşa cum ştia, de asemenea, că ei i se întâmplase ceva oribil şi că, la momentul acela, era întemniţată într-un straniu costum sudat. Un costum care era un soi de dispozitiv de pedeapsă, conceput de Ultranauţii pentru care lucraseră Quaiche şi Morwenna.

Acelaşi costum pe care ea îl văzuse în mansardă; acelaşi care o făcuse să se simtă îngreţoşată şi tulburată.

La momentul respectiv, ea îşi justificase raţional teama,

dar acum, stând singură, o înspăimânta simplul gând că se găsea în aceeaşi clădire cu costumul. Ar fi dorit să se afle cât mai departe cu putinţă de el.

Înăuntrul lui se află ceva, gândi Rashmika. Ceva mai mult decât un simplu mecanism care să le cauzeze emoţii negociatorilor rivali.

Un glas spuse:

[Da. Da, Rashmika. Noi suntem înăuntrul costumului.]

Ea scăpă broşura şi icni uşor, îngrozită. Nu-şi imaginase glasul acela. Fusese stins, dar foarte clar, foarte precis. Iar lipsa lui de rezonanţă îi dovedea că răsunase în capul ei, nu în cameră.

— N-am nevoie de aşa ceva, zise fata.

Vorbise cu voce tare, sperând să rupă vraja.

— Grelier, ticălosule, pe acul ăla a fost ceva, aşa-i?

[Pe ac n-a fost nimic. Noi nu suntem o halucinaţie. Nu avem nicio legătură cu Quaiche şi nici cu scriptura lui.]

— Atunci cine naiba sunteţi?

[Cine suntem noi? Tu ştii cine suntem noi, Rashmika. Suntem cei pentru găsirea cărora ai străbătut atât amar de drum. Suntem umbrele. Tu ai venit să negociezi cu noi. Nu mai ţii minte?]

Fata înjură, apoi se izbi cu capul de perna din pat.

[Asta nu te va ajuta cu nimic. Te rugăm, opreşte-te înainte de a-ţi cauza vreun rău.]

Ea mârâi, lovindu-se cu pumnii în tâmple.

[Nici asta nu te va ajuta. Serios, Rashmika, încă n-ai înţeles? Nu înnebuneşti. Noi tocmai am găsit o cale prin care să-ţi intrăm în minte. Noi vorbim şi cu Quaiche, însă el nu beneficiază de maşinării în capul lui. Trebuie să fim discreţi şi să ne adresăm lui în şoaptă când este singur. Tu însă eşti *diferită.]*

— În capul meu nu există nicio maşinărie. Şi eu nu ştiu nimic despre umbre.

Glasul îşi schimbă tonul, ajustându-şi timbrul şi rezonanţa, până sună exact ca vocea unui prieten micuţ şi discret care-i şoptea confidenţe la ureche.

[Ba *ştii,* Rashmika. Atât doar că nu ţi-ai amintit încă. Noi

putem vedea toate barierele din mintea ta. Ele încep să dispară, însă va mai dura. Dar nu-i nimic. Noi am aşteptat mult să găsim un prieten. Mai putem aştepta.]

— Cred că ar trebui să-l chem pe Grelier, zise fata.

Înainte de plecare, chirurgul-general îi arătase cum să acceseze sistemul pneumatic intercom al catedralei şi ea se întinse acum peste pat, către noptieră. Deasupra acesteia exista un panou cu o grilă.

[Nu, Rashmika], o avertiză glasul. [Nu-l chema. El nu va face altceva decât să te examineze şi mai amănunţit şi nu credem că vrei asta.]

— De ce nu? întrebă ea.

[Pentru că atunci va afla că nu eşti cine spui tu că eşti. Şi nu ai vrea asta.]

Mâna ei şovăi deasupra intercomului. De ce să nu apese pe el şi să-l cheme pe chirurgul-general? Fetei nu-i plăcea ticălosul ăla, dar îi plăcea încă şi mai puţin vocea din mintea ei.

Dar cuvintele vocii aceleia îi amintiră de sângele ei. Îi apăru imaginea lui Grelier luând mostra de sânge, extrăgându-i eşantionul roşu din braţ.

[Da, Rashmika, asta face parte din tot. Tu încă nu-ţi dai seama, dar el va avea un şoc când va analiza mostra aceea. Este totuşi posibil să nu mai încerce altceva. În niciun caz însă nu vrei să-ţi pună capul într-un scaner. Atunci ar găsi într-adevăr nişte chestii foarte interesante.]

Degetele fetei continuau să ezite deasupra intercomului, totuşi ştia că nu va apăsa pe butonul de conectare. Glasul avea dreptate: Rashmika nu-şi dorea în niciun caz ca Grelier să manifeste un interes încă şi mai mare faţă de persoana ei, dincolo de cel imediat faţă de sânge. Ea nu ştia motivul, dar îi ajungea să ştie.

— Mi-e frică, rosti, apoi îşi retrase mâna.

[Nu trebuie să-ţi fie. Noi suntem aici să ajutăm.]

— Pe mine?

[Pe voi toţi], zise glasul şi Rashmika îl simţi îndepărtându-se, lăsând-o singură. [Tot ce-ţi cerem în schimb este o mică favoare.]

După aceea, ea încercă să doarmă.

Spaţiul interstelar, 2675

Scorpio se uită peste umărul tehnicianului. Lipit de un perete, se afla un ecran flexibil mare, recent produs de manufacturi. Ecranul prezenta o secţiune transversală a navei, duplicată după cea mai recentă versiune a hărţii desenate manual ce fusese utilizată pentru a ţine evidenţa apariţiilor Căpitanului. Nu semăna cu planul intern al unei nave spaţiale, ci mai degrabă cu imaginea mult mărită a unei ilustraţii dintr-o carte de anatomie medievală. Tehnicianul trasă o cruce lângă joncţiunea unor tuneluri, în apropiere de un post de ascultare acustică.

— Vreo bucurie? întrebă Scorpio.

Celălalt hiperporc scoase un sunet neutru.

— Probabil că nu. Toată ziua am avut semnale false pozitive din zona asta. În apropiere există o pompă de ape reziduale încinsă, care zăngăneşte întruna şi ne păcăleşte microfoanele.

— Mai bine să verificaţi totuşi, îl sfătui Scorpio, ca să fim siguri.

— O echipă coboară deja acolo. Au fost mereu în preajmă.

Scorpio ştia că echipa avea să coboare purtând echipamente de vid complete, avertizată că ar putea întâlni oriunde o breşă, chiar şi în adâncul navei.

— Spune-le să fie atenţi.

— Da, Scorp, dar ar fi şi mai atenţi, dacă ar şti la ce anume trebuie să fie atenţi.

— Nu-i necesar să ştie.

Tehnicianul ridică din umeri şi reveni la postul său, aşteptând ca alt semnal acustic sau barometric să-i apară pe afişaj.

Gândurile lui Scorpio revenară la arma hipometrică, aceea care se mişca în puţul ei, o mişcare ca de tirbuşon, o spirală în care se contopeau şi se întreţeseau nenumărate lame argintii. Chiar şi imobilă, arma se simţea în mod

subtil *anormală,* ca o prezenţă discordantă în navă. Era ca imaginea a ceva solid imposibil, unul dintre triunghiurile acelea deformate sau scări ce suiau întruna; un obiect ce părea destul de plauzibil la prima vedere, dar care, la o examinare mai de aproape, producea efectul unui cuţit răsucindu-se într-o zonă specifică din creier – o zonă responsabilă cu procesarea reprezentărilor universului exterior, o zonă care procesa detalii a ceea ce funcţiona sau nu. Iar când arma se mişca, era şi mai rău. Scorpio abia dacă putea să privească la complexitatea forfotitoare, viermuitoare, a armei operaţionale. Undeva, în interiorul mişcării aceleia strălucitoare, exista un punct sau o regiune în care ceva sordid se aplica ţesăturii fundamentale a continuumului spaţio-temporal. O rănea.

Faptul că tehnologia era extraterestră nu-l surprinsese pe Scorpio.

Arma – precum celelalte două similare – fusese asamblată potrivit instrucţiunilor transmise Agregaţilor de Aura, înainte ca Skade s-o fure din uterul lui Khouri. Instrucţiunile se dovediseră precise şi comprehensive, o serie de prescripţii matematice lipsite de ambiguitate, dar complet lipsite de orice context – nicio aluzie despre modul de funcţionare a armei sau despre modelul specific de realitate care trebuia aplicat ca să funcţioneze. Instrucţiunile spuneau simplu: construiţi-o, calibraţi-o în acest fel şi ea va funcţiona. Dar nu întrebaţi cum sau de ce, deoarece, chiar dacă aţi fi capabili să înţelegeţi răspunsurile, le veţi găsi tulburătoare.

Unicul indiciu de context era că arma hipometrică reprezenta o clasă generală de tehnologii acauzale dezvoltate în mod uzual de culturi galactice anterioare fazei Inhibitorilor, în primele două-trei milioane de ani ale istoriei lor de zbor stelar. Informaţia Aurei sugerase că în spatele lor existau niveluri de tehnologie, dar în niciun caz nu puteau fi asamblate utilizând instrumente umane. Armele din arsenalul acela teoretic aveau cu dispozitivul hipometric aceeaşi relaţie abstractă pe care un virus sofisticat de computer o avea cu un topor din piatră.

Simpla înţelegere a felului cum astfel de arme erau în vreun fel dezavantajoase pentru ceva analog unui inamic ar fi necesitat o redefinire atât de vastă a minţii umane, încât ar fi fost inutil să mai fie numită „umană”.

Mesajul era: exploataţi la maximum ceea ce aveţi.

— Echipele sunt acolo, anunţă celălalt hiperporc, îndesând un microfon în urechiuşa lui ca un cornuleţ răsucit.

— Au găsit ceva?

— Doar pompa aia care face din nou figuri.

— Opriţi-o, zise Scorpio. Ne putem ocupa de evacuarea fluidelor şi mai târziu.

— S-o oprim, domnule? Este o pompă din categoria de risc.

— Ştiu. O să-mi spui probabil că n-a fost oprită niciodată în douăzeci şi trei de ani.

— A fost oprită, domnule, dar întotdeauna cu o unitate de rezervă gata să intervină. Acum nu avem nicio asemenea unitate şi nici n-am putea duce una acolo în următoarele zile. Toate echipele de service sunt blocate în urmărirea altor piste acustice.

— Şi cât de rău ar putea fi?

— Foarte rău. Dacă n-o înlocuim cu altă unitate, în câteva ore vom pierde trei-patru punţi.

— Ăsta va fi preţul pe care trebuie să-l plătim. Echipamentele voastre sunt destul de sofisticate să filtreze zgomotele inundării punţilor respective?

Tehnicianul şovăi o clipă, totuşi Scorpio ştia că mândria profesională va învinge în final.

— N-ar trebui să fie o problemă.

— Atunci, priveşte partea pozitivă a situaţiei. Fluidele alea trebuie să provină de undeva. Mai mult ca sigur, vom înlătura presiunea de pe alte pompe.

— Da, domnule, rosti tehnicianul mai degrabă resemnat decât convins.

Transmise ordinul spre echipa sa, anunţând sacrificarea nivelurilor respective. Trebui să repete instrucţiunile de câteva ori înainte să se înţeleagă în mod clar că el vorbea

serios şi că avea autorizaţia lui Scorpio.

Scorpio îi înţelegea rezervele. Managementul apelor reziduale era o problemă serioasă la bordul *Nostalgiei,* iar oprirea pompelor nu era o acţiune care să fie privită cu nepăsare. Odată ce o punte era inundată cu umorile chimice şi exsudaţiile Căpitanului, recuperarea ei pentru utilizarea de către oameni se putea dovedi foarte dificilă. Însă acum conta mai mult calibrarea armei. Oprirea pompei era mai practică decât oprirea dispozitivelor de ascultare în zona aceea. Dacă pierderea a trei-patru punţi însemna câştigarea unei speranţe reale de a-i învinge pe lupii care-i urmăreau, atunci merita din plin preţul ce trebuia plătit.

Luminile se diminuară; amuţi până şi vuietul constant al pompelor de ape reziduale de pe fundal. Arma era descărcată.

Când arma se rotea, pentru a ajunge la viteza de acţionare, devenea o coloană de ceaţă silenţioasă, formată de părţile în mişcare, un vârtej sclipitor. În vid, se deplasa cu viteză înspăimântătoare. Calculele arătaseră că eroarea unei singure părţi minuscule din arma hipometrică era suficientă pentru a dezintegra *Nostalgia.* Scorpio şi-i aminti pe Agregaţi asamblând-o, lucrând cu foarte multă precauţie, iar acum înţelese motivul.

Ei urmau ad litteram instrucţiunile de calibrate. Întrucât efectele depindeau în mod esenţial de toleranţe la scară atomică, spusese Remontoire, niciodată nu puteau să existe două versiuni perfect identice ale armei. Aidoma unor puşti construite manual, fiecare avea să aibă *abaterea* ei distinctă, un efect inevitabil al manufacturării ce trebuia determinat şi apoi compensat. În cazul unei arme hipometrice, compensarea nu se realiza exclusiv prin ţintire, ci era vorba mai degrabă despre găsirea unei relaţii arbitrare între cauză şi efect în cadrul unui set de aşteptări. Odată ce acest tipar era determinat, arma putea, teoretic, să-şi producă efectul aproape oriunde, ca o carabină ce putea trage în orice direcţie.

Scorpio văzuse deja arma în acţiune. El nu trebuia să

înţeleagă cum funcţiona, ci doar ce efect avea. Auzise boomul sonic când volume sferice din atmosfera Araratului fuseseră şterse din existenţă (sau, posibil, mutate ori redistribuite altundeva). Văzuse cum o emisferă dispăruse din ocean şi amintirea pereţilor de apă ce se prăbuşeau spre interior îl înfiora chiar şi acum când se gândea la anomalia totală la care asistase.

Tehnologia, îi spusese Remontoire, era spectaculos de periculoasă şi de impredictibilă. Chiar şi atunci când era perfect construită şi calibrată, o armă hipometrică tot se putea întoarce împotriva creatorului ei. Aducea cumva cu o cobră ţinută de coadă şi folosită ca un bici împotriva inamicilor, sperând că şarpele nu se va încolăci şi nu va muşca mâna ce-l strângea.

Necazul era că ei aveau nevoie de şarpele acela.

Din fericire, nu toate aspectele funcţionării armei-h erau complet impredictibile. Domeniul era limitat la o sferă de câteva ore-lumină de armă şi exista o relaţie tolerabil de bine definită între viteza de rotaţie a armei (măsurată prin intermediul unui parametru la care Scorpio nici măcar nu dorea să se gândească) şi raza de acţiune în orice direcţie. Era mai dificil să se preconizeze direcţia în care avea să fie lansată bula de distrugere şi mărimea fizică rezultată a efectului ei.

Procedura de testare necesita detectarea unui efect al declanşării armei. Pe o planetă, aşa ceva n-ar fi prezentat dificultăţi: constructorii armei ar fi reglat pur şi simplu viteza de rotaţie pentru a permite ca efectul să apară la o distanţă sigură, după care ar fi estimat mărimea efectului şi direcţia în care avea să apară. După declanşarea armei, ar fi examinat zona estimată de efect pentru a găsi orice indicii că o sferă din continuumul spaţio-temporal – inclusiv toată materia din interiorul ei – dispăruse pur şi simplu.

Dar în spaţiu o armă hipometrică era mult mai greu de calibrat. Niciun senzor existent nu putea să detecteze dispariţia câtorva atomi de gaz interstelar din câţiva metri cubi de vid. De aceea unica soluţie practică era calibrarea

armei chiar în interiorul navei. Bineînţeles, era ceva înspăimântător de periculos: dacă sfera ar fi apărut în miezul unei propulsii Agregate, nava ar fi fost distrusă instantaneu. Totuşi, Remontoire spusese că făcuseră asemenea calibrări în cursul zborului şi niciuna dintre navele sale nu fusese distrusă.

Un singur lucru nu făcuseră: să selecteze imediat o ţintă în interiorul navei. Ei intenţionau un efect pe învelişul ei, la o distanţă sigură de orice sisteme vitale. Ca atare, procedura consta în stabilirea coordonatelor iniţiale ale armei, astfel încât să genereze o bulă de distrugere mică, neobservabilă, în exteriorul carcasei. Apoi arma avea să fie declanşată în mod repetat, ajustând viteza de rotaţie foarte puţin de fiecare dată, reducând distanţa radială şi astfel apropiind tot mai mult bula de carcasă. Ei n-o puteau vedea acolo, puteau doar să şi-o imagineze apropiindu-se şi n-ar fi putut niciodată să fie siguri dacă era pe punctul să ciupească din carcasă sau dacă se afla încă la sute de metri depărtare. Semăna cu invocarea unui spirit malefic la o şedinţă de spiritism: momentul sosirii acestuia era atât aşteptat, cât şi temut.

Zona de testare din jurul armei fusese etanşată şi sigilată până la învelişul navei, cu excepţia sistemelor automate de control. Toţi oamenii care nu erau deja îngheţaţi fuseseră mutaţi cât mai departe de armă. După fiecare declanşare – fiecare colaps viermuitor de recul al mecanismelor ce se zbăteau ca nişte treierătoare –, tehnicienii lui Scorpio îşi examinau cu atenţie datele pentru a vedea dacă arma avusese vreun efect, scanând reţeaua de microfoane şi de barometre în căutarea oricărui indiciu că o bucată de forma unei sfere cu diametrul de un metru din navă încetase, pur şi simplu, să mai existe. Şi procesul de calibrate continua în felul acesta, cu tehnicienii reglând în mod repetat arma şi ascultând, pentru a descoperi rezultatele.

Luminile păliră iarăşi.

— Avem ceva, rosti tehnicianul după o clipă.

Scorpio zări un grup de indicatori roşii apărându-i pe

afişaj.

— Sosesc semnale din...

Însă tehnicianul nu-şi termină fraza. Cuvintele îi fură înecate de un urlet crescător, un zgomot pe care Scorpio nu-l mai auzise niciodată la bordul *Nostalgiei.* Nu era zbieretul aerului care se pierdea printr-o breşă din apropiere şi nici geamătul unei avarii structurale. Era mai aproape de o vocalizare surdă, agonică, de sunetul unei creaturi uriaşe şi feroce care fusese rănită.

Geamătul începu să se stingă, aidoma uruitului muribund după un tunet de furtună.

— Cred că aţi obţinut efectul dorit, zise Scorpio.

Coborî să vadă cu ochii săi. Era mult mai rău decât se temuse: nu o mică muşcătură cu diametrul de un metru în navă, ci o rană care se căsca pe cincisprezece metri, cu margini argintii-strălucitoare acolo unde batardourile şi podelele fuseseră retezate. Fluide verzui curgeau ca ploaia prin cavitate din conducte de alimentare tăiate, iar un cablu electric se zbătea înainte şi înapoi în vid, revărsând scântei la fiecare atingere a unei suprafeţe metalice.

Ar fi putut să fie şi mai rău, îşi spuse el. Volumul decupat din existenţă şi şters de armă nu coincidea cu niciuna dintre părţile locuite şi nici nu intersectase sisteme esenţiale de pe carcasa exterioară. Avusese loc o uşoară pierdere de presiune locală, întrucât aerul din interiorul volumului încetase să mai existe, dar, una peste alta, arma avusese un efect neglijabil asupra navei. Pe de altă parte, avusese un efect indubitabil asupra Căpitanului. O parte din sistemul lui nervos aproximativ cartografiat trecuse probabil prin acest volum, iar arma îi cauzase în mod evident durere. Era greu de estimat intensitatea durerii, dacă fusese temporară sau continua şi acum. Poate că nici nu exista un analog exact pentru ea în termeni umani. Iar dacă exista, hiperporcul nu era sigur că ar fi dorit realmente să-l ştie, pentru că-i apăruse pentru întâia oară un gând neliniştitor: dacă aceasta era durerea pe care o simţea Căpitanul când doar o parte foarte mică din navă

fusese vătămată, cum ar fi fost dacă se întâmpla ceva mult mai rău?

Da, se putea întâmpla ceva mult mai rău.

Merse la tehnicienii care calibrau arma şi le văzu expresiile şi gesturile nervoase. Se aşteptau la o muştruluială, în cazul cel mai fericit.

— Se pare c-a fost ceva mai mare de un metru, comentă Scorpio.

— Întotdeauna va exista un grad de incertitudine, se bâlbâi conducătoarea lor. Tot ce am putut face a fost să estimăm şi să sperăm…

Scorpio o întrerupse.

— Ştiu. Nimeni n-a afirmat că va fi uşor. Dar, ştiind ceea ce ştiţi acum, puteţi reduce volumul la ceva mai practic?

Tehniciana păru uşurată şi în acelaşi timp nesigură, de parcă nu i-ar fi venit să creadă cu adevărat că Scorpio nu intenţiona s-o pedepsească.

— Cred că da… ţinând seama de efectul pe care tocmai l-am observat… bineînţeles, nu există o garanţie…

— Nu mă aştept la nicio garanţie. Mă aştept să faceţi însă tot ce puteţi.

Ea încuviinţă iute din cap.

— Bineînţeles. Şi testările?

— Continuă. Tot vom avea nevoie de arma aceea, indiferent cât de afurisit va fi de utilizat.

TREIZECI ŞI CINCI

Hela, 2727

Vicarul o chemase pe Rashmika în mansarda sa. Când intră, fata se simţi uşurată să-l găsească singur, fără chirurgul-general. Nu se dădea în vânt după compania vicarului şi cu atât mai puţin după atenţiile furişate ale medicului său personal. Şi-l închipui pândind altundeva în Lady Morwenna, ocupat cu Munca-Sângelui sau cu alta dintre practicile indescriptibile pe care, potrivit zvonurilor, le prefera.

— Te-ai instalat bine? întrebă vicarul când fata îşi ocupă locul ce-i fusese desemnat, în mijlocul pădurii de oglinzi. Sper din toată inima. Am fost foarte impresionat de discernământul tău, domnişoară Els. Grelier a fost inspirat când a sugerat să te aducă aici.

— Mă bucur să fiu utilă, zise Rashmika.

Îşi pregăti o porţie mică de ceai; mâinile îi tremurau când luă ceaşca. Nu avea deloc chef de ceai – simplul gând că se afla în aceeaşi încăpere cu costumul din fier era suficient s-o agite –, totuşi trebuia să menţină iluzia de calm.

— Da, ai avut mult noroc, continuă Quaiche.

Era aproape imobil şi doar buzele i se mişcau. Aerul din mansardă era mai rece decât de obicei şi, la fiecare cuvânt, fata vedea un nor de aburi ieşindu-i din gură.

— Aproape prea mult, ar putea spune cineva.

— Poftim?

— Uită-te pe masă, zise bărbatul. Caseta de malahit de lângă serviciul de ceai.

Rashmika nu observase caseta până atunci, dar era convinsă că nu fusese acolo în cursul vizitelor ei anterioare în mansardă. Avea picioruşe ca labele unui căţeluş. O ridică şi constată că era mai uşoară decât se aşteptase, apoi moşmondi la încuietorile metalice aurii, până ce capacul se deschise brusc. Înăuntru se aflau o mulţime de

hârtii: coli şi plicuri de toate culorile şi mărimile strânse într-un teanc ordonat, legat cu o bandă elastică.

— Desfă-le, o îndemnă vicarul. Aruncă o privire.

Ea luă teancul şi îndepărtă banda elastică. Hârtiile se revărsară pe masă. Alese una la întâmplare şi o despături. Foaia lila era atât de subţire, atât de translucidă, încât fusese scrisă doar pe o parte. Văzute ca în oglindă, literele caligrafiate grijuliu cu cerneală îi erau deja familiare, înainte să întoarcă hârtia pe cealaltă parte. Scrisul stacojiu-închis îi aparţinea: copilăresc, însă imediat recognoscibil.

— Asta-i corespondenţa mea, zise Rashmika. Scrisorile mele către grupul de studii arheologice sponsorizat de biserică.

— Te surprinde că le vezi adunate aici?

— Mă surprinde că au fost adunate şi supuse atenţiei dumitale, spuse fata, deşi nu mă surprinde că aşa ceva s-a *putut* întâmpla. La urma urmelor, erau adresate unei organizaţii din parohia bisericii Adventiste.

— Eşti furioasă?

— Depinde.

Se simţea furioasă, într-adevăr, totuşi furia nu era decât o emoţie printre alte câteva.

— Au fost citite vreodată de cineva din grupul de studii?

— Primele, răspunse Quaiche, dar aproape toate celelalte au fost interceptate înainte să fi ajuns la vreunul dintre cercetători. N-o lua în nume personal, dar ei primesc destule scrisori de la ţicniţi; dacă ar trebui să le răspundă tuturor, n-ar mai face nimic altceva.

— Asta nu-i o ţicneală, zise Rashmika.

— Nu, dar – judecând după conţinutul acestor scrisori – tu ai o poziţie uşor neconvenţională în privinţa fugoşilor, nu eşti de acord?

— În condiţiile în care consideri că adevărul este o poziţie neconvenţională, replică ea.

— Nu eşti singura. Echipele de studii primesc multe scrisori de la amatori bine intenţionaţi. Majoritatea sunt realmente lipsite de orice valoare. Fiecare are propria

teorie preţioasă despre fugoşi. Din păcate, niciunul dintre ei nu are nici cea mai mică idee despre metoda ştiinţifică.

— Cam la fel aş fi spus şi eu despre echipele de studii.

Bărbatul râse la auzul bravurii ei.

— Nu te prea chinuie îndoiala de sine, nu, domnişoară Els?

Fata strânse hârtiile într-un teanc dezordonat şi le îndesă înapoi în casetă.

— Nu am încălcat nicio regulă, zise ea. Nu am vorbit despre corespondenţa mea, deoarece nu mi s-a cerut.

— Nu am spus nicio clipă că ai fi încălcat vreo regulă. Pur şi simplu am fost curios, atâta tot. Am citit scrisorile şi am văzut cum argumentele ţi s-au maturizat în timp. Cred cu toată sinceritatea că unele dintre ideile pe care le propui merită să fie dezvoltate.

— Sunt încântată să aud asta, zise Rashmika.

— Nu mai fi maliţioasă. Sunt perfect sincer.

— Vicare, dumitale nu-ţi pasă. Nimănui din biserică nu-i pasă. Şi de ce v-ar păsa? Doctrina interzice orice explicaţie, cu excepţia celei despre care citim în broşuri.

— Şi care este aceea? întrebă Quaiche jucăuş.

— Că fugoşii sunt un detaliu întâmplător, iar extincţia lor nu are nicio legătură cu dispariţiile Haldorei. Din punct de vedere teologic, rolul lor e să avertizeze împotriva mândriei nemăsurate şi să sublinieze nevoia urgentă de mântuire.

— O cultură extraterestră dispărută nu reprezintă cine ştie ce mister în vremurile astea, aşa-i?

— Aici s-a petrecut altceva, spuse fata. Ce li s-a întâmplat fugoşilor nu li s-a întâmplat şi amarantinilor sau celorlalte culturi moarte.

— Aceasta este esenţa obiecţiei tale, da?

— Eu cred că ar fi util dacă am şti ce s-a-ntâmplat, zise Rashmika şi răpăi cu unghiile pe capacul casetei. Ei au fost extirpaţi, dar acţiunea aceea nu poartă semnele Inhibitorilor. Cei care au făcut-o au lăsat prea multe în urmă.

— Poate că Inhibitorii se grăbeau. Poate că le-a fost

suficient să-i distrugă pe fugoşi, fără să-şi mai facă griji pentru artefactele lor culturale.

— Nu aşa lucrează ei. Ştiu ce le-au făcut amarantinilor. Nimic n-a scăpat pe Resurgam, decât dacă a fost îngropat în mod deliberat la câţiva metri sub roca de bază. Ştiu cum a fost, vicare: am fost acolo.

Lumina străluci puternic din deschizătorul lui de ochi, când se întoarse spre fată.

— Ai fost *acolo*

— Voiam să zic, adăugă ea repede, că am citit atât de multe despre cele întâmplate, am petrecut atâta timp gândindu-mă la ele, încât este *ca şi cum* aş fi fost acolo.

Se înfioră: era uşor să explice retrospectiv declaraţia, totuşi, când o spusese, avusese convingerea arzătoare că era întru totul adevărat.

— Problema este, spuse Quaiche, că, dacă îi înlături pe Inhibitori ca posibili agenţi ai distrugerii lui Hela, trebuie să propui un alt agent. Din punct de vedere filosofic, nouă nu ne place să lucrăm aşa.

— Poate că nu-i elegant, rosti Rashmika, dar, dacă adevărul cere alt agent – sau poate chiar un al treilea –, ar trebui să avem curajul să acceptăm dovada.

— Înţeleg aşadar că tu ai o idee despre care poate fi acel agent?

Fata nu se putu abţine să nu privească spre costumul spaţial sudat. Îşi mută involuntar atenţia şi era puţin probabil ca vicarul să fi observat, totuşi pe ea o enervă. Ar fi fost minunat dacă şi-ar fi putut controla propriile reacţii la fel de bine cum le citea pe ale altora.

— Nu, răspunse ea, dar am unele bănuieli.

Patul vicarului îşi schimbă poziţia, cauzând un val de mişcări de adaptare a oglinzilor.

— Prima dată când Grelier mi-a povestit despre tine – când părea că mi-ai putea fi utilă –, a menţionat că erai angajată într-un soi de cruciadă personală.

— Chiar aşa?

— În opinia lui, avea de-a face cu fratele tău. Este adevărat?

— Fratele meu a venit la catedrale.

— Şi tu te-ai temut pentru el, ai fost neliniştită pentru că nu mai primiseşi nicio veste de la el de ceva vreme, aşa că ai decis să-l cauţi. Asta este povestea, da?

Rashmikăi nu-i plăcu ceva din felul în care Quaiche rostise cuvântul „povestea”.

— Şi de ce n-ar fi?

— Pentru că mă întreb cât de mult ţii tu în realitate la fratele tău. Oare el a fost cu adevărat motivul pentru care ai bătut atâta drum sau el doar ţi-a legitimat căutarea, astfel încât să pară mai puţin o deşertăciune intelectuală?

— Nu înţeleg ce vrei să zici.

— Eu cred că ai renunţat de mult la fratele tău, zise vicarul. Eu cred că ai ştiut, în adâncul inimii tale, că el nu mai este. În realitate, ţie îţi păsa de fugoşi şi de ideile tale despre ei.

— E de-a dreptul absurd!

— Nu şi potrivit acestui teanc de scrisori. El vorbeşte despre o obsesie cu rădăcini adânci, destul de neaşteptată la un copil.

— Eu am venit aici după Harbin.

Quaiche vorbi cu insistenţa calmă a unui profesor de latină, care subliniază o subtilitate gramaticală.

— Rashmika, tu ai venit aici pentru *mine.* Ai venit la Cale cu intenţia de a sui până în vârful administraţiei catedralei, convinsă că doar eu deţin răspunsurile pe care le doreai, răspunsurile după care tânjeai ca o narcomană.

— Nu m-am invitat singură aici, replică fata cu aceeaşi insistenţă. Dumneata m-ai adus aici, de la Ecaterina de Fier.

— Mai devreme sau mai târziu, ţi-ai fi găsit drumul încoace, aidoma unei cârtiţe care-şi sfredeleşte drum către suprafaţă. Te-ai fi făcut utilă într-un grup de studii, iar de acolo ai fi găsit o conexiune spre mine. Poate că ar fi durat luni, poate că ar fi durat ani. Însă Grelier – binecuvântată fie-i inimioara sordidă! – a iuţit ceva care îşi urma deja cursul.

— Greşeşti, răspunse ea cu mâinile tremurându-i. N-am

vrut să te văd. N-am vrut să vin aici. De ce ar fi însemnat asta aşa mult pentru mine?

— Pentru că ţi-a intrat în cap că eu cunosc unele lucruri, răspunse vicarul. Lucruri care ar putea fi importante.

Mâinile ei bâjbâiră după casetă.

— O să iau asta, spuse Rashmika. În fond, sunt ale mele.

— *Scrisorile* sunt ale tale. Dar poţi să păstrezi caseta.

— S-a terminat, acum?

El păru surprins.

— Ce anume să se termine, domnişoară Els?

— Înţelegerea. Perioada mea de angajare.

— Nu văd de ce s-ar termina. Aşa cum bine ai spus, n-ai fost niciodată obligată să-ţi menţionezi interesul faţă de fugoşi. N-a fost comis niciun delict, n-a fost trădată nicio încredere.

Palmele fetei lăsau amprente umede pe casetă. Nu se aşteptase ca Quaiche să-i îngăduie s-o păstreze. Toată corespondenţa aceea pierdută: mesaje scurte, oneste şi triste, de la Rashmika din trecut către Rashmika din prezent.

— Credeam că vei fi nemulţumit, rosti ea.

— Continui să ai utilitatea ta. Ba chiar aştept foarte curând alţi Ultranauţi. Voi dori să-ţi aud opiniile despre ei, intuiţiile şi observaţiile aparte, domnişoară Els. Mai poţi face asta pentru mine, nu?

Ea se ridică, ţinând strâns caseta. Judecând după tonul bărbatului, era clar că întrevederea lor luase sfârşit.

— Pot să-ntreb ceva? spuse ea, aproape bâlbâindu-se.

— Ai pus destule întrebări până acum. Nu văd de ce nu.

Rashmika şovăi. Chiar şi când îşi formulase cererea, dorise să-l întrebe despre Harbin. Probabil că vicarul ştia ce se întâmplase cu fratele ei: nu l-ar fi costat nimic să afle adevărul din arhiva catedralei, chiar dacă el însuşi nu dăduse niciodată ochii cu Harbin. Dar acum, când momentul sosise, acum, când ajunsese aici şi vicarul îi acordase permisiunea de a întreba, ea ştia că nu avea puterea s-o facă. Nu era vorba despre faptul că se temea să afle adevărul. Bănuia deja adevărul. Pe ea o speria să

afle cum va reacţiona când i se va dezvălui adevărul. Dacă avea să se confirme că nu-i păsa de Harbin atât de mult cum susţinuse? Dacă toate afirmaţiile vicarului erau adevărate şi Harbin nu reprezenta decât scuza pe care ea şi-o găsise pentru propria-i căutare?

Avea să poată accepta asta?

Înghiţi în sec. Se simţi foarte tânără şi foarte singură.

— Voiam să te întreb dacă ai auzit vreodată de umbre, rosti ea.

Vicarul nu spuse însă nimic şi Rashmika îşi dădu seama că el nu-i promisese niciodată un răspuns.

Spaţiul interstelar, 2675

După trei zile, grupul Inhibitor ajunsese în raza de acţiune a armei. Tehnicienii considerau că mai aveau multe calibrări de făcut, mulţi parametri spaţiali de explorat. La răstimpuri arma făcea ceva straniu şi înfricoşător, ciugulind din spaţiul local, când ar fi trebuit să fi fost reglată pentru o ţintă aflată la câteva UA distanţă. Uneori, iar asta era cel mai înspăimântător dintre toate, efectele ei păreau doar aproximativ asociate cu vreun input. La urma urmelor, era doar slab acauzală: o armă care submina atât timpul, cât şi spaţiul şi o făcea potrivit unor reguli de o complexitate bizantină şi schimbătoare. Nu era de mirare că lupii nu aveau nimic analog în arsenalul lor. Poate ei deciseseră că, una peste alta, ridica mai multe probleme decât ar fi meritat. Aceeaşi logică se aplica probabil propulsiei superluminice a lui Skade. Foarte multe lucruri erau posibile în univers, mult mai multe decât s-ar fi crezut la prima vedere. Însă multe dintre ele erau nocive, atât la nivel cultural individual, cât şi la nivel de specie sau galactic.

Totuşi, luminile continuau să pălească, arma continua să opereze, iar sentimentul de sine al lui Scorpio continua neperturbat. Poate că arma acţiona grotesc asupra înseşi fundamentelor realităţii, dar lui nu-i păsa decât de ce le făcea lupilor. Lent, ea muşca hălci din roiul urmăritor.

Hiperporcul nu câştiga. Supravieţuia. Asta era suficient, deocamdată.

Aura era învelită în obişnuita ei pătură vătuită argintie şi stătea în poala lui Khouri. Scorpio continua s-o găsească înspăimântător de mică, precum o păpuşă menită să stea într-o vitrină, nu să fie supusă durităţilor vătămătoare din lumea exterioară. Mai exista însă şi altceva: o senzaţie discretă de invulnerabilitate, care-i zbârlea hiperporcului firişoarele de păr de pe ceafă. El o percepea doar acum, când ochii fetiţei erau larg deschişi. Atenţi şi strălucitori, ca ai unei păsări de pradă, absorbind tot ce se petrecea în jurul ei. Nişte ochi căprui-aurii, stropiţi cu aur şi aramă şi cu o culoare apropiată de albastrul-electric. Ochii aceia nu se uitau pur şi simplu împrejur. Ei testau şi extrăgeau. *Monitorizau.*

Scorpio şi ceilalţi seniori se adunaseră în sala de şedinţe obişnuită, aşezaţi faţă în faţă în jurul oglinzii negre a mesei. Hiperporcul îşi studie tovarăşii, inventariindu-şi în minte aliaţii şi adversarii, ca şi pe cei care probabil încă nu se deciseseră. S-ar fi putut baza pe Antoinette, dar ea rămăsese pe Ararat. Era sigur că Blood ar fi văzut, de asemenea, situaţia la fel ca el, nu pentru că ar fi gândit neapărat în mod similar, ci pur şi simplu fiindcă era nevoie de imaginaţie ca să fii neloial, iar imaginaţia nu fusese niciodată atuul lui Blood. Scorpio îi simţea deja lipsa. Trebuia să-şi amintească întruna că vechiul lui adjunct nu era de fapt mort, ci doar inaccesibil.

Trecuseră două săptămâni de la plecarea de pe Ararat. *Nostalgia* ieşise din sistemul planetei acvatice cu acceleraţia constantă de 1 *g,* strecurându-se printre dinţii clănţănitori ai angrenajelor bătăliei. În prima săptămână, se depărtase cu douăsprezece UA de Ararat, ajungând la o cincime din viteza luminii. Până la sfârşitul celei de-a doua săptămâni, ajunsese la un sfert din viteza luminii şi se găsea acum la aproape cincizeci UA de Ararat. Scorpio simţea acum distanţa aceea: privind în urmă, Soarele Puternic al Araratului, p Eridani A – care-i încălzise în

ultimii douăzeci şi trei de ani –, devenise doar o stea foarte strălucitoare, de o sută de mii de ori mai slabă decât atunci când era văzută de pe suprafaţa planetei. În prezent nu părea mai strălucitoare decât perechea ei binară, Soarele Slab sau p Eridani B; erau doi ochi chihlimbarii ce rămâneau în urma luminălucii, apropiindu-se unul de celălalt pe măsură ce nava înainta în spaţiul interstelar. Scorpio nu putea să vadă lupii – doar senzorii abia începeau să-i detecteze pe fundal şi atunci numai cu certitudine limitată –, dar aceştia erau acolo. Armele hipometrice – acum erau trei active – săpaseră găuri în rândul urmăritorilor, însă nu toţi lupii fuseseră distruşi.

Nu exista întoarcere. Dar până acum cursul le fusese dictat exclusiv de planul lui Remontoire, traiectoria fusese concepută doar pentru a-i îndepărta de lupi cu probabilitatea cea mai redusă de intercepţie. Abia acum, după două săptămâni, ei aveau opţiunea de a vira în altă direcţie. Lupii urmăritori nu contau deloc în luarea unei decizii: Scorpio trebuia să presupună că aveau să fie distruşi până la urmă, cu mult înainte ca nava să ajungă la destinaţia ei finală.

Acum se ridică şi aşteptă ca toţi să tacă. Nu rosti niciun cuvânt, ci scoase cuţitul lui Clavain din teacă. Fără să-l activeze, se întinse peste masă şi trasă două semne, de o parte şi de alta a liniei centrale, fiecare din trei segmente. Unul era un Y, celălalt, un H. În lacul întunecat al lemnului, zgârieturile aveau culoarea pielii de hiperporc.

Toţi îl priveau, aşteptându-l să spună ceva. Însă el puse cuţitul în teacă şi se aşeză. Apoi încrucişă mâinile la ceafă şi încuviinţă din cap spre Orca Cruz.

Cruz era unica lui aliată din zilele Oraşului Abisului. Ea îi privi fără grabă pe cei din jurul mesei, ţintuindu-i cu unicul ei ochi teafăr, iar unghiile negre îi scrâşniră pe lemnul mesei când vorbi.

— Ultimele săptămâni n-au fost uşoare. Toţi am făcut sacrificii şi am văzut cum planurile au fost date peste cap. Unii dintre noi au pierdut persoane dragi sau şi-au văzut familiile destrămate. Toate certitudinile pe care le-am avut

acum o lună au fost spulberate. Ne aflăm adânc într-un teritoriu nefamiliar şi nu avem o hartă. Mai rău încă, omul în care ajunseserăm să avem încredere, cel care ar fi găsit calea corectă de urmat, nu mai este alături de noi.

Îşi fixă privirea asupra lui Scorpio şi aşteptă până când toţi ceilalţi se uitară de asemenea la hiperporc.

— Cu toate acestea, avem un conducător, continuă ea. Avem un conducător al naibii de bun, pe care Clavain a avut încredere să-l lase să supravegheze desfăşurarea vieţii pe Ararat, când el nu era prezent. O persoană în care ar trebui să avem încredere să ne conducă, acum mai mult decât oricând. Clavain a avut încredere în judecata lui. Cred că-i momentul să-l imităm pe bătrân.

Urton, femeia din Braţul Securităţii, clătină din cap.

— Toate bune şi frumoase, Orca. Niciunul dintre noi nu are vreo problemă cu felul de a conduce a lui Scorpio.

Evident, accentul fusese pus pe „conduce”, lăsându-i pe toţi să tragă propriile concluzii despre ce probleme puteau avea cu hiperporcul.

— Însă ceea ce vrem noi să auzim acum, adăugă ea, este unde crezi *tu* că ar trebui să mergem.

— E foarte simplu, zise Orca Cruz. Trebuie să mergem la Hela.

Urton încercă fără succes să-şi ascundă surprinderea.

— Atunci, suntem de acord.

— Însă numai după ce trecem pe la Yellowstone, preciză Cruz. Hela este în cel mai bun caz o destinaţie… ipotetică. În realitate, nu ştim ce vom găsi acolo sau dacă vom găsi ceva. Pe de altă parte, ştim că putem face nişte lucruri bune la Yellowstone. Deţinem capacitatea să îmbarcăm zeci de mii de adormiţi. Cel puţin încă o sută cincizeci de mii. Sunt vieţi de oameni, Urton. Aceia sunt oameni pe care-i putem salva. Soarta ne-a pus în mâini nava asta. Trebuie să facem ceva cu ea.

— Am evacuat deja sistemul Resurgam, spuse Urton. Ca să nu mai amintesc de şaptesprezece mii de oameni din sistemul Eridani. Eu zic că acum putem şterge trecutul cu buretele.

— Trecutul acela nu-i şters niciodată, replică Orca Cruz.

Urton făcu un gest larg din braţ, arătându-i pe toţi din jurul mesei.

— Uiţi ceva. Sistemele centrale sunt pline de Ultranauţi. În orice sistem ai vrea să numeşti, există zeci, sute de nave care au aceeaşi capacitate pentru adormiţi ca *Nostalgia.*

— Ai avea într-adevăr încredere să laşi vieţi în seama Ultranauţilor? întrebă Orca. Atunci eşti mai proastă decât pari.

— Bineînţeles că aş avea încredere, replică Urton.

Aura râse.

— De ce a făcut aşa? întrebă Urton.

— Pentru că ai minţit, răspunse Khouri. Ea poate spune asta. O poate spune *întotdeauna.*

Unul dintre reprezentanţii refugiaţilor – un bărbat pe nume Rintzen – tuşi cu diplomaţie. Surâse, străduindu-se vizibil să pară împăciuitor.

— Urton vrea să spună, zise el, că asta pur şi simplu nu-i treaba noastră. Motivele şi metodele Ultranauţilor pot fi îndoielnice – o ştim toţi foarte bine –, dar realitatea simplă este că ei au atât nave, cât şi dorinţa de a găsi clienţi. Dacă situaţia în sistemele centrale va ajunge cu adevărat la un punct de criză, atunci – dacă-mi permiteţi s-o sugerez – va fi vorba doar despre un caz clasic de cerere satisfăcută de ofertă.

Cruz clătină din cap dezgustată. Dacă Scorpio ar fi intrat în clipa aceea în sala de şedinţe şi i-ar fi văzut chipul, ar fi tras concluzia că cineva tocmai îşi golise măruntaiele pe masă.

— Adu-mi aminte, rosti ea. Când tu ai venit la bordul acestei nave, de pe Resurgam – cât te-a costat?

Bărbatul îşi examină unghiile.

— Nimic, bineînţeles… dar nu despre asta este vorba. Situaţia era cu totul diferită.

Luminile păliră. Acum, se întâmpla o dată la câteva minute, când armele erau rotite şi declanşate; suficient de frecvent pentru ca toţi să înceteze să mai comenteze evenimentul, totuşi diminuarea luminii trecea neobservată.

Toţi ştiau că asta însemna că lupii continuau să existe în spaţiu şi continuau să se apropie treptat de *Nostalgia.*

— Bine, zise Cruz când lumina reveni la intensitatea normală. Ce spui atunci despre situaţia recentă, când ai fost evacuat de pe Ararat? Cât ai dat pentru privilegiul respectiv?

— O dată în plus, nimic, recunoscu Rintzen. Şi, o dată în plus, cele două situaţii nu pot fi comparate…

— Mă scârbeşti, i-o reteză Cruz. În Mulci am avut de-a face cu creaturi dezgustătoare, dar tu eşti o specie cu totul aparte, Rintzen.

— Uite ce-i, interveni Kashian, altă reprezentantă a refugiaţilor, nimeni nu spune că-i corect ca Ultranauţii să facă profit de pe urma stării de necesitate cauzate de lupi, totuşi trebuie să fim pragmatici. Navele lor vor fi întotdeauna mai potrivite decât aceasta pentru o evacuare în masă.

Îşi plimbă ochii în jur, invitându-i şi pe ceilalţi să procedeze la fel.

— Sala asta poate părea destul de normală, dar nu-i nici pe departe reprezentativă pentru restul navei. Este mai degrabă ca o perlă tare şi uscată în carnea moale şi umedă a unei stridii. În navă continuă să existe porţiuni uriaşe care nu sunt nici măcar cartografiate, cu atât mai puţin locuibile. Şi să nu uităm că situaţia e mult mai rea decât a fost în cursul evacuării Resurgamului. Majoritatea celor şaptesprezece mii care au sosit la bord acum două săptămâni încă n-au fost organizaţi corespunzător. Trăiesc în condiţii de nedescris.

Se scutură din tot corpul, de parcă ar fi perceput ceva din mizeria aceea prin osmoză.

— Dacă vrei să vorbim despre condiţii de nedescris, rosti Cruz, încearcă moartea pentru câteva săptămâni şi vezi cum ţi se potriveşte.

Kashian clătină din cap, privindu-i exasperată pe ceilalţi seniori.

— Nu se poate negocia cu femeia asta. Ea reduce totul la insulte sau absurdităţi.

— Pot să spun ceva? întrebă Vasko Malinin.

Scorpio înălţă din umeri în direcţia lui.

Vasko se ridică şi se apleca peste masă, sprijinindu-se cu vârfurile degetelor de ea.

— Nu voi dezbate aspectele logistice ale sprijinirii efortului de evacuare de la Yellowstone, rosti el. Nu cred că ar conta. Indiferent care ar fi nevoile acelor refugiaţi, nouă ni s-a dat indicaţia clară să nu mergem acolo. Trebuie s-o ascultăm pe Aura.

— Ea n-a spus că n-ar trebui să mergem la Yellowstone, interveni Cruz. A zis doar că ar trebui să mergem la Hela.

Expresia de pe chipul lui Vasko era severă.

— Şi ţi se pare că ar fi vreo diferenţă?

— Aşa cum am spus, Yellowstone ar putea fi prioritatea noastră, care nu exclude o vizită la Hela după terminarea evacuării.

— Va dura decenii, zise tânărul.

— Indiferent ce am face va dura decenii, surâse uşor Cruz. Asta-i natura jocului, puştiule. Ar fi bine să te obişnuieşti cu ea.

— Cunosc natura jocului, rosti Vasko pe un ton scăzut, anunţând-o că făcuse o eroare prin felul cum i se adresase. Sunt de asemenea conştient de faptul că am primit o instrucţiune clară să ajungem la Hela. Dacă Yellowstone ar fi făcut parte din planurile Aurei, nu crezi că ne-ar fi spus-o?

Toţi priviră spre copilă. Uneori, Aura vorbea şi toţi se obişnuiseră cu gângurerile ei schimbătoare, piţigăiate şi pe jumătate formate, totuşi existau zile în care nu spunea absolut nimic sau în care scotea sunete ca un copil obişnuit. Atunci, exact ca acum, ea părea să fi trecut pe un mod de receptivitate extremă, absorbind în loc să emită. Dezvoltarea îi era accelerată, dar nu progresa lin: existau salturi şi suişuri, însă existau, de asemenea, platouri şi regrese inexplicabile.

— Ea vrea ca noi să mergem la Hela, spuse Khouri. Asta-i tot ce ştiu.

— Şi cealaltă parte? întrebă Scorpio. Cea despre

negocierea cu umbrele?

— A fost ceva care ne-a parvenit. Poate o amintire care i-a scăpat, dar pe care n-a putut s-o interpreteze.

— Şi ce altceva a mai parvenit tot atunci?

Femeia îl privi, şovăind dacă să răspundă. Fusese o presupunere norocoasă, dar întrebarea lui funcţionase.

— Am simţit ceva care m-a speriat.

— Ceva despre umbrele alea?

— Da. Era ca un curent rece apărut la deschiderea unei uşi, ca un fior de teroare, zise Khouri şi coborî ochii spre pufuşorul de pe capul fetiţei. Şi ea l-a simţit.

— Asta-i tot ce ne poţi spune? întrebă Scorpio. Că trebuie să mergem la Hela şi să negociem cu ceva care vă sperie teribil pe amândouă?

— Atât doar că mesajul conţinea un avertisment, adăugă Khouri. Spunea să procedăm cu precauţie. Dar în acelaşi timp spunea şi că asta-i ceea ce trebuie să facem.

— Eşti sigură? insistă hiperporcul.

— De ce n-aş fi?

— Poate că ai interpretat eronat mesajul. Poate că „fiorul de teroare” exista din alt motiv. Poate că exista pentru a sublinia că în niciun caz nu trebuie să avem de-a face cu aceste… cu ce or fi umbrele astea.

— Poate că aşa-i, Scorp, dar atunci de ce ar mai fi menţionat umbrele?

— Sau Hela, la urma urmelor, interveni Vasko.

Scorpio îl privi lung.

— Ai terminat? întrebă într-un târziu.

— Aşa cred, răspunse tânărul.

— Atunci, cred că trebuie luate decizii, zise hiperporcul. Am auzit toate argumentele, pro şi contra. Putem merge la Hela, pentru eventualitatea nesigură că acolo ar exista ceva care să merite efortul nostru. Sau am putea merge la Yellowstone şi să salvăm nişte vieţi, ceea ce ar fi garantat. Cred că toţi îmi cunoaşteţi părerea.

Arătă din bărbie spre literele pe care le crestase în masă cu cuţitul vechi al lui Clavain.

— Cred că ştiţi, de asemenea, ce ar fi făcut Clavain, în

aceleaşi circumstanţe.

Nimeni nu spuse nimic.

— Dar există o problemă, continuă Scorpio. Iar problema este că alegerea respectivă nu ne aparţine. Aici nu trăim într-o democraţie. Tot ce putem face noi este să ne prezentăm argumentele, după care să-l lăsăm pe Căpitanul John Brannigan să ia o hotărâre.

Băgă mâna în buzunarul tunicii din piele şi scoase pumnul de praf roşu pe care-l purta acolo de atâtea zile.

Era oxid de fier fin, luat dintr-un atelier cu maşini-unelte – pe cât de similar putea fi cu solul marţian la o depărtare de douăzeci şi şapte de ani-lumină de Marte. Nisipul se prefiră printre degetele lui scurte şi butucănoase, chiar în timp ce Scorpio se ridică şi-l ţinu deasupra centrului mesei, între Y şi H.

Ştia foarte bine că acesta era momentul crucial. Dacă nu se întâmpla nimic – dacă nava nu-şi semnala imediat intenţiile, făcând praful să indice fără ambiguitate una dintre litere, atunci el era terminat. Indiferent cât de mult ar fi vrut să ducă lucrurile la bun sfârşit, s-ar fi făcut de râs. Totuşi, Clavain nu se eschivase niciodată de la asemenea momente. Întreaga lui viaţă fusese o succesiune de puncte de criză acută.

Scorpio ridică ochii. Nisipul se scursese aproape tot.

— Este decizia ta, John.

Hela, 2727

Noaptea, în camera ei, glasul reveni. Aştepta întotdeauna ca Rashmika să fie singură şi departe de mansardă. Prima dată, fata sperase că se va dovedi un soi de autoamăgire temporară, efectul, poate, al agenţilor virali quaicheişti care-i intraseră cine ştie cum în sistem şi acum îi detonau integritatea mintală. Totuşi, glasul era prea raţional pentru asta, prea calm şi domol, iar ceea ce spunea era direcţionat specific spre Rashmika şi situaţia ei, nu spre o gazdă generică insuficient definită.

[Rashmika, ascultă-ne, te rugăm. Momentul crizei se

apropie şi nu doar într-un singur sens.]

— Plecaţi, spuse fata îngropându-şi faţa în pernă.

[Avem nevoie de ajutorul tău acum], zise glasul.

Ea ştia că, dacă nu răspunde, glasul va continua s-o sâcâie, întrucât răbdarea sa era nesfârşită.

— Ajutorul meu?

[Noi ştim ce vrea să facă Quaiche cu catedrala asta: s-o ducă peste pod. Nu va reuşi, Rashmika. Podul n-o va susţine pe Lady Morwenna. N-a fost conceput să susţină ceva de mărimea unei catedrale.]

— Iar voi ştiţi asta, aşa-i?

[Podul n-a fost construit de fugoşi, ci este mult mai recent. Şi n-o va susţine pe Lady Mor.]

Rashmika se sculă în capul oaselor pe patul îngust şi ridică obloanele, pentru a lăsa să intre lumina filtrată prin vitralii. Simţea huruitul şi legănatul catedralei care înainta, torsul îndepărtat al motoarelor. Se gândi la podul care strălucea undeva în faţă, delicat ca un vis, fără să aibă habar de masa imensă care luneca lent spre el.

Oare ce voia să spună glasul, cum adică era mult mai recent?

— Eu n-o pot opri, rosti în cele din urmă.

[Nici nu trebuie s-o opreşti. Trebuie doar să ne duci pe noi în siguranţă, până nu va fi prea târziu.]

— Cereţi-i asta lui Quaiche.

[Nu crezi c-am încercat deja? Nu crezi că am petrecut ore străduindu-ne să-l convingem? Dar lui nu-i pasă de noi. Ar prefera mai degrabă ca noi să nu existăm. Uneori chiar se autoconvinge că nu existăm. Când catedrala se va prăbuşi de pe pod sau când podul se va rupe, noi vom fi distruşi. El va îngădui asta, pentru că atunci nu va mai trebui să se gândească la noi.]

— Nu vă pot ajuta, spuse fata. Nu vreau să v-ajut. Mă speriaţi. Nici măcar nu ştiu ce sunteţi sau de unde aţi apărut.

[Ştii mai multe decât îţi imaginezi. Tu ai venit aici să ne găseşti pe *noi,* nu pe Quaiche.]

— Terminaţi cu prostiile!

[Rashmika, noi ştim cine eşti tu sau, mai exact, ştim cine nu eşti. Maşinăriile din capul tău – ţii minte? De unde provin ele?]

— Eu nu ştiu de nicio maşinărie.

[Şi amintirile tale – nu ţi se pare uneori că aparţin altcuiva? Te-am auzit vorbind cu vicarul. Te-am auzit vorbind despre amarantini şi despre amintirile tale despre Resurgam.]

— A fost o scăpare. N-am vrut să…

[Ai vrut să rosteşti fiecare cuvinţel, dar încă nu-ţi dai seama de asta. Rashmika, tu eşti mult, mult mai mult decât crezi. Cât de departe se întind în trecut amintirile tale despre Hela? Nouă ani? Bănuim că nu mai mult. Şi atunci, ce a existat înaintea lor?]

— Nu mai vorbiţi aşa!

Glasul o ignoră.

[Tu nu eşti ceea ce pari. Amintirile despre viaţa pe Hela nu sunt decât o grefă. Dincolo de ele se află cu totul altceva. Ele te-au slujit foarte bine vreme de nouă ani, îngăduindu-ţi să trăieşti alături de oamenii ăştia ca şi cum te-ai fi născut printre ei. Iluzia a fost atât de bună, atât de lipsită de sincope, încât nici măcar n-ai suspectat-o tu însăţi. Dar în tot acel timp, adevărata ta misiune a existat în străfundul minţii tale. Ai aşteptat ceva: o conjuncţie de evenimente care să te aducă din sterpe la Calea Permanentă. Acum, când te-ai apropiat de sfârşitul căutării tale, ieşi din vis. Începi să-ţi aminteşti cine eşti de fapt, iar asta te incită şi te îngrozeşte în egală măsură.]

— Misiunea mea? întrebă ea şi aproape că izbucni în râs înaintea acelei absurdităţi.

[Stabilirea contactului cu noi, umbrele, cele cu care ai fost trimisă să negociezi.]

— Cine sunteţi voi? întrebă Rashmika încetişor. Spuneţi-mi, vă rog.

[Culcă-te, fetiţo. O să ne visezi şi atunci vei şti totul.]

Rashmika se culcă. Visă umbrele, şi mai mult. Visă genul de vise pe care le asociase dintotdeauna cu somnul

superficial şi cu febra: geometrice şi abstracte, foarte repetitive, pline de terori şi extaze inexplicabile. Visă visul unei rase vânate.

Ei se aflau departe, atât de departe, încât distanţa ce-i separa de universul familiar – atât în spaţiu, cât şi în timp – era incomprehensibilă, dincolo de orice posibilitate raţională de măsurare. Totuşi, erau oameni, de un fel. Trăiseră şi visaseră, avuseseră o istorie care era în sine un soi de vis – inimaginabil de îndepărtată, inimaginabil de complexă, o epopee care de acum devenise prea lungă pentru a fi relatată. Tot ce era necesar să ştie Rashmika – tot ce *putea* să ştie – era că ei ajunseseră într-un punct în care amintirea lor despre colonizarea interstelară la scară umană era atât de îndepărtată, atât de diminuată şi etiolată de timp, încât părea că se contopeşte cu preistoria lor timpurie, abia separabilă de o vagă reamintire ancestrală despre inventarea focului şi vânarea hranei.

Ei colonizaseră o mână de stele, apoi îşi colonizaseră galaxia, apoi colonizaseră mult mai mult, sărind întruna în teritorii tot mai mari, dansând dintr-o structură ierarhică spre următoarea. Galaxii, apoi, grupuri de galaxii, după aceea, super-roiuri întinse, formate din zeci de mii de grupuri de galaxii, până ce comunicaseră peste hăurile lipsite de stele dintre super-roiuri – cele mai mari structuri create – precum nişte maimuţe care comunică între ele din vârfurile arborilor. Făcuseră lucruri minunate şi teribile. Se remodelaseră pe ei înşişi şi universul lor şi făcuseră planuri pentru eternitate.

Dăduseră însă greş. De-a lungul acelei istorii ameţitoare, de la un salt de scară la următorul, nu existase niciodată un moment în care ei să nu fi fugit de ceva. Nu fugiseră de Inhibitori sau de ceva similar, *totuşi,* exista un soi de maşinărie, dar mai asemănătoare unui flagel, o boală transformatoare şi sfâşietoare pe care o eliberaseră chiar ei în univers. Detaliile visului erau vagi, dar iată ce înţelese fata: la începuturile istoriei lor, ei creaseră ceva, un instrument mai degrabă decât o armă, a cărui funcţie fusese proiectată să fie paşnică şi utilitară, însă care le

scăpase de sub control.

Instrumentul nici nu-i ataca pe oameni, nici nu arăta că i-ar fi recunoscut. Ceea ce făcea – şi acţiona cu eficienţa lipsită de raţiune a focului sălbatic – era să dezintegreze materia, transformând lumi cosmice în nori plutitori de sfărâmături, cochilii de roci şi gheaţă ce înconjurau stele întregi. Oglinzi din roiurile de maşinării captau lumina stelară, focalizând energia dătătoare de viaţă către grăunţii sfărâmaţi; membrane transparente întemniţau energia aceea în jurul fiecărui grăunte şi îngăduiau creşterea unor ecologii minuscule, aidoma unor bule. În interiorul acestor buzunare calde verde-smarald, oamenii puteau supravieţui, dacă doreau. Însă aceea era unica lor opţiune şi, chiar şi atunci, nu era posibil decât un anumit tip de existenţă. Alternativa ar fi fost fuga: nu puteau să stopeze înaintarea maşinilor transformatoare, ci doar să fugă întruna de valul care se apropia. Puteau numai să privească neputincioşi cum incendiul transformator mătura prin vasta lor civilizaţie în doar o pâlpâire de timp cosmic, iar roiurile vaste de materie vie stimulată de maşini preschimbau stelele în felinare verzi.

Aşa că ei fugiră, şi fugiră. Căutară limanuri în galaxii-sateliţi şi, pentru câteva milioane de ani, crezură că sunt în siguranţă. Dar maşinile ajunseră până la urmă la sateliţi şi începură acelaşi proces lent şi măcinător de consumare stelară. Oamenii fugiră din nou, totuşi, niciodată suficient de departe, suficient de repede. Niciun fel de armament nu avea succes: armele fie că produceau mai mult rău decât flagelul, fie că ajutau la răspândirea sa mai rapidă. Maşinile transformatoare evoluau, devenind treptat mai agile şi mai inteligente, totuşi ceva nu se schimba niciodată: sarcina lor principală rămânea distrugerea lumilor şi preschimbarea lor într-un miliard de cioburi verde-strălucitor.

Ele fuseseră create să facă ceva şi asta aveau să facă.

Acum, spre sfârşitul istoriei lor, oamenii aceia fugiseră cât de departe era posibil. Epuizaseră toate nişele. Nu se puteau întoarce, nu puteau să cadă la o înţelegere cu

maşinile. Până şi galaxiile transformate erau acum de nelocuit, chimia le fusese otrăvită, balanţa ecologică a vieţii şi a morţii stelare fusese tulburată de industria roitoare a maşinilor. Armele scăpate de sub control, concepute iniţial pentru a învinge maşinile, reprezentau acum un risc la fel de mare ca problema originală.

Aşa că oamenii se întorseseră în altă direcţie. Dacă erau eliminaţi din propriul lor univers, atunci poate că era timpul să se gândească la mutarea în altul.

Din fericire, asta nu era atât de imposibil pe cât părea.

În visul ei, Rashmika află despre teoria lumilor-brane. Textura visului avea un aspect halucinatoriu: perdele groase de lumină şi de întuneric îi unduiau în minte cu lentoarea aurorelor boreale. Iată ce înţelese ea: totul din universul vizibil, tot ce vedea ea – de la palma propriei mâini, la Lady Morwenna, de la Hela însuşi până la cea mai îndepărtată galaxie observabilă – era în mod inevitabil conţinut de o singură brană, ca un model ţesut într-un material textil. Quarcuri şi electroni, fotoni şi neutrino – tot ceea ce constituia universul în care trăia şi respira ea, inclusiv Rashmika, desigur, era silit să se deplaseze exclusiv pe suprafaţa acelei unice brane.

Dar brana în sine nu era decât una dintre multele foi paralele ce pluteau în spaţiul multidimensional numit bulk. Foile acelea erau stivuite laolaltă foarte aproape între ele; poate că erau chiar unite pe margini, ca programul muzical împăturit al unui vast orchestrion cosmic. Unele foi aveau proprietăţi foarte diferite de altele; deşi în toate se aplicau aceleaşi reguli naturale fundamentale, energiile constantelor de cuplaj – şi, prin urmare, proprietăţile universului macroscopic – depindeau de poziţia pe care o brană anume o avea în interiorul bulkului. Viaţa în branele acelea îndepărtate era bizară şi stranie, presupunând că fizica „provincială” permitea ceva atât de complex precum viaţa. În alte părţi, unele foi se atingeau între ele şi impactul tangenţial al coliziunilor lor genera în fiecare brană evenimente primordiale ce aduceau foarte mult cu Big Bangul cosmologiei tradiţionale.

Dacă brana locală era conectată cu altă brană, atunci punctul de pliere – îndoitura – se afla la o distanţă cosmologică dincolo de scara de lungime Hubble. Totuşi, nu exista nimic care să împiedice materia şi radiaţiile să străbată distanţa în jurul acelei plieri, dacă timpul nu reprezenta o problemă. Dacă mergeai suficient de departe pe suprafaţa uneia dintre branele conectate – nenumăraţi megaparseci, suficient de departe prin universul convenţional de materie şi lumină –, ajungeai până la urmă pe brana cea mai apropiată în vidul multidimensional al bulkului.

Rashmika nu putea să vadă relaţia topologică dintre brana ei şi brana umbrelor. Erau ele unite sau erau separate? Oare umbrele ascundeau în mod deliberat informaţia aceasta sau pur şi simplu nu ştiau?

Probabil că nu conta.

Ceea ce conta – *singurul* lucru care conta – era că exista o modalitate de a transmite semnale prin bulk. Gravitaţia nu semăna cu celelalte elemente din universul fetei: era legată doar imperfect de o brană specifică. Ea putea să străbată drumul lung – prelingându-se pe o brană individuală aidoma unei pete de vin care se lăţeşte încetişor –, dar putea, de asemenea, să treacă *prin* ea, urmând astfel o scurtătură, transversal prin bulk.

Oamenii aceia – umbrele, înţelese brusc Rashmika – utilizaseră gravitaţia pentru a expedia mesaje prin bulk, din brană în brană. Şi cu obişnuita lor răbdare – fiindcă erau în primul rând foarte răbdători –, aşteptaseră să le răspundă cineva.

Iar în cele din urmă cineva le răspunsese. Aceia fuseseră fugoşii: ei înşişi o specie călătoare printre stele. Istoria lor era mult mai scurtă decât a umbrelor; doar câteva milioane de ani trecuseră de când ieşiseră de pe lumea lor natală, într-un colţ uitat al galaxiei. Erau o specie aparte, cu obiceiul straniu de a face schimb de părţi ale corpului şi cu aversiunea totală faţă de similaritate şi duplicare. Cultura le era impenetrabil de bizară: niciuna dintre celelalte specii pe care fugoşii le întâlniseră nu înţelesese

nimic din ea. În consecinţă, ei stabiliseră puţine parteneriate comerciale, încheiaseră puţine alianţe şi acumulaseră foarte puţine cunoştinţe despre alte societăţi. Trăiau pe lumi reci, preferând sateliţii gigantelor gazoase. Se ţineau izolaţi şi nu aveau ambiţii dincolo de colonizarea modestă a câtorva sute de sisteme din sectorul lor galactic. Din cauza obiceiurilor solitare, durase destul de mult până să atragă atenţia Inhibitorilor.

Asta nu conta însă deloc. Inhibitorii nu făceau deosebire între cei discreţi şi cei agresivi: regulile se aplicau în mod egal tuturor. Până când fugoşii intraseră în contact cu umbrele, ei fuseseră aduşi în pragul extincţiei. Nu mai trebuie spus că de acum erau gata să accepte orice.

Umbrele aflară de necazurile lor. Ascultară, amuzate, istoriile despre nimicirea de specii întregi de către roiurile de maşini negre.

Vă putem ajuta, spuseră ele.

La momentul acela, nu puteau decât să transmită mesaje prin bulk, dar, cu cooperarea fugoşilor, puteau face mai mult decât atât: uriaşul receptor de semnale gravitaţionale construit de fugoşi pentru a capta mesajele umbrelor deţinea potenţialul de a permite intervenţia fizică. În centrul său se afla un sintetizator de masă, o maşină capabilă să construiască obiecte solide în conformitate cu planurile primite. Ca şi receptorul, sintetizatorul de masă reprezenta o tehnologie veche la nivel galactic şi se autoalimenta cu rămăşiţele bogate în metale ale gigantei gazoase care fusese exploatată pentru a construi receptorul în sine. Dar, în ciuda simplităţii sale, sintetizatorul de masă era polivalent. Putea fi programat să construiască receptacule pentru umbre: maşini-corpuri aproape nemuritoare, goale la interior, în care ele îşi puteau transfera personalităţile. Pentru umbre, deja înglobate în maşini în partea lor din bulk, nu însemna un sacrificiu prea mare.

Însă fugoşii – care erau o specie foarte precaută – instalaseră protecţii inteligente, conştienţi de pericolul pe care-l reprezenta acceptarea intervenţiei fizice de la o

brană la alta. Sintetizatorul de masă nu putea fi activat de la distanţă, din partea de bulk a umbrelor. Doar fugoşii îl puteau porni, îngăduindu-le astfel umbrelor să înceapă să colonizeze partea aceasta a bulkului. Umbrele nu erau foarte interesate să preia toată galaxia, sau cel puţin aşa afirmau, ci doar să întemeieze o comunitate mică şi independentă departe de primejdiile ce făceau de nelocuit propria lor lume-brană.

În schimb, promiseseră ele, aveau să le pună fugoşilor la dispoziţie mijloacele de a-i înfrânge pe Inhibitori.

Fugoşii nu trebuiau decât să activeze sintetizatorul de masă şi să le permită umbrelor să traverseze bulkul.

Rashmika se trezi. Afară era lumină puternică şi vitraliul ferestrei proiecta dreptunghiuri pastelate peste perna ei umedă şi mototolită. Pentru o clipă rămase nemişcată, învăluită în culori, plăcut legănată de Lady Morwenna. Parcă dormise profund, dar, în acelaşi timp, se simţea secătuită şi avea nevoie disperată de câteva ore de uitare fără vise. Glasul dispăruse acum, dar nu se îndoia că avea să revină. De asemenea, nu avea nicio îndoială că glasul fusese real şi că povestea sa era în esenţă adevărată.

Acum, cel puţin, fata înţelegea ceva mai multe. Fugoşilor le fusese oferită o şansă de a scăpa de extincţie, dar preţul trocului aceluia fusese deschiderea uşii pentru umbre. Şi, într-adevăr, ei se apropiaseră foarte mult de momentul respectiv, dar până la urmă nu fuseseră în stare de actul de credinţă necesar. Umbrele rămăseseră în partea lor din bulk, iar fugoşii fuseseră nimiciţi.

Odată cu această înţelegere, pe Rashmika o cuprinse o senzaţie disperată de eşec. Ea greşise, îndoindu-se că fugoşii fuseseră distruşi de Inhibitori. Tot ce lucrase în ultimii nouă ani, toate certitudinile pioase pe care şi le îngăduise fuseseră subminate de acest vis revelator. Umbrele îndreptaseră lucrurile. Ce contau opiniile ei, când erau confruntate cu mărturiile reale ale unei inteligenţe extraterestre?

Se gândise deja la alternativă: că umbrele îi extirpaseră

pe fugoşi. Dar aşa ceva ar fi avut încă şi mai puţin sens decât ipoteza Inhibitorilor. Dacă fugoşii lăsaseră umbrele să treacă şi dacă umbrele se organizaseră îndeajuns pentru a face atâta rău, atunci unde se aflau ele acum? Era inimaginabil ca ele să fi pulverizat Hela, să-i fi nimicit pe toţi fugoşii şi apoi să se fi retras discret înapoi, în propriul lor univers. De asemenea, era improbabil ca ele să fi traversat interstiţiul dintre brane, să fi efectuat toate acţiunile acelea, după care să fi dispărut într-un colţ solitar al acestei brane, întrucât – cel puţin aşa îi spusese glasul – ele încă trebuiau să traverseze interstiţiul. Din acest motiv i se şi adresau ei.

Umbrele doreau ca oamenii să aibă curajul care le lipsise fugoşilor.

Ea înţelese acum că Haldora era mecanismul de semnalizare: receptorul uriaş construit de fugoşi. Ei dezintegraseră giganta gazoasă în elementele primordiale şi-i ţesuseră resturile într-o antenă gravitaţională care avea în centru un sintetizator de masă.

Ceea ce vedeau Observatorii când priveau cerul – iluzia Haldorei – era doar o formă de camuflaj proiectat. Fugoşii nu mai existau, dar receptorul lor rămăsese. Iar când şi când, pentru o fracţiune de secundă, camuflajul nu funcţiona. În momentul dispariţiilor, Observatorii nu întrezăreau citadela strălucitoare a Domnului, ci mecanismul receptorului.

O uşă în ceruri, care aştepta să fie descuiată.

În felul acesta, mai rămânea o singură întrebare. Dacă tot ce-i spuseseră umbrele era adevărat, atunci fata trebuia să accepte, de asemenea, ceea ce umbrele îi spuseseră despre ea însăşi.

Că Rashmika nu era cine credea că este.

Spaţiul interstelar, 2675

După cinci zile, tehnicienii îl instalară pe Scorpio în sarcofagul de refrisomn. Era o întreagă procedură chirurgicală, un ritual de incizii şi catetere, de spray-uri

anestezice şi de alifii dezinfectante.

— Nu trebuie să vă uitaţi, îi zise el lui Khouri, care stătea la piciorul sarcofagului cu Aura în braţe.

— Vreau să văd că te îngheaţă cu bine, zise femeia.

— Adică vrei să vezi că dispar din peisaj cu bine.

Chiar în clipa când rosti cuvintele acelea, hiperporcul ştiu că fuseseră crude şi inutile.

— Scorp, noi tot avem nevoie de tine. Poate că nu suntem de acord în privinţa lui Hela, dar asta nu înseamnă că eşti mai puţin util.

Copila privea fascinată cum tehnicienii introduseră un bypass din plastic în încheietura lui Scorpio. El încă zărea cicatricea rămasă după înlăturarea bypassului anterior, cu douăzeci şi trei de ani în urmă.

— Doare, spuse Aura.

— Da, încuviinţă el. Doare, puştoaico, dar mă descurc eu.

Sarcofagul de refrisomn avea propria cameră şi era acelaşi care-l adusese pe Ararat cu atâţia ani în urmă. Era foarte vechi şi nesofisticat: o cutie neagră cu aspect grosolan, cu muchiile drepte şi aspectul greoi, de fier forjat, al unui artefact de jurisprudenţă medievală.

În acelaşi timp însă, avea un trecut operaţional perfect, o istorie impecabilă de păstrare a ocupanţilor săi umani în stază de criogenie în anii de zbor relativist între stele. Nu omorâse niciodată pe nimeni şi-i readusese pe toţi la viaţă cu tot ansamblul facultăţilor mintale. Încorpora minimumul necesar de nanotehnologie. Epidemia Fuziunii nu-l atinsese niciodată şi nici influenţele transformatoare ale Căpitanului. Un om standard care s-ar fi gândit să petreacă o perioadă în sarcofag putea să fie încrezător în reînvierea sa. Tranziţiile la şi de la staza de criogenie erau lente şi inconfortabile, comparativ cu unităţile mai moderne, mai elegante. Avea să existe disconfort, atât fizic, cât şi mental. Dar în acelaşi timp aveau să existe foarte puţine îndoieli că unitatea va funcţiona altfel decât se intenţiona şi că ocupantul se va trezi la capătul călătoriei.

Unica problemă era că nimic din toate astea nu se aplica hiperporcilor. Sarcofagele erau reglate potrivit fiziologiei omeneşti standard, la nivelul neiertător al chimiei celulare. Scorpio mai folosise sarcofage de refrisomn, dar de fiecare dată însemnase un risc asumat. Îşi spunea că probabilităţile nu se înrăutăţeau cu fiecare închidere în sarcofag, că nu era mai probabil să moară în această unitate, decât în prima pe care o folosise. Dar asta nu era întru totul adevărat. Acum era mult mai bătrân. Corpul îi era intrinsec mai slăbit de când trecuse ultima dată prin acest proces. Toţi manifestaseră ezitări în privinţa unor numere exacte – dacă probabilitatea de a nu se mai trezi era de zece, douăzeci sau chiar treizeci la sută –, dar simplul lor refuz de a discuta problema îl alarma mai mult decât evaluarea obiectivă a riscului. Cel puţin atunci ar fi putut face o comparaţie între riscul acceptării sarcofagului şi cel al rămânerii treaz pe toată durata călătoriei. Cinci-şase ani de timp socotit la bordul navei, ceea ce însemna că el ar fi ajuns la cincizeci şi cinci sau cincizeci şi şase de ani, comparativ cu probabilitatea de treizeci la sută de a nu ajunge niciodată acolo? Nu era o decizie uşor de luat – ca hiperporc, Scorpio nu avea nicio garanţie că va ajunge la şaizeci de ani în circumstanţe normale. Dar cel puţin o prezentare completă a datelor i-ar fi îngăduit să facă o alegere adecvată. În locul ei, fu împins spre sarcofag de dorinţa simplă de a sări peste timpul intermediar. La naiba cu probabilităţile; trebuia să termine cu aşteptarea! Trebuia să ştie dacă meritase să călătorească până la Hela.

Iar înainte de asta, bineînţeles, trebuia să ştie dacă făcuse o eroare teribilă, convingând nava să treacă mai întâi pe la Yellowstone.

Se gândi la praful ce i se prefirase printre degete, răspândindu-se pe masă, cu dâra îndreptându-se mai mult spre Y-ul pe care-l crestase, decât spre H. În câteva minute, primiseră confirmarea: nava executase o întoarcere lentă, orientându-se spre Epsilon Eridani, nu spre steaua slabă şi nefamiliară 107 Piscium.

Decizia Căpitanului îl încântase, dar îl şi înspăimântase.

Căpitanul urmase părerea minoritară, nu dorinţa democratică a seniorilor. Lui Scorpio îi convenise, dar se întreba cum s-ar fi simţit dacă Brannigan s-ar fi aliat cu ceilalţi. Una era să ştie că avea un aliat în Căpitan şi cu totul altceva să se simtă prizonierul navei.

— Nu-i prea târziu, spuse Khouri. Poţi să te opreşti acum şi să rămâi treaz în restul călătoriei.

— Tu asta intenţionezi?

— Cel puţin până când Aura va fi mai mare.

Fetiţa râse.

— Eu nu-mi pot asuma riscul ăsta, zise Scorpio. Dacă nu voi fi îngheţat, este posibil să nu supravieţuiesc drumului. Poate că pentru tine cinci-şase ani nu-nseamnă mare lucru, dar pentru viaţa mea reprezintă o durată mare.

— S-ar putea să nu fie aşa mult, dacă ei pot pune în funcţiune maşinile noi. Este posibil ca timpul nostru subiectiv până la Yellowstone să fie de numai doi ani.

— Tot prea mult pentru gustul meu.

— Aşa de rău te-ngrijorează? Parcă ai zis că nu te prea gândeşti la viitor.

— Nu, nu mă gândesc. Şi acum ştii de ce n-o fac.

Khouri se apropie de cutia întunecată, se lăsă într-un genunchi şi o întinse pe Aura spre Scorpio.

— Ea crede că nu-i bine. O simt dinspre ea. Crede cu adevărat că ar fi trebuit să ne ducem direct la Hela.

— Vom ajunge şi acolo în cele din urmă, zise hiperporcul. Cu voia lui John.

Îşi îndreptă atenţia către Aura, privind în ochii ei căprui-aurii. Se aşteptase să clipească, dar fetiţa îl privi neclintită şi inexpresivă.

— Umbre, pronunţă ea în gâlgâitul ei lichid, un glas ce părea întotdeauna în pragul râsului. Negociaţi cu umbrele.

— Eu nu cred în negocieri, zise Scorpio. Ele nu fac altceva decât să te-arunce într-o lume a durerii.

— Poate că-i momentul să-ţi schimbi opinia, spuse Khouri.

Khouri şi Aura plecară, lăsându-l singur cu tehnicienii. Fusese bucuros de vizita lor, dar era de asemenea

mulţumit să dispună de un moment în care să-şi examineze gândurile, asigurându-se că nu uita lucrurile importante. Unul mai ales căpăta o importanţă aparte în mintea lui. Deocamdată nu spusese nimănui despre conversaţia privată pe care o purtase cu Remontoire chiar înainte de plecarea Agregatului. Conversaţia nu fusese înregistrată, iar Remontoire îi dăduse ceva: nu date, nici vreo dovadă scrisă, ci doar o aşchie de material alb translucid, îndeajuns de mică pentru a-i intra în buzunar.

Acum omisiunea aceea începuse să-l apese. Oare proceda bine, ascunzând îndoielile lui Remontoire de Aura şi de mama ei? În cele din urmă, Remontoire lăsase decizia finală în seama lui: fusese o măsură a încrederii pe care o avea în Scorpio.

Iar acum, în sarcofag, Scorpio ar fi fost încântat să nu fi existat atâta încredere.

Nu avea aşchia asupra lui, rămăsese în lucrurile sale personale, aşteptându-i reînvierea. Nu avea o valoare intrinsecă, iar dacă ar fi găsit-o altcineva, mai mult ca sigur că nu s-ar fi atins de ea, considerând-o un flecuşteţ sau un totem cu valoare pur sentimentală. Important era locul unde o găsise Remontoire. Iar dintre cei de la bordul navei, cel puţin după ştiinţa lui, Scorpio era singurul care ştia.

— Nu ştiu ce să înţeleg din ea, zise Remontoire întinzându-i aşchia albă, curbată.

Scorpio o examină şi fu imediat dezamăgit de ceea ce primise. Putea să vadă prin ea. Muchiile îi erau îndeajuns de ascuţite ca să fie periculoasă şi era prea dură pentru a fi îndoită sau ruptă. Semăna cu o unghie tăiată de la piciorul unui dinozaur.

— Eu ştiu ce este, Rem.

— Serios?

— Este o bucată de material-cochilie. Îl găseam peste tot pe Ararat, fie adus pe mal de furtuni, fie plutind pe ocean. Bucăţi mult mai mari decât ciobul ăsta.

— Cât de mari? întrebă Remontoire, unindu-şi vârfurile

degetelor.

— Uneori destul de mari ca să le folosim la construcţii. Câteodată chiar pentru clădiri administrative majore. Acolo nu aveam destul metal şi plastic, aşa că ne străduiam mereu să folosim pe cât puteam mai bine resursele locale. Trebuia să le ancorăm zdravăn însă, pentru că altfel zburau la prima furtună.

— Materialul era dificil de prelucrat?

— Nu-l puteam tăia decât cu arzătoare, dar asta nu-nseamnă mare lucru. Ar fi trebuit să vezi în ce hal erau sculele noastre.

— Voi ce părere aveaţi despre materialul ăsta „cochilie”, Scorp? Aveaţi vreo teorie în privinţa lui?

— N-am prea avut timp de teorii.

— Nu cred că n-aţi formulat nici măcar o ipoteză.

Scorpio strânse din umeri şi-i restitui fragmentul.

— Am presupus că sunt cochiliile unor creaturi oceanice dispărute, mai mari decât orice trăieşte în prezent pe Ararat. Jonglerii nu sunt singurele organisme din oceanul ăla; a existat mereu loc şi pentru alte forme de viaţă. Sau poate că sunt vestigii ale locuitorilor originali, dinainte de colonizarea Jonglerilor.

Remontoire bătu cu vârful unui deget în aşchie.

— Scorp, eu nu cred că asta este viaţă oceanică.

— Şi contează?

— S-ar putea să conteze, mai ales ţinând seama de faptul că am găsit bucata asta în spaţiu, pe orbita Araratului.

I-o întinse din nou hiperporcului.

— Acum te interesează?

— S-ar putea.

Remontoire îi povesti şi restul. În ultima fază a bătăliei din spaţiul Ararat, el fusese contactat de un grup de Agregaţi din tabăra lui Skade.

— Ştiau că ea murise. Fără un conducător, în lipsa unei direcţii, situaţia lor degenera în neînţelegeri. M-au abordat, sperând să fure tehnologia hipometrică. Aflaseră deja multe şi asta era singura care le lipsea. Am rezistat,

am luptat cu ei şi i-am alungat, însă i-am lăsat să plece doar cu un avertisment. Mi s-a părut că nu avea rost să-mi fac alţi inamici.

— Şi?

— S-au întors să mă ajute când lupii erau gata să mă termine. O mişcare suicidară din partea lor. Cred că asta ne-a convins pe mine şi pe asociaţii mei să acceptăm termenii de cooperare propuşi de oamenii lui Skade. Dar a mai fost ceva.

— Ciobul?

— Nu ciobul în sine, cât datele asociate cu acelaşi mister. Le-am privit cu suspiciune, aşa cum continui s-o fac. Nu pot exclude posibilitatea să fie o informaţie falsă plantată de Skade când a înţeles că zilele îi sunt numărate. Ar fi stilul ei să ne bage beţe în roate, nu crezi?

— Fără doar şi poate, răspunse Scorpio.

Acum, când ştia că bucata de material-cochilie avea o semnificaţie sporită, o simţea ca pe o relicvă sacră în mâini. O ţinea cu grijă respectuoasă, ca şi cum ar fi putut s-o strice, şi întrebă:

— Ce au indicat datele?

— Înainte să transmită datele, ei mi-au spus că situaţia din jurul Araratului era mai complicată decât presupuseserăm iniţial. Eu n-am recunoscut la momentul acela, dar spusele lor concordau cu observaţiile mele. De mai mult timp existaseră indicii ale implicării altcuiva. Nu oamenii mei, nici ai lui Skade, nici chiar Inhibitorii, ci altcineva, care asista din umbră la evenimente, ca un spectator. Bineînţeles, în confuzia bătăliei, era uşor să ignor asemenea speculaţii ca fiind ecouri-fantomă de la senzorii de masă sau forme spectrale întrezărite vag în cursul unor rafale energetice intense. A existat *într-adevăr* multă confuzie deliberată.

— Şi datele?

— Au confirmat temerile respective. După ce le-am adăugat la observaţiile mele, concluzia a fost inevitabilă: acţiunile ne erau urmărite din exterior. Altceva – nici oameni, nici Inhibitori – ne urmărise până la Ararat. Este

chiar posibil să fi fost acolo dinaintea noastră.

— De unde ştii că nu făceau parte dintre Inhibitori? Noi cunoaştem foarte puţine despre ei.

— Pentru că mişcările lor sugerau că erau la fel de precauţi ca noi faţă de Inhibitori. Nu în acelaşi grad, totuşi foarte precauţi.

— Aşadar, cine sunt ei?

— Nu ştiu, Scorp. Am doar ciobul ăsta. A fost recuperat după o ciocnire în cursul căreia unul dintre vehiculele lor este posibil să fi fost avariat fiindcă se apropiase prea mult de bătălie. Este un fragment dintr-o sfărâmătură, Scorp. Acelaşi lucru se aplică, cred, tuturor bucăţilor de material-cochilie pe care le-aţi găsit voi pe Ararat. Ele sunt resturi de nave prăbuşite în ocean.

— Şi atunci, cine le-a făcut?

— Nu ştim.

— Ce vor de la noi?

— Nu ştim nici asta, ci doar că-i *interesăm.*

— Nu sunt convins că-mi place cum sună aşa ceva.

— Nici mie nu-mi place cum sună. Nu ne-au contactat direct şi tot ce au făcut sugerează că n-au nicio intenţie de a-şi face cunoscută prezenţa. Sunt mai avansaţi decât noi, asta-i clar. Poate că se ascund în beznă, furişându-se în jurul Inhibitorilor, dar au supravieţuit. Ei continuă să existe, pe când noi suntem în pragul extincţiei.

— Ne-ar putea ajuta.

— Sau s-ar putea dovedi la fel de periculoşi pentru noi ca Inhibitorii.

Scorpio cercetă cu atenţie chipul bătrânului, înnebunitor de calm, în ciuda implicaţiilor vaste ale conversaţiei lor.

— După cum vorbeşti, parcă ai crede că suntem judecaţi, zise el.

— Mă întreb dacă nu-i chiar aşa.

— Şi Aura? Ea ce spune?

— Aura n-a pomenit niciodată de existenţa altei tabere, răspunse Remontoire.

— Poate că, la urma urmelor, astea sunt umbrele.

— Dar atunci de ce să mergem până la Hela să stabilim

contactul cu ele? Nu, Scorp, ei nu sunt umbrele. Sunt altceva, despre care Aura fie nu ştie, fie alege să nu ne spună.

— Acum mă nelinişteşti cu adevărat.

— Domnule Pink, asta am şi dorit. Cineva trebuie să ştie şi poţi foarte bine să fii tu acela.

— Dacă Aura nu ştie de această altă tabără, cum mai putem fi siguri că restul informaţiilor ei sunt corecte?

— Nu putem fi siguri. Asta-i dificultatea.

Scorpio pipăi ciobul. Era rece la atingere, cu puţin mai greu decât volumul de aer pe care-l disloca.

— Aş putea să stau de vorbă cu ea despre asta, să văd dacă-şi aminteşte ceva.

— Sau ai putea păstra informaţia doar pentru tine, fiindcă este prea periculoasă ca să i-o dezvălui. Nu uita: este posibil să fie o informaţie falsă creată de Skade tocmai pentru a ne distruge încrederea în Aura. Dacă Aura ar nega că deţine această informaţie, ai mai fi în stare să te încrezi în ea?

— Aş dori totuşi să văd datele acelea, zise hiperporcul.

— Este prea periculos. Dacă ţi le-aş da, ar putea ajunge în mintea ei. Scorp, ea este una dintre noi: o Agregată. Va trebui să te descurci doar cu ciobul – numeşte-l un aide-mémoire – şi cu conversaţia asta. Ar trebui să fie suficient, nu?

— Vrei să zici că n-ar trebui să-i spun niciodată?

— Nu – zic doar că ar trebui să iei decizia respectivă tu însuţi şi că nu ar trebui s-o priveşti cu uşurinţă.

Remontoire făcu o pauză, apoi zâmbi.

— Sincer să fiu, nu te invidiez. Destul de multe s-ar putea să depindă de asta.

Scorpio puse ciobul în buzunar.

Hela, 2727

[Ajută-ne, Rashmika], spuse glasul când fata rămase singură. [Nu ne lăsa să murim când va muri catedrala.]

— Nu vă pot ajuta. Nu sunt nici măcar sigură că doresc

s-o fac.

[Quaiche este instabil], insistă glasul. [El ne va distruge, pentru că suntem o fisură în armura credinţei lui. Aşa ceva nu poate fi îngăduit, Rashmika. Pentru binele tău – pentru binele tuturor semenilor tăi –, nu face aceeaşi greşeală pe care au făcut-o fugoşii. Nu ne închide uşa.]

Fata îşi întoarse capul într-o parte şi-n cealaltă pe materialul umed al pernei, simţind izul transpiraţiei ei vechi de zile, care intrase în ţesătura îngălbenită în cursul unor nopţi nedormite şi torturate de glasuri ca acesta. Nu dorea decât ca vocea să amuţească; dorea doar o revenire la vechile lucruri simple, când singura ei grijă era cum să-şi impună convingerile pline de aroganţă.

— Cum aţi ajuns aici? Tot nu mi-aţi spus. Dacă uşa este închisă…

[Uşa a fost deschisă pentru foarte scurt timp. În cursul unei perioade în care aprovizionarea cu virus a suferit, Quaiche a trecut printr-un recul al credinţei. În criza respectivă, a început să-şi pună sub semnul întrebării interpretarea dispariţiilor. A dispus ca în Haldora să fie expediat un set de instrumente, o sondă mecanică simplă, plină ochi cu aparatură electronică.]

— Şi?

— [A provocat un răspuns. Sonda a fost injectată în Haldora în cursul unei dispariţii şi a cauzat o dispariţie mai lungă – mai mult de o secundă. În hiatul acela, Quaiche a întrezărit maşinăria pe care fugoşii o produseseră pentru a ne contacta pe noi prin bulk.]

— La fel şi oricine s-a uitat atunci.

[Şi de aceea dispariţia respectivă a fost ştearsă din arhivele publice. Existenţa ei nu putea fi permisă.]

Rashmika îşi aminti ce-i spuseseră umbrele despre sintetizatorul de masă.

— Aşadar, sonda aceea v-a îngăduit să treceţi aici?

[Nu. Noi tot nu suntem întrupaţi fizic în brana asta. Sonda a restabilit însă comunicaţiile. Legătura respectivă fusese redusă la tăcere după ce fugoşii vorbiseră pentru ultima oară cu noi, dar, în momentul intervenţiei lui

Quaiche, s-a redeschis pentru scurt timp. În fereastra aceea temporală noi am transmis o expresie a noastră prin bulk, un spectru abia înzestrat cu raţiune, programat doar să supravieţuiască şi să negocieze.]

Deci cu acela discuta Rashmika: nu cu umbrele înseşi, ci cu emisarul lor minimalist, redus la esenţă. Fata bănuia că asta nu conta prea mult: în mod clar, glasul era la fel de inteligent şi de convingător ca orice maşină pe care o întâlnise vreodată.

— Şi cât de departe aţi ajuns? întrebă ea.

[Am ajuns în sondă, atunci când a căzut în proiecţia Haldorei, iar de acolo – prin legătura ei de telemetrie – pe Hela. Dar nu mai departe. Iar de atunci am fost captivi în costumul gravat.]

— De ce tocmai acolo?

[Întreabă-l pe Quaiche. Pentru el are o importanţă personală profundă, împletită irevocabil cu natura dispariţiilor şi cu propria lui salvare. Iubita lui – Morwenna iniţială – a murit în costum. După aceea, lui i-a fost imposibil să distrugă costumul. Era un memento a ceea ce-l adusese pe Hela, un imbold pentru a căuta un răspuns, în amintirea Morwennei. Când a sosit momentul să expedieze sonda în Haldora, a umplut costumul cu sistemul cibernetic de control necesar comunicării cu sonda. De aceea a devenit temniţa noastră.]

— Nu vă pot ajuta, repetă fata.

[Trebuie să ne ajuţi, Rashmika. Costumul este rezistent, dar nu va supravieţui distrugerii lui Lady Morwenna. Iar fără noi, veţi pierde unicul vostru canal pentru negocieri. Poate că veţi stabili altul, dar nu puteţi garanta. Între timp, veţi fi la mila Inhibitorilor. Ştii bine că ei se apropie. N-a mai rămas mult timp.]

— Nu pot face asta, zise ea. Îmi cereţi prea mult. *Nu eşti decât un glas în capul meu.* N-o s-o fac.

[O s-o faci, dacă ştii ce-i bine pentru tine. Noi nu ştim tot ce ne-ar plăcea să ştim despre tine, Rashmika, dar un lucru este sigur: în mod cert, nu eşti ceea ce pretinzi a fi.]

Fata îşi ridică faţa de pe pernă şi-şi îndepărtă din ochi

şuviţele umede de păr.

— Şi ce dacă nu sunt?

[Nu crezi că ar fi mai bine să nu afle Quaiche asta?]

Chirurgul-general stătea singur în camera sa privată din Oficiul Testul-Sângelui, într-un nivel superior din zona mijlocie a Turnului-Ceasului. Fredona, fericit în mediul său de lucru. Până şi legănarea slabă a lui Lady Morwenna – mai evidentă acum, pe terenul neregulat al drumului cu gropi şi rar folosit ce ducea spre pod – era plăcută pentru bărbat, deoarece senzaţia mişcării continue îl îndemna la muncă. Nu mâncase de multe ore şi mâinile îi tremurau de nerăbdare, aşteptând încheierea analizei. Misiunea prelungirii vieţii lui Quaiche oferise multe provocări, dar el nu mai avusese sentimentul acesta de incitare intelectuală de când se aflase în slujba reginei Jasmina şi condusese fabrica de corpuri.

Examinase deja rezultatele analizei sângelui lui Harbin. Căutase în genele tânărului o explicaţie pentru talentul care se manifesta atât de intens în sora sa. Nu existase absolut niciodată vreo sugestie că Harbin ar fi avut acelaşi grad de hipersensibilitate faţă de expresiile faciale, dar asta putea însemna doar că genele relevante fuseseră activate numai în cazul surorii lui. Grelier nu ştia cu exactitate ce anume căuta, totuşi avea o idee aproximativă despre zonele cognitive care ar fi trebuit să fie afectate. Fata avea un fel de autism inversat, o sensibilitate acută faţă de stările emoţionale ale celor din jur, în locul indiferenţei nepăsătoare. Comparând ADN-ul lui Harbin cu baza de date genetice a Muncii-Sângelui, realizată nu numai de la locuitorii de pe Hela, ci şi din informaţiile pe care i le vânduseră Ultranauţii, el sperase să descopere o anomalie. Chiar dacă nu era imediat evidentă, software-ul ar fi trebuit s-o poată depista.

Însă sângele lui Harbin se dovedise dezamăgitor de banal, lipsit complet de orice anomalie. Grelier revenise la bibliotecă şi găsise un eşantion de rezervă, păstrat pentru eventualitatea unei erori de etichetare. Aceeaşi poveste:

nimic din sângele lui Harbin nu sugera că în sângele surorii sale putea exista ceva neobişnuit.

Aşa că, poate, raţionă Grelier, în sângele fetei exista ceva anormal în mod unic, rezultatul unei reamestecări statistice a genelor părinţilor ei, care nu se manifestase însă la Harbin. Ca alternativă, sângele ei se putea dovedi la fel de neinteresant. În cazul acela, el ar fi fost nevoit să tragă concluzia că hipersensibilitatea Rashmikăi fusese cumva deprinsă, că era o abilitate pe care o putea dobândi oricine, dacă exista setul corespunzător de stimuli.

Analizorul piui, anunţând că terminase. Bărbatul se lăsă pe spate în scaun şi aşteptă afişarea rezultatelor. Analizele lui Harbin – histograme, diagrame circulare, scheme genetice şi histologice – erau deja afişate. Acum lângă ele apărură datele despre sângele Rashmikăi Els. Aproape imediat, software-ul de analiză începu să caute corelaţii şi nepotriviri. Grelier îşi trosni încheieturile degetelor. Îşi putea vedea propria reflecţie, aura albă spectrală a părului său plutind în display.

Ceva nu era în regulă.

Software-ul de corelare avea dificultăţi. Afişa o mulţime de mesaje roşii de eroare, care acoperiră practic display-ul. Grelier era familiarizat cu aşa ceva: însemna că software-ului i se ceruse să caute corelări la un prag statistic mult mai ridicat decât situaţia actuală. Ceea ce însemna că acele două mostre de sânge se deosebeau într-o măsură mult mai mare decât se aşteptase.

— Totuşi sunt fraţi, murmură bărbatul.

Atât doar că nu erau. Cel puţin, judecând după sângele lor. Între Harbin şi Rashmika Els nu părea să existe nicio legătură de rudenie.

Ba chiar părea cu totul improbabil ca Rashmika Els să se fi născut pe Hela.

TREIZECI ŞI ŞASE

Spaţiul interstelar, în apropiere de Epsilon Eridani, 2698

În clipa trezirii, el bănui că se comisese o eroare. Continua să se afle în cutia întunecată. Cu doar o clipă în urmă, tehnicienii îl tăiau, deschizându-l, îndesau tuburi în el, scoteau bucăţi, pe care le examinau şi le puneau la loc, aidoma unor copii aflaţi în căutarea unor recompense. Acum ei erau din nou aici, siluete în combinezoane albe cu glugi, care roiau în jurul lui într-o pâclă vaporoasă. Lui Scorpio îi veni greu să se concentreze asupra lor, deoarece formele albe se înceţoşau şi se contopeau ca norii.

— Ce… începu el.

Dar nu putu să vorbească. Avea în gură ceva cu muchii ascuţite care-i rănea gâtul.

Un tehnician se aplecă în câmpul lui vizual. Pâcla albă căpătă conturul unui chip încadrat de glugă, a cărui jumătate inferioară era acoperită de o mască chirurgicală.

— Uşurel, Scorp, încearcă să nu vorbeşti câteva clipe.

Hiperporcul scoase un sunet deopotrivă furios şi interogativ. Tehnicianul păru să înţeleagă. Îşi dădu gluga pe spate şi coborî masca, dezvăluind un chip pe care Scorpio aproape că-l recunoscu. Un om care semăna cu fratele mai vârstnic al cuiva cunoscut.

— Eşti bine, zise bărbatul. Totul a mers perfect.

El se strădui să mârâie altă întrebare.

— Lupii?

— Ne-am ocupat de ei. În cele din urmă, au produs – sau au folosit – un fel de apărare contra armelor hipometrice. Armele au încetat pur şi simplu să mai funcţioneze împotriva lor. Mai aveam totuşi armele-cache pe care nu i le dăduserăm lui Remontoire.

— Câte? întrebă hiperporcul prin semne.

— Le-am folosit pe toate, mai puţin una, ca să-i terminăm pe lupi.

Pentru o clipă niciuna dintre informaţiile acelea nu însemnă nimic pentru Scorpio. După aceea amintirile ocupară un fel de ordine, căpătară un sens. Încerca o senzaţie de dislocare, ca şi cum ar fi stat pe malul unui rift care se lărgea, căscându-se spre adâncimi geologice. Teritoriul care cu numai o secundă sau două mai devreme păruse în imediata apropiere gonea acum, îndepărtându-se, de-a pururi inaccesibil. Amintirea în care tehnicienii îi introduceau tuburi în corp păru brusc foarte veche, ceva dintr-o relatare la mâna a doua sau a treia, ca şi cum i s-ar fi întâmplat unei alte persoane.

Îi extraseră aparatul de ventilaţie din gât şi Scorpio răsuflă chinuitor, simţindu-se la fiecare inspiraţie de parcă ar fi avut cavitatea pleurală plină cu sticlă fin pisată. Oare şi pentru oameni era la fel de rău, se întrebă el, sau refrisomnul era un purgatoriu special doar pentru hiperporci? Bănuia că nimeni n-avea s-o ştie vreodată cu certitudine.

Asta fu suficient ca să-l facă să râdă. Le mai rămăsese doar o armă. O singură armă amărâtă, dintre cele aproape patruzeci cu care porniseră.

— Să sperăm c-am păstrat-o pe cea mai bună pentru final, rosti el când simţi că putea să articuleze o frază. Dar ce se întâmplă cu hipometricele? Zici că-s bune de aruncat?

— Nu încă. Poate cu timpul. Totuşi, lupii locali nu par să fi produs defensivele pe care le foloseau alţii. Încă dispunem de o perioadă de utilitate.

— Perfect atunci. Ai spus „locali”. Unde ne aflăm?

— Am ajuns la Yellowstone, răspunse bărbatul. Sau, mai precis, am ajuns la sistemul Epsilon Eridani, dar nu-i bine. Nu putem încetini la viteze intrasistem, suficient ca să ne îndreptăm spre Hela.

— De ce nu putem încetini? S-a-ntâmplat ceva cu nava?

— Nu, răspunse bărbatul.

În clipa aceea, Scorpio îşi dădu seama că vorbea cu o versiune mai vârstnică a lui Vasko Malinin. Nu mai era tânăr acum, ci un bărbat matur.

— Dar s-a-ntâmplat ceva cu Yellowstone, continuă Vasko.

Hiperporcului nu-i plăcură cuvintele lui.

— Arată-mi! îi ceru.

Înainte să-i arate, Scorpio o întâlni pe Aura, care intră în camera de refrisomn împreună cu mama ei. Şocul aproape că-i tăie picioarele hiperporcului. Nu voia să creadă că era ea, însă nu se putea înşela în privinţa ochilor căprui-aurii. Sclipiri de metal încastrat în ei proiectau spre el lumini separate prismatic care semănau cu petele de ulei de pe apă.

— Bună! rosti ea.

Îşi ţinea mama de mână; îi ajungea lui Khouri până la şold.

— Mi-au spus că te vor trezi. Te simţi bine?

— Da, răspunse Scorpio nefiind pregătit să spună mai multe. Intrarea în chestia asta a presupus mereu un risc.

Eufemismul secolului, gândi el.

— Tu cum te simţi, Aura?

— Am şase ani, zise fetiţa.

Khouri îşi strânse fiica de mână.

— Are una din zilele când e copil, când se comportă mai mult sau mai puţin aşa cum te-ai aştepta din partea unei fete de şase ani. Dar nu-i întotdeauna aşa. Am zis totuşi să te pregătesc.

El le privi. Khouri părea mai bătrână, totuşi nu în mod spectaculos. Ridurile erau ceva mai precis conturate, ca şi cum un desenator ar fi luat schiţa rapid trasată a unei femei şi ar fi refăcut-o cu un creion ascuţit, conturând cu dragoste fiecare cută şi pliu al pielii. Îşi lăsase părul să crească până la umeri şi-i făcuse cărare pe o parte, prinzându-l acolo cu o clamă mică de culoarea ambrei cenuşii. Prin păr îi treceau vinişoare albe şi argintii, care nu făceau decât să evidenţieze culoarea neagră a restului. Pliuri de piele pe care Scorpio nu şi le reamintea îi însemnau gâtul, iar mâinile îi erau cumva mai subţiri, dezvăluind mai multe detalii anatomice. Era totuşi aceeaşi

Khouri şi, dacă el n-ar fi ştiut că trecuseră şase ani, poate că n-ar fi observat schimbările acelea.

Amândouă purtau haine albe. Khouri avea o fustă cu volane, lungă până la podea şi o jachetă albă cu guler înalt peste o bluză cu decolteu rotund. Aura avea o fustă până la genunchi peste colanţi albi şi o bluză simplă cu mânecă lungă. Părul negru îi era tuns scurt, băieţeşte, cu bretonul tăiat drept chiar deasupra ochilor. Mama şi fiica stăteau în faţa lui ca doi îngeri, prea curate pentru a face parte din nava pe care o ştia Scorpio. Dar poate că lucrurile se schimbaseră. În definitiv, trecuseră şase ani.

— Ţi-ai mai amintit ceva? o întrebă pe Aura.

— Am şase ani, zise fetiţa. Vrei să vezi nava?

Scorpio zâmbi larg, sperând că n-o speria.

— Mi-ar plăcea, dar cineva mi-a spus că mai întâi trebuie să mă ocup de altceva.

— Ce ţi-au spus? întrebă Khouri.

— Că nu-i bine.

— Eufemismul secolului, replică ea.

Valensin nu era însă de acord să-l lase să părăsească incinta de refrisomn fără un consult medical complet. Îl obligă să se întindă pe un pat şi-l supuse examinării silenţioase a servitorilor medicali verzi. Maşinile se agitară peste abdomenul său cu scanere şi cu sonde, în timp ce Valensin îi examină interiorul pleoapelor şi-i vârî în ochi lumina unui dispozitiv care-i provocă imediat o migrenă, ţâţâind încetişor, de parcă găsise ceva la limita sordidului pitit acolo.

— Am fost adormit şase ani, zise hiperporcul. Nu m-ai fi putut examina în timpul ăla?

— Trezirea este cea care ucide, rosti Valensin degajat. Atât ea în sine, cât şi perioada imediat de după reînviere. Ţinând seama de vechimea sarcofagului din care tocmai ai ieşit, ca şi de particularităţile inevitabile ale anatomiei tale, aş zice că ai maximum nouăzeci şi cinci la sută şanse să supravieţuieşti orei următoare.

— Mă simt perfect.

— Dacă e adevărat, atunci e remarcabil.

Valensin ridică o mână şi-şi agită degetele prin faţa lui Scorpio.

— Câte vezi?

— Trei.

— Şi acum?

— Două.

— Şi acum?

— Trei.

— Şi acum?

— Trei. Două. Toate astea au vreun rost?

— Va trebui să mai efectuez câteva teste exhaustive, dar mi se pare că prezinţi o degradare de zece sau cincisprezece la sută a vederii periferice.

Medicul surâse, ca şi cum vestea aceea ar fi fost exact ce-i trebuia lui Scorpio: permisul graţie căruia putea să coboare din pat şi să pornească cu pas sprinţar.

— Tocmai am ieşit din refrisomn. La ce te aşteptai?

— Mai mult sau mai puţin exact la ceea ce văd, răspunse Valensin. Un grad de pierdere a vederii periferice exista dinainte de a intra în sarcofag, dar acum s-a înrăutăţit în mod evident. Poate că în următoarele ore se va manifesta o uşoară îmbunătăţire, însă n-aş fi deloc surprins dacă n-ai reveni niciodată la starea dinainte.

— Totuşi, n-am îmbătrânit. Am fost tot timpul ăsta în sarcofag.

— Astea sunt tranziţiile, zise Valensin desfăcându-şi braţele în semn de scuză. Din unele puncte de vedere, sunt dure, au aceleaşi consecinţe ca şi în cazul în care ai fi stat treaz. Îmi pare rău, Scorpio, dar tehnologia asta n-a fost pur şi simplu concepută pentru hiperporci. Vestea cea mai bună pe care ţi-o pot da este că, dacă ai fi rămas treaz, pierderea vederii ar fi fost cu cinci până la zece la sută mai mare.

— Perfect atunci. O să ţin minte asta data viitoare. Nimic nu-mi place mai mult decât să fiu nevoit s-aleg între două opţiuni la fel de jalnice.

— Oh, dar ai luat decizia corectă, spuse Valensin. Din

punct de vedere statistic şi nesentimental, a fost şansa ta cea mai bună de a supravieţui în ultimii şase ani. Pe de altă parte, eu unul m-aş gândi cu foarte mare atenţie la „data viitoare”, Scorp. Acelaşi punct de vedere statistic şi nesentimental îţi acordă cam cincizeci la sută şanse de a supravieţui la altă imersiune în refrisomn. După aceea, cade brusc la zece la sută. În tot corpul tău, celulele îşi vor pune ordine în afaceri, îşi vor achita datoriile şi se vor asigura că testamentele sunt actualizate.

— Şi ce vrea să-nsemne asta? Că mai pot recurge o singură dată la refrisomn?

— Cam aşa ceva. Cred că nu intenţionai să te-ntorci imediat acolo, nu?

— Păi, după încurajările astea pe care mi le tot oferi de când am redeschis ochii, aş fi nebun s-o fac, nu?

— Este forma cea mai jalnică de umor, comentă Valensin.

— Preferabilă unui şut în gură.

Scorpio se ridică din pat şi roboţii lui Valensin se risipiră grăbiţi, ascunzându-se. *Ora de plecare pentru porc,* gândi el.

Simboluri pluteau în sfera unui display holografic, definindu-se în sori, lumi, nave şi ruine. Scorpio, Vasko, Khouri şi Aura stăteau în faţa sa, cu reflexiile înălţându-se spectral în sticla sferei. Alături de ei, erau şase-şapte alţi seniori din navă, inclusiv Cruz şi Urton.

— Scorp, zise Khouri, ia-o uşurel, da? Valensin e o scârbă şi jumătate, dar asta nu-nseamnă că trebuie să ignori ce a spus. Avem nevoie de tine întreg şi funcţional.

— Sunt aici, răspunse el. Şi, oricum, m-aţi trezit pentru un motiv. Haide să aud ştirile proaste, da?

Era mai rău decât ar fi putut anticipa.

Lupii ajunseseră la Epsilon Eridani, sistemul Yellowstone. Dovezile de la navele plecate sugerau că pustiirile lor începuseră doar recent. De la Yellowstone se extindea spre exterior, în toate direcţiile, pe o rază de trei luni-lumină, o sferă neregulată de luminăluci: frontul cel

mai avansat al unui val de evacuare. Scorpio le văzu în display, când scara fu ajustată pentru a include întregul volum de spaţiu din jurul lui Epsilon Eridani până la un an-lumină. Navele etichetate cu simboluri colorate diferit – identificatorul şi vectorul de deplasare –, păreau un banc de peşti speriaţi care gonea după linii radiale, îndepărtându-se de o ameninţare centrală. Unele o luaseră puţin înaintea restului, altele rămăseseră mai în urmă, totuşi plafonul de 1 *g* al acceleraţiei propulsiilor lor garanta că sfera începea abia acum să-şi piardă simetria.

De o parte şi de cealaltă a valului aproape că nu existau nave. Acelea care se îndepărtaseră cel mai mult, puţine la număr, plecaseră probabil de la Yellowstone înainte de sosirea lupilor şi se găseau pe rute comerciale de rutină. Unele dintre ele călătoreau atât de rapid, încât ar fi trecut câţiva ani până să ajungă la ele vestea crizei. Ultimele, de asemenea doar o mână, fie că plecaseră cele din urmă, fie că, din diverse motive, nu-şi putuseră menţine rata uzuală a acceleraţiei. Mai aproape de Epsilon Eridani, la o săptămână-lumină de sistem, nu exista absolut niciun trafic spre exterior. Dacă jos, în ruinele încă fierbinţi, mai existau nave stelare, acelea nu aveau să mai plece niciodată. Nu exista niciun de indiciu despre traficul intrasistem şi nici semnale de la coloniile sistemului sau de la balize de navigaţie. Puţinele nave care se aflaseră pe vectori de apropiere când izbucnise criza descriau acum curbe largi şi leneşe de întoarcere. Auziseră avertismentele şi-i văzuseră pe evacuaţi revărsându-se în direcţia opusă; acum încercau să revină în spaţiul interstelar.

Lupii avuseseră nevoie de un an să sterilizeze toate lumile din jurul lui Delta Pavonis. Scorpio se îndoia că la Yellowstone trecuse mai mult de jumătate de an de la debutul distrugerilor.

Fusese însă un tip diferit de distrugere faţă de cel care nimicise Resurgamul şi lumile sale învecinate. În spaţiul Delta Pavonis, o extincţie anterioară eşuase deja – cu un milion de ani în urmă aşa că elementele Inhibitoare

însărcinate cu operaţiunea actuală recurseseră la măsuri foarte atente pentru ca treaba să fie acum perfectă. Ei dezintegraseră lumi, exploatându-le materiile prime, cu care asamblaseră o maşină ucigaşă de stele. O îndreptaseră apoi spre Delta Pavonis, lovind adânc în inima stelei şi cauzând ţâşnirea din miez a unui jet arterial de materie la temperaturi şi presiuni de fuziune. Cu focul acela infernal, pârjoliseră suprafaţa Resurgamului, incinerând toate organismele care avuseseră ghinionul să nu fie protejate de sute de kilometri de crustă. Dacă viaţa avea să mai reapară vreodată pe Resurgam, trebuia să pornească aproape de la zero. Confruntate cu dovada lipsită de ambiguitate a două extincţii anterioare, până şi alte culturi călătoare printre stele ar fi ocolit locul pe departe.

Dar acela nu era *modus operandi* uzual al Inhibitorilor. Felka îi dezvăluise lui Clavain că lupii nu erau programaţi pur şi simplu să anihileze existenţa oricăror forme de viaţă inteligentă. Ei erau mai vicleni şi mai concentraţi, iar misiunea lor era în esenţă mai dificilă decât exterminarea în masă. Fuseseră concepuţi să stopeze erupţia vieţii călătoare printre stele, să păstreze galaxia într-o stare bucolică pentru următoarele trei miliarde de ani. Viaţa, restricţionată la lumi individuale, avea să fie condusă printr-o inevitabilă criză cosmică într-un viitor pe care lupii îl vedeau ca fiind doar moderat îndepărtat. Atunci, şi abia atunci, avea să i se îngăduie să prospere necontrolată. Însă conservarea vieţii la scară planetară făcea parte din planul lupilor în aceeaşi măsură ca dorinţa lor de a controla expansiunea la scară interstelară. În acest scop, sterilizarea sistemelor fertile, ca Delta Pavonis, era un instrument de ultimă instanţă. Era un semn de incompetenţă locală. Haitele de lupi rivalizau pentru prestigiu, concurând între ele pentru a-şi demonstra controlul subtil asupra vieţii emergente. Necesitatea de a distruge mai întâi lumi şi apoi o stea era un semn de derapaj, o eroare de atenţie intolerabilă. Era genul de acţiune care ar fi putut duce la ostracizarea unui grup de

lupi, la retragerea accesului lor la metodele cele mai recente de management al extincţiei.

În jurul lui Epsilon Eridani, evenimente se derulau la scară mai subtilă, chirurgicală. Eforturile de atac erau concentrate asupra infrastructurii prezenţei umane, nu asupra lumilor în sine. Sterilizarea lui Yellowstone nu era necesară: de fapt, planeta nu fusese niciodată cu adevărat locuibilă, iar singurele forme de viaţă nativă erau microscopice. Coloniile umane de pe suprafaţa sa erau domuri fragile. Ele extrăgeau minerale şi căldură din planetă, dar aceasta era doar o oportunitate: dacă resursele respective n-ar fi existat, coloniile ar fi putut să fie la fel de autonome ca habitatele spaţiale. Pentru lupi era suficient să le ţintească şi să lase intact restul lui Yellowstone. În locurile unde existaseră Ferrisville, Loreanville şi Oraşul Abisului, acum nu mai rămăseseră decât cratere topite şi strălucitoare de radioactivitate, ce pâlpâiau prin smogul galben şi gros al atmosferei planetare. Nimeni n-ar fi putut supravieţui. *Nimic* n-ar fi putut supravieţui.

La fel se petrecea şi în jurul planetei. Înainte de Epidemia Fuziunii, Inelul Sclipitor fusese denumirea locală a roiului de habitate orbitale care încercuia planeta. Zece mii de oraşe-state ca nişte nestemate scânteietoare se rotiseră în jurul lui Yellowstone, aproape lipite între ele, multe cu populaţii de milioane de oameni. Epidemia Fuziunii îi distrusese strălucirea, însă Scorpio cunoscuse Inelul Sclipitor doar în perioada sa post-Epidemie, când fusese redenumit Centura Ruginită. Multe habitate erau deja păstăi goale şi lipsite de aer, totuşi rămăseseră sute care reuşiseră să-şi păstreze ecologiile, fiecare un mic microregat septic cu propriile legi şi cu oportunităţi delicios de unice pentru activităţi criminale. Scorpio nu se dovedise lacom. Centura Ruginită fusese mai mult decât suficientă pentru nevoile lui, mai ales când avea acces şi la Oraşul Abisului. Dar acum Centura Ruginită nu mai exista. Un sistem inelar strălucitor înconjura Yellowstone, o brăţară roşie de ruine. Nu rămăsese nimic mai mare de

mărimea unui bolovan. Toate artefactele umane fuseseră pulverizate. Era oribil şi minunat.

Şi nu era vorba doar despre Centura Ruginită. Maşinile Inhibitoare distruseseră şi sterilizaseră toate celelalte habitate umane din spaţiul adiacent lui Yellowstone. Scorpio le identifică ruinele după orbitele pe care le ocupau. Acum nu mai exista Haven. Nici Idlewild. Până şi Ochiul lui Marco, satelitul natural al planetei, fusese sterilizat. Nu exista niciun indiciu că pe suprafaţa sa existase vreodată o structură mai mare decât un iglu. Nici oraşe, nici spaţioporturi, doar o creştere locală a radioactivităţii şi câteva microminerale interesante, care să dea de gândit.

În restul sistemului, situaţia era absolut la fel: nu mai rămăsese nimic. Niciun habitat. Nicio tabără de suprafaţă. Nicio navă. Niciun transmiţător.

Scorpio plânse.

— Câţi au scăpat? întrebă el când reuşi să înfrunte din nou realitatea. Număraţi navele şi spuneţi-mi câţi supravieţuitori ar fi putut transporta.

— Nu contează, zise Vasko.

— Ce dracu’ vrei să spui cu *nu contează?* Pentru mine, contează. De-aia v-am cerut-o, futu-i!

Khouri se încruntă la el.

— Scorpio… ea n-are decât şase ani.

Hiperporcul se uită la Aura.

— Scuză-mă.

— Nu-nţelegi, zise Vasko încet şi apoi arătă din cap spre sfera holografică. Nu-i în timp real, Scorp.

— Poftim?

— Este un instantaneu al situaţiei de acum două luni, explică Vasko, privindu-l cu ochi de adult acum. Lucrurile s-au înrăutăţit, Scorp. O să-ţi arăt despre ce vorbesc şi atunci o să-nţelegi de ce nu prea contează câţi au scăpat.

Vasko derulă înainte display-ul holografic. Într-un colţ, se prefirau rapid numere codate temporal, asociate timpului local. Scorpio văzu data şi simţi un fior de dezorientare: 04/07/2698. Numerele erau lipsite de înţeles,

mult prea îndepărtate de perioada pe care o petrecuse el în Oraşul Abisului ca să aibă vreun impact emoţional. *Eu n-am fost făcut pentru vremurile astea,* îşi spuse. Fusese smuls din fluxul obişnuit al timpului şi acum plutea în derivă, fără nicio legătură cu istoria. Cu alt fior, de data asta de înţelegere, îşi dădu seama că exact această senzaţie de dislocare modela psihologia Ultranauţilor. Cu cât mai rău fusese oare pentru Clavain?

Privi cum forma neregulată a valului de migrare se mări, devenind mai puţin sferică pe măsură ce distanţele dintre nave creşteau. Pentru ca apoi, una câte una, navele să înceapă să dispară. Pictogramele lor deveneau roşii, apoi piereau fără să lase nimic în urmă.

Cu braţele încrucişate peste piept, Urton rosti:

— Inhibitorii localizaseră deja navele care fugeau şi le marcaseră. Din clipa începerii atacului, ele n-au avut nicio şansă de scăpare. Inhibitorii le-au ajuns din urmă, le-au oprit şi le-au descompus în materii prime, să construiască şi mai mulţi Inhibitori.

— Le putem chiar urmări matematic, explică Vasko, cu modele bazate pe masa de materii prime din fiecare navă. Fiecare navă capturată a devenit sămânţa unei noi sfere de expansiune a lupilor.

Forma se dezintegra. Iniţial fuseseră sute de nave; acum nu se vedeau mai mult de treizeci. Până şi unele dintre aceste puncte luminoase supravieţuitoare dispăreau de pe display.

— Nu, zise Scorpio.

— N-am putut face nimic, urmă Vasko. Este sfârşitul lumii, Scorp. Asta va fi peste tot.

— Derulează mai departe, până la capăt.

Vasko se conformă. Numerele se înceţoşară şi scara display-ului se lărgi. Mai rămăseseră câteva nave: poate douăzeci. Scorpio nu avea inima să le numere. Minimum o treime din ele fuseseră cele care veniseră la Yellowstone când începuse criza. Din navele aflate în valul de evacuare, cel mult o duzină ajunseseră aşa departe.

— Îmi pare rău, spuse Vasko.

— Pentru asta m-aţi trezit? întrebă hiperporcul. Doar ca să mă băgaţi cu râtul în rahat? Doar ca să-mi arătaţi inutilitatea venirii până aici?

— Scorpio, zise Aura dojenitor. Te rog. N-am decât şase ani.

— Te-am trezit pentru că ne-ai ordonat să te trezim când ajungem aici, răspunse Vasko.

— N-am ajuns nicăieri, spuse Scorpio. Ai zis-o chiar tu. Ne întoarcem, aşa cum au făcut-o ceilalţi nenorociţi care au avut noroc. Vă-ntreb din nou: de ce m-aţi trezit, dacă n-aţi făcut-o pentru a-mi arăta asta?

— Arată-i, încuviinţă Khouri.

— A mai fost un motiv, zise Vasko.

Imaginea din cuva holografică tremură, apoi se stabiliză. Apăru ceva nou. Era neclar, chiar şi după aplicarea filtrelor de amplificare şi de îmbunătăţire. Computerele ghiceau detalii şi-şi testau constant ipotezele cu semnalul slab care se ridica deasupra pârâiturilor zgomotului de fond. Videocamerele de înaltă amplificare puteau oferi doar o formă dreptunghiulară cu vagi sugestii de module de motoare şi cupole de comunicaţii.

— Este o navă, spuse Vasko. Nu o luminălucă. Este ceva mai mic, ca o navetă intrasistem sau un cargobot. Este unicul vehicul spaţial uman aflat pe o rază de două luni-lumină de Epsilon Eridani.

— Ce dracu’ face acolo? întrebă Scorpio.

— Ce fac toţi ceilalţi, răspunse Khouri. Încearcă s-o şteargă cât mai rapid posibil. Are acceleraţia de 5 *g,* dar nu va reuşi s-o păstreze foarte mult timp.

Făcu o pauză scurtă, după care adăugă:

— Dacă e într-adevăr ceea ce pare a fi.

— Ce vrei să spui?

— Vrea să spună că i-am urmărit traiectoria înapoi, până la punctul de origine, zise Vasko. Bineînţeles, sunt implicate unele ipoteze neverificate, dar credem că mai mult sau mai puţin asta s-a-ntâmplat.

Reveni la display-ul principal pe care sfera de luminăluci se dilata. Acum numerele se rostogoleau în direcţie

inversă. Pictograma navetei reveni în centrul expansiunii, coincizând cu o luminălucă ce tocmai apăruse. Vasko derulă încă puţin în urmă, apoi rulă înainte la viteză accelerată. Luminăluca se îndepărta acum de Yellowstone, pe propria-i traiectorie de evadare. Scorpio citi şi numele navei: *Sălbatica Pallas.*

Pictograma dispăru. În acelaşi moment, simbolul separat al navetei ţâşni din punctul unde fusese luminăluca.

— Cineva a scăpat, se minună Scorpio. A folosit naveta drept capsulă de salvare, înainte să fi ajuns de lupi.

— N-au fost însă mulţi supravieţuitori, dacă luminăluca transporta sute de mii de adormiţi, preciză Vasko.

— Dacă salvăm zece, ne-am justificat drumul. Iar în naveta aia ar putea fi câteva mii.

— Nu ştim asta, Scorp, rosti Khouri. Naveta nu transmite, sau cel puţin nu pe o linie vizuală directă pe care s-o putem intercepta. Nici coduri de ajutor, nimic.

— N-ar transmite dacă ar considera că spaţiul din jur e plin de lupi, zise Scorpio, dar asta nu-nseamnă că noi n-ar trebui să-i salvăm pe amărâţii ăia. De aceea m-aţi trezit, este? Ca să decid dacă-i salvăm sau nu.

— De fapt, spuse Vasko, motivul pentru care te-am trezit a fost să te anunţăm că nava este în raza de acţiune a armelor hipometrice. Noi credem că ar fi mai sigur s-o distrugem.

TREIZECI ŞI ŞAPTE

Spaţiul interstelar, Epsilon Eridani, 2698

Scorpio rătăcea prin navă. Asta îi distrăgea gândurile de la cele întâmplate cu Yellowstone. Continua să spere că totul se va dovedi un vis urât, unul dintre acele coşmaruri plauzibile care apăreau uneori în cursul unei reînvieri lente din refrisomn. Dintr-o clipă în alta, stratul acesta de realitate avea să fie descojit şi ei aveau să-l scoată iar din sarcofag. Veştile aveau să fie proaste: lupii erau pe drum spre Yellowstone, dar încă nu ajunseseră acolo. Ar mai fi avut timp să avertizeze planeta – ar mai fi avut timp să joace un rol important. Dacă sistemul ar mai fi dispus măcar de o lună în plus, atunci ar fi fost salvaţi milioane de oameni. Desigur, lupii n-ar fi dispărut, totuşi orice prelungire a vieţii era preferabilă extincţiei imediate. El trebuia să creadă asta, pentru că altfel totul ar fi fost inutil.

Şi totuşi, nu se trezea. Coşmarul în care se deşteptase avea textura încăpăţânată a realităţii.

Urma să fie nevoit să se obişnuiască de acum cu asta.

Cât timp dormise, în navă se schimbaseră multe. Dilatarea timpului comprimase călătoria de douăzeci şi trei de ani între Ararat şi sistemul Yellowstone la şase ani de timp măsurat la bordul navei, iar mulţi din echipaj rămăseseră treji o durată importantă din timpul respectiv. Unii petrecuseră aşa toată călătoria, nedorind să intre în refrisomn când viitorul era atât de nesigur. Reuşiseră să activeze noile tehnologii – nu doar armele hipometrice, ci şi celelalte cadouri lăsate de Remontoire. Când tovarăşii lui Scorpio îl scoaseră în afara carcasei, în capsula de observaţie, traversară un peisaj mai întunecat şi mai rece decât spaţiul cosmic însuşi. Cuibărite în stratul exterior al carcasei, motoarele crio-aritmetice înghiţeau căldura printr-o scamatorie de computerizare cuantică. Un tehnician încercase să-i explice cum funcţionau motoarele

crio-aritmetice, dar, pe la jumătatea explicaţiei, hiperporcul se pierduse definitiv într-un detaliu esenţial. În Oraşul Abisului, el angajase la un moment dat un contabil pentru a-i face finanţele invizibile la auditurile oficiale ale regulatorilor financiari ai Coronamentului. Avusese parte de o senzaţie asemănătoare când contabilul îi explicase micul principiu diabolic de la baza metodei sale patentate de spălare a banilor: fusese un detaliu care-i declanşase brusc o migrenă. Pur şi simplu, Scorpio nu-l putuse înţelege. În mod similar, acum nu putea pricepe paradoxul de calcul cuantic care permitea motoarelor să fure căldură de sub nasurile regulatorilor termici ai universului.

Însă atâta timp cât ele funcţionau, atâta timp cât nu scăpau complet de sub control aşa cum făcuseră în nava lui Skade, altceva nu conta pentru el.

Mai mult decât atât. Nava se afla în fază de accelerare, totuşi, nu se zărea niciun semn de strălucire de eşapare de la propulsiile Agregate. *Nostalgia* luneca prin spaţiu cu un siaj de beznă.

— Au modificat motoarele, zise Vasko, au intervenit în procesele de reacţie din adâncul lor. Eşaparea – care ne asigură acceleraţia – nu interacţionează foarte mult timp cu acest univers. Doar cât să transmită un moment cinetic – două unităţi de timp Planck –, după care se dezintegrează în ceva ce noi nu putem detecta. Poate în ceva ce nici nu există de fapt acolo.

— Ai studiat fizica bine cât am dormit eu.

— A trebuit să ţin pasul. Dar nu pretind că înţeleg.

— Important este că lupii n-o pot urmări, interveni Khouri. Sau cel puţin nu foarte uşor. Poate că, dacă s-ar fixa ferm pe noi, ar putea să adulmece ceva. Dar pentru asta trebuie să se apropie.

— Şi particulele neutrino care ies din miezurile de reacţie? întrebă hiperporcul.

— Nu le mai vedem. Credem că au fost schimbate într-un tip diferit de particule pe care nu-l cunoaşte nimeni.

— Şi speraţi ca nici lupii să nu-l cunoască.

— Scorp, unicul mod prin care am afla ar fi să ne

apropiem prea mult.

Femeia se referea la navetă. Acum ştiau mai multe despre ea: era un vehicul intrasistem cu prova boantă şi lipsit de capacităţi transatmosferice, un exemplu al zecilor de mii de nave similare ce operau în spaţiul Yellowstone înainte de sosirea lupilor. Era mare în conformitate cu standardul navetelor, totuşi îndeajuns de mică pentru a fi transportată de luminălucă. Nu se putea estima timpul de care ar fi dispus echipajul şi pasagerii pentru a se îmbarca, dar o asemenea navă putea primi cu uşurinţă cinci-şase mii de oameni; ba chiar şi mai mulţi, dacă unii dintre ei erau îngheţaţi sau sedaţi în vreun fel.

— Eu nu le întorc spatele, insistă Scorpio.

— Ar putea fi lupi, zise Vasko.

— Mie nu mi se par lupi. Mie mi se par oameni speriaţi de moarte.

— Scorp, rosti Khouri, ascultă-mă! Am interceptat transmisiuni de la unele dintre luminălucile alea înainte să dispară. Mesaje omnidirecţionale de ajutor, pentru oricine le-ar fi receptat. Ştii ce conţineau primele mesaje? Vorbeau despre atacuri din partea lupilor aşa cum îi cunoaştem noi – maşini alcătuite din cuburi negre, precum cele care au distrus nava lui Skade. Însă mesajele ulterioare spuneau cu totul altceva.

— Are dreptate, încuviinţă Vasko. Relatările erau superficiale – de înţeles, ţinând seama că navele erau urmărite şi ajunse din urmă de maşini-lupi –, dar spuneau că lupii nu arată întotdeauna ca lupii. Ei învaţă să se camufleze, învaţă să se deplaseze printre noi, deghizându-se. Odată ce au dezasamblat o luminălucă, au început să înveţe cum să simuleze aspectul navelor noastre. Au imitat navete şi alte vehicule de transport; au creat amprente de eşapări şi au emis semnale de identificare. Nu erau perfecte – din apropiere, puteai sesiza deosebirea dar a fost suficient pentru ca unele luminăluci să fie păcălite şi atrase în tentative de salvare, crezându-se buni samariteni. Crezând că-i ajutau pe alţi evacuaţi.

— Perfect atunci, zise Scorpio. Avem o scuză ca nici

măcar să nu ne gândim că i-am putea salva pe amărâţii ăia, da?

— Dacă ei sunt lupi, atunci tot ce am realizat până acum ar fi irosit, răspunse Vasko, coborând glasul ca şi cum s-ar fi temut să n-o tulbure pe Aura. În nava asta sunt şaptesprezece mii de oameni. Sunt relativ în siguranţă, însă ar însemna să rişti vieţile lor, a şaptesprezece mii, în speranţa vagă de a mai salva doar alte câteva mii.

— Adică ar trebui să-i lăsăm să moară, pur şi simplu, da?

— Dacă ai şti că în naveta aia sunt doar câteva zeci de oameni, ce ai face? Tot ţi-ai asuma riscul? întrebă Vasko.

— Nu, bineînţeles că nu.

— Atunci, unde tragi linia? Când devine acceptabil riscul?

— Niciodată, răspunse Scorpio. Însă aici este locul unde trag *eu* linia. Aici şi acum. Salvăm naveta.

— Poate că ar trebui s-o întrebi pe Aura ce părere are, zise Vasko, deoarece nu-i vorba doar despre şaptesprezece mii de vieţi, nu? Este vorba despre milioane de vieţi ce ar putea depinde de supravieţuirea Aurei. Este vorba despre viitorul speciei umane.

Scorpio se uită la fetiţă, la hainele ei albe şi la părul perfect pieptănat, iar absurditatea situaţiei îl apăsă ca un linţoliu din beton. Indiferent care i-ar fi fost trecutul, indiferent cât îi costase ea deja, indiferent ce altceva se derula în mintea ei, totul se rezuma la asta: era o fetiţă de şase ani, care stătea aici cu mama ei şi care vorbea doar când era întrebată. Iar acum el urma s-o consulte într-o situaţie tactică de care depindeau vieţile a mii de oameni.

— Ai vreo opinie în privinţa asta? o întrebă.

Aura îşi privi mai întâi mama, cerându-i aprobarea să vorbească.

— Da, spuse după aceea, iar glasul ei subţire şi limpede umplu capsula ca un sunet de flaut. Am o opinie, Scorpio.

— Mi-ar plăcea s-o aud.

— Nu ar trebui să-i salvezi pe oamenii aceia.

— Te superi dacă te-ntreb de ce să n-o fac?

— Pentru că ei nu vor mai fi oameni, zise fetiţa. Şi nici

noi nu vom mai fi.

Scorpio stătea într-un fotoliu de comandă supradimensionat, într-o cameră fără ferestre, care în zilele vechiului Triumvirat făcuse parte din complexul de comandă al turelei *Nostalgiei pentru Infinit.* Se simţea ca un copil într-o lume de mobile uriaşe a adulţilor, mai ales că tălpile nici măcar nu-i atingeau suportul-grilă pentru picioare integrat în scaun.

Era înconjurat de ecrane care prezentau apropierea precaută a navetei. Laserele o detectară în beznă, conturându-i dreptunghiul bont al carcasei. Reprezentări tridimensionale crescură mai detaliate cu fiecare secundă. Putea să vadă echipamente de andocare, antene de comunicaţii, tuburi Ventura de ajutaje, panouri şi hublouri de sasuri.

— Fii gata, Scorp, zise Vasko.

— Sunt gata, răspunse el, strângând trăgaciul improvizat, instalat pe braţul fotoliului la cererea sa.

Trăgaciul fusese modelat după mâinile lui, totuşi, i se părea străin. O apăsare era suficientă. Cele trei arme hipometrice fuseseră rotite până la viteza de descărcare şi spiralau chiar acum în puţurile lor, gata pentru prima salvă. Erau aţintite asupra navetei aflate în mişcare, pregătite să atace dacă hiperporcul apăsa pe trăgaci. La fel ca ultima armă rămasă din depozitul-cache şi ca toate celelalte mijloace defensive montate pe fuzelaj. Scorpio spera ca arma-cache să joace un rol decisiv, dacă naveta s-ar fi dezvăluit brusc că era o maşină-lup, dar se îndoia că acelea de pe fuzelaj ar fi avut vreun efect, în afară de a le oferi lupilor puncte evidente pe care să le nimicească. Părea însă lipsit de sens să-şi minimizeze desfăşurarea de forţe. Dominaţie pe spectru integral, aşa spusese mereu Clavain.

Totuşi, de la distanţa aceea mică, nu se putea baza nici măcar pe armele hipometrice. Între mărimea regiunii ţintei şi certitudinea cu care putea fi predeterminată dimensiunea ei radială şi direcţia de la navă exista o

relaţie care se schimba violent. Când o ţintă era departe – la minimum câteva secunde-lumină –, volumul ţintă putea fi crescut suficient pentru a distruge o navă dintr-o singură lovitură. Când ţinta era mai aproape – când se afla la numai câteva sute de metri, ca acum –, gradul de incertitudine creştea enorm. Volumul ţintă trebuia menţinut foarte mic, cu diametrul de ordinul metrilor, pentru a putea fi poziţionat cu precizie. După ce trăgea, o armă hipometrică avea nevoie de câteva secunde de rotaţie pentru a ajunge la viteza de descărcare, aşa că Scorpio nu putea decât să spere că va cauza o rană iniţială paralizantă. Se îndoia că ar fi avut şansa să rotească armele hipometrice, ca să tragă a doua oară cu ele.

În acelaşi timp, spera să nu se ajungă la asta. Pe când naveta se afla încă la o distanţă sigură, discutaseră între ei dacă să trimită una dintre navetele lor să o întâlnească, astfel încât un echipaj să verifice dacă era într-adevăr ceea ce părea să fie. Scorpio se opusese categoric. Ar fi durat prea mult, întârziind salvarea navetei suficient pentru ca lupii ceilalţi să se apropie periculos. Şi chiar dacă un echipaj uman ajungea la bordul navetei şi anunţa că era veritabilă, tot n-ar fi putut şti cu certitudine că oamenii dinăuntru nu fuseseră preluaţi de către lupi, că memoriile nu le fuseseră golite pentru a obţine codurile de comunicare necesare. Din acelaşi motiv, el nu putea să se încreadă nici în glasurile şi feţele echipajului navetei din mesajele spre *Nostalgia.* Păreau într-adevăr autentice, dar lupii dispuseseră de milioane de ani pentru a învăţa arta imitării rapide şi experte. Fără doar şi poate, echipajele luminălucilor fuseseră convinse că şi ele primeau evacuaţi prietenoşi. Acum existau exact două opţiuni reale: să abandoneze naveta (probabil chiar distrugând-o, pentru a fi absolut siguri) ori să mizeze totul pe autenticitatea ei. Fără jumătăţi de măsură. Hiperporcul era convins că Nevil Clavain ar fi fost de acord cu analiza asta. Unica lui nesiguranţă era în privinţa variantei pe care Clavain ar fi ales-o în cele din urmă. Agregatul putea fi un nemernic cu inima îngheţată când situaţia o cerea.

Ei bine, şi eu pot să fiu la fel, îşi spuse Scorpio. Dar acesta nu era momentul potrivit.

— Două sute de metri, anunţă Vasko, studiind telemetrul laser. Ne apropiem, Scorp. Eşti sigur că nu te-ai răzgândit?

— Sunt sigur.

Brusc, hiperporcul deveni conştient de prezenţa Aurei lângă el. Cu fiecare apariţie, ea părea mai puţin copilăroasă.

— Este prea periculos, spuse Aura. Nu trebuie să-ţi asumi riscul ăsta, Scorpio. Pierderile ar fi prea importante.

— Tu nu ştii despre naveta aia mai multe decât mine, zise el.

— Ştiu că nu-mi place.

Scorpio scrâşni din dinţi.

— Asta nu-i una dintre zilele tale de fetiţă, este? E una din zilele tale de profet apocaliptic.

— Ne spune doar ce simte, zise Khouri, aşezându-se de cealaltă parte a lui Scorpio. Are dreptul ăsta, nu?

— Am primit deja mesajul, replică hiperporcul.

— Distruge-o acum, rosti Aura, şi ochii ei căprui-aurii scânteiau de autoritate.

— O sută cincizeci de metri, anunţă Vasko. Cred că ea vorbeşte serios, Scorp.

— Cred c-ar fi mai bine să tacă.

Involuntar însă, mâna i se încordă pe trăgaci. Era la o apăsare distanţă de nimicirea navetei. Se întrebă ce avertismente primiseră celelalte nave înainte să fi fost prea târziu.

— O sută treizeci. A ajuns în raza proiectoarelor, Scorp.

— Lumineaz-o. Să vedem ce se-ntâmplă.

Unghiul de vedere se modifică, fiind comutat pe videocamerele optice, deoarece scena era acum iluminată de proiectoare. Naveta vira, rostogolindu-se pentru apropierea finală. Lumina îi dezvăluia textura carcasei: metal şi ceramică ponosite, cupole pentru observaţie din hiperdiamant, marcaje zgâriate şi tocite pe înveliş, sclipiri de metal gol în lungul marginilor panourilor, spirale de vapori de la jeturile direcţionale. Scorpio se gândi că părea

teribil de reală. Cu certitudine, prea reală pentru a fi produsul camuflajului lupilor. O maşină-lup ar fi părut omenească doar din depărtare; din apropiere s-ar fi dovedit o aproximare grosolan modelată din nenumărate cuburi negre, nu construită din metal şi ceramică. Nu ar fi existat curbe line, nici subtilităţi de detalii, colorit inegal sau urme de avarii şi reparaţii…

— O sută zece, zise Vasko. Peste zece metri, dezarmez arma-cache. Eşti de acord, Scorp?

— Minunat.

Asta făcuse mereu parte din plan. La o distanţă de sub o sută de metri, arma-cache avea o probabilitate peste medie de a avaria grav şi *Nostalgia,* nu doar naveta. Desigur, dacă ar fi avut nevoie de ea în primul rând… dar Scorpio nu dorea să se gândească la asta.

— Dezarmată, anunţă Vasko. Nouăzeci şi cinci de metri. Nouăzeci.

Rostogolirea lentă a navetei aduse în prim-plan pupa ei. Hiperporcul văzu duze de eşapare căscate şi grupate laolaltă ca ţevi multiple de armă. Încă se răceau după funcţionare şi culorile li se schimbau în spectru. Deveni apoi vizibil trenul de asolizare retras, montat lângă coadă, utilizat la coborârea pe lumi lipsite de atmosferă. Cupole şi domuri cu funcţii necunoscute. Şi altceva: incrustaţii negre, scabroase, întinse pe linii perfect geometrice.

— Lupi, zise Vasko şi glasul abia i se auzi.

Scorpio privi naveta şi inima îi îngheţă. Bărbatul avea dreptate. Excrescenţele negre erau exact ceea ce văzuseră în jurul navei lui Skade, în aisberg.

Mâna i se strânse uşor pe trăgaci. Aproape că putea simţi armele hipometrice agitându-se în aşteptare.

— Scorp, rosti Vasko. Ucide-o. Acum.

El nu făcu nimic.

— Ucide-o! răcni Vasko.

— Nu-i un impostor, zise Scorpio. A fost doar infect…

Vasko îi smulse trăgaciul hipometric din mâini, rupându-l din suportul de pe mânerul fotoliului. Trăgaciul derulă cabluri în urma sa. Pentru câteva momente interminabile,

se căzni cu el, străduindu-se să prindă între degete trăgaciul cu design bizar, construit special pentru hiperporc. Scorpio reacţionă prompt şi se aplecă în fotoliu până izbuti să ajungă la mâna lui şi să recapete controlul asupra trăgaciului. Îşi înfipse mâna în complexitatea acestuia, folosindu-şi celălalt braţ pentru a-l ţine pe Vasko la depărtare.

— O să plăteşti cu vârf şi-ndesat pentru asta, mârâi el.

— Ucide-o, zise bărbatul. Ucide-i pe toţi acum şi te poţi ocupa de mine mai târziu. E numai la şaptezeci şi cinci de metri, Scorp!

Scorpio simţi ceva rece apăsându-l pe gât din lateral. Întoarse capul fulgerător şi o văzu pe Urton, care îi lipise un obiect de gât. Nu putea să distingă în mâna ei decât o ceaţă argintie. Un pistol, un cuţit sau o seringă hipodermică – nici nu conta prea mult.

— Dă-i drumul, Scorp, rosti ea. S-a terminat.

— Ce-i asta? întrebă el calm. O revoltă?

— Nu, nimic aşa dramatic. Doar o schimbare de regim.

Vasko recuperă trăgaciul şi împinse mâna în garda trăgaciului.

— Şaizeci şi cinci de metri, zise el şi închise trăgaciul.

Luminile păliră.

I se îngădui să privească descărcarea refugiaţilor din navetă.

Aceasta fusese adusă în unul dintre compartimentele de andocare mai mici, iar ocupanţii coborau, dirijaţi de gărzi BS, care le înregistrau detaliile personale. Unii dintre ei nu păreau să ştie cu siguranţă cine erau sau cine trebuiau să fie. Unii păreau uşuraţi că fuseseră salvaţi. Alţii păreau pur şi simplu obosiţi, ca şi cum ar fi simţit că era imposibil ca salvarea aceasta să fie altceva decât o amânare temporară.

Cu totul erau o mie două sute, incluzându-i pe cei douăzeci de membri ai echipajului. Niciunul dintre ei nu fusese îngheţat: naveta nu avusese sarcofage de refrisomn, iar când începuse preluarea luminălucii de către lupi, abia dacă avuseseră timp să încarce mia aceasta de oameni.

Alte sute de mii fuseseră lăsaţi în urmă, în luminălucă, pentru a fi reprocesaţi în componente ale lupilor. Din fericire, majoritatea erau îngheţaţi. Poate că lupii le introduseră sonde în cranii, dar măcar erau inconştienţi. Şi poate că, până în momentul acela, lupii adunaseră toate datele tactice de care aveau nevoie. Poate că deja oamenii le mai erau utili doar pentru microelementele din corpurile lor.

Discuţiile cu echipajul şi cu pasagerii dezvăluiseră istorii înfricoşătoare. Unii dintre ei aduseseră înregistrări: dovezi directe ale măcelului comis de lupi – habitate spulberate într-o suită de distrugeri transformatoare, producând noi maşini-lup chiar în timp ce structurile se dezintegrau; imagini cu perforarea noilor domuri reconstruite din Oraşul Abisului, oameni şi obiecte fiind absorbiţi în atmosfera rece şi ucigaşă a lui Yellowstone în vârtejuri spiralate de aer ce răbufneau în exterior; maşini-lupi coborând în ruinele oraşului ca nişte nori de tuş hotărâţi, indiferenţi la gravitaţie, coagulându-se în jurul clădirilor deformate şi zbârcite ale oraşului şi împerechindu-se cu ele; clădirile se dilatau după aceea, umplute cu sământa lupilor. Lupii nu foloseau energie pentru a ucide dacă un proces de asimilare zdrobitoare era la fel de eficient.

Dar atunci când oamenii încercau să reacţioneze prin luptă, Inhibitorii răspundeau prin foc smuls chiar din vid.

Evacuaţii povesteau despre haosul din Centura Ruginită, când oamenii încercaseră să suie în cele câteva nave stelare rămase. Mii muriseră în panica apărută, în goana disperată a gloatei spre sarcofagele pentru refrisomn. Spre sfârşit, unii supravieţuitori intraseră în luminăluci, croindu-şi drum în carcasele lor, infestându-le, sperând să găsească o nişă locuibilă în interiorul plin de maşinării. Copleşiţi de valul de evacuaţi, Ultranauţii fie îi respinseseră cu armele, fie îngăduiseră ca navele să le fie invadate. Nu existaseră verificări de documente sau înregistrări de nume şi istoric medical. Multe identităţi fuseseră abandonate, vieţi aruncate cât colo într-un moment de disperare. Oamenii purtau cu ei doar propriile

amintiri. Însă refrisomnul avea efecte teribile asupra acestora.

Îi îngăduiră hiperporcului să privească descărcarea înainte de a-l lua. Nu era nici legat, nici încătuşat – măcar demnitatea aceea i-o îngăduiseră –, dar nu-şi făcea iluzii. Ei considerau că nu-i datorau nimic. Era un privilegiu că i se permisese să urmărească acest proces şi nu avea să fie lăsat să uite asta.

Gărzile înregistrau un bărbat mai vârstnic, care părea să fi uitat cine era. Recent, el fusese probabil dezgheţat prea repede din refrisomn, poate în cursul unui transfer de active îngheţate dintr-o navă în alta. Acum gesticula spre oficialii BS, străduindu-se să-i facă să înţeleagă ceva ce era în mod evident foarte important pentru el. Avea mustaţă căruntă şi păr cărunt des, pe care-l pieptănase cu grijă peste cap. Pentru o clipă privi în direcţia lui Scorpio şi ochii li se întâlniră. Expresia lui părea imploratoare, o dorinţă arzătoare de a stabili contact cu altă făptură vie capabilă să-i înţeleagă situaţia dificilă. Dorea cu disperare ca undeva, cineva, să-l înţeleagă. Nu neapărat să-l ajute – în expresia lui exista ceva care vorbea clar despre o uriaşă încredere în sine şi demnitate, chiar şi acum –, ci doar, pentru o clipă, să înţeleagă ce simţea şi să împărtăşească povara aceea emoţională.

Scorpio îşi feri ochii, ştiind că nu-i putea oferi ce-şi dorea. Când privi din nou spre bărbat, acesta fusese înregistrat şi trecea de uşa care făcea legătura cu restul navei, iar oficialii BS se ocupau de alt suflet rătăcit. Hiperporcul se gândi că la bordul *Nostalgiei* se aflau deja şaptesprezece mii de adormiţi. Era puţin probabil ca drumurile lor să se mai intersecteze vreodată.

— Ai văzut destul? îl întrebă Vasko.

— Cred că da.

— Tot nu te-ai răzgândit?

— Cred că nu.

— Ai avut dreptate, Scorp, nimeni nu se-ndoieşte, zise Vasko, privindu-i pe refugiaţii care erau înregistraţi. Toţi o înţelegem acum, dar, în acelaşi timp, n-a fost o acţiune

corectă. A însemnat un risc prea mare.

— Căpitanul nu pare să gândească la fel. Te-a surprins, este?

Ezitarea celuilalt îi spuse tot ce trebuia să ştie. De fapt, şi el fusese la fel de surprins ca toţi ceilalţi. Când Vasko trăsese cu arma hipometrică, aceasta se descărcase prompt, dar ţinta fusese schimbată. În loc să distrugă naveta, arma tăiase cu precizie chirurgicală partea unde maşinile-lupi îşi stabiliseră un cap de pod. Căpitanul fusese de acord cu Scorpio: naveta nu era un impostor lup, ci doar un vehicul plin cu oameni, care suferise accidental un grad redus de infestare Inhibitoare. Probabil că sămânţa iniţială fusese minusculă, pentru că altfel întreaga navetă ar fi fost înghiţită până să ajungă ei la ea. Însă Căpitanul recunoscuse că mai exista o speranţă. Iar prin modificarea ţintei, el dezvăluise că avea un control mult mai mare asupra proceselor interne ale navei decât bănuise cineva.

Vasko strânse din umeri.

— Va trebui să ţinem seama de asta în planurile noastre pe termen lung. Nu-i ceva cu care să nu ne putem descurca. Nava merge tot spre Hela, nu? Până şi Căpitanul înţelege că acela este locul spre care trebuie să ne îndreptăm acum.

— Aveţi totuşi grijă să nu-l iritaţi, zise Scorpio, altfel locurile ar putea deveni inconfortabile.

— Căpitanul nu reprezintă o problemă.

— Acum nici eu nu mai reprezint o problemă.

— Nu trebuie să fie aşa. E decizia ta, Scorp.

Da, era decizia lui: dacă să se retragă de la conducere din considerente medicale ori să-şi salveze demnitatea, revenind în sarcofag. Ce-i spusese Valensin? Avea cincizeci la sută şanse de a se trezi la următoarea dezgheţare. Dar, chiar dacă sarcofagul nu-l omora, el ar fi fost o epavă, supravieţuind doar pe baza unui soi de moment de inerţie chimic. Încă o excursie în sarcofag după aceea şi ar fi împins statistica spre punctul de rupere.

— Tot nu vrei să recunoşti că asta-i revoltă? îl întrebă pe bărbat.

— Nu fi ridicol, replică Vasko. Continuăm să-ţi preţuim contribuţia ca senior al coloniei. Nimeni n-a zis niciodată altceva. Teoretic, continui să fii la conducere. Atât doar că rolul tău va deveni mai degrabă unul consultativ.

— Adică să-mi pun ştampila pe ceea ce tu, Urton şi restul clicii voastre decideţi că-i următoarea decizie politică?

— Sună teribil de cinic.

— Ar fi trebuit să te înec atunci când am avut ocazia, zise Scorpio.

— N-ar trebui să spui aşa ceva. Am învăţat de la tine la fel de multe ca de la Clavain.

— Puştiule, tu l-ai cunoscut pe Clavain doar o zi.

— Şi tu cât timp l-ai cunoscut, Scorp? Douăzeci de ani? Treizeci? Asta tot nu înseamnă mare lucru prin raportare la durata vieţii lui. Chiar crezi că există vreo diferenţă? Dacă vrei să discutăm despre asta, eu zic că niciunul dintre noi nu l-a cunoscut.

— Poate că nu l-am cunoscut, zise hiperporcul, dar ştiu că el ar fi lăsat naveta să intre, exact aşa cum am făcut eu.

— Probabil că ai dreptate, aprobă Vasko, dar tot ar fi fost o greşeală. Să ştii că nici el nu era infailibil. Nu degeaba i-au spus Măcelarul din Tharsis.

— Vrei să spui că l-ai fi răsturnat şi pe el?

Bărbatul căzu pe gânduri, apoi încuviinţă din cap.

— Şi el ar fi îmbătrânit. Uneori n-ai ce face şi trebuie să tai lemnul mort.

Aura veni să-l vadă înainte de a fi pus din nou în sarcofag. Stătea în faţa mamei sale, cu genunchii lipiţi, cu mâinile împreunate. Khouri îi netezea părul, aranjându-i bretonul. Ambele erau îmbrăcate în alb.

— Îmi pare rău, Scorpio, rosti Aura. N-am vrut ca ei să scape de tine.

El dădu să spună ceva furios, ceva care s-o rănească pe fetiţă, dar cuvintele îi muriră pe buze. La un nivel fundamental, ştia că nimic nu se întâmplase din vina Aurei. Nici copila nu ceruse maşinăriile ce-i fuseseră implantate

în cap.

— E-n regulă, spuse hiperporcul. Nu vor scăpa de mine. Mă duc doar să dorm din nou, până-şi vor aminti cât de util sunt.

— Nu va dura mult, zise Khouri şi îngenunche, astfel încât capul îi era la acelaşi nivel cu al fiicei sale. Ai avut dreptate. Indiferent ce sfat ţi-a dat Aura şi indiferent ce au susţinut ceilalţi, a fost acţiunea corectă. Cea mai curajoasă. În ziua când vom uita asta, am putea începe să ne numim pe noi înşine „lupi”.

— Aşa cred şi eu, încuviinţă Scorpio. Mulţumesc pentru susţinere. Nu că n-aş avea aliaţi, dar n-am câţi mi-ar trebui.

— Niciunul dintre noi nu se grăbeşte undeva, Scorp. Când te vei trezi, vom fi tot aici.

El aprobă din cap, dar îşi păstră gândurile pentru sine. Khouri ştia la fel de bine ca hiperporcul că nu exista nicio certitudine în privinţa şanselor lui de a se mai trezi.

— Şi voi? întrebă Scorpio. Intenţionaţi să dormiţi pe durata drumului?

Se aşteptase să-i răspundă femeia, pentru că pe ea o întrebase, însă vorbi Aura.

— Nu, Scorpio. Eu voi sta trează. Am şase ani acum. Vreau să fiu mai mare când ajungem la Hela.

— Ai totul clar în faţă, aşa-i?

— Nu chiar totul, dar cu fiecare zi îmi amintesc mai multe.

— Despre umbre?

— Ele sunt oameni. Nu exact ca noi, dar mai apropiaţi decât ai crede. Atât doar că trăiesc de cealaltă parte a… ceva. Însă acolo e foarte rău. S-a întâmplat ceva cu căminul lor. De aceea ei nu mai pot trăi acolo.

— Uneori Aura vorbeşte despre lumi-brane, interveni Khouri. Bolboroseşte termeni matematici în somn, chestii despre brane pliate şi semnale gravitaţionale transmise prin bulk. Scorp, noi credem că umbrele sunt entităţi: locuitorii unui univers adiacent.

— Mi se pare un salt enorm.

— Toate astea au fost teoretizate de mult. Este posibil ca universul respectiv să existe la numai câţiva milimetri de noi, în hiperspaţiul bulkului.

— Şi ce legătură are cu noi?

— Aşa cum a spus Aura, ei nu mai pot trăi acolo. Vor să plece. Vor să traverseze interstiţiul dintre noi, să pătrundă în brana asta, dar pentru aşa ceva au nevoie de ajutorul cuiva aflat în partea noastră.

— Atât de simplu? Noi am câştiga ceva la rândul nostru?

— Aura a vorbit mereu despre negocieri. Cred că se referea la faptul că umbrele ar putea să ne ajute cu problema noastră locală.

— Cu condiţia să le lăsăm să traverseze interstiţiul, preciză Scorpio.

— Exact.

— Ştii, zise el pe când tehnicienii începuseră să-l pregătească, sper că somnul îmi va fi un sfetnic bun.

— Ce ţii în mână? întrebă femeia.

El deschise pumnul, arătându-i ciobul de material-cochilie pe care i-l dăduse Remontoire.

— Amuleta mea norocoasă.

TREIZECI ŞI OPT

Hela, 2727

Rashmika se îndrepta spre Turnul-Ceasului când Grelier se ivi din umbrele dintre două coloane. Fata se întrebă de câtă vreme pândea acolo, aşteptând şansa ca ea să aleagă acest traseu de la cabină.

— Bună ziua! rosti Rashmika.

— Aş vrea să vorbim niţeluş, dacă nu-ţi răpesc prea mult timp.

— Mă duceam la mansardă. Vicarul primeşte o nouă delegaţie de Ultranauţi.

— Nu va dura mult. Înţeleg cât de utilă i-ai devenit.

Rashmika strânse din umeri: în mod clar n-avea să poată pleca nicăieri până ce chirurgul-general nu termina de discutat cu ea.

— Ce este?

— Nu mare lucru, răspunse bărbatul, doar o măruntă anomalie în sângele tău. M-am gândit că ar merita să-ţi spun.

— Atunci, spune.

— Nu aici, dacă nu te superi. Există tot felul de palavragii şi aşa mai departe…

Fata privi în jur. Nu se zărea ţipenie de om. De altfel, gândindu-se mai bine, îşi dădu seama că aproape niciodată nu se zărea ţipenie de om în preajma chirurgului-general. El îi determina pe alţii să se topească în decor, mai ales când umbla cu trusa medicală şi cu arsenalul ei de seringi încărcate. Azi însă nu avea asupra lui decât bastonul, cu al cărui mâner îşi lovea uşor bărbia în timp ce vorbea.

— Parcă ai zis că va dura doar niţeluş, spuse Rashmika.

— Aşa este şi deja am început. Vom face doar un popas scurt la Munca-Sângelui, după care te poţi ocupa de îndatoririle tale.

O însoţi până la cel mai apropiat ascensor din Turnul-Ceasului, închise uşa din fier forjat şi puse cabina în

mişcare. Afară era zi. Lumina colorată ce pătrundea prin vitralii luneca în diferite nuanţe peste chipul lui în timp ce suiau.

— Îţi place munca pe care o faci aici, domnişoară Els?

— Este o muncă, răspunse ea.

— Nu debordezi de entuziasm. Să fiu sincer, sunt surprins. Ţinând seama de activitatea la care puteai fi repartizată – o muncă periculoasă într-o echipă de curăţare –, nu crezi că ai avut noroc?

Ce-i putea spune? Că era speriată de moarte de vocile pe care începuse să le audă?

Nu. Nu era deloc necesar. Avea destule temeri raţionale la care să se gândească, fără a mai aminti şi umbrele.

— Chirurgule-general, ne aflăm la şaptezeci şi cinci de kilometri de Hăul Ispăşirii. În mai puţin de trei zile, catedrala asta va sui pe pod. Sincer vorbind, aş prefera să fiu în alte locuri, încheie ea, imitând tonul lui Grelier.

— Te sperie, aşa-i?

— Să nu-mi spui că tu nu simţi nici măcar un fior de nelinişte.

— Vicarul ştie ce face.

— Aşa crezi?

Lumini verzi şi trandafirii alergau pe chipul bărbatului.

— Da, zise Grelier.

— Nu crezi ce spui. Eşti la fel de speriat ca mine, corect? Eşti un individ raţional. Nu ai în vene sângele lui. Ştii bine că această catedrală nu poate traversa podul.

— Există un început pentru orice, replică el.

Perfect conştient de atenţia cu care îl privea fata, se străduia într-atât să-şi controleze expresia, încât un muşchi de pe tâmplă începuse să i se zbată.

— Quaiche simte dorinţa morţii, spuse Rashmika. Ştie că dispariţiile se îndreaptă spre un punct culminant. Vrea să marcheze momentul respectiv în mod răsunător. Şi ce mod mai bun există decât să facă praf catedrala şi să devină el însuşi martir în acelaşi timp? El este vicarul acum, dar cine poate spune că nu se gândeşte la sanctificare?

— Uiţi ceva, rosti Grelier. El gândeşte mai departe de

traversarea podului. Doreşte protecţia pe termen lung a Ultranauţilor. Aceasta nu este gândirea cuiva care-şi plănuieşte sinuciderea peste trei zile. Ce altă explicaţie poate exista?

Exceptând cazul în care ea îl citea complet greşit, Grelier credea într-adevăr ce spunea. Începu să se întrebe cât de multe ştia de fapt chirurgul-general despre intenţiile lui Quaiche.

— Venind încoace, am văzut ceva ciudat, continuă Rashmika.

Grelier îşi netezi părul. Tunsoarea lui periuţă, de obicei aranjată impecabil, avea un aspect mai neglijent. Rashmika se gândi că situaţia începuse să-l tulbure. Era la fel de speriat ca toţi ceilalţi, dar nu-şi îngăduia să-şi trădeze starea.

— Ai văzut ceva? repetă el.

— Spre sfârşitul călătoriei cu caravana, spuse fata, după ce am traversat podul şi ne îndreptam spre întâlnirea cu catedralele, am trecut pe lângă o flotă uriaşă de maşini care mergea spre nord – echipamente de excavat, de genul celor utilizate pentru deschiderea celor mai mari filoane de fugoşi. Nu ştiu ce erau, de fapt, dar în mod clar aveau o destinaţie precisă.

Grelier miji ochii.

— Nu-i nimic ciudat. Probabil că mergeau să rezolve o problemă de pe Calea Permanentă, înainte să ajungă catedralele la ea.

— În cazul ăsta, mergeau în direcţia greşită. Şi indiferent ce misiune ar fi avut, chestorul n-a vrut să vorbească despre ele. Parcă ar fi primit ordin să pretindă că nu existau.

— Asta n-are nicio legătură cu vicarul.

— Eu sunt sigură că totuşi ceva de asemenea dimensiuni nu se putea desfăşura fără ştiinţa lui, insistă Rashmika. De fapt, probabil că misiunea fusese autorizată chiar de el. Tu ce crezi că poate fi? O nouă excavare de fugoşi despre care nu trebuie să afle nimeni? Au găsit ceva care nu poate fi lăsat pe seama minerilor obişnuiţi din colonii?

— Nu am nicio idee.

Zbaterea muşchiului de pe tâmplă devenise permanentă.

— Nu am nicio idee şi nici nu mă interesează. Responsabilitatea mea se rezumă la Munca-Sângelui şi la sănătatea vicarului. Atâta tot. Am destule griji ca să nu mă preocupe şi conspiraţiile interecumenice.

Cabina se zgâlţâi şi se opri, iar Grelier ridică din umeri cu uşurare vădită.

— Ei bine, am ajuns, domnişoară Els. Iar acum, dacă nu te superi, este momentul să pun eu întrebări.

— Ai zis că va dura doar niţeluş.

Chirurgul-general surâse.

— Se poate să te fi minţit niţeluş.

O aşeză pe scaun şi-i arătă rezultatele analizelor sângelui ei, corelate cu altă mostră pe care nu se sinchisi s-o identifice.

— Mă interesa aptitudinea asta a ta, rosti Grelier şi-şi rezemă bărbia pe măciulia bastonului, privind-o cu ochii cu pleoape grele şi cearcăne masive. Doream să ştiu dacă exista o componentă genetică. Nimic rău în asta, nu? La urma urmelor, sunt om de ştiinţă.

— Dacă zici tu…

— Problema a fost că am întâlnit un obstacol chiar înainte să fi început căutarea de particularităţi, îi explică el şi îşi mângâie cu un gest afectuos trusa medicală aflată pe o banchetă. Sângele este specialitatea mea. A fost dintotdeauna şi va fi mereu. Şi genetica, şi donarea – orice îi este asociat şi care, în cele din urmă, se poate rezuma la sânge. Ştii, eu visez sânge. Râuri de sânge, torente, hemoragii. Nu sunt ceea ce ai putea numi un individ delicat.

— N-aş fi ghicit niciodată.

— Şi de aceea am o mândrie profesională faţă de înţelegerea sângelui. Căci acest fluid vital al oricui ajunge în preajma mea va fi analizat, mai devreme sau mai târziu. Arhivele din Lady Morwenna conţin un tablou vast al alcătuirii genetice a acestei lumi, aşa cum a evoluat în ultimul secol. Te-ar surprinde cât de deosebită este. Noi nu

ne-am stabilit aici treptat, de-a lungul multor secole. Aproape toţi cei care locuiesc în prezent pe Hela sunt descendenţi ai coloniştilor din câteva nave, începând cu *Înălţarea Gnostică.* Toţi provin din puncte unice de origine, iar toate lumile acelea au profiluri genetice foarte distincte. Nou-sosiţii – pelerinii, evacuaţii, aventurierii – contează foarte puţin în zestrea genetică. Desigur, şi sângele lor este analizat şi etichetat la sosire.

Scoase din trusă o eprubetă şi o agită, inspectând lichidul roşu-zmeuriu înspumat dinăuntru, după care continuă:

— Iar toate astea înseamnă – exceptând cazul în care tocmai ai sosit pe Hela – că eu pot să prezic cu exactitate cum va arăta sângele tău. Iar precizia va fi şi mai mare dacă ştiu unde locuieşti, pentru că atunci pot ţine seama şi de factorul încrucişării. Iar regiunea Vigrid este una dintre specialităţile mele. Am studiat-o foarte mult.

Lovi uşor eprubeta de marginea display-ului care prezenta mostra de sânge neidentificat.

— Să-l luăm, de pildă, pe flăcăul acesta. Un Vigrid tipic. Nu poate fi confundat cu sângele cuiva din alt loc de pe Hela. Este atât de comun, încât aproape că te trec fiorii.

Rashmika înghiţi în sec, apoi spuse:

— Sângele ăla este al lui Harbin, nu?

— Aşa îmi spun arhivele, da.

— Unde-i? Ce s-a-ntâmplat cu el?

— Cu bărbatul acesta?

Grelier făcu un întreg spectacol din citirea cu multă atenţie a textului scris cu litere mărunte în partea inferioară a display-ului.

— Se pare că-i mort. A decedat în cursul activităţilor de curăţare. De ce? Doar n-o să pretinzi că era fratele tău, nu?

Fata nu simţea nimic deocamdată. Parcă ar fi trecut cu un vehicul în viteză peste marginea unei stânci. Exista o clipă când traiectoria continua normal, ca şi cum lumea nu ar fi dispărut de sub ea.

— Ştii bine că era fratele meu, rosti ea. Ne-ai văzut

împreună. Ai fost acolo când au discutat cu Harbin.

— Am fost acolo când au discutat cu *cineva,* preciză bărbatul. Dar nu cred că el poate să fi fost fratele tău.

— Nu-i adevărat!

— În sensul strict genetic, mă tem că este adevărat.

Chirurgul-general arătă din cap spre display, invitând-o pe Rashmika să tragă singură concluziile.

— Tu nu eşti înrudită cu el, aşa cum nu eşti înrudită cu mine. Harbin n-a fost fratele tău. Tu n-ai fost niciodată sora lui.

— Atunci, unul dintre noi a fost adoptat.

— Este interesant că ai spus asta, pentru că şi eu m-am gândit la o asemenea posibilitate. Şi m-am gândit că poate singurul mod de a descâlci situaţia asta ciudată, ar fi să merg eu însumi acolo şi să iscodesc. Aşa că voi porni spre sterpe. Nu voi lipsi mai mult de o zi. Şi, dacă tot merg acolo, vrei să transmit vreun mesaj cuiva?

— Să nu le faci rău, zise Rashmika. Indiferent ce vei face, să nu le faci rău.

— Nimeni n-a spus nimic despre a face rău cuiva. Dar ştii şi tu cum sunt comunităţile din nord. Laice. Foarte închise. Foarte suspicioase faţă de amestecul bisericilor.

— Dacă o să le faci vreun rău părinţilor mei, rosti ea, o să-ţi fac şi eu rău ţie.

Grelier puse eprubetă înapoi în trusă şi-i închise capacul cu un pocnet.

— Nu, n-o vei face, pentru că ai nevoie ca eu să fiu de partea ta. Vicarul este un om periculos şi ţine foarte mult la negocierile lui. Dacă el va crede, fie şi pentru o clipă, că nu eşti cine ai zis că eşti, că ai putea compromite în orice fel discuţiile lui cu Ultranauţii… ei bine, n-aş dori să prezic ce ar face.

Tăcu şi oftă, ca şi cum ei doi ar fi pornit cu stângul o relaţie şi nu dorea altceva decât să ia totul de la capăt.

— Uite care-i treaba – problema asta nu-i doar a ta, ci şi a mea. Nu cred că eşti tot ce spui că eşti. Sângele tău arată suspect de străin. Nu pare că ai fi avut vreodată strămoşi pe Hela. Sigur că da, totul poate să aibă o

explicaţie perfect nevinovată, dar, până nu aflu adevărul, va trebui să pornesc de la scenariul cel mai nefavorabil.

— Şi care-i acela?

— Că nu eşti cine sau ce spui că eşti.

— Şi de ce ar fi asta o problemă pentru tine?

Rashmika începu acum să plângă – adevărul morţii lui Harbin o izbea pe cât de dur ştiuse mereu că se va întâmpla.

— Fiindcă, îşi mârâi bărbatul răspunsul, eu te-am adus aici. A mea a fost ideea strălucită de a te aduce pe tine şi pe vicar împreună. Iar acum mă-ntreb *ce dracu'* am adus de fapt aici? De asemenea, presupun că voi fi aproape în acelaşi bucluc ca tine, dacă el va afla vreodată.

— Ţie n-o să-ţi facă nimic, zise Rashmika. Are nevoie de tine să-l ţii în viaţă.

Grelier se ridică.

— Bun, să sperăm atunci că aşa va fi, da? Pentru că, doar cu câteva minute în urmă, încercai să mă convingi că el are dorinţa morţii. Acum, şterge-ţi ochii.

Rashmika merse singură cu ascensorul, suind prin straturi de lumină proiectată prin vitralii. Plânse şi, cu cât se strădui mai mult să nu plângă, cu atât i se înteţiră lacrimile. Dorea să creadă că plânsul avea drept cauză vestea pe care tocmai o primise despre Harbin. Ar fi fost atunci o reacţie decentă, umană, de soră. Însă o altă parte din ea ştia că motivul real al plânsului era ceea ce aflase despre sine, nu despre fratele ei. Putea simţi cum straturi întregi din fiinţa ei se desprindeau, se jupuiau precum coaja uscată de pe o rană, dezvăluind adevărul crud a ceea ce era ea, a ceea ce fusese dintotdeauna. Umbrele avuseseră dreptate, nu mai încăpea îndoială. De asemenea, nu exista niciun motiv pentru care Grelier s-o fi minţit despre sângele ei. Descoperirea respectivă îl tulburase pe chirurgul-general la fel de mult cum o tulburase pe Rashmika.

Fetei îi părea rău pentru Harbin. Dar îi părea mult mai rău pentru Rashmika Els.

Ce însemna asta? Umbrele vorbiseră despre maşinile din craniul ei; Grelier considera puţin probabil ca ea să se fi născut pe Hela. Totuşi, amintirile fetei susţineau că se născuse într-o familie din sterpele Vigrid şi că era sora cuiva pe nume Harbin. Îşi examină trecutul, inspectându-l cu ochiul vigilent al cuiva care cercetează un obiect suspectat a fi fals, atent la fiecare detaliu. Se aştepta la o neregulă, la o vagă separare acolo unde ceva fusese lipit peste altceva. Însă amintirile ei recente se derulau perfect, fără sincope, în trecut. Tot ce-şi amintea avea textura inconfundabilă a experienţei trăite. În minte, Rashmika nu doar îşi vedea trecutul, ci îl şi auzea, îl mirosea, îl simţea, cu caracterul tactil imediat, dureros, al realităţii.

Până ce se întorcea destul de mult în trecut. Nouă ani, spuseseră umbrele. Iar apoi totul devenea mai puţin sigur. Fata avea amintiri din primii ei opt ani pe Hela, dar le simţea cumva detaşate: o succesiune de instantanee anonime. Puteau să fi fost amintirile ei, dar puteau la fel de bine să fi aparţinut altcuiva.

Dar poate, se gândi Rashmika, aşa simţeai întotdeauna copilăria când o priveai din perspectiva unui adult: câteva momente decolorate de trecerea timpului, subţiri şi translucide ca vitraliile.

Rashmika Els. Era posibil ca acesta nici să nu fie numele ei adevărat.

Vicarul aştepta în mansardă cu următoarea delegaţie de Ultranauţi, iar deschizătorul de ochi era acoperit cu ochelari de soare. Când Rashmika intră, aerul dinăuntru avu o nemişcare aparte, ca şi cum nimeni de acolo n-ar fi vorbit de câteva minute. Ea îşi privi cioburile corpului înaintând prin labirintul de oglinzi, străduindu-se să afişeze o expresie calmă, îngrijorată să nu trădeze nimic din conversaţia tulburătoare pe care tocmai o purtase cu chirurgul-general.

— Ai întârziat, domnişoară Els, rosti vicarul.

— Am fost reţinută, răspunse ea şi-şi auzi tremurul din glas.

Grelier îi atrăsese atenţia să nu pomenească de vizita ei la Munca-Sângelui, totuşi părea necesară o scuză.

— Ia loc, bea ceai. Tocmai stăteam de vorbă cu domnul Malinin şi cu domnişoara Khouri.

În mod inexplicabil, numele însemnau ceva pentru ea. Îi privi pe cei doi vizitatori şi simţi alt fior de recunoaştere. Niciunul dintre ei nu semăna cu un Ultranaut. Erau prea normali; niciunul nu prezenta ceva în mod evident artificial, nici părţi lipsă sau augmentate, nici semne de remodelare genetică sau de fuziune himerică. Bărbatul era înalt, zvelt, cu părul negru, cu vreo zece ani mai vârstnic decât Rashmika. Era chiar arătos, într-un mod uşor vanitos. Purta o uniformă roşie rigidă şi stătea cu mâinile la spate, ca un militar în poziţie de drepţi. O privi când se aşeză şi-şi turnă ceai, părând mai interesat de ea decât fusese oricare dintre Ultranauţi până atunci. Pentru ceilalţi, fata nu însemnase decât un element de decor, însă din partea lui Malinin percepu curiozitate. Celălalt reprezentant al Ultranauţilor – femeia pe nume Khouri – o privea cu acelaşi fel de interes. Khouri era o femeie mai vârstnică, micuţă, cu ochi trişti ce dominau un chip trist, de parcă îi fuseseră luate prea multe şi nu-i fuseseră dăruite destule.

Rashmika credea că-i mai văzuse pe amândoi. Mai ales pe femeie.

— Nu am fost prezentaţi, rosti bărbatul şi arătă din cap spre Rashmika.

— Ea este Rashmika Els, consiliera mea, zise vicarul şi tonul lui anunţa că nu era dispus să spună mai multe. Acum, domnule Malinin…

— Tot nu ne-ai prezentat în mod corespunzător, spuse bărbatul.

Vicarul întinse mâna şi reglă o oglindă.

— Dânsul este Vasko Malinin şi dânsa este Ana Khouri, zise el indicându-i pe rând cu mâna, reprezentanţii umani ai *Nostalgiei pentru Infinit,* o navă Ultranaută sosită recent în sistemul nostru.

Bărbatul se uită iarăşi la Rashmika.

— Nimeni n-a menţionat nimic despre prezenţa unor consilieri la negocieri.

— Ai o problemă în această privinţă, domnule Malinin? În caz afirmativ, îi pot cere să plece.

— Nu, răspunse Ultranautul după o clipă de gândire. Nu contează.

Vicarul îi invită pe cei doi vizitatori să ia loc. Ei se aşezară vizavi de Rashmika, de cealaltă parte a măsuţei la care fata bea ceai.

— Ce v-a adus în sistemul nostru? întrebă vicarul, adresându-se bărbatului.

— Chestiile obişnuite. Avem cala plină cu evacuaţi din sistemele interioare. Mulţi dintre ei au cerut anume să fie aduşi aici, înainte ca dispariţiile să ajungă la punctul culminant. Nu le cercetăm motivele, atâta timp cât plătesc. Ceilalţi au dorit să fie duşi cât mai departe posibil de lupi. Desigur, noi înşine avem nevoi tehnice. Nu intenţionăm totuşi să rămânem foarte mult.

— Vă interesează relicve de fugoşi?

— Avem un alt interes, răspunse bărbatul şi-şi netezi o cută a costumului. Mai exact, ne interesează Haldora.

Quaiche ridică mâna şi-şi scoase ochelarii de soare.

— Ca pe noi toţi.

— Nu în sensul religios, replică Ultranautul aparent neperturbat de Quaiche care zăcea cu pleoapele fixate permanent deschise, totuşi nu intenţionăm să subminăm sistemul de credinţe al nimănui. De când acest sistem a fost descoperit, fenomenul Haldora n-a fost totuşi aproape deloc investigat ştiinţific. Nu pentru că nimeni n-ar fi dorit să-l examineze, ci pentru că autorităţile locale – inclusiv biserica Adventistă – nu au permis niciodată examinări din apropiere.

— Navele din roiul de parcare sunt libere să-şi utilizeze senzorii pentru a studia dispariţiile, spuse Quaiche. Multe au şi făcut-o, iar descoperirile lor au circulat în comunitatea mai largă.

— Este adevărat, spuse Ultranautul, dar observaţiile acelea de la distanţe mari nu au fost luate foarte în serios

dincolo de sistemul acesta. Este nevoie de un studiu detaliat, de utilizarea unor sonde fizice – pachete de instrumente lansate în interiorul planetei, genul ăsta de activităţi.

— La fel de bine aţi putea scuipa în faţa Domnului.

— De ce? Dacă este un miracol autentic, ar trebui să facă faţă investigaţiilor. De ce anume te temi?

— De mânia Domnului.

Ultranautul îşi privi degetele. Rashmika îi citea încordarea ca pe o carte. El minţise o dată, când îi spusese vicarului că nava era plină de evacuaţi care doreau să fie martori la dispariţii. În realitate, motivele erau multe şi dintre cele mai banale. În rest, bărbatul spusese adevărul, din câte era ea în stare să aprecieze. Se uită la femeie, care nu spusese nimic deocamdată, şi simţi alt şoc electric de recunoaştere. Pentru o clipă ochii li se întâlniră şi femeia îi susţinu privirea pentru o secundă mai mult decât i se păru confortabil Rashmikăi. Fata fu cea care îşi feri ochii, simţind un val de sânge în obraji.

— Dispariţiile ajung la apogeu, zise Ultranautul. Nimeni nu contrazice realitatea. În acelaşi timp însă, asta înseamnă că nu avem prea mult timp să studiem Haldora aşa cum este acum.

— Nu pot să permit aşa ceva.

— S-a mai întâmplat o dată până acum, nu?

Lumina se reflectă din rama deschizătorului de ochi, când Quaiche se întoarse către bărbat.

— Ce anume s-a mai întâmplat?

— Sondarea directă a Haldorei, răspunse Ultranautul. Din câte ne-am putut documenta, pe Hela există zvonuri despre o dispariţie neconsemnată în arhive, care s-a petrecut acum vreo douăzeci de ani. O dispariţie care a durat mai mult decât celelalte, dar care a fost ulterior ştearsă din arhivele publice.

— Zvonuri există despre orice, rosti vicarul părând iritat.

— Se spune că evenimentul prelungit a rezultat în urma trimiterii unei sonde cu instrumente în faţa Haldorei în momentul unei dispariţii obişnuite. Cumva, el a întârziat

revenirea imaginii tridimensionale normale a planetei. Poate că a supraîncărcat sistemul. L-a suprasolicitat.

— „Sistemul”?

— Mecanismul. Echipamentul care proiectează o imagine a gigantei gazoase.

— Mecanismul, prietene, este Dumnezeu.

— Aceasta este una dintre interpretări, replică Ultranautul, apoi suspină. Uite ce-i, n-am venit aici să te irit, ci doar să ne declarăm onest poziţia. Noi credem că o sondă de instrumente a fost deja expediată în faţa Haldorei şi că s-a făcut probabil cu acordul Adventist.

Rashmika se gândi din nou la semnele pe care i le arătase Pietr şi la afirmaţiile umbrelor. Aşadar, era adevărat: lipsea o dispariţie, în timpul căreia umbrele îşi expediaseră trimisul imaterial – agentul lor de negocieri – în costumul gravat. Acelaşi costum pe care ele doreau ca fata să-l scoată din catedrală înainte de a se dezintegra pe fundul Riftului Ginnungagap.

Se sili să revină cu atenţia la Ultranaut, temându-se să nu scape ceva esenţial.

— De asemenea, noi credem că o a doua testare nu poate să producă niciun rău, zise acesta. Asta e tot ce dorim: permisiunea de a repeta experimentul.

— Experimentul care n-a avut loc niciodată, zise Quaiche.

— În cazul acesta, vom fi noi primii, spuse Ultranautul şi se aplecă în faţă. Îţi vom oferi gratuit protecţia pe care o doreşti. Nu este necesar să ne oferi stimulente comerciale. Poţi continua comerţul cu alţi Ultranauţi, aşa cum ai făcut mereu. În schimb, noi nu cerem decât permisiunea de a întreprinde un mic studiu asupra Haldorei.

Ultranautul se lăsă pe spate în scaun. Se uită la Rashmika, după care privi afară pe una dintre ferestre. Din mansardă, linia Căii era perfect vizibilă, întinzându-se douăzeci de kilometri în depărtare. Foarte curând aveau să se vadă tranziţiile geologice ce marcau apropierea riftului. Podul nu putea să fie departe, dincolo de orizont. Mai puţin de trei zile, gândi fata. Apoi aveau să suie pe el. Dar

nici atunci n-avea să se termine repede. La viteza obişnuită a catedralei, traversarea podului ar fi durat o zi şi jumătate.

— Este adevărat că am nevoie de protecţie, spuse Quaiche după o tăcere lungă. Şi presupun că sunt pregătit să fiu flexibil. Se pare că aveţi o navă bună. Bine înarmată şi cu sistem de propulsie fiabil. Aţi fi surprinşi cât de greu a fost să găsesc o navă care să-mi satisfacă toate cerinţele. Până ajung aici, majoritatea navelor abia se mai târăsc. Nu au starea corespunzătoare asigurării unei protecţii de calitate.

— Nava noastră are unele ciudăţenii, rosti Ultranautul, dar este cu adevărat solidă. Mă îndoiesc că în roiul de parcare există una mai bine înarmată.

— Experimentul, continuă Quaiche, n-ar însemna aşadar nimic mai mult decât trimiterea unei sonde cu instrumente?

— O sondă sau două. Nimic extravagant.

— Sincronizate cu o dispariţie?

— Nu neapărat. Putem afla foarte multe în orice moment. Desigur, dacă o dispariţie se va întâmpla tocmai atunci… vom avea grijă să existe o dronă automată staţionată la distanţa cuvenită pentru un răspuns prompt.

— Nu-mi place deloc cum sună asta, zise Quaiche, dar, pe de altă parte, *îmi place* cum sună protecţia. Să înţeleg că aţi studiat restul condiţiilor mele?

— Ni se par destul de rezonabile.

— Sunteţi de acord cu prezenţa unei mici delegaţii Adventiste la bordul navei voastre?

— De fapt, nu înţelegem de ce ar fi necesară.

— Ei bine, este necesară. Voi nu cunoaşteţi politicile din sistemul acesta. Nu este o critică, nici nu mă aştept să le cunoaşteţi după doar câteva săptămâni petrecute aici. Dar cum veţi putea deosebi o ameninţare autentică de o transgresare nevinovată? Nu vă pot lăsa să trageţi în orice se apropie de Hela. Aşa ceva nu-i acceptabil.

— Şi delegaţii tăi vor lua deciziile respective?

— Ei vor fi acolo cu rol de consilieri, zise vicarul, nimic

mai mult. Nu va trebui să vă faceţi griji despre nicio navă care se apropie de Hela şi nici eu nu va trebui să-mi fac griji că armamentul vostru nu este pregătit când voi avea nevoie de el.

— Câţi delegaţi?

— Treizeci, zise Quaiche.

— Prea mulţi. Vom fi de acord cu zece, poate doisprezece.

— Acceptaţi douăzeci şi nu vom mai avea nicio pretenţie.

Ultranautul o privi din nou pe Rashmika, de parcă ar fi căutat sfatul ei.

— Va trebui să discut cu echipajul meu, răspunse el.

— Dar, în principiu, nu aveţi obiecţii serioase?

— Nu ne place, spuse Malinin, apoi se ridică şi-şi netezi uniforma. Dar, dacă asta va fi necesar pentru a-ţi obţine permisiunea, s-ar putea să nu avem de ales şi să acceptăm.

Quaiche încuviinţă din cap cu emfază, generând o undă de aprobare prin toate oglinzile din jur.

— Sunt foarte încântat, rosti el. Din clipa în care ai intrat pe uşă, domnule Malinin, am ştiut că eşti o persoană cu care pot face afaceri.

TREIZECI ŞI NOUĂ

Suprafaţa lui Hela, 2727

După ce naveta Ultranautului plecă, Quaiche se întoarse spre ea şi întrebă:

— Ei bine? Ei sunt aleşii?

— Cred că da, răspunse fata.

— Nava pare foarte potrivită din punct de vedere tehnic şi este clar că ei îşi doresc mult poziţia respectivă. Femeia nu ne-a oferit prea multe ca să putem deduce ceva. Dar bărbatul – ai simţit că Malinin ar ascunde ceva?

Acum sosise momentul crucial, se gândi Rashmika. Ea ştiuse că Vasko Malinin însemna ceva important din clipa în care îi auzise numele: era ca şi cum cheia cea bună intrase într-o broască, după ce fuseseră încercate multe chei greşite, iar acum pinii bine lubrifiaţi ai încuietorii îşi ocupau pe rând poziţiile corecte.

Simţise la fel şi când auzise numele femeii.

Eu îi cunosc pe oamenii ăştia, îşi spuse. Erau mai vârstnici decât şi-i amintea, totuşi chipurile şi particularităţile lor îi erau la fel de familiare ca propriul trup.

Pe deasupra, în purtarea lui Malinin mai existase ceva: el o cunoştea pe fată, la fel cum Rashmika îl cunoştea pe el. Recunoaşterea era valabilă în ambele direcţii. Şi ea simţise, de asemenea, că el ascundea ceva. Minţise făţiş despre motivul sosirii la Hela, dar asta nu fusese totul. Malinin dorea mai mult decât simpla posibilitate a studierii nevinovate a Haldorei.

Acesta era momentul crucial.

— A părut destul de onest, zise fata.

— A părut? repetă vicarul.

— Era agitat, spuse ea, şi spera să nu pui prea multe întrebări, dar numai fiindcă dorea ca nava lui să capete poziţia asta.

— Mi se pare ciudat interesul lui faţă de Haldora.

Majoritatea Ultranauţilor sunt interesaţi doar de avantajele comerciale.

— Ai auzit ce a spus: piaţa s-a prăbuşit.

— Asta tot nu explică interesul lui faţă de Haldora.

Rashmika sorbi din ceai, sperând să-şi ascundă expresia. Nu era nici pe departe la fel de pricepută să mintă pe cât era să detecteze minciunile.

— Şi asta chiar contează? Vei avea oamenii tăi la bordul navei lor. Nu vor putea întreprinde nimic dubios, când un grup de Adventişti le suflă în ceafă.

— Mai este totuşi ceva, zise Quaiche. Deoarece nu mai existau vizitatori pe care să-i intimideze, îşi pusese iarăşi ochelarii de soare, prinzându-i peste deschizătorul de ochi. Ceva ce nu pot preciza… Ştiu ce este – ai văzut cum se uita întruna la tine? Şi femeia la fel? Foarte bizar. Toţi ceilalţi Ultranauţi abia dacă ţi-au aruncat vreo privire.

— N-am observat, spuse ea.

Pe orbita lui Hela, 2727

Vasko simţi cum greutatea îi crescu pe măsură ce naveta îi ridică spre orbită. Când vehiculul îşi modifică apoi cursul, el o revăzu pe Lady Morwenna părând micuţă, ca o jucărie, prin comparaţie cu prima ei imagine, când sosiseră din spaţiu. Catedrala măreaţă era singură pe propria ei rută, care se desprindea din Calea Permanentă, atât de îndepărtată de celelalte, încât părea să fi fost trimisă în sălbăticia îngheţată pentru săvârşirea unei erezii de nedescris, excomunicată din familia de catedrale. Bărbatul ştia că ea se mişca, însă, de la distanţa aceea, Lady Morwenna putea la fel de bine să fi fost ţintuită în peisaj, rotindu-se odată cu Hela. La urma urmelor, avea nevoie de zece minute să-şi parcurgă propria lungime.

Se uită la Khouri, care stătea lângă el. De când părăsiseră catedrala, femeia nu scosese niciun cuvânt.

Un gând straniu îi apăru din senin lui Vasko. Toată cazna aceea la care se supuneau catedralele – ocolirea ecuatorului lui Hela – era urmarea necesităţii ca Haldora

să fie mereu deasupra capului, ca să poată fi observată fără întreruperi. Iar asta se întâmpla fiindcă Hela nu avea o rotaţie sincronă în jurul planetei. Ar fi fost mult mai simplu dacă satelitul ar fi ajuns în starea aceea, astfel încât să fie orientat mereu cu aceeaşi faţă spre Haldora. Atunci toate catedralele ar fi putut să se adune într-un loc şi să prindă rădăcini acolo. N-ar mai fi trebuit să se deplaseze, n-ar mai fi trebuit să existe Calea Permanentă, n-ar mai fi fost necesară cultura greoaie de comunităţi de susţinere, de care catedralele depindeau şi pe care le întreţineau. Iar pentru toate astea n-ar fi fost necesară decât o ajustare măruntă a rotaţiei lui Hela. Planeta era aidoma unui ceas care aproape că arăta ora exactă. Avea nevoie de un imbold foarte mic pentru a intra în sincronizare absolută. Ce dimensiuni ar fi trebuit să aibă? Vasko rulă numerele în minte şi nu-i veni să creadă când obţinu rezultatul. Lungimea zilei lui Hela trebuia modificată cu doar 0,5%. Asta însemna cu douăsprezece minute din cele patruzeci de ore ale zilei.

Se întrebă cum era posibil ca vreunul dintre oamenii aceia să-şi mai păstreze credinţa, dacă ar fi ştiut asta. Pentru că, dacă într-adevăr Haldora avea ceva miraculos, atunci de ce Creatorul nu se ocupase de douăsprezece minute infime faţă de patruzeci de ore, când aranjase rotaţia satelitului? Era o omisiune flagrantă, un semn de neglijenţă cosmică. Ba nici chiar aşa ceva, se corectă bărbatul. Era un semn de indiferenţă cosmică. Universul nu ştia ce se întâmpla aici. Nu ştia şi nu-i păsa. Nici măcar *nu ştia* că nu ştie.

Dacă exista un Dumnezeu, îşi spuse Vasko, *atunci n-ar fi existat lupi.* Ei nu făceau parte din concepţia nimănui despre rai şi iad.

Naveta se înclină pe o parte, virând şi îndepărtându-se de catedrală. Acum putea să vadă suprafaţa neregulată a Căii Permanente întinzându-se în faţa lui Lady Morwenna până la absenţa întunecată, adumbrită, a Riftului Ginnungagap. Vasko ştia cu exactitate cum îl botezaseră locuitorii satelitului.

Calea părea să ia sfârşit la marginea Hăului Ispăşirii. De cealaltă parte a riftului, peste patruzeci de kilometri, drumul continua. Între cele două maluri nu părea să existe altceva decât patruzeci de kilometri de spaţiu gol. Abia după ce naveta mai sui puţin, schimbarea unghiului de iluminare dezvălui filigranul absurd de delicat al podului, ca şi cum ar fi fost suflat din sticlă şi materializat chiar în clipa aceea.

Vasko se uită la pod, apoi iar la catedrală. Continua să pară staţionară, dar putea observa că puncte de referinţă ce fuseseră în dreptul ei cu câteva minute mai devreme rămăseseră acum în urmă. Înaintarea era un târâş ca de melc, dar avea, de asemenea, un grad de inevitabilitate.

Iar podul nu arăta nici pe departe capabil să reziste greutăţii ei până pe celălalt mal al riftului.

Bărbatul deschise canalul protejat de comunicaţie cu naveta mai mare, care aştepta pe orbită şi care avea să-i retransmită semnalul spre *Nostalgia,* aflată în roiul de parcare.

— Sunt Vasko, rosti el. Am stabilit contact cu Aura.

— Aţi obţinut ceva? întrebă Orca Cruz.

Vasko se uită la Khouri. Ea încuviinţă din cap, însă nu spuse nimic.

— Am obţinut, anunţă Vasko.

La bordul **Nostalgiei pentru Infinit,** *roiul de parcare, 107 Piscium, 2727*

Scorpio îşi recăpătă cunoştinţa şi ştiu că somnul acesta fusese chiar mai lung decât cel dinainte. Putea simţi mesajele de protest chimic ale celulelor sale inundându-i sistemul, în timp ce erau convinse să revină la truda neplăcută a metabolismului. Ridicau unelte, aidoma unor muncitori iritaţi, gata să le arunce pe jos, definitiv, la cea mai măruntă provocare. Avuseseră parte de tratament necorespunzător cât pentru toată viaţa. *Bun sosit în club,* gândi Scorpio. Nici managementul nu era deloc încântat.

Scotoci apoi prin memorie. Îşi amintea destul de clar

episodul trezirii în sistemul Yellowstone. Îşi amintea că văzuse dovezile acţiunilor lupilor, Yellowstone şi habitatele sale transformate în ruine, sistemul devastat. Îşi amintea, de asemenea, rolul pe care el însuşi îl jucase în disputa legată de evacuaţi. Câştigase bătălia aceea – naveta fusese primită la bord –, dar se părea că pierduse războiul. Alegerea îi aparţinuse: renunţarea la conducere şi acceptarea unui rol pasiv de observator sau revenirea în refrisomn. Practic, cele două însemnau acelaşi lucru: el avea să dispară din peisaj, lăsând conducerea navei în seama lui Vasko şi a aliaţilor săi. Dacă ar fi fost îngheţat, măcar n-ar mai fi trebuit să rămână spectator la tot ce se întâmpla. Era o compensaţie măruntă, dar, la momentul acela din viaţa sa, compensaţiile mărunte contau cel mai mult.

Iar acum, în cele din urmă, fusese trezit. Poate că poziţia lui la bordul navei era la fel de compromisă ca atunci când intrase în sarcofag, însă cel puţin avea să beneficieze de alt scenariu.

— Ei bine? îl întrebă pe Valensin, în timp ce medicul îşi rula setul obişnuit de analize şi de teste. Am învins iarăşi probabilităţile?

— Scorpio, ţi-am mai spus că ai cincizeci la sută şanse de supravieţuire, dar asta nu te face nemuritor. Dacă mai intri în chestia aia, n-o să mai ieşi viu.

— Ai zis că data viitoare o să am zece la sută şanse de supravieţuire.

— Încercam să-ţi ridic moralul.

— De fapt, şansele sunt şi mai reduse?

Valensin arătă sarcofagul de refrisomn.

— Repet: dacă mai intri o dată în cutia aia, am putea la fel de bine s-o vopsim în negru şi să-i montăm nişte mânere de o parte şi de cealaltă.

Însă adevărata stare a sănătăţii sale actuale, chiar şi după ce elimina obişnuita tendinţă a lui Valensin de a privi cu atâta optimism lucrurile, rămânea proastă. Din unele puncte de vedere, se simţea ca şi cum n-ar fi fost deloc în sarcofag, ca şi cum fluxul timpului ar fi operat asupra lui

cu o nepăsare ascunsă faţă de efectele presupuse ale stazei criogenice. Văzul şi auzul îi degeneraseră şi mai mult. Acum abia dacă mai distingea ceva în vederea periferică, iar în vederea normală unele obiecte, care anterior avuseseră contururi precise, acum apăreau granulate şi înceţoşate. Îi cerea întruna lui Valensin să vorbească mai tare, pentru a acoperi zumzetul aparatelor de climatizare din încăpere. Până atunci nu mai fusese nevoit niciodată să o facă. Iar când mergea, constata că obosea repede şi căuta întruna un loc unde să se aşeze, să se odihnească şi să-şi tragă răsuflarea. Capacităţile inimii şi ale plămânilor i se diminuaseră. Sistemul cardiovascular al hiperporcilor fusese modificat din interese comerciale pentru maximum de uşurinţă a transplanturilor transgenice. Aceleaşi interese nu se arătaseră prea preocupate de longevitatea produsului obţinut. O denumiseră obsolescenţă planificată.

Scorpio avusese cincizeci de ani când plecase de pe Ararat. Din punct de vedere biologic, continua să aibă tot cincizeci de ani: de atunci trăise efectiv doar câteva săptămâni de timp subiectiv. Însă tranziţiile la şi de la refrisomn îi adăugaseră alţi şapte-opt ani, pur şi simplu din cauza eforturilor la care îi fuseseră supuse celulele. Ar fi fost mai rău dacă ar fi stat treaz, trăind efectiv toţi anii aceia de timp scurs la bordul navei, însă nu cu mult.

Cu toate acestea, era viu. Trăise mai mulţi ani din timpul lumii decât majoritatea hiperporcilor. Şi ce dacă împingea mai departe limita longevităţii hiperporcilor? Era slăbit, dar încă nu căzuse la pat.

— Aşadar, îl întrebă pe Valensin, unde ne aflăm? Bănuiesc c-am ajuns în preajma lui 107 Piscium. Sau m-aţi trezit doar pentru a-mi spune că trezirea a fost o idee proastă?

— Da, ne aflăm aproape de 107 Piscium, dar tot trebuie să fii pus la curent cu cele petrecute.

Valensin îl ajută să coboare de pe patul de examinare şi Scorpio observă că ambii servitori încetaseră finalmente să mai funcţioneze şi fuseseră redistribuiţi în rolul de cuiere,

păzind uşa de o parte şi de alta.

— Nu-mi place cum sună asta, zise el. Cât a trecut? În ce an suntem?

— În anul 2727, răspunse medicul, şi mărturisesc că nici mie nu-mi place cum sună. Mai e ceva, Scorpio.

— Da?

Valensin îi întinse un ciob alb şi curbat, care semăna cu o aşchie de gheaţă.

— Îl ţineai în pumn când ai fost îngheţat. Am bănuit că are o importanţă.

Scorpio luă bucăţica de material-cochilie.

Ceva nu era în regulă, ceva ce nimeni nu-i spunea. Scorpio privi chipurile din jurul mesei de şedinţe, străduindu-se să înţeleagă el însuşi. Erau prezenţi toţi cei la care s-ar fi aşteptat să fie acolo: Cruz, Urton, Vasko, plus mulţi seniori pe care nu-i cunoştea atât de bine. Şi Khouri era acolo. Însă acum, după ce o văzu, îşi dădu seama care era absenţa evidentă, bătătoare la ochi. N-o zărea pe Aura.

— Unde-i ea? îi întrebă.

— Este bine, Scorp, răspunse Vasko. Este sănătoasă şi în siguranţă. Ştiu asta pentru că tocmai am văzut-o.

— Să-i spună cineva, interveni Khouri.

Lui Scorpio i se părea mai îmbătrânită decât ultima dată când o văzuse. Pe chip se vedeau mai multe riduri, în păr avea mai multe fire sure. Acum purta părul tuns scurt, pieptănat cu cărare într-o parte. Îi putea vedea forma craniului strălucind prin piele.

— Ce să-mi spuneţi? întrebă el.

— Cât ţi-a explicat Valensin? i se adresă Vasko.

— Mi-a spus în ce an suntem. Doar atât.

— Am fost nevoiţi să luăm unele decizii dificile, Scorp. În absenţa ta, am făcut ce am putut mai bine.

În absenţa mea, repetă Scorpio în gând: de parcă ar fi plecat pur şi simplu, abandonându-i când aveau cel mai mult nevoie de el; făcându-l să se simtă ca şi cum ar fi fost vinovat, cel care-şi ocolise responsabilităţile.

— Sunt sigur că v-aţi descurcat, zise şi-şi strânse între degete şaua nasului.

Se trezise cu o migrenă care continua să-l sâcâie.

— Am sosit aici în 2717, spuse Vasko, după un zbor de nouăsprezece ani de la sistemul Yellowstone.

Scorpio simţi că i se zbârlesc firişoarele de păr de pe ceafă.

— Valensin mi-a spus alt an.

— Valensin n-a minţit, zise Urton. Data locală din sistem este 2727. Am sosit în vecinătatea lui Hela acum aproape zece ani. Te-am fi trezit atunci, dar momentul nu era potrivit. Valensin ne-a spus că vom avea o singură şansă s-o facem. Dacă te trezeam atunci, acum ai fi fost sau mort, sau îngheţat la loc, cu o şansă foarte redusă de reînviere.

— Aşa a trebuit să procedăm, Scorp, zise Vasko. Erai o resursă pe care nu ne permiteam s-o irosim.

— Habar n-ai cât de bine mă face să mă simt declaraţia asta.

— Vreau să spun că a trebuit să ne gândim cu toată seriozitatea la momentul optim pentru a te trezi. Tu ne-ai spus mereu să aşteptăm până ajungem la Hela.

— Aşa am spus, nu?

— Ei bine, consideră că aceasta este sosirea noastră reală. Din câte ştiu autorităţile din sistem – Adventiştii –, *Nostalgia* a apărut abia de câteva săptămâni. Am plecat şi am revenit, descriind o buclă prin spaţiul interstelar local.

— De ce? întrebă el.

— Din cauza celor ce trebuiau să se întâmple, răspunse Vasko. Când am ajuns aici acum zece ani, am înţeles că situaţia din sistem era infinit mai complexă decât anticipaserăm. Adventiştii controlau accesul la Haldora, planeta care dispare întruna. Pentru a te apropia de Hela, trebuia să ai acordul bisericii şi nici chiar atunci nu ţi se permitea să trimiţi sonde în apropierea gigantei gazoase.

— Puteaţi să folosiţi armele şi să luaţi cu forţa ceea ce doreaţi.

— Şi să fi riscat o baie de sânge? Pe Hela trăiesc un milion de civili nevinovaţi, ca să nu mai amintesc de zecile

de mii de adormiţi din navele parcate în sistem. Şi în plus noi nu ştiam cu exactitate ce anume căutam. Dacă am fi sosit aici trăgând cu tot armamentul, era posibil să distrugem exact lucrul de care aveam nevoie sau, în cazul cel mai bun, să anulăm orice şansă de a pune mâna pe el. Însă dacă ajungeam aproape de Quaiche, atunci am fi putut aborda problema de la interior.

— Quaiche mai trăieşte? întrebă hiperporcul.

— Da, o putem confirma acum, încuviinţă Vasko, eu şi Khouri ne-am întâlnit cu el. Dar este un sihastru, ţinut în viaţă cu terapii de longevitate nesigure. Nu părăseşte niciodată Lady Morwenna, catedrala lui. Nu doarme – şi-a modificat creierul ca să nu mai aibă nevoie de somn. Nici măcar nu clipeşte. Îşi petrece toate clipele de trezie privind fix Haldora şi aşteptând ca *ea* să clipească.

— E nebun.

— Tu n-ai fi, în situaţia lui? Acolo, pe satelit, i s-a întâmplat ceva groaznic, care l-a împins la limită.

— Are un virus îndoctrinal, zise Cruz. L-a avut dintotdeauna în sânge, încă înainte să fi sosit pe Hela. Acum acolo există o industrie întreagă, care-l fracţionează, îl matisează în diverse grade şi-l combină cu alte virusuri aduse de evacuaţi. Ei spun că Quaiche mai are momente de îndoială, când îşi dă seama că tot ce a creat este o escrocherie. Că, în adâncul sufletului, ştie că dispariţiile sunt un fenomen raţional, nu un miracol. Iar în momentele acelea, în sânge îi este pompată o nouă tulpină a virusului îndoctrinal.

— Pare un om dificil de cunoscut, comentă Scorpio.

— Mai dificil decât am anticipat, încuviinţă Vasko, însă Aura a văzut soluţia. A fost planul ei, Scorp, nu al nostru.

— Iar planul acela a fost…?

— Acum nouă ani, ea a coborât pe satelit, zise Khouri uitându-se direct la hiperporc, ca şi cum ei doi ar fi fost singuri în sală. Avea opt ani. N-am putut s-o opresc. Ştia pentru ce fusese trimisă pe lumea asta – să-l găsească pe Quaiche.

Scorpio clătină din cap.

— Nu pot să cred că aţi trimis acolo o fată de opt ani, singură. Spune-mi că n-aţi făcut aşa.

— N-am avut de ales, răspunse Khouri. Crede-mă. Sunt mama ei. Încercarea de a o opri să coboare pe Hela a fost ca o încercare de a opri un somon să înoate în amonte. Avea să se întâmple, indiferent dacă nouă ne plăcea sau nu.

— Am găsit o familie, continuă Vasko. Oameni de treabă, care trăiau în sterpele Vigrid. Aveau un fiu, dar îşi pierduseră unica fiică într-un accident cu doi ani în urmă. Ei n-au ştiut cine sau ce era Aura, ci doar că nu trebuiau să pună prea multe întrebări. De asemenea, li s-a spus s-o trateze exact ca şi cum ar fi fost dintotdeauna cu ei. Le-a fost uşor să joace rolul acela şi i-au povestit ce făcuse fata lor când era micuţă. Au iubit-o foarte mult.

— Pentru ce a fost necesară prefăcătoria asta?

— Pentru ca Aura să nu-şi mai amintească cine era în realitate, explică Khouri. Şi-a îngropat propriile amintiri, suprimându-le. Este pe jumătate Agregată şi-şi poate aranja mintea aşa cum noi aranjăm mobilele dintr-o cameră. Nu i-a fost greu s-o facă, odată ce a înţeles că aşa trebuia să se întâmple.

— De ce? întrebă hiperporcul.

— Ca să se poată integra fără ca toată viaţa ei să devină o prefăcătorie. Dacă ea credea că se născuse pe Hela, aşa aveau să creadă şi cei cu care se întâlnea.

— Mi se pare ceva oribil.

— Crezi că pentru mine a fost mai uşor? Sunt mama ei. Am fost cu ea în ziua când a decis să mă uite. Am intrat în camera ei şi abia dacă m-a băgat în seamă.

Treptat, Scorpio află şi restul istoriei, străduindu-se din răsputeri să ignore senzaţia de irealitate pe care o simţea. Nu doar o dată se uită cu atenţie în jur, pentru a se convinge că nu era pur şi simplu alt coşmar de reînviere. Se simţea ca un prost că dormise cât timp avuseseră loc maşinaţiile acelea. Totuşi, relatarea lor, sau cel puţin ceea ce-i spuseseră, era fără cusur. De asemenea, trebuia să

admită că avea un soi de inevitabilitate brutală. *Nostalgia* avusese nevoie de decenii să ajungă la Hela: mai mult de patruzeci de ani, doar ca să călătorească de la Ararat, ocolind pe la Yellowstone. Totuşi, misiunea Aurei începuse cu mult înainte, pe când fusese în matricea stelei neutronice Hades. Ţinând seama de tot timpul cât fusese pe drum, încă vreo cinci ani nu însemnau un adaos aşa serios. Da, când judeca totul prin prisma asta, avea o logică oribilă. Însă numai dacă alegea să nu vadă universul prin ochii unui hiperporc care se apropia de sfârşitul vieţii sale.

— De fapt, zise Vasko, Aura n-a uitat nimic. Totul a fost doar îngropat în subconştient, plantat acolo ca să iasă la suprafaţă când ea avea să fie mai matură. Noi ştiam că, mai devreme sau mai târziu, amintirile ascunse aveau s-o împingă să acţioneze, chiar dacă nu ştia exact ce se întâmpla cu ea.

— Şi? întrebă Scorpio.

— Ne-a trimis un semnal ca să ne avertizeze că pornea să-l întâlnească pe Quaiche. Atunci am început să-i abordăm pe Adventişti. Până am ajuns la Quaiche, Aura izbutise deja să-i devină apropiată.

Pielea jachetei lui Scorpio scârţâi când îşi încrucişă braţele peste piept.

— Adică… a intrat pur şi simplu în viaţa lui?

— Este consiliera lui, răspunse Vasko. Participă la întâlnirile lui cu Ultranauţi. Nu ştim exact ce face ea acolo, dar putem deduce. Aura avea – are – un talent. Noi i l-am observat încă din pruncie.

— Ne poate citi expresiile feţelor mai bine decât o putem face noi înşine, preciză Khouri, poate spune dacă minţim – dacă suntem trişti atunci când spunem că suntem fericiţi. Este o însuşire care n-are nicio legătură cu implanturile ei şi nici n-avea să dispară dacă ea îşi ascundea amintirile reale.

— Probabil că a atras atenţia asupra ei, zise Vasko, şi a devenit irezistibilă pentru Quaiche. Dar aceea n-a fost de fapt decât o scurtătură către atenţia lui. Mai devreme sau

mai târziu, ea şi-ar fi găsit drumul, indiferent de obstacole. Pentru asta s-a născut Aura.

— Aţi vorbit cu ea? întrebă Scorpio.

— Nu, răspunse bărbatul. N-a fost posibil şi nu-i puteam îngădui lui Quaiche să suspecteze că noi ne-am mai întâlnit vreodată. Însă Khouri are aceleaşi implanturi, cu aceleaşi compatibilităţi.

— Când ne-am găsit în aceeaşi încăpere, am putut să-i intru în memorie, zise Khouri. Eram suficient de apropiate pentru contact direct între implanturile noastre fără ca ea să bănuiască.

— I-ai dezvăluit Aurei cine eşti? întrebă hiperporcul.

— Nu. Nu încă. E prea vulnerabilă. E mai sigur să nu-şi amintească nimic direct. În felul ăsta poate să joace rolul pe care vicarul Quaiche îl aşteaptă din partea ei. Dacă el suspectează că Aura e spion Ultranaut, atunci ea va intra într-un bucluc la fel de mare ca noi.

— Să sperăm atunci că nimeni nu va manifesta un interes prea mare faţă de ea, comentă Scorpio. Cam după cât timp va începe să-şi reamintească singură totul?

— Ceva de ordinul zilelor, răspunse Khouri. Nu mai mult. Poate chiar mai puţin. Probabil că au început deja să apară fisuri.

— În legătură cu discuţiile astea cu vicarul, urmă Scorpio. Vreţi să-mi spuneţi exact ce anume s-a discutat?

Vasko îi povesti ce vorbise cu Quaiche. Hiperporcul îşi dădu seama că sărea peste detalii, omiţând tot ce nu era strict esenţial. Aflase că vicarul căuta o navă care să asigure apărarea lui Hela de pe orbita satelitului, finanţată de Adventişti. Mai aflase că mulţi Ultranauţi ezitaseră să accepte contractul, în ciuda avantajelor oferite de vicar, temându-se că navele le-ar putea fi avariate de ceea ce distrusese *Înălţarea Gnostică,* nava care-l adusese pe Quaiche la Hela.

— Dar asta nu-i o problemă pentru noi, urmă bărbatul. Riscul este probabil oricum exagerat, dar, chiar dacă cineva ar încerca să tragă în noi, nu suntem tocmai lipsiţi de mijloace defensive. De când ne-am apropiat de sistem,

ne-am păstrat ascunse toate tehnologiile noi, însă asta nu-nseamnă că nu le putem reactiva la nevoie. Mă-ndoiesc că ar trebui să ne facem multe griji pentru câteva arme-santinele îngropate.

— Şi pentru protecţia asta, Quaiche este dispus să ne lase să privim mai de aproape Haldora?

— Mai degrabă fără chef, răspunse Vasko. Nu-i place ideea de a-i fi zgândărit miracolul, dar, pe de altă parte, doreşte neapărat protecţie.

— Totuşi, ce anume îl sperie aşa rău? Au fost alţi Ultranauţi care au cauzat necazuri?

Bărbatul strânse din umeri.

— Ocazional au existat unele incidente, însă nimic serios.

— În cazul ăsta, pare o reacţie excesivă.

— Este paranoia lui. Nu trebuie să-l criticăm, câtă vreme acceptă să ne apropiem de Haldora fără să recurgem la arme.

— Ceva nu-i în regulă, conchise Scorpio.

După ce dispăruse pentru scurt timp, migrena îi revenise şi mai intensă.

— Tu eşti prudent prin fire, zise Vasko, ceea ce nu-i rău, dar noi am aşteptat nouă ani momentul ăsta. E unica noastră şansă. Dacă nu profităm de ea, Quaiche va încheia contractul cu altă navă.

— Tot nu-mi place…

— Poate ai avea altă părere dacă ar fi fost planul tău, interveni Urton, dar nu este. Tu dormeai când noi am pus totul la cale.

— E-n regulă, zise el liniştind-o cu un zâmbet. Eu sunt un porc. Oricum noi nu facem planuri pe termen lung.

— Vrea să spună că ar trebui să-ncerci să vezi lucrurile din punctul nostru de vedere, interveni Vasko. Dacă ai fi aşteptat şi tu atâţia ani, ai fi văzut situaţia diferit. Se lăsă pe spate în scaun şi ridică din umeri. Oricum, ce s-a făcut e bun făcut. I-am spus lui Quaiche că trebuie să discutăm problema delegaţilor, dar în rest nu aşteptăm decât acordul lui. După aceea, putem trece la treabă.

— Stai, rosti Scorpio, ridicând mâna. Ai zis „delegaţi”? Ce „delegaţi”?

— Quaiche insistă ca la bordul navei să se afle un grup mic de Adventişti.

— Nici în ruptul capului!

— E-n regulă, spuse Urton. Aranjamentul e reciproc. Biserica trimite în navă un grup, iar noi trimitem un grup în catedrală. Este un schimb corect.

Hiperporcul suspină. Ce rost avea să se certe? Se simţea deja obosit şi nu făcuse altceva decât să participe la o discuţie. La o discuţie în care totul fusese deja stabilit, iar el fusese – în toate privinţele – limitat la rolul observatorului pasiv. Putea să fi obiectat oricât, dar, având în vedere în ce măsură contase prezenţa lui, ar fi putut la fel de bine să rămână în sarcofag.

— Comiteţi o mare greşeală, rosti el. Credeţi-mă.

Suprafaţa lui Hela, 2727

Căpitanul Seyfarth era un bărbat scund, care nu zâmbea, cu gură mică şi buze subţiri, care evoluase în mod ideal pentru exprimarea dispreţului. De fapt, în afară de calmul lui neutru, Quaiche nu ştia ca el, căpitan al Gărzii Catedralei, să fi trădat vreodată altă emoţie. Până şi dispreţul îl etala cu zgârcenie, ca un element de logistică militară, foarte scump şi dificil de procurat. De obicei, asta avea legătură cu opinia lui despre organizarea securităţii altcuiva. Era un ins căruia îi plăcea foarte mult munca sa şi aproape nimic în rest. Din punctul de vedere al lui Quaiche, era persoana perfectă pentru misiune.

Stând acum în mansardă, purta armura extrem de lustruită a Gărzii şi ţinea sub braţ casca de vid cu panaş roz ceremonial. Armura ostentativ curbată şi dotată cu flanşe avea culoarea maronie a sângelui arterial. Pe pieptar fuseseră pictate medalii şi panglici, în amintirea acţiunilor pe care Seyfarth le condusese pentru apărarea intereselor lui Lady Morwenna. Oficial, toate fuseseră legale şi în cadrul regulilor general acceptate de

comportament al Căii: el respinsese raiduri ale sătenilor nemulţumiţi şi înăbuşise acţiuni ostile ale unor elemente comerciale necinstite, inclusiv mici grupuri de Ultranauţi. Existaseră însă, de asemenea, operaţiuni sub acoperire, chestiuni prea delicate pentru a fi amintite: sabotaje preventive atât ale Căii Permanente, cât şi ale altor catedrale sau înlăturarea discretă din ierarhia bisericii a unor elemente progresiste, ostile lui Quaiche. Asasinatul era un termen destul de dur, dar şi el făcea parte din repertoriul lui Seyfarth. Bărbatul avea genul de trecut care e mai bine să nu fie menţionat, incluzând războaie şi crime de război.

Îi rămânea însă extrem de loial lui Quaiche. În treizeci şi cinci de ani de serviciu, Seyfarth avusese destule ocazii de a-şi trăda stăpânul pentru avantaje personale. N-o făcuse niciodată; pe el nu-l interesa decât perfecţiunea cu care-şi îndeplinea sarcina de protector al vicarului.

Quaiche îşi asumase totuşi un risc dezvăluindu-i din timp planurile sale. Toţi ceilalţi care erau implicaţi – până şi şeful lucrărilor de construcţie a docului – trebuiau să cunoască doar anumite detalii. Grelier, de pildă, nu cunoştea niciunul. Pe de altă parte, Seyfarth avea nevoie de imaginea de ansamblu. La urma urmelor, el trebuia să cucerească nava.

— Se va întâmpla, aşadar, zise Seyfarth. Altfel n-aş fi fost chemat aici.

— Am găsit o candidată dispusă, zise vicarul. Mai important, una care se potriveşte, de asemenea, nevoilor mele. Îi întinse lui Seyfarth o fotografie a navei, luată de la depărtare de sonde-spion. Ce zici? Poţi s-o faci?

Seyfarth studie fotografia pe îndelete.

— Nu-mi place cum arată, rosti el. Toate ornamentele astea gotice… parcă ar fi o bucată din Lady Morwenna zburând prin spaţiu.

— Cu atât mai potrivită, atunci.

— Îmi menţin obiecţiile.

— Va trebui să le ignori. Nu există două nave Ultranaute care să semene între ele, iar eu am văzut altele şi mai

stranii. Oricum, docul se poate adapta oricărui profil de carcasă, în limite rezonabile. Asta nu va ridica probleme. Cu adevărat important este ce se găseşte înăuntru.

— Ai reuşit să infiltrezi un spion la bord?

— Nu, răspunse Quaiche, timpul a fost prea scurt. Dar nu contează. Practic, ei au fost de acord să accepte în navă un grup mic de observatori Adventişti. Asta-i tot ce ne trebuie.

— Şi starea motoarelor?

— Nimic care să ne alarmeze. Am observat-o apropiindu-se: totul părea curat şi stabil.

Seyfarth continua să studieze fotografia, iar buzele lui reflectau dispreţul pe care vicarul îl recunoştea atât de bine.

— De unde a venit?

— Poate să fi venit de oriunde. Noi n-am văzut-o decât după ce a ajuns foarte aproape. De ce?

— Ceva nu-mi place la nava asta.

— Ai spune aşa indiferent ce navă ţi-aş oferi. Te-ai născut pesimist şi de aceea eşti atât de priceput în munca ta. Subiectul este însă închis. Nava a fost deja aleasă.

— Nu te poţi încrede în Ultranauţi. Iar acum cu atât mai puţin. Şi ei sunt la fel de speriaţi ca toţi ceilalţi, rosti şeful Gărzii, apoi pocni fotografia cu vârful unghiei. Şi ei ce vor, Quaiche? Ţi-ai pus întrebarea asta?

— Ceea ce le dau.

— Şi anume?

— Stimulente comerciale, drepturi preferenţiale asupra relicvelor – chestii din astea. Plus…

Nu mai termină propoziţia.

— Plus…?

— Îi interesează în primul rând Haldora. Vor să desfăşoare nişte studii.

Seyfarth îl privi inexpresiv; vicarul se simţi de parcă ar fi fost descojit aidoma unui fruct.

— În trecut, rosti într-un târziu şeful Gărzii, ai refuzat mereu genul acesta de acces. De ce te-ai răzgândit brusc?

— Pentru că de acum nu mai contează. Dispariţiile se

îndreaptă oricum spre un soi de final. Cuvântul Domnului va fi revelat, indiferent dacă ne place sau nu.

— Nu-i doar atât.

Seyfarth îşi trecu gânditor degetele unei mănuşi roşii prin panaşul trandafiriu şi moale al căştii.

— Nu-ţi mai pasă, aşa-i? Acum, când triumful tău este atât de aproape.

— Greşeşti, spuse Quaiche. Îmi pasă, ba chiar mai mult decât oricând. Dar poate că, în fond, asta-i calea Domnului. Este posibil chiar ca Ultranauţii să grăbească sfârşitul dispariţiilor prin interferenţa lor.

— Revelarea cuvântului Domnului, în ajunul victoriei tale? Asta speri?

— Dacă aşa este scris să se-ntâmple, rosti vicarul şi oftă cu un aer fatalist, cine sunt eu să mă opun?

Seyfarth îi restitui fotografia. Începu să se plimbe prin mansardă, cu silueta feliată şi amestecată de oglinzile din jur. Armura îi trosnea la fiecare pas, iar pumnii înmănuşaţi se descleştau şi se încleştau în ritm nervos.

— Grupul din avangardă – câţi oameni?

— Ei au fost de acord cu douăzeci de delegaţi. Mi s-a părut lipsit de înţelepciune să insist pentru mai mulţi. Te poţi descurca doar cu douăzeci, nu?

— Treizeci ar fi fost mai bine.

— Treizeci începe să semene cu o armată. În tot cazul, cei douăzeci vor merge acolo doar ca să se asigure că nava merită cu adevărat să fie cucerită. Odată ce vor începe să exercite un control, poţi să trimiţi oricât de multe gărzi crezi că pot lipsi de aici.

— Voi avea nevoie de autorizare pentru utilizarea oricăror arme pe care le consider cuvenite.

— Căpitane, rosti Quaiche şi ridică un deget în semn de avertizare, nu vreau să omori oameni. Da, poţi să contracarezi în mod rezonabil orice rezistenţă vei întâlni, dar asta nu înseamnă să transformi nava într-o baie de sânge. Anihilează elementele de securitate, bineînţeles, dar subliniază că noi vrem doar să împrumutăm nava: nu o furăm. După ce ne terminăm treaba, o pot lua înapoi cu

toată recunoştinţa noastră. Nu cred că mai trebuie să adaug că ar fi bine să te asiguri că-mi aduci nava întreagă, nu sub formă de bucăţi.

— Am cerut doar permisiunea utilizării de arme.

— Căpitane, utilizează orice ţi se pare cuvenit, cu condiţia să le poţi strecura în navă pe lângă Ultranauţi. Ei se vor uita după chestiile obişnuite: bombe, cuţite şi pistoale. Chiar dacă am avea acces la antimaterie, ne-ar fi greu să o ducem la bord neobservată.

— Am făcut deja toate aranjamentele necesare, zise Seyfarth.

— Sunt convins. Dar – te rog – dovedeşte un minimum de reţinere, ai înţeles?

— Şi consiliera ta magică? întrebă şeful Gărzii. Ea ce are de spus în privinţa asta?

— A conchis că nu există nimic pentru care să ne facem griji, răspunse vicarul.

Seyfarth se întoarse şi-şi puse casca pe cap. Panaşul roz cădea peste banda neagră a vizorului. Bărbatul arăta atât comic, cât şi ameninţător, adică exact efectul urmărit.

— Să-ncep treaba, atunci.

Nostalgia pentru Infinit, ***roiul de parcare, 107 Piscium, 2727***

O oră mai târziu, un mesaj oficial fu expediat din Turnul-Ceasului din Lady Morwenna.

Partea Adventistă acceptase aranjamentul. După ce la bordul *Nostalgiei pentru Infinit* aveau să ajungă douăzeci de observatori clerici, luminăluca putea să avanseze în spaţiul din vecinătatea lui Hela şi să înceapă patrularea defensivă. Iar după ce observatorii ajungeau în navă şi-i inspectau armamentul din dotare, echipajul putea să înceapă o studiere limitată a fenomenului Haldora.

După treizeci de minute, sosi răspunsul.

Termenii erau acceptaţi de *Nostalgia pentru Infinit,* iar delegaţia Adventistă avea să fie primită la bord când nava îşi descria spirala de apropiere de orbita lui Hela. În

acelaşi timp, o delegaţie Ultranautǎ avea sǎ coboare cu naveta spre heliportul din Lady Morwenna.

Peste alte treizeci de minute, propulsia principalǎ a *Nostalgiei* pâlpâi şi nava se desprinse din roiul de parcare.

PATRUZECI

Pe suprafaţa lui Hela, 2727

Maşinăria secerătoare din Forţa Motrice păru să-l salute pe căpitanul Seyfarth când traversă sala, cu mâinile înmănuşate încrucişate la spate. În calitate de şef al Gărzii Catedralei, nu se aştepta niciodată la o primire călduroasă din partea lucrătorilor cu minţi orientate spre mecanică din departamentul de propulsie. Deşi aceştia nu-l antipatizau în mod instinctiv, aveau o memorie excelentă: întotdeauna oamenii lui Seyfarth fuseseră cei care înăbuşiseră orice rebeliuni din interiorul personalului tehnic al lui Lady Morwenna. În sală erau acum surprinzător de puţini oameni, dar, în mintea sa, Seyfarth revăzu corpurile căzute şi rănite ale celei mai recente „acţiuni de mediere”, aşa cum o numiseră autorităţile catedralei. Glaur, şeful de schimb pe care-l căuta, nu fusese niciodată direct asociat cu rebeliunea, însă, din puţinele lor contacte, era clar că el nu iubea nici Garda Catedralei, nici pe şeful ei.

— Salut, Glaur! rosti Seyfarth zărindu-l lângă un panou de acces deschis.

— Salut, căpitane. Ce plăcere!

Seyfarth se apropie de panou. Sârme şi cabluri atârnau din interiorul său, ca nişte organe vitale scoase din cavitatea lor. Trase în jos capacul de acces, astfel că acesta rămase pe jumătate deschis peste măruntaiele deşirate. Glaur vru să spună ceva – un protest inutil –, dar Seyfarth îl reduse la tăcere, ducând un deget la buze.

— Indiferent despre ce ar fi vorba, poate să aştepte.

— Nici nu ştii ce…

— Cam linişte pe aici, nu? zise Seyfarth, uitându-se prin sală, la maşinile lipsite de operatori şi la pasarelele pustii. Unde-i toată lumea?

— Ştii foarte bine unde-i toată lumea, replică Glaur. Au coborât din Lady Mor imediat ce au putut. În cele din

urmă, au ajuns să ofere şi salariile pe un an în schimbul unui costum de suprafaţă. Am o echipă minimă, doar atâţi flăcăi cât să întreţină reactorul şi să ungă angrenajele.

— Cei care au plecat… rosti Seyfarth gânditor.

Se întâmpla în toată catedrala: până şi Garda avea dificultăţi în stoparea exodului.

— Se fac vinovaţi de încălcarea prevederilor contractuale, nu-i aşa?

Glaur îl privi, nevenindu-i să creadă.

— Crezi că le pasă câtuşi de puţin de asta? Tot ce-i interesează este s-o şteargă din catedrală înainte s-ajungă la pod.

Şeful Gărzii putea adulmeca frica bărbatului, care se revărsa din el ca un abur.

— Vrei să zici că ei nu cred că vom reuşi?

— Tu ce crezi?

— Dacă vicarul spune că vom reuşi, cine suntem noi să ne-ndoim de vorbele lui?

— Eu mă îndoiesc, zise Glaur şi cuvintele îi sunară şuierător. Eu ştiu ce s-a-ntâmplat ultima dată, iar noi suntem mai mari şi mai grei. Căpitane, catedrala asta nu va traversa podul, oricât sânge ar pompa chirurgul-general în noi.

— Mă pot considera norocos atunci că nu voi fi în Lady Morwenna la momentul respectiv, comentă Seyfarth gânditor.

— Pleci? întrebă Glaur, brusc atent.

Seyfarth se întrebă dacă îşi imagina că propunea cu adevărat o revoltă.

— Da, însă cu treabă din partea bisericii. Ceva care mă va ţine departe până când podul fie va fi traversat… fie nu. Şi tu?

Glaur clătină din cap, netezind eşarfa murdară pe care o ţinea înnodată la gât.

— Eu rămân, căpitane.

— Loialitate faţă de vicar?

— Mai degrabă, loialitate faţă de maşinile mele.

Seyfarth îl atinse pe umăr.

— Sunt impresionat. N-ai fi tentat, nici măcar o dată, să abaţi catedrala de pe Cale ori să-i sabotezi motoarele?

Dinţii lui Glaur sclipiră scurt.

— Sunt aici ca să fac o treabă.

— Treaba aceea te va ucide.

— Atunci, poate că voi pleca în ultima clipă. Însă catedrala asta va rămâne pe Cale.

— Aşa te vreau. Ar fi bine totuşi să ne asigurăm.

Glaur îl pironi cu privirea.

— Poftim?

— Du-mă la comenzile de blocare.

— Nu!

Seyfarth îl prinse de eşarfă şi-l ridică de la podea aproape cât jumătate din înălţimea lui. Bărbatul horcăi şi-l izbi zadarnic cu pumnii în piept.

— Du-mă la comenzile de blocare, repetă calm comandantul Gărzii.

Naveta privată a chirurgului-general se apropie, coborând pe un stilet de văpaie de fuziune. Platforma de asolizare aleasă de Grelier era una mică şi abandonată, aflată la periferia aşezării din Vigrid. Naveta roşie cu aspect de scoică ateriză, rămânând cu o înclinare pronunţată, din cauza afundării în sol a platformei. Era limpede că traficul desfăşurat pe ea fusese foarte slab: poate că trecuseră chiar decenii de când aici nu mai coborâse ceva mai mare decât o dronă-robot de aprovizionare.

Grelier îşi strânse lucrurile şi ieşi din navetă. Platforma era uzată, însă pasarela care pornea de la ea era relativ funcţională. Bocănind cu bastonul pe reţeaua de fisuri fine din suprafaţa betonului, chirurgul-general se îndreptă către cel mai apropiat punct de intrare public. Sasul refuză totuşi să se deschidă când îl încercă. Recurse la şperaclul universal Turnul-Ceasului – care ar fi trebuit să descuie aproape orice uşă de pe Hela –, dar nici acela nu avu succes. Mohorât, Grelier decise că uşa era pur şi simplu stricată, mecanismul i se defectase.

Urmă poteca vreo zece minute, ocolind aşezarea, până ajunse la un sas funcţional. Acum se afla lângă centrul sătucului îngropat; partea sa superioară era un vălmăşag de vehicule parcate, module de echipamente abandonate, colectoare solare arse şi cu faţetele sparte. Totul era perfect, dar, cu cât se apropia mai mult de centrul aşezării, cu atât era mai probabil să fie surprins asupra faptului.

Nu conta însă – treaba trebuia făcută, iar el epuizase opţiunile. Intră în sas, derulă ciclul de umplere cu aer, după care, fără să-şi scoată costumul, coborî o scară verticală. Ajunse într-o reţea de tuneluri slab iluminate ce se întindeau în cinci direcţii. Din fericire, aveau un cod al culorilor, care indica districtele rezidenţiale şi industriale spre care duceau. Atât doar că, se gândi Grelier, „districte” nu era tocmai cuvântul potrivit. Comunitatea aceasta micuţă, deşi poate că se bucura de legături sociale cu altele din sterpe, avea o populaţie mai mică decât un nivel din Lady Morwenna.

Fredona în timp ce mergea. Deşi evenimentele recente îl nelinişteau, îi plăcea întotdeauna să se ocupe de afacerile Turnului-Ceasului. Chiar dacă, aşa cum se întâmpla acum, afacerile profesionale erau la limita celor personale, o acţiune despre al cărei motiv precis Grelier nu-i vorbise niciodată vicarului.

Ceea ce era corect, de altfel, se gândi bărbatul. Dacă vicarul îi ascundea unele lucruri, atunci avea să-i ascundă şi el câte ceva.

Quaiche punea ceva la cale. Grelier bănuia de câteva luni, însă observaţia fetei despre flota de construcţie fusese revelatoare. Deşi se străduise pe cât putuse să minimalizeze remarca, aceasta continuase să-l roadă. Se potrivea cu alte bizarerii pe care le sesizase în ultima vreme. Problemele legate de întreţinerea Căii, de pildă. Ei rămăseseră blocaţi de căderea de gheaţă tocmai pentru că întreţinerea Căii nu dispusese de resursele uzuale pentru a o degaja. Quaiche fusese silit să utilizeze încărcături nucleare pentru demolare: Focul Domnului.

La momentul respectiv, Grelier considerase că totul nu

fusese altceva decât o coincidenţă fericită. Dar, cu cât se gândea mai mult la asta, cu atât mai puţin probabil părea. Quaiche dorise ca anunţul despre traversarea podului de către Lady Morwenna să fie făcut cu surle şi trâmbiţe. Şi ce mod mai bun de a-i sublinia cuvintele puteai găsi decât o doză de Focul Domnului care să strălucească prin vitraliile nou-instalate?

Folosirea Focului Domnului fusese justificată doar prin faptul că întreţinerea Căii era deja suprasolicitată. Dar dacă era suprasolicitată tocmai pentru că vicarul ordonase redistribuirea echipamentelor şi a forţelor de muncă?

Chirurgului îi veni apoi alt gând: era posibil ca baricada de gheaţă în sine să fi fost aranjată. Quaiche dăduse vina pe sabotajul altei biserici, însă vicarul l-ar fi putut organiza el însuşi cu uşurinţă. Ar fi necesitat doar instalarea de focoase şi explozibili la ultima trecere a lui Lady Mor pe acolo.

Cu un an în urmă.

Oare chiar credea cu adevărat că vicarul plănuia ceva de atâta vreme? Da, era posibil. În fond, cei care clădesc catedrale tind să privească departe în viitor.

Grelier tot nu putea înţelege încotro se îndreptau toate acţiunile acelea. Tot ce ştia el – cu o convingere din ce în ce mai mare – era că vicarul îi ascundea ceva.

Ceva ce avea legătură cu Ultranauţii?

Ceva ce avea legătură cu traversarea podului?

La urma urmelor, evenimentele păreau într-adevăr să se precipite spre un moment culminant. Apoi mai era şi fata. Unde se potrivea ea în tot tabloul ăsta? Grelier ar fi putut jura că el o alesese, şi nu invers, dar acum nu mai avea aceeaşi certitudine. Ce-i drept, ea îi atrăsese atenţia în mod evident. Era ca în scamatoriile acelea cu cărţile de joc, în care ţi se sugera subtil cartea pe care s-o alegi din pachet.

Bineînţeles, el n-ar fi avut niciun fel de suspiciuni dacă analiza sângelui ei ar fi arătat normal.

— Sincer, puţin, pare a fi o enigmă, rosti pentru sine chirurgul-general.

Se opri brusc, deoarece, cufundat în gânduri, trecuse pe lângă adresa pe care o căuta. Se întoarse, recunoscător că la ora aceea nu părea să mai fie nimeni în jur. Nu ştia cât era ora locală, dacă toţi sătenii dormeau sau dacă erau în adâncul minelor fugoşilor.

Şi nici nu-i păsa.

Îşi deschise vizorul căştii, pregătindu-se să se prezinte, apoi lovi sonor cu bastonul în uşa exterioară a rezidenţei Els. După aceea aşteptă, fredonând, până auzi uşa deschizându-se.

Orbita lui Hela, 2727

Delegaţii Adventişti sosiră în *Nostalgia.* Erau douăzeci şi toţi păreau ieşiţi din aceeaşi matriţă de producţie. Suiseră la bord, aparent cu nervozitate, cu o politeţe exagerată până la insolenţă. Purtau costume de vid stacojii, din material dur, ca nişte carapace, cu însemnele cruciforme ale bisericii lor, şi toţi îşi ţineau sub acelaşi braţ căştile cu panaşe roz.

Scorpio îl studie pe conducător prin ferestruica din uşa interioară a sasului: un bărbat mărunt, cu gură subţire ca o fantă, crudă şi irascibilă, ce părea că-i fusese tăiată pe chip ulterior, ca o completare.

— Sunt Fratele Seyfarth, anunţă bărbatul.

— Mă bucur să vă avem la bord, Frate, zise Scorpio, dar înainte de a vă permite accesul în nava propriu-zisă, trebuie să fiţi supuşi unor proceduri de decontaminare.

Glasul bărbatului hurui prin grila difuzorului.

— Tot mai sunteţi îngrijoraţi de Epidemie? Credeam că în ziua de azi există alte probleme care să ne neliniştească.

— Niciodată nu eşti suficient de prudent, replică hiperporcul. Nu vreau să o interpretaţi ca pe ceva personal.

— Nici nu m-aş gândi să mă plâng, zise Fratele Seyfarth.

De fapt, fuseseră scanaţi din clipa în care intraseră în sasul *Nostalgiei.* Scorpio trebuia să ştie dacă ascundeau ceva sub armurile acelea, iar dacă răspunsul era afirmativ,

atunci trebuia să ştie despre ce era vorba.

El studiase istoria *Nostalgiei.* De mult, pe când nava se afla sub comanda vechiului Triumvirat, ei făcuseră greşeala de a lăsa la bord pe cineva care avea un dispozitiv miniatural cu antimaterie implantat în mecanismul ochilor săi artificiali. Arma cât o gămălie de ac îngăduise deturnarea navei. Scorpio nu-i învinuia pe Voliova şi pe ceilalţi pentru comiterea greşelii respective: astfel de dispozitive erau atât rare, cât şi extrem de dificil de produs şi nu le întâlneai frecvent. Pe de altă parte, nu era genul de eroare pe care el avea s-o admită în timpul cartului său, dacă putea face ceva ca s-o preîntâmpine.

Altundeva în navă, ofiţeri din Braţul Securităţii examinau imaginile spectrale ale delegaţilor scanaţi, privind cu atenţie prin straturi gri-verzui de armură până la pielea, carnea, sângele şi oasele de dedesubt. Din câte îşi putea da seama, nu existau arme ascunse: nici pistoale, nici cuţite. Dar asta nu-l surprindea pe Scorpio. Chiar dacă delegaţii ar fi avut intenţii rele, ei ar fi ştiut, desigur, că până şi o scanare superficială ar fi dat la iveală toate armele normale. Dacă aveau ceva asupra lor, atunci trebuia să fie ceva mult mai greu de depistat.

Sau poate că într-adevăr nu erau înarmaţi. Poate că erau chiar ceea ce susţineau şi nimic mai mult. Poate că el obiecta faţă de prezenţa delegaţilor la bordul navei doar pentru că nu fusese consultat anterior.

Şi totuşi, ceva nu-i plăcea la Fratele Seyfarth; ceva din aspectul crud al gurii îl ducea cu gândul la alţi bărbaţi violenţi pe care-i cunoscuse. Ceva din felul cum îşi încleşta şi descleşta pumnii metalici ai mănuşilor în timp ce aştepta să fie verificat în sas.

Scorpio îşi atinse casca din ureche.

— Nu există arme camuflate, auzi el. Nu există urme chimice de explozibili, toxine sau neurotoxine. Nu există filtre nanotehnologice standard. Nu există nimic anterior Epidemiei şi nici urme de Epidemie.

— Uitaţi-vă după implanturi, ordonă hiperporcul, după orice mecanisme aflate sub costumele alea care nu slujesc

o funcţie evidentă. Şi verificaţi-le şi pe cele cu funcţii evidente. Nu vreau praf radioactiv pe o rază de un an-lumină de *Nostalgia.*

Ştia că le cerea foarte mult, mai ales fiindcă nu puteau risca să-i supere pe delegaţi, supunându-i unei examinări invazive evidente. Dar, din nou, acesta era cartul *lui.* Scorpio avea o reputaţie pe care trebuia s-o onoreze. Nu el îi invitase pe nenorociţii ăştia la bord.

— Nu există implanturi, auzi el în ureche. Nimic destul de mare să conţină un dispozitiv gămălie-de-ac standard.

— Adică niciun delegat nu are niciun fel de implanturi?

— Cum am spus, domnule, nimic destul de mare…

— Spune-mi atunci despre *toate* implanturile pe care le au. Nu putem accepta nimic fără să verificăm.

— Unul dintre ei are ceva într-un ochi. Altul are o proteză la o mână. Cu totul, în delegaţie sunt şase implanturi neurale foarte mici.

— Nu-mi place absolut deloc cum sună.

— Implanturile nu sunt ceva neaşteptat într-un eşantion aleatoriu de refugiaţi de pe Hela, domnule. Şi, oricum, majoritatea par inactive.

— Cel cu ochiul şi cel cu mâna – vreau să ştiu sigur că în interiorul protezelor nu există nimic periculos.

— Va fi dificil, domnule. S-ar putea să nu le placă dacă începem să-i bombardăm cu protoni. Iar dacă în ele există *într-adevăr* antimaterie, atunci vor apărea leziuni celulare locale din cauza produselor de spalaţie…

— Dacă în chestiile alea există antimaterie, atunci ei vor avea griji mai importante decât cancerul, replică Scorpio.

Necazul era că aceleaşi griji le-ar fi avut şi el.

Aşteptă ca ofiţerul din BS să trimită în sas un servitor ce semăna cu insecta numită călugăriţă, o maşină de un roşu-strălucitor cu membre ca beţele, echipată cu un generator de fascicul de protoni, apoi îi anunţă pe delegaţi că reprezenta, pur şi simplu, o formă mai rafinată a scanerelor de Epidemie pe care le utilizaseră deja, menită să detecteze tulpinile mai puţin uzuale. Probabil că ei ştiau că era o minciună, dar acceptară de dragul evitării unui

scandal. Să fi fost, oare, un semn bun? se întrebă Scorpio.

Fasciculul de protoni trecea prin carne şi oase, dar era prea îngust pentru a afecta structuri corporale majore. În cazul cel mai rău, ar fi cauzat leziuni locale ale ţesuturilor. Însă, dacă atingea antimaterie, fie doar şi un grăunte de un microgram suspendat în vid într-un cadru electromagnetic, ar fi declanşat o rafală de reacţii proton-antiproton.

După împrăştierea pe fundal a razelor gama, servitorul ascultă cu atenţie sfârâitul incriminator al anihilării.

Nu auzi nimic – nici de la proteza de mână, nici de la ochi.

— Sunt curaţi, domnule, anunţă ofiţerul BS în casca din urechea hiperporcului.

Nu, îşi spuse Scorpio, *nu sunt.* Cel puţin, el nu putea să fie sigur în privinţa asta. Eliminase aspectele evidente, făcuse tot ce putuse. Era totuşi posibil ca fasciculul de protoni să fi ratat cadrele electromagnetice; nu fusese timp pentru o baleiere exhaustivă nici a mâinii, nici a ochiului. Sau poate cadrele însele fuseseră înconjurate cu bariere de deflecţie sau de absorbţie – el auzise de aşa ceva. Sau poate că grăunţele se aflau în implanturile neurale, ascunse sub prea mulţi centimetri de os şi ţesut pentru scanări non-chirurgicale.

— Domnule, avem permisiunea de a-i lăsa să treacă?

Scorpio ştia că nu mai putea să facă nimic, decât să-i monitorizeze doar cu atenţie.

— Deschide uşa, zise el.

Fratele Seyfarth păşi prin apertură şi se opri în faţa lui Scorpio.

— Nu ai încredere în noi, domnule?

— Trebuie să-mi duc la îndeplinire însărcinarea, replică hiperporcul. Atâta tot!

Celălalt încuviinţă grav.

— Fiecare cu jobul lui! Nicio supărare. Înţeleg că n-ai găsit nimic suspect?

— Nu am *găsit* nimic.

Bărbatul îi făcu atunci cu ochiul, de parcă ei doi ar fi

împărtăşit o glumă. Ceilalţi nouăsprezece delegaţi se îmbulziră să iasă din sas şi reflecţia deformată a lui Scorpio sclipi spre el din plăcile lustruite ale armurilor lor. Hiperporcul era îngrijorat.

Acum, după ce oamenii aceştia intraseră în navă, trebuia să-i ţină acolo unde dorea el. Nu aveau nevoie să vadă toată nava, ci doar părţile asociate domeniilor lor specifice de interes. Nu aveau să vadă incinta armei-cache, nici puţurile armelor hipometrice şi nici celelalte modificări petrecute după plecarea lor de la Ararat. Scorpio trebuia să aibă grijă să-i ţină departe şi de manifestările mai stranii ale bolii transformatoare a Căpitanului, deşi unele schimbări erau mereu vizibile. Ei îl urmară ca douăzeci de răţuşte, manifestând un interes empatic faţă de orice obiect în dreptul căruia el se oprea ca să li-l arate.

— Aveţi un design interior interesant, comentă conducătorul delegaţiei pipăind – cu vag dezgust – o extruziune ca o coastă ce ieşea dintr-un perete. Am ştiut de la bun început că nava voastră arată cam ciudat din exterior, dar nu ne-am imaginat niciodată că aţi fi extins tema asta şi înăuntru.

— Cu timpul ajungi s-o apreciezi, spuse Scorpio.

— Din punctul nostru de vedere, bănuiesc că nu contează prea mult. Câtă vreme nava face ceea ce aţi susţinut că poate face, cine suntem noi să ne pese de decor?

— Bănuiesc că, de fapt, pentru voi nu contează decât defensivele carcasei şi senzorii cu rază mare de acţiune.

— Specificaţiile voastre tehnice au fost impresionante, zise Fratele Seyfarth. În mod firesc, va trebui să verificăm veridicitatea lor. Securitatea lui Hela depinde de convingerea noastră că puteţi asigura protecţia promisă.

— N-ar trebui să nu dormiţi nopţile din cauza asta, răspunse Scorpio.

— Sper că nu eşti ofensat.

Hiperporcul se întoarse brusc spre el.

— Ţi se pare că m-aş ofensa uşor?

— Câtuşi de puţin, replică Seyfarth, încleştându-şi

pumnii.

Scorpio îşi dădu seama că erau agitaţi în prezenţa lui. Se îndoia că văzuseră mulţi hiperporci pe Hela.

— Noi nu suntem mari călători, oferi el o informaţie. Obişnuim să murim pe drum.

— Domnule, interveni alt delegat, dacă nu-i un deranj prea mare, am dori realmente să vedem motoarele.

Scorpio verifică ora. Erau în grafic. Peste mai puţin de şase ore, el putea să lanseze cele două sonde cu instrumente spre Haldora. Erau, pur şi simplu, drone automate modificate, consolidate pentru zborul prin atmosfera unei gigante gazoase. Nimeni nu ştia cu siguranţă ce anume aveau să întâlnească la atingerea suprafeţei vizibile a Haldorei, totuşi părea indicat să fie luate toate măsurile de precauţie necesare, chiar dacă planeta s-ar fi spart ca o bulă de săpun.

— Vreţi să vedeţi motoarele? întrebă el. Nicio problemă. Absolut nicio problemă.

Lumina provenită de la soarele lui Hela era jos, deasupra orizontului, proiectând uriaşa umbră gotică a catedralei mult în faţa acesteia. Trecuseră mai bine de două zile de când Vasko şi Khouri îl vizitaseră pentru prima dată pe Quaiche, iar în timpul scurs de atunci Lady Morwenna aproape că ajunsese la marginea vestică a riftului. Podul se întindea înaintea ei: o construcţie scânteietoare din vată de zahăr şi din funigei, ca desprinsă dintr-un vis. Acum, când erau atât de aproape de ea, catedrala părea mai masivă şi mai grea, iar podul mai puţin solid, astfel încât simpla idee de a trece cu o construcţie peste cealaltă era mai mult decât absurdă.

Un gând apăru în mintea lui Vasko: şi dacă podul nu mai exista? Era o nebunie s-o treci pe Lady Morwenna peste o structură atât de fragilă, totuşi, în mintea lui Quaiche trebuia să fi existat cel puţin o scânteie de speranţă că s-ar putea să reuşească. Însă, dacă podul era distrus, oare el n-ar fi împins catedrala peste margine, spre distrugere sigură?

— Cât mai e? întrebă Khouri.

— Doisprezece-treisprezece kilometri, răspunse bărbatul. La viteza de aproximativ un kilometru pe oră, înseamnă că dispunem cam de o jumătate de zi, după care n-ar mai fi deloc o idee bună să ne aflăm la bord.

— Asta nu ne oferă prea mult timp.

— Nu-i nevoie de mult timp. Douăsprezece ore sunt suficiente să intrăm şi să ieşim. Trebuie s-o găsim pe Aura şi ceea ce avem nevoie de la Quaiche. Cât de greu poate fi?

— Lui Scorpio îi trebuie timp să lanseze sondele cu instrumente în Haldora, spuse Khouri. Dacă ne încălcăm partea de înţelegere înainte ca el să fi terminat, nu putem şti în ce bucluc vom intra. Situaţia ar putea să devină neplăcută. Am petrecut nouă ani încercând să evităm tocmai aşa ceva.

— Va fi-n regulă, zise Vasko. Ai încredere în mine în privinţa asta – va fi-n regulă.

— Scorpio n-a fost încântat de ideea delegaţilor.

— Sunt demnitari ai bisericii. Ce probleme pot ei să ridice?

— În chestiunile astea, rosti femeia, înclin să am încredere în judecata lui Scorpio. Îmi pare rău, dar el are ceva mai multă experienţă decât tine.

— Îl prind eu din urmă, replică Vasko.

Naveta lor îşi continuă coborârea spre catedrală, care crescu din ceva mic şi delicat, ca o machetă arhitecturală ornată, în ceva uriaş şi ameninţător. Ceva mai mult decât o clădire, gândi bărbatul, mai degrabă ca un pisc din peisaj, care decisese să ocolească lent lumea.

Asolizară. Îi aşteptau oficiali Adventişti în costume, care să-i conducă în inima de fier a lui Lady Morwenna.

PATRUZECI ŞI UNU

Hela, 2727

În cele din urmă, Quaiche putu să vadă el însuşi podul. Imaginea îi stârni un fior de surescitare. Mai aveau de străbătut o distanţă mai mică decât lungimea podului în sine. Tot ce plănuise el, tot ce gândise şi aplicase se afla acum aţâţător de aproape de împlinire.

— Priveşte-l, Rashmika, zise el invitând-o pe fată să stea la fereastra mansardei şi să admire panorama. Străvechi şi totuşi scânteietor de tânăr, mereu tânăr. Din clipa când am anunţat că vom traversa riftul, am numărat secundele rămase. Încă n-am ajuns acolo, dar cel puţin îl pot zări.

— Şi chiar vrei s-o faci? întrebă ea.

— Crezi că am străbătut atâta drum pentru ca acum să bat în retragere? Deloc probabil. Este în joc prestigiul bisericii, Rashmika. Pentru mine, nimic nu contează mai mult.

— Mi-aş dori să-ţi pot citi faţa, zise fata. Mi-aş dori să-ţi pot vedea ochii şi mi-aş dori ca Grelier să nu-ţi fi paralizat toate terminaţiile nervoase. Atunci aş şti dacă spui adevărul.

— Nu mă crezi?

— Nu ştiu ce să cred.

— Eu nu-ţi cer să crezi nimic, spuse vicarul şi-şi întoarse patul, astfel că toate oglinzile fură silite să-şi modifice unghiurile. Nu ţi-am cerut niciodată să te supui credinţei. Tot ce ţi-am cerut a fost judecata onestă. Ce te tulbură deodată?

— Trebuie să ştiu adevărul, spuse Rashmika. Vreau nişte răspunsuri înainte să porţi catedrala asta peste pod.

Ochii lui tremurară în orbite.

— Am fost întotdeauna deschis cu tine.

— Atunci, ce-a fost cu dispariţia care n-a avut loc niciodată? A fost mâna ta, vicarule? *Tu* ai determinat-o?

— S-o determin? repetă el, ca şi cum cuvintele fetei ar fi

fost lipsite de înţeles.

— Ai avut o criză de credinţă, aşa a fost? O criză în cursul căreia ai început să te gândeşti că, la urma urmelor, dispariţiile puteau să aibă o explicaţie raţională. Poate că îţi dezvoltaseşi imunitate faţă de cel mai puternic virus îndoctrinal pe care ţi-l oferise Grelier în săptămâna aceea.

— Ai mare grijă ce spui, Rashmika. Îmi eşti utilă, dar nici pe departe indispensabilă.

Fata îşi regăsi calmul.

— Te întreb dacă ai decis să-ţi testezi credinţa? Ai expediat o sondă cu instrumente în faţa Haldorei în clipa unei dispariţii?

Ochii lui rămaseră brusc nemişcaţi şi o fixară pătrunzător.

— Tu ce crezi?

— Eu cred că ai trimis ceva pe Haldora – o maşină, o sondă de un fel. Poate ceva ce ţi-au vândut nişte Ultranauţi. Ai sperat să întrezăreşti ceva acolo. Nu ştiu ce anume. Poate ceva ce întrezăriseşi deja cu ani în urmă, dar nu voiai să recunoşti faţă de tine însuţi.

— Ridicol!

— Însă ai reuşit, continuă fata. Sonda *a făcut* ceva: a cauzat prelungirea dispariţiei. Ai băgat un băţ în roţi, vicarule, şi ai determinat o reacţie. Sonda a întâlnit ceva când planeta a dispărut. A stabilit un contact cu ceea ce planeta trebuia să ascundă. Iar ceea ce există acolo nu are aproape nicio legătură cu miracolele.

El dădu să spună ceva, încercă s-o întrerupă, dar Rashmika se sili să continue, acoperindu-l:

— Nu ştiu dacă sonda s-a întors sau nu, dar ştiu că tu continui să fii în contact cu ceva. Ai deschis o fereastră, aşa-i?

Arătă spre costumul din metal sudat care o neliniştise atât de mult la prima ei vizită în mansardă.

— Ei sunt acolo, prinşi înăuntru. Ai creat o temniţă din acelaşi costum în care a murit Morwenna.

— De ce aş fi făcut una ca asta? întrebă Quaiche.

— Pentru că nu ştii dacă ei sunt demoni sau îngeri.

— Să înţeleg că tu ştii?

— Eu cred că sunt ambele, răspunse ea.

Pe orbita lui Hela, 2727

Scorpio ridică un oblon metalic greu, dezvăluind un hublou oval micuţ. Sticla zgâriată şi pătată era groasă şi întunecată ca zahărul ars. Hiperporcul se împinse în perete, îndepărtându-se de ea.

— Va trebui să vă uitaţi pe rând, le spuse.

Se aflau în secţiunea cu imponderabilitate din *Nostalgia.* Era unicul fel în care puteau vedea motoarele în timp ce nava era pe orbită, deoarece secţiunile aflate în rotaţie ce asigurau gravitaţia artificială se găseau prea adânc în carcasă pentru a permite observarea motoarelor. Dacă motoarele ar fi funcţionat la acceleraţia lor obişnuită de 1 *g* – oferind iluzia gravitaţiei în alt mod în toată nava –, nu ar fi putut staţiona pe orbita lui Hela.

— Am dori să le vedem funcţionând, dacă este posibil, zise Fratele Seyfarth.

— Nu este procedura standard în timp ce ne aflăm pe orbită, spuse Scorpio.

— Doar pentru câteva clipe, explică Seyfarth. Nu trebuie să opereze la capacitate integrală.

— Credeam că vă interesează mijloacele defensive.

— Şi acelea.

Scorpio vorbi în brăţară:

— Vreau o rafală de propulsie, contracarată de jeturile de poziţionare. Nu vreau să simt nava mişcându-se *niciun centimetru.*

Ordinul fu executat aproape imediat. Teoretic, unul dintre oamenii lui trebuia să-l trimită la sistemul de comandă al navei, după care Căpitanul Brannigan putea sau nu să-l pună în aplicare. Hiperporcul bănuia însă că Brannigan acţionase motoarele chiar înainte ca ordinul să fie trimis.

Nava uriaşă gemu când motoarele se activară. Prin sticla neagră a hubloului, eşaparea fu o linie alb-violet –

vizibilă doar pentru că modificările stealth aduse propulsiilor fuseseră dezactivate în cursul apropierii finale a *Nostalgiei* de sistemul 107 Piscium. În capătul opus al carcasei, o mulţime de baterii de rachete cu fuziune convenţională echilibrau impulsul cauzat de propulsiile principale. Fuzelajul străvechi pârâi şi icni aidoma unei creaturi gigantice, când absorbi forţele de compresie. Scorpio ştia că nava era capabilă să reziste la forţe mult mai mari, totuşi se bucură când flama propulsiei se stinse. Simţi o zguduitură slabă, dovada unei nesincronizări infime între oprirea rachetelor cu fuziune şi oprirea propulsiei, după care totul încremeni. Vastele proteste de saurian ale navei tensionate dispărură precum tunete ce se sting în depărtare.

— Mulţumit, Frate Seyfarth?

— Cred că da, zise conducătorul delegaţiei. Par să fie în condiţie excelentă. N-ai crede cât de greu este să găseşti propulsii Agregate bine întreţinute acum, când constructorii lor nu mai sunt alături de noi.

— Facem tot ce putem, replică Scorpio. Bineînţeles însă, armele sunt cele care vă interesează, nu-i aşa? Să vi le arăt, pentru ca după aceea să punem punct? Ulterior va fi timp pentru o examinare mai detaliată.

Era sătul de pălăvrăgeală, era sătul să le arate celor douăzeci de intruşi imperiul său.

— De fapt, zise Fratele Seyfarth după ce reveniră în siguranţa uneia dintre secţiunile aflate în rotaţie, motoarele ne interesau mai mult decât am recunoscut.

Firişoarele de păr de pe ceafa hiperporcului se zbârliră brusc.

— Adevărat?

— Da, răspunse Seyfarth şi încuviinţă din cap spre ceilalţi nouăsprezece.

Într-o ceaţă perfect coregrafiată, cei douăzeci de delegaţi atinseră anumite părţi ale costumelor, iar acestea ţâşniră, desprinzându-se ca nişte fragmente neregulate din crustele unor cicatrice, acţionate parcă de arcuri invizibile. Componentele acelea dure se revărsară în jur, zornăind şi

adunându-se în grămezi neregulate la picioarele lor. Dedesubtul costumelor, aşa acum Scorpio ştia deja din scanări, ei purtau doar combinezoane subţiri.

Hiperporcul se întrebă ce anume scăpase din vedere. În continuare nu se observau arme: nici pistoale, nici cuţite.

— Frate, rosti el, gândeşte-te foarte bine la ce vrei să faci.

— M-am gândit deja, răspunse Seyfarth.

Împreună cu ceilalţi delegaţi, îngenunche şi – cu mâinile tot înmănuşate – scotoci cu eficienţă rapidă prin mormanul de bucăţi de costum lepădate.

Pumnul i se înălţă, ţinând ceva cu muchii ascuţite şi cu formă aerodinamică. Era o aşchie din costum, curbată feroce pe muchia tăietoare. Seyfarth se săltă într-un genunchi şi şfichiui din încheietură. Proiectilul zbură prin aer, rotindu-se, către Scorpio, care auzi ţăcăniturile sacadate ale apropierii. Fracţiunea de secundă a zborului se prelungi într-o eternitate subiectivă. Un glăscior tânguitor – lipsit de orice ton de incriminare – îi spuse că de la bun început fuseseră costumele. El se uitase cu atâta intensitate *prin* ele, fusese atât de convins că ele trebuiau să ascundă ceva, încât neglijase costumele în sine.

Costumele erau armele.

Obiectul zburător i se înfipse în umăr şi brutalitatea impactului îl izbi de peretele nervurat al coridorului. Îl ţintui, prin piele şi carne, de perete. Se zbătu de durere, însă aşchia se ancorase ferm.

Seyfarth se ridică, ţinând în fiecare mână câte o armă tăietoare. În armele acelea nu exista nimic accidental: liniile lor erau prea economice şi deliberat modelate pentru aşa ceva. Costumele fuseseră probabil pregătite pentru a se desface în lungul unor linii de minimă rezistenţă precise, gravate cu precizie de ångström.

— Îmi pare rău c-a trebuit să fac asta, rosti el.

— Eşti un om mort.

— Şi tu ai fi un porc mort, dacă aş fi intenţionat să te omor.

Scorpio ştia că era adevărat: felul relaxat în care

Seyfarth azvârlise arma trădase o uşurinţă îndelung exersată în utilizarea ei. Nu l-ar fi costat cine ştie ce efort suplimentar să-i reteze şi capul.

— Am preferat totuşi să-ţi cruţ viaţa. Nu vom ucide pe nimeni din echipajul tău, dacă obţinem cooperarea pe care o cerem.

— Nimeni nu va coopera cu nimic. Şi nu veţi ajunge prea departe folosind cuţite, indiferent de cât de isteţ te crezi.

— Nu sunt numai cuţite, rosti Seyfarth.

În spatele lui, doi delegaţi Adventişti se ridicaseră în picioare. Ţineau între ei un dispozitiv ce conţinea părţi montate laolaltă din buteliile lor de oxigen. Unul dintre ei îndreptă duza deschisă a unui furtun în direcţia lui Scorpio.

— Arătaţi-i, spuse Seyfarth, ca să-nţeleagă despre ce vorbim.

Din duză mugi o jerbă de foc care se întinse cinci-şase metri dincolo de cei doi Adventişti. Panaşul curbat de flăcări izbi peretele coridorului, acoperindu-i suprafaţa de băşici. Nava gemu iarăşi. Apoi flăcările muriră şi se auzi doar şuierul combustibilului care ieşea prin duză.

— Asta-i într-adevăr o surpriză, rosti Scorpio.

— Faceţi ce spunem şi nimeni nu va păţi nimic, zise Seyfarth.

În spatele lui, ceilalţi delegaţi priveau în jur; şi ei auziseră geamătul. Poate credeau că nava încă îşi revenea după eşaparea propulsiei, trosnind ca o casă veche după apusul soarelui.

Momentul se prelungi. Scorpio simţi un calm straniu. Se gândi că poate aşa acţionează bătrâneţea asupra ta.

— Aţi venit să-mi luaţi nava? întrebă el.

— Nu s-o *luăm,* răspunse Seyfarth, rostind apăsat cuvântul. Vrem doar s-o împrumutăm pentru o vreme. După ce terminăm, o poţi lua înapoi.

— Cred că aţi ales nava greşită, zise Scorpio.

— Dimpotrivă, replică Seyfarth. Cred că am ales exact nava potrivită. Acum stai acolo ca un porc cuminte şi ne vom despărţi ca prieteni.

— Nu te poţi aştepta în mod serios să-mi cucereşti nava cu numai douăzeci de oameni.

— Nu, încuviinţă Seyfarth. Aşa ceva ar fi o prostie.

Scorpio încercă să se elibereze. Nu-şi putea mişca braţul suficient ca să ridice comunicatorul spre gură. Arma îl ţintuise prea puternic. Se foi şi resimţi durerea gestului ca pe tot atâtea cioburi de sticlă care i se răsuciră în interiorul umărului. Era umărul *acela:* cel pe care-l arsese.

Seyfarth clătină din cap.

— Ce am zis – să fii un porc cuminte?

Îngenunche şi examină altă armă, care de data asta semăna cu un pumnal. După aceea se apropie fără grabă de Scorpio.

— Să fiu sincer, nu m-am dat niciodată în vânt după porci.

— Nu mă deranjează.

— Tu eşti unul destul de bătrân, aşa-i? Cât ai – patruzeci, cincizeci de ani?

— Destul de tânăr ca să te termin, amice.

— Asta rămâne de văzut.

Seyfarth împlântă pumnalul, ţintuind celălalt umăr al lui Scorpio, mai mult sau mai puţin simetric cu primul. Hiperporcul zbieră de durere: un guiţat ascuţit, care nu semăna deloc cu un ţipăt omenesc.

— Nu pot să pretind că aş avea o cunoaştere exhaustivă a anatomiei porcilor, rosti Seyfarth. Deoarece totul a decurs bine, n-am retezat nimic ce n-ar fi trebuit. În locul tău însă, aş fi prudent şi nu m-aş zbate prea mult.

Scorpio încercă să se mişte, dar renunţă înainte ca lacrimile de durere să-i înceţoşeze vederea. În spatele lui Seyfarth, altă pereche de delegaţi testă aruncătorul de flăcări improvizat. După aceea se împărţiră în două grupuri şi porniră prin navă, lăsându-l pe Scorpio singur.

PATRUZECI ŞI DOI

Hela, 2727

Un roi de vehicule negre se ridică de pe suprafaţa lui Hela. În majoritate, erau navete mici de tip sol-orbită cumpărate, furate, rechiziţionate şi şterpelite de la Ultranauţi. Cele mai multe aveau doar propulsii chimice; foarte puţine aveau motoare cu fuziune. Majoritatea transportau unu sau doi membri ai Gărzii Catedralei, în bule blindate în interiorul şasiurilor scheletice, reduse la elementele esenţiale. Decolară de pe suprafeţe de aterizare convenţionale din lungul Căii ori din buncăre camuflate în gheaţă, dislocând-o în plăci când se desprinseră. Unele plecară chiar de pe suprastructurile catedralelor Adventiste, inclusiv de pe Lady Morwenna. Aparentele turle mici subsidiare sau turnuri crenelate se dovediră brusc a fi vehicule spaţiale de mult timp camuflate. Cochilii arhitecturale false căzură ca nişte frunze veştede, sure. Complexe macarale în consolă se rotiră, îndepărtând navetele de zidăria delicată şi de sticlă înainte ca propulsiile lor să se activeze. Domuri şi cupole se deschiseră în lungul liniilor de fractură, dezvăluind navete care acum se ridicau pe platforme hidraulice de lansare. Când vehiculele se înălţară în văzduh, strălucirea motoarelor gravă lumini strălucitoare şi umbre negre în zorzoanele arhitecturii. Garguiele părură că-şi întorc capetele, cu maxilarele căscându-se de mirare şi de surprindere. Dedesubt, catedralele tremurară din cauza plecării violente a unei mase atât de mari. Dar, după plecarea vehiculelor, catedralele erau tot acolo şi prea puţine se modificaseră.

În câteva secunde, navetele Gărzii ajunseră pe orbită; în alte câteva secunde, îşi identificară tovarăşele aflate deja în jurul lui Hela şi le transmiseră semnale. Din toate direcţiile, se activară propulsii, pâlpâind pe vectori de interceptare. Navetele se grupară în formaţii, se dispuseră

în valuri de asalt şi porniră spre *Nostalgia pentru Infinit.*

Chiar pe când navetele Gărzii Catedralei plecau de pe Hela, alt vehicul spaţial cobora pe heliportul lui Lady Morwenna, parcând lângă naveta mai mare ce-i adusese pe delegaţii Ultranauţi din luminălucă.

Grelier rămase câteva minute în cockpit, acţionând comutatoare cu capete de fildeş şi asigurându-se că sistemele vitale vor continua să ticăie chiar şi în absenţa sa. Catedrala ajunsese alarmant de aproape de pod şi el nu intenţiona să rămână la bord după începerea traversării. Avea să găsească un pretext să plece: sarcini pentru Turnul-Ceasului, ceva care să aibă legătură cu Munca-Sângelui. Putea invoca zeci de motive plauzibile. Iar dacă vicarul ar fi decis că dorea tovărăşia chirurgului-general pe durata trecerii peste pod, atunci Grelier avea s-o şteargă pur şi simplu şi să calmeze apele ulterior. Dacă, bineînţeles, avea să existe un „ulterior”. În mod cert însă, nu voia să aştepte ca nava lui să fie nevoită să-şi execute ciclul predecolare.

Îşi fixă casca, îşi luă lucrurile şi ieşi prin sas. Afară, pe platformă, se opri şi fu nevoit să admită că panorama era impresionantă. Putea să vadă locul unde solul dispărea pur şi simplu, uriaşa margine a falezei către care lunecau acum. De neoprit, se gândi. În orice circumstanţe, simpla încetinire a înaintării lui Lady Morwenna era o chestiune de proceduri birocratice labirintice. Puteau trece multe ore până ce ordinele scrise ajungeau la tehnicienii Forţei Motrice, care acţionau efectiv comenzile necesare. De cele mai multe ori, condiţionaţi să creadă că Lady Morwenna nu trebuie niciodată să încetinească, ei contestau ordinele primite şi trimiteau documentele înapoi prin lanţul ierarhic, ceea ce însemna şi mai multe ore de întârziere. Iar acum catedrala nu trebuia să încetinească, ci să se oprească în mod complet. Grelier se înfioră: nu voia să se gândească deloc cât timp ar fi fost necesar pentru a se întâmpla *aşa ceva.*

Ceva îi atrase atenţia. Ridică ochii şi zări o mulţime de

scântei fulgerând pe cer. Zeci – ba nu, sute – de vehicule. Ce se întâmpla?

Se uită apoi spre orizont şi văzu forma mult mai mare a luminălucii, o aşchie gri-oţelie alungită, perfect vizibilă, care scânteia. În mod evident, navetele acelea se îndreptau spre ea.

Se petrecea ceva.

Chirurgul-general întoarse spatele navetei sale, nerăbdător să ajungă înăuntru şi să afle despre ce era vorba. În clipa aceea observă pata roşie de pe capătul bastonului. Crezuse că-l curăţase cu atenţie înainte de a părăsi aşezarea din regiunea Vigrid, dar, pare-se, fusese neglijent.

Ţâţâind dezaprobator, şterse capătul bastonului de suprafaţa acoperită cu chiciură a heliportului, lăsând pete trandafirii.

Apoi porni să-l caute pe vicar, deoarece avea veşti interesante.

Orca Cruz îi văzu pe cei doi Adventişti înaintea celorlalţi din grupul ei. Se aflau la capătul unui coridor larg şi cu plafon scund, câte unul pe lângă fiecare perete, avansând către ea cu pasul măsurat al somnambulilor.

Femeia se întoarse spre cei trei din Braţul Securităţii aflaţi în spatele ei.

— Minimum de forţă necesară, le şopti. Doar baionete şi paralizante. Ăştia n-au aruncător de flăcări şi aş dori să le pun nişte întrebări.

Cei trei încuviinţară la unison. Toţi ştiau ce voia Cruz să spună prin cuvintele acelea.

Ea porni spre Adventişti, ţinând întinsă în faţă lama ascuţită a armei sale. Adventiştii aveau puţine armuri acum. Rapoartele bruiate de la alţi membri BS – aceleaşi mesaje care o avertizaseră despre aruncătoarele de flăcări – sugeraseră că ei îşi scoseseră costumele de vid, însă nu fusese pregătită să le dea crezare până nu vedea cu ochii ei. Adventiştii nu-şi abandonaseră totuşi complet armurile: purtau în mâini bucăţi neregulate din blindaje şi-şi fixaseră

pe piept alte fragmente, convexe. În acelaşi timp, îşi păstraseră mănuşile metalice şi căştile cu panaşe roz.

Cruz admiră gândirea de la baza strategiei lor. Odată ce un grup inamic ajungea atât de departe în interiorul unei luminăluci, armurile erau în general de prisos. Ultranauţii n-ar fi fost dispuşi să utilizeze arme energetice împotriva lor, chiar dacă ştiau că se află la distanţă sigură de vid ori de sisteme esenţiale ale navei. Instinctul de a nu-şi avaria propriul vehicul era pur şi simplu prea adânc înrădăcinat, chiar dacă nava se găsea în pericol de a fi ocupată. Iar la bordul unei nave ca *Nostalgia* – în care fiecare centimetru era cablat la sistemul nervos al Căpitanului –, instinctul acela era chiar mai intens. Toţi văzuseră ce se întâmpla când un accident îi cauza navei o rană; toţi percepuseră durerea Căpitanului.

Ea avansă pe coridor.

— Puneţi armele jos! le strigă. Ştiţi bine că nu puteţi reuşi.

— Puneţi *voi* armele jos, replică un Adventist. Noi nu dorim decât nava voastră. Nimeni nu va fi rănit şi vă vom restitui-o.

— Aţi fi putut s-o cereţi cu frumosul, spuse Cruz.

— Şi chiar aţi fi fost de acord?

— Nu tocmai, răspunse ea după o clipă de gândire.

— Atunci, nu cred că mai avem ce ne spune.

Grupul lui Cruz înaintă, ajungând la nici zece metri de Adventişti. Femeia observă că unul dintre ei nu purta mănuşă, ci avea o proteză. Îşi aduse aminte de el: Scorpio depusese eforturi suplimentare ca să se asigure că proteza nu conţinea o bombă cu antimaterie.

— Ultimul avertisment, zise Cruz.

Celălalt Adventist azvârli către ea o armă tăietoare, care se roti prin aer; Cruz se retrase fulgerător, lipindu-se cu spatele de perete, şi simţi curentul scurt şi clar când proiectilul îi trecu pe lângă gât şi se înfipse în perete. Altă armă fulgeră pe coridor; o auzi ricoşând din armura corporală, fără să găsească un punct slab.

— Bine, gata joaca, zise Cruz şi făcu un gest spre cei din

spate. Acţiune de pacificare. Jos cu ei!

Oamenii trecură în faţă, cu baionetele şi paralizantele cu ţevi boante pregătite. Adventistul cu mână artificială o ridică spre Cruz ca o admonestare. Ea nu se îngrijoră: examinarea lui Scorpio fusese amănunţită şi era imposibil ca proteza să fi conţinut o armă ascunsă cu proiectile sau cu fascicul.

Vârful degetului arătător al protezei se desprinse. Se detaşă de restul degetului, însă nu căzu pe podeaua coridorului, ci rămase suspendat şi se îndepărtă lent de restul mâinii ca un vehicul spaţial care pleacă leneş din nava-mamă.

Cruz îl privi, transfigurată în mod prostesc. Vârful acceleră, străbătând zece, douăzeci de centimetri. Se apropie de echipa ei, legănându-se uşor, apoi coti la dreapta când mâna Adventistului se mişcă, de parcă ar fi fost conectată printr-un fir invizibil.

Asta şi era, înţelese ea.

— Seceră monofilament! răcni Cruz. Înapoi! *Înapoi, futu-i!*

Ceilalţi înţeleseră mesajul. Se retraseră din faţa Adventiştilor, exact atunci când vârful degetului începu să descrie un cerc vertical, aparent din proprie iniţiativă. Mâna bărbatului efectua mişcări minuscule, lipsite de efort. Cercul se lărgi şi vârful degetului deveni un cerc ca o ceaţă cenuşie cu diametrul de un metru. În Oraşul Abisului, Orca Cruz văzuse rezultatele groteşti ale armelor-seceri. Văzuse ce se întâmplase când oameni intraseră în seceri statice sau în seceri mişcătoare, aşa cum era aceasta. Niciodată nu era plăcut. Dar mai mult decât ţipetele, mai mult decât cadavrele hidos gravate şi ciopârţite rămase în urmă, femeia îşi amintea expresia pe care o observase de fiecare dată pe feţele victimelor la o clipă după ce-şi înţeleseseră greşeala. Era nu atât frică, nu atât şoc, cât mai degrabă stinghereală profundă: înţelegerea că erau pe punctul de a se transforma într-un spectacol teribil şi dezgustător.

— Înapoi, repetă ea.

— Solicit permisiunea de a deschide focul, zise un bărbat. Cruz clătină din cap.

— Nu încă. Numai dacă vom fi încolţiţi.

Pâcla rotitoare a secerii avansă pe coridor, emiţând o notă tremurătoare şi ascuţită, aproape muzicală.

Scorpio încercă din nou să se desprindă de perete, deplasându-şi greutatea cât de mult era în stare. Renunţase să mai cheme ajutoare şi încetase de mult să-şi mai bage în seamă propriile icnete şi guiţături. Delegaţii Adventişti nu reveniseră, dar continuau să fie în navă: intermitent, sunete de luptă înăbuşite ajungeau la el prin labirintul răsunător de coridoare, canale şi puţuri de elevatoare. Auzi răcnete şi ţipete şi, ocazional, geamătul de bas al navei însăşi, răspunzând la o rană internă iritantă. Nimic din ceea ce făceau Adventiştii – nici cu instrumentele lor tăietoare, nici cu aruncătoarele de flăcări – nu-l putea vătăma cu adevărat pe Căpitan. La urma urmelor, *Nostalgia* supravieţuise atacului direct al unei arme-cache. Totuşi, şi o aşchie măruntă putea să devină o iritare complet disproporţionată cu mărimea ei fizică.

Hiperporcul se zbătu din nou şi simţi arsuri sălbatice în ambii umeri. Acolo... ceva începea să cedeze, nu? Oare el sau armele care-l ţintuiau?

Încercă din nou şi-şi pierdu cunoştinţa. Îşi reveni după câteva secunde sau poate minute, tot fixat de perete, cu un gust metalic neplăcut în gură. Continua să fie viu şi – ignorând durerea – nu se simţea cu mult mai rău decât atunci când îl înjunghiase Seyfarth. Bănuia că exista ceva adevăr în lăudăroşenia Adventistului că nu-i atinsese niciun organ intern. Nu avea totuşi nicio garanţie că el n-o să sufere hemoragii imediat ce armele îi ieşeau din carne. De ce întârzia într-atât Braţul Securităţii să-l găsească?

Douăzeci de soldaţi, gândi el. Destui ca să provoace necazuri, fără doar şi poate, dar era imposibil să spere să cucerească nava. Ştiuseră de la bun început că nu puteau strecura putere de foc serioasă la bordul *Nostalgiei,* în niciun caz în vremurile acestea extrem de încordate. În

acelaşi timp însă, Seyfarth i se păruse un individ care ştie ce face, cu totul improbabil să se fi oferit voluntar pentru o misiune sinucigaşă inutilă.

Hiperporcul icni: de data asta nu de durere, ci fiindcă înţelesese că făcuse o greşeală oribilă. El nu putea fi învinuit pentru că-i lăsase pe Adventişti la bord: opinia îi fusese ignorată şi, dacă el nu înţelesese adevărata natură a armurilor lor, asta se întâmplase doar pentru că nu mai auzise niciodată de utilizarea acelui şiretlic. Oricum, *scanase* armurile – chiar dacă privise prin ele, nu la ele – şi nu văzuse nimic suspect. Armurile ar fi trebuit luate şi examinate într-un laborator pentru a descoperi liniile de desprindere microscopice. Nu, nici aceea nu fusese greşeala lui. N-ar fi trebuit să acţioneze însă motoarele. De ce doriseră Adventiştii să le vadă? Ei observaseră deja nava apropiindu-se de sistem, dacă asta îi interesa.

Dacă îi citise corect, interesul lor era cu totul altul: utilizaseră motoarele pentru a expedia un mesaj către Hela. Rafala propulsiei însemna că ajunseseră cu bine – că trecuseră de dispozitivele de securitate şi erau gata să înceapă operaţiunea de preluare a navei.

Fusese un semnal pentru trimiterea de întăriri.

Chiar în clipa când gândul acela i se cristaliză în minte, auzi nava gemând iarăşi. De data asta însă, fusese un soi diferit de geamăt. Adusese mai mult cu dangătul sonor şi dezacordat al unui clopot foarte mare şi foarte crăpat.

Scorpio închise ochii: ştia exact ce însemna sunetul respectiv. Provenea de la defensivele de pe fuzelaj: *Nostalgia* era atacată şi din exterior, nu numai dinăuntru. *Grozav,* gândi el. Se dovedea a fi cu adevărat una dintre zilele acelea când ar fi fost mai bine dacă ar fi rămas în sarcofagul de refrisomn. Sau, încă şi mai bine, dacă n-ar fi supravieţuit deloc dezgheţării.

O clipă mai târziu, toată structura navei se cutremură. Hiperporcul o simţi prin intermediul obiectelor cu muchii ascuţite ce-l pironeau de perete. Urlă şi leşină iarăşi.

Îl trezi durerea – mult mai intensă decât orice simţise până atunci. Era puternică şi, în mod straniu, ritmică, de

parcă s-ar fi zbătut cât timp fusese fără cunoştinţă. Totuşi, acum nu făcea absolut nicio mişcare conştientă. Însă, peretele de care fusese imobilizat se dilata şi se contracta, aidoma unui imens plămân care respira.

Brusc, cumva dezamăgitor, hiperporcul se desprinse de perete. Căzu pe punte cu membrele răşchirate, cu maxilarul inferior în revărsarea murdară şi urât mirositoare a efluenţilor navei. Cele două arme cu lame zăngăniră lângă el. Încercă grijuliu să se ridice în genunchi şi – spre surprinderea sa – descoperi că era în stare să exercite presiune asupra braţelor, fără ca durerea să-şi sporească intensitatea mai mult de două-trei ori. Prin urmare, nu se rupsese nimic... sau cel puţin nimic care să aibă prea mult de-a face cu vreun braţ.

Se strădui să se scoale în picioare. Îşi atinse prima rană, apoi pe a doua. Era mult sânge, dar nu ţâşnea în jet împins de presiunea arterială. Bănui că situaţia era identică în cazul celor două răni de ieşire. Nu putea spune nimic despre hemoragiile interne, dar avea să se gândească la ele când urma să devină o problemă.

Încă nesigur de ceea ce i se întâmplase, îngenunche din nou şi ridică unul dintre obiectele tăioase. Era cel dintâi: arma bumerang. Putea să vadă curbura armurii originale, forma mai mare implicată de fragment. O azvârli cât colo şi trase un şut în cealaltă. Apoi duse mâna la centură, prin valuri de durere, şi găsi mânerul cuţitului lui Clavain. Îl trase din teacă şi activă efectul piezoelectric, simţind zumzetul pe care i-l transmise în palmă.

În penumbra coridorului din faţa sa, ceva se mişcă.

— Scorpio.

Miji ochii, aşteptându-se oarecum să fie alt Adventist, sperând să fie cineva din Braţul Securităţii.

— Aţi întârziat ceva, rosti el nişte cuvinte ce puteau acoperi ambele posibilităţi.

— Avem necazuri, Scorp. Necazuri *mari.*

Silueta ieşi din umbre şi Scorpio tresări; nu era cineva la care să se fi aşteptat.

— Salut, Căpitane, şuieră el.

— M-am gândit că aveai nevoie de ajutor să te eliberezi din peretele ăla. Regret că a durat aşa mult.

— Mai bine mai târziu decât niciodată, zise hiperporcul.

Era o apariţie clasa-trei. Ba nu, îşi spuse Scorpio, nu, nu: apariţia asta cerea o categorie nouă şi complet diferită. Era mai mult decât o simplă alterare locală a ţesăturii navei, o remodelare a unui perete sau redistribuirea temporară a părţilor unui servitor. Obiectul acesta era real şi distinct de nava însăşi. Era un artefact fizic: un costum spaţial, uriaş, greoi, ca un Golem activat de servomotoare. Şi era gol. Vizorul era ridicat, iar în cască nu exista decât beznă. Glasul pe care îl auzea Scorpio provenea din grila difuzorului de sub bărbia căştii, care era utilizat în mod uzual pentru comunicări audio într-un mediu presurizat.

— Eşti bine, Scorp?

Hiperporcul îşi pipăi iarăşi rănile.

— Încă nu m-am prăbuşit. Se pare că nici tu.

— Primirea lor la bord a fost o greşeală.

— Ştiu, aprobă Scorpio, coborând privirea. Îmi pare rău.

— N-a fost vina ta, zise Căpitanul. A fost vina mea.

Scorpio se uită din nou la apariţie. Ceva îl sili să-şi îndrepte atenţia către întunericul din interiorul căştii: ar fi părut nepoliticos să n-o facă.

— Şi acum? zise el. Ei aduc întăriri, nu?

— Da, ăsta le este planul. Navele au început să atace. Le-am respins pe majoritatea, totuşi câteva s-au strecurat printre defensivele de pe fuzelaj. Au început să perforeze în carcasă. Îmi fac rău, Scorp.

Hiperporcul repetă întrebarea de mai devreme a Căpitanului:

— Eşti bine?

— Da, sunt bine, dar încep să devin cam nervos. Cred că le ajunge cu distracţia pentru o zi, nu?

Deşi gestul îl duru, Scorpio încuviinţă energic.

— Au greşit punându-se cu porcul ăsta, spuse el.

Costumul vast făcu o plecăciune spre el, după care se întoarse şi cizmele lui uriaşe stârniră siaje leneşe prin efluenţi.

— Nu doar că au greşit punându-se cu porcul ăsta, ci au greşit punându-se cu nava asta. Mergem acum să le facem nişte pagube?

— Da, zise Scorpio şi rânji răutăcios. Haide să le facem nişte pagube!

Orca Cruz şi oamenii ei se retrăseseră cât putuseră de mult. Cei doi Adventişti îi împinseseră spre un nod major de coridoare şi puţuri, ceva ca o valvă a inimii în anatomia Căpitanului, de unde ar fi fost posibil să ajungă relativ uşor în orice altă parte din *Nostalgia.* Cruz ştia că nu le putea îngădui Adventiştilor un asemenea acces. Nu erau decât douăzeci, poate chiar mai puţini acum – era de neconceput ca ei să câştige mai mult de un control temporar şi nesigur asupra unor zone foarte mici din navă –, totuşi ea avea sarcina de a le limita efectele neplăcute. Dacă astfel îi produceau dureri mici, locale, lui John Brannigan, asta era şi gata!

— Bine, spuse ea. Dezarmaţi-i. Rafale scurte, controlate. Vreau să rămân cu ceva la sfârşit, să am ce interoga.

Ultimele cuvinte îi fură înecate de răgetul brusc şi furios al armelor automate cu proiectile ale soldaţilor ei. Trasoare brăzdară linii convergente strălucitoare prin coridor. Adventistul cu mâna falsă căzu, cu piciorul drept ciuruit de gloanţe. Demonul rotitor al secerii muşcă un arc în podea, apoi amuţi. Un mecanism de retracţie târî încetişor vârful degetului până la restul mâinii, iar firul se autobobină în interior.

Celălalt Adventist zăcea pe o parte, cu pieptul însângerat, în ciuda protecţiei asigurate de piesele de armură.

Nava gemu.

— V-am prevenit, rosti Cruz.

Propria ei armă îi era rece în mână. Nu trăsese nici măcar un foc. Al doilea Adventist se mişcă, zgâriindu-şi faţa cu degetele răşchirate ale unei mâini, de parcă ar fi vrut să alunge o albină.

— Nu mişca, rosti Cruz, apropiindu-se precaut. Nu mişca

şi poate că vei trăi.

El continuă să-şi zgârie faţa, concentrându-şi eforturile în jurul ochiului. Îşi vârî degetele în găvan şi smulse ceva. Pentru o clipă, îl ţinu între arătător şi degetul mare: un ochi perfect uman, cu o soliditate de sticlă, însângerat aidoma unei delicatese crude, oribile.

— Am zis... începu Orca Cruz.

Adventistul strânse degetele cu putere, strivind ochiul. Ceva galben-crom ieşi în firicele ca de fum. Peste o clipă, Cruz simţi neurotoxina infiltrându-i-se în plămâni.

Nu trebuia să-i spună nimeni că avea să fie letală.

Din punctul de observaţie protejat al mansardei sale, vicarul privea progresul atacului. Videocamere de pe orbita lui Hela îi ofereau continuu imagini în timp real ale navei Ultranauţilor, indiferent unde ar fi purtat-o orbita. Zărise pâlpâirea văpăii propulsiei: mesajul lui Seyfarth că prima etapă a operaţiunii de ocupare fusese încununată de succes. Văzuse – ba chiar simţise – plecarea valului de navete ale Gărzii Catedralei şi văzuse, de asemenea, reunirea şi coordonarea escadrelor deasupra lui Hela. Da, navetele acelea era mici şi fragile, însă erau multe. Ciorile puteau să atace un om şi să-l ucidă.

El nu avea niciun fel de date despre acţiunile ce se derulau în interiorul luminălucii. Dacă Seyfarth îşi urmase planul pe care-l concepuse, atunci cei douăzeci de membri ai unităţii sale de avangardă şi-ar fi început atacul la scurt timp după semnalul către Hela. Seyfarth era un individ curajos, care ştiuse că şansele lui de supravieţuire până la sosirea întăririlor nu erau grozave. Totuşi, nu trebuia uitat că era un supravieţuitor înnăscut. Mai mult ca sigur, pierduse deja o parte din oameni, însă Quaiche se îndoia că Seyfarth însuşi se număra printre pierderi. Undeva în nava aceea, el continua să lupte, continua să supravieţuiască.

Vicarul îşi dorea cu disperare o cale de a afla ce se petrecea chiar atunci în luminălucă. După toate proiectele, după toţi anii în care visase şi concepuse planul acesta

nebunesc, i se părea un fel de culme a nedreptăţii să nu poată vedea dacă evenimentele se desfăşurau aşa cum le gândise el. Întotdeauna sărise peste acest gol în imaginaţia sa: fie avea succes, fie nu, părea inutil să reflecteze la agonia incertitudinii pe care o reprezenta.

Acum însă avea îndoieli. Escadrele se confruntau cu o rezistenţă neaşteptată din partea defensivelor de pe fuzelajul navei. Imaginile arătau că *Nostalgia pentru Infinit* era înconjurată de un halo scânteietor de explozii, ca un castel întunecat şi ameninţător ce oferea un spectacol de artificii. Majoritatea navelor Ultranaute aveau defensive de un fel sau altul şi Quaiche nu se miră prea tare să le vadă răspunzând. Povestea lui de acoperire chiar ceruse ca nava să aibă mijloace de autoapărare. Totuşi, scara defensivelor şi viteza şi eficienţa cu care reacţionaseră îl *surprinseseră.* Şi dacă forţele din interiorul navei se confruntau cu aceeaşi rezistenţă neaşteptată? Şi dacă Seyfarth era mort? Şi dacă totul mergea lent spre un final catastrofal?

Patul scoase un sunet: primise un mesaj. Cu mâna tremurând apăsă pe tasta de recepţie.

— Quaiche, rosti el.

— Raport de la Garda Catedralei, se auzi un glas înfundat, întrerupt de pârâiturile paraziţilor. Atac reuşit al unităţilor trei şi opt. Carcasa a fost străpunsă, nu sunt pierderi de aer semnificative. Echipe de întărire se află acum la bordul *Nostalgiei.* Se încearcă joncţiunea cu elemente ale unităţii de avangardă.

Quaiche suspină, dezamăgit de sine. Bineînţeles că totul decurgea conform planului şi bineînţeles că se dovedea ceva mai dificil decât anticipase. Aceasta era natura oricăror misiuni nobile. El însă nu ar fi trebuit să se îndoiască niciodată de succesul ei final.

— Ţineţi-mă la curent, răspunse.

Cele două forme complet diferite – costumul uriaş şi gol al Căpitanului şi forma de copil a hiperporcului – lipăiră spre scena bătăliei. Merseră prin coridoare şi pasaje care nu fuseseră niciodată revendicate pentru a fi locuite de

oameni, ci erau bântuite de şobolani, duhneau a efluenţi şi a alte toxine şi erau întunecate precum criptele, cu excepţia ocazionalelor surse de lumină slabe şi pâlpâitoare. Când Adventiştii îl atacaseră, Scorpio ştiuse exact unde se afla. Însă de atunci îl urmase pe Căpitan, lăsându-se condus în zone din navă complet nefamiliare. Pe măsură ce înaintară şi Brannigan îl purtă prin trape obscure şi deschizături ascunse, îl şocă absenţa evidentă a însemnelor uzuale ale autorităţii de la nivelul întregii nave: sistemele electrice şi hidraulice modificate sau săgeţile direcţionale trasate cu vopsea luminescentă. Pe aici nu exista decât anatomie. Îşi dădu seama că străbăteau părţi din navă cunoscute doar Căpitanului: coridoare private, prin care acesta bântuia singur. Pentru Brannigan, erau carnea şi sângele său – era treaba lui ce făcea cu ele.

Hiperporcul nu-şi făcea iluzia că s-ar fi aflat într-adevăr în prezenţa fizică a Căpitanului. Costumul nu era decât un punct de focalizare pentru atenţia sa; din toate celelalte puncte de vedere, Căpitanul era la fel de omniprezent ca întotdeauna, înconjurându-l prin fiecare tendon al arhitecturii. Şi, cu toate că Scorpio ar fi preferat o faţă cu care să vorbească, nu un costum gol, era mai bine decât să fi fost pe cont propriu. Ştia că fusese rănit grav de conducătorul Adventiştilor şi că, mai devreme sau mai târziu, avea să simtă şocul întârziat al rănilor. Nu putea spune cât de puternic avea să-l izbească. Cu douăzeci de ani în urmă, ar fi ignorat complet rănile, însă acum părea cu totul improbabil să ignore absolut orice. Şi, deşi avea un soi de tovarăş, simţea că ar fi putut amâna momentul socotelilor. *Mai dă-mi câteva ore,* gândi el, *doar atât cât am nevoie să rezolv mizeria asta.*

Îi trebuiau doar câteva ore; era tot ce dorea.

— Scorp, trebuie să discutăm ceva. Tu şi cu mine. Până nu este prea târziu.

— Da, Căpitane.

— Trebuie să fac ceva înainte de a deveni inutil. Noi am venit aici la instrucţiunile Aurei, cu speranţa că vom găsi ceva care să conteze împotriva Inhibitorilor. Quaiche şi

fugoşii erau deja cheia şi de aceea am trimis-o pe Aura în societatea Hela acum nouă ani. Ea trebuia să culeagă informaţii, să se infiltreze în catedrală prin uşa din spate fără ca nimeni să-i bănuiască legătura cu noi. Planul a fost bun, cel mai bun pe care l-am avut la momentul respectiv. Nu trebuie totuşi să neglijăm Haldora în sine.

— N-o neglijează nimeni, răspunse Scorpio. Aura crede că deja a stabilit un contact cu umbrele, prin intermediul acelui costum. Nu-i suficient de bine, deocamdată?

— Ar fi fost, dacă nu ne-ar fi trădat Adventiştii. Însă nu noi controlăm costumul acela, ci Quaiche, iar el nu mai este un individ în care să avem încredere. Este timpul să mărim miza, Scorp. Nu ne putem pune toate speranţele doar în varianta negocierilor.

— Aşadar, să lansăm sondele cu instrumente, cum am plănuit de la bun început.

— Sondele au fost destinate să fie doar un precursor. Mai mult ca sigur, ele nu ne vor spune nimic ce n-am aflat deja de la Aura. Mai devreme sau mai târziu, va trebui să scoatem artileria grea.

Pentru o clipă, Scorpio uitase de dureri.

— Şi la ce te-ai gândit?

— Trebuie să ştim ce se află în interiorul Haldorei, zise Căpitanul. Trebuie să străpungem camuflajul şi nu ne permitem să stăm cu braţele încrucişate, aşteptând o dispariţie.

— Arma-cache, rosti hiperporcul ghicindu-i intenţiile. Vrei s-o foloseşti? Să tragi cu ea în faţa planetei şi să vezi ce se-ntâmplă?

— Cum am spus, a sosit momentul să scoatem artileria grea.

— Este ultima noastră armă, Căpitane. Ai grijă să merite.

Costumul îl privi cu apertura goală a vizorului căştii.

— Voi face tot ce-mi stă în putere, zise el.

Brusc, costumul încetini. Hiperporcul se opri, ascunzându-se după forma masivă a Căpitanului.

— Este ceva în faţă, Scorp.

Scorpio privi atent în beznă.

— Nu văd nimic.

— Eu simt, dar trebuie să mă uit mai de aproape cu costumul. Aici n-am videocamere.

Trecută de un colţ uşor rotunjit şi înaintară printr-un nod de coridoare interconectate. Pe neaşteptate, reveniră într-o parte din navă pe care Scorpio avu impresia că o recunoaşte – era unul dintre coridoarele pe care ceva mai devreme îi condusese chiar el pe Adventişti. Tonuri sepia slabe de lumină proveneau de la aplice din pereţi.

— Sunt corpuri aici, Scorp. Nu arată bine.

Costumul porni înainte, plescăind prin fluide dezgustătoare. Corpurile erau mormane adumbrite, pe jumătate cufundate în şlam. Proiectorul căştii costumului se aprinse şi balele formele. Şobolani-păzitori sălbatici fugiră dinaintea luminii pătrunzătoare.

— Nu sunt Adventişti, zise Scorpio.

Costumul îngenunche lângă trupul cel mai apropiat.

— Îi recunoşti?

Scorpio se lăsă pe vine şi se strâmbă când fulgerele gemene de durere îi străpunseră pieptul de o parte şi de alta. Atinse corpul cel mai apropiat de Căpitan şi-l întoarse, să-i vadă faţa. Pipăi pielea aspră a peticului care acoperea un ochi.

— Este Orca Cruz, zise el.

Propria lui voce suna detaşată, nepăsătoare. *E moartă,* gândi el. *Femeia asta care ţi-a fost loială mai bine de treizeci de ani din viaţa ta e moartă; femeia asta care te-a ajutat, care te-a protejat, care a luptat pentru tine şi te-a făcut să râzi cu poveştile ei, este moartă şi ea a murit din cauza greşelii tale, din cauza prostiei tale, fiindcă n-ai putut ghici planurile Adventiştilor. Şi tot ce simţi acum este că un obiect care-ţi aparţinea a fost călcat în picioare.*

Auzi un şuierat de pistoane şi servomecanisme. Mănuşa monstruoasă a costumului Căpitanului îl atinse pe spinare.

— E-n regulă, Scorp. Ştiu ce simţi.

— Nu simt nimic.

— Asta vreau să zic. Este prea devreme, prea brusc.

Scorpio privi şi celelalte corpuri, ştiind că erau membri BS. Armele lor dispăruseră, totuşi niciunul nu prezenta urme de răni. Cu toate acestea, el nu avea să uite prea repede expresia de pe chipul lui Cruz.

— Ea a fost bună, zise hiperporcul. A rămas alături de mine, deşi şi-ar fi putut clădi propriul imperiu în Oraşul Abisului. Nu merita aşa ceva. Niciunul dintre ei nu merita.

Se sili să se ridice, sprijinindu-se de perete. Mai întâi, Lasher, în cursul călătoriei spre Resurgam. Apoi îşi luase rămas-bun de la Blood, probabil pentru totdeauna. Iar acum Cruz nu mai era: ultima lui legătură preţioasă cu viaţa aceea pe care şi-o amintea pe jumătate din Oraşul Abisului.

— Nu ştiu cum e-n cazul tău, Căpitane, rosti el, dar încep să iau toate astea în nume personal.

— Eu am început deja, răspunse costumul gol.

Bătălia continuă fără oprire în *Nostalgia,* dar, încet, soarta se întorcea împotriva Adventiştilor. În jurul navei, ultimele elemente din Garda Catedralei fie îşi sfredeliseră drum în interior, fie erau lichidate de defensivele de pe fuzelaj. Avariile erau numeroase: cratere şi cicatrice noi ciuruiau peisajul deja accidentat al carcasei navei stelare. Navetele care ajunseseră la fuzelaj şi se ancoraseră de el – prin proiectile cu cârlige, ventuze cu epoxid, ancore cu jet şi echipamente de forare – semănau cu nişte ploşniţe mecanice pe jumătate îngropate în carnea unui animal monstruos. În alte locuri, resturile strivite ale altor navete zăceau contorsionate în crevasele şi adânciturile arhitecturii *Nostalgiei,* ca nişte bronhii prin care se revărsau în spaţiu aer şi fluide. Alte navete fuseseră îmbucătăţite înainte să se fi apropiat de luminălucă, iar rămăşiţele lor contorsionate şi fierbinţi pluteau în siajul navei mai mari ce orbita Hela. De pe satelit nu se lansaseră întăriri suplimentare: asaltul fusese conceput să fie total şi copleşitor şi doar câteva unităţi ale Gărzii Catedralei rămăseseră neimplicate în primul val.

Puţinele elemente care mai încercau operaţiunea de abordaj ştiau probabil că şansele lor de reuşită nu erau grozave. Rezistenţa fusese mai mare decât se aşteptaseră: pentru prima dată, un grup de Ultranauţi îşi minimalizase premeditat eficienţa defensivelor. Totuşi, soldaţii regulaţi ai Gărzii Catedralei erau loiali prin sânge ordinului Adventist, întrucât doctrina quaicheistă le curgea nealterată prin vene, iar pentru ei retragerea era literalmente de neconceput. Ei nu trebuiau să cunoască scopul misiunii lor pentru a şti că era de cea mai mare importanţă pentru vicar.

Preocupaţi de găsirea unei rute sigure către fuzelaj, niciunul dintre ei nu observă deschiderea unei uşi spaţiale în flancul *Nostalgiei,* o crăpătură de lumină galben-aurie în mijlocul complexităţii transformărilor Căpitanului. Uşa părea minusculă, dar asta numai din cauza scării ameţitoare a navei.

Ceva apăru, deplasându-se cu autonomia lină şi hotărâtă a unei maşini. Nu semăna prea mult cu un vehicul spaţial, nici chiar din genul celor dizgraţioase utilizate pentru operaţiuni inter-nave. Aducea cu un straniu ornament abstract: o juxtapunere suprarealistă de forme arămiu-verzui cu flanşe, fără ferestre şi fără urme de îmbinare, ca şi cum ar fi fost modelată în săpun sau în marmură, totul fiind încastrat într-un harnaşament scheletic negru, un cadru geodezic presărat cu elemente de andocare şi fixare, jeturi propulsoare şi dispozitive pentru navigaţie şi ţintire.

Era o armă-cache. Cândva existaseră patruzeci de dispozitive din clasa-iad; acum mai rămăsese doar aceasta. Ştiinţa care o construise, principiile inginereşti înglobate în producerea ei erau aproape cert mai puţin avansate decât cele mai recent intrate în arsenalul *Nostalgiei,* ca minele-vezici sau ca armele hipometrice. Nimeni nu avea să ştie cu siguranţă vreodată. Dar un lucru era clar: noile arme erau instrumente de precizie chirurgicală, nu de forţă brută, aşa că arma-cache continua să aibă utilizările ei.

Arma ieşi pe uşă. În jurul cadrului scheletic al

harnaşamentului, jeturi direcţionale scânteiară alb-albastru. Strălucirea lumină *Nostalgia,* proiectând o radianţă dură peste formele negre ale ultimelor navete ale Gărzii Catedralei.

Nimeni n-o observă.

Arma-cache se roti şi harnaşamentul se alinie cu faţa uriaşă a Haldorei. După aceea acceleră, îndepărtându-se de *Nostalgia,* de luptă, de faţa brăzdată a lui Hela.

Vasko şi Khouri intrară în odaia plină de oglinzi din mansardă. Bărbatul privi în jur, satisfăcut că interiorul era aproape aşa cum îl lăsaseră. Vicarul continua să stea pe acelaşi pat, în aceeaşi parte din încăpere. Rashmika era aşezată la masa din mijlocul camerei şi-i privea. Avea în faţă un serviciu din porţelan elegant pentru ceai. Vasko îi privi reacţiile cu grijă şi se întrebă cât din memorie îşi recăpătase. Chiar dacă ea nu-şi amintea totul, bărbatul nu putea să creadă că vederea chipului mamei nu-i va determina o reacţie. Se gândi că există lucruri care transcend memoria.

Însă nu izbuti să-şi dea seama dacă fata reacţionase în vreun fel la vederea lor. Ea doar înclină din cap spre ei, aşa cum ar fi salutat orice alţi vizitatori.

— Doar voi doi? întrebă vicarul Quaiche.

— Noi suntem avangarda, răspunse Vasko. Nu era nevoie să venim aici cu zecile, în niciun caz înainte de a evalua condiţiile.

— V-am spus că există multe camere disponibile, pentru oricâţi delegaţi aţi dori să aduceţi.

— Ei nu sunt nebuni, vicarule, rosti Rashmika. Ei ştiu ce se va întâmpla peste câteva ore.

— Vă îngrijorează traversarea? îi întrebă Quaiche pe Ultranauţi, ca şi cum gândul în sine ar fi fost ridicol.

— Să zicem doar că am prefera s-o observăm de la depărtare, răspunse Vasko. Este corect, nu? În acordul nostru nu există nimic care să precizeze obligativitatea de a rămâne la bordul lui Lady Morwenna. Dezavantajul este de partea noastră, dacă optăm să nu avem delegaţi aici.

— Sunt totuşi dezamăgit, comentă Quaiche. Speram că doriţi să împărtăşiţi spectacolul cu mine. Nu va fi la fel de impresionant de la depărtare.

— Nu mă-ndoiesc nicio clipă, spuse Vasko. În acelaşi timp, te vom lăsa să te bucuri de el în mod direct.

Se uită la Khouri şi-şi alese cuvintele cu grijă:

— Nu dorim să tulburăm un eveniment sacru.

— Nu l-aţi tulbura deloc, replică vicarul. Desigur însă, dacă aşa doriţi… nu vă pot opri. Au mai rămas totuşi douăsprezece ore până la traversare. Nu are rost să vă îngrijoraţi deocamdată.

— Tu eşti îngrijorat? întrebă Khouri.

— Câtuşi de puţin. Podul a fost pus acolo cu un motiv. Întotdeauna am crezut asta.

— Pe fundul riftului există ruina altei catedrale, rosti Vasko. Nici asta nu te îngrijorează?

— Îmi spune doar că vicarul acelei catedrale n-a avut credinţă.

Comunicatorul lui Vasko piui. Bărbatul ridică brăţara la ureche şi ascultă atent. Se încruntă, apoi se întoarse şi-i şopti câteva cuvinte lui Khouri.

— S-a întâmplat ceva? întrebă Quaiche.

— Au apărut nişte probleme în navă, răspunse Vasko. Nu sunt sigur despre ce-i vorba, dar par să fie în legătură cu delegaţii tăi.

— Delegaţii mei? De ce ar cauza ei probleme?

— Se pare că încearcă să obţină controlul asupra navei, zise Vasko. Ştii ceva în privinţa asta?

— Acum, că ai pomenit de asta, zise Quaiche, schiţând o imitaţie jalnică de zâmbet, s-ar putea să am o bănuială.

Una dintre uşile mansardei se deschise brusc. Şase gărzi Adventiste în uniforme roşii intrară cu armele în mâini, părând că ştiu perfect cum să le folosească.

— Îmi pare rău că s-a ajuns la aşa ceva, zise Quaiche, iar gărzile le făcură semn lui Vasko şi lui Khouri să se aşeze vizavi de Rashmika. Am însă realmente nevoie de nava voastră şi – hai să fim sinceri – nu exista absolut nicio şansă să mi-o daţi pur şi simplu pe mână, corect?

— Am căzut însă la o înţelegere, spuse Vasko şi un gardian îl apăsă puternic pe umăr. Ţi-am oferit protecţia noastră.

— Nu protecţia mă interesa, preciză Quaiche şi rama deschizătorului de ochi străluci arămiu lustruit, ci propulsia.

PATRUZECI ŞI TREI

Rashmika avea premoniţia că în curând ceva o să-i invadeze creierul. În clipele dinainte să-i vorbească umbrele, ea învăţase să identifice o senzaţie specifică: o uşoară furnicătură de intruziune neurală, ca sentimentul că undeva, într-o clădire veche, uriaşă şi haotică, tocmai se deschisese o uşă.

Se încordă, conştientă de proximitatea costumului gravat, conştientă de uşurinţa cu care umbrele îi puteau intra şi ieşi din minte.

Însă glasul era diferit de data aceasta.

[Rashmika, ascultă-mă. Nu reacţiona. Nu-mi acorda mai multă atenţie decât i-ai acorda unui străin.]

Rashmika formulă un răspuns, dar nu cu glas tare. Părea ceva înnăscut, o abilitate pe care o avusese dintotdeauna.

Cine eşti?

[Sunt cealaltă femeie din camera asta.]

Fără să vrea, Rashmika privi spre Khouri. Faţa ei era impasibilă: nu ostilă, nici măcar neprietenoasă, ci complet lipsită de expresie. Parcă s-ar fi uitat la un perete, nu la Rashmika.

Tu?

[Eu, Rashmika. Da.]

De ce te afli aici?

[Ca să te ajut. Cât îţi mai aminteşti? Totul sau doar o parte? De fapt, îţi mai aminteşti ceva?]

Vasko rosti cu glas tare:

— Propulsia, vicarule? Adică vrei ca nava noastră să te ducă undeva?

— Nu tocmai, răspunse Quaiche.

Rashmika se strădui să nu se uite la femeie, păstrându-şi atenţia îndreptată spre cei doi bărbaţi.

Nu-mi amintesc prea mult, doar faptul că nu aparţin acestui loc. Umbrele m-au găsit deja. Tu ştii despre umbre, Khouri?

[Puţin. Nu la fel de multe ca tine.]

Poţi răspunde la vreuna dintre întrebările mele? Cine m-a trimis aici? Ce ar fi trebuit să fac?

[Noi te-am trimis aici.]

Cu coada ochiului, fata o văzu pe Khouri încuviinţând imperceptibil din cap: o confirmare silenţioasă, discretă, că Rashmika auzea într-adevăr glasul ei.

[Decizia a fost însă a ta. Acum nouă ani, ne-ai spus că trebuie să te aducem pe Hela şi să te lăsăm în grija altei familii.]

De ce?

[Ca să afli lucruri, să afli tot ce poţi despre Hela şi despre fugoşi, din interior. Ca să ajungi la vicar.]

De ce?

[Pentru că vicarul era unicul mod prin care să ajungem la Haldora. Noi consideram că Haldora era cheia: unicul drum spre umbre. Nu ştiam că el îl folosise deja. Tu ne-ai spus asta, Rashmika. Tu ai găsit scurtătura.]

Costumul?

[De aceea am venit. Şi pentru tine, bineînţeles.]

Indiferent care ar fi fost planul vostru, merge prost. Am dat de bucluc, nu?

[Tu eşti în siguranţă, Rashmika. El nu ştie că ai vreo legătură cu noi.]

Şi dacă află?

[Noi te vom proteja. Eu te voi proteja, indiferent ce se va întâmpla. Ai cuvântul meu.]

Fata privi chipul femeii, riscând s-o observe Quaiche.

De ce ţi-ar păsa de mine?

[Îmi pasă pentru că sunt mama ta.]

Uită-te în ochii mei. Mai spune asta o dată.

Khouri repetă cuvintele. Şi, cu toate că Rashmika îi privi faţa cu atenţie, căutând cel mai mărunt indiciu de minciună, nu zări nimic. Bănui că asta însemna că femeia spunea adevărul.

Simţi doar şoc, un sentiment usturător de negare, totuşi nu atât de mare pe cât s-ar fi aşteptat. Rashmika începuse deja să se îndoiască de mare parte din ceea ce însemna pentru ea trecutul personal. Umbrele – şi, desigur,

chirurgul-general Grelier – o convinseseră de acum că nu se născuse pe Hela şi că aceia din sterpele Vigrid nu puteau fi adevăraţii ei părinţi. Aşa încât rămăsese un vid care aştepta să fie umplut cu date, nu doar un singur adevăr care aştepta să fie înlocuit de altul.

Aşadar, asta era. Mai existau multe pe care trebuia să şi le amintească, însă, în esenţă, Rashmika era o agentă a Ultranauţilor – mai precis, a *acestor* Ultranauţi – şi fusese adusă pe Hela într-o misiune de culegere de informaţii. Amintirile ei reale fuseseră suprimate şi în locul lor avea o serie de instantanee generice şi vagi ale vieţii anterioare pe Hela. Acestea erau ca un decor teatral: îndeajuns de convingătoare pentru a face faţă aşteptărilor, cu condiţia să nu fie ele însele supuse examinării atente. Însă când umbrele îi spuseseră despre trecutul ei fals, fata văzuse ce erau de fapt amintirile anterioare. Femeia afirmase că era mama ei. Rashmika nu avea niciun motiv să se îndoiască – faţa ei nu transmisese niciun indiciu de minciună şi fata ştia deja că presupusa ei mamă din sterpe era doar un părinte vitreg. Simţea tristeţe, un sentiment de pierdere, dar nu de trădare.

Formulă un gând.

Cred că tu trebuie să fii mama mea.

[Îţi mai aminteşti de mine?]

Nu ştiu. Puţin. Cred că-mi amintesc de cineva ca tine.

[Ce făceam?]

Stăteai într-un palat de gheaţă. Plângeai.

Pe orbita lui Hela, 2727

Panglici de fum gri-albăstrui se învârtejeau pe coridor, contorsionându-se după schimbările de presiune a aerului. Fluidul şiroia din rănile plângătoare de pe plafon şi pereţi, plouând în perdele noroioase. De undeva din apropiere, Seyfarth auzi strigăte şi răpăiturile automatelor cu proiectile, punctate de lătrăturile ocazionale ale armelor energetice. El mergea pe un traseu cu obstacole formate din corpuri, iar bocancii lui striveau membre şi capete în

şlamul adânc până la glezne ce părea să fi inundat toate nivelurile navei. În mâna înmănuşată strângea mânerul grosolan al unui cuţit pentru aruncat format din armura pe care o purtase la sosire. Cuţitul era deja însângerat – potrivit estimării sale, Seyfarth ucisese până acum trei Ultranauţi şi-i rănise grav pe alţi doi –, dar continua să caute ceva mai bun. Răsturna cu piciorul fiecare trup pe lângă care trecea, examinând mâinile şi centurile în căutarea a ceva promiţător. Avea neapărată nevoie de o armă cu proiectile.

Seyfarth era singur, deoarece membrii grupului său erau fie morţi, fie izolaţi, rătăcind prin alte părţi din navă. Nici nu anticipase altceva. Ar fi fost surprins dacă şase-şapte dintre cei douăzeci de membri ai primei echipe de infiltrare ar fi supravieţuit într-atât încât să vadă preluarea navei. Desigur, se considera pe sine printre cei mai probabili supravieţuitori, dar asta era de aşteptat, judecând după experienţa sa. Nu era şi nu fusese niciodată o misiune sinucigaşă, ci doar o operaţiune cu probabilitate redusă de supravieţuire pentru cei implicaţi. Echipei de infiltrare nu i se cerea să supravieţuiască, ci doar să semnaleze că nava merita efortul total de preluare, utilizând navetele masate ale Gărzii Catedralei. Cu atât mai bine dacă ar fi reuşit să submineze activităţile defensive de la bordul navei, creând zone de confuzie internă. Dar, odată ce semnalul fusese trimis spre suprafaţa lui Hela, evenimentele ce aveau să urmeze nu mai depindeau de supravieţuirea grupului său.

Ţinând seama de asta, se gândi bărbatul, situaţia era destul de bună. Potrivit unor rapoarte fragmentate, pe care nu se putea baza în totalitate, asaltul în masă întâmpinase o rezistenţă mai puternică decât se anticipase. Desigur, se părea că Garda Catedralei suferise pierderi mai mari decât plănuise vreodată Seyfarth, însă asaltul fusese copleşitor ca scară tocmai pentru că trebuia să absoarbă pierderile uriaşe şi totuşi să aibă succes. Era vorba despre şoc şi spaimă: nimeni nu trebuia să-i ţină prelegeri lui Seyfarth despre doctrina aceasta specifică.

Iar rapoartele despre focuri de armă în alte zone din navă confirmau că elemente din al doilea val ajunseseră într-adevăr în *Nostalgia* cu armele cu proiectile pe care ei nu le-ar fi putut strecura niciodată pe lângă porc.

Piciorul lui atinse ceva.

Seyfarth îngenunche, strâmbându-se din cauza mirosului. Răsturnă corpul, dând la iveală un şold acoperit de mâzga groasă şi cafenie în care zăcuse. Întrezări sub murdărie strălucirea unui pistol.

Scoase arma de la centura mortului din Garda Catedralei şi o scutură, îndepărtând majoritatea şlamului. Verifică încărcătorul – era plin. Pistolul era primitiv, produs în masă din metal ieftin, dar nu avea componente electronice, nimic care să fi suferit în urma imersiunii în efluenţii de la bordul navei. Seyfarth îl testă oricum, trăgând un singur glonţ în peretele cel mai apropiat. Nava gemu când proiectilul pătrunse. Acum, când auzi sunetul, bărbatul îşi dădu seama că nava gemuse destul de mult în ultima vreme – mai mult decât s-ar fi aşteptat dacă gemetele ar fi fost doar zgomote structurale. Pentru o clipă asta îl nelinişti.

Dar numai pentru o clipă.

Azvârli cuţitul, recunoscător pentru greutatea liniştitoare a pistolului. Fusese nevoie de curaj serios să suie la bordul navei având doar cuţite şi câteva dispozitive camuflate, dar el ştiuse de la bun început că, dacă va ajunge să ţină în mână o armă de foc adevărată, va răzbi.

Era ca sfârşitul unui vis urât.

— Mergi undeva?

Glasul se auzise înapoia lui, dar asta era pur şi simplu imposibil: îşi verificase constant spatele şi nimeni nu apăruse în urma lui pe coridor când îngenunchease să recupereze pistolul. Seyfarth era un soldat bun: niciodată nu-şi lăsa spatele descoperit mai mult de câteva secunde.

Totuşi, vocea se auzise foarte aproape. Şi, de asemenea, era foarte familiară.

Piedica pistolului continua să fie ridicată. Bărbatul se răsuci lent, ţinând arma la nivelul taliei.

— Credeam că am avut grijă de tine, rosti el.
— Eu am nevoie de multă grijă, replică porcul.
Stătea acolo, neînarmat, fără să aibă măcar un pistol. Iar dincolo de el, ca un adult în urma unui ţânc, se ridica uriaş un costum spaţial gol. Buza lui Seyfarth se răsfrânse într-un pufnet de neînţelegere. Era posibil ca porcul să se fi ascuns în beznă sau chiar să fi pretins că era un cadavru. Dar costumul spaţial imens? Nu se putea ca el să fi trecut pe lângă aşa ceva fără să-l fi observat. Şi nu părea posibil nici ca acesta să fi sprintat din capătul opus al coridorului în puţinele secunde cât Adventistul fusese întors cu spatele.
— Asta-i o şmecherie, zise Seyfarth, nu-i aşa?
— În locul tău, spuse porcul, aş pune jos pistolul ăla.
Degetul lui Seyfarth se strânse pe trăgaci. O parte din el dorea să-l facă bucăţi pe avortonul cu rât. Altă parte dorea să ştie de ce porcul credea că are dreptul să-i vorbească pe tonul ăla.
Oare porcul nu-şi cunoştea locul?
— Te-am atârnat la uscat, zise el.
Nu se înşelase: era *acelaşi* porc. Putea chiar să vadă rănile în locurile unde-l ţintuise de perete.
— Ascultă-mă, continuă porcul. Lasă pistolul şi discutăm. Vreau să-mi spui nişte chestii. De pildă, ce dracu' vrea Quaiche cu nava mea?
Seyfarth îşi atinse cu un deget casca, de parcă şi-ar fi scărpinat o mâncărime.
— Porcule, care dintre noi doi are o armă?
— Tu.
— Exact. Am simţit nevoia să clarificăm aspectul ăsta. Acum pleacă de lângă costum şi-ngenunchează în rahat, unde ţi-e locul.
Porcul îl privi şi albul mişcător al unui ochi reflectă lumina.
— Dacă nu, ce se va-ntâmpla?
— Dacă nu, ne vom uita la o friptură de porc.
Porcul făcu o mişcare spre el. Abia se clintise, dar pentru Seyfarth fusese îndeajuns. Existau întrebări la care

i-ar fi plăcut să primească răspunsuri, dar toate trebuiau să mai aştepte. După ce ocupau nava, avea să dispună de tot timpul din lume pentru câteva investigaţii anatomice. Ba chiar, în felul acela, ar fi avut o ocupaţie.

Apăsă pe trăgaci. Nu se întâmplă nimic. Furios, bănuind că pistolul se blocase, Seyfarth se uită la armă.

Nu arma era problema. Problema era braţul lui. Două ţepuşe apăruseră prin el – ţâşniseră dintr-un perete, îi străpunseseră antebraţul şi ieşiseră prin cealaltă parte, cu vârfurile ascuţite strălucind roşu-rubiniu umed.

Seyfarth simţi durerea sosind, simţi ţepuşele frecându-se de oase şi de tendoane. Îşi înfrână agonia şi mârâi spre porc.

— Frumos… încercă el să spună.

Ţepuşele se retraseră din braţul lui cu un sunet lunecos, neplăcut. Seyfarth privi, fascinat şi îngrozit, cum dispărură în peretele complet neted.

— Aruncă arma, spuse porcul.

Braţul lui Seyfarth tremură. Ridică ţeava spre porc şi costum şi făcu un ultim efort să apese pe trăgaci. Însă ceva nu era deloc în regulă cu anatomia braţului său. Degetul arătător doar tremură, lovind jalnic şi neputincios trăgaciul, aidoma unei râme care se zbate în cârlig.

— Te-am avertizat, zise porcul.

De jur-împrejurul lui Seyfarth, din pereţi, podea şi plafon ţâşniră ţepuşe. Le simţi străpungându-l, încremenindu-l. Pistolul îi căzu din mână şi zăngăni până jos, prin labirintul de tije metalice întreţesute.

— Asta-i pentru Orca, zise porcul.

După aceea, merse rapid. Controlul Căpitanului asupra propriilor transformări locale părea să sporească în încredere şi dexteritate cu fiecare ucidere. Uneori, era de-a dreptul scârbos de privit. Cât de teribil trebuie să fi fost pentru Adventişti, care, pe neaşteptate, se confruntau cu o navă care înviase şi-i atacase. Cât de şocant, când suprafeţele presupus fixe ale pereţilor şi podelelor deveniră mobile, strivind şi ţintuind, schilodind şi

sufocând. Cât de îngrozitor, când fluidele ce se prelingeau prin navă – cele cărora pompele de ape reziduale se străduiau să le facă faţă – deveneau brusc instrumente lichide de ucidere, ţâşnind cu presiune mare şi înecându-i pe Adventiştii nefericiţi prinşi în cursele pregătite în grabă de Căpitan. Întrucât crescuseră pe Hela, înecul nu se numărase probabil printre modurile în care se aşteptaseră să moară. Dar asta era viaţa, reflectă Scorpio, plină de surprize mici şi neplăcute.

Soarta se întorsese împotriva Adventiştilor şi acum lovea cu toată forţa. Scorpio îşi simţi puterea dublându-se, apelând la o ultimă şi neaşteptată rezervă. Ştia că va plăti pentru asta mai târziu, însă deocamdată se simţea grozav să-l împingă pe inamic înapoi, să facă – aşa cum promisese Căpitanul – pagube reale. Pistolul cu proiectile nu fusese construit pentru un hiperporc, dar asta nu-l împiedica pe Scorpio să găsească un mod de a trage cu el. Mai devreme sau mai târziu, avea să-l poată schimba cu un pistol boser de la bordul *Nostalgiei,* adaptat pentru hiperporci. Atunci, aşa cum îi plăcuse mereu să spună în Oraşul Abisului, avea să înceapă cu adevărat să meşterească.

— Fă ce trebuie să faci, îi spuse Căpitanul. Deocamdată pot să suport ceva durere.

Împingându-se prin navă şi urmându-l pe Căpitan, se întâlni în scurt timp cu membrii supravieţuitori ai Braţului Securităţii. Aceştia erau şocaţi, confuzi şi dezorganizaţi, dar se mobilizară când îl văzură pe hiperporc, înţelegând că nava nu căzuse încă în mâinile Adventiştilor. Iar când se răspândi vorba că Brannigan dădea o mână de ajutor, începură să se bată ca nişte diavoli. Natura luptei se schimba de la un minut la altul. De acum problema nu mai era să pună stăpânire pe navă, ci să distrugă cele câteva grupuri importante de rezistenţă Adventistă stabilite în părţi din *Nostalgia* în care Căpitanul avea control doar limitat.

— I-aş putea ucide acum, îi spuse el lui Scorpio. Nu pot să remodelez părţile acelea din mine, dar le pot depresuriza sau inunda. Va dura doar cu puţin mai mult

decât de obicei. Aş putea chiar întoarce arma hipometrică împotriva lor.

— În interiorul tău? întrebă Scorpio, amintindu-şi cum fusese ultima dată când se întâmplase asta, în timpul calibrării.

— Nu aş face-o cu inimă uşoară.

Scorpio strânse mai tare pistolul boser. Inima îi bubuia în piept, iar văzul şi auzul nu-i erau mai bune decât atunci când fusese reînviat.

Dar nimic din toate astea nu conta.

— O să mă ocup eu de ei. Tu ţi-ai făcut treaba pentru azi, Căpitane.

— Atunci las totul în seama ta, zise costumul şi păşi într-o apertură perfect formată care tocmai apăruse în perete.

Peretele se etanşă în urma sa. Parcă Brannigan nu fusese niciodată cu el.

Dincolo de *Nostalgia,* atenţia multiplă a Căpitanului era ocupată, cel puţin parţial, cu deplasarea armei-cache. Chiar în timp ce lupta se desfăşura în interiorul său, chiar în timp ce nava era readusă lent sub control, el era atent la armă, îngrijorat să nu fie irosită. Ani în şir, Brannigan purtase în interiorul său cele patruzeci de arme clasa-iad, protejându-le cu grijă de furturi şi de avarii. Pe atunci, gradul lui de transformare era mult mai redus decât în prezent, totuşi, continua să simtă o grijă profundă faţă de arme, care jucaseră un rol atât de important în istoria lui recentă. În plus, armele în sine fuseseră jucăriile iubite ale vechii triumvire Ilia Voliova. Căpitanul continua să se gândească la triumviră cu drag, în ciuda a tot ce-i făcuse ea. Câtă vreme şi-o amintea pe Ilia – care îşi găsise întotdeauna timp să stea de vorbă cu el, chiar şi când Brannigan nu fusese deloc comunicativ –, Căpitanul nu avea s-o dezamăgească, utilizând în mod greşit ultima dintre jucăriile acelea malefice.

Telemetria de la arma-cache ajungea la el printr-o mulţime de canale protejate. În cursul celei mai înverşunate etape din asaltul Gărzii Catedralei, Căpitanul

se înconjurase deja cu sateliţi-spioni minusculi, înzestraţi cu videocamere. Acum, acelaşi roi de „ochi” îi permitea comunicarea continuă cu arma, chiar când *Nostalgia* trecea în spatele Haldorei.

Din perspectiva armei-cache, Haldora ocupa jumătate din cer. Giganta gazoasă era un colos vărgat de substanţe chimice exotice primordiale, reci şi supurante, ale cărui benzi de culoare erau atât de late, încât ar fi putut îneca un corp ceresc stâncos. Părea foarte reală: toţi senzorii din harnaşamentul armei-cache raportau exact ceea ce ar fi fost de aşteptat în apropierea unei gigante gazoase – adulmecau forţa crudă a câmpului său magnetic şi simţeau zloata dură de particule încărcate cauzate de el. Chiar şi la amplificare extremă, volburile şi rafalele atmosferei arătau perfect convingător.

Căpitanul ascultase conversaţiile oamenilor pe care-i avea în grijă şi speculaţiile lor despre natura enigmei Haldorei. Ştia ce se aşteptau ei să găsească în spatele acestei măşti a unei planete: un mecanism pentru transmiterea şi receptarea de semnale între realităţi învecinate, universuri întregi unduind acolo aidoma unor panglici, lumi-brane adiacente în realitatea multidimensională a bulkului: un soi de radio capabil să se conecteze la şoaptele gravitonilor. Detaliile nu contau deocamdată. În momentul acesta, ei trebuiau să stabilească foarte rapid contactul cu entităţile din cealaltă parte. Costumul din Lady Morwenna era o modalitate posibilă – poate cea mai uşoară, deoarece era deja deschisă –, totuşi, nu se puteau baza pe ea. Dacă vicarul distrugea costumul, atunci aveau să fie nevoiţi să găsească altă cale de a contacta umbrele. Quaiche aşteptase producerea unei dispariţii înainte de a-şi trimite sonda în planetă. Ei nu aveau timp pentru aşa ceva.

Trebuiau să provoace o dispariţie, să expună maşinăriile.

Arma începu să încetinească, ocupându-şi poziţia de tragere. În interiorul ei, se făceau pregătiri serioase. Începeau procese fizice obscure: succesiuni de reacţii, infime la început, dar crescând spre o cascadă ireversibilă.

Conştiinţa de comandă a dispozitivului se stabilise într-o stare de acceptare calmă. După atâţia ani de inactivitate, urma să împlinească acţiunea pentru care fusese construită. Faptul că avea să moară în cursul procesului n-o alarma deloc. Simţea doar un licăr microscopic de regret că era ultima dintre creaţiile acelea şi că în jur n-avea să mai existe nici o altă armă-cache care să fie martoră la declaraţia ei energică.

Acela era unicul detaliu pe care stăpânii lor umani nu-l înţeleseseră niciodată: armele-cache erau extrem de orgolioase.

Scorpio stătea la masa de şedinţe, cu o expresie de nemulţumire pe chip. Erau acolo doar câţiva seniori. Valensin se îngrijea de rănile lui; pe un cearşaf pătat de sânge întins în faţa sa, era expus un minimuzeu de echipamente medicale străvechi, printre care se vedeau bandaje, bisturie, foarfeci, ace şi flacoane cu unguente şi agenţi de sterilizare. Doctorul îi tăiase deja o parte din tunică, dezvelind rănile gemene produse de cuţitele Adventistului care îl ţintuiseră de perete.

— Eşti norocos, rosti Valensin după ce curăţase majoritatea sângelui şi începuse să acopere rănile de intrare şi de ieşire cu alifie adezivă. Individul acela a ştiut ce face. Probabil că nu ţi-a fost sortit să mori.

— Şi asta mă face norocos? N-am fost oare *nenorocos* să sfârşesc ţintuit de un perete? Pun şi eu o întrebare…

— Nu spun decât că putea fi mai rău. Părerea mea este că au primit ordin să minimizeze pe cât posibil pierderile.

— Spune-i asta lui Cruz.

— Da, gazul toxic a fost regretabil. Este clar că ei erau pregătiţi să ucidă la un moment dat, dar, în general, se pare că se considerau porniţi într-o misiune sfântă, precum cruciaţii. Sabia urma să fie utilizată doar în ultimă instanţă. Totuşi, ei trebuie să fi ştiut că se va vărsa şi sânge.

Urton se aplecă peste masă. Avea braţul atârnat de gât într-un bandaj şi o vânătaie purpuriu-închis pe obrazul

drept, dar în rest nu fusese rănită.

— Întrebarea este ce facem în continuare? zise ea. Scorp, nu putem sta pur şi simplu cu braţele încrucişate, fără să reacţionăm. Trebuie să-l atacăm noi pe Quaiche.

Hiperporcul se strâmbă când Valensin apropie două pliuri de piele şi apoi întinse peste ele un strat de adeziv.

— Crede-mă, m-am gândit şi eu la asta.

— Şi? întrebă Jaccottet.

— Nimic nu mi-ar plăcea mai mult decât să tragem cu toate armele noastre de pe fuzelaj în catedrala aia şi să-l transformăm pe nenorocit într-un maldăr de ruine fumegânde. Dar asta nu-i o opţiune – nu atâta timp cât avem oameni la bordul ei.

— Dacă le-am trimite un mesaj lui Vasko şi lui Khouri, spuse Urton, ar putea începe ei înşişi să cauzeze neplăceri acolo. În cel mai rău caz, şi-ar putea croi drum în siguranţă.

Scorpio oftă. De ce era nevoie ca, dintre toţi, tocmai el – individul cu capacitatea cel mai puţin dezvoltată pentru gândire pe termen lung – să atragă atenţia asupra problemelor?

— Aici nu-i vorba despre răzbunare, le spuse. Şi credeţi-mă că sunt un tip înclinat spre răzbunare. Eu am scris manualul de căpătâi despre represalii.

Făcu o pauză şi inspiră adânc în timp ce Valensin începu să se ocupe de altă rană, tăind piele şi curăţind sânge închegat.

— Însă noi am venit aici cu un scop. Nu ştiu cum dorea Quaiche să utilizeze nava noastră şi nu pare ca vreunul dintre Adventiştii supravieţuitori să aibă vreo idee. Bănuiesc că am fost pur şi simplu prinşi într-un joc local pentru putere, ceva ce are probabil legătură cu umbrele. Oricât ne-ar tenta acum să recurgem la răzbunare, ar fi lucrul cel mai rău pe care l-am putea face, judecând prin prisma obiectivului misiunii noastre. Tot va trebui să luăm contact cu umbrele, iar calea cea mai rapidă spre ele se află într-un costum spaţial metalic din Lady Morwenna. Spre el trebuie să ne îndreptăm atenţia, nu spre a-i trage

lui Quaiche şuturile pe care le merită din plin pentru că ne-a trădat. Asta o putem face şi mai târziu, după ce am stabilit contactul cu umbrele. Credeţi-mă, eu voi fi primul care să se aşeze la coadă şi nici nu voi lucra pe bază de pierderi minime.

Pentru o clipă, nimeni nu spuse nimic. În sală se aşternu liniştea, o tăcere care-i amintea lui Scorpio de ceva, însă avu nevoie de un timp să-şi dea seama despre ce era vorba. Când îşi aminti, aproape că avu o tresărire: Clavain! Pauze similare apăreau de fiecare dată după ce bătrânul îşi termina monologurile pentru aţâţarea gloatei.

— Am putea totuşi să atacăm catedrala, insistă Urton cu glas scăzut. Mai e timp. Am suferit pierderi, însă avem navete operaţionale. Ce zici de asta, Scorp – un raid de mare precizie asupra lui Lady Morwenna: intrăm şi ieşim, luăm costumul şi ne recuperăm oamenii?

— Va fi periculos, zise altcineva din Braţul Securităţii. Grijile noastre nu vor fi doar Khouri şi Malinin. Mai e şi Aura. Dacă Quaiche bănuieşte că ea este unul dintre noi?

— Nu va bănui, răspunse Urton. N-are niciun motiv s-o facă.

Scorpio se smulse din mâinile lui Valensin doar cât să-şi ridice mâneca şi să inspecteze resturile de metal şi plastic ale comunicatorului său. Nu-şi amintea când îl stricase, tot aşa cum nu-şi amintea de unde proveneau toate vânătăile şi tăieturile suplimentare.

— Să-mi facă cineva legătura cu catedrala, spuse el. Vreau să vorbesc cu conducătorul lor.

— Tu n-ai avut niciodată o părere bună despre negocieri, zise Urton. Ai susţinut că nu ţi-au adus decât o lume de suferinţe.

— Necazul este, recunoscu Scorpio încruntat, că uneori ăsta-i lucrul cel mai bun la care poţi spera.

— Greşeşti, îl contrazise Urton. Nu aşa trebuie abordate situaţiile.

— Tot aşa cum am greşit când i-am lăsat pe ăia douăzeci de Adventişti la bordul navei? Din câte ţin minte, n-a fost ideea mea sclipitoare.

— Ei s-au strecurat pe lângă controalele tale de securitate, replică Urton.

— Nu mi-aţi permis să-i examinez atât de amănunţit cât aş fi dorit.

Urton întoarse capul spre ceilalţi din jurul mesei.

— Uite ce-i, îţi suntem recunoscători pentru ajutorul pe care ni l-ai dat în recăpătarea controlului. *Profund* recunoscători. Dar acum, când situaţia a redevenit stabilă, n-ar fi mai bine dacă…

Nava gemu. Cineva împinse un comunicator peste tăblia lustruită a mesei. Scorpio se întinse spre el, îl puse la încheietură şi-l apelă pe Vasko.

Pe suprafaţa lui Hela, 2727

Grelier intră în mansardă şi avu nevoie de un moment pentru a se adapta scenei dinăuntru. La nivel superficial, încăperea era cam la fel cum o lăsase. Acum însă existau oaspeţi suplimentari – un bărbat şi o femeie mai vârstnică păziţi de un detaşament mic din Garda Catedralei. Vizitatorii – îşi dădu seama că erau din nava Ultranaută – îl priveau de parcă s-ar fi aşteptat la o explicaţie. Grelier îşi trecu degetele unei mâini prin peria de păr alb şi-şi puse bastonul lângă uşă. Dorea să-şi ia de pe suflet o mulţime de lucruri, însă îi era complet imposibil să explice ce anume se petrecea aici.

— Lipsesc câteva ore şi se dezlănţuie iadul, comentă el.

— Ia loc, zise vicarul.

Grelier ignoră sugestia. Făcu ceea ce făcea de obicei după ce ajungea în mansardă, şi anume să se ocupe de ochii lui Quaiche. Deschise dulăpiorul de pe perete şi scoase obişnuitul lui arsenal de tampoane şi alifii.

— Nu acum, Grelier.

— Acum este un moment la fel de bun ca oricare altul. Infecţia nu se va opri din extindere doar pentru că nu-i un moment potrivit să fie tratată.

— Unde ai fost până acum?

— S-o luăm pe rând.

Se aplecă peste vicar şi inspectă punctele în care cârligele deschizătorului de ochi îi intrau în pielea delicată a pleoapelor.

— Poate că-i doar rodul imaginaţiei mea, zise el, dar mi s-a părut că atmosfera e niţeluş cam tensionată când am intrat aici.

— Ei nu sunt încântaţi că voi duce catedrala peste rift.

— Nici eu nu sunt, replică Grelier, dar pentru asta nu mă ţii sub ameninţarea armelor.

— Este ceva mai complicat.

— Pun prinsoare.

Mai mult decât oricând, chirurgul-general se bucură că-şi lăsase naveta pregătită de decolare imediată.

— Aşadar… îmi explică cineva? Sau este un nou joc de salon în care pot să pun douăzeci de întrebări?

— El a preluat controlul navei noastre, rosti UltranautuL

Grelier îi aruncă o privire, fără să se oprească din tamponarea ochilor vicarului.

— Poftim?

— Delegaţii Adventişti au fost un vicleşug, continuă bărbatul. Au fost trimişi pentru a prelua controlul *Nostalgiei pentru Infinit.*

— *Nostalgia pentru Infinit,* repetă Grelier. Ăsta-i un nume care apare frecvent.

Veni rândul bărbatului să pară derutat.

— Poftim?

— Voi aţi mai fost aici, nu-i aşa? Cu vreo nouă ani în urmă.

Cei doi prizonieri schimbară priviri. Se străduiseră să fie cât mai discreţi, însă Grelier se aşteptase la o reacţie.

— M-aţi pierdut pe drum, interveni Quaiche.

— Cred că, din unele puncte de vedere, fiecare dintre noi i-a pierdut pe ceilalţi pe drum, replică Grelier şi trecu un tampon pe sub o pleoapă, retrăgându-l îngălbenit de puroi. Este adevărat ce-a spus el – că delegaţii preiau nava?

— Nu cred că ar fi avut vreun motiv să mintă, zise vicarul.

— Tu ai plănuit asta?

— Aveam nevoie de nava lor, spuse Quaiche.

Părea un copil care explica de ce fusese prins furând mere.

— Asta ştim. Altfel de ce ai fi petrecut atâta timp căutând-o pe cea potrivită? Dar acum, că ei au adus nava, care-i problema? Ar fi bine să-i laşi pe ei s-o controleze, dacă doreşti cu adevărat protecţie.

— N-a fost niciodată vorba despre protecţie.

Grelier încremeni, cu tamponul încă îngropat sub pleoapa vicarului.

— Nu?

— Doream o navă, spuse Quaiche. Nu conta care anume, câtă vreme era într-o stare rezonabil de bună şi cu motoare funcţionale. Nu intenţionam să ajung foarte departe cu ea.

— Nu înţeleg, zise chirurgul-general.

— Eu ştiu motivul, vorbi Ultranautul. Sau cred că am o idee destul de bună. Este vorba despre Hela, nu?

Grelier se uită la el.

— Ce-i cu Hela?

— Vrea să ne ia nava şi să coboare cu ea pe satelitul ăsta. Bănuiesc că undeva în apropierea ecuatorului. Probabil a construit ceva pentru andocare – o platformă sau un suport.

— Un suport? repetă Grelier confuz.

— Un doc, zise Quaiche ca şi cum asta ar fi explicat totul.

Grelier se gândi la resursele deturnate ale Căii Permanente, la flota de echipamente de construcţie pe care i-o descrisese Rashmika. Acum ştia scopul lor. Probabil că se îndreptau spre doc – oriunde ar fi fost acesta –, pentru a termina pregătirile.

— O singură întrebare, zise chirurgul-general. De ce?

— Vrea să coboare nava şi s-o aşeze orizontal pe solul lui Hela, răspunse Ultranautul, cu fuzelajul aliniat pe direcţia est-vest, paralel cu ecuatorul. După aceea, o va fixa ca să nu se mişte.

— Toate operaţiunile astea au şi un rost? întrebă Grelier.

— Vor avea atunci când voi porni motoarele, rosti Quaiche nemaiputând să se abţină. Atunci vei vedea. Atunci vor vedea toţi.

— Va schimba viteza de rotaţie a lui Hela, zise Ultranautul. Va folosi motoarele navei pentru a bloca Hela în rotaţie sincronă în jurul Haldorei. Nu va trebui să schimbe prea mult lungimea zilei – douăsprezece minute vor fi suficiente. Aşa este, vicarule?

— O jumătate de procent, spuse Quaiche. Pare un fleac, nu? Însă corpurile cereşti – până şi cele mici ca Hela – au nevoie de un impuls masiv. Dintotdeauna am ştiut că îmi trebuie o luminălucă pentru a face asta. Gândeşte-te: dacă motoarele alea pot să împingă o navă de un milion de tone şi s-o aducă atât de aproape de viteza luminii, cred că ele pot schimba cu douăsprezece minute lungimea zilei pe Hela.

Grelier scoase tamponul de sub pleoapa vicarului.

— Tu poţi să repari ceea ce Domnul n-a făcut bine de la bun început. Aşa-i?

— Nu-mi da iluzii de grandoare, îl mustră Quaiche.

Brăţara lui Vasko piui. Vasko se uită la ea, necutezând să se mişte.

— Răspunde, spuse Quaiche în cele din urmă. După aceea putem auzi toţi cum merg lucrurile.

Vasko se supuse. Ascultă foarte atent, apoi desprinse brăţara de la încheietură şi i-o întinse lui Grelier.

— Ascultă şi singur, zise el. Cred că ţi se va părea interesant.

Chirurgul-general ţuguie buzele suspicios şi examină brăţara.

— Cred că o să vorbesc, anunţă el.

— Pentru mine este acelaşi lucru, încuviinţă Vasko.

Grelier ascultă glasul ce se auzea din brăţară. Vorbi în ea grijuliu, apoi ascultă răspunsurile, aprobând ocazional din cap şi arcuindu-şi sprâncenele albe ca zăpada într-un fel de uimire simulată. După aceea înălţă din umeri şi i-o restitui lui Vasko.

— Ce este? întrebă Quaiche.

— Garda Catedralei a eşuat în tentativa de a prelua controlul navei, rosti el. Toţi atacatorii au fost omorâţi, inclusiv întăririle. Am purtat o conversaţie plăcută cu porcul aflat la conducerea navei. Părea un tip foarte rezonabil, pentru un porc.

— Nu se poate! şuieră Quaiche. Seyfarth mi-a promis... Mi-a spus că dispunea de oamenii necesari s-o facă. Nu se poate să fi eşuat.

— Aşa s-a întâmplat.

— Ce s-a-ntâmplat? Ce aveau ei în nava aia despre care nu ştia Seyfarth? Aveau o armată întreagă?

— Porcul n-a spus aşa ceva.

— Scorpio a avut dreptate, interveni Vasko. Nava a fost cea care ţi-a distrus planurile. Ea nu-i ca o navă obişnuită, nu pe dinăuntru. Are propriile idei. N-a fost foarte încântată de intruşii voştri.

— Nu aşa trebuia să se întâmple, gemu vicarul.

— Cred că ai necazuri, zise Grelier. Porcul a pomenit ceva despre cucerirea catedralei cu forţa.

— M-au tras pe sfoară, murmură încet Quaiche înţelegând totul.

— Ah, nu gândi rău despre ei. Nu doreau decât acces la Haldora. N-a fost vina lor că s-au împiedicat în planul tău. Te-ar fi lăsat în pace, dacă n-ai fi încercat să-i manipulezi.

— Am dat de bucluc, rosti Quaiche încet.

— De fapt, rosti Grelier ca şi cum şi-ar fi amintit ceva important, situaţia nu-i chiar atât de rea pe cât crezi.

Se aplecă mai mult spre vicar, apoi se întoarse şi-i privi pe cei trei de la masă.

— Mai avem un atu, să ştii.

— Mai avem? întrebă Quaiche.

— Dă-mi brăţara, îi ceru chirurgul-general lui Vasko.

Vasko i-o întinse. Grelier zâmbi şi rosti în comunicator:

— Salut, vorbesc cu porcul? Mă bucur să te aud din nou. Am o veste pentru tine. Fata este la noi. Dacă o vreţi înapoi întreagă, vă sugerez să ne urmaţi instrucţiunile.

Îi întinse apoi brăţara vicarului.

— Dă-i drumul, spuse el.

PATRUZECI ŞI PATRU

Scorpio se strădui să audă glasul şoptit mai subţire decât hârtia al vicarului Quaiche. Ridică mâna pentru a cere linişte din partea tovarăşilor săi şi strânse ochii, închizându-i, ca să ignore disconfortul sâcâitor al rănilor ce-i fuseseră lipite. Valensin, care-şi terminase treaba, începu să strângă pânza mânjită şi roşie de sânge în care adună instrumentele chirurgicale şi alifiile.

— Nu ştiu nimic despre nicio fată, zise Scorpio.

Răspunsul vicarului semănă cu zgomotul produs de cineva care-şi trece unghiile peste o bucată de tablă.

— Se numeşte Rashmika Els. Nu-i cunosc numele adevărat şi nici nu mă interesează. Ceea ce ştiu este că acum nouă ani a sosit pe Hela din nava voastră. Am stabilit conexiunea respectivă în afară de orice îndoială. Şi multe alte lucruri devin deodată limpezi.

— Serios?

Glasul se schimbă; acum vorbea din nou celălalt bărbat, chirurgul-general.

— Nu ştiu exact cum aţi procedat, zise el, dar sunt impresionat. Amintiri îngropate, autosugestie… ce a fost?

— Habar n-am despre ce vorbeşti.

— Chestia cu jandarmii din Vigrid.

— O dată în plus, nu ştiu la ce te referi.

— Fata trebuia pregătită să iasă din găoace. Trebuia să existe un factor declanşator. Poate că, după opt sau nouă ani, ea ştia, la nivel subconştient, că petrecuse destul timp printre sătenii din sterpe ca să înceapă noua fază a infiltrării ei: pătrunderea la nivelul cel mai înalt al Ordinului nostru. Motivul nu-l cunosc încă, deşi sunt niţeluş înclinat să cred că *tu* îl cunoşti.

Scorpio nu zise nimic. Îl lăsă pe bărbat să vorbească mai departe.

— Ea trebuia să aştepte până apărea un mijloc de a ajunge la Calea Permanentă. După aceea trebuia să vă trimită un semnal că pornise, ca să vă scoateţi nava din

locul unde era ascunsă. Era o chestiune de sincronizare: negocierile voastre de succes cu vicarul depindeau de informaţiile interne pe care le primeaţi de la fată. În mintea ei există maşinării – seamănă mai degrabă cu nişte implanturi Agregate –, dar mă îndoiesc că le-aţi fi putut citi de pe orbită. Prin urmare, aveaţi nevoie de alt semnal, ceva ce să fie imposibil de ratat. Fata a sabotat un depozit de încărcături explozive, nu-i aşa? L-a aruncat în aer, atrăgând atenţia jandarmilor. Mă îndoiesc că ea a ştiut măcar ce a făcut: probabil că a fost mai degrabă ca un act de somnambulism, a acţionat pe baza unor comenzi îngropate adânc în mintea ei. Apoi a simţit nevoia inexplicabilă de a-şi părăsi casa şi a porni spre catedrale. Şi-a născocit chiar un motiv: căutarea fratelui ei de mult plecat, deşi toate instinctele raţionale trebuie să-i fi spus că el murise deja. Între timp, voi aţi receptat semnalul aşteptat. Sabotajul a fost anunţat pe toate reţelele locale de ştiri; în mod clar, dispuneaţi de mijloacele pentru a le intercepta chiar de la mare depărtare de Hela. Bănuiesc că a existat un element lipsit de ambiguitate – poate momentul din zi – care să anunţe absolut clar că a fost mâna spioanei voastre.

Scorpio înţelese că nu mai avea rost să joace teatru.

— Ţi-ai făcut bine munca, mai comentă el.

— Mai precis, a fost Munca-Sângelui, dar accept complimentul.

— Dacă o atingeţi măcar, vă spulber pe toţi, rosti hiperporcul.

Auzi surâsul din glasul chirurgului-general.

— Cred că „atingerea” ei este ultimul lucru la care ne-am fi gândit. Nu intenţionăm să-i facem absolut niciun rău. Şi, pentru că tot veni vorba despre asta, ce-ar fi să discuţi din nou cu vicarul? Cred că are o propunere interesantă.

Vocea şoptită se auzi iarăşi, precum cineva care sufla printre crenguţe uscate.

— O propunere, da, zise Quaiche. Eram pregătit să vă iau nava cu forţa, pentru că-mi imaginasem că aş putea avea un atu cu care să vă conving. Se pare că forţa a dat

greş, ceea ce mă surprinde – Seyfarth mă asigurase de încrederea lui în propriile forţe. Să fiu sincer, nici nu mai contează acum, când am fata. În mod clar, ea este importantă pentru voi. Asta înseamnă că veţi face ceea ce vreau, fără ca vreunul dintre agenţii mei să fie silit să mişte un deget.

— Să-ţi aud propunerea, zise Scorpio.

— Am spus că doream să iau nava cu împrumut. Ca gest al bunei mele credinţe – şi a firii mele extrem de iertătoare –, aranjamentul acela rămâne valabil. Voi lua nava, o voi utiliza aşa cum cred de cuviinţă, după care o voi restitui, cu ocupanţii şi infrastructura în general intacte.

— În general, intacte, repetă Scorpio. Mi-a plăcut asta.

— Să nu te joci cu mine, porcule. Sunt mai bătrân şi mai urât, iar asta spune multe.

Scorpio îşi auzi propriul glas, rostind parcă în depărtare:

— Ce vrei?

— Uită-te la Hela, zise Quaiche. Ştiu că aveţi videocamere pe orbită, în jurul său. Examinează coordonatele astea şi spune-mi ce vezi.

Dură numai câteva secunde să obţină o imagine a suprafeţei. Când reprezentarea se stabiliză pe compad, Scorpio văzu o excavaţie perfect dreptunghiulară în sol, aidoma unui mormânt recent săpat. Coordonatele erau pe faţa lui Hela aflată acum în timpul zilei, dar şi aşa adâncul gropii era în umbră, alungată de şiruri de proiectoare de mare putere. Scara suprapusă pe ecran anunţa că tranşeea era lungă de cinci kilometri şi lată de aproape trei kilometri. Trei laturi aveau o căptuşeală cenuşie ondulată şi pante abrupte, uşor îndreptate spre exterior pornind de la bază, în care fuseseră săpate trepte şi rampe de acces. În pereţii înalţi de doi kilometri, sclipeau ferestre, printre zone de utilaje industriale şi cabine presurizate. În jurul marginilor superioare ale tranşeei, Scorpio văzu plăci retrase, cu margini zimţate pentru a se îmbuca. În adâncurile adumbrite, luminate vag de proiectoare, se zăreau echipamente enorme, ce semănau cu cleştii de homari şi cu nişte molari turtiţi: componentele amovibile

ale unui dispozitiv de reţinere şi fixare de mărimea *Nostalgiei.* Putea să vadă şinele şi balamalele acţionate de pistoane care aveau să permită echipamentului să se închidă în jurul oricărui fuzelaj de luminălucă, în anumite limite.

Doar trei dintre pereţii tranşeei erau abrupţi. Al patrulea – de pe una dintre laturile scurte – oferea o trecere mult mai lină spre nivelul câmpiei din jur. După felul cum cădeau umbrele pe suprafaţă, era evident că tranşeea era aliniată paralel cu ecuatorul lui Hela.

— Ai priceput mesajul? întrebă Quaiche.

— Da, spuse Scorpio.

— Structura este un doc: o construcţie care să susţină masa navei voastre şi s-o oprească să se desprindă, chiar dacă e activată propulsia.

Scorpio observă că părţile din parte ale suportului puteau fi ridicate sau coborâte, pentru a îngădui reglarea unghiului fuzelajului prin creşteri precise. În minte, putea să vadă deja *Nostalgia* în tranşeea aceea, ţintuită acolo aşa cum el fusese ţintuit de perete.

— Ce rol are, vicarule?

— Nu ai înţeles încă?

— Pricep mai greu. E din cauza genelor mele.

— Atunci, o să-ţi explic. Voi veţi încetini rotaţia lui Hela. Vă voi utiliza nava ca o frână, pentru a aduce satelitul în sincronizare perfectă cu Haldora.

— Eşti nebun.

Scorpio auzi un hohot de râs uscat, ca şi cum nişte crenguţe uscate ar fi fost scuturate într-un sac.

— Sunt un nebun care are ceva ce voi vă doriţi foarte mult. Vreţi să batem palma? Dispuneţi de şaizeci de minute începând din clipa asta. În exact o oră, vreau ca nava voastră să fie în docul ăla. Am calculat deja traiectoria de apropiere care să minimizeze tensiunile laterale asupra fuzelajului. Dacă o veţi urma, avariile şi disconfortul vor fi reduse la minimum. Vrei s-o vezi?

— Bineînţeles că…

Însă chiar înainte să fi terminat fraza, simţi o zguduitură

– impulsul cauzat de nava care îşi părăsea orbita. Ceilalţi seniori întinseră reflex mâinile spre masă, pentru a se echilibra. Bocceluţa cu instrumente medicale a lui Valensin lunecă şi căzu pe podea. Icnetele şi gemetele de protest ale structurii navei semănau cu trosnetele unor copaci bătrâni şi uriaşi în toiul unei furtuni.

Coborau pe satelit. Căpitanul o dorea.

— Quaiche, mârâi Scorpio în comunicator, ascultă-mă. Ne putem înţelege în privinţa asta. Te poţi folosi de nava noastră – am iniţializat deja coborârea –, dar în schimb va trebui să faci ceva pentru mine.

— Veţi avea fata după ce nava şi-a terminat treaba.

— Nici nu mă aştept să ne-o dai acum. Vreau să faci însă altceva: să opreşti catedrala. N-o duce pe pod.

— Mi-ar plăcea asta, realmente mi-ar plăcea, dar mă tem că ne-am angajat deja, răspunse glasul în şoaptă.

În miezul armei-cache, cascada de reacţii depăşi un prag ireversibil. Procese fizice obscure clocoteau înăbuşit, ridicându-se ca apa care fierbe. Niciun fel de intervenţie nu mai putea opri acum dispozitivul să tragă, cu excepţia distrugerii violente a armei în sine. Se derulară verificări finale ale sistemelor, iar ţinta şi forţa explozivă fură răsverificate de nenumărate ori. Spirala proceselor continuă: ceva ca o sclipire deveni o scânteie, care la rândul său deveni o mică sferă de energie pură ce se dilata. Globul de foc crescu întruna, înghiţind strat după strat de mecanisme de restricţionare. Senzori microscopici, plasaţi în jurul sferei care se mărea, înregistrară rafale de evenimente de particule. Continuumul spaţio-temporal însuşi începu să se curbeze şi să devină fragil, aidoma marginii unei hârtii apropiate de flacăra unei lumânări. Sfera cuprinse ultimul bastion de restricţionare şi continuă să crească. Arma simţi cum părţi ale sale erau consumate dinspre interior: minunat şi deopotrivă teribil. În ultimele ei momente, redistribui funcţii din volumul aflat în mijlocul sferei în expansiune, îndesând în straturile ei exterioare cât mai mult din

conştiinţa sa dominatoare. Sfera continuă să crească, dar acum începea să se deformeze, alungindu-se într-o direcţie, în concordanţă precisă cu predicţia. Un jet de forţă anihilatoare ţâşni înainte, străpungând straturi abandonate de maşini. Arma o percepu ca pe tragerea într-o ţeapă din oţel rece. Vârful jetului trecu de blindajul ei, trecu de harnaşament şi se îndreptă spre faţa Haldorei.

Sfera în expansiune consumase acum optzeci la sută din volumul armei-cache. Unde de şoc goneau spre suprafaţa gigantei gazoase: în câteva nanosecunde, arma avea să înceteze să mai existe altfel decât sub forma unui nor strălucitor la un capăt al fasciculului său.

Aproape că nu mai avea spaţiu viabil de procesare. Începu să abandoneze funcţii conştiente superioare, aruncând părţi din sine. Procedă cu o discriminare ciudată, concentrată să păstreze un grăunte minuscul de inteligenţă până în ultima clipă posibilă. De acum nu mai existau decizii care să fie luate; nu mai era nimic de făcut, decât să aştepte distrugerea. Dar trebuia să ştie, trebuia să se agaţe de conştiinţă destul de mult pentru a şti că provocase pagube.

Nouăzeci şi cinci la sută din arma-cache era acum o sferă clocotitoare de foc infernal fotoleptonic. Sistemele sale de gândire fuseseră transformate într-o crustă subţire pe interiorul învelişului armei: o crustă care ea însăşi începea să se crape, fisurată şi sfâşiată de unda de şoc gonitoare a exploziei. Inteligenţa maşinii lunecă în jos pe scara cognitivă, până rămase doar o percepere bacteriană încăpăţânată a propriei existenţe şi a faptului că ea exista pentru a face totuşi ceva.

Lumina străpunse ultimul milimetru de blindaj. Deja primele citiri vizuale reveneau de la Haldora. Videocamerele de pe învelişul armei-cache direcţionară datele spre stropul tot mai mic rămas din inteligenţa cândva şireată.

Fasciculul atinsese planeta şi ceva se întâmpla – se dilata de la punctul de impact într-o ondulaţie de distorsionate optică.

Mintea se contractă şi dispăru. Ultimul lucru pe care şi-l îngădui fu emoţia stinsă a sfârşitului.

În adâncurile lui Lady Morwenna – în sala mare a Forţei Motrice câteva lucruri se petrecură aproape simultan. Un fulger intens de lumină umplu încăperea prin fantele înguste şi incolore ale ferestrelor utilitare de deasupra bucşelor cuplajelor. Glaur, şeful de schimb, tocmai clipea pentru a-şi alunga imaginile remanente ale fulgerului – sistemele de propulsie îi fuseseră întipărite în negativ pe retine în forme uriaşe roz şi verzi când văzu că maşinăriile îşi pierdeau obişnuita sincronizare perfectă; pentru o clipă în care simţi că i se opreşte inima, complexa forfecare aeriană a tijelor, a supapelor şi a compensatorilor păru gata să se dezintegreze, transformându-se pe sine şi tot ce se afla în preajmă într-un amalgam însângerat de metal şi carne.

Însă clipa respectivă trecu: stabilizatoarele şi amortizoarele funcţionară aşa cum erau menite s-o facă, silind mişcarea să revină la obişnuitul ei ritm sincopat. Se auziră gemete şi scârţâituri de proteste mecanice – asurzitoare, dureroase –, când sute de tone de metal aflate în mişcare se împinseră în restricţionările balamalelor şi ale bucşelor supapelor, dar nimic nu se desprinse şi nici nu zbură prin aer spre el. Glaur observă atunci că luminiţe de urgenţă pâlpâiau pe reactor şi pe cofretele pentru controlul servomotor al ansamblului propulsiei principale.

Valul de mişcare necoordonată fusese amortizat şi controlat din interiorul sălii Forţei Motrice, însă mecanismele acestea erau doar o parte din lanţ: valul în sine continua să călătorească. În jumătate de secundă trecu prin etanşările pneumatice din perete şi ieşi în vid. Un observator care ar fi privit Lady Morwenna din depărtare ar fi văzut cum mişcările de obicei line ale contraforţilor suspendaţi îşi pierdeau coordonarea. Glaur nu trebuia să fie în exterior: el ştia cu exactitate ce avea să se întâmple, o vedea în imaginaţia sa cu claritatea unei schiţe inginereşti. Se întinse chiar spre un mâner de

susţinere înainte de a fi luat o decizie conştientă în acest scop.

Lady Morwenna se poticni. Mase uriaşe de maşini aflate în mişcare alternativă – contrabalansate în mod normal, astfel încât mişcarea de păşire a catedralei se resimţea doar ca o legănare foarte slabă, chiar şi în vârful Turnului-Ceasului – erau acum îngrozitor de dezechilibrate. Catedrala se clătină mai întâi într-o parte, apoi în cealaltă. Efectul se dovedi catastrofal şi predictibil: clătinarea trimise alt tremur prin mecanismele de propulsie şi întregul proces reîncepu chiar înainte ca prima legănare să fi fost amortizată.

Glaur încleştă dinţii şi se ţinu strâns. Privi cum podeaua se înclină cu grade înspăimântătoare. Sirenele se declanşară automat: lumini roşii de alertă pâlpâiau acum sub bolţile înalte ale sălii.

Un glas răsună prin sistemul de difuzoare pneumatice. Glaur se întinse către microfon, ridicând vocea ca să acopere vacarmul.

— Sunt chirurgul-general. Ce se întâmplă?

— Sunt Glaur, domnule. Nu ştiu. A fost un fulger… sistemele au luat-o razna. Dacă n-aş şti mai bine, aş zice că cineva tocmai a detonat o încărcătură masivă pentru demolare şi ne-a afectat electronica.

— N-a fost o bombă nucleară. Ce se întâmplă însă cu controlul tău asupra catedralei?

— Acum e pe cont propriu, domnule.

— Se va răsturna?

Glaur privi în jur.

— Nu, domnule. Nu.

— O să iasă de pe Cale?

— Nu, domnule, nici asta.

— Perfect. Voiam doar să mă asigur.

Grelier făcu o pauză şi, în intervalul dintre cuvintele lui Glaur, auzi ceva straniu, aidoma şuieratului unui ceainic.

— Glaur… ce ai vrut să spui prin „pe cont propriu”?

— Vreau să spun, domnule, că suntem pe control automat, aşa cum trebuie să fim în situaţii de urgenţă.

Controlul manual e blocat pe regulatorul de douăzeci şi şase de ore. Căpitanul Seyfarth mi-a cerut s-o fac, domnule, a spus că avea în spate autoritatea Turnului-Ceasului. Aşa că nu ne oprim, domnule. Aşa că nu ne putem opri.

— Mulţumesc, rosti încet Grelier.

Deasupra lor se întâmpla ceva cu Haldora. Din locul în care fasciculul armei-cache lovise planeta, pornise o undă circulară, care se extindea concentric. Arma în sine nu mai exista acum; până şi fasciculul dispăruse în Haldora şi doar un nor alb-argintiu care se împrăştia mai rămăsese în punctul unde fusese activat dispozitivul.

Însă efectele continuau. În cercul interior al undei care se dilata, volburile şi benzile obişnuite ale reacţiilor chimice din giganta gazoasă dispăruseră. În locul lor se vedea o culoare rubinie, compactă şi uniformă. În câteva secunde, crescu şi cuprinse toată planeta. Haldora aducea acum cu un ochi injectat cu sânge.

Rămase aşa câteva secunde, privind duşmănos spre Hela. Apoi în sfera rubinie începură să apară urme de tipare: nu virguliţele şi cozile de cal ale graniţelor reacţiilor chimice aleatorii, nu benzile centurilor de rotaţie diferenţiate şi nici ochii ciclopici ai focarelor furtunilor majore. Tiparele acestea erau regulate şi precise, ca modele ţesute în covoare. Se defineau tot mai clar, de parcă erau lucrate şi conturate de o mână invizibilă, dar apoi sufereau mutaţii: acum un labirint ornamental perfect întreţinut, apoi o sugestie de şanţuri cerebrale. Culoarea pâlpâi din rubiniu în arămiu, apoi, în argintiu întunecat. Din planetă ţâşniră o mie de ţepuşe. Ţepuşele rezistară o vreme, după care dispărură într-un ocean de mercur lipsit de trăsături. Mercurul deveni o tablă de şah; tabla de şah deveni o citadelă sferică de o complexitate fantastică; citadela deveni un Armagedon târâtor.

Planeta reapăru. Dar nu mai era aceeaşi planetă. Într-o clipită, Haldora deveni altă gigantă gazoasă, apoi alta – cu nuanţe şi benzi diferite de fiecare dată. Inele orbitale

apărură pe cer. O ghirlandă de sateliţi, rotindu-se într-un alai imposibil. Două seturi de inele, intersectându-se, trecând unul prin altul. O duzină de sateliţi perfect pătraţi.

O planetă din care fusese decupată cu precizie o bucată, ca un tort de nuntă pe jumătate mâncat.

O planetă care era o oglindă reflectând stele.

O planetă dodecaedrică.

Nimic.

Pentru câteva secunde, în locul acela fu doar o sferă neagră. Apoi sfera începu să unduiască, precum un balon din cauciuc plin cu apă.

În cele din urmă, giganticul mecanism de camuflare se dezintegră.

PATRUZECI ŞI CINCI

Quaiche îşi zgârie ochii cu degetele, scoţând un vaier stins al cărui refren jalnic era: *Sunt orb, sunt orb.*

Grelier lăsă din mână microfonul sistemului audio pneumatic. Se aplecă peste vicar, scoase din buzunarul tunicii un dispozitiv optic strălucitor, cu mâner din fildeş, şi privi în groaza tremurătoare a ochilor săi. Cu cealaltă palmă, proiectă umbre peste ei, examinând reacţia irisurilor zvâcnitoare.

— Nu ţi-ai pierdut vederea, anunţă el. Cel puţin, nu la ambii ochi.

— Fulgerul…

— Fulgerul ţi-a vătămat ochiul drept. Nu mă surprinde: priveai direct în faţa Haldorei când a avut loc şi, bineînţeles, tu nu ai reflexul clipitului. Dar, exact în acelaşi timp, s-a întâmplat să ne clătinăm: motivul fulgerului a afectat şi maşinile lui Glaur. A fost suficient ca să perturbe traiectoria optică a luminii de la aparatura de colectare de deasupra mansardei. Ai scăpat de efectul complet al fulgerului.

— Sunt orb, repetă Quaiche de parcă nu-i auzise niciunul dintre cuvinte.

— Continui să mă poţi vedea pe mine, replică Grelier mişcându-şi degetul, aşa că termină cu smiorcăiala.

— Ajută-mă!

— O să te-ajut dacă-mi spui ce s-a-ntâmplat… şi de ce dracu’ Lady Morwenna este pe control automat.

Glasul vicarului recăpătă un ton cât de cât calm.

— Nu ştiu ce s-a-ntâmplat. Dacă m-aş fi aşteptat la aşa ceva, crezi că m-aş fi uitat într-acolo?

— Bănuiesc că au fost amicii tăi, Ultranauţii. Ei au manifestat interes faţă de Haldora, nu?

— Spuneau că vor trimite o sondă cu instrumente.

— Cred că au minţit, zise Grelier.

— Am avut încredere în ei.

— Tot nu mi-ai răspuns la întrebarea despre controlul

automat. Glaur zice că nu ne putem opri.

— Blocare pentru douăzeci şi şase de ore, răspunse Quaiche parcă recitând dintr-un manual tehnic. Utilizat în eventualitatea unui colaps total al autorităţii catedralei, asigurând înaintarea lui Lady Mor pe Cale până la restabilirea ordinii. Toate comenzile manuale ale reactorului şi ale sistemelor de propulsie sunt blocate de regulatoare sigilate, etanşe şi inviolabile. Videocamere de ghidare detectează Calea; giroscoape împiedică abaterile, chiar dacă s-au pierdut toate indiciile vizuale; pentru navigare se activează localizatoare de stele, multiple şi redundante. Există chiar şi un cablu de inductanţă îngropat, pe care-l putem urmări, dacă nimic din celelalte nu mai funcţionează.

— Când a fost programată blocarea?

— A fost ultima acţiune a lui Seyfarth înainte de a pleca spre *Nostalgia.*

Cu multe ore în urmă, gândi Grelier, dar mai puţin de douăzeci şi şase.

— Deci Lady Morwenna va trece peste pod şi n-o poate opri nimic, cu excepţia unui sabotaj?

— Grelier, ai *încercat* recent să sabotezi un reactor? Sau o mie de tone de maşinării aflate în mişcare?

— Mă întrebam doar care sunt şansele.

— Şansele sunt să trecem peste podul ăla.

Era o navă sol-orbită micuţă, cu doar puţin mai mare decât capsula de reintrare în atmosferă care o adusese pe Khouri pe Ararat. Lunecă din pântecul *Nostalgiei,* propulsată de un impuls uşor ca o şoaptă. Prin peticele transparente din blindajul cockpitului, Scorpio văzu cum uriaşa navă bătrână se îndepărtează lent, mai degrabă ca un peisaj ce rămâne treptat în depărtare decât ca o navă. Icni slab: acum putea, în sfârşit, să vadă cu ochii lui schimbările.

Lucruri minunate şi înfricoşătoare se întâmplau cu *Nostalgia.* În cursul apropierii ei lente de docul de pe Hela, suprafeţe vaste de pe carcasă se îndepărtau, pături de

învelişuri biomecanice şi scuturi antiradiaţii se desprindeau ca solzi de piele năpârlită. Pe măsură ce nava se apropie de Hela, fragmentele se întinseră în urma ei, formând o coadă întunecată şi compactă ca a unei comete. Era camuflajul perfect pentru Scorpio, îngăduindu-i să plece nedetectat.

Hiperporcul ştia foarte bine că nimic din ceea ce vedea nu era întâmplător. Nava nu se dezagrega din cauza tensiunilor neechilibrate ale apropierii ei piezişe de Hela. Se dezagrega deoarece Căpitanul optase să renunţe la părţi întregi. Acolo unde învelişurile căzuseră, măruntaiele navei erau dezvăluite în toată complexitatea lor uluitoare. Şi chiar acolo – în adâncul *Nostalgiei* –, se petreceau schimbări importante. Procesele obişnuite de transformare ale lui Brannigan fuseseră accelerate. Fostele hărţi ale navei erau acum complet inutile – nimeni nu avea nici cea mai mică idee cum să navigheze prin districtele acelea din adâncul interiorului. De altfel, nici nu conta: membrii echipajului erau înghesuiţi într-un district mic şi stabil din apropierea provei, iar dacă în părţile navei aflate în transformare se mai găseau fiinţe vii, nu puteau fi decât ultimele elemente, rătăcite, ale Gărzii Catedralei. În opinia lui Scorpio, era improbabil ca ele să mai rămână vii mult timp.

Nimeni nu-i spusese Căpitanului să facă asta, tot aşa cum nimeni nu-i spusese să coboare spre Hela. Chiar dacă ar fi existat vreo rebeliune la bord – chiar dacă unii dintre seniori ar fi decis s-o abandoneze pe Aura –, n-ar fi contat câtuşi de puţin. Căpitanul John Brannigan luase decizia.

După ce ieşi din norul rostogolitor de părţi „năpârlite”, Scorpio îi ceru navei sale să mărească acceleraţia. Trecuse mult de când nu mai comandase o navă spaţială, dar asta era lipsit de importanţă: micul vehicul ştia cu exactitate unde trebuia să ajungă. Hela rula pe sub el: hiperporcul văzu dunga diagonală a riftului şi dunga încă şi mai slab vizibilă a podului care-l traversa. Mări amplificarea vizuală, stabiliză imaginea şi porni înapoi pe pod, până zări forma micuţă a lui Lady Morwenna, care se târa spre

marginea câmpiei. Nu ştia ce se întâmpla acum la bordul catedralei: după apariţia maşinăriei Haldora, toate încercările de comunicare cu Quaiche sau cu ostaticii acestuia eşuaseră. Probabil că vicarul distrusese sau dezactivase toate canalele de comunicaţii, nedorind să mai fie distras de intervenţii exterioare după ce obţinuse controlul efectiv al *Nostalgiei.* Scorpio nu putea decât să presupună că Aura şi ceilalţi erau nevătămaţi şi în siguranţă şi că în mintea vicarului mai exista o fărâmă de raţiune. Dacă nu reuşea să-l contacteze prin mijloace convenţionale, atunci se vedea nevoit să-i expedieze un semnal evident şi convingător pentru a se opri.

Nava lui Scorpio ţinti spre pod.

Deşi foarte lin, şocul lansării fulgeră ca un junghi prin pieptul hiperporcului. Valensin îi spusese că era o nebunie să încerce să coboare cu o navă pe Hela după toate prin câte trecuse în ultimii ani.

Scorpio ridicase din umeri. *Un porc trebuie să facă tot ce are de făcut,* replicase el.

Grelier se ocupă de Quaiche, picurându-i soluţii în ochiul orbit. Vicarul tresări şi icni la fiecare strop, dar, treptat, gemetele îi deveniră scâncete intermitente, trădând iritare şi dezamăgire mai degrabă decât durere.

— Tot nu mi-ai spus ce face ea aici, rosti Quaiche în cele din urmă.

— Asta nu era treaba mea, replică chirurgul-general. Eu am stabilit că ea nu este cine afirmă că ar fi şi am mai stabilit că a sosit pe Hela acum nouă ani. Pentru restul va trebui s-o întrebi chiar tu.

Rashmika se sculă şi se apropie de vicar, dându-l la o parte pe Grelier.

— Nu trebuie să întrebi nimic, rosti ea. Îţi voi spune eu însămi. Am venit aici să te caut pe tine. Nu pentru că aş fi fost interesată de persoana *ta,* ci pentru că tu erai cheia ajungerii la umbre.

— La umbre? repetă Grelier, înşurubând capacul unui flacon cu lichid albastru, de dimensiunea degetului mare.

— El ştie despre ce vorbesc, zise fata. Nu-i aşa, vicarule?

În ciuda rigidităţii ca o mască a feţei sale, Quaiche izbuti să transmită ideea unei înţelegeri teribile.

— Dar ai avut nevoie de nouă ani să mă găseşti.

— Nu a fost vorba doar despre a te găsi, vicarule. Am ştiut mereu unde erai: nimeni n-a făcut un secret din asta. Mulţi credeau că de fapt muriseşi, dar a fost mereu clar unde *ar fi trebuit* să fii.

— Atunci, de ce ai aşteptat atâta?

— Nu eram pregătită, răspunse Rashmika. Trebuia să aflu mai multe despre Hela şi fugoşi, altfel nu puteam fi sigură că umbrele erau cei cu care trebuia să vorbesc. Nu mă puteam încrede în autorităţile bisericii – trebuia să aflu eu însămi informaţii, să fac propriile deducţii. Şi, desigur, trebuia să am un trecut convingător, astfel încât să ai încredere în mine.

— Totuşi… nouă ani, se minună Quaiche. Şi eşti încă o fetiţă.

— Am şaptesprezece ani. Şi, crede-mă, au fost mult mai mulţi decât nouă ani.

— Umbrele, repetă Grelier. Vrea cineva dintre voi să aibă amabilitatea de a-mi explica şi mie cine sau ce sunt ele?

— Spune-i, vicarule, zise Rashmika.

— Nu ştiu ce sunt ele.

— Dar ştii că există. Ele îţi vorbesc, nu-i aşa, la fel cum îmi vorbesc şi mie. M-au rugat să le salvez, să nu fie distruse când Lady Morwenna va trece peste pod.

Quaiche ridică o mână, cerându-i să se oprească.

— În privinţa asta, eşti victima amăgirilor.

— La fel ca Saul Tempier, vicarule? El ştia despre dispariţia lipsă şi nu credea în dezminţirile oficiale. De asemenea, ştia că dispariţiile vor înceta până la urmă, la fel ca toţi Numericiştii.

— N-am auzit niciodată de Saul Tempier.

— Poate că tu n-ai auzit, încuviinţă Rashmika, dar biserica ta l-a omorât fiindcă nu i se putea îngădui să vorbească despre dispariţia lipsă. Pentru că tu nu puteai să

admiţi că ea avusese loc, nu-i aşa?

Degetele lui Grelier sparseră flaconaşul albastru.

— Spuneţi-mi despre ce-i vorba, ceru el.

Fata se întoarse către el şi-şi drese glasul.

— Dacă nu-ţi spune Quaiche, o voi face eu. În una dintre perioadele acelea în care începuse să dezvolte imunitate faţă de virusurile din propriul sânge, vicarul a trecut printr-o criză de lipsă de credinţă. A început să pună sub semnul întrebării întregul edificiu bazat pe religie pe care-l clădise în jurul lui, ceea ce era sfâşietor pentru el, fiindcă, fără religie, moartea iubitei lui Morwenna devine pur şi simplu un alt eveniment cosmic banal şi lipsit de sensuri ascunse.

— Ai grijă ce spui, rosti Quaiche.

Rashmika îl ignoră.

— În cursul acelei crize, s-a simţit obligat să testeze natura unei dispariţii, utilizând instrumentele de investigaţii ştiinţifice care sunt în mod uzual interzise de biserică. A dispus lansarea unei sonde în faţa Haldorei în cursul unei dispariţii.

— Trebuie să fi necesitat nişte pregătiri foarte minuţioase, comentă Grelier. O dispariţie este atât de scurtă…

— Nu şi aceasta, zise fata. Sonda a avut un efect – a prelungit dispariţia cu mai bine de o secundă. Haldora este o iluzie şi nimic mai mult: un efect de camuflaj care ascunde un mecanism de semnalizare. În ultima vreme, camuflajul dădea rateuri – acesta este de altfel şi motivul dispariţiilor. Sonda vicarului a adăugat un stres suplimentar, prelungind dispariţia. A fost suficient, nu-i aşa, vicarule?

— Nu ştiu…

Grelier scoase alt flaconaş – acesta avea o nuanţă verde-fumurie – şi-l aduse deasupra stăpânului său, strângându-l puternic între degetul mare şi arătător.

— Să nu mai pierdem timpul, da? Sunt convins că ea ştie mai multe decât ai dori să aflăm noi, restul, aşa că, te rog, poţi înceta să negi?

— Spune-i, ceru Rashmika.

Quaiche îşi umezi buzele albe şi uscate ca osul.

— Fata are dreptate, încuviinţă el. De ce s-o mai neg acum? Umbrele nu sunt decât o distragere.

Înclină din cap spre Vasko şi Khouri.

— Eu am nava voastră. Credeţi că-mi pasă câtuşi de puţin de orice altceva?

Încheieturile degetelor chirurgului se înălbiră în jurul flaconaşului.

— Spune-ne! şuieră el.

— Da, zise Quaiche, am trimis o sondă în Haldora. Ea a prelungit dispariţia. În intervalul acela extins, am văzut… *chestii* – maşinării strălucitoare, ca mecanismele dintr-un ceas, care de obicei erau ascunse în interiorul Haldorei. Iar sonda a intrat în contact cu ceva. A fost distrusă aproape instantaneu, dar ceva – indiferent ce anume o fi fost – a izbutit să se transmită în Lady Morwenna.

Rashmika se întoarse şi arătă costumul.

— Le ţine înăuntru, zise ea.

Grelier miji ochii.

— În costumul gravat?

— Morwenna a murit în el, rosti Quaiche alegându-şi cuvintele cu grija cuiva care traversează un câmp minat. Ea a fost strivită înăuntru, când nava noastră a accelerat de urgenţă spre Hela, ca să mă salveze pe mine. Nava nu ştia că Morwenna nu putea să reziste la asemenea valori de acceleraţie. A zdrobit-o, a transformat-o în piftie roşie, cu oase şi metale înăuntru. *Eu* am ucis-o, pentru că, dacă n-aş fi coborât pe Hela…

— Îmi pare rău pentru ce i s-a întâmplat, spuse Rashmika.

— Eu nu eram aşa înainte să se întâmple, zise Quaiche.

— Nimeni nu te-ar fi putut învinovăţi pentru moartea ei.

Grelier pufni.

— Nu-l lăsa să te prostească. N-a fost tocmai un înger înainte să se întâmple asta.

— Am fost pur şi simplu un om cu ceva rău în sânge, zise Quaiche pe un ton de apărare, pur şi simplu un om care

încerca să-şi găsească o cale prin viaţă.

— Te cred, rosti Rashmika încet.

— Îmi poţi citi chipul? întrebă vicarul.

— Nu, zise ea. Pur şi simplu, te cred. Vicarule, nu cred că ai fost un om rău.

— Şi acum, după toate câte am făcut să se-ntâmple? După ce s-a-ntâmplat cu fratele tău?

Fata auzi în glasul lui un fior real de speranţă. Deşi atât de târziu, deşi atât de aproape de traversarea riftului, el continua să tânjească după iertarea păcatelor.

— Am zis că te cred, răspunse ea, nu că aş fi dispusă la iertare.

— Umbrele, interveni Grelier. Tot nu mi-aţi spus ce sunt ele sau ce legătură au cu costumul.

— Costumul este o relicvă sacră, zise Rashmika, unica lui legătură tangibilă cu Morwenna. Când a testat Haldora, vicarul a validat, de asemenea, sacrificiul făcut de Morwenna pentru el. De aceea a pus receptoarele în costum: pentru ca Morwenna să fie cea care să i-o spună atunci când avea să sosească răspunsul, când el avea să descopere dacă Haldora era sau nu un miracol.

— Şi umbrele? întrebă Grelier.

— Demoni, zise Quaiche.

— Entităţi, îl corectă Rashmika. Fiinţe înzestrate cu raţiune, captive într-un univers vecin, adiacent acestuia.

Grelier surâse.

— Cred c-am auzit destul.

— Ascultă până la capăt, interveni Vasko. Ea nu minte. Umbrele sunt reale şi noi avem foarte mare nevoie de ajutorul lor.

— De ajutorul lor? repetă chirurgul-general.

— Sunt mai avansate decât noi, zise Vasko, mai avansate decât orice altă cultură din galaxia asta. Ele sunt singurele care ar putea conta împotriva Inhibitorilor.

— Şi ce vor ele în schimbul acestui ajutor? întrebă Grelier.

— Vor să fie lăsate afară, răspunse fata. Vor să poată traversa în universul nostru. În costum nu se află umbrele

în sine, ci un agent negociator, ca un software – el ştie ce trebuie să facem ca să lăsăm să vină şi restul. El ştie comenzile pe care trebuie să le expediem maşinăriei Haldora.

— Maşinăria Haldora? repetă chirurgul-general.

— Uită-te şi singur, rosti Quaiche.

Aranjamentul oglinzilor se fixase din nou asupra lui, trimiţând un fascicul de lumină concentrată în ochiul teafăr.

— Dispariţiile au încetat, Grelier. După atâta timp, pot să văd în cele din urmă maşinăria sfântă.

PATRUZECI ŞI ŞASE

Glaur era singur, unicul membru al personalului tehnic care mai rămăsese în sala boltită a Forţei Motrice. Catedrala amuţise, luminile de urgenţă ale reactorului păliseră şi mişcarea bielelor şi a manivelelor de deasupra revenise la obişnuitul ei ritm hipnotic. Podeaua se legăna, însă numai Glaur avea un simţ al echilibrului atât de ascuţit, câştigat cu greu, pentru a o detecta. Mişcarea se încadra între limite normale şi, pentru cineva nefamiliarizat cu Lady Morwenna, podeaua părea neclintită ca o stâncă, parcă ancorată de Hela.

Răsuflând greoi, merse pe una dintre pasarelele ce încercuiau miezul central de turbine şi generatoare. Simţi curentul de aer generat de tijele care se mişcau chiar deasupra capului său, dar, graţie anilor petrecuţi în locul acesta, ce-i devenise familiar, nu-şi mai trăgea capul între umeri în mod reflex şi inutil.

Ajunse la un panou de acces banal, pierdut printre multe altele similare, îi răsuci mânerele de fixare şi apoi îl basculă în sus. La interior se aflau elementele de control albastre-argintii strălucitoare ale sistemului de blocare: două manete enorme, cu câte o gaură de cheie sub fiecare. Procedura era simplă şi fusese repetată în numeroasele exerciţii ce foloseau panoul fals situat în partea opusă a maşinăriei.

Glaur introdusese o cheie într-un orificiu, iar Seyfarth o introdusese pe a lui în gaura corespunzătoare. Rotiseră cheile simultan, după care amândoi împinseseră manetele în sus până la capătul cursei, cu o mişcare lină, sincronizată. Componentele zăngăniseră şi se angrenaseră. În jurul sălii răsunaseră ţăcăniturile releelor ce anunţau deconectarea inputurilor normale de control. Glaur ştia că înapoia acestui panou se afla un ceas blindat care număra invers secundele. Manetele parcurseseră jumătate din cursa lor descendentă: aveau să treacă alte douăsprezece-treisprezece ore înainte ca releele să ţăcănească iarăşi,

restabilind controlul manual.

Era prea mult. Peste treisprezece ore, probabil că Lady Morwenna nu avea să mai existe.

Glaur se sprijini cât mai ferm de balustrada pasarelei, apoi prinse maneta din stânga cu ambele mâini înmănuşate. Trase în jos, apăsând cu toată forţa de care era capabil. Maneta nici nu se clinti: o simţea perfect rigidă de parcă ar fi fost sudată acolo, în unghiul respectiv. Bărbatul o încercă pe cealaltă, apoi încercă să le tragă pe ambele simultan. Era absurd: propriile lui cunoştinţe despre sistemul de blocare îi spuneau că acesta fusese construit pentru a rezista unui nivel mult mai ridicat de intervenţii exterioare. Fusese conceput pentru a rezista unei revolte a personalului, nu doar eforturilor unui singur om. Totuşi, el trebuise să încerce, indiferent cât de mici erau şansele de reuşită.

Transpirând, gâfâind şi mai tare, Glaur se întoarse pe podeaua Forţei Motrice şi luă câteva unelte grele. Sui din nou pe pasarelă, merse la panou şi atacă manetele cu instrumentele pe care le alesese. Zăngănelile răsunară în toată sala, auzindu-se peste duduitul lin al maşinăriilor.

Nici aşa nu avu succes.

Bărbatul se prăbuşi epuizat. Palmele îi erau prea asudate să poată ţine ceva făcut din metal, braţele îi erau prea slăbite să mai poată ridica până şi ciocanul cel mai uşor.

Dacă nu putea distruge mecanismul de blocare, pentru a-l sili să ajungă la capătul cursei sale de douăzeci şi şase de ore, ce altceva putea face? Dorea numai s-o oprească pe Lady Morwenna sau s-o abată de la cursul ei, nu s-o distrugă. Putea să avarieze reactorul – îi erau accesibile încă destule porturi de acces –, dar ar fi fost nevoie de multe ore pentru ca acţiunile lui să aibă vreun efect. Sabotarea maşinăriilor de propulsie nu era cu nimic mai realistă: unicul fel în care o putea face era să le gripeze cu ceva, însă ar fi fost necesar un obiect imens. În atelierele de reparaţii puteau să existe asemenea obiecte metalice – bare sau biele întregi, care fuseseră demontate pentru

recondiţionare sau topire –, însă de unul singur n-ar fi putut ridica niciodată una dintre ele. În clipa aceasta ar fi însemnat prea mult să i se ceară să vâre un băţ în roate.

Glaur se gândise şi la şansele de a sabota sau de a păcăli sistemele de ghidare: videocamerele ce urmăreau Calea, localizatoarele de stele ce scanau cerul, senzorii de câmpuri magnetice care adulmecau amprenta lăsată de cablul îngropat. Însă sistemele acelea erau toate multiplu redundante şi majoritatea se aflau în afara zonelor presurizate ale catedralei, mult deasupra solului sau în părţi ale substructurii unde se ajungea foarte greu.

Trebuia să se resemneze: inginerii care concepuseră elementele de control ale blocării nu fuseseră novici. Dacă exista un mod evident de a o opri pe Lady Morwenna, ei l-ar fi anihilat.

Catedrala nu avea să se oprească şi nici nu avea să se abată de la Cale. Glaur îi spusese lui Seyfarth că va rămâne la bordul ei până în ultimul minut, îngrijindu-se de maşinile sale, dar ce mai avea de îngrijit acum? Maşinile îi fuseseră luate, îi fuseseră smulse din mâini ca şi cum nu se mai putea avea încredere în el.

De pe pasarelă, bărbatul privi în jos, spre podea, la una dintre ferestrele de observare peste care trecuse de multe ori. Putea să vadă solul lunecând dedesubt, cu viteza de treizeci de centimetri pe secundă.

Micuţa navă a lui Scorpio asoliză şi tălpigele ei retractile trosniră pe zloata ce începuse să îngheţe. Nava se legănă când el îşi desprinse centurile de siguranţă şi bâjbâi la conexiunile costumului pentru vid, verificând dacă totul era în regulă. Avea probleme cu concentrarea; limpezimea minţii îi creştea şi se diminua ca un semnal radio slab. Poate că Valensin avusese dreptate la urma urmelor şi ar fi trebuit să rămână în navă, delegând pe altcineva să coboare pe Hela.

Rahat, gândi hiperporcul.

Verifică pentru ultima dată indicatoarele căştii şi fu satisfăcut că toate arătau verde. Nu avea rost să mai

piardă timp făcându-şi griji în legătură cu ele: costumul fie era bun, fie nu era, iar dacă nu avea să-l omoare el, probabil că-l aştepta altceva după colţ.

Gemu de durere când se răsuci să deschidă încuietoarea ieşirii. Trapa laterală căzu în afară, plescăind în zloată. Scorpio simţi tragerea uşoară spre exterior când ultima rafală de aer din cabină evadă în spaţiu. Costumul părea să reziste: niciunul dintre ledurile verzi nu se înroşise.

După încă o secundă, se afla afară, pe gheaţă: o siluetă scundă ca de copil, în costum de vid albastru-metalic, proiectat pentru hiperporci. Merse legănându-se în spatele navei, ţinându-se departe de fantele de evacuare roşii ca focul, şi deschise un compartiment pentru marfă. Scotoci prin el, icnind din cauza junghiurilor de durere şi bâjbâind stângaci cu mănuşile cu două degete ale costumului. Mâinile hiperporcilor nu erau oricum capodopere de dexteritate, iar puse într-un costum nu se deosebeau practic de nişte cioturi. Însă el exersase. Avusese la dispoziţie o viaţă întreagă în care să exerseze.

Scoase un obiect cam de mărimea unei tăvi mari în care stăteau, aidoma unor ouă Fabergé, trei mine-vezici. Scorpio luă una dintre ele, manipulând-o cu grijă instinctivă – deşi era aproape imposibil ca o mină-vezică să explodeze accidental –, şi se îndepărtă de navă.

Merse mai bine de o sută de paşi, suficient de departe pentru a nu exista riscul ca eşaparea navei să ajungă la mină. Acolo îngenunche şi utiliză cuţitul lui Clavain pentru a săpa o gropiţă conică în chiciura de la suprafaţă. Apăsă mina-vezică ferm în adâncitură, până mai văzu doar partea ei superioară. După aceea, roti cu treizeci de grade un cadran striat de pe ea. Mănuşile îi lunecau întruna, dar în cele din urmă reuşi. Cadranul clicăi şi se fixă în poziţia dorită. Un indicator roşu minuscul străluci pe tija verticală a minei: era armată. Scorpio se ridică în picioare.

Apoi se opri – ceva îi atrăsese atenţia. Miji ochii spre suprafaţa Haldorei. Planeta dispăruse şi în locul ei, ocupând o zonă mult mai mică din cer, se vedea un soi de mecanism. Avea aspectul unui desen improbabil din

cosmologia medievală, ceva meşterit în momentul de extaz al unei viziuni: o structură geometrică similară unei grile, alcătuită din multe elemente perfect îmbinate. La periferie, de jur-împrejur, traverse distincte, pâlpâitoare, se încrucişau în toate direcţiile, radiind spre exterior din noduri de legătură. Spre centru devenea mult prea complicat pentru a fi urmărit şi înţeles, cu atât mai puţin pentru a fi descris sau memorat. Scorpio rămase doar cu senzaţia unei complexităţi ameţitoare, aidoma întrezăririi minţii mecanice a divinităţii. Simpla ei vedere îi trezea dureri prin cap. Putea simţi începutul furnicător, gâdilător al unei migrene, ca şi cum obiectul în sine îl provoca să-l mai privească încă o clipă.

Se întoarse, rămase cu ochii în pământ şi reveni greoi la navă. Puse în compartimentul pentru marfă cele două mine rămase, apoi sui la bord, lăsând trapa pe sol. Acum nu mai era nevoie de represurizare; trebuia să se încreadă pur şi simplu în costum.

Nava se înălţă. Prin partea deschisă a carcasei, Scorpio văzu cum calea de rulare a podului se îndepărta, până reuşi să-i zărească ambele părţi laterale. Dedesubt era fundul îndepărtat al Hăului Ispăşirii. Simţi că ameţeşte. Când stătuse pe pod, instalând mina, fusese uşor să uite cât de departe de pământ era de fapt.

Data viitoare nu avea să se bucure de confortul acela.

Docul se pregătea sub *Nostalgia pentru Infinit.* Acum nava, sau cel puţin ceea ce rămăsese din ea, era aproape. În cursul coborârii de pe orbită, Căpitanul efectuase o serie de transformări, dorind să-i protejeze pe cei aflaţi în grija lui şi, în aceeaşi timp, să facă tot ce era necesar pentru apărarea Aurei. Abandonase mare parte din învelişul fuzelajului, dezvăluind complexitatea purulentă a interiorului său: traverse structurale şi pereţi de partiţionare mai mari decât multe vehicule spaţiale de dimensiuni medii, hăţişul ca din cartilaje al sistemelor compactate ale navei, sălbăticite şi înnodate ca nişte liane sugrumătoare. Când abandonă secţiunile acelea

protectoare, Căpitanul simţi un fior rece de goliciune, de parcă ar fi expus o piele vulnerabilă ce fusese cândva blindată. Trecuseră secole de când regiunile acestea interne fuseseră deschise ultima dată către vid.

Îşi continuă transformarea. În interiorul său, elemente majore din arhitectura navei erau reamestecate ca nişte piese de domino. Cordoane ombilicale erau retezate şi reconectate. Părţi din navă care se bazaseră pe altele pentru alimentarea cu energie, aer şi apă dătătoare de viaţă căpătaseră acum autonomie. Altora li se îngăduise să moară. Căpitanul simţea schimbările acelea petrecându-se în interiorul său ca nişte impresii dezgustătoare de mişcări abdominale: apăsare şi răceală, dureri ascuţite, dătătoare de fiori, apoi absenţa bruscă, neliniştitoare, a oricăror senzaţii. Deşi el declanşase şi direcţionase modificările, continua să aibă un sentiment tulburător de violare.

Ceea ce îşi făcea sieşi nu putea fi uşor anulat.

Coborî mai mult spre Hela, corectându-şi parcursul prin rafale de jeturi de andocare. Gradienţi gravitaţionali îi tensionau geometria fuzelajului, degete noi care ameninţau să-l sfârtece.

Continuă coborârea. Peisajul lunecă pe sub el – acum nu erau doar gheaţă şi crevase, ci un teritoriu nelocuit, presărat cu cătune şi zgâriat de linii de comunicaţii. Deschiderea docului era o despicătură aurie la orizont.

Căpitanul se încovoie aidoma unei făpturi care naşte. Toate pregătirile erau încheiate. Din partea lui mediană, porţiuni perfect segmentate se detaşară de fuzelaj, lăsând în urmă orificii geometrice. În siaj rămaseră mii de conexiuni retezate, ca rădăcinile albicioase de sub brazde de gazon răsturnate. Căpitanul amorţise durerea unde era posibil, totuşi, semnale spectrale continuau să ajungă la el în locurile unde se rupseseră cabluri şi linii de alimentare. *Aşa te simţi,* se gândi el, *când eşti eviscerat.* Se aşteptase însă la durere şi era pregătit pentru ea. Dintr-un punct de vedere, era chiar revigorantă. Era un memento al vieţii lui, al faptului că-şi începuse existenţa raţională ca făptură din carne şi oase. Atât timp cât simţea durere, încă se putea

considera ca fiind în mod îndepărtat om.

Cele douăzeci de bucăţi căzură odată cu *Nostalgia,* dar numai pentru o clipă. După ce se distanţară suficient între ele, scânteile micuţe ale rachetelor de direcţionare le îndepărtară. Rachetele acelea nu le puteau scoate din atracţia gravitaţională a lui Hela, totuşi erau îndeajuns să le ridice pe orbită. Acolo urmau să se descurce pe cont propriu. Căpitanul făcuse tot ce putuse pentru cei optsprezece mii de adormiţi ai săi – pe mulţi îi adusese tocmai de pe Ararat, iar pe alţii, de la Yellowstone –, însă acum erau mai în siguranţă în exteriorul decât în interiorul său. El spera pur şi simplu că va sosi cineva care să se îngrijească de ei.

Docul crescuse mult între timp. În interiorul său, suporturile şi harnaşamentele se mişcau, pregătindu-se să se fixeze în jurul rămăşiţelor eviscerate ale lui Brannigan.

— Ce vrei să faci cu costumul gravat? întrebă Quaiche.

— Vreau să-l iau cu mine, zise Rashmika cu o forţă ce o surprinse chiar pe ea. Vreau să-l scot din Lady Morwenna.

Vasko o privi pe Khouri, după care se uită la fată.

— Acum ţi-ai amintit totul? întrebă el.

— Îmi amintesc mai multe decât până acum, spuse Rashmika întorcându-se către mama ei. Amintirile îmi revin.

— Ea înseamnă ceva pentru tine? o întrebă vicarul.

— Este mama mea, zise fata. Iar numele meu nu este Rashmika. Acela era numele fiicei pe care o pierduseră cei care m-au primit. Este un nume bun, dar nu-i al meu. Numele meu real este altul, însă nu mi-l amintesc deocamdată.

— Te cheamă Aura, zise Khouri.

Rashmika ascultă numele, căzu pe gânduri, după care îşi privi mama în ochi.

— Da. Acum îmi amintesc. Îmi amintesc că-mi spuneai aşa.

— Am avut dreptate în privinţa sângelui, interveni Grelier neputând să-şi stăpânească un rânjet de satisfacţie.

— Da, spuse Quaiche, ai avut dreptate. Eşti fericit acum? Totuşi, tu ai adus-o aici, chirurgule-general, tu ai adus vipera asta în cuibul nostru. A fost greşeala ta.

— Până la urmă, şi-ar fi găsit şi singură drumul până aici, replică Grelier. Pentru asta a venit pe Hela. Oricum, de ce ar trebui să te mai îngrijorezi? Arătă videocaptura navei ce cobora de pe orbită. Ai căpătat ce ţi-ai dorit, nu? Mai mult decât atât, chiar şi maşinăria ta sfântă te priveşte acum din înalt, felicitându-te.

— S-a-ntâmplat ceva cu nava, rosti vicarul ridicând un braţ tremurător spre imagine şi uitându-se scurt la Vasko. Ce este?

— Habar n-am, replică bărbatul.

— Nava o să funcţioneze, zise Khouri. Ţie nu-ţi trebuie decât motoarele ei. Pe alea le vei căpăta. Acum lasă-ne să plecăm cu costumul gravat.

Quaiche păru că se gândeşte la ofertă.

— Unde-l veţi duce, dacă nu mai aveţi navă?

— Pentru început, orice alt loc decât Lady Morwenna ar fi foarte bun, răspunse Khouri. Vicarule, noi nu avem tendinţele tale suicidare.

— Dacă aş fi avut cea mai mică tendinţă suicidară, crezi că aş fi trăit atât de mult?

Khouri se uită la Malinin, apoi la Rashmika.

— El are un mijloc de a pleca de aici. De fapt, n-ai intenţionat nicio clipă să rămâi înăuntru, corect?

— Este o chestiune de sincronizare, zise Quaiche. Nava se află aproape în doc. Acesta este momentul triumfului. Acesta este momentul când totul de pe Hela se schimbă. Momentul – într-adevăr – când Hela însuşi se schimbă. Nimic nu va mai fi la fel – veţi vedea. Nu va mai exista Calea Permanentă, nu vor mai exista procesiuni de catedrale. Pe Hela va exista un singur punct care să se afle exact sub Haldora, iar punctul acela nu se va mai mişca. Şi o singură catedrală îl va ocupa.

— Încă n-ai construit-o, zise Grelier.

— Am timp. Am tot timpul din lume, odată ce îmi voi pretinde dreptul. Eu aleg unde cade punctul acela,

înţelegi? Eu am mâna pe Hela acum. Îl pot roti ca pe un glob. Îl pot opri cu degetul.

— Şi Lady Morwenna? întrebă chirurgul-general.

— Dacă această catedrală traversează podul, aşa să fie. Dacă nu, va marca pur şi simplu sfârşitul unei epoci şi începutul alteia.

— Nu vrea să reuşească, şopti Vasko. N-a vrut asta nicio clipă.

Pe patul vicarului ceva începu să piuie.

Scorpio rămase pe loc, deşi toate instinctele îi spuneau s-o ia la goană. Sfera negru-purpuriu încreţită a detonării celei mai apropiate mine-vezici se năpustise către el într-o clipită, un perete de neoprit ce ameninţa să-l înghită pe el şi porţiunea din pod pe care stătea. Hiperporcul însă plasase cele trei încărcături cu multă grijă şi ştia din descrierile lui Remontoire că minele erau extrem de predictibile în privinţa efectelor, presupunând, desigur, că vor funcţiona. Pe Hela nu exista aer, aşa că nu se putea vorbi despre undă de şoc; unica grijă a hiperporcului era limitarea razei celei mai apropiate sfere aflate în dilatare. Cu o mică marjă de eroare care să ţină seama de neregularităţile suprafeţei, el avea să fie în siguranţă la numai câteva sute de metri dincolo de aşa-numita graniţă.

Podul era lung de patruzeci de kilometri şi Scorpio amplasase încărcăturile în şir, la câte şapte kilometri distanţă între ele, cea din mijloc fiind în punctul cel mai înalt al podului. Efectul combinat al suprapunerii sferelor avea să distrugă treizeci şi patru de kilometri din centrul podului, lăsând doar câţiva kilometri intacţi de o parte şi de cealaltă. În momentul detonării, Scorpio se îndepărtase totuşi cu peste un kilometru şi jumătate, deasupra spaţiului deschis.

Limita sferei era la aproape un kilometru distanţă, dar părea la o aruncătură de băţ de el. Unduia şi extindea protuberanţe, iar pe suprafaţa ei zbârcită apăreau şi dispăreau cute şi băşici. Partea cea mai apropiată a podului era încă prinsă de peretele riftului; hiperporcul nu-

şi putea închipui că nu continua peste hău. Dar podul nu mai exista: nimic material nu avea să mai dăinuie după evaporarea sferei.

Apoi sfera dispăru. Cea din mijloc pierise deja, iar cea mai îndepărtată se făcu nevăzută după o secundă.

Scorpio porni spre margine. Limba de pod de sub tălpile lui se simţea la fel de solidă ca întotdeauna, deşi nu mai era conectată de malul opus al riftului. Încetini când se apropie de capătul ei, ştiind că partea aceasta putea să fie mai puţin stabilă decât porţiunea mai apropiată de peretele stâncos din care pornea. La câţiva metri de locul până la care se întinsese explozia minei-vezică erau de aşteptat efecte cuantice specifice. Era posibil ca proprietăţile atomice ale materialului podului să îi fost modificate, să fi fost introduse defecte fatale. Era momentul ca o persoană – chiar şi un hiperporc – să calce cu multă grijă.

Îl cuprinse ameţeala când se apropie de margine. Tăietura era miraculos de netedă. Precizia ei chirurgicală şi absenţa completă a sfărâmăturilor din secţiunea dispărută făceau podul să pară în construcţie. Îl făceau pe Scorpio să se simtă mai puţin ca un vandal şi mai degrabă ca un spectator, anticipând ceva încă neterminat.

Se răsuci şi privi în urmă. În depărtare, dincolo de forma navei sale, o zări pe Lady Morwenna. Din locul unde se afla el, catedrala părea practic pe marginea riftului. Ştia că mai avea o distanţă de parcurs, totuşi n-avea să treacă mult până să ajungă aici.

Acum însă, când podul nu mai exista, nu avea de ales decât să se oprească. Dispăruse problema gradului de risc, posibilitatea de a trece totuşi peste Hăul Ispăşirii. Hiperporcul înlăturase din ecuaţie orice element de nesiguranţă. Nu avea să mai existe glorie, ci doar dezastru.

Dacă oamenii din catedrală erau întregi la minte, atunci ar fi trebuit să se oprească.

O luminiţă roz îi pâlpâi în interiorul căştii, sincronizată cu un semnal sonor sfredelitor de alarmă. Scorpio se opri,

întrebându-se dacă nu cumva apăruseră probleme la costumul său. Totuşi, luminiţa roz însemna doar că acesta recepţiona un semnal radio puternic modulat, sosit pe altă bandă de comunicaţii decât cele uzuale. Costumul îl întreba dacă dorea să-i interpreteze şi să-i transmită semnalul.

Hiperporcul privi din nou spre catedrală. Semnalul provenea probabil de la Lady Morwenna.

— Fă-o! zise el.

Costumul îl anunţă că semnalul radio se repeta în buclă: era o scurtă transmisiune preînregistrată. Formatul era audio/ holografic.

— Să-l văd, rosti el, mai puţin sigur acum că avea legătură cu catedrala.

La zece metri de el, o siluetă apăru pe gheaţă. Nu era cineva la care să se fi aşteptat; de fapt, nici nu recunoştea persoana. Nu purta costum spaţial şi avea anatomia bizară, asimetrică, a cuiva care-şi petrecuse majoritatea existenţei în imponderabilitate. Avea membre conectate cu mufe şi chipul său părea o suprafaţă planetară după un schimb de lovituri nucleare. Un Ultranaut, îşi spuse Scorpio; apoi însă, după o clipă de gândire, decise că nu era totuşi un Ultranaut, ci un membru al celeilalte facţiuni umane, mai puţin socială, a călătorilor printre stele: Skyjack.

— Nu-l puteaţi lăsa în pace, este? întrebă silueta. Nu puteaţi convieţui cu el, nu puteaţi tolera existenţa unui obiect frumos şi în acelaşi timp enigmatic. Trebuia să ştiţi ce era. Trebuia să ştiţi care-i erau limitele. Podul meu cel frumos. Podul meu cel frumos şi delicat. L-am făcut pentru voi şi l-am pus aici ca un cadou. Dar asta nu v-a fost suficient, nu-i aşa? Trebuia să-l testaţi. Trebuia să-l distrugeţi. Trebuia să-l prefaceţi în *ruine,* futu-i!

Scorpio păşi prin siluetă.

— Scuze, dar nu mă interesează.

— Era un obiect frumos, continuă Skyjackul. Era un obiect de o frumuseţe aparte.

— Îmi stătea în drum, zise hiperporcul.

Niciunul dintre ei nu putea să vadă raportul pe care-l accesa Quaiche, primit pe display-ul privat ataşat de patul său. Însă Rashmika îi urmări buzele mişcându-se şi observă încreţitura imperceptibilă a unei încruntături, când vicarul îl reciti, ca şi cum prima dată comisese o eroare.

— Ce este? întrebă Grelier.

— Podul, răspunse Quaiche. Pare să nu mai existe.

Grelier se aplecă mai aproape de pat.

— Probabil este o greşeală.

— Nu. Cablul de inductanţă – linia pe care o utilizăm pentru navigarea în cazuri de urgenţă – a fost retezat în mod clar.

— Aşadar, cineva a tăiat cablul.

— În câteva clipe o să am imagini ale suprafeţei. Atunci vom şti.

Toţi se întoarseră către ecranul care arătase coborârea *Nostalgiei.* Ecranul pâlpâi cu tonuri spectrale, apoi se stabiliză pe o imagine familiară, captată de o videocameră statică, montată probabil chiar pe peretele Riftului Ginnungagap.

Vicarul avea dreptate: podul nu mai exista. Rămăseseră doar extremităţile sale: extravaganţele acelea învolburate săpate în zahăr şi gheaţă ieşite din pereţii riftului, parcă pentru a sugera restul podului prin intermediul unei elegante extrapolări matematice. Însă majoritatea podului pur şi simplu nu mai exista. De asemenea, pe fundul canionului nu se zărea nici urmă de sfărâmături. Rashmika se gândise de multe ori la prăbuşirea podului, chiar din clipa când aflase că va trebui să treacă peste el. Dar întotdeauna şi-l imaginase prăvălindu-se într-o avalanşă de cioburi, formând un morman scânteietor de nestemate, care era el însuşi ceva minunat: o pădure vrăjită de cleştar prin care te puteai rătăci.

— Ce s-a-ntâmplat? întrebă vicarul.

Rashmika se întoarse către el.

— Ce mai contează? Nu mai există, vezi şi tu. Traversarea iese din discuţie acum. Nu mai există niciun

motiv pentru care să nu opreşti catedrala.

— Tu n-ai auzit, fată? rosti Quaiche. Catedrala nu se opreşte. Catedrala *nu se poate* opri.

Khouri se ridică în picioare, urmată de Vasko.

— Nu mai putem rămâne la bord. Aura, vino cu noi!

Rashmika clătină din cap. Încă nu se obişnuise să reacţioneze la numele acela.

— Nu plec fără lucrul pentru care am venit aici.

— Are dreptate, rosti un glas nou, subţire şi metalic.

Nimeni nu spuse nimic. Nu intervenţia unei voci noi îi alarmă, ci originea sa. Se întoarseră cu toţii în acelaşi timp spre costumul gravat. La exterior nimic din el nu se modificase: era exact aceeaşi formă cenuşiu-argintie ameninţătoare, plină de detalii minuţioase şi de cordoanele neregulate ale sudurilor grosolane.

— Are dreptate, repetă costumul. Trebuie să plecăm acum, Quaiche. Tu ai nava – adică tot ceea ce ţi-ai dorit atât de mult. Ai mijlocul prin care să încetineşti Hela. Acum lasă-ne să plecăm. Noi nu mai avem nicio însemnătate pentru planurile tale.

— Până acum, zise Quaiche, nu ai vorbit decât atunci când eram singur.

— Noi am vorbit cu fata, când tu nu voiai să asculţi. Cu ea a fost mai uşor: puteam să-i citim direct în minte. Nu este aşa, Rashmika?

— Aş prefera să-mi spuneţi Aura acum, replică ea, curajoasă.

— Aura să fie! Asta nu schimbă nimic. Ai străbătut atâta drum să ne găseşti, iar acum ne-ai găsit. Şi nu există niciun motiv pentru ca vicarul să nu te lase să ne iei.

Grelier scutură din cap, de parcă el ar fi fost singura victimă a unei glume elaborate.

— Costumul vorbeşte! Costumul vorbeşte şi voi toţi staţi liniştiţi ca şi cum asta se întâmplă zi de zi.

— Pentru unii dintre noi chiar se întâmplă, spuse Quaiche.

— Astea sunt umbrele? întrebă Grelier.

— Un trimis al umbrelor, răspunse costumul. Precizarea

nu trebuie să ne facă să pierdem timpul. Acum, vă rog, trebuie să fim scoşi imediat din Lady Morwenna.

— Veţi rămâne aici, anunţă Quaiche.

— Nu, zise Rashmika. Vicarule, dă-ne costumul! El nu are nicio importanţă pentru tine, dar înseamnă totul pentru noi. Umbrele ne vor ajuta să supravieţuim Inhibitorilor, costumul ăsta este unica noastră linie de comunicaţie directă cu ele.

— Dacă înseamnă atât de mult pentru voi, trimiteţi altă sondă în Haldora.

— Nu ştim dacă efectul se va repeta a doua oară. Este posibil ca prima dată, la acţiunea ta, să fi fost un accident. Nu putem risca totul pentru probabilitatea nesigură că se va întâmpla din nou.

— Ascult-o, spuse apăsat costumul. Are dreptate: noi suntem unicul vostru contact garantat cu umbrele. Trebuie să ne protejaţi, dacă vreţi ajutorul nostru.

— Şi care este preţul acestui ajutor? întrebă Quaiche.

— Nimic care să se compare cu preţul extincţiei. Noi vrem doar să fim lăsaţi să traversăm bulkul. Cerem atât de mult? Este un preţ atât de mare?

Rashmika se întoarse către ceilalţi, simţindu-se ca un martor desemnat al umbrelor.

— Ele pot trece încoace, cu condiţia ca noi să permitem funcţionarea sintetizatorului de masă. Sintetizatorul este o maşină aflată în centrul receptorului Haldora, care le va produce corpuri, apoi minţile lor vor traversa bulkul şi se vor stabili în corpuri.

— Din nou, maşini, comentă Vasko. Fugim de un grup de maşini, iar acum negociem cu altul.

— Da, spuse fata, dacă e necesar. Iar ei sunt maşini doar pentru că n-au avut de ales, după toate prin câte au trecut.

Îşi reaminti, în străfulgerări hipnagogice, viziunea pe care o primise despre viaţa în universul umbrelor: galaxii întregi pătate cu verde de pecinginea distrugătoare, sori aidoma unor felinare de smarald.

— Cândva, continuă ea, au fost foarte asemănători nouă. Mai asemănători decât ne dăm seama.

— Sunt demoni, zise Quaiche. Nu sunt defel oameni. Nu sunt nici măcar maşini.

— Demoni? repetă Grelier.

— Au fost trimişi să-mi testeze credinţa, fără doar şi poate. Să-mi submineze încrederea în miracol. Să-mi polueze mintea cu fantezii despre alte universuri. Să mă determine să mă-ndoiesc că dispariţiile sunt cuvântul Domnului. Să mă împingă ca să mă poticnesc în momentul celei mai de seamă dintre încercările mele. Să ştiţi că nu-i o coincidenţă: cu cât planurile mele pentru Hela s-au apropiat de final, cu atât demonii şi-au înteţit ispitele.

— Erau speriaţi că-i vei distruge, spuse Rashmika. Greşeala pe care au comis-o a fost să discute cu tine aşa cum ar face cu un ins raţional. Dacă ar fi pretins că erau demoni sau îngeri, poate că ar fi obţinut ceva.

Se aplecă spre el, până îi simţi mirosul respiraţiei, veche şi oţetită, ca un beci de vinuri dezafectat.

— Vicarule, ei pot fi demoni pentru tine – nu voi nega asta. Dar nu ni-i interzice nouă.

— Da, ei sunt demoni, aprobă Quaiche. Şi de aceea nu vă pot lăsa să-i luaţi. Ar fi trebuit să am curajul de a-i distruge cu ani în urmă.

— Te rog, spuse Rashmika.

Ceva piui pe cadrul patului. Quaiche ţuguie buzele şi ochii îi lăcrimară forţându-se sub cadrul metalic ce-i menţinea deschişi.

— S-a făcut, anunţă el. Nava este în doc. Am ceea ce mi-am dorit.

Ecranul le arătă totul. *Nostalgia* stătea în ţarcul pe care i-l pregătise Quaiche, aidoma unei creaturi oceanice de proporţii legendare, monstruoase, ce fusese capturată. Clamele şi suporturile fixau fuzelajul în o sută de locuri, conformându-se expert neregularităţilor şi înfloriturilor sale arhitecturale. Avariile pe care nava şi le cauzase în timpul coborârii – „năpârlirea” carcasei în zona mediană şi renunţarea la părţi interne – erau evidente acum şi, pentru o clipă, Quaiche se întrebă dacă nu cumva trofeul pe care-l

câştigase era prea slăbit să-i slujească nevoilor. Îndoiala îi dispăru însă imediat: nava rezistase la tensiunile cauzate de apropierea de doc şi de procedura finală şi brutală de acuplare, când se oprise trosnind şi pârâind în suporturi. Maşinăriile din harnaşament fuseseră special construite pentru a atenua impactul masei aflate în mişcare, totuşi, clipa coliziunii înroşise toţi indicatorii de stres. Harnaşamentul rezistase însă – mai precis, mare parte din el –, ca şi nava. Luminăluca nu-şi frânsese şira spinării; motoarele nu-i fuseseră smulse din suporturile exterioare. Supravieţuise părţii celei mai dificile a călătoriei şi nimic altceva ce i-ar fi cerut vicarul n-ar fi supus-o unei sarcini similare cu cea a capturării. Era tot ce anticipase el.

Quaiche le făcu semn celorlalţi să se apropie.

— Priviţi-o! Vedeţi cum pupa i-a fost ridicată, pentru ca eşaparea să se îndepărteze de suprafaţa lui Hela? Unghiul nu este mare, însă e esenţial.

— Imediat ce vor fi activate motoarele, spuse Vasko, *Nostalgia* se va smulge din docul tău.

Quaiche clătină din cap.

— Nu va fi aşa. Să ştii că eu n-am pus pur şi simplu degetul la întâmplare pe hartă. Aceasta este o regiune cu stabilitate geologică extremă. Docul însuşi este ancorat adânc în crusta lui Hela. Nu se va clinti. Crede-mă: după toate eforturile pe care le-am depus să pun mâna pe nava asta, aş fi uitat de geologie?

Alt piuit. Quaiche îndoi un microfon flexibil spre buze şi şopti ceva către legătura lui din doc.

— Pupa tocmai a fost înclinată, anunţă el. Nu există niciun motiv pentru care să nu înceapă activarea motoarelor, domnule Malinin.

Vasko vorbi în comunicatorul său. Îl ceru pe Scorpio, dar îi răspunse alt senior.

— Cer activarea motoarelor navei, zise Vasko.

Dar chiar înainte să-şi fi terminat fraza, toţi văzură cum motoarele se aprinseră. Jeturi gemene de alb tivit cu purpuriu ţâşniră din propulsiile Agregate, iar strălucirea lor supraîncărcă videocamera. Nava se mişcă spre înainte

în harnaşament, ca un ultim şi slab efort de evadare al unei creaturi marine capturate, însă maşinile ce o reţineau se flexară, absorbind şocul activării propulsiei şi ea reveni treptat la poziţia anterioară. Motoarele funcţionau curat şi constant.

— Uite, zise Grelier şi arătă spre una dintre ferestrele mansardei. Le putem vedea.

Jeturile de eşapare erau două linii albe, estompate, ce se ridicau deasupra orizontului ca nişte proiectoare.

După o secundă, simţiră un tremur care o străbătu pe Lady Morwenna.

Quaiche îl chemă pe Grelier şi arătă spre propriii ochi.

— Scoate monstruozitatea asta de pe faţa mea. Nu mai am nevoie de ea.

— Deschizătorul de ochi?

— Scoate-l. *Uşor!*

Grelier se conformă, ridicând cu grijă cadrul metalic de pe faţa vicarului.

— Pleoapele tale vor avea nevoie de ceva timp ca să-şi revină, zise el. Până atunci ar fi bine să foloseşti ochelarii.

Quaiche ţinu ochelarii de soare în faţa ochilor, ca un copil care se joacă cu ochelarii unui adult. Fără deschizătorul de ochi, erau prea mari să-şi păstreze singuri poziţia.

— Acum putem pleca, anunţă el.

Scorpio ţopăi până la nava sa ce aducea cu o piatră turtită, sui prin trapa fără uşă şi decolă de pe ciotul podului. Peisajul spintecat goni dedesubt, nenumărate umbre negre perfect conturate întinzându-se peste el ca tot atâtea pete de cerneală. Un perete al riftului era acum negru ca noaptea, pe când celălalt era iluminat doar în apropierea părţii sale superioare. O parte din Scorpio dorea ca podul să mai fie acolo; dorea ca ultima lui acţiune să fi fost revocată, astfel încât să fi dispus de mai mult timp pentru a-i analiza consecinţele. Aşa simţise întotdeauna după ce făcuse rău – unei fiinţe sau unui obiect. Îşi regreta mereu impulsivitatea, dar aspectul cel

mai important al regretului era că nu dura niciodată.

Acum ştia că experţii se înşelaseră în privinţa podului. Era un artefact uman, câtuşi de puţin o realizare a fugoşilor. Cu siguranţă exista aici de peste un secol, dar, posibil, nu cu mult. Însă până nu fusese distrus, rupt, originea sa – însăşi natura sa – rămăsese necunoscută. Da, era produsul unei ştiinţe avansate, însă aceea fusese ştiinţa avansată a epocii demarhiste, nu a extratereştrilor dispăruţi. Se gândi la tipul care apăruse pe gheaţă, la sentimentul lui de suferinţă faţă de distrugerea creaţiei sale minunate şi lipsite de sens. Fusese însă o înregistrare, nu o transmisiune în direct. Probabil că o făcuse când construise podul, fiind concepută să se activeze dacă structura era avariată sau distrusă. Asta însemna că Skyjackul ţinuse permanent seama de această posibilitate; ba poate chiar o anticipase. În urechile hiperporcului, cuvintele lui păruseră ale cuiva care se justifica.

Nava se îndepărtă de peretele riftului. Acum ajunsese deasupra terenului normal, iar dedesubt era vizibil făgaşul aproximativ definit al Căii. Pe făgaşul acela, la maximum trei-patru kilometri distanţă, se afla Lady Morwenna, proiectându-şi umbra mult înapoi pe ruta pe care o străbătuse, târând-o ca pe o trenă uriaşă şi neagră. Scorpio îşi alungă din minte podul şi pe creatorul său. Tot ce dorea, tot ce conta acum, se găsea în catedrala aceea. Iar el trebuia să găsească un mod de a intra.

Îşi apropie mai mult nava, până reuşi să distingă târâşul lent, centimetru cu centimetru, al uriaşei maşini mergătoare. Mişcările secvenţiale ale contraforţilor suspendaţi aveau ceva hipnotizant şi liniştitor. Aşadar, nu era doar o impresie, ci Lady Morwenna continua să înainteze, aparent fără să ştie că în faţa ei nu mai exista o traversare sigură.

El nu se aşteptase la asta.

Poate că avea să încetinească dintr-o clipă în alta, când senzorii frontali detectau întreruperea rutei. Sau poate că avea pur şi simplu să meargă mai departe spre margine, ca şi cum podul ar fi existat. Pentru prima dată se întrebă

dacă nu cumva oprirea era cu adevărat exclusă, nefiind doar o lăudăroşenie a lui Quaiche?

Se apropie cu nava până la cinci sute de metri de catedrală, aproximativ la acelaşi nivel cu vârful turnului principal. Nu avea nevoie decât de o platformă de asolizare sau de o altă suprafaţă pe care s-o folosească în acel scop, ca şi de un mod de a pătrunde în catedrală de acolo. Heliportul principal era prea aglomerat; n-ar fi putut coborî fără să rişte o coliziune cu unul dintre cele două vehicule care-l ocupau deja. Unul dintre ele era o scoică roşie nefamiliară, iar celălalt era naveta cu care Vasko şi Khouri sosiseră din *Nostalgia.* Naveta era singura care i-ar fi putut duce pe toţi – inclusiv pe Aura şi costumul – înapoi pe orbită, aşa că nu dorea în niciun caz s-o avarieze ori s-o împingă de pe heliport.

Existau însă şi alte posibilităţi, iar coborârea pe o platformă destinată anume pentru aşa ceva ar fi anulat elementul-surpriză. Dădu ocol catedralei, atingând uşor comanda jetului reactor ca să păstreze altitudinea şi privind cum strălucirea intermitentă se reflecta din Lady Morwenna ca fulgerele în toiul verii. Umbrele şi sclipirile luminoase se mişcau odată cu el, astfel că elementele arhitecturale păreau să lunece şi să curgă unele în altele, ca şi cum catedrala ar fi căscat larg, trezindu-se dintr-un somn gigantic de rocă şi de metal. Până şi garguiele participau la iluzia mişcării, iar capetele lor cu fălci căscate păreau să-i urmărească zborul cu răutatea calmă şi eficientă a unor turele de armament.

Nu fusese o iluzie.

Scorpio zări un fulger de foc dintr-un gargui şi simţi nava vibrând şi clătinându-se. În cască îi răsunară alarme. Consola se aprinse cu pictograme de urgenţe. Văzu cum catedrala şi peisajul se înclină alarmant şi simţi nava începând o coborâre bruscă, abia controlată. Jeturile de poziţionare se activară prompt, străduindu-se să stabilizeze vehiculul care cădea, dar nu avea nicio speranţă să fugă de Lady Morwenna, cu atât mai puţin să ajungă pe orbită. Hiperporcul trase energic de comenzi,

încercând să îndepărteze nava avariată de sistemele defensive din garguie. Durerea îi săgetă pieptul când aplică presiune maximă pe manşa de virare, icni şi-şi muşcă buza de jos. Simţi gustul sângelui în gură. Alt cap de pe turn vomită foc roşu către el. Nava se cutremură şi căzu chiar mai repede. Scorpio se încordă pentru impactul ce sosi după o clipă. Rămase conştient când vehiculul izbi gheaţa, dar urlă de durere – un răget dezarticulat de furie şi de indignare. Nava se rostogoli şi până la urmă se opri pe un flanc. Trapa deschisă era deasupra sa, încadrând perfect inima revelată a Haldorei.

El aşteptă cel puţin un minut înainte să se mişte.

PATRUZECI ŞI ŞAPTE

Detaşamentul Gărzii Catedralei îşi supraveghea cu atenţie prizonierii. Grelier părăsi mansarda, cu ordine şoptite de Quaiche bâzâindu-i în ureche. Când reveni, aduse un costum aproximativ de mărimea Rashmikăi: un model Adventist roşu ca sângele, nu cel pe care fata îl purtase în timpul călătoriei cu caravana.

Chirurgul-general i-l trânti în poală.

— Îmbracă-l, îi spuse. Şi grăbeşte-te cât poţi. Vreau la fel de mult ca voi să plecăm de aici.

— Nu plec fără costumul gravat, răspunse ea, apoi privi spre mama ei. Sau fără prietenii mei. Amândoi vin cu mine.

— Nu, zise Quaiche. Ei rămân aici, cel puţin până tu şi cu mine ajungem în siguranţa navei.

— Care navă? întrebă Vasko.

— A voastră, bineînţeles, răspunse vicarul ca şi cum răspunsul ar fi trebuit să fie evident. *Nostalgia pentru Infinit.* Mai sunt încă multe pe care nu le ştiu despre ea. Pare chiar să aibă o minte proprie. Mistere peste mistere. Fără doar şi poate, le vom desluşi pe toate până la urmă. Ştiu însă cu certitudine un lucru: nu am încredere că nava aceea nu va comite ceva stupid – de pildă, să se arunce în aer.

— La bordul ei sunt oameni, spuse Vasko.

— Chiar acum o grupă înarmată din Garda Catedralei va încerca s-o ocupe. Va dispune de armamentul şi protecţiile blindate pe care unitatea de infiltrare anterioară n-a putut să le aducă în navă şi nu va mai trebui să aştepte întăriri din partea altor elemente sosite din spaţiu. Te asigur: vor curăţa nava aia în câteva ore, indiferent cu ce şmecherii ar încerca să le răspundă. Între timp, mi se pare că singurul lucru care ar opri garantat nava să facă vreo prostie ar fi prezenţa Rashmikăi – scuze, a *Aurei.* Practic, s-a repezit să intre în docul meu imediat ce mi-am anunţat planul.

— Eu nu te voi salva, zise Rashmika. Vicarule, cu sau fără mine, eşti un om mort, dacă nu-mi dai umbrele.

— Umbrele vor rămâne aici, cu prietenii tăi.
— Ăsta-i asasinat.
— Nu, doar prudenţă.
Îi făcu semn unui ofiţer din Garda Catedralei să se apropie de patul său.
— Haken, îi ţii aici până eşti anunţat că am ajuns cu bine la doc. Ar trebui să fiu acolo în treizeci de minute, dar nu acţionezi dacă n-ai primit ordinul meu. Înţeles?
Bărbatul încuviinţă scurt din cap.
— Şi dacă nu primim niciun ordin, vicarule?
— Catedrala va ajunge la limita vestică a podului abia peste patru ore. Peste trei ore şi treizeci de minute, poţi să-ţi eliberezi prizonierii şi să plecaţi voi înşivă. Regruparea se face la doc, fără oră fixată.
— Şi costumul, domnule? întrebă Haken.
— Se duce odată cu Lady Mor. Catedrala va purta demonii cu ea, spre moarte.
Quaiche îşi îndreptă atenţia spre Grelier, care o ajuta pe Rashmika la ultimele detalii ale costumului Adventist.
— Chirurgule-general, ai cumva la îndemână trusa medicală?
Grelier îl privi jignit.
— Nu plec niciodată fără ea.
— Atunci, deschide-o. Caută o seringă care să conţină ceva puternic, ca DEUS-X. Asta ar trebui să fie o încurajare suficientă, nu crezi?
— Găseşte-ţi propriul mod de a o controla pe fată, replică Grelier. Eu plec pe cont propriu. Cred că a sosit momentul ca noi doi să pornim pe căi separate.
— Putem discuta despre asta mai târziu, spuse Quaiche, dar deocamdată cred că tu ai nevoie de mine la fel de mult cât eu am nevoie de tine. Am bănuit că noi doi ne-am putea îndrepta spre o uşoară criză în relaţia noastră, aşa că i-am pus pe oamenii lui Haken să-ţi scoată nava din funcţiune.
— Nu-mi fac griji. O voi lua pe cealaltă.
— Nu mai există alta. Oamenii lui Haken s-au ocupat şi de naveta Ultranaută.
— În cazul ăsta, toţi suntem închişi la bordul catedralei?

întrebă Grelier.

— Nu. După cum *am spus,* noi mergem la doc, ai uitat? Păstrează-ţi credinţa, chirurgule-general. Păstrează-ţi credinţa.

— Cred că-i cam târziu pentru aşa ceva, comentă Grelier, dar, chiar în timp ce vorbea, începu să scotocească prin trusă, deschizând-o şi dând la iveală seturile de seringi.

Rashmika termină singură de îmbrăcat costumul. Nu avea cască: deocamdată nu i-o dăduseră. O privi pe mama ei, apoi pe Vasko.

— Nu-i poţi lăsa aici. Ei trebuie să vină cu noi.

— Li se va permite să plece la momentul cuvenit, rosti Quaiche.

Rashmika simţi apăsarea rece a seringii pe gât.

— Gata de plecare? întrebă Grelier.

— Nu-i las aici, insistă ea.

— Nu vom păţi nimic, spuse Khouri. Du-te cu el şi fă ce-ţi cere. Tu eşti cea care contează acum.

Ea inspiră adânc, acceptând, ştiind că nu avea de ales.

— Haide să terminăm odată, zise Rashmika.

Glaur îşi îngădui o ultimă privire spre imperiul pulsatoriu al Forţei Motrice înainte de a-l părăsi pentru totdeauna. Simţea un fior iraţional de mândrie: maşinăriile funcţionau perfect, deşi rulaseră fără asistenţă umană din clipa când Seyfarth şi cu el îşi răsuciseră cheile duble în consola de blocare, trecând-o astfel pe Lady Morwenna sub control automat. Era sentimentul pe care un director de şcoală l-ar fi putut avea când trăgea cu ochiul la o clasă de elevi sârguincioşi, ocupaţi cu studiul chiar şi în absenţa oricărei autorităţi profesorale. În timp, lipsa atenţiei oamenilor şi-ar fi lăsat amprenta: pe reactor ar fi început să apară leduri de avertizare, iar turbinele şi mecanismele asociate lor ar fi început să se supraîncălzească din cauza lipsei de lubrifiere şi de ajustare. Dar asta avea să fie peste multe ore în viitor: mult dincolo de durata de viaţă probabilă a lui Lady Morwenna. De acum, Glaur nu mai era

preocupat de probabilitatea traversării podului de către catedrală. Din indicatorii de pe consola principală de navigaţie, el ştia despre retezarea cablului de inductanţă undeva în faţa catedralei. Putea fi oriunde pe o distanţă de o sută de kilometri de actuala poziţie a lui Lady Morwenna, însă bărbatul ştia, cu convingere absolută, că asta era urmarea distrugerii podului. Nu putea spune cum sau cine o făcuse. O catedrală rivală, cel mai probabil, dornică să-i răpească vicarului până şi această tentativă nebunească de glorie. Ar fi fost însă, cu siguranţă, un spectacol cu totul extraordinar. Aproape la fel de măreţ precum cel pe care catedrala în sine avea să-l dea în scurt timp.

Întoarse spatele maşinăriilor şi porni să urce scara în spirală care ducea la nivelul următor al catedralei. Se căzni de la treaptă la treaptă, stângaci în costumul de vid pe care-l recuperase din atelierul de reparaţii. Avea vizorul ridicat, dar în scurt timp se aştepta să fie afară, pe suprafaţa lui Hela, pornind pe urmele lăsate de catedrală, înapoi spre ruta convenţională a Căii. Mulţi plecaseră deja: era convins că, dacă menţinea un ritm susţinut, putea ajunge din urmă în scurt timp unul dintre grupurile respective. Poate că ar fi reuşit chiar să ia un vehicul din puntea-garaj, dacă nu fuseseră utilizate toate deja.

Glaur se apropie de vârful scării. Ceva nu era în regulă: ieşirea lui obişnuită era blocată de un grilaj metalic. Era poarta protectoare care, de obicei, stătea deschisă; membrii Turnului-Ceasului o încuiau doar rareori, când aveau misiuni delicate.

Fusese încuiat în Forţa Motrice!

Bărbatul se retrase de lângă poartă. Existau şi alte scări, însă era sigur că la capetele lor va găsi obstacole similare. De ce s-ar fi chinuit să închidă doar o rută şi nu pe toate?

Simţi că îl treceau fiorii, căci era cuprins de panică. Prinse grilajul şi-l zgâlţâi cu putere. Se mişca, dar era clar că n-avea să-l poată deschide folosind doar forţa brută. În partea aceasta, nu exista nicio broască, nimic, chiar dacă ar fi avut cheia ei. Pentru a izbuti să intre în Lady Morwenna, ar fi avut nevoie de unelte tăietoare.

Îşi impuse să se calmeze: mai avea destul timp. Probabil că fusese încuiat în Forţa Motrice din greşeală, de către cineva care crezuse că sala era pustie şi că ar fi fost mai bine să fie asigurată împotriva unor tentative de sabotaj, chiar dacă acestea erau ineficiente.

Nu-i trebuia decât un echipament tăietor, iar asta, din fericire, nu era o problemă. În niciun caz în Forţa Motrice.

Stăpânindu-se, silindu-se să nu pornească în fugă pe trepte, Glaur coborî înapoi. În minte, începuse deja să scotocească prin uneltele din atelierul de reparaţii, alegându-le pe cele mai potrivite pentru sarcina sa.

PATRUZECI ŞI OPT

Din garnizoanele lor recent construite în pereţii abrupţi ai docului, detaşamente din Garda Catedralei năvăliră spre fuzelajul *Nostalgiei.* De data asta însă, oamenii erau pregătiţi: analizaseră rapoartele de informaţii despre atacul anterior şi aveau o idee despre ce ar fi putut să apară. ştiau că intrau într-un mediu activ şi ostil – nu numai din cauza rezistenţei la care se puteau aştepta din partea Ultranauţilor, ci şi pentru că nava în sine deţinea mijloace de ripostă, strivind şi trăgând în ţeapă, înecând şi sufocând. Nimic dintre astea nu necesita însă explicaţii: explicaţiile erau problema altcuiva. Unităţile din Gardă erau interesate doar de răspunsul cuvenit.

Acum purtau aruncătoare de flăcări de calibru greu şi arme energetice, carabine cu gloanţe de mare pătrundere şi echipamente de perforare cu vârfuri de hiperdiamant. Aveau asupra lor cricuri hidraulice ca să susţină plafoanele coridoarelor şi ale incintelor împotriva prăbuşirilor sau a unor închideri nedorite. Duceau spray-uri cu răşini epoxidice care se întăreau la şoc, pentru a îngheţa structurile mişcătoare. Aveau explozibili şi agenţi neurotoxici. Aveau nanotehnologii care fuseseră scoase în afara legii.

Misiunea lor rămăsese aceeaşi: urmau să ocupe nava cu minimum de pierderi. Totuşi, interpretarea strictă a misiunii urma să fie lăsată la discreţia ofiţerilor comandanţi. Şi orice avarie cauzată navei în sine – deşi regretabilă – nu mai era o problemă la fel de serioasă pe cât fusese când *Nostalgia* se aflase pe orbită.

Vicarul le promisese Ultranauţilor că le va restitui nava, dar – ţinând seama de toate cele întâmplate după ultima ei tentativă de ocupare – părea improbabil ca *Nostalgia* să mai părăsească vreodată suprafaţa lui Hela. Poate că şi încetase de altfel să mai fie o navă.

Garda Catedralei avansă rapid. Soldaţii pătrunseră ca un roi în navă, neutralizând orice rezistenţă cu maximum de

forţă. Predarea era întotdeauna o opţiune, dar niciodată una care să fie folosită de Ultranauţi.

Asta era, deci, situaţia. Dacă un minimum de pierderi însemna moartea tuturor membrilor supravieţuitori ai echipajului, atunci aşa avea să fie.

Nostalgia gemu în jurul lor, când îşi sfredeliră, tăiară şi arseră drum prin ea. Le răspunse, omorându-i pe unii, totuşi, eforturile îi deveneau sporadice şi greşit direcţionate. Pe măsură ce Garda Catedralei anunţa că un procentaj tot mai mare din navă se găsea sub controlul lor sigur, bărbaţii aceia înţeleseră că ea murea. Nu conta, pe vicar nu-l interesaseră decât motoarele ei. Restul era o complicaţie inutilă.

Căpitanul ştia că murea. Toate lucrurile aveau un sfârşit şi, după atâtea secole, atâţia ani-lumină, atâtea schimbări, începea să se gândească la faptul că-şi găsise destinaţia finală. Bănuia că o ştiuse chiar înainte să fi văzut docul; poate chiar înainte să se fi eviscerat pentru a-i salva pe adormiţii pe care-i adusese de la Ararat şi Yellowstone. Poate că o ştiuse din clipa când încetinise din spaţiul interstelar în acest loc de miracole şi de pelerinaje, cu nouă ani în urmă. Îl cuprinsese o oboseală permanentă din clipa când fusese trezit din somnul din oceanul Araratului, adus la un nivel de vigilenţă irascibilă de către nou-veniţi şi de nevoia urgentă de evacuare. Precum Clavain, care meditase singur pe insula lui, Brannigan nu dorise de fapt decât odihnă, solitudine şi să-şi aline povara neuşurată de păcate. Dacă nimic din astea nu s-ar fi întâmplat, se gândea că ar fi fost mulţumit să rămână în golful acela, să ruginească în istorie, să devină parte din geografie, nici măcar să nu se mai gândească obsesiv, ci să lunece într-un vis final şi lipsit de raţiune în care să zboare.

Îi simţi pe cei din Garda Catedralei intrându-i în corp şi înaintarea lor violentă nu se dovedi iniţial mai neplăcută decât furnicăturile unui membru amorţit care se trezeşte, dar, treptat, se înrăutăţise – devenise o indigestie intensă, arzătoare, preschimbată apoi într-o agonie sfredelitoare.

Nu putea ghici numărul intruşilor, dacă erau o sută sau o mie. Nu putea ghici ce arme utilizau împotriva lui sau ce avarii lăsau în urmă. Ei îi arseră terminaţiile nervoase şi-l orbiră. Lăsară după ei poteci de amorţeală. Absenţa durerii pe acolo pe unde treceau – de fapt, absenţa oricăror senzaţii – era partea cea mai rea. Ei recuperau maşinăriile moarte ale navei din strânsoarea temporară a infecţiei sale vii. El devenise un vis frumos, care acum ajungea la capăt.

El avea să dispară, după ce-l curăţau şi-l purificau pe dinăuntru, redus la elementele esenţiale. Chiar dacă motoarele aveau să prezinte probleme de funcţionare, fiindcă mintea lui nu le mai controla, cei din doc aveau să găsească un mod prin care să le repună în funcţiune. Aveau să-i facă leşul să lucreze pentru ei, mişcându-l sacadat într-o parodie smucită a vieţii. Aducerea lui Hela în sincron cu Haldora nu putea dura doar câteva zile, ci urma să semene mai degrabă cu construirea unei catedrale în sine. Aveau să-i anime cadavrul până când termina treaba, iar apoi, poate, aveau să-i facă un mausoleu ori să-l sanctifice.

Cei din Gardă pătrundeau adânc. Amorţeala pe care o lăsau în urmă nu se limita acum la traseele înguste şi întortocheate prin care intraseră în el, ci se lăţea şi-i consuma districte întregi din anatomie. O senzaţie similară de absenţă mai simţise când îi eliberase pe adormiţi pe orbită, dar rănirea aceea fusese autoindusă şi Brannigan nu-şi cauzase mai mult rău decât era absolut necesar. Acum însă avariile era aleatorii şi lipsa senzaţiei era cu atât mai terifiantă. În scurt timp – poate în câteva ore –, vidul avea să înghită totul. Iar atunci el urma să dispară, lăsând în urmă doar procesele autonome.

Mai era totuşi timp să acţioneze. Căpitanul orbea, totuşi corpul lui nu era decât sâmburele micuţ şi strălucitor al sferei conştiinţei sale. Chiar pe când se odihnea în suportul docului, continua să recepţioneze date de la dronele pe care le amplasase în jurul lui Hela. Ştia tot ce se întâmpla pe satelit, cu vederea compusă şi amplificată din ansamblul impresionist de petice al videocamerelor.

Iar în pântecul său, acolo unde Garda Catedralei încă nu ajunsese, continua să aibă cele trei arme hipometrice. Erau obiecte incredibil de delicate; fusese destul de greu să le utilizeze în condiţii normale de acceleraţie, cu atât mai greu avea să fie când el zăcea întins pe o parte. Nimeni nu putea şti cum va reacţiona maşinăria cu mişcări ca de treierătoare dacă avea s-o pornească acum; cât timp avea să funcţioneze înainte de a se transforma în bucăţi pe sine şi totul din jur.

Căpitanul credea totuşi că exista o probabilitate însemnată ca armele să funcţioneze, măcar o dată. Avea nevoie doar de o ţintă, de o modalitate prin care să joace un rol decisiv.

Vederea sa asupra lui Hela se modifică. Şi, cu un efort de voinţă se concentră asupra fluxurilor de date ce includeau imagini ale catedralei, văzute dintr-o mulţime de unghiuri şi de la altitudini diferite. Pentru un moment, efortul asamblării acelor imagini mişcătoare neclare, înceţoşate, multispectrale într-o unică reprezentare tridimensională se dovedi suficient de intens pentru a uita complet de Garda Catedralei şi de acţiunile pe care le desfăşura în interiorul său. Apoi, cu ochii minţii, cu claritatea nenaturală a unei viziuni, o văzu pe Lady Morwenna. Brannigan îşi simţi relaţia spaţială permanent mişcătoare cu catedrala, de parcă un lanţ de fier tensionat i-ar fi legat. Ştia cât de departe se afla catedrala. Ştia în ce direcţie.

Sus, pe suprafaţa plată a unui turn, nişte siluete minuscule se mişcau aidoma figurinelor mecanice ale unui ceas străvechi.

Ajunseseră la heliportul lui Lady Morwenna. Două vehicule spaţiale aşteptau acolo: cel în care sosiseră Ultranauţii şi scoica roşie pe care Rashmika o recunoscu ca aparţinând chirurgului-general. Ambele nave erau ciuruite de orificiile cu contur ars ale punctelor de impact, cauzate de gloanţele trase în ele de la mică distanţă. În timp, gândi fata, poate că navele ar fi fost în stare să se

autorepare suficient pentru a părăsi catedrala, însă timpul le lipsea cu desăvârşire acum.

Grelier ţinea seringa apăsată ferm pe învelişul exterior al costumului ei. Rashmika nu ştia dacă acul ar fi putut să străpungă stratul acela şi să ajungă la pielea ei, dar nu dorea să-şi asume riscul. Auzise despre DEUS-X şi ştia ce putea face. Poate că exista un antidot şi poate că efectele virusului s-ar fi destrămat după o vreme, pe măsură ce corpul şi-ar fi dezvoltat propriul răspuns imunitar, dar în privinţa viruşilor îndoctrinali, toţi erau de acord că, odată ce aveai unul în sânge, nu mai erai niciodată chiar acelaşi om ca înainte.

— Uite, rosti Grelier cu voioşia cuiva care atrage atenţia asupra unui peisaj, încă se pot vedea jeturile de eşapare.

Îi arătă fetei banda de lumină cu marginile mai clar conturate, care semăna cu o şosea pe cer.

— Poţi spune ce vrei despre vicarul nostru, dar, odată ce şi-a făcut un plan, îl duce până la capăt. Păcat că n-a avut încredere să-mi spună totul de la bun început.

— În locul tău, m-aş îngrijora în privinţa navei, zise Rashmika. Este destul de aproape ca să cauzeze necazuri, chiar şi acum. Eşti convins că te afli în siguranţă, chirurgule-general?

— Ei nu vor încerca nimic, răspunse Grelier. Riscul ca tu să păţeşti ceva este prea mare. De aceea te luăm cu noi.

Spre deosebire de Grelier şi de Rashmika, vicarul nu purta costum de vid. Continua să se deplaseze în patul său mobil, dar acum, în jurul suprafeţei sale superioare, fusese fixată o cupolă transparentă, care asigura dotările necesare sistemului de susţinere biotică. Ei îi auzeau vocea în difuzoarele căştilor şi părea la fel de înceată şi de fragilă ca de obicei.

— Nu încăpem toţi în nava mea, zise Grelier. Iar eu nu-mi voi asuma în niciun caz riscul de a intra în naveta lor. Nu ştim ce capcane sau curse pot fi la bord.

— Aşa este, aprobă Quaiche. M-am gândit la asta.

O lumină le izbi pe neaşteptate feţele. Deşi chirurgul o ţinea strâns, Rashmika întoarse capul. O a treia navă – pe

care n-o mai văzuse până atunci – plutea staţionar lângă rampă. Era lungă şi subţire ca o săgeată şi îşi menţinea poziţia verticală balansându-se pe un singur jet de propulsie. De unde apăruse? Rashmika era destul de sigură că ar fi observat dacă altă navă s-ar fi apropiat de catedrală din orice direcţie.

— A fost aici tot timpul, spuse Quaiche parcă citindu-i gândurile, integrată în arhitectura de sub noi. Am ştiut mereu că voi avea nevoie de ea într-o bună zi.

Fata observă abia acum că el ţinea ceva în poală: un fel de consolă de comandă portabilă. Vârfurile osoase ale degetelor îi lunecau peste ea, ca ale unui spiritualist peste o tablă Ouija.

— E nava ta? întrebă ea.

— Este *Dominatrix,* interveni Grelier de parcă numele acela ar fi însemnat ceva pentru Rashmika. Nava care l-a adus iniţial pe Hela. Cea care l-a salvat când a dat de necaz pentru că şi-a băgat nasul în chestii care nu-l priveau.

— Prin urmare, are un trecut, încuviinţă Quaiche. Bun, haideţi să ne-mbarcăm. N-avem timp să stăm şi să căscăm gura de admiraţie. I-am spus lui Haken că într-o jumătate de oră vom fi la doc. Vreau să fiu acolo când Gărzile vor anunţa că o au sub control.

— N-o să cucereşti niciodată *Nostalgia,* rosti fata.

O trapă se deschise în flancul navei lui Quaiche, aliniată exact cu marginea rampei. Vicarul îşi îndreptă patul spre ea, dorind, în mod evident, să suie primul la bord, şi Rashmika simţi un fior de nelinişte: oare bărbatul avea să plece fără ei? Bănuia că totul era posibil acum; toate discuţiile despre garanţii, despre luarea ei în călătorie puteau să fi fost minciuni. După cum Quaiche spusese în mansardă, o epocă lua sfârşit şi începea alta. Nu se putea conta pe vechi loialităţi – şi posibil, nici pe raţiune.

— Aşteaptă-ne, rosti Grelier.

— Bineînţeles c-o să vă aştept! Cine altcineva m-ar ţine în viaţă?

Dominatrix se îndepărtă puţin de platforma heliportului

şi la marginea ei se căscă un interstiţiu de aproape un metru. Rashmika văzu cum degetele vicarului dansară cu iuţeală panicată peste consola de comandă. Jeturile stabilizatoare ale navei ce aştepta răpăiră în direcţii diferite: pumnale de foc tivit în purpuriu ce durară o fracţiune de secundă.

Glaur ajunse la atelierul de reparaţii. Era o grotă bogată în posibile unelte de evadare, toate sclipind curate şi perfect ordonate. Dacă avea echipamentele necesare, el îşi putea tăia o cale de ieşire prin orice. Unica problemă ar fi fost transportarea sculelor alese pe scară, în sus, până la poarta încuiată. În plus, pentru o utilizare în condiţii de siguranţă, pentru a nu se răni, ar fi avut nevoie de spaţiu: ceva nu foarte simplu, ţinând seama de spirala strânsă a scării. Examină uneltele: chiar ţinând seama de restricţiile amintite, existau destule posibilităţi adecvate. Avea doar să dureze ceva mai mult, atâta tot. Mâinile lui înmănuşate se opriră asupra unui instrument, apoi asupra altuia. Trebuia să facă de la bun început alegerea corectă; în niciun caz nu dorea să fie nevoit să coboare încă o dată scara, mai ales îmbrăcat în costum.

Privi în spate, peste podeaua Forţei Motrice. Acum, după ce îi venise ideea de a ieşi de aici folosind echipamente tăietoare, îşi dădu seama că nu mai era nevoie să suie scara. Unicul lui obiectiv era să iasă cât mai rapid din Lady Morwenna; nu avea bunuri care să merite salvate, nu avea persoane iubite pe care ar fi trebuit să le caute şi să le scape şi existau foarte puţine şanse – când se gândea aşa cum se cuvenea la asta – de a găsi un vehicul în puntea-garaj.

În cazul acesta, putea să-şi taie o cale de ieşire chiar pe aici.

Glaur adună sculele pe care le alesese şi, traversă podeaua, spre unul dintre panourile transparente încastrate în ea. Solul continua să se târască dedesubt: distanţa până la el era de aproape douăzeci de metri, însă era mult mai acceptabil decât să suie iarăşi până la

următorul nivel, după care să găsească o cale de ieşire prin alte mijloace. Putea să taie foarte uşor prin sticlă şi prin grilajul ei protector, iar după aceea ar mai fi avut nevoie doar de un mijloc prin care să coboare până la sol. Reveni în atelierul de reparaţii şi găsi o bobină de cablu. Probabil că pe undeva exista şi funie, dar nu avea timp să scotocească după ea. Avea să se mulţumească aşadar cu sârma. Nu urma s-o supună la mari eforturi, ţinând seama de gravitaţia de pe Hela.

După ce reveni la fereastra din podea, Glaur se uită în jur după cel mai apropiat element masiv de construcţie. Îl găsi repede: montantul de susţinere a unei pasarele, prins zdravăn cu bolţuri de podea. Cablul era suficient de lung să ajungă până la el.

Trecu cablul pe după montant, după care reveni la panoul din sticlă. Un capăt al cablului forma o buclă: bărbatul îşi desfăcu centura utilitară şi-i introduse un capăt prin buclă, după care încheie centura şi o asigură.

Estima că sârma avea să-l aducă la trei-patru metri deasupra solului. Soluţia rudimentară îi ofensa sensibilitatea inginerească, însă nu intenţiona să petreacă niciun minut mai mult decât era necesar la bordul catedralei condamnate la pieire.

Închise vizorul căştii şi verifică admisia corectă a aerului. Se aşeză apoi pe podea, cu panoul de sticlă între picioare, şi activă echipamentul tăietor. Afundă stiletul orbitor al fasciculului în sticlă şi aproape imediat văzu jetul rece de gaz care scăpa de cealaltă parte a panoului. În scurt timp, avea să se transforme într-o adevărată vijelie, când tot aerul din sală avea să fie absorbit în exterior. Obloanele de urgenţă aveau să etanşeze restul catedralei, dar toţi cei care mai rămăseseră sus aveau să moară probabil în foarte scurt timp. Era chiar posibil, reflectă mecanicul, ca el să fi fost ultimul om aflat la bordul lui Lady Morwenna. Gândul acela îl înfioră: nu se aşteptase niciodată ca soarta să atribuie o asemenea importanţă vieţii lui.

Continuă să taie, gândindu-se la poveştile pe care avea

să le spună după aceea.

PATRUZECI ŞI NOUĂ

Garda Catedralei terminase preluarea integrală a controlului unui district din *Nostalgia.* Corpurile Ultranauţilor morţi zăceau în jur, cu firişoare de fum ridicându-se din rănile cauzate de arme. Căzuseră şi unu sau doi membri ai Gărzii, totuşi, victimele înregistrate în rândul echipajului erau mult mai numeroase.

Gărzile înaintau printre morţi, împungându-i cu ţevile roşii ca focul ale puştilor cu gloanţe şi ale carabinelor boser. Lumini ardeau din aplicele de pe pereţii coridorului, proiectând un luciu ocru solemn peste cei căzuţi. În general, victimele nu semănau prea mult cu imaginea obişnuită a Ultranauţilor. Majoritatea nu erau augmentate: poate că autopsiile aveau să descopere implanturi, totuşi, se zăreau prea puţine semne ale etalării flamboaiante de părţi mecanice care era asociată de obicei cu echipajele Ultranaute. Ba chiar cei mai mulţi păreau oameni standard, exact ca membrii Gărzii. Unica diferenţă era că printre morţi exista un număr neobişnuit de mare de hiperporci. Gărzile îi împunseră şi-i examinară pe aceştia cu interes mai mare: pe Hela nu văzuseră prea mulţi. Oare de ce luptaseră alături de oameni, purtând adesea aceleaşi uniforme? Era un alt mister care se adăuga celor de până atunci, nu puţine, însă nu reprezenta problema Gărzii.

— Poate c-o să-l găsim pe Scorpio, spuse un ofiţer unui coleg.

— Scorpio?

— Porcul care conducea nava când unitatea lui Seyfarth a suit la bord. S-a anunţat o recompensă specială pentru cel care-i va aduce corpul. Ar fi greu să nu-l recunoaştem – Seyfarth l-a ţintuit, aici şi aici.

Bărbatul arătă spre propriile clavicule. Celălalt ofiţer răsturnă un hiperporc cu vârful bocancului, recunoscător căştii care-l împiedica să simtă duhoarea carnagiului.

— Să fim atenţi, atunci.

Luminile din pereţi păliră. Garda Catedralei păşi printre

cadavre, orientându-se prin întuneric doar cu ajutorul proiectoarelor căştilor. Probabil că murise altă parte din navă; de fapt, era de mirare că iluminatul mai continua să funcţioneze.

Apoi însă luminile reveniră la intensitatea dinainte, parcă pentru a ironiza presupunerea aceea.

Ceva nu era în regulă.

— Nava pierde controlul, zise Quaiche. Aşa ceva n-ar trebui să se-ntâmple.

Dominatrix se apropie încetişor de platformă. Interstiţiul era de numai câţiva centimetri.

— Nu, rosti apăsat Grelier. Nu risca. E clar că nu-i în regulă ceva.

Însă Quaiche văzuse momentul favorabil. Îşi acceleră patul spre sasul care aştepta, ducând viteza la maximum. Pentru o clipă lungă, parcă eternă, vehiculul spaţial rămase nemişcat. Se păru că vicarul avea să reuşească, chiar dacă ar fi trebuit să treacă peste o palmă de hău. Apoi însă *Dominatrix* tresări din nou şi se îndepărtă, iar jeturile de direcţionare i se activară haotic. Interstiţiul crescu: acum nu mai era doar de câţiva centimetri, ci atinsese aproape un metru. Quaiche începu să încetinească, dându-şi seama de greşeală. Degetele îi alergau nebuneşte pe consolă. Însă interstiţiul se lăţea întruna, iar patul nu avea să se oprească la timp.

Dominatrix ajunsese la cinci-şase metri de heliport şi continua să încerce cu disperare să se reorienteze. Începu să se rotească în jurul axei verticale, astfel că apertura deschisă a sasului dispăru din vedere.

Apoi nici nu mai contă. Quaiche urlă. Patul lui trecu peste marginea platformei.

— Idiotul, rosti Grelier înainte ca zbieretul vicarului să se fi oprit.

Rashmika privi nava, care se întorsese spre ei cu partea care anterior fusese în spate. Abia acum văzură că era teribil de avariată, cu netezimea carcasei distrusă de o serie de răni stranii, deschideri perfect circulare,

dezvăluind interioare aproape sferice în metalul strălucitor şi curat al suprafeţelor decupate. Parcă în fuzelaj apăruseră băşici care se spărseseră, lăsând în urmă aperturi trasate cu o precizie matematică.

— A atacat-o ceva, zise Grelier.

Nava se retrase şi pierdu din altitudine, iar declanşările jeturilor corecţionale deveniră tot mai disperate şi mai ineficiente cu fiecare secundă.

— Jos! spuse chirurgul-general.

O trase pe Rashmika pe platformă şi în acelaşi timp se aruncă lângă ea. Se lipi cât putu de mult de metal şi cu o mână o îndemnă pe fată să procedeze la fel.

— Ce… începu ea.

— Închide ochii!

Avertismentul sosi cu o fracţiune de secundă prea târziu. Rashmika prinse începutul exploziei, când nava avariată lovi suprafaţa lui Hela. Strălucirea îi pătrunse prin pleoape, o lumină ca un ac fierbinte înfipt în nervul ei optic. Simţi prin tot corpul cum întreaga structură a catedralei se cutremură.

După ce vijelia aerului care scăpa în exterior se domoli, Glaur aprecie că acum nu mai exista niciun pericol în calea evadării sale. Tăiase o gaură de mărimea unui om, atât prin sticlă, cât şi prin grilajul protector de sub ea. Dedesubt erau acum doar vidul şi – la vreo douăzeci de metri – suprafaţa derulându-se la nesfârşit a lui Hela.

Îşi mai verifică o dată legătura cablului, după care se aşeză pe marginea orificiului şi-şi coborî picioarele prin el. Muchiile sticlei erau rotunjite acolo unde materialul se topise, astfel că nu exista niciun pericol să-i taie costumul. Pentru o secundă, bărbatul rămase cu partea de sus a corpului în Forţa Motrice, iar cu jumătatea inferioară atârnând în gol. Acum sosise momentul final. După aceea, se împinse în jos plin de curaj şi, pentru o clipă, deveni lipsit de greutate. Căzu o secundă, păstrând doar impresia vagă a unei pâcle de maşinării lângă el, după care cablul îl opri, smucindu-l violent. Centura i se înfipse în carne;

rămase pe spate, cu capul şi umerii uşor înclinaţi faţă de sol.

Glaur privi în jos: mai erau patru, poate chiar cinci metri. Pământul continua să lunece dedesubt. Era mai departe decât socotise şi probabil că şocul contactului cu solul avea să-i golească plămânii de aer, totuşi ar fi putut să scape întreg şi să se îndepărteze. Chiar dacă şi-ar fi pierdut cunoştinţa pentru moment, catedrala ar fi trecut inofensivă peste el: uriaşele plăci tropăitoare ale tălpilor de tracţiune erau dispuse în rânduri de o parte şi cealaltă a sa. Unul dintre rândurile acelea avea să treacă mult mai aproape decât perechea sa, totuşi, nu atât de aproape încât să-l neliniştească.

Centura începuse să devină incomodă. *Acum ori niciodată,* se gândi mecanicul. Ridică mâinile, moşmondi la cataramă şi, brusc, căzu.

Se izbi de gheaţă. Şocul fu dureros – până atunci nu mai căzuse niciodată de la o asemenea înălţime –, dar spinarea îl încasă în cea mai mare parte şi, după ce rămase nemişcat aproape un minut, avu puterea să se rostogolească pe o parte şi să se gândească la ridicarea în picioare. În tot acel timp, deasupra lui lunecase pântecul acoperit de maşinării complicate al lui Lady Morwenna, precum un cer plin de nori cu forme geometrice precise.

Glaur se ridică. Spre uşurarea sa, membrele îi păreau întregi. De asemenea, şocul nu-i afectase rezervorul de aer: toate indicatoarele din cască erau verzi. Costumul mai deţinea aer pentru încă treizeci de ore de activitate susţinută. Urma să aibă într-adevăr nevoie de aerul acela, deoarece trebuia să se întoarcă pe jos pe Cale până se întâlnea cu alţi evacuaţi sau cu o echipă de salvare trimisă de altă catedrală. Avea să fie la limită, gândi bărbatul, dar prefera în mod clar să meargă pe jos decât să aştepte la bordul lui Lady Morwenna, anticipând prima clătinătură îngrozitoare când catedrala avea să treacă peste marginea hăului.

Era pe punctul de a porni la drum, când o siluetă în costum de vid apăru dinapoia şirului cel mai apropiat de

tălpi de tracţiune. Silueta sprintă spre el – atât doar că era mai degrabă un legănat încordat, decât un sprint. Fără să vrea, mecanicul izbucni în râs; în mişcările formei aceleia ca de copil exista ceva ridicol. Scotoci în memorie, examinându-i mental pe locuitorii catedralei şi întrebându-se cine putea fi acest supravieţuitor pitic şi ce ar fi putut dori de la el.

Apoi observă scânteierea unui cuţit în mănuşa bizară, cu două degete, a siluetei – un cuţit care tremura şi pâlpâia, precum ceva care nu se putea decide ce formă să aibă – şi, brusc, simţul umorului îl părăsi pe Glaur.

— M-am temut că s-ar putea întâmpla aşa ceva, zise Grelier. Tu eşti bine? Poţi să vezi?

— Aşa cred, răspunse fata.

Era ameţită după explozia navei vicarului, dar, în esenţă, în stare de funcţionare.

— Atunci, ridică-te! N-avem mult timp la dispoziţie.

Rashmika simţi din nou acul apăsându-i stratul exterior al costumului.

— Quaiche se înşela, rosti ea. În tine nu se poate avea niciodată încredere.

— Gura şi dă-i drumul!

Probabil că prezenţa lui alertase nava în formă de scoică roşie, pentru că două luminiţe verzi clipiră în semn de recunoaştere. O uşiţă se deschise într-un flanc.

— Urcă! zise Grelier.

— Nava ta nu-i bună, zise fata. Nu l-ai auzit pe Quaiche? Şi-a pus oamenii să tragă în ea.

— Nu trebuie să ne ducă foarte departe. Pentru început, să plecăm de pe catedrala asta.

— Şi apoi unde mergi… asta presupunând că va fi în stare să decoleze? Cu siguranţă, nu cred că vrei la doc.

— Acela era planul lui Quaiche, nu al meu.

— Atunci – încotro?

— O să mă gândesc eu la ceva, replică bărbatul. Cunosc multe locuri unde te poţi ascunde pe planeta asta.

— Nu-i nevoie să mă iei şi pe mine.

— Domnişoară Els, tu eşti utilă, prea utilă ca să renunţ tocmai acum la tine. Înţelegi asta, nu?

— Dă-mi drumul. Lasă-mă să mă-ntorc şi să-mi salvez mama. Acum nu mai ai nevoie de mine.

Arătă din cap spre nava lui, care aştepta.

— Ia-o şi ei vor presupune că sunt cu tine. Nu te vor ataca.

— Niţeluş cam riscant, zise el.

— Te rog… lasă-mă s-o salvez.

Grelier făcu un pas spre navă, apoi se opri. Parcă îşi dăduse seama că uitase ceva, ceva ce ar fi însemnat că trebuia să se întoarcă în Lady Morwenna.

Nu o făcu însă, ci se uită la fată şi scoase un sunet oribil.

— Chirurgule-general? spuse Rashmika.

Apăsarea acului dispăruse. Seringa căzu silenţios pe platformă. Grelier tresări, apoi se lăsă în genunchi. Scoase din nou sunetul acela: un soi de gâlgâit chiuit pe care fata speră să nu-l mai audă niciodată.

Rashmika se ridică, încă nesigură pe picioare. Nu ştia dacă asta se datora efectelor exploziei sau dispariţiei fricii pe care o simţise tot timpul cât seringa îi apăsase gâtul.

— Grelier? zise ea.

Însă bărbatul nu spuse nimic. Ea îl privi şi observă că era ceva în neregulă cu el. Abdomenul costumului i se deformase spre interior, ca şi cum o parte întreagă fusese luată cu un căuş din el.

Rashmika se aplecă şi bâjbâi prin lucrurile chirurgului până găsi cheia de la Turnul-Ceasului. Se îndreptă şi se retrase de lângă trup, privindu-l cum se dezintegră brusc, ronţăit de sfere de neant până nu mai rămaseră decât un fel de reziduuri interstiţiale îngheţate.

— Mulţumesc, Căpitane, zise ea fără să ştie exact de ce o făcuse.

Ridică apoi ochii şi privi înainte, spre podul distrus. Nu mai rămăsese mult timp.

Rashmika coborî singură cu liftul, înapoi în Lady Morwenna, închizând ochii înaintea luminii ce pătrundea

prin vitralii, silindu-se să se concentreze. Gândurile i se ciocneau în minte: Quaiche era mort, chirurgul-general era mort. Quaiche ordonase Gărzii Catedralei să nu lase pe nimeni să plece până el nu ajungea la doc sau până cu treizeci de minute înainte ca Lady Morwenna să se prăbuşească peste marginea vestică a podului. Iar costumul gravat urma să rămână la bord; în privinţa asta, fusese foarte clar. În acelaşi timp însă, costumul era greu şi masiv; chiar dacă ar fi putut convinge gărzile s-o lase să-l ia, ar fi avut nevoie de mai mult de treizeci de minute să iasă din catedrală. Era posibil chiar să nu le fi fost suficiente nici cele aproximativ două ore care le mai rămăseseră înainte ca Lady Morwenna să-şi încheie existenţa.

Poate că era momentul să cadă la înţelegere cu umbrele, gândi fata, aici şi acum. Până şi ele şi-ar fi dat seama că Rashmika nu avea alternativă, că-i era imposibil să le salveze emisarul. Ea făcuse tot ce-i stătuse în putinţă, nu? Dacă ele aveau informaţii despre ce ar fi trebuit să facă Rashmika şi aliaţii ei pentru a le îngădui celorlalte umbre să traverseze bulkul, atunci n-ar fi pierdut nimic dacă i le-ar fi comunicat acum.

Liftul se opri cu un zăngănit şi Rashmika deschise silenţios uşa din fier forjat. Trebuia acum să meargă prin interiorul catedralei, refăcând ruta pe care o aduseseră Grelier şi vicarul. Şi să găsească apoi celălalt lift care s-o ducă la nivelurile superioare din Turnul-Ceasului. Şi trebuia să facă toate astea evitând orice contact cu soldaţii din Garda Catedralei.

Coborî din lift. Prefera să-şi economisească aerul costumului pentru când o să aibă cu adevărat nevoie de el, aşa că-şi ridică vizorul căştii. Până atunci catedrala nu mai fusese niciodată atât de tăcută. Putea încă auzi funcţionarea motoarelor, dar şi ele păreau mai discrete acum. Nu existau niciun cor, niciun glas ridicat în rugăciune, nicio procesiune solemnă de paşi.

Bătăile inimii i se iuţiră. Catedrala era deja părăsită. Probabil că şi Garda plecase în cursul evenimentelor

agitate de pe heliport. În cazul acesta, nu-i mai rămânea de făcut decât s-o găsească pe mama ei şi pe Vasko şi să spere că şi costumul gravat continua să fie într-o dispoziţie comunicativă.

Se orientă, utilizând desenele de pe vitralii ca puncte de referinţă, şi porni spre Turnul-Ceasului. Nu făcu însă decât un pas, când doi soldaţi din Garda Catedralei ieşiră dintr-o anexă, cu armele îndreptate spre ea. Aveau căştile pe cap, vizoarele coborâte, penajele roz înfoiate pe creste.

— Vă rog, zise Rashmika, lăsaţi-mă să trec. Nu vreau decât să ajung la prietenii mei.

— Nu mişca, rosti un soldat, aţintindu-şi arma către indicatoarele pâlpâitoare ale sistemului ei de susţinere biotică, apoi făcu un semn din bărbie spre partenerul lui. Leag-o!

Celălalt îşi puse arma pe umăr şi duse mâna la centură.

— Vicarul a murit, vorbi repede Rashmika. Catedrala se va face praf în curând. Ar trebui să plecaţi acum, cât mai puteţi.

— Am primit ordine, răspunse soldatul în timp ce camaradul lui o împinse, lipind-o cu spatele de piatra peretelui.

— Nu-nţelegeţi? zise ea. S-a terminat de acum. Totul s-a schimbat. Nu mai contează.

— Leag-o! Şi dacă poţi să-i astupi şi gura, fă-o!

Soldatul înaintă, ca să-i coboare vizorul căştii. Rashmika dădu să protesteze, dorind să se împotrivească, să lupte, dar ştia că nu avea putere s-o facă. Totuşi, pe când se zbătea, zări ceva apărând din umbre, în spatele celui care o aţintea cu arma.

Fulgerul unei lame mişcătoare trecu prin vederea ei periferică. Bărbatul scoase un sunet gutural şi arma îi căzu pe podea.

Celălalt soldat reacţionă, îndepărtându-se iute de Rashmika şi străduindu-se să-şi întoarcă el însuşi arma. Fata îl lovi cu piciorul şi-l nimeri în genunchi. El se clătină şi se împletici, se izbi de perete, continuând să bâjbâie după armă. Hiperporcul în costum de vid străbătu distanţa

până la el, îi vârî strălucirea argintie a cuţitului său în abdomen şi apoi o ridică în sus, prin stern, cu o singură mişcare lină.

Scorpio dezactivă cuţitul şi îl puse în teacă. Ferm, dar blând, o împinse pe Rashmika în umbre, unde se ghemuiră amândoi.

Fata îşi ridică din nou vizorul, surprinsă de propriile gâfâieli.

— Mulţumesc, Scorp.

— Ştii cine sunt? După atâta timp?

— Ţi-ai lăsat însemnele, zise ea între două răsuflări precipitate, apoi se întinse şi puse mâna peste a lui. Mulţumesc că ai venit.

— Trebuia să fac o vizită, nu?

Rashmika aşteptă până respiraţia i se domoli.

— Scorp – tu ai făcut-o… podul?

— Purta însemnele mele, aşa-i? zise hiperporcul, după care îşi ridică vizorul şi zâmbi. Da. Cum altfel i-aş fi determinat să oprească chestia asta?

— Înţeleg, zise ea. A fost o idee bună, într-adevăr. Păcat de pod, dar…

— Dar?

— Catedrala nu se poate opri, Scorp. Va cădea în prăpastie.

El păru să accepte asta ca reprezentând doar o ajustare minoră a imaginii sale despre lume.

— Atunci, ar fi bine s-o părăsim repede. Unde sunt ceilalţi?

— Sus, în Turnul-Ceasului, în mansarda vicarului. Sunt păziţi.

— O să-i scoatem de acolo, rosti Scorpio. Ai încredere în mine.

— Şi costumul gravat? Obiectul pentru găsirea căruia am bătut tot drumul ăsta?

— În privinţa asta, va trebui să stăm puţin de vorbă.

CINCIZECI

Suiră cu liftul până la mansardă; razele soarelui coborât spre orizont proiectau culori ce le alunecau peste feţe. Scorpio căută într-un buzunar al costumului.

— Remontoire mi-a dat asta, zise el.

Rashmika luă bucata de material-cochilie şi o examină cu ochiul prudent şi critic al cuiva care a trăit printre fosile şi oase şi care ştie că zgârietura cea mai fină poate însemna o mulţime de informaţii – atât adevărate, cât şi false.

— N-o recunosc.

Hiperporcul îi povesti tot ce aflase de la Remontoire, tot ce bănuise sau dedusese acesta.

— Noi nu suntem singuri aici, zise el. Mai există cineva. Nici măcar nu avem un nume pentru entităţile alea. Ştim despre ele doar din ruinele pe care le lasă în urmă.

— Şi au lăsat asta în urmă pe Ararat?

— Şi pe orbita Araratului. Şi în alte locuri, pun pariu. Indiferent cine ar fi, trebuie să existe de foarte mult timp. Sunt inteligente, Aura, rosti Scorpio folosindu-i în mod deliberat numele real, dacă au putut trăi atâta timp în paralel cu Inhibitorii.

— Nu înţeleg ce legătură au cu noi.

— Poate niciuna. Poate toate legăturile imaginabile. Depinde de ceea ce li s-a întâmplat fugoşilor. Cred că acolo intri tu în scenă.

Glasul fetei răsună sec.

— Toţi ştiu ce s-a-ntâmplat cu fugoşii.

— Şi anume?

— Au fost distruşi de Inhibitori.

Hiperporcul privi culorile ce pictau chipul fetei. Părea strălucitoare şi periculoasă, ca un înger răzbunător într-o scriptură eretică preţioasă, cu anluminuri.

— Şi tu ce crezi?

— Eu nu cred că Inhibitorii au avut de-a face cu extincţia fugoşilor. N-am crezut-o niciodată – cel puţin de când am

început să le acord atenţie. Nu mi s-a părut genul de extincţie specifică Inhibitorilor. Au rămas prea multe urme. A fost totală, nu mă-nţelege greşit, dar nu suficient de amănunţită.

Făcu o pauză şi coborî ochii, parcă stânjenită.

— Despre asta am scris în cartea mea, la care am lucrat când am locuit în sterpe. Era o disertaţie, care-mi dovedea ipoteza prin acumularea de date.

— Nimeni nu te-ar fi ascultat, spuse Scorpio. Dar, dacă te consolează cu ceva, eu cred că ai dreptate. Întrebarea este: ce legătură au avut umbrele cu toată povestea asta?

— Nu ştiu.

— Când am sosit aici, noi credeam că era simplu. Dovezile indicau o singură concluzie: că fugoşii fuseseră exterminaţi de Inhibitori.

— Aşa mi-a spus costumul gravat, încuviinţă Rashmika. Fugoşii au construit mecanismul care să recepţioneze semnalele de la umbre. Totuşi, ei n-au întreprins pasul final: nu le-au îngăduit umbrelor să vină aici pentru a-i ajuta.

— Dar acum avem ocazia de a nu repeta greşeala aceea.

— Da, zise fata, părând totuşi că se temea de o cursă. Tu însă nu crezi că ar trebui s-o facem, aşa-i?

— Cred că greşeala fugoşilor a fost contactarea umbrelor, răspunse Scorpio.

Ea clătină din cap.

— Umbrele nu i-au exterminat pe fugoşi. Şi asta e lipsit de sens. Noi ştim că ele sunt cel puţin la fel de puternice ca Inhibitorii. N-ar fi lăsat nicio urmă de fugoşi aici. Iar dacă ar fi sosit deja din universul lor, de ce ar mai continua să ne roage pe noi să le oferim şansa de a o face?

— Exact, încuviinţă Scorpio.

Rashmika îl îngână:

— „Exact”?

— Nu Inhibitorii i-au exterminat pe fugoşi, răspunse hiperporcul. Şi nici umbrele, ci creatorii ciobului ăstuia de material-cochilie.

Fata i-l restitui, de parcă ar fi fost cumva murdar.

— Ai vreo dovadă în privinţa asta? îl întrebă.

— Niciuna deocamdată. Dar, dacă am săpa pe Hela – şi mă refer la săpat în sensul propriu al termenului –, nu m-ar surprinde să descoperim în cele din urmă aşa ceva. O simplă aşchie ar fi suficientă. Desigur, mai există şi altă cale prin care să-mi testez teoria.

Ea clătină din cap, de parcă ar fi vrut să-şi limpezească mintea.

— Dar ce-au făcut fugoşii, ca să trebuiască să fie extirpaţi?

— Au luat decizia greşită, răspunse Scorpio.

— Şi anume…?

— Au negociat cu umbrele. Acela a fost testul pe care-l aşteptau creatorii materialului-cochilie. Ei ştiau că fugoşii nu trebuiau să deschidă uşa pentru umbre. Nu poţi să învingi un rău, făcând o înţelegere cu ceva încă şi mai rău. Ar fi bine să ne asigurăm că nu vom comite aceeaşi greşeală.

— În cazul ăsta, creatorii materialului-cochilie nu mi se par cu nimic mai buni decât umbrele… sau chiar decât Inhibitorii.

— Eu nu spun că trebuie să ne facem fraţi de cruce cu ei, ci doar că ar fi bine să-i luăm în considerare. Ei se află aici, Aura, în sistemul ăsta. Simplul fapt că nu-i putem vedea nu înseamnă că nu ne urmăresc toate mişcările.

Liftul sui în tăcere câteva secunde.

— De fapt, tu n-ai venit după costumul gravat, nu-i aşa? întrebă Rashmika într-un târziu.

— Îmi păstrez mintea deschisă, replică hiperporcul.

— Şi acum?

— M-ai ajutat să iau o hotărâre.. Costumul nu va părăsi Lady Morwenna.

— Atunci, vicarul Quaiche a avut dreptate, zise Rashmika. El a spus mereu că e plin cu demoni.

Liftul încetini. Scorpio puse bucata de material-cochilie în buzunarul de la centură, apoi scoase cuţitul lui Clavain din teacă.

— Rămâi aici, îi spuse fetei. Dacă nu ies din camera aia

în două minute, coboară cu liftul pe suprafaţă. Şi apoi fugi cât mai departe de catedrală.

Ei patru stăteau pe gheaţă: Rashmika şi mama ei, Vasko şi hiperporcul. Merseseră alături de Lady Morwenna după ce o părăsiseră, urmând construcţia imensă care-şi continua călătoria spre ciotul de pod ce ieşea din marginea stâncii. Acum stăteau pe acea ultimă porţiune de pod, la mai bine de un kilometru de peretele stâncos.

Părea cu totul improbabil ca la bordul catedralei să mai fi rămas cineva acum, totuşi Scorpio se resemnase cu gândul că nu va şti asta niciodată cu certitudine. El trecuse prin toate spaţiile principale, căutând supravieţuitori, dar existau cu siguranţă zeci de ascunzători presurizate pe care nu le-ar fi găsit niciodată. Era suficient că încercase, se gândi. În actuala lui stare de slăbiciune şi asta fusese mai mult decât s-ar fi aşteptat cineva.

Din alte puncte de vedere, la bordul lui Lady Morwenna nu se schimbaseră prea multe. Nivelurile inferioare fuseseră depresurizate, aşa cum descoperise hiperporcul când suise în catedrală folosind cablul pe care tehnicianul îl coborâse din sala de propulsie. În mod evident însă, maşinăriile uriaşe funcţionau la fel de bine în vid ca şi în aer: în marşul egal al catedralei nu existase nicio ezitare, iar subsistemele de generare a electricităţii nu fuseseră afectate. În mansarda Turnului-Ceasului, luminile continuau să ardă. Nimeni nu se mişca însă acolo şi nici înapoia vreuneia dintre celelalte ferestre ce străluceau în edificiul care înainta.

— Cât mai are? întrebă Scorpio.

— Din câte pot estima, răspunse Vasko, cam două sute de metri până la margine.

— Cincisprezece minute, zise Rashmika. După aceea, jumătatea frontală va fi deasupra hăului – presupunând că partea rămasă din pod o va susţine până acolo.

— Cred că o va susţine, rosti Scorpio. Să fiu sincer, cred că ar fi susţinut-o până pe malul opus.

— Ar fi fost un spectacol demn de văzut, spuse Khouri.

— Cred că nu vom şti niciodată cine a construit podul, zise Vasko.

Lângă el, una dintre tălpile uriaşe fu ridicată în aer de maşinăria complexă a contrafortului suspendat. Talpa se deplasă înainte, apoi coborî silenţios pe gheaţă.

Scorpio se gândi la mesajul pe care-l recepţionase prin intermediul costumului său.

— Unul dintre misterele vieţii, comentă el. N-au fost totuşi fugoşii. Putem fi siguri de asta.

— Nu, încuviinţă Rashmika, n-au fost ei. Nici într-un milion de ani. N-ar fi lăsat niciodată în urmă ceva atât de minunat.

— Nu-i prea târziu, spuse Vasko.

Scorpio se întoarse spre el şi-şi zări reflexia distorsionată a propriului chip în vizorul căştii omului.

— Nu-i prea târziu pentru ce, fiule?

— Să intrăm înapoi. Cincisprezece minute. Hai să zicem, treisprezece sau paisprezece, ca să fim siguri. Aş putea ajunge la timp în mansardă.

— Şi să cobori costumul ăla pe scări? întrebă Khouri. Nu va intra în lift.

— Aş putea sparge fereastra mansardei. Dacă am fi două persoane, l-am putea arunca afară.

— Credeam că ideea era să-l salvăm, zise Scorpio.

— Din mansardă până pe gheaţă este o înălţime mult mai mică decât de pe pod pe fundul Hăului, spuse Rashmika. Probabil că va supravieţui, cu unele avarii.

— Douăsprezece minute, dacă vrei să fii pe deplin sigur, zise Khouri.

— Tot aş putea s-o fac, insistă Vasko. Ce zici, Scorp? Ai putea s-o faci, dacă am fi nevoiţi?

— Probabil că da, dacă n-aş avea nici un alt plan pentru restul vieţii mele.

— Să-nţeleg atunci că este un refuz?

— Vasko, noi am luat o decizie. Acolo de unde vin eu, obişnuim să respectăm deciziile luate.

Bărbatul lăsă capul pe spate să vadă vârful lui Lady

Morwenna. Scorpio se pomeni făcând la fel, deşi îl cuprinse ameţeala. Pe fundalul stelelor fixe de deasupra lui Hela, catedrala abia dacă părea că se mişcă. Problema n-o reprezentau însă stelele fixe, ci cele douăzeci de stele noi şi strălucitoare înşiruite într-o salbă neregulată în jurul satelitului. *Ele nu pot rămâne acolo pe vecie,* se gândi hiperporcul. Căpitanul procedase corect pentru a-şi proteja adormiţii de incertitudinile docului, chiar dacă fusese un soi de sinucidere. Dar, mai devreme sau mai târziu, cineva trebuia să facă totuşi ceva cu cele optsprezece mii de suflete adormite.

Nu-i problema mea, îşi spuse Scorpio. Altcineva se putea îngriji de ea.

— Eu nu cred c-o s-ajung aşa departe, murmură el în barbă.

— Ai zis ceva? îl întrebă Khouri.

— Nu, clătină el din cap. Mă întrebam doar ce dracu' caută un porc de cincizeci de ani aşa departe de casă.

— Joacă un rol important, spuse femeia. Aşa cum noi am ştiut mereu c-o vei face.

— Are dreptate, aprobă Rashmika. Mulţumesc, Scorpio. Nu trebuia să faci ceea ce ai făcut. Nu voi uita asta niciodată.

Şi eu nu voi uita niciodată urletele prietenului meu, când l-am tăiat cu bisturiul ăla, gândi Scorpio. Dar ce alternativă avusese? Clavain nu-l învinuise niciodată, ba chiar făcuse tot ce-i stătuse în putere să-l absolve de orice sentimente de vinovăţie. Urma să moară în chip oribil, dar tot ceea ce contase pentru el fusese să-şi scutească prietenul de stres emoţional. De ce nu putea Scorpio să-i cinstească amintirea, renunţând la furie? El se găsise pur şi simplu în locul nepotrivit, la momentul nepotrivit. Nu fusese vina hiperporcului. Nu fusese nici vina lui Clavain. Iar vina nu fusese în niciun caz a Aurei.

— Scorp? întrebă fata.

— Mă bucur că eşti în siguranţă, zise el.

Khouri îşi trecu un braţ pe după umerii săi.

— Eu mă bucur că ai reuşit şi tu, Scorp. Îţi mulţumesc că

te-ai întors, pentru noi toţi.

— Un porc trebuie să facă… începu el.

Rămaseră în tăcere şi priviră catedrala reducând distanţa până la capătul podului. Pentru mai bine de un secol, Lady Morwenna mersese întruna, fără să piardă niciodată cursa nesfârşită cu Haldora. Câte treizeci de centimetri pe secundă, în fiecare secundă din fiecare zi, din fiecare an. Iar acum aceeaşi inevitabilitate de mecanism de ceasornic o trimitea spre distrugere.

— Scorp, spuse Rashmika întrerupând vraja, chiar dacă noi distrugem costumul gravat, ce facem cu maşinăriile din Haldora? Ele continuă să fie acolo. Ele sunt la fel de capabile să lase umbrele să treacă în lumea noastră.

— Dacă am mai avea o armă-cache… zise Khouri.

— Dacă şi cu parcă, replică Scorpio.

Tropăi să se încălzească: era ceva în neregulă fie cu costumul lui, fie cu el.

— Vom găsi o cale să distrugem maşinăria aia ori cel puţin s-o defectăm. Sau, dacă nu, o să ne arate ei.

— *Ei?* repetă femeia.

— Cei pe care încă nu i-am întâlnit. Dar ei sunt acolo, puteţi fi siguri. Privesc şi aşteaptă, făcând însemnări.

— Şi dacă ei se înşală? întrebă Khouri. Dacă aşteaptă de fapt să vadă dacă suntem destul de inteligenţi să contactăm umbrele? Dacă *aceea* era soluţia corectă?

— Atunci înseamnă că ne-am adăugat încă un duşman pe listă, răspunse Scorpio. Şi chiar dacă s-ar întâmpla asta…

— Aşa…?

— Nu-i sfârşitul lumii. Crede-mă. Eu mi-am adăugat duşmani pe listă încă de la prima respiraţie.

Pentru un minut, nimeni nu rosti nimic. Lady Morwenna îşi continuă trosnind înaintarea către anihilare. Dârele gemene de foc ale *Nostalgiei* brăzdau cerul, aidoma primei schiţe a unei noi constelaţii.

— Prin urmare, zise Vasko, tu spui că noi ar trebui să facem *pur şi simplu* ceea ce considerăm că este bine, chiar dacă lor nu le place?

— Mai mult sau mai puţin. Bineînţeles, este perfect

posibil să fie cu adevărat lucrul corect. Practic, totul depinde de ceea ce s-a întâmplat cu fugoşii.

— E clar că au enervat rău pe cineva, rosti Khouri.

— Amin, spuse Scorpio şi chicoti. Asta-i specia care-mi place. Ne-am fi înţeles de minune.

Nu se putea abţine. *Iată-mă ajuns aici,* se gândi, *rănit grav, cel mai probabil pe jumătate mort, iar în ultima zi mi-am pierdut atât nava, cât şi pe unii dintre prietenii cei mai buni. Tocmai am străbătut o catedrală, omorând în stânga şi-n dreapta pe toţi cei care au avut insolenţa să-mi stea în cale. Sunt pe punctul să asist la distrugerea totală a ceva ce ar putea – repet, ar putea – să fie cea mai importantă descoperire din istoria omenirii, singurul lucru capabil să stea între noi şi Inhibitori. Iar eu râd aici, ca şi cum miza n-ar fi decât o escapadă nocturnă.*

Tipic pentru un porc, conchise el, *nici pic de simţ al perspectivei.* Uneori, era unicul lucru din univers pentru care se simţea într-adevăr recunoscător.

Prea multă perspectivă poate să-ţi cadă greu.

— Scorp, zise Khouri, te deranjează dacă te-ntreb ceva, înainte de a ne separa din nou?

— Nu ştiu, răspunse el. Întreabă şi vei afla.

— De ce ai salvat naveta din *Sălbatica Pallas?* Ce te-a oprit să tragi în ea, deşi văzuseşi maşinile Inhibitoare? I-ai salvat pe oamenii aceia.

Oare ea ştia? se întrebă hiperporcul. El pierduse foarte multe în cei nouă ani cât fusese îngheţat. Era posibil ca ea să fi aflat, confirmând ceea ce Scorpio doar bănuise?

Îşi aminti ceva ce-i spusese Antoinette Bax, chiar înainte de a se despărţi. Ea se întrebase dacă se vor mai revedea vreodată. El spusese că universul era mare: suficient de mare pentru câteva coincidenţe. Poate pentru unii, replicase Antoinette, dar nu pentru cei ca Scorpio şi ea. Şi avusese dreptate, într-adevăr. El ştia că nu se vor mai reîntâlni niciodată. Scorpio zâmbise în barbă: ştia exact la ce se referea femeia. Nici el nu credea în miracole. Dar unde anume tragi linia? Acum însă ştia, cu certitudine absolută, că ea se înşelase. Nu se întâmpla pentru unii ca

Scorpio şi ca Antoinette. Dar pentru alţii? Uneori, asemenea lucruri se întâmplau pur şi simplu.

El ştia. El văzuse numele tuturor evacuaţilor din naveta pe care o salvaseră din sistemul Yellowstone. Iar unul dintre numele acelea îi atrăsese în mod particular atenţia. Bărbatul chiar îl impresionase, când asistase la golirea navetei. Scorpio îşi amintea demnitatea lui tăcută, nevoia de a găsi pe cineva căruia să-i împărtăşească tot ce simţea, dar nu să-i ia povara de pe umeri. Probabil că bărbatul – ca restul pasagerilor – fusese îngheţat încă de atunci.

El s-ar fi numărat acum printre cei optsprezece mii de adormiţi care orbitau în jurul lui Hela.

— Trebuie să găsim o cale prin care s-ajungem la oamenii ăia, îi spuse lui Khouri.

— Am crezut că vorbeam despre…

— Da, vorbeam, încuviinţă el şi nu mai continuă.

Ea n-avea decât mai aştepte puţin: în fond, aşteptase atâta timp.

Pentru o vreme, nimeni nu vorbi. Catedrala arăta de parcă avea să mai dăinuie o mie de ani. În opinia lui Scorpio, nu mai avea de trăit decât cinci minute.

— Încă aş putea ajunge sus, zise Vasko. Dacă aş fugi… dacă am fugi, Scorp…

Tăcu.

— Haidem, spuse Scorpio.

Toţi se uitară la el, apoi la catedrală. Partea ei frontală se afla la şaptezeci de metri de capătul podului; mai erau trei-patru minute înainte să ajungă deasupra spaţiului gol. Şi după aceea? Avea să treacă minimum încă un minut înainte ca masa gigantică a lui Lady Morwenna să înceapă să se dezechilibreze.

— Unde să mergem, Scorp? întrebă Khouri.

— M-am săturat, declară el hotărât. A fost o zi lungă şi pe toţi ne aşteaptă un drum lung. Cu cât pornim mai repede, cu atât mai bine.

— Dar catedrala… zise Rashmika.

— Sunt sigur că va fi un spectacol foarte impresionant. Sunteţi bine-veniţi să-mi povestiţi totul despre el.

Se întoarse şi porni înapoi pe ciotul rămas din pod. Soarele era coborât mult în spatele lui, astfel că-i împingea umbra comică mult în faţă. Se clătina înaintea lui, legănându-se ca o marionetă prost manipulată. Îi era şi mai frig acum; era un soi de frig aparte, intim, o răceală care se simţea de parcă ar fi fost gravată cu numele său. Poate că asta este, se gândi: capătul liniei, aşa cum îl preveniseră mereu. Era un porc; n-ar fi trebuit să se aştepte să rămână în istoria lumii. Deja lăsase în ea o amprentă mai adâncă decât majoritatea.

Iuţi pasul. Brusc, alte trei umbre începură să crească în jurul umbrei sale. Nimeni nu spuse nimic, merseră împreună, gândindu-se la călătoria dificilă care-i aştepta. Când, după alte câteva minute, pământul hurui – ca şi cum un pumn uriaş tocmai ar fi izbit cu furie în Hela –, niciunul dintre ei nu se opri şi nu-şi schimbă ritmul pasului. Merseră mai departe. Iar când, în cele din urmă, Scorpio văzu că de acum cea mai mică dintre umbre începe să se clatine, se uită cum celelalte se reped spre ea şi o ţin verticală.

După aceea, nu-şi mai aminti mare lucru.

EPILOG

Ea emite altă comandă şi fluturii mecanici îşi desfac aripile întreţesute, dezintegrând ecranul temporar pe care-l formaseră. Fluturii se reasamblează în ţesătura dantelată, unduitoare, a mânecii ei. Când se uită spre cer, vede doar o mână de stele: acelea îndeajuns de strălucitoare pentru a acoperi lumina lunii şi râul scânteietor al inelului. Din steaua verde pe care fluturii au dezvăluit-o acolo nu se mai vede nici urmă. Dar ea ştie că există, atât doar că străluceşte prea stins pentru a fi văzută. Odată dezvăluită, nu este ceva care să poată fi uitat vreodată.

Ea ştie că de fapt nu-i nimic în neregulă cu steaua. Procesele ei de fuziune n-au fost dezechilibrate; reacţiile chimice din atmosfera ei n-au fost perturbate. Străluceşte la fel de fierbinte pe cât strălucea cu un secol în urmă, iar acei neutrino ce se revarsă din nucleul ei atestă condiţiile normale de presiune, temperatură şi abundenţă în nucleotide. Însă ceva complet greşit s-a întâmplat cu sistemul ce orbita cândva în jurul stelei. Corpurile sale cereşti au fost distruse, descompuse în atomi primari, apoi au fost reasamblate într-un nor de bule sticloase: nenumărate habitate umplute cu aer şi cu apă. Oglinzi vaste – construite în aceeaşi perioadă asiduă de demolare şi de reconstruire – captează fiecare foton de lumină stelară ce iese spre exterior şi-l pompează spre roiul de habitate. Nimic nu este irosit, nimic nu este abandonat. În bule, lumina solară hrăneşte păienjenişuri complexe, nesigure de biochimii în circuit închis. Plantele şi animalele prosperă în roiul acela, maşinile se îngrijesc de toate nevoie lor. Oamenii sunt bine-veniţi: de altfel, pentru ei a fost creat iniţial roiul.

Însă oamenii n-au fost niciodată întrebaţi.

Soarele acesta pătat cu verde nu este primul şi nu va fi nici ultimul. Mai există alte zeci de sori pătaţi. Maşinile transformatoare ce construiesc roiurile de habitate pot sări

de la un sistem la altul cu eficienţa lipsită de minte a lăcustelor. Ele sosesc, produc copii ale lor şi apoi încep să dezasambleze. Toate tentativele de a le restricţiona răspândirea au eşuat. Este suficientă una ca să înceapă procesul, iar ele sosesc cu milioanele.

Sunt numite afide.

Nimeni nu ştie de unde au sosit sau cine le-a construit. Ipoteza cea mai bună este că reprezintă o tehnologie de terraformare scăpată de sub control: ceva care a fost dezvoltat acum aproape o mie de ani, în secolele dinainte de sosirea Inhibitorilor. În mod clar însă, ele sunt mult mai mult decât maşinile revenite din morţi. Sunt prea rapide şi prea puternice. Reprezintă ceva ce a petrecut mult timp învăţând să supravieţuiască pe cont propriu, iar în cursul procesului a devenit feroce şi sălbatic. Sunt ceva oportunist: ceva ce s-a ascuns cu abilitate şi a aşteptat momentul potrivit să apară.

Şi, gândeşte ea, *noi le-am oferit momentul acela.*

Cât timp omenirea a fost sub călcâiul Inhibitorilor, nu ar fi fost permisă niciodată o asemenea erupţie. Inhibitorii – ei înşişi o formă de maşini replicatoare călătoare între stele – n-ar fi tolerat niciodată un rival. Dar Inhibitorii dispăruseră acum; nu mai fuseseră văzuţi de mai bine de patru sute de ani. Asta nu însemna că fuseseră înfrânţi: nu aşa se întâmplase. Însă fuseseră împinşi înapoi şi fuseseră stabilite frontiere şi zone-tampon. Probabil că mare parte din galaxie continua să le aparţină. Dar încercarea de a extermina omenirea – această curăţire locală – eşuase.

Nu avea nimic de-a face cu isteţimea umană.

Avea de-a face exclusiv cu circumstanţele, cu norocul, cu laşitatea. În mod colectiv, Inhibitorii eşuaseră de milioane de ani. Mai devreme sau mai târziu, era inevitabil ca o specie emergentă să se elibereze şi să se dezlănţuie. Probabil că nu omenirea ar fi fost specia aceea, chiar şi cu ajutor din partea matricei Hades. Totuşi, matricea îi îndreptase pe oameni în direcţia bună. Îi trimisese la Hela, iar acolo ei luaseră decizia corectă: să nu invoce umbrele, ci să ceară ajutorul Cuibarilor, care îi anihilaseră pe fugoşi

când fugoşii făcuseră greşeala să negocieze cu umbrele.

A fost cât pe ce să facem şi noi aceeaşi greşeală, îşi spune ea. Se apropiaseră atât de mult de eroarea respectivă, încât şi acum simte cum o trec fiorii gândindu-se.

Armura albă a fluturilor ei fâlfâie, apropiindu-se.

— Ar trebui să plecăm acum, strigă protectorul ei din capătul pontonului.

— Mi-ai acordat o oră.

— Ai folosit-o aproape pe toată ca să te uiţi la stele.

Aşa ceva nu pare posibil. Poate că el exagerează sau poate că ea a petrecut într-adevăr atâta timp căutând steaua verde. Uneori, aluneca într-o reverie de autoamintiri, iar momentele se prefăceau în ore, orele, în decenii. Ea este atât de bătrână, încât uneori se îngrozeşte pe sine.

— Încă puţin, îi spune acum.

Cuibării (ea îşi aminteşte numele anterior, acum uitat, al simbionţilor: creatorii materialului-cochilie) practicaseră de multă vreme strategia furişării. În loc să-i înfrunte direct pe Inhibitori, preferau să se strecoare printre stele, evitând pe cât posibil contactul. Erau experţi în camuflare. Însă după ce obţinuseră unele dintre armele şi datele lor, omenirea urmase tactica înfruntării pure. Oamenii curăţaseră spaţiul local de Inhibitori. Cuibarilor nu le plăcuse asta şi avertizaseră asupra pericolelor cauzate de tulburarea echilibrului. Unele lucruri, indiferent cât ar fi fost de rele, erau întotdeauna mai bune decât alternativa.

Asta nu era ceea ce dorea să audă omenirea.

Poate că a meritat totuşi, se gândeşte ea. *Vreme de patru sute de ani, noi am avut o a doua Epocă de Aur. Am realizat lucruri minunate, am lăsat urme minunate în timp. Ne-am simţit cu adevărat în al nouălea cer. Am uitat vechile legende şi am creat altele mai bune, fabule noi pentru epocile noi. Dar, în tot acel timp, altceva aştepta răbdător. Când i-am îndepărtat pe Inhibitori din ecuaţie, le-am oferit afidelor o şansă.*

Nu este sfârşitul absolut. Sunt evacuate lumi în timp ce

roiuri de maşini-afide intră în sistemele lor. După managementul dezastruos al primelor câteva evacuări, treburile se derulează mai eficient în prezent. Autorităţile sunt cu un pas înaintea valului de invadatori. Ele cunosc toate trucurile controlului mulţimilor.

Ea priveşte din nou în beznă. Maşinile-afide se mişcă lent: în spaţiu mai există colonii ce nu le vor cădea victime pentru sute, chiar mii de ani. Mai rămâne timp să trăieşti şi să iubeşti. Reîntinerirea, chiar şi pentru o bătrână semi-Agregată, are tentaţiile ei. Se spune că în Pleiade există acum lumi colonizate. De acolo, valul de sori pătaţi cu verde trebuie să pară destul de îndepărtat, destul de puţin ameninţător.

Dar până va ajunge în Pleiade, va fi cu alţi patru sute de ani mai îndepărtată de momentul naşterii.

Ea se gândeşte, aşa cum face adesea, la mesajele de la umbre. Şi ele spuseseră că fuseseră hărţuite de maşini care înverzeau stele. Se întreabă, şi nu pentru prima dată, dacă asta ar putea fi cu adevărat o coincidenţă. Potrivit paradigmei conducătoare a teoriei branelor, mesajul trebuia să fi sosit din prezent, nu din viitorul îndepărtat ori din trecutul îndepărtat. Dar dacă teoria era greşită? Dacă toate astea – branele umbrelor, bulkul, semnalele gravitaţionale – nu erau decât o ficţiune avantajoasă care să acopere un adevăr încă şi mai straniu?

Ea nu ştie. Nu crede că va şti vreodată.

Nu este sigură că ar dori să ştie.

Îşi desprinde privirea de la cer şi o îndreaptă asupra oceanului. Aici au murit ei, pe vremea când locul acesta se numea Ararat. Acum nimeni nu-l mai numeşte aşa: nimeni nu-şi mai aminteşte măcar că s-a numit vreodată Ararat. Însă ea îşi aminteşte.

Ea îşi aminteşte cum a văzut satelitul dezintegrat când Inhibitorii au deviat energia armei-cache, în timp ce *Nostalgia pentru Infinit* evada de pe planetă.

Inhibitori. Arme-cache. *Nostalgia pentru Infinit.* Toate sunt ca incantaţii dintr-un joc din copilărie, uitat de mulţi ani. Sună uşor ridicole, dar, în acelaşi timp, încărcate cu o

semnificaţie teribilă.

La drept vorbind, ea n-a văzut luna dezintegrându-se. Mama ei a văzut-o. Însă amintirile ei nu fac mare deosebire între una şi alta. Ea fusese martoră, chiar dacă văzuse prin ochii altcuiva.

Se gândeşte la Antoinette, Xavier, Blood şi ceilalţi: toţi cei care – de bunăvoie sau siliţi – rămăseseră pe Ararat, în timp ce nava stelară evadase. Niciunul dintre ei n-ar fi supravieţuit fazei de bombardament, când bucăţile satelitului dezagregat începuseră să cadă în ocean. S-ar fi înecat sub tsunamiurile care le-ar fi măturat fragilele comunităţi de pe suprafaţă.

Dacă nu cumva, se gândeşte ea, aleseseră să se înece ei înşişi înainte. Şi dacă oceanul îi primise cu braţele deschise? Jonglerii Minţii cooperaseră deja la plecarea *Nostalgiei.* Era oare un efort atât de mare de imaginaţie să creadă că îi salvaseră şi pe insularii rămaşi?

Oameni trăiseră aici patru sute de ani, iar printre ei fuseseră înotători. Uneori, afirmau arhivele, aceştia vorbeau despre întâlnirea cu imitaţii spectrale: alte minţi, mai bătrâne. Oare acum insularii se aflau printre ele, păstraţi în memoria vie a oceanului după atâţia ani?

În apă, petele strălucitoare înconjoară acum cheiul. Ea luase o decizie chiar înainte să fi coborât pe lujerul de tranzit: va înota şi-şi va deschide mintea spre ocean. Şi-i va spune oceanului tot ce ştie: tot ce se va întâmpla cu locul acesta când vor sosi terraformatorii. Nimeni nu ştie ce se va petrece când maşinile-afide vor atinge organismul străin al unui ocean Jongler – care dintre ei îl va asimila pe celălalt? Este un experiment care nu s-a mai desfăşurat. Poate că oceanul va absorbi maşinile fără să păţească nimic, aşa cum absorbise atât de multe până atunci. Poate că va fi un soi de impas. Sau poate că lumea aceasta, ca multe zeci înaintea ei, va fi dezagregată şi reasamblată într-un vârtej furios al reorganizării.

Ea nu ştie ce va însemna asta pentru minţile aflate acum în ocean. Într-un fel, este convinsă că ei ştiu deja ce se va petrece. Este imposibil să nu fi receptat nuanţele de

panică din acţiunile oamenilor, atunci când aceştia îşi întocmiseră planurile de evadare. I se pare totuşi improbabil să fi existat cineva care să fi înotat cu scopul specific de a-i spune oceanului ce avea să se întâmple, ce avea să sosească. Poate că nici nu-i important. Pe de altă parte şi în cel mai concret mod cu putinţă, ar fi putut fi informaţia cea mai importantă.

Este, bănuieşte ea, o chestiune de politeţe. Tot ce se întâmplă aici, tot ce se va întâmpla este responsabilitatea ei.

Aşa că le transmite fluturilor altă comandă. Armura albă se risipeşte şi insectele mecanice se rotesc într-un nor deasupra capului ei. Care rămâne acolo, nu se îndepărtează prea mult, dar o lasă goală pe chei.

Ea riscă să arunce o privire înapoi, către protectorul ei. Abia îi distinge silueta pe fundalul lăptos al cerului, forma lui ca de copil sprijinită într-un baston. Nu se uită spre ea, însă clatină, nerăbdător, din cap. Vrea foarte mult să plece de aici, iar ea nu-l învinuieşte.

Se aşază pe marginea cheiului. Apa fierbe în jurul ei, în aşteptare. Lucruri se mişcă prin ea: forme şi fantasme. Va înota puţin şi-şi va deschide mintea. Nu ştie cât de mult va dura, însă nu va pleca până nu va fi gata. Dacă protectorul ei va fi plecat deja – nu crede că aşa ceva este probabil, totuşi nu poate ignora complet posibilitatea –, atunci va trebui să-şi facă alte planuri.

Aşa că lunecă în ocean, în memoria verde şi strălucitoare a Araratului.

ARMADA // science-fiction / fantasy / thriller

Inhibitorii au fost creați pentru a distruge orice formă de viață care ajunge la un anumit nivel de inteligență, iar acum ținta lor este umanitatea. Veteranul de război Clavain și un grup de refugiați au încercat să se ascundă, numai că mica lor colonie este pe punctul de a primi un oaspete complet neașteptat: un înger al răzbunării, care vrea să salveze omenirea.

Hela este, în aparență, doar un satelit lipsit de importanță al giganticei planete Haldora. Se remarcă însă prin două lucruri: relicvele unei civilizații extraterestre dispărute și o populație de o fervoare religioasă incredibilă. Conflictele însă nu lipsesc. Aici vor ajunge tovarășii lui Clavain și aici se va purta bătălia pentru supraviețuirea omenirii.

„O carte plină de concepte spectaculoase, care oferă o viziune originală asupra unor teme precum religia, războiul, societatea și economia galactică."

Midwest Book Review

„O carte fascinantă, cu descrieri bogate și acțiune memorabilă."

Locus

ARMADA powered by NEMIRA

